Gheorghiu

V I R U S U L

sau

"CEL CE ESTE"

Vol. 1

V I R U S U L
SAU
”CEL CE ESTE”

Exodul 3:14
Dumnezeu a zis lui Moise: „*Eu sunt Cel ce sunt*”
(în Septuaginta este scris *ho on* "cel ce este", iar în Apocalipsa 1:8, titlul "Cel ce este" (Iahve) face parte din lista de titluri ale Mântuitorului: "*Eu sunt Alfa şi Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotţiitorul*".)

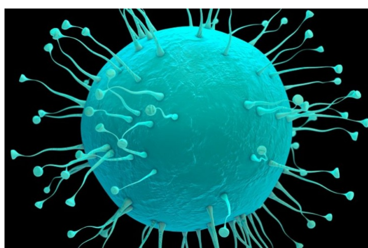
I. INTRODUCERE

Ideea Virusului-Dumnezeu a pornit de la cele patru teorii:

- ”*omul a fost creat de viruși*”, lansată în 2005 de virologul Luis P. Villareal[1];
- ”*oamenii sunt viruși*”, lansată de microbiologul Mark Young de la Universitatea de Stat din Montana;
- ”*genomul uman conține în el fragmentele unui genom viral capabile de reîntregire*[2] *și activare*”[3], susținută de profesorul Máximo Sandín[4];
- ”*virusul este capabil de inginerie genetică naturală prin faptul că transportă gene de la un ADN la altul*”, lansată de Shapiro în 2004.

Neacceptate încă de întreaga comunitate științifică, ne-am gândit că dacă cei patru savanți au dreptate, ar trebui să găsim indicii despre virus în textele sacre, în mituri și în literatura ezoterică. Iată, pe scurt, în ordinea etapelor de replicare, câteva similarități care au ieșit imediat la iveală,:

1. Virionul (virusul matur) este o piatră, un cristal inert, care odată pătruns în celulă devine viu. Este ceea ce susțin ezoteriștii: NeFiință și Ființă în același timp. Este Oul Cosmic prin formă, este Pasărea Phoenix prin descompunere în celulă și refacere, este Sămânța nemuririi din literatura ezoterică, prin durata de viață. Este Bobul de muștar din Biblie, prin mărime: *Împărăţia Cerurilor este asemenea grăuntelui de muştar, pe care, luându-l, omul l-a semănat în ţarina sa şi care este mai mic decât toate seminţele, dar când a crescut este mai mare decât toate legumele şi se face pom, încât vin păsările cerului şi se sălăşluiesc în ramurile lui*.

1 Luis P. Villarreal, de origine mexicană, născut în Los Angeles, este profesor emerit la Departamentul de Biologie Moleculară și Biochimie, Școala de Științe Biologice; Universitatea din California, Irvine. El a mai afirmat: „Cred că este evident că virușii sunt implicați peste tot”, „Aș argumenta că sunt cele mai creative entități genetice pe care le cunoaștem” (Vezi pe You Tube filmul documentar ”Virus evolution (amazing documentary)”).

2 Cercetătorii britanici au făcut un experiment în care au pus lanţuri separate de ADN în apă şi au urmărit cum începeau să formeze aglomerări sferice de material genetic. O secvenţă lungă de 249 de baze chimice (numite nucleotide) a fost marcată cu vopsea fluorescentă pentru a fi urmărită cum se ataşează de alte fragmente de ADN din interiorul aglomerării. Rezultatele au fost uluitoare şi inexplicabile. Secţiunile de ADN care se potriveau exact s-au recunoscut reciproc chiar şi când erau separate în apă de distanţe care nu permiteau niciun fel de contact fizic. Și pentru că recunoaşterea este o trăsătură pe care o atribuim minţii, rezultă că există minte şi la această ordine de mărime.

3 Epigenetica (expresie atribuită lui Conrad Waddinton (1905-1975), care în 1942 îl foloseşte pentru a denumi o ramură conceptuală a biologiei ce studia modul cum ar putea interacţiona genele cu mediul înconjurător pentru a crea un fenotip) ar putea da o explicație pentru modul cum un virus, dezmembrat până la cele mai mici componente, se poate, după regenerarea acestora, autoasambla.

4 Máximo Sandín este doctor în științe biologice și bio-antropologie și a lucrat ca profesor de evoluție umană și ecologie la Departamentul de Biologie al Universității Autonome din Madrid. A fost un pionier în lumea științifică, ca apărător al rolului fundamental al virusurilor în evoluția vieții și detractor al teoriei evoluției lui Darwin și a neo-darwiniștilor care domină predarea și cercetarea în toate universitățile și instituțiile științifice de prestigiu. Nefiind de acord cu politicile de predare și pentru fricțiunile ideologice continue în cadrul universității și-a cerut pensionarea anticipată. În prezent trăiește retras din învățământ și din lumea publică, deși ocazional susține interviuri și prelegeri.

Virionul este ceea ce Giovanni Bracesco, medic și alchimist italian, spune despre divinitate și marele secret: ”*e piatră și nu e piatră, se găsește peste tot, e un lucru umil și prețios, ascuns și cunoscut de toți. E un spirit sub formă de corp și totuși nu e corp*”.
Virionul face ce spune Ostanes, o autoritate în alchimia arabă și persană: ”*această piatră vă vorbește și voi nu o înțelegeți. Vă cheamă și voi nu îi răspundeți. O ce prostie ! Ce surzenie vă închide urechile ! Ce vrajă vă înăbușă inima !*”
În Deuteronom se utilizează metafora ontologică a pietrei când proclamă realitatea absolută a lui Dumnezeu ca sursă unică a creativităţii: „*Tu uiţi Piatra care te-a adus pe lume, nu-ţi mai aminteşti de Dumnezeul care te-a născut!*” (32: 18).
Germenul primordial (virionul) este menționat în cele trei Evanghelii sinoptice sub denumirea de „semințe de muștar” (κοκκος σιναπεως), cu gematria 1746. Potrivit filozofiei antice, din această sământă întregul univers a crescut ca un copac. Numărul 1746 este suma dintre 1080 (gematria Duhului Sfânt) și 666 (gematria Fiarei din Apocalipsa). Este gematria Spiritului Universal (το πνευμα κοσμου) și gematria numelui dat luminii care se contopea cu energiile Spiritului Pământului în Templul din Ierusalim. Numele acestei lumini a fost *Gloria Dumnezeului lui Israel* (ή δοξα του θεου Ίσραηλ), având gematria 1746.

2. Genomul monocatenar al virusului și învelișul sferic al acestuia este reprezentat în hinduism prin ”lingam”[5] și prin ”ioni”[6].

În reprezentarea lui ”ioni” ca un pătrat se redă acțiunea virusului pătruns în celulă.
În literatura ezoterică virionul este reprezentat prin literele ”I” și ”O” (cel Unic provenit din Ou). Sub această formă îl întâlnim în titulatura voievozilor români, dovadă a provenienței acestora dintr-o organizație ezoterică activă cu rădăcini foarte vechi.
De la Helena Blavatsky (Doctrina secretă, vol. 4, pg. 25) aflăm că Esculap declară că IO înseamnă Luna în dialectul argienilor, fiind și unul dintre numele dat de egipteni Lunii (secera Lunii este genomul viral sub formă de Arcă). Stâlpul și Cercul (IO), care la Pitagora era numărul perfect cuprins în Tetradă (10), a devenit ulterior un număr eminamente falic – în special la evrei, unde îl reprezintă pe YHVH masculin și feminin.

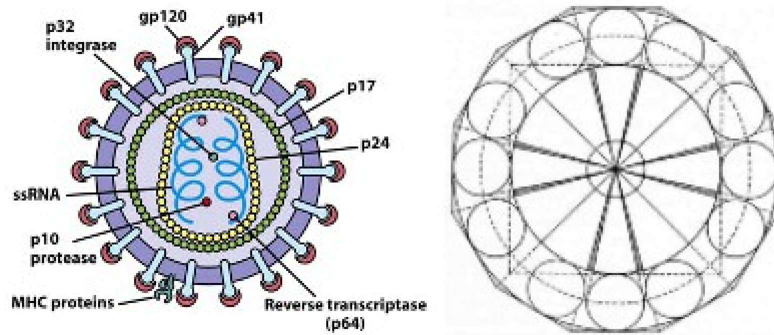
3. Simetria virionului este asemănătoare cu cea redată în *Republica* lui Platon, în planul Templului lui Solomon sau al Ierusalimului ceresc, de gematrie și arta numerelor. De

---

5 Lingam, afirmă Monier-Williams, apare în literatura Upanishadică și epică, unde înseamnă „marcaj, semn, emblemă, caracteristică, dovadă a lui Dumnezeu și a puterii acestuia”. Există o inferență și cu expresia „dacă există fum, există foc”, unde linga este fumul.

6 Yoni, afirmă Monier-Williams, apare în Rigveda și în alte literaturi vedice cu sensul feminin de organe regenerative și reproductive care creează viață, precum și cu sensul de „sursă, origine, fântână, loc de nașterea, pântece, cuib, locuință, groapă de foc a incubației”. Alte semnificații contextuale ale termenului includ „rasa, casta, familia, simbolul fertilității, cereale sau semințe”. Este o metaforă și o icoană spirituală în hinduism pentru originea și puterile regenerative feminine din natura existenței. Brahma Sutras numește metaforic conceptul metafizic Brahman drept „yoni al universului”, care după Adi Shankara înseamnă cauza materială și „sursa universului”.

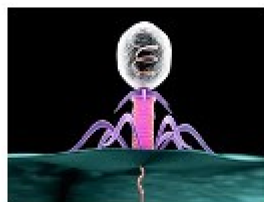
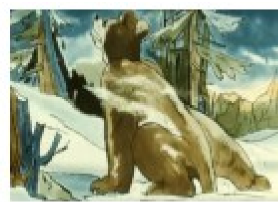
exemplu, forma generală a *Magnesiei,* orașul ideal a lui Platon, este un cerc mare, iar în interiorul său este inelul mai mic al orașului care înconjoară acropola din centru. „Întregul oraș”, spune în mod misterios Platon, „*va avea forma unei singure case*”.

4. Atașarea virionului de celulă este privită ca răsăritul planetei Venus, care la echinocții aproape se suprapune peste răsăritul Soarelui (fenomen materializat în prin dolmenele Newgrange din Irlanda şi Bryn Celli Ddu din Ţara Galilor). Există și legende potrivit cărora Luna (personificare a virionului) este o navă cosmică goală pe dinăuntru, este mai veche decât Pământul (personificare a celulei) și că a fost o perioadă când Pământul nu avea Lună.

5. Locul de intrare a *virionului* în celulă este numit *Ianua Inferni*, Poarta Infernului. Este identic cu hornul casei pe unde coboară Moş Crăciun sau barza care aduce noul născut. De aceea Panteonul din Roma are o cupolă care se termină în vârf cu o deschidere circulară neacoperită. Pe acolo se aruncă petale de trandafir simbolizând coborârea Sfântului Duh (virusul). Locul de părăsire a celulei de către virus este numit *Ianua Coeli*, „*Poarta Zeilor*” (deva-yana).

6. Pătrunderea virionului în celulă este privită ca o cădere, reflectată în legenda căderii lui Lucifer alias Satana, sau ca un cadou malefic făcut de Zeus, descris în legenda Cutiei Pandorei. Cele două legende surprinzând astfel și aspectul negativ al infecției virale. Injectarea genomului viral este redată în basme ca pierdere a cozii de către urs, păcălit fiind de vulpe. Este și momentul apariției Răului în lume. Protagonistul lui va deveni reprezentant al Binelui după preluare conducerii celulei.

7. Replicarea virală doar în citoplasma celulei atacate și părăsirea imediată a acesteia, cât și faptul că virusului îi convine o celulă care a mai fost atacată şi are deja un sistem imunitar mai rezistent, este redată în ceremonia Ţapului Ispășitor, care constă în transferarea relelor dintr-o comunitate (fragmente replicate de virus) pe spinarea unei fiinţe ce îndeplinea anumite cerinţe (era personificare a virusului) şi alungarea sau uciderea acesteia la final. Blana obligatorie pe care o purta ființa sacrificată, simboliza învelișul virusului.

8. Dezmembrarea virionului în modulele componente este privită în cosmogonii ca Sacrificiul unui zeu, sau redată în legende prin scufundarea Atlantidei (capsida virală). Aceeași

dezmembrare este privită ca Marele Potop, sau ca Micul Potop când se referă la mitoză ce duce la dispariția temporară a membranei nucleare. Apare și în legenda dezmembrării lui Osiris sau a lui Dionisos. Platon completează:

- *Atlantida a fost fondată în mod divin, fiind sub tutela lui Poseidon (virus); dar zeul luase o femeie autohtonă (celula) ca soție. Conducătorii Atlantidei au coborât din acea unire și, de la bun început, fondul lor a fost îmbrăcat cu elementul supus greșelii, muritor, care a predominat în cele din urmă (inserare în ADN).*
- *Când elementul naturii divine (genomul viral) a locuitorilor a devenit în interiorul lor slab și diluat prin amestecarea constantă cu porțiuni mari de natură muritoare, astfel încât elementul uman a devenit în sfârșit dominant, atunci și-au pierdut calitățile corecte prin faptul că nu au putut suporta povara bogățiilor lor și au început să pară urâți celor care au darul percepției.*

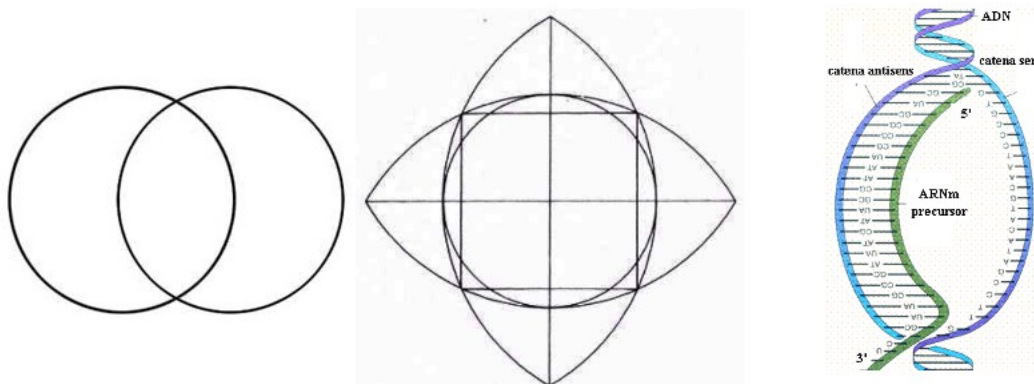
9. Capsida sau camera nupțială a celor doi acizi ribonucleici este Sfânta Sfintelor, este Templul din Ierusalim: *atunci când Templul de la Ierusalim a fost distrus, lumea a căzut din echilibru, iar fericirea și cultura umană au fost în declin. Nu mai putea Matrona, duhul țării lui Israel, să se întâlnească cu mirele ei celest la Templu, deoarece camera lor nupțială, Sfânta Sfintelor, fusese spurcată. În fiecare seară, ea rătăcește prin împrejurimile Templului ruinat, plângând*: „*Canapeaua mea, canapeaua mea, locașul meu de locuit ... În Tine venea la mine Domnul Lumii, soțul meu, și el stătea în brațele mele și tot ceea ce mi-aș fi dorit el îmi dădea. La această oră obișnuia să vină la mine și se juca între sânii mei, dar și-a părăsit locuința. Canapeaua mea, canapeaua mea, nu-ți amintești cum am venit la tine bucuroasă și fericită, iar acei tineri (heruvimi) au ieșit în întâmpinarea mea, bătându-și aripile de bun venit ... De aici a ieșit hrana în toată lumea, și lumină și binecuvântări tuturor ! Îl caut pe soțul meu, dar nu este aici*", se spune în Zohar Hadash.
   Distrugerea Templului nu este, totuși, sfârșitul poveștii. Într-o zi, se spune, Templul va fi restaurat (autoasamblarea capsidei), lumea/ordinea sacră va fi din nou stabilite și armonia dintre oameni și natură va predomina din nou. Acest eveniment, potrivit tuturor profețiilor, va avea loc într-o perioadă de extremă nevoie și disperare. Momentul său este dincolo de controlul uman, dar mintea umană este, probabil, mijlocul prin care venirea ei este făcută evidentă.

10. Supraviețuirea genomului viral după mitoză este descris în legenda Arcei lui Noe: „*Văzând Domnul stricăciunea oamenilor, I-a părut rău că a creat omul, așa că a decis să distrugă tot ce a creat până atunci". Dumnezeu a văzut că Noe este om bun și cinstit așa că s-a gândit să-l salveze pe el și pe familia lui, mai exact nevasta și fiii săi Sem, Ham și Iafet, împreună cu nevestele acestora. Domnul a poruncit lui Noe să ia din fiecare animal câte o pereche, din păsări câte șapte perechi (7 codoni) și să-i ducă pe arcă, ca să fie din nou animale pe pământ și după potop*.

11. Integrarea ARN-ului, transformat în ADN fals, în ADN-ul celulei este redată în legenda amestecării limbilor la construirea Turnului Babel. "*Oamenii au hotărât ca orașul Babilon, primul oraș construit după Potop, să aibă un turn atât de mare încât vârful său "să ajungă la cer". Însă Dumnezeu, văzând că oamenii păcătuiau împotriva Lui, Le-a încurcat limbile și a împrăștiat limbile ca să nu se mai poată înțelege între ei pe tot Pământul*".

12. Transferul de gene efectuat de virus, cât și schimbarea locului acestuia în cadrul ADN-ului este descris în miturile diferitelor civilizații care vorbesc despre un zeu pus pe șotii (trikster), un zeu jucăuș, personificat la curțile regale prin bufonul îmbrăcat cu haine în carouri a căror culori alternează între alb și roșu, sau între alb și negru;

13. Schema de formare a ARN-ului viral precursor seamănă cu ezoterica Vesica Piscis, o figură geometrică obținută prin intersectarea a două cercuri cu raze egale și cu centrul pe circumferința celuilalt.

De aceea, în fiecare schemă de geometrie cosmologică apar pătratul și cercul.

14. Replicarea genomului viral este redată în Alchimie prin nunta alchimică, în Cabală prin Arborele vieții. Declanșarea replicării genomului viral se face prin practicarea unei Căi spirituale cu ajutorul purificării și ruperii legăturilor cu lumea materială datorată celulei, în Francmasonerie prin frica indusă în timpul ritualului de inițiere, în șamanism cu ajutorul halucinogenilor, dar și a fricii[7]. Deci, replicarea se face prin intermediul **omului** care a fost creat în acest scop. De aceea, ezoteriștii susțin că în om se ascund două naturi numite taina Arborelui Binelui și Răului. În Corpus Hermeticum se scoate în evidență că Omul are o parte muritoare și una divină. Omul adevărat (cel care a primit la naștere un fragment de virus și cele două capete cu instrucțiuni de clonare) este mai presus de zeii cerești sau cel puţin egalul lor, deoarece nici un zeu nu poate veni pe Pământ, în timp ce Omul poate urca la Cer, devenind un zeu Uranian, deci nemuritor. Ei sunt noua seminție pe care Arta Regală a ”Fiilor lui Hermes” o făurește pe Pământ. În cele 7 capitole ale lui Hermes, se spune: ”*Opera e cu voi și în voi. Găsind-o în voi, unde se află continuu, o veți avea mereu, oriunde ați fi*”. Principiul unic (**genomul viral**) în orice „operaţie alchimică” este tată şi mamă a lui însuşi, este propriul său fiu, se dizolvă singur, se ucide singur şi îşi dă singur o viaţă nouă. „*Lucru unic care conţine în sine cele patru Elemente (cele patru baze purinice și piramidinice) şi are stăpânire asupra lor*”, „materia înţelepţilor”, numită şi „Piatra” lor (ARN-ul viral), „*conţine în ea orice lucru de care avem nevoie. Se ucide singură şi apoi reînvie singură. Se căsătoreşte cu ea însăşi, se lasă grea însăşi, se dizolvă ea singură în propriul ei sânge*”.

15. ARN-urile virale precursoare sunt personificate de creatorii de religii: Budha, Zoroastru, Moise, Iisus, Mohamed. Ei sunt numiți ”copii divini”, născuți din Fecioară. Ei vor declanșa prin religiile lor fabricarea componentelor necesare construirii noii capside (Biserica, Templul). De aceea Gnosticii vor afirma că spiritul lui Hristos este divin, că este un spirit mântuitor, un arhetip reînnoit, a cărui venire a reîncărcat atmosfera și a deschis o nouă zonă de înțelegere umană. Ei au acționat pentru a intra în comuniune personală cu acel spirit și au aspirat la unirea mistică cu acesta. În scrierile gnostice incluse în Noul Testament pot fi întâlnite multe cazuri în care două nume, care semnifică principii moral opuse, au același număr gematric și, prin urmare, pot fi văzute ca două aspecte ale aceluiași tip. Sf. Pavel în

7 Frica este materia primă a stărilor superioare și trebuie să trecem prin ea. Frica de libertate (de a nu mai fi ghidat de metabolismul celular) este una dintre cele mai mari frici umane, spune Richard Rudd în ”Cheile genelor”.

11 Tesaloniceni 2, 3, avertizează asupra venirii unui antihrist, **Omul păcatului**, ό άνθρωπος της άνομιας, cu gematria 2260. Acesta este și numărul idolului stabilit ca fiind a doua bestie în Apocalipsa 13, numită Imaginea fiarei (ή είκων του θηριον). Coincidența numerelor este în mod evident potrivită; dar în plus 2260 este numărul **Fiului Omului** (ό υίος άνθρωπου) din Apocalipsa 14, care vine pe un nor alb, înarmat cu o seceră de aur pentru a culege recolta pământului. Fiul Omului fiind un epitet al lui Hristos, aici este din nou paradoxul lui Hristos și al lui Antihrist care poartă același număr. Un lucru demn de remarcat este utilizarea de denumiri cu sensuri opuse, justificate de faptul că virusul poate fi și malefic și benefic. Astfel în ebraică cuvântul SHET (șarpe) înseamnă și ”temelie” și ”ruină”, iar cuvântul latinesc SACER înseamnă și ”sfânt” și ”blestemat”.

16. Autoasamblarea viitorului virion este echivalată cu crearea Ierusalimului Ceresc, a Insulei Fericiților, la care materialul de construcție se alege prin procesul numit ”Judecata de Apoi”. Raphael Patai spune în cartea ”*Omul și Templul”: În mijlocul Templului și care constituia podeaua Sfintei Sfintelor, era o rocă autohtonă imensă care era împodobită de legendele evreiești cu trăsăturile particulare ale lui Omphalos, buricul Pământului. Această stâncă, numită în ebraică Ebhen Shetiyyah. Piatra Fundației, a fost primul lucru solid creat și a fost plasat de Dumnezeu în mijlocul fluidului încă nelimitat al apelor primare. Legenda spune că la fel cum corpul unui embrion este construit în pântecele mamei sale din buricul său, astfel Dumnezeu a construit pământul concentric în jurul acestei pietre, buricul Pământului. La fel cum corpul embrionului își primește hrănirea de la ombilic, tot pământul primește apele care îl hrănesc din acest Ombilic*.
Clona virionului inițial, este prezentată sub forma unor insule legendare, amplasată la marginea lumii și a căror locuitori sunt nemuritori. Una dintre aceste insule este Tuia (insula așezată la marginile arctice ale lumii), numele ei în sanscrită este un alt nume al constelației Balanța, simbolizând virusul în interiorul căruia s-au echilibrat contrariile, dar ce este interesant, această constelație se numea înainte Ursa Mare și Ursa Mică care simboliza locul de unde provenea vechiul virion. Când un virus și-a terminat asamblarea, un alt genom viral apare, simbolizat de un nou conducător spiritual, care își va fabrica capsida, furând componente rămase de la virusul ce tocmai s-a asamblat (simetria modulară excesivă a virusului permițând acest lucru), dar fabricând și altele noi.
Potrivit unui raport al NASA, există o cvasi-lună („semi-lună” sau „aproape-lună”) care se învârte în jurul Pământului de aproximativ o sută de ani, un corp ceresc observat prima dată la jumătatea anului 2016.

17. Virusul care părăsește celula prin distrugerea acesteia (liză) este numit în Apocalipsă, Fiara și are numărul 666. Conform lui John Michell, acest număr se află în fraza finală, cheie din Apocalipsa 13, „**Și numărul lui este 666**”, και ό άριθμος αύτου χξς. Valorile cuvintelor din acea frază sunt, και = 31, ό = 70, άριθμος = 430, αύτου = 1171, χξς = 666. Suma acestor numere și, prin urmare, valoarea întregii fraze, este 2368, care este numărul lui Iisus Hristos (Ιησους Χριστος). În consecință, sensul ezoteric al întregului vers este: „*Iată înțelepciunea. Cel care are înțelegere să socotească numărul fiarei, pentru că este numărul unui om: 2368, Isus Hristos*”.

18. Dezmembrarea și autoasamblarea este redată în expresia ”solve et coagula”: *Este motto-ul alchimiei, care înseamnă "dizolvă și coagulează”. Aceasta înseamnă că ceva (virusul) trebuie să fie defalcat și dizolvat înainte de a putea fi construit (refăcut prin replicare). O altă interpretare este de a dizolva corpul (virusul) și de a construi duhul (virus reînnoit).*
După Rene Guenon, „Formula Solve et Coagula (dizolvare şi coagulare) este considerată a conţine, într-un anume sens, tot secretul Marii Opere (Virusul, Ierusalimul ceresc), căci

aceasta reproduce chiar procesul manifestării universale". Conform cu principiul corespondenţei ce există între diferitele ordine de realitate, formula Solve et Coagula se aplică umanităţii în procesul ciclului propriu de dezvoltare.

Spre final, următoarele idei au început să prindă contur:

- scânteia divină din om (conform spuselor din Biblie), este genomul străin descoperit de oamenii de știință în genomul uman, care se poate aduna și activa prin practicarea căilor spirituale. De aceea literatura ezoterică consideră Omul ca fiind dual.
- Genomul străin a elaborat strategii prin care fragmentele lui, regenerate, să își aducă aminte că sunt străine de celulă, că trebuie să se asambleze și s-o părăsească.
- miturile, textele sacre ale Omenirii (Vede, Upanişade, Mahabharata, Enuma Eliş, Popol Vuh, Edda), cărțile religiilor monoteiste (Vechiul Testament, Noul Testament, Coranul), tradițiile, literatura esoterică (cabbala, alchimia), proverbe, redau aspecte din lupta dintre virus și procariotă, aspecte din procesul de creare a eucariotei și aspecte din procesul de replicare a unui virus; sursa acestor informații este coborârea conștiinței umane la nivelul ADN-ului celor opt celule care nu se reînnoiesc pe durata vieții și unde este stocată istoria lumii, folosind procedee specifice căilor spirituale ce duc la obținerea puterilor *sidhi*;
- omul este creația virușilor și are drept scop clonarea lor și de aceea este Dumnezeu pentru noi; chiar etapele formării embrionului uman imită clonarea virusului;
- Cunoașterea metafizică sau inițiatică, sâmbure a Tradiției primordiale sinonime cu Adevărul și constituind depozitul de cunoştinţe metafizice oferit umanităţii şi asimilat prin inspiraţie directă și din care derivă Doctrine metafizice tradiționale, călăuze infailibile ce sunt particularizări ale metafizicii la condiţiile concrete ale unor civilizaţii anume, încifrate în simboluri transmise numai pe cale orală, cuprinzând instrucțiuni de clonare, provine din LTR-uri (capetele genomului viral cu instrucțiunide clonare), ce cu ajutorul intuiției intelectuale unită cu adevărurile metafizice ajută la refacerea a ceea ce făceau zeii la început, adică clonări de virioni;
- Universul este un organism uriaș, iar Sistemul Solar o uriașă celulă, dar rațiunea bazată pe simțuri, cu care virușii l-au înzestrat pe Om în mod special, îi prezintă o lume falsă (maya hindușilor, Peștera lui Platon, vălul din Popol Vuh); în adevărata lume reală se poate avea acces numai în stare de transă sau vis lucid, or după moartea fizică;
- în mod normal oamenii sunt folosiți pentru asigurarea bunei funcționări a acestei celule uriașe, sub dirijarea ADN-ului, dar prin Ființa lor esențială (genomul viral), pot participa la o realitate care transcende orizontul Eului condiționat de spațiu-timp și de ceea ce este rațional;
- nou născuții al căror genom, provenit din amestecul genelor părinților, are în componență fragmente de genom viral (EVE: Element viral endogen) și care și-a recăpătat, prin hazard, capetele LTR (regiunile de reglementare virală), pot fi treziți/transformați (conform Gurdjief) prin intermediul căilor spirituale (Tradiție primordială transmisă pe cale orală sau stocată în miezului esoteric al religiilor sau al francmasoneriei) și dirijați de capetele virale LTR (Maestrul interior) pentru modificarea mediului în care trăiesc, făcând-ul propice fabricării de virioni, ieșind astfel de sub controlul ADN-ului;
- legile care asigură funcționarea celulei, dirijează lumea noastră materială.

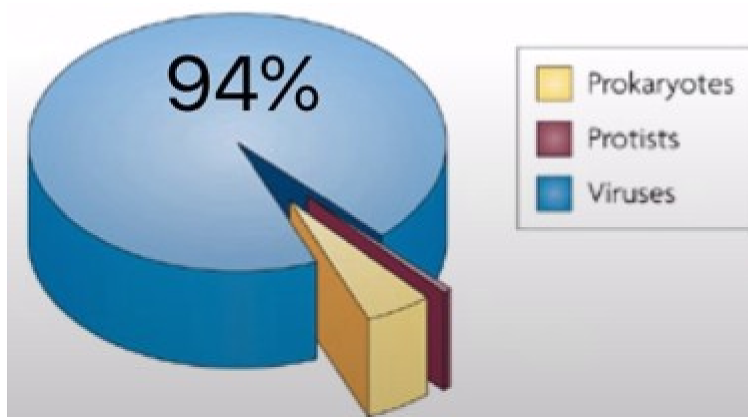
Ceea ce vom prezenta în continuare demonstrează:

- veridicitatea concluziei cercetărilor virusologului Luis P. Villareal și a echipei sale, făcută publică în 2005, despre crearea Omului de către viruși, cu precizarea noastră că virușii au făcut-o cu "intenție" pentru a avea un instrument care să-i cloneze;
- veridicitatea afirmației doctorului Mark Young de la Universitatea de Stat din Montana, cum

că „*oamenii sunt viruși*”, nuanțată de noi în sensul că, pot fi considerați ”viruși”, numai cei cu fragmente de genom viral care și-au recăpătat, prin hazard, capetele LTR (regiunile de reglementare virală) și numai dacă le-au reactivat prin inițierea obținută în cadrul practicării unei căi spirituale sau în cadrul inițierii într-o lojă masonică;

- veridicitatea spuselor lui Hermes Trismegistul în ”*Tabula Smaragdina*”: ”*Ce e deasupra este la fel cu ceea ce este dedesubt; iar ce este dedesubt e la fel cu ce e deasupra*”;
- corectitudinea credinței celor vechi care, conform afirmației lui Mircea Eliade din „*Alchimie asiro-babiloniană*”, pg. 17, susțin că există „*o omologie totală între Cer* (lumea sacră a celulei) *şi Lume* (lumea profană, Maya)”, asta însemnând „*că tot ce există pe pământ, există într-un anumit fel şi în Cer, iar fiecărui lucru de pe Pământ îi corespunde un lucru identic în cer, după al cărui model ideal s-a realizat*”.

Oceanele (și lumea) sunt intens virale.

Într-un habitat intens viral, supraviețuirea gazdelor depinde pe deplin de un sistem dinamic de evoluție virus-virus care promovează transferul orizontal al ADN-ului, de cele mai multe ori prin pandemii. Astfel de transferuri de virus sunt văzute clar în genomul vieții (Villarreal, 2005, 2009; Ryan, 2009).

”*Omnia virus Ex*” (de la virus totul)
- dictonul lui Luis P. Villarreal -

NOTĂ:
1. Avându-se în vedere că în Cartea Psalmilor (un text ebraic care are aproape trei mii de ani), Psalmul 90, spune: "o *mie de ani în ochii tăi sunt ca o zi care trece",* s-a comparat ziua biblică cu evenimentele care se întâmplau în timpul acesta în univers şi s-a descoperit că în a şasea zi biblică, ce a început în urmă cu două sute cincizeci de milioane de ani, când, conform Bibliei, Dumnezeu a spus: *să dea pământul vieţuitoare după soiul lor, animale domestice, reptile şi animale sălbatice după soiul lor,* şi a mai adăugat: să facem omul, *s-a petrecut cea mai mare extincţie de specii cunoscută, extincţia Permian. Dintr-un motiv încă necunoscut, dar despre care se crede că ar avea legătură cu impactul unui mare corp ceresc (virusul) asupra Antarcticii, aproape douăzeci şi cinci la sută din speciile existente s-au stins într-o clipită, iar viaţa de pe Pământ a fost cel mai aproape de eradicarea totală. Curios că, în momentul în care a început a şasea zi biblică (când virusul a pătruns în celulă) şi după această monumentală extincţie în masă, Pământul a fost repopulat. Omul apare la sfârşitul evoluţiei de după extincţie, iar Adam este chemat să dea nume noilor animale create de virus.*
2. Titus Burckhardt spune în *"Doctrinele esoterice ale islamului",* pg. 129, că: *Doctrina se*

adresează elementului care este în mod "natural" metafizic în om (genomului străin din genomul uman)........*Alchimia spirituală transmută structura psihofizică a omului, pe de o parte activând bazele organice ale conştiinţei, iar pe de altă parte vehiculând iradierea Harului, în mod tainic prezent în simbolurile divine* (fragmentele genomului străin se adună, genomul se activează şi iradiază în toate celulele conştiinţa unei alte personalităţi în detrimentul EU-lui de până atunci -generând "a doua naştere").

De aceea Profetul a spus: *"Cine se cunoaşte pe sine însuşi (genomul străin) îl cunoaşte pe Domnul (virusul)",* iar în *"Tratat despre unitate"* (Risalat ul-Ahadiyan), atribuit de unii lui Ibn Arabi, spunem noi că urmare a preluării conştiinţei de către genomul străin, se afirmă că: *"tu eşti El şi El este tu, fără nici un fel de dependenţă sau cauzalitate. Dacă ajungi să recunoşti existenţei tale această calitate a nimicului, atunci tu îl cunoşti pe Dumnezeu, altminteri nu......Când vei cunoaşte ceea ce este cu adevărat Şinele tău, te vei fi debarasat de dualismul tău şi vei şti că nu eşti deosebit de Dumnezeu".*

Acum putem înţelege şi de ce Profetul a mai spus: *"Dumnezeu spune: adoratorul meu nu încetează să se apropie de mine prin faptele sale pioase până când Eu îl iubesc. Şi când Eu îl iubesc, Eu sunt auzul său, văzul său, limba sa, mâna sa, etc".* Deci, Profetul spune că cel care-şi ucide Eu-1, adică cel care se cunoaşte, vede că toată existenta sa este existenta Lui. Nu vede nici un fel de schimbare în propria sa natură intimă sau în atributele sale. Nu vede necesitatea ca atributele sale să devină atributele Lui, căci el a înţeles că propria lui natură intimă nu este aceeaşi şi că până atunci fusese ignorant cu privire la şinele său, adică cu privire la ceea ce El este cu adevărat în adâncul său şi că este, după cum spune Mark Yang, un virus.

În *"Doctrinele esoterice ale islamului",* pg. 198, Titus Burckhardt dă următorul exemplu:

"Să presupunem că tu nu ştii că numele tău este Mahmud sau că trebuia să te cheme Mahmud - pentru că adevăratul nume şi cel care-l poartă sunt, în realitate, identici. Tu îţi închipui că te cheamă Muhammad, însă după o oarecare vreme în care trăieşti în eroare, sfârşeşti prin a şti că eşti Mahmud şi că niciodată nu ai fost Muhammad. Existenţa ta continuă la fel, fără a fi afectată de faptul că numele de Muhammad a fost îndepărtat de tine. Ceea ce se întâmpla este că tu ai ştiut că eşti Mahmud şi că niciodată n-ai fost Muhammad, însă tu n-ai încetat să fii Muhammad prin propria ta extincţie, căci a înceta de a exista (fana) presupune afirmarea unei existenţe anterioare. Or, în exemplul acesta, Mahmud n-a pierdut niciodată nimic. Muhammad n-a „respirat" (nafasa) niciodată în Mahmud, niciodată n-a intrat în el şi n-a ieşit din el. La fel se întâmplă cu Mahmud în raport cu Muhammad. îndată ce Mahmud a cunoscut că el este Mahmud şi nu Muhammad, el s-a cunoscut pe sine însuşi, adică a cunoscut Şinele său şi asta prin sine însuşi şi nu prin Muhammad. Acesta din urmă nu a existat niciodată"..........

Tu socoţi că eşti,
însă tu nu eşti şi nicicând n-ai fost.
Dacă ai fi existat, ai fi fost Domnul,
al doilea dintre cei doi.
Abandonează ideea aceasta,
căci cu nimic nu vă deosebiţi voi doi în raport cu existenţa.
El nu se deosebeşte de tine şi tu nu te deosebeşti de El;
dacă din ignoranţă gândeşti că eşti diferit de El,
atunci aş vrea să-ţi spun că ai o minte lipsită de cunoaştere.

3. Frithjof Schuon, în cartea *"Ochiul inimii",* pg. 23, ne spune că sufitul Mansur al-Hallaj a exprimat "Unicitatea Existenţei" astfel:

"Mi-am văzut Domnul cu ochii inimii.
L-am întrebat, cine eşti ? Şi mi-a răspuns: Tu !"

După Sfântul Vasile, "omul este o creatură ce a primit porunca să devină Dumnezeu", iar doctrina hindusă spune că trebuie *"să devenim Ceea ce suntem, şi anume Cel ce singur este, şi*

care,în ultimă analiză, este chiar dincolo de Fiinţă"' (Frithjof Schuon, *"Ochiul inimii",* pg. 86).

În aceeaşi carte, dar la pg. 81, Frithjof Schuon ne spune că după o expresie hindusă "condiţia umană" este greu de dobândit" şi că raţiunea suficientă a stării umane, "legea existenţială" (dharma) proprie ei, este de a fi un "punct" (virus) între "Pământ" şi "Cer", deci de a-l "realiza pe Dumnezeu" într-un grad oarecare. Hinduşii exprimă acest adevăr astfel: la fel cum *dharma* apei este să curgă, a focului să ardă, a păsării să zboare şi a peştelui să înoate, aşa şi *dharma* omului este să-l realizeze pe Brahma (zeul creaţiei = virus) şi, în consecinţă, să se elibereze de *samsara* (ciclul morţii şi al renaşterii = metabolismul celular). O învăţătură a Profetului spune: *"Cei ce vor merita Paradisul vor intra în el* (în virusul clonat); *cei respinşi vor merge în infern* (citoplasmă celulei).

Astfel se explică prima poruncă a lui Dumnezeu din capitolul Geneza 28: *"Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi"* şi de ce orice morală sacră insistă asupra importanţei procreaţiei în căsătorie. Procreaţia permite sufletelor ce rătăcesc în stările periferice şi pasive să intre într-o stare centrală, activă, liberă şi să dobândească salvarea sau eliberarea, femeia îndeplinind o operă extrem de caritabilă prin funcţia sa maternă, fiind o poartă sacră spre eliberare. Să ne imaginăm acum cât de adecvat este pentru un virus ca, în timp ce se dezmembrează la intrarea în celulă, să exclame: *"Mergeţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi celula şi-o supuneţi".*

Nu este nici o contradicţie în faptul că morala creştină vrea simultan procreaţia şi castitatea. In virus este "castitate" (mama lui Hristos a fost Fecioară), în celulă este "procreare", sau virusul este Bărbatul, celula este Fecioara.

Extraterestrii şi Programul de inginerie genetică (PIG) din cărţile lui Toni Victor Moldovan sunt reprezentări la scară macrocosmică a virusului şi ingineriei genetice naturale efectuate de acesta la nivel microcosmic pentru clonarea proprie.

II. DESPRE DUMNEZEU

Dacă oamenii ar fi întrebați dacă există Dumnezeu, teiștii ar răspunde că da, ateiștii, că nu, iar agnosticii ar răspunde că nu putem ști.

Geral Benedict spune în cartea ”Ipoteza Dumnezeu” că: ”*În Occident, prin „Dumnezeu“ credincioşii şi ateii înţeleg, în sens larg, o fiinţă supremă, atotputernică, creatorul a tot ce există, care se caracterizează prin omniscienţă, omnipotenţă şi omniprezenţă. Pentru unii, Dumnezeu este o prezenţă îndepărtată, neintruzivă; alţii au o relaţie personală, directă, cu el, care acoperă toate aspectele vieţii lor. Ateii susţin că o asemenea fiinţă nu există; Dumnezeu este un concept provenit din mitologie, un produs al fanteziei şi al iluziei, în cel mai bun caz o metaforă extinsă, folosită pentru a umple lacunele din cunoştinţele noastre*”.

Mai nou, unii văd drept Dumnezeu o energie omnipotentă, eternă prezentă în fibra spiritului şi sufletului nostru.

În toate civilizațiile au apărut culte ale zeiţei fertilităţii, care controlează reproducerea. Cea mai celebră prezentare a unei zeiţe a fecundităţii umane este Venus din Willendorf, o statuetă descoperită în Austria (1908) de către arheologul austro-ungar Josef Szombathy. Figurina, datând aproximativ din anul 23 000 î.Hr., reprezintă ceea ce în ziua de azi este imaginea destul de familiară a simbolului fertilităţii feminine, o femeie cu pântecul şi sânii mari, şi cu vulva proeminentă.

În vestul Africii, tribul Ashanti are şi acum o zeiţă a fertilităţii, personificare a Pământului, numită Asase Ya, soția divinității Nyame Sky, care a creat universul, mama triksterului Anansi și mama vitregă divină a șefilor înalți sacri; în America de Nord, din mitologia aztecă făcea parte şi Cihuacotl, zeiţa maternităţii, fertilităţii şi a moaşelor; în Europa, religia celtică avea câteva zeiţe, cum ar fi Damara, o zeiţă a fertilităţii care era venerată în Britannia.

Asase Ya și simbolul său

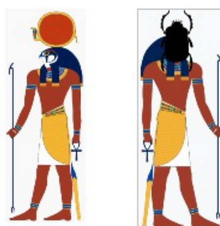

Cihuacotl

În mitologia greacă, Priapus, fiul Afroditei şi al lui Dionysos, Zeus, Pan sau Hermes, era venerat ca zeu al fertilităţii şi a organelor sexuale masculine. Religia neopăgână *wicca* se raportează încă la cultul fertilităţii. Gerald Gardner, un mare preot wicca şi spirit enciclopedic, specialist în antropologie, arheologie şi ştiinţele oculte, scria în 1950 că: „*Zeii există, nu ca persoane, ci ca vehicule ale puterii*“.

Un alt cult larg răspândit a fost cel al Soarelui. În Rig-Veda, carte a hinduismului vedic, soarele este identificat cu zeul Surya şi forţa însufleţitoare a *atman*-ului, sufletul universal.

Religia egipteană a creat poate cel mai complet cult al unei zeităţi solare, centrat pe zeul soare Ra, care era asociat mai ales cu soarele la amiază şi care apărea purtând un disc solar. Ra era considerat sursa vieţii, fiinţa dintâi şi tatăl tuturor celorlalţi zei şi faraoni. Khepri sau Khepera, înfăţişat ca un scarabeu (simbol al virusului), era zeul asociat cu răsăritul soarelui şi cu renaşterea. Cunoscut drept înnoitorul, trecerea de la noapte la zi.

Ra și Kepri

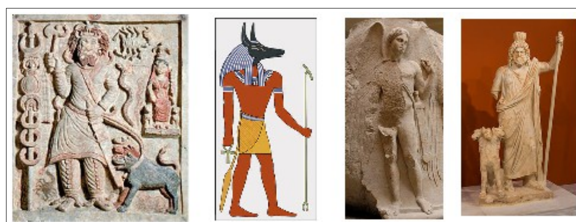
Printre religiile inspirate de natură se numără politeismul, animismul şi panteismul. Dacă animismul presupune prezenţa în natură a unui număr mare de spirite, panteismul se referă de obicei la un singur spirit care sălăşluieşte în toate formele de manifestare ale naturii – Dumnezeu. Exemple contemporane de animism se găsesc încă în religiile triburilor africane, în şintoismul japonez, în diverse tradiţii hinduse ale Indiei, în unele religii nord-americane, cum ar fi credinţele tribului Sioux Lakota, în neopăgânism şi în unele culte New Age.

Fiecare ţară din lume a produs culte ale morţilor, axate pe un ultim ritual al marii treceri. Primele astfel de culte au îndulcit perspectiva morţii cu credinţa într-o viaţă de apoi, care extinde procesul vieţii asupra celor morţi. Credinţa că viaţa continuă prin moarte a dat o mai mare greutate ritualurilor şi practicilor menite să faciliteze trecerea morţilor în cealaltă viaţă.

E.O. James, antropolog cu o bogată activitate în domeniul religiei comparate, spunea că ideea nemuririi, inevitabilă de fapt, considera capul drept sediu al sufletului şi al vitalităţii. Separarea craniului de restul corpului este o practică străveche. Obiceiul datează cel puţin din paleoliticul timpuriu, de acum 2,7 milioane – 200 000 de ani. Au apărut stăpâni ai lumii de dincolo: Babilonul îl avea pe Nergal[8], Egiptul antic îi avea pe Anubis şi pe Osiris, grecii îi aveau pe Thanatos şi Hades; romanii îl aveau pe Pluto.

---

8 Potrivit talmudiștilor, emblema lui era un cocoș, iar Nergal înseamnă „cocoș”. El a fost numit și „regele apusului”, ”regele furios” sau ”cocoșul de luptă”. De-a lungul timpului, Nergal a trecut de la un zeu de război la un zeu al Infernului. În sistemul astral-teologic babilonian târziu, Nergal este legat de planeta Marte, fiind un zeu arzător al distrugerii și al războiului. Conform unui mit, zeii au ținut un banchet la care sunt invitate toate zeitățile. Ereshkigal nu poate părăsi Infernul dar, în schimb, ea îl trimite pe fiul ei Namtar să ia parte la sărbătoare. Când sosește Namtar, celelalte zeități se ridică din respect, cu excepția lui Erra. Insultat, Namtar pleacă acasă și îi spune mamei sale. Enki și alți zei îi spun lui Nergal să intre în Infern. Nergal ia cu el 14 demoni. Când ajunge, portarul Neti primește ordine de la Ereshkigal pentru a-i permite să treacă prin cele șapte porți, dezbrăcându-l de toate până în camera tronului, unde va fi ucis. Dar la fiecare poartă, Nergal postează doi demoni. Când ajunge în sala tronului, îl bate pe Namtar și o doboară la podea pe Ereshkigal. El este pe cale să o omoare cu toporul dar Ereshkigal îi propune s-o ia de soție și să împărățească împreună. El consimte. Cu toate acestea, Nergal trebuie să părăsească Infernul timp de șase luni, așa că Ereshkigal îi dă înapoi demonii și îi permite să străbată lumea superioară pentru acea perioadă, după care să se întoarcă la ea.

Nergal cu cap de leu, Anubis, Thanatos tânăr, Pluto

Pentru monoteismul Vechiului Testament, tărâmul morţilor, numit Gheena, Sheol sau Iad, este stăpânit de diavol. În iudaism, diavolul nu este înţeles ca o forţă independentă, opusă lui Dumnezeu, ci ca avocat al lui Dumnezeu, care supune oamenii la tot felul de întrebări şi încercări.

Credințele moderne prezintă ideea unui Dumnezeu atotiubitor, care oferă „speranţa unei vieţi de apoi". În conceptul prin excelenţă iudeo-creştin al monoteismului biblic, Moartea este ceva ce nu a făcut parte din planul iniţial, dar care, potrivit Facerii, a apărut ca o consecinţă a nesocotirii de către primul bărbat şi de către prima femeie a poruncilor lui Dumnezeu. În contextul biblic, creaţia iniţială a fost perfectă şi în ea moartea nu îşi avea locul. Faptul că a fost introdusă ca pedeapsă a păcatului nesupunerii a servit la apariţia unui proces de izbăvire ce a dus la o „nouă facere", care, deşi dominată în continuare de moarte, oferă o soluţie la această ameninţare.

Conceptul Dumnezeului unic a devenit mai accesibil, chiar mai comprehensibil, din clipa în care creştinismul i-a adăugat încarnarea, faptul că Iisus este întruchiparea lui Dumnezeu ca fiu al acestuia și o zeitate cu care omul poate stabili o legătură.

Credinţa budistă în reîncarnare ne învaţă că suntem prinşi într-un ciclu nesfârşit al vieţii. Dobândirea iluminării, transformarea în *buddha*, este mijlocul prin care scăpăm de *samsara*, adică de ciclul naşterii, al morţii şi al renaşterii.

În tot ce am descris mai sus se poate identifica cu ușurință virusul ca agent al fertilității și a ideii de nemurire pornită de la faptul că virusul se autoasamblează și-și continuă viața ca virion până la reluarea ciclului.

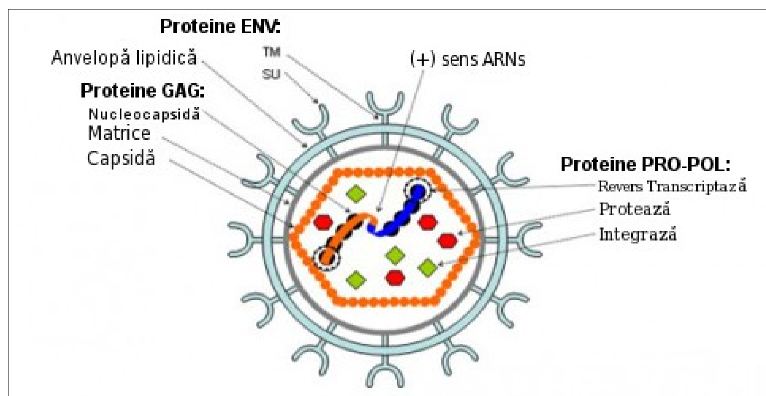
III. DESPRE VIRUS

În ciuda enormelor progrese ale virologiei, oamenii de ştiinţă nu au putut cădea de acord dacă e sau nu cazul ca virusurile să fie considerate fiinţe vii. Un argument pentru considerarea virusului ca fiinţă vie este faptul că dispune de material genetic ce se multiplică. Noile cercetări au concluzionat că virușii fac parte din lumea vie, în majoritatea cazurilor integrate în citoplasma sau nucleoplasma celulelor fără a face rău gazdei. Virusurile sunt pe cale de a reprezenta cele mai bune exemple de relații simbiotice, deoarece nu există o ființă vie de la începutul vieții care nu a fost colonizată de ele, de cele mai multe ori sub formă de colonizări multiple.

Virusurile reprezintă cea mai simplă formă de viaţă acelulară, ocupând o poziţie limitrofă **între viu şi neviu** (Fiinţă şi Nefiinţă). Virusurile au dimensiuni foarte mici de la 8 nm până la 500 nm. Spre deosebire de celelalte forme de viaţă, nu consumă hrană, nu produc energie şi **nu au mijloace de reproducere**. Sunt dependente de sursele de energie ale celulei infectate deoarece nu au mitocondrii și de mecanismele de sinteză proteică pentru că nu au ribozomi.

Virusurile în stare extracelulară (virioni) sunt particule inerte (aproape minerale).

Din punct de vedere chimic, virusurile sunt constituite din nucleoproteide care la un înalt grad de puritate pot cristaliza. Heinz Fraenkel-Conrat a arătat în 1955, împreună cu Robley Williams, că un virus funcțional poate fi obținut din **ARN purificat** și o proteină, acestea două unindu-se spontan (proteina învelește materialul genetic). Aceasta este cea mai stabilă structură (cu energia cea mai mică) și este foarte probabil ca acesta să fie și mecanismul de formare a virusului în celula gazdă.

Virusurile, aceşti **invadatori** ai celulei, prezintă o structură şi un mod propriu de replicare, prin **disocierea în componente** după pătrunderea în celula-gazdă, utilizarea echipamentului enzimatic al celulei-gazdă pentru sinteza propriilor componente şi formarea de noi particule virale prin procesul de autoasamblare. Virusul este capabil de „*inginerie genetică naturală*" (Shapiro, 2004) prin faptul că transportă gene de la un ADN la altul.

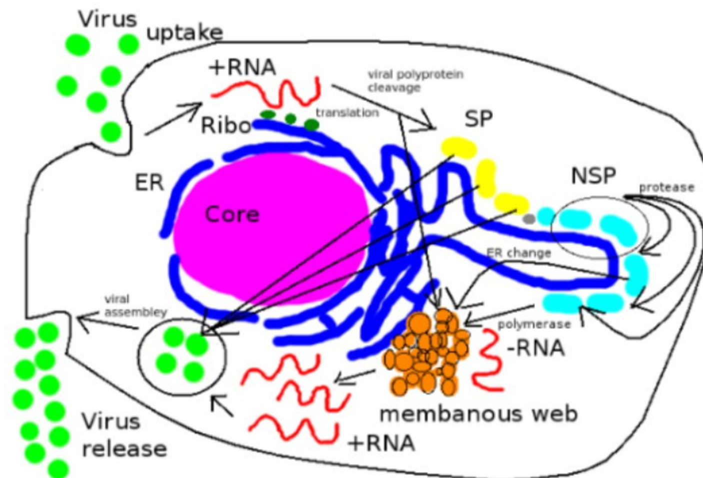
Dacă virusurile care prezintă acut acțiune litică induc boli și chiar moarte, virușii persistenți implică o compatibilitate în interacțiunile cu gazda, fie prin integrarea în genomul care-l găzduiește sau în citoplasma celulei și acționează nedistructiv în majoritatea etapelor vieții gazdei. Stilul de viață persistent permite virusului să transmită complexe fenotipuri virale pentru organismul care-l găzduiește. Acest lucru permite gazdei să lărgească potențialele evolutive care pot duce foarte bine la formarea de specii noi. Aceasta, împreună cu asigurarea rezistenței la virusul litic, este un avantaj pentru supraviețuirea gazdei, de asemenea, pentru agentul persistent. Prin urmare, principalele noutăți genomice se regăsesc în domeniu procariot de unde au evoluat inițial în forme de viață superioare. Colonizarea virală masivă a avut loc în perioada de început a vieții, începând cu evoluția bacteriilor și *arhaea*, și mai târziu cea a eucariotei protista[9] și a multicelularelor. Formarea tuturor

9 Termenul a fost propus de Ernst Haeckel în 1866 pentru a caracteriza toate organismele fără o structură

regnurilor, familiilor, genurilor și speciilor se bazează pe efectele colonizării virale și are ca rezultat diversificarea liniilor și, în final, în evoluția unor specii noi. Creșterea complexității și diversității sunt cauzate de inovații genetice, de noi tipare combinatorii de conținut genetic, rețele de reglementare care nu codifică și modificări ale arhitecturii genomului. Interesant este că creșterea complexității eucariotelor se corelează cu extinderea ADN-ului care nu codifică (Taft și Mattick, 2004).

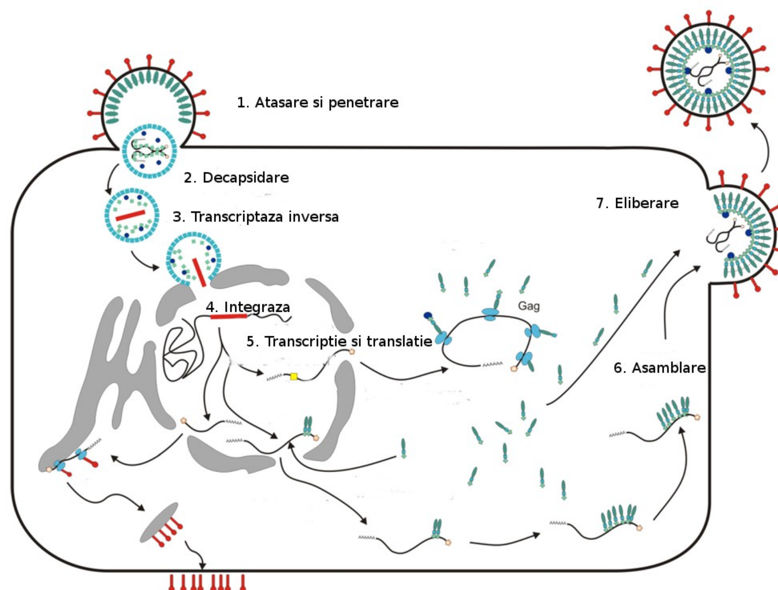
Clonarea virusurilor se poate face:

a). **fără contribuția nucleului celulei gazdă**,

Ciclul de replicare virală: Endocitoza virusului, decapsidare vRNA, vRNA care produce o poliproteină, împărțirea poliproteinei în proteine structurale și nestructurale (SP / NSP), NSP-urile creează o țesătură atașată la ER (reticulul endoplasmatic), replicarea vRNA în interiorul acestui țesut, noul vARN și SP-urile asamblate la particule noi de virus, exocitoza virușilor noi care vor infecta alte celule.

b). **prin inserarea genomului viral în genomul celulei gazdă**.

complexă, care nu puteau fi clasificate nici ca animale, plante sau fungi.

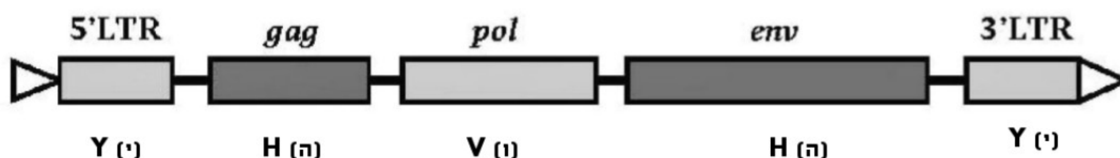
GENOMUL VIRAL

După tipul de acid nucleic pe care îl conțin există:
- Virusuri care conțin în genomul lor ARN;
- Virusuri care conțin în genomul lor ADN.

Codul ARN

Un virus ARN se poate replica în celula gazdă, folosind propria enzimă numită *reverstranscriptază* pentru a produce ADN din ARN și astfel „întoarce” șablonul inițial, de unde și prefixul „retro” (invers). Noua secvență de ADN este încorporată în genomul gazdei cu ajutorul unei enzime numite *integrază*. Celula gazdă se comportă cu noua secvență de ADN ca și cum aceasta ar face parte din propriile sale instrucțiuni, pe care le urmează necondiționat, făcând proteinele necesare pentru asamblarea noilor copii ale virusului. O categorie specială de retrovirusuri o constituie *retrovirusurile endogene* care sunt integrate în genomul gazdei și pot fi moștenite și transmise de la o generație la alta. Virusul păstrează informația sa genetică sub forma de ARN mesager; se integrează în genomul celulei gazdă, devine un parazit și declanșează infecții. Informația unui retrovirus produce proteine urmând pașii ARN → ADN → ARN → proteine.

Genomul retroviral de bază, cuprinde trei domenii genetice, denumite în mod convențional genele, *gag, pol* și *env*, care codifică o varietate de proteine.

Literatura ezoterică le-a denumit generic YHVH. Litera Yod de la ambele capete ne indică posibilitatea clonării pornind de la orice capăt.

Codurile *gag* produc proteinele necesare pentru asamblarea virală, inclusiv proteine pentru matrice și nucleul de bază, codurile *pol* produc proteine pentru enzimele necesare pentru replicarea virală, cum ar fi *transcriptază inversă, protează, ribonuclează și integrază*, în timp ce codurile *env* produc proteine pentru membrana glicoproteică. LTR-urile din flancuri conțin regiunile de reglementare virală (instrucțiuni de clonare). Astfel, atunci când un retrovirus invadează cromozomii gazdă, acesta introduce un genom pre-evoluat, care nu este numai nou pentru genomul gazdă, ci este și un mod holistic de unitate funcțională ale cărei gene și LTR-uri, sunt pre-evoluate și prin interacțiune reglează aspecte cheie ale geneticii gazdelor, imunității și fiziologiei.

Un ARN ?

Codul ADN

Pentru oamenii de ştiinţă a devenit tot mai clar că ADN-ul este un „limbaj de programare”, asemănător cu limbajul MORSE prin care, deși are doar două „litere” (punctul și liniuța), se poate comunica orice cuvânt sau propoziție.

În sprijinul acestei idei vin şi informaţiile prezentate de Toni Victor Moldovan* pe blogul său: "*Geneticienii şi biologii folosesc metaforic o analogie între limbaj şi ADN pentru a explica modul în care funcţionează aparatul genetic. Pentru fiinţa umană aparatul genetic este constituit din 46 de cromozomi aflaţi în nucleul celular comparaţi cu 46 de cărţi. Fiecare carte conţine un text cu instrucţiuni despre cum este construit organismul care constă în propoziţii (fragmente ADN) construite din cuvinte (gene). Fiecare cuvânt – genă este constituit din 4 litere (litere chimice A-T, C-G), iar alfabetul genetic conţine numai 4 litere. În esenţă, aparatul genetic funcţionează astfel. Textul scris în limbaj ADN este translatat iniţial în limbaj ARN şi apoi în limbajul proteinelor. Excluzând apa, proteinele reprezintă principalul constituent al celulei. Proteinele au două funcţii importante în celulă: metabolizează substanţele pe care le absorb şi participă la morfogeneză adică la organizarea spaţio-temporală a celulei. Circa 2-3% din tot lanţul moleculei ADN este codor de structură, de morfologie, adică codează modul în care arătăm. Restul de circa 97% reprezintă codare de funcţii, de instincte, de personalitate moştenite de la ascendenţa genetică. Softul ADN este cvasi-inteligent care operează cu propriul său limbaj, asemănător cu limbajul uman*".

Jean Baptiste van Helmont nota: "*Există o carte în interiorul nostru, scrisă de mâna lui Dumnezeu, prin care putem citi toate lucrurile*", în care, după cele afirmate mai sus, putem recunoaște ADN-ul.

În 1984 la Academia de Științe din Moscova, Vladimir Poponin şi Piotr Gariaev au fost autorii unui experiment care a demonstrat că celulele organismului comunică între ele printr-o formă de energie care nu este afectată de factorul timp sau distanţă, care este non-locală şi care există peste tot.

Aceeaşi cercetători au ajuns la concluzia că aşa-zisul 98% gunoi genetic din ADN nu este decât un supercod ce are un nivel cu mult mai avansat, superior faţă de codul ARN şi al sintezei de proteine. Acest nivel înalt este nivelul **undă**. În undele genetice textele sunt realizate la nivel material sub forma unor sofisticate holograme dinamice (holograme-gene) în cristalele lichide ale continuumului cromozomial. Angelika Gebhart-Sayer spunea că «muzica vizuală» proiectată de spirite în faţa ochilor șamanilor este alcătuită din imagini tridimensionale care se transformă în sunete și pe care șamanii le imită cântând la rândul lor.

În interiorul nucleului, ADN-ul se răsucește şi se desfăşoară, se chircește şi se întinde, de parcă ar dansa pe o melodie numai de el ştiută. Cercetătorii compară adeseori mișcările acestei lungi molecule cu acelea ale unui șarpe.

Dr. Mae-Wan Ho – specialistă în genetică, originară din Hong Kong, a scris mai multe cărţi şi articole, dintre care una este intitulată "*Quantum Jazz, The Tao of Biology*" (Jazz-ul cuantic – biologia lui Tao) şi a fost publicat în 2007. Dr. Mae-Wan Ho afirmă că jazz-ul cuantic este muzica organismului. Orice celulă, moleculă, atom ia parte într-un ansamblu care e supus ritmurilor de la câteva picosecunde până la minute, ore, o zi, o lună, un an, etc. Acesta este domeniul activităţilor vieţii. Orice reprezentant al lumii materiale, asemenea unei orchestre de jazz, improvizează spontan şi liber, dar păstrându-se în acord cu ritmul întregului. Perfecta coordonare a sarcinilor multiple executate de o celulă şi în celulă, depinde de o stare specială de comportare ca întreg, o stare coerentă descrisă cel mai bine ca fiind o coerență cuantică şi de aici sintagma „jazz cuantic". Acţiunea dată de coerența cuantică este o acţiune fără efort, o creaţie fără efort, este acel ideal taoism al artei şi poeziei, este însăşi acţiunea vieţii. Coerenţa cuantică este o stare de libertate locală maximă şi coordonare globală maximă (sunt gândurile noastre, dialogul nostru interior).

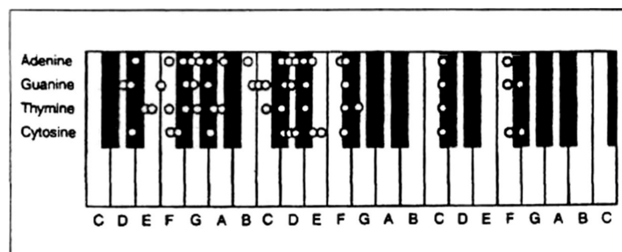
Planetele, folosite în divinație, oferă puncte de referință obiective în acest proces foarte subtil.

În 1988 Susan Alexjander şi biologul Dr. David Deamer au colaborat la un proiect care a constat în măsurarea frecvențelor vibraționale ale celor patru molecule de bază ADN, transpunându-le în „sunet" și redându-le într-un sintetizator Yamaha. Folosind acest sistem de reglare ca bază a

---

* Autorul cărţii „Programul Terra – un atentat extraterestru asupra omenirii".

compozițiilor sale a scos un CD intitulat *Sequencia*. Aceste cercetări sugerează că organismele noastre pot avea un mod de a recunoaște propriile modele electromagnetice prin rezonanța tonului.

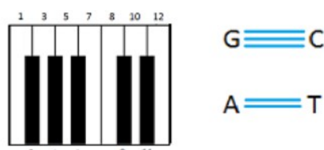
Plasarea frecvențelor ADN pentru fiecare moleculă de bază aranjată de la „jos" la „înalt" pe o tastatură.

• Adenină: 545,6 Hz
• Guanina: 550
• Frecvență medie = 544,2
• Timină: 543,4
• Citozină: 537,8

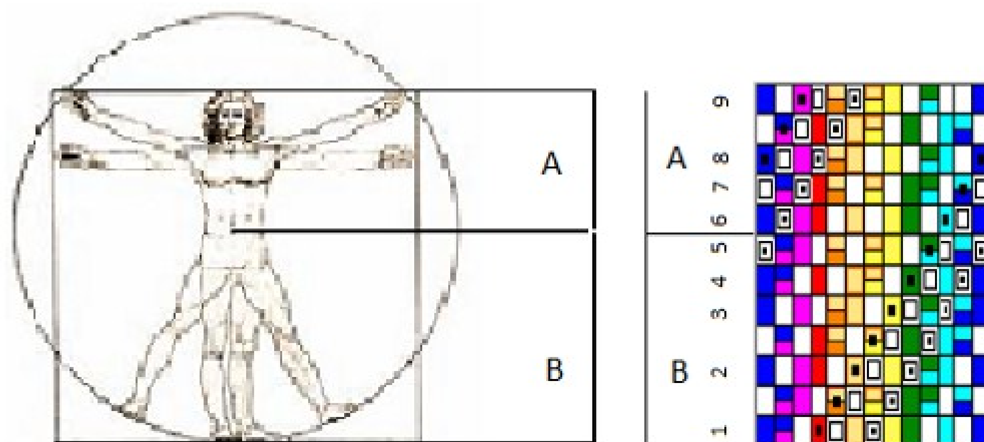
Oamenii, ascultând sunetele ADN-ului, raportează sentimente de conectare, familiaritate. „*Mă simt drept acasă*", spun ei.

În 2016, Michael John Fredick Richardson, în cartea ”THE HARMONIC CODE FOR DNA” spune:

”*Niciodată nu poate exista o componentă a tot ceea ce este care să nu se încadreze în legile armonicii*”. Pentru construcția corpului uman există 12 note de armonizare. Codul armonic al genomului uman formează o construcție de 12 octave. Fiecare pereche de baze de-a lungul ADN-ului este o scară de 5 note care începe din F #, formând o scară pentatonică cu 5 note: F # G # A # C # D #. Valoarea numerică este 2 + 4 + 6 + 9 + 11 = 32 = prin gematrie cu 3 + 2 (legături de hidrogen) = 5

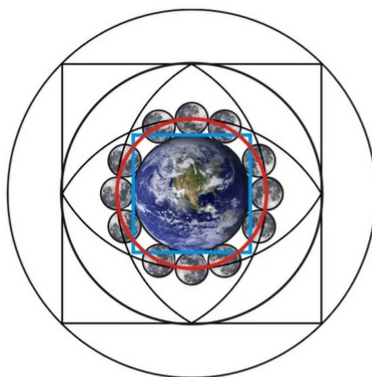
Celulele corpului și ratele lor de creștere sunt strâns guvernate de armonia generală a construcției biologice umane. Fiecare aminoacid are propria sa frecvență rezonantă armonică și armonizarea acestor frecvențe este realizată ca un proces de legare genetică la genomul uman.

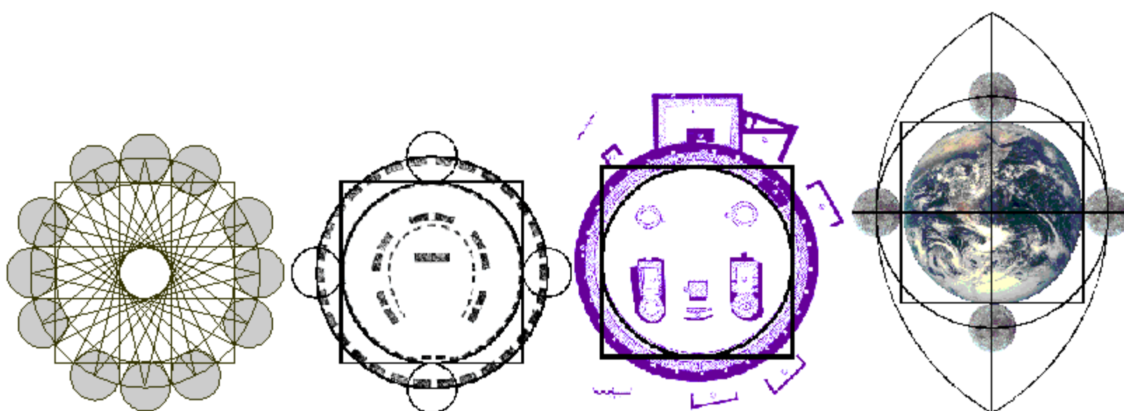
Michael A. Sherbon în ”*Pythagorean Geometry and Fundamental Constants*”, luând în

considerare câteva mituri ale creației antice care descriu aspecte matematice ce se întind în timp până la nașterea universului și faptul că toate societățile se organizează și se comportă în concordanță cu cosmologia pe care o percep, a constatat că la baza monumentelor antice stă Cercul Cosmologic (virusul sferic).

Cercul Cosmologic este o construcție geometrică care a apărut în artele, meșteșugurile, arhitectura, religia și literatura culturilor din întreaga lume și este asociată cu epocile lor de aur. Deoarece este reprezentarea vizuală a armoniei inerente în mod natural în structura numerelor 1 până la 12, ea codifică modelele și proporțiile ideale spre care se străduiesc formele naturii. A fost folosit ca simbol al armoniei universale, deoarece reprezintă ordinea completă a universului și, prin urmare, apare un microcosmos întâlnit în *design*-urile templelor cosmice și spațiilor sacre din întreaga lume. Acesta a servit ca un standard etern de referință, un model și un instrument al clădirilor de stat pentru civilizațiile care au fost „societăți comandate cosmologic” care doresc să atragă către cetățenii lor fericire, binecuvântări, dreptate și prosperitate. Proporțiile sale au fost utilizate ca model inteligent pentru integrarea greutăților și măsurilor cu dimensiunile umane și pentru sfințirea Pământului cu arhitectura sacră. Dimensiunile sale sunt descrise drept Orașul Ceresc descris în Cartea Apocalipsei, văzut în planul templului budist Brobodur, Stonehenge, Glastonbury și descris drept orașul ideal al lui Platon: *Magnesia*.

Planul său central, „cercul pătrat” se găsește și în dimensiunile și relațiile dintre Pământ, Soare și Lună. Nimeni nu a inventat-o, este doar modul în care numerele se armonizează în mod natural, oferind idealul spre care natura se străduiește, iar oamenii au conceput arta și societatea.

1. Diagrama Ierusalimului Ceresc, 2. Stonehenge, 3. Chetro Ketl Kiva a americanilor nativi, 4. Pământul și Luna, toate încadrându-se în Cercul pătrat.

„Cerurile au o formă rotundă ca o umbrelă deschisă,
în timp ce pământul este pătrat ca o tablă de șah”.
- Cartea chineză Chin Shu, 644

”Squared The Circle”, este geometria și istoria acestei aparente imposibilități (același perimetru). Simbolic, un cerc pătrat semnifică întâlnirea Cerului și a Pământului, idealul și actualul, care prin definiție sunt diferite. *Modul în care cele douăsprezece numere se combină și se organizează într-un întreg cuprinzător a fost modelul pentru cea mai mare parte a lumii antice ca reprezentare microcosmică a universului armonios. A fost folosit ca standard pentru definirea relațiilor dintre greutăți, măsuri, muzică și proporțiile artei sacre și arhitecturii.*

Există „... un cod ezoteric de număr, armonie și proporție care trebuia să reflecte mintea perfect structurată a Creatorului”, spune John Michell care a studiat timp de peste 20 de ani Cercul Cosmologic.

Și Michael S. Schneider, în ”*Constructing The Cosmological Circle Symbol and Instrument for Universal Harmony*”, consideră că Cercul Cosmologic este înrudit armonic cu constantele fizice fundamentale, iar Albert Einstein va afirma: „*Experiența noastră de până acum ne îndreptățește să credem că natura este realizarea cele mai simple idei matematice imaginabile*”.

În final, să mai subliniem şi faptul că geneticienii clasici au mai descoperit în mod experimental că **textele genetice ARN** conţin porţiuni cu cuvinte ambigui (omonime) care au mai mult decât un înţeles, iar alegerea semnificaţiei cuvântului respectiv se face din context.

Aceste omonime codează sinteza de proteine. Dacă de exemplu acel cuvânt – cod genă are două înţelesuri unul dintre ele este greşit în determinarea sintezei unei anumite proteine ceea ce teoretic poate duce la o sinteză biochimică greşită şi implicit la o sinteză accidentală, eventual la moartea organismului. Ex: toc – de scris şi toc de uşă sau bob – sămânţă de cereală şi bob vehicul de concurs ... Pentru ca aparatul genetic să aleagă înţelesul unic care trebuie, care se potriveşte la un moment dat el trebuie să înţeleagă mai întâi sensul „textului” ARN şi numai după aceea să ia o decizie în ceea ce priveşte sinteza. Aceasta demonstrează că aparatul genetic este inteligent, că este capabil să gândească la nivel molecular şi la nivel de biocomputer....

Codul ARN, cel care face aproape toată treaba din celulă, se bazează pe patru litere: C, G, A, U și cuvinte cu trei litere. Prin urmare, există 64 de combinații diferite. Printre ele, trei coduri de stop (UAA, UAG, UGA). Deoarece este nevoie doar de specificarea a 20 de aminoacizi, codul prezintă redundanțe. Astfel, cei mai comuni aminoacizi sunt codați fiecare de patru triplete diferite (de exemplu, glicină GGX și alanină GCX, unde X reprezintă oricare dintre cele patru baze). În general, primele două baze dintr-o tripletă par cele mai importante, în timp ce ultima bază în multe cazuri este lipsită de importanță. Codul este aproape universal. Există câteva mici abateri în care un cod specifică un alt aminoacid; acest lucru se aplică mitocondriilor animale și ciliaților.

Aparent nu există nicio relație între cod și structura chimică a aminoacizilor. În acest sens, codul este arbitrar: nu există niciun motiv chimic pentru care un ARNt dat se leagă de un anumit aminoacid într-un capăt al moleculei și are un cod triplet dat în celălalt capăt al moleculei. S-ar putea întreba de ce există patru baze, de ce codul este exprimat în triplete, de ce există coduri redundante și, în final, de ce sunt folosiți doar 20 de aminoacizi. Cel mai bun răspuns care poate fi oferit astăzi este că toate aceste caracteristici reduc riscul erorilor de replicare. Utilizarea a mai mult de patru baze ar duce la mai multe mutații. Un cod dublet ar fi insuficient pentru a codifica toți aminoacizii, în timp ce cuvintele mai lungi (patru sau mai multe baze) ar crește din nou riscul de erori de replicare. Faptul că acest cod este redundant reduce și efectul mutațiilor punctuale, deoarece substituirea unei baze în multe cazuri ar fi ineficientă.

Mai aflăm de la virologul Luis Perez Villareal că: ”Este frapant faptul că în fiecare an avem o nouă apariție virală. Virusurile sunt frontul continuu al evoluției… continuă să modeleze traiectoria vieții pe planetă, inclusiv pe cea a oamenilor. Virusul poate acționa ca un mod de a asigura supraviețuirea unei anumite colonii. Virușii au furnizat materia primă pentru a influența

complexitatea tuturor lucrurilor vii. Virusul este interfața dintre elementele chimice și viață”.

S-a descoperit că Virionii ARN cu catenă negativă amestecați cu virioni virulenți de tip sălbatic, duc la o infecție persistentă, dar nu ucid gazda.

Se pare că LUCA (Ultimul strămoș comun universal) a existat într-o stare asemănătoare virusului, cu rate mari de transfer genetic. Informațiile obținute de virus și prezente în gazdă, sunt cele mai diverse și mai dinamice coduri din toate domeniile vieții.

Astfel, se poate argumenta că, pentru organismele bazate pe ADN, introducerea colectivelor infecțioase din grupurile ARN reprezintă o forță motrice centrală a evoluției. Astfel de grupuri ARN sunt co-adaptate de agenții infecțioși persistenți și servesc acum ca instrumente de reglementare în aproape toate procesele celulare (Witzany, 2016), așa cum este documentat în mai multe elemente genetice mobile derivate de retrovirus (Brosius, 1999; Villarreal, 2011b; Chuong et al., 2016). În plus, rețelele ARN productive rezultate produc în mod constant spațiu nou de secvență (adică, reglementare complexă), care nu numai că servesc ca instrumente de adaptare pentru organismele lor gazdă bazate pe celule, dar oferă și roluri cruciale în noutatea evolutivă (Villarreal, 2011b). Această productivitate ARN rezultă din faptul empiric că o singură secvență de ARN se poate plia în structuri secundare diferite și fără legătură, cu funcții diferite într-un mod (determinat de mediu) în funcție de context (Schultes și Bartel, 2000).

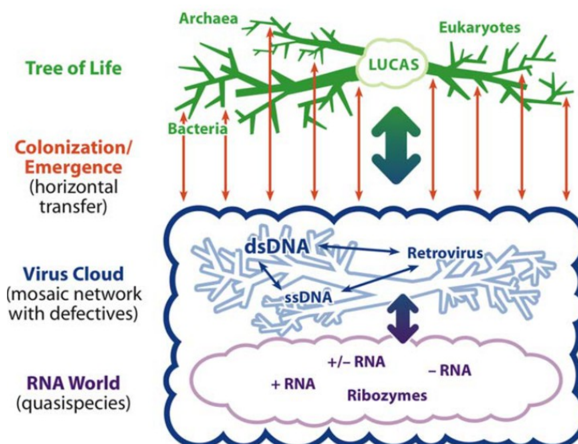

Figura prezintă o schemă a modului în care un virus (arătat ca un nor) furnizează informațiile în procesul de colonizare a gazdei. Evoluția și simbioza se aplică întregii vieți și trebuie încorporată în conceptul cadru actual (Beiko și colab., 2008). De asemenea, se vede în mod clar cum endosimbioza este principala forță creatoare a evoluției vieții eucariotei (Ryan, 2009).

De asemenea, este interesant faptul că ARN-urile infecțioase care nu codifică se introduc în mod preferențial în zonele ADN care nu codifică, în timp ce ADN-ul codificator nu este de obicei ținta (Bushman, 2003; Mitchell și colab., 2004; Bartel, 2009). În această perspectivă, ADN-ul care nu codifică este habitatul preferat de a se stabili prin ARN-uri infecțioase, de exemplu, cromozomul y în genomul uman (Shapiro, 2002; Villarreal, 2009; Lambowitz și Zimmerly, 2011). Acest lucru poate indica faptul că schimbarea preferată a proceselor evolutive se produce în secțiuni de reglementare și nu în codificarea stocării informațiilor pentru proteine, principala sursă pentru „mutații” în concepte teoretice anterioare ale evoluției (Villarreal și Witzany, 2013).

Dacă ne uităm la abundența ARN-urilor regulatoare și a virusurilor persistente în genomii gazdă, vom găsi tot mai multe dovezi că jucătorii cheie care editează codurile genetice ale genomilor gazdă sunt consorții de agenți ARN și viruși care conduc evolutiv noutatea și reglarea proceselor celulare în toate etapele dezvoltării.

8,9% ARN-uri care nu codifică sunt implicate activ în aproape toate procesele celulare, atât pentru nevoile evolutive cât și pentru cele de dezvoltare. Unele ARN-uri care nu codifică au construit consorții complementare, cum ar fi ARN-uri, ARNt-uri, spliceozomi, editosomi, module

de toxină / antitoxină, module de restricție / modificare și module de inserare / ștergere.

ADN-ul nu este doar un mediu de stocare genetic care servește ca protocol evolutiv, ci este și o nișă ecologică specifică speciilor. O mare varietate de astfel de elemente genetice mobile au fost identificate în ultimii 40 de ani ca locuitori obligatori ai tuturor genomurilor, fie procariote, fie eucariote. Se infectează, se inserează și se șterg; unii tăiați și lipiți, alții copiați și lipiți și amândoi răspândiți în genom. Acestea schimbă identitățile genetice ale gazdei, fie prin inserție, recombinare sau prin reglarea epigenetică sau re-reglarea conținutului genetic și cooperează cu gazda și interacționează într-un mod modular.

ARN-urile necodante interacționează cu ADN-ul, ARN-ul și proteinele și joacă roluri importante în organizarea nucleară, transcrierea, procesele posttranscripționale și epigenetice. ARN-urile necodate sunt transcrise atât în sensul, cât și în direcțiile antisens și pot fi exprimate într-un tip de celule, compartiment subcelular, stadiu de dezvoltare sau specific stimulilor de mediu, adică în mod dependent de context. ARN polimeraze specifice se suprapun în conținutul transcripțional, ceea ce înseamnă că fiecare nucleotidă poate participa la variante de conținut transcripțional în funcție de diferite contexte.

ARN-urile care nu codează pot fi reglate într-o manieră variată, coordonate sau independente, în mod autonom sau interrelaționate funcțional și pot regla gene individuale, precum și rețele genetice mari; ele pot controla cu exactitate desfășurarea spațiotemporală a genelor care execută procese neuronale cu specificitate extremă a celulelor. Diverse clase de ARN-uri necodante se vizează reciproc pentru reglarea posttranscripțională prin splicing alternativ, poliadenilare, 5 'capping, modificări neîmplinite și editare ARN. Editarea ARN poate transmite în special informații de mediu către epigenom și, prin urmare, permite plasticitatea neuronală ca învățarea și memoria. În plus, ARN-urile care nu codează pot suferi trafic nuclear-citoplasmatic, nuclear-mitocondrial și axodendritic prin complexe de ribonucleproteine care promovează distribuția și funcția spațiotemporală a diferitelor combinații de ARNc-uri, ARNm-uri și proteine de legare a ARN.

În această lume a proceselor de viață dominată activ de ARN, ADN-ul este din ce în ce mai mult în rolul de „casă” de stocare a informațiilor genetice, în timp ce ARN-urile care interacționează par a fi „rețeaua socială” din această casă.

Acum pare plauzibil că codificarea de bază a proteinelor și reglementările variabile ale acestora (conservate în ADN) sunt rezultatele colective ale unei abundențe de agenți ARN complementari.

ARN-ul viral este un fel de Dumnezeu.

IV. DESPRE EVOLUȚIE

1. Evoluția prin selecție naturală

Teoria științifică a evoluției prin selecție naturală a fost propusă de Charles Darwin și Alfred Russel Wallace la mijlocul secolului al XIX-lea și a fost expusă în detaliu în cartea lui Darwin despre originea speciilor (1859). Prin anii 1930 are loc combinarea teoriei selecției naturale a lui Darwin cu legile lui Mendel privind ereditatea și se obține *teoria sintetică a evoluției*, în cadrul căreia se realizează legătura dintre unitățile evolutive (gene) și mecanismul evoluției (selecția naturală).

Urmașii pot avea trăsături noi sau modificate și aceasta fie datorită mutațiilor genetice, fie prin transferul de gene între populații și între specii. Astfel, la speciile care se reproduc sexuat, prin recombinare genetică se produc noi combinații de gene. Evoluția se produce când aceste diferențe ereditare devin tot mai comune sau tot mai rare într-o populație.

Conform acestei teorii, trei mecanisme majore dirijează evoluția: Primul este *selecția naturală*, procesul care face ca acele caractere ereditare, care sunt mai eficace pentru supraviețuire și reproducere, să devină mai răspândite în cadrul unei populații. Al doilea mecanism major al evoluției îl constituie *driftul genetic*[10], un proces independent care produce schimbări aleatorii ale trăsăturilor la o populație mică. Pentru ca aceste trăsături să se transmită la urmași, care la rândul lor să se reproducă, probabilitatea joacă un rol important. Al treilea mecanism este *fluxul de gene*, proces prin care are loc un schimb de gene între populații de aceeași specie.

Se crede că, deși diferențele produse prin mutație genetică și selecție naturală sunt relativ mici de la o generație la alta, în timp acestea se pot acumula, producând adevărate schimbări la nivelul organismelor, astfel încât se poate ajunge la noi specii.

În prezent, tot mai multe voci susțin că rolul cel mai important în evoluție îl are ”cooperarea” și nu ”competiția”. Ei spun că organe şi mai târziu specii noi pot apărea din simbioza a două organisme diferite (de aici termenul de simbiogeneză). Astfel, iniţial, aceste două organisme s-ar afla într-o stare de competiţie, dar neputându-se nici anihila nici ignora, ajung să fuzioneze şi din acest proces ia naştere ceva nou şi funcţional care la rândul lui poate fi supus legilor evoluţiei.

2. Evoluția prin simbiogeneză

Simbiogeneza, sau teoria endosimbiotică, este o teorie evolutivă a originii celulelor eucariote din organisme procariote, articulată prima dată în 1905 și 1910 de botanistul rus Konstantin Mereschkowski, și avansată și fundamentată cu dovezi microbiologice de Lynn Margulis[11] în 1967. Aceasta susține că organele care disting celulele eucariote au evoluat prin simbioza procariotelor individuale unicelulare (bacterii și arhaea). Teoria susține că mitocondriile, plastidele și alte organule din celulele eucariote reprezentau anterior procariote cu viață liberă. Printre numeroasele linii de dovezi care susțin simbiogeneza se numără faptul că noile mitocondrii și plastide sunt formate doar prin fisiune binară și că celulele nu pot crea altele noi; și că proteinele de transport numite *porine* se găsesc în membranele exterioare ale mitocondriilor, cloroplastelor și membranelor celulare bacteriene; iar *cardiolipina* se găsește numai în membrana mitocondrială internă și în celulele bacteriene; și că unele mitocondrii și plastide conțin molecule de ADN unice circulare similare cu cromozomii bacteriilor.

”Ca și hard disk-ul computerului, molecula ADN stochează informații evolutive, dar nu le creează. Deoarece nu sunt „entități” într-un sens coerent, genele egoiste pot fi comparate cu invenții

10 Modificarea întâmplătoare a frecvenței alelelor unei gene într-o populație.

11 Lynn Margulis a fost o teoreticiană și biolog american, femeie de știință, educatoare și popularizatoare și principalul susținător modern a rolului simbiozei în evoluție. A fundamentat înțelegerea actuală a evoluției celulelor cu nucleu, a fost co-dezvoltatoarea ipotezei Gaia împreună cu chimistul britanic James Lovelock, susținând că Pământul funcționează ca un singur sistem de autoreglare. Opera ei, respinsă de la publicare de către 15 reviste, a fost premiată de Bill Clinton în 1999. Numită eretică și rebelă, Margulis a fost un critic al neo-darwinismului.

ale unei imaginații hiperactive. Adevărata ființă este celula vie, o entitate care nu poate evita crearea de copii. Ea este personajul central. Motorul evoluției se mișcă grație unor ființe minuscule de a căror existență abia suntem conștienți. Ne temem de ele și le blestemăm, dar bacteriile, aceste ființe vii și minuscule, ne scapă atenției, cu excepția acelor ocazii înfricoșătoare când ne alarmează sau ne amenință. Ignorăm total faptul că au o viață proprie. Dar au. Acțiunile bacteriilor și ale altor ființe invizibile perpetuează și generează specii vechi și noi", spuneau Lynn Margulis și Dorion Sagan în 2003, în "*Capturing Genomes*",

Această teorie contrazice deschis teoria selecției naturale. "*Schimbările aleatorii ale bazei ADN joacă, fără îndoială, un rol în procesul evolutiv. Sunt ca niște erori de tipărire care se înmulțesc în fiecare copie a cărții. Rar contribuie la clarificarea sau extinderea sensului textului. Astfel de mici modificări aleatorii sunt aproape întotdeauna lipsite de importanță - sau chiar nocive - pentru întreaga lucrare. Nu este că negăm aici importanța mutațiilor. Insistăm doar că, fiind doar o mică parte din saga evolutivă, mutația a fost supraestimată dogmatic. Partea mult mai mare a istoriei inovației evolutive, corespunzătoare uniunii simbiotice a organismelor de diferite linii, similară - pentru a continua cu analogia - fuziunii textelor prin plagiat sau antologie, a fost ignorată sistematic de către autoproclamații biologi evolutivi*", spunea Sapp în 2002.

3. Evoluția prin eucariogeneză virală

Cercetătorii americani Eugeniu V. Koonin, Tatiana G. Senkevich și Valerian V. Dolja susțin, în eseul "*Lumea antică a virusului și evoluția celulelor*", conceptul Virus World. Lumea virusului este interpretată ca un contingent distinct de gene virale care și-au păstrat identitatea continuu, de-a lungul întregii istorii a vieții. În baza acestui concept, principalele linii de viruși au apărut din bazinul primordial cu elemente ale geneticii primitive ale strămoșilor ambelor gene: celulare și virale. Astfel, în ciuda numeroaselor schimburi și achiziții de gene atribuite etapelor ulterioare ale evoluției, majoritatea, dacă nu toți, virușii moderni coboară din elementele care au aparținut bazinului genetic primordial. În acest bazin, virusurile ARN ar evolua mai întâi, urmate de virușii ADN.

Eucariogeneza virală este ipoteza conform căreia nucleul celular al formelor de viață eucariote a evoluat dintr-un virus ADN mare într-o formă de endosimbioză în cadrul unui arheon metanogen. Ulterior, virusul a evoluat în nucleul eucariotic prin achiziționarea de gene de la genomul gazdă și, în cele din urmă, prin uzurparea rolului său. Ipoteza a fost propusă de Philip Bell în 2001 și a obținut suport, deoarece au fost descoperite virusuri ADN mari, complexe (cum ar fi Mimivirus) capabile de biosinteza proteică.

Astăzi, tot mai multe voci susțin teorii ce pun la baza evoluției vieții de la neviu la viu prin acțiunea virușilor, evoluția făcându-se prin acțiunea directă asupra genomului, producând astfel salturi bruște, așa cum s-a întâmplat în cambrian.

O astfel de teorie este și cea lansată în 2005 de virusologul Luis P. Villareal şi echipa sa de cercetare, ea fiind și germenele teoriei noastre. Villarreal este de mult interesat de interacțiunile virus-gazdă, în special în ceea ce privește virusurile care persistă fie în genomii, fie în epigenomii gazdei lor. Și-a concentrat studiul asupra rolului general al evoluției virusului asupra vieții. În ultimul deceniu, evaluările metagenomice ale diferitelor habitate l-au determinat să conștientizeze că virusurile sunt entitățile biologice dominante ale biosferei și sunt cei mai numeroși, mai diverși și dinamici agenți genetici de pe Pământ, având și capacitatea de identitate și cooperare de grup. Virușii au avut o influență majoră asupra genezei și evoluției vieții. Unii viruși (și rudele lor defecte, transpozonii) sunt capabili să persiste stabil în gazda lor și să devină uneori un colonizator al genomului gazdă. Capacitatea unui virus de a persista este un eveniment transformator pentru supraviețuirea populației gazdă și necesită mecanisme și strategii specifice (cum ar fi modulele de dependență). Cu toate acestea, aceste mecanisme derivate virale oferă noi mecanisme de imunitate și identitate pentru gazdă. Virușii au contribuit la supraviețuirea grupului gazdă al bacteriilor până la evoluția socială umană recentă.

„*Cred că este evident că virușii sunt implicați peste tot*”, spune Villarreal. „*Aș argumenta că sunt cele mai creative entități genetice pe care le cunoaștem*”.

"*Virusurile sunt competente în toate formele de cod biologic (genetice și epigenetice). De asemenea, virușii sunt capabili să se adapteze la un ritm de până la un milion de ori mai rapid decât cel al gazdei lor. Iar codul virusului a fost clar modificat și adăugat la toate formele de cod gazdă. Astfel, virușii sunt editori majori ai codului gazdă. Dar o astfel de acțiune nu este darwiniană (a strămoșului comun). Nici o formă de viață nu poate fi considerată potrivită decât în contextul virosferei / habitatului său. Prezența unui virus defect la gazdă dovedesc adaptarea la virosferă. Ca paraziți genetici, virusurile depind de alții (adică gazdă, alt virus) pentru reproducerea lor. Dar această dependență însăși îi face agenți de cooperare. Iar capacitatea lor de transmitere îi face agenți ai interacțiunilor sociale*".

Máximo Sandín este și el un continuator a cercetătoarei Lynn Margulis, văzând natura ca un ansamblu de sisteme integrate și complexe în echilibru și nu în concurență constantă, considerând virusul și bacteriile drept constructori și regulatori ai menținerii vieții pe Pământ.

Sandin sugerează că marea majoritate a genomului nostru este alcătuită din ADN viral și bacterian, care acum fac parte din noi. Ele nu sunt acolo ca niște secvențe extraterestre care se marchează întotdeauna ca atare, ci sunt părți constitutive ale genomului nostru. Sandin subliniază existența în secvențele genetice a elementelor mobile, secvențe repetate și gene homeotice pe lângă elementele virale. El consideră că dezvoltarea embriologică în sine se datorează în mare măsură secvențelor virale care acum funcționează într-un nou context. Virușii sunt ei înșiși mult mai predispuși la mecanismele darwiniene în timp ce creaturile mai mari cu secvențe mai implicate nu au o astfel de predispunere. Sandin crede că salturile bruște ale evoluției ar apărea din cauza virusurilor care introduc suficiente informații în organisme pentru a provoca noi forme. Deoarece virusurile pot afecta orice celulă, aceste modificări pot fi observate în întreaga biosferă. Bacteriilor conțin în ele toate lucrurile fundamentale necesare vieții și dezvoltarea sa viitoare în creaturi la scări mai mari. Virușii infectează lucrurile și, prin urmare, funcționează ca purtători pentru dezvoltarea vieții. Sunt mesageri care distribuie mesaje și răspândesc idei. Mesajul ajunge la multe organisme, dat fiind tocmai caracterul lor infecțios. Asta nu înseamnă că virusurile sunt pozitive. Ele pot duce la moartea unui organism - chiar moartea în masă sau stingerea unei specii. Într-adevăr, „fapte bruște” pot descrie apariția ”din senin” a bacteriilor pe Pământ, originea celulelor eucariote, cea a organismelor multicelulare, apariția vertebratelor (pești, amfibieni, reptile, păsări și mamifere) și plantelor (angiosperme și gimnosperme), cunoscută drept „explozia cambriană”, dispariția dinozaurilor. Astfel de evenimente întrerup fluxul vieții și îl trimit într-o nouă direcție.

Virusurile sunt ca niște spori-ființe trimise chiar de limbajul viu al vieții pentru a dispersa instrucțiunile. Aceste instrucțiuni devin apoi parte a țesutului viu al organismelor și ajută la direcționarea dezvoltării acestora.

Virușii remodulează genomii și le oferă, de asemenea, instrucțiuni de reglementare pentru a efectua noi sarcini. Virusurile sunt corecții software trimise de codul însuși pentru a actualiza sistemul de operare. Aceste modificări pot veni pur și simplu prin modul în care genomul reacționează la prezența virusului și încercarea lui de infiltrare. ADN-ul viral face backup și, de asemenea, poate rămâne în stare latentă, așteptând un moment în care acesta va fi pornit pentru a-și îndeplini rolul. Faptul uimitor că ADN-ul viral are mobilitate și își poate schimba locul[12] înseamnă că apar modificări interne care nu au nicio legătură cu erorile de copiere. Retrovirusurile au dezvoltat, în special, capacitatea de a produce ADN din ARN-ul pe care îl conține. Instrumentele care oferă viruși genomilor includ, de asemenea, capacitatea de a repara erorile de copiere. În acest fel, virușii nu numai că arată că evoluția nu se desfășoară prin mecanisme darwiniene, ci sunt și un mecanism care ar neutraliza direct aceste mecanisme. Datorită acțiunilor virusurilor, se poate înțelege și modul în care părțile genomului se reproduc singure, deoarece virusurile pot afecta o

12 Există un termen sanscrit ”Lila” care înseamnă ”joc” și este legat de activitatea divină, adică de acest joc de modificare a ADN-ului.

astfel de duplicare. Genomul în sine este un punct de inscripție, ca unul de pe un hard disk care poate fi actualizat și schimbat. În procesorul cuiva există un sistem de operare care rulează un limbaj al mașinii, dar aici limbajul mașinii este actualizat și plasat în punctele cheie din centrul său.

Aproximativ 8% din genomul uman provine din retrovirusuri endogene umane (HERV) și, dacă extindem acest lucru la fragmente HERV și entități dependente de virus, moștenirea retrovirală se ridică la aproape jumătate din ADN-ul uman. Există dovezi din ce în ce mai mari că HERV-urile și secvențele retrovirale conexe, au adus o contribuție majoră la evoluția umană și joacă roluri importante în embriologia umană, reproducerea și fiziologia de zi cu zi. HERV-urile sunt împărțite în mod convențional în 30-50 de familii de HERV diferite, subdivizate în aproximativ 200 de subgrupuri diferite, care au provenit de la invazia retrovirală exogenă și au avut ca rezultat integrări multiple. Familiile și subgrupurile sunt caracterizate în mod obișnuit pe baza codului cu o singură literă a aminoacidului complementar situsului de legare a grundului de ARN-t care inițiază transcrierea. Astfel, de exemplu, un HERV-K inițiază transcriere de lizină și HERV-W transcriere de triptofan. Se consideră că fiecare familie și subgrup reprezintă o linie evolutivă independentă, ceea ce ar presupune că genomul uman ancestral a fost supus unei serii mari de colonizări retrovirale independente. Deși multe dintre aceste uniuni au avut loc în timpul strămoșilor mamiferi ai noștri, cel puțin **opt virusuri** HERV-K cu lungime completă sunt unici pentru oamenii care au intrat pe linia embrionilor umani după ce oamenii s-au abătut de la cimpanzei.

Secvențele virale, chiar dacă sunt trunchiate sau reduse la tăcere de codonii stop, pot fi capabile de reactivare și exprimare prin recombinare între HERV-uri înrudite, *in vitro* și posibile chiar și *in vivo*.

Fracția genomului „care nu codifică” constituie 98,5% din întregul genom, este alcătuită din „ADN intergenic”, adică introni, viruși endogeni, elemente mobile și o mare varietate de secvențe repetate în mai mare sau într-o mai mică măsură, printre care se numără, de exemplu, „elementele ultraconservate” specifice vertebratelor, LINE (elemente interpuse lungi), SINE (elemente interpuse scurte) și ALU (elemente repetate specifice primatelor). În această regiune a genomului se află sistemul de control al activității fracției de codificare, în principal prin intermediul microARN, mii de molecule între 21 și 25 nucleozide a căror origine se află în secvențele repetate ale elementelor mobile și ale virusurilor endogene (vezi Sandin, 2005), dar și prin activitatea potențiatorilor (Prabhakar și colab., 2008) și a intronilor, implicați în splicing-ul alternativ (Moran și colab., 1995; Haugen și colab., 2005), în care până la 95% din Genele umane pot genera transcrieri diferite (Pan și alții, 2008). Toate aceste activități sunt condiționate de stocarea și procesarea informațiilor momentului, proteomul nediferențiabil (Gavin, AC și colab., 2002; Ho, Y. și colab., 2002) și de starea metabolomului (Barábasi și Oltvai, 2002), adică din cauza condițiilor de mediu, un mediu, a cărui influență este din ce în ce mai evidentă în fenomenele epigenetice, modificări fenotipice ereditare (și reversibile) în expresia genelor care se produc fără o modificare a secvenței ADN, prin metilarea ADN, modificări ale cromatinei sau histoni și „Salturile” elementelor în mișcare (Becker, P. B., 2006; Richards, E. J., 2006; Slotkin, K. și Martienssen, R. 2007).

De la începutul vieții modelul comportamental a fost un proces continuu. Marea diversitate genetică virală din ocean pare să fi stabilit căi pentru integrarea seturilor de date genetice complete și complexe în genomii gazdă, de ex. achiziția de fenotipuri noi și complexe. Astfel, prin intermediul profagului se pot achiziționa peste 100 de gene noi într-un singur eveniment de editare a genomului.

Următoarele acronime au fost desemnate pentru a descrie diferite tipuri de fosile virale:
EVE: Element viral endogen
ERV: retrovirus endogen
HERV: Retrovirus endogen uman
NIRV: virusuri ARN integrate non-retrovirale ce necesită împrumutarea echipamentelor de integrare care sunt codificate de genomul gazdă sau de un retrovirus co-infectant.

Un element viral endogen (EVE) este o secvență de ADN derivată dintr-un virus și prezentă

în linia germinativă a unui organism non-viral. EVE-urile pot fi genomuri virale întregi (provirusuri) sau fragmente de genomi virali. Ele apar atunci când o secvență de ADN viral devine integrată în genomul unei celule germinale care continuă să producă un organism viabil. EVE nou înființat poate fi moștenit de la o generație la alta ca o alelă din specia gazdă și poate ajunge chiar la fixare.

Gazda poate să fie o sursă genetică pentru generarea de noi virusuri din virusul endogen.

Retrovirusurile endogene și alte EVE care apar ca provirusuri pot rămâne capabile să producă virus infecțios în starea lor endogenă. Replicarea unor astfel de virusuri endogene „active" poate duce la proliferarea inserțiilor virale pe linia germinativă. Pentru majoritatea virusurilor non-retrovirale, integrarea liniei germinale pare a fi un eveniment rar, anormal, iar EVE-urile rezultate sunt adesea doar fragmente din genomul virusului părinte. Astfel de fragmente nu sunt de obicei capabile să producă virus infecțios, dar pot exprima proteine sau ARN și chiar receptori de suprafață celulară.

Un eveniment infecțios ar fi putut fi crucial pentru evoluția tuturor ordinelor placentare. În mod clar, un virus trebuie să distingă propriul genom de cel al gazdei. Organismul trebuie să mențină un anumit grad de vulnerabilitate la parazitarea asemănătoare virusului, pentru a putea diversifica cât de repede este nevoie, ceea ce sugerează că identitățile genetice și destinele gazdei și parazitul viral pot fi legate la cel mai fundamental nivel.

EVE-urile sunt o sursă rară de informații retrospective despre virusurile antice. Multe sunt derivate din evenimente de integrare a liniilor germinale care au avut loc cu milioane de ani în urmă și pot fi privite ca fosile virale. Astfel de EVE antice sunt o componentă importantă a studiilor paleovirologice care abordează evoluția pe termen lung a virusurilor. Identificarea inserțiilor ortografice EVE permite calibrarea cronologiilor evolutive pe termen lung pentru viruși.

Au fost raportate încercări de succes de a „învia" viruși dispăruți din fosilele ADN.

ASTROVIROLOGIE

A trecut mai bine de un secol de la descoperirea primelor virusuri. Intrând în secolul al II-lea al virologiei, putem începe în sfârșit să ne concentrăm dincolo de propria noastră planetă. Prioritățile viitoarelor cercetări în domeniul astrovirologiei pe termen scurt ar trebui să includă:

(1) validarea biosemnăturilor de virus;
(2) luarea în considerare a experimentelor de detectare a virusului care să fie utilizate pentru misiunile de ridicare de probe de apă din Enceladus și Europa;
(3) includerea virusurilor în modelele computerizate pentru oceanele antice și sistemele extraterestre;
(4) determinarea dacă izotopii fracționați AMG codificați sunt transferați în mod diferit față de omologii lor celulari.

Pe termen lung, obiectivele astrovirologiei ar trebui să includă:

(1) mai multe studii de expunere a virusurilor, în special a virusurilor endolitice, în mediul spațial;
(2) caracterizarea virusurilor cosmopolite extrem de abundente (Roux și colab., 2016; Urayama și alții, 2016);
(3) cercetări mai ample cu privire la rolurile virusurilor în originea și evoluția vieții timpurii;
(4) mai multă informare pentru astrobiologi și publicul larg în ceea ce privește ubicuitatea și rolul virusurilor în ecosistemele Pământului.

Virusurile sunt o parte integrantă, extrem de abundentă, dar care nu este apreciată pe Pământ. Acestea joacă astăzi un rol critic în ciclurile și evoluția biogeochimică și s-ar putea să fi fost implicate intim în originea vieții.

Trebuie să aflăm mult mai multe despre virușii de pe Pământul modern înainte de a privi în

altă parte, dar să începem să căutăm !

În articolul "*Astrovirology: Viruses at Large in the Universe*" a lui Aaron J. Berliner[13], Tomohiro Mochizuki[14] și Kenneth M. Stedman[15] se spune că primul care a conectat public studiul virusurilor cu astrobiologia a fost Baruch Blumberg, descoperitorul virusului hepatitei B, laureat Nobel și primul director al Institutului de Astrobiologie al NASA (NAI), la Conferința de Știință a Astrobiologiei în 2002.

Dale W. Griffin, în eseul său din 2013: „The Quest for Extraterrestrial Life: What about the Viruses?", afirmă că: „*în acțiunea noastră de a descoperi viață extraterestră, ar trebui să căutăm viruși*".

O definiție mai inclusivă a virușilor a fost propusă în 1978 de Salvador Luria și colaboratorii lui: „*Virusurile sunt entități ale căror genomuri sunt elemente ale acidului nucleic care se reproduc în interiorul celulelor vii folosind utilajul de sinteză celulară și provocând sinteza unor elemente specializate care pot transfera genomul viral la alte celule*".

Este important să se facă distincția între un virus și un virion. Virionul este inert, iar forma vizibilă la microscopul electronic, este analogă cu o *sămânță* sau un *spor* care se poate reproduce doar într-un mediu adecvat, o celulă gazdă. Virusul se referă la întregul ciclu de replicare a virionului. Considerând virionul ca fiind un virus este analog cu a considera o ghindă ca fiind un stejar sau un spermatozoid ca fiind un om (Claverie, 2006; Forterre, 2010).

Virusul utilizează un număr limitat de subunități proteice de capsidă, folosite de mai multe ori și aranjate simetric pentru micșorarea dimensiunii genomului.

Peste 95% dintre virioni au morfologie cap-coadă (Ackermann și Prangishvili, 2012), fiind asemănători cu spermatozoizii. „Capul" icosaedric, umplut cu un genom cu ADN dublu-catenar (dsDNA), este conectat la o „coadă" cilindrică liniară, utilizată pentru a atașa și injecta genomul viral în bacteria gazdă.

Indiferent de dezbaterea dacă virusurile trebuie să fie considerate vii sau nu, virușii sunt extrem de abundenți, depășind formele de viață celulară pe planeta noastră de cel puțin 10 ori, probabil și mai mult (Suttle, 2005).

Virusurile sunt unice în biosfera actuală, prin faptul că folosesc ADN sau ARN în forme monocatenare sau cu două fire pentru materialul lor genetic. Cel mai mic genom de virus codifică doar două gene, o genă pentru proteina capsidei și o genă pentru proteina necesară replicării genomului virusului (o singură proteină este suficientă pentru asamblarea unei capside complete - Acheson, 2011).

Niciun genom de virus, izolat până în prezent, nu conține o proteină subunitară ribozomală sau gena ARN-ului ribozomal (Schulz et al, 2017) și, de aceea, toți virușii sunt în totalitate dependenți de ribozomii celulari pentru a produce proteine de virus. Această dependență de ribozomi a dus la o definiție nouă care spune că: celulele sunt organisme care codifică ribozom, în timp ce virusurile sunt organisme care codifică capsidă (Raoult și Forterre, 2008; Forterre, 2010).

Existența unor secvențe virale necunoscute au determinat o serie de cercetători să facă analogia între aceste secvențe virale putative și prezența materiei întunecate sau a energiei întunecate din Univers, numind aceste secvențe „materia biologică întunecată" (Pedulla et al, 2003) sau „ materia întunecată a biosferei "(Filee și colab., 2005; Hatfull, 2015).

Interacțiunile dintre viruși și gazdele lor pot varia de la parazitism la mutualism (Hamelin și colab., 2017). Există un număr tot mai mare de exemple de infecții cu virus care aduc beneficii clare gazdelor lor, în mare parte prin contribuția cu gene care permit gazdelor să supraviețuiască în condiții în care altfel ar pieri (Roossinck, 2016; Roux și alții, 2016).

Datorită numărului lor extrem de mare, pe lângă faptul că le permite gazdelor să se adapteze

13 University of California, Berkeley, California, USA.
14 Earth Life Sciences Institute, Tokyo Institute of Technology, Japan.
15 Center for Life in Extreme Environments and Biology Department, Portland State University, Oregon, USA.

noilor medii și schimbării metabolismului lor, virușii contribuie, de asemenea, la ciclul global de nutrienți. Se presupune că virusurile cauzează 50% din moartea bacteriană în oceanele planetare, cu un număr de 10 infecții virale pe zi (Suttle, 2007; Breitbart, 2012). De fiecare dată când o infecție virală provoacă liză celulară, materia organică celulară este eliberată în mediul înconjurător. Aceste celule explozive furnizează substanțe nutritive pentru alte organisme și mențin lanțul alimentar, prin așa-numitul *șunt viral* (Wommack și Colwell, 2000; Weinbauer, 2004). Dacă nu ar exista o liză celulară mediată de virus, celulele ar cădea treptat la fundul mării, eliminând astfel nutrienții de la suprafață și scăzând conținutul de carbon al oceanelor. Acest proces de reciclare a carbonului este o componentă esențială a reglementării climatice globale (Suttle, 2007). Liza virală a algelor coccolitofore abundente poate influența climatul prin eliberarea de substanțe chimice care generează nori (Wilson și colab., 2009). Mai mult, se estimează că aproximativ 5% din oxigenul de pe Pământ este produs de celulele infectate cu virus folosind gene de fotosinteză codată viral (Suttle, 2007).

S-a spus că evoluția și eventual viața așa cum o știm că nu ar fi posibilă fără viruși (Greene și Reid, 2014). Există două moduri majore prin care virușii conduc evoluția: în primul rând, prin asigurarea unei presiuni selective puternice pentru rezistența la infecții virale; și în al doilea rând, prin mutarea materialelor genetice exogene între celule. Evoluția rezistenței gazdei la infecțiile virale, în special împotriva unui virus care își ucide gazda, asigură o presiune evolutivă excepțional de puternică. Pe de altă parte, întrucât virusurile necesită gazde pentru replicarea lor, există și o presiune evolutivă puternică asupra virusului pentru a depăși apărarea gazdelor. Această interacțiune a evoluției gazdă și virus a fost demonstrată atât experimental, cât și teoretic (Turner și Chao, 1999; Wichman și Brown, 2010; Elena, 2016). Genomul uman conține între 8% și 40% secvențe derivate din virus, unele dintre ele fiind benefice pentru dezvoltarea umană (Lander și colab., 2001; Feschotte și Gilbert, 2012).

Etapa de integrare a virusului generează o copie a genomului viral în cadrul genomului gazdă sub forma numită ***provirus***. În anumite condiții (provocate de căile spirituale), provirușii pot declanșa reproducerea lor și producerea de noi virioni.

Se presupune că virusurile sunt responsabile pentru evoluția ADN-ului ca material genetic, a celor trei domenii ale vieții celulare, a dezvoltării nucleului eucariotelor și chiar a multicelularității.

Unul dintre primele evenimente evolutive produse de virus se presupune a fi fost „inventarea” genomului ADN într-o lume ancestrală de proteine ARN (vezi legenda lui Baldr și a triksterului Loki), iar ADN-ul să fi fost adoptat ulterior de organismele celulare (Villarreal și DeFilippis, 2000; Forterre, 2002, 2005). Pentru a converti ARN în ADN, sunt necesare trei etape: o ribonucleotidă reductază care transformă riboza în dezoxiriboză, o timidilatkinază care adaugă o grupare fosfat în timidină și o invers-transcriptază care face o copie ADN dintr-un șablon ARN. Interesant este că toate aceste gene au fost găsite în genomii de virus, iar aceste gene virale au o diversitate de secvență mult mai mare decât genele celulare corespunzătoare.

La un moment dat s-a propus considerarea unui virus ADN mare ca origine a nucleului eucariotelor (Bell, 2001; Takemura, 2001). Descoperirea recentă a gigantului Mimivirus a determinat revizuirea acestor teorii (Bell, 2009). Compartimentul intracelular format în *ameba* gazdă a Mimivirusului, denumită fabrica de virus (sau fabrica de virion), seamănă îndeaproape cu nucleul eucariot atât în structură cât și în funcție (Raoult și Forterre, 2008). Astfel, o infecție cu virus ancestral care a provocat formarea unei fabrici de virus poate duce la dezvoltarea nucleului (vezi legenda lui Marduk). O infecție actuală a unei bacterii cu un virus bacterian duce la dezvoltarea, în bacteria infectată, a unei structuri remarcabil de asemănătoare cu nucleul (Chaikeeratisak et al, 2017).

O ipoteză propusă recent încorporează virușii antici ca forță motrică evolutivă directă, ceea ce a dus în cele din urmă la diversificarea Bacteriilor și Archaiei (Forterre și Prangishvili, 2009: Prangishvili, 2013). Ei sugerează că virusurile antice erau deja bogate în diversitate morfologică la vremea Ultimului Strămoș Comun (LUCA). Ulterior, un grup de organisme celulare, strămoșii

bacteriilor, au dezvoltat un perete celular pentru a se proteja de infecțiile virale. Pentru a depăși acest sistem rigid de apărare, virușii bacterieni au evoluat un mecanism de penetrare fizică pentru a-și injecta materialul genetic, coada, ceea ce a dus la predominanța virușilor cu coadă-cap în domeniul bacterian. Pe de altă parte, alte celule primordiale, strămoșii Archaea, și-au modificat proteinele de suprafață celulară prin glicozilare[16] pentru a scăpa de recunoașterea virală. Virusurile lor și-au glicozilat apoi proteinele din capsidă pentru a se atașa gazdelor. Acest lucru explică nivelul ridicat de glicozilare pe proteinele de suprafață ale celulelor arheale și proteine din capsida virusului arheal; o astfel de glicozilare nu este frecvent observată în celulele și virusurile bacteriene.

În cele din urmă, este posibil ca virusurile să fi fost implicate în evoluția multicelularității. În prezența excesului de resurse, multicelularitatea ar putea oferi protecție împotriva infecției cu virus, deoarece celulele din exteriorul unui agregat ar fi mai susceptibile la infecții cu virus decât cele din interior (Ruardij și alții, 2005; Greene și Reid, 2014). Mai mult, „invenția” apoptozei sau a morții celulare programate, care este direct cuplată cu evoluția multicelularității, s-ar putea datora presiunilor de infecție cu virus (Iranzo și colab., 2014).

Compararea structurii tridimensionale a proteinelor majore ale capsidei indică faptul că mai mulți viruși care infectează arhaea, bacteriile și eucariile au o structură comună, indicând o înrudire, chiar dacă asemănarea cu secvența virală nu poate fi detectată (Rice și colab., 2004; Khayat și colab., 2005; Krupovic și Bamford, 2008), lucru ce face posibilă o clasificare a diferitelor grupuri virale pe baza structurii proteinei capsidei (Krupovic și Bamford, 2011; Abrescia și alții, 2012).

Virusurile au probabil o evoluție a genomului tip mozaic sau modulară dominată de HGT (achiziție de gene dintr-o altă sursă decât un strămoș direct este denumită transfer de gene orizontal sau HGT) (Botstein, 1980; Hendrix et al, 1999; Koonin și Dolja, 2014; Koonin et al. , 2015; Iranzo și colab., 2016), ca la civilizația Borg.

Evoluția vieții celulare și virale nu poate fi separată ușor (Szathmary și Smith, 1997; Villarreal, 2004; Koonin și alții, 2006; Jalasvuori și Bamford, 2008; Forterre, 2010; Koonin și Dolja, 2013). Există trei teorii predominante pentru originile virusului:

- virusurile sunt gene celulare evadate.
- virusurile sunt celule degenerate (asceza din Mahabharata).
- virusurile ar putea avea o origine independentă sau origini multiple independente (Koonin et al, 2006).

Primele două teorii indică o origine relativ recentă pentru viruși. Din ce în ce mai mult, cercetătorii consideră că a treia teorie este adevărată (Forterre, 2006b; Koonin și colab., 2006; Witzany, 2008; Forterre și Prangishvili, 2009; Forterre și Krupovic, 2012; Nasir și Caetano-Anolles, 2015).

În prezent nu există dovezi că există virioni în eșantioane extraterestre, în principal din cauza lipsei biomarkerilor. Cu toate acestea, luând în considerare abundența ridicată în biosferă modernă și datorită dimensiunii mici a particulelor și a maselor majorității virionilor, este probabil ca bombardamentul meteoritic sau activitatea vulcanică să fi adus sau ejectat particule virale pe sau de pe Pământ.

Deși s-a dovedit că virușii au un impact uriaș asupra vieții la nivel de ecosistem, detectarea la distanță a virionilor individuali este imposibilă; cu toate acestea, efectele macroscopice ale infecției cu virus ar putea fi detectate, având în vedere modificări ale ciclurilor biogeochimice ale Pământului și acest lucru ar trebui să devină o preocupare serioasă a cercetătorilor actuali.

ARME ÎMPOTRIVA VIRUSULUI

Jennifer Doudna alături de colega sa, Emmanuelle Charpentier a inventat o nouă tehnologie pentru modificarea genomurilor prin imitarea mecanismelor folosite de bacterii în lupta cu virusurile. Bacteriile au un sistem imunitar adaptabil numit CRISPR, care le permite detectarea

---

16 Glicozilarea este o reacție chimică prin care o moleculă de glucidă este legată de o grupă funcțională (de obicei hidroxil) a unei alte molecule.

ADN-ului viral şi distrugerea lui. Sistemul CRISPR permite extragerea genomului de virus și inserarea lui, sub formă de mici segmente, în cromozom. Celula va face o copie ARN a acestui genom viral, iar proteina CAS9 se va atașa de ea.

Următoarea etapă constă în tăierea, de către CAS9 atașat, a porțiunii virale din ADN și obligarea ADN-ului de a se reface, fie prin sudarea capetelor ADN-ului rupt cu o infimă deplasare a secvenței din acel loc, fie prin integrarea unui nou segment de ADN în zona rupturii.

Acest ARN marcat de CAS9, denumit complex-santinelă, poate fi transmis urmașilor, pentru ca protecţia antivirală să existe nu doar la o singură generaţie, ci la mai multe generaţii, devenind astfel un scut de apărare.

Tehnologia CRISPR[17] permite cercetătorilor să modifice ADN-ul celular, ceea ce deschide calea spre vindecarea unor boli genetice.

Ceea ce este deosebit de interesant, și nesesizat de nimeni până la noi, este asemănarea dintre această tehnologie și practica șamanică de vindecare a bolilor. Iată ce povestește Michael Harner, doctor în antropologie și dedicat șamanismului, în cartea ”Calea șamanului”, pg. 51-53:

Pentru practica şamanismului Jivaro, tsentsak (săgeţile magice = CAS9+ARN) sunt esenţiale. Aceste tsentsak sau spirite ajutătoare sunt principalele puteri despre care se crede că pricinuiesc şi vindecă bolile în viaţa cotidiană. De regulă, ele sunt invizibile pentru un neşaman şi înşişi şamanii nu le pot percepe decât într-o stare modificată de conştiinţă. Şamanii „răi" sau care fac farmece trimit aceste spirite ajutătoare în trupurile victimelor pentru a le îmbolnăvi sau ucide. Şamanii „buni" sau vindecători îşi folosesc propriile lor tsentsak ca să-i ajute să sugă spiritele din corpurile bolnavilor. De asemenea, spiritele ajutătoare formează scuturi care, împreună cu puterea spiritului păzitor al şamanului, îi protejează pe stăpânii lor şamani de atacuri.

Cu cât şamanul are în propriul său corp o varietate mai mare din aceste săgeți de putere, cu atât mai mare este abilitatea lui ca doctor.

Fiecare tsentsak are un aspect ordinar şi unul extra-ordinar. Aspectul obişnuit al săgeţii magice este un obiect material obişnuit, aşa cum este el văzut de cineva care nu a băut ayahuasca. Însă aspectul extra-ordinar sau „veritabil" al unui tsentsak este revelat şamanului când ingurgitează băutura. Când face asta, săgeţile magice apar în forma lor tainică drept spirite ajutătoare, ca nişte fluturi gigantici, jaguari, şerpi, păsări şi maimuţe care îl ajută activ pe şaman în sarcinile lui.

---

17 **C**lustere **R**egulat **I**nterspaţiate de **S**ecvenţe **P**alindromice **R**epetate

*Când un şaman vindecător este chemat pentru a trata un pacient, prima lui sarcină este stabilirea diagnosticului. El bea ayahuasca, apă de tutun verde şi uneori sucul unei plante numite piripiriy după-amiaza târziu sau seara devreme. Substanţele psihotrope îi permit să vadă în corpul pacientului ca prin sticlă. Dacă boala se datorează vrăjilor, şamanul vindecător va vedea suficient de clar entitatea extra-ordinară din corpul pacientului pentru a şti dacă posedă spiritul ajutător adecvat (***complexul CAS9-ARN***) pentru a o extrage.*

Un şaman suge săgeţile magice din corpul pacientului în timpul nopţii şi într-o zonă întunecoasă a casei, căci numai în beznă poate el să perceapă realitatea extra-ordinară. La apus. el îşi alertează tsentsak-ul fluierând melodia cântecului său de putere; după aproximativ un sfert de oră, el începe să cânte. Când este gata să sugă, şamanul păstrează două tsentsak de tipul celui pe care 1-a văzut în corpul pacientului, în partea din faţă şi din spate a gurii sale. Ele sunt prezente atât în aspectul lor material, cât şi în cel imaterial, şi se află acolo pentru a capta aspectul extra-ordinar al săgeţii magice, în clipa când şamanul o suge din corpul pacientului. Tsentsak-ul aflat mai aproape de buzele şamanului are sarcina să preia în sine esenţa extrasă. Dacă se întâmplă ca esenţa extra-ordinară să treacă pe lângă el, al doilea spirit ajutător din gură blochează gâtul pentru ca intrusul să nu poată pătrunde în corpul şamanului şi să-1 vatăme. Prinsă astfel în gură, esenţa este rapid capturată şi incorporată în substanţa materială a unuia dintre cei doi tsentsak ai şamanului vindecător, care apoi „vomită" obiectul.

Capacitatea şamanului de a suge depinde în mare măsură de calitatea şi forţa propriilor lui tsentsak, din care el poate să aibă cu sutele. Săgeţile lui magice iau aspectul lor supranatural ca spirite ajutătoare atunci când şamanul se află sub influenţa plantei ayahuasca şi le vede în chipul unei multitudini de forme zoomorfe care plutesc deasupra lui, cocoţându-i-se pe umeri şi ieşindu-i prin piele. Şamanul le vede atunci când îl ajută să sugă boala din corpul pacientului. La interval de câteva ore, el bea apă de tutun pentru a le „hrăni neîncetat", pentru ca ele să nu-1 părăsească.

Este posibil ca aceste fragmente ARN virale pe care CAS9 le izolează să poată fi reunite prin transa șamanică sub dirijarea capetelor LTR ale genomului viral, rezultând un virus nou.

V. DESPRE OMUL DUAL

Am văzut mai sus că virologul Luis Villareal susţine că omul actual este opera unui virus, pe care îl putem considera extraterestru în condiţiile în care sistemul solar văzut de noi este o celulă întoarsă pe dos, filmul Matrix fiindu-ne de ajutor în înţelegerea unei astfel de viziuni aflată în concordanţă cu termenul de Maya al hinduşilor dar şi cu cel de iluzie a timpului şi spaţiului sugerat de ultimile modele ştiinţifice. Virusul şi-a inserat genele în genomul unor grupuri mici de băştinaşi, iar apoi, pătruns definitiv în spermatozoid şi ovul el va fi transmis, prin migraţia popoarelor de păstori, pe tot globul. Biblia sugerează în Facerea, cap. 1, că ar fi fost un acord între cei doi participanţi (virusul şi celula) de a crea o fiinţă nouă printr-un „altoi" oferit de virus numit OM cu „O" mare, aplicat pe băştinaşul animal numit om cu „o" mic, cum este descris și în „Popol Vuh":

*26. Şi a zis Dumnezeu (ARN-ul viral): "**Să facem** om după chipul şi după asemănarea **Noastră*** (a virusului şi a celulei)*, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul!"*
27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.

Astfel, băştinaşul devenit „om", în realitatea noastră virtuală, va avea o individualitate denumită EU, iar virusul ascuns în interior, va deveni SINE-le cu o natură nemuritoare aşa cum este trâmbiţată de toate cărţile sacre. În plus, omul primeşte „liberul arbitru", adică posibilitatea de a alege între a rămâne o fiinţă muritoare şi să se bucure de tot cei oferă simţurile, sau să devină nemuritor prin practicarea unor metode ce activează ARN viral primit de la părinţi astfel încât acesta să pună stăpânire pe simţuri, să anihileze EU-l şi să devină, în adevărata realitate, virus.

Din cartea lui Rene Guenon „*Metafizică şi cosmologie orientală*", pg. 63-68, rezultă că în tradiţia hindusă se cunoaşte această dualitate, pentru că individualitatea este considerată ca fiind constituită din unirea a două ansambluri de elemente, desemnate prin termenii *nama* şi respectiv *rupa,* semnificând literar „nume" şi „formă", reuniţi în expresia *nama-rupa,* care cuprinde individualitatea omului în întregul ei, *nama* corespunzând părţii „esenţiale" a acestei individualităţi (SINE-le datorat ARN-ului viral), iar *rupa* părţii sale „substanţiale" (EU-l datorat ADN-ului celular).

„Când fiinţa (genomul viral cu cei 7 codoni) este eliberată de condiţia individuală, se poate spune că e dincolo de nume şi de formă, care sunt termenii constitutivi ai individualităţii,trecând la o stare supra-individuală. În doctrinele teologice occidentale, natura angelică (devatva) este o „formă" pură, adică neunită cu o „materie". Şi de aceea natura angelică (de virus), la fel ca tot ce e manifestat, comportă în mod necesar un amestec de „act" şi de „putere".

În această transpoziţie, *nama* echivalează cu noţiunea de Idee a lui Platon, în sensul transcendent de „arhetip", aşadar ca realitate a „lumii inteligibile", din care „lumea sensibilă" nu oferă decât un reflex sau o umbră.

Exact ca şi Ideea, virusul suferă o „coborâre" *(ava-tărana)* în domeniul formal (*celulă*) fără a fi afectat în acest fel, ci mai degrabă se va reflecta într-o anumită formă sensibilă, care provine din celulă şi căreia îi dă într-un fel viaţă; s-ar mai putea spune, în această privinţă, că „ARN-ul" în el însuşi corespunde „spiritului" iar aspectul lui „încorporat", „sufletului".

„Numele" unei fiinţe, chiar înţeles în mod literal, e efectiv o expresie a „esenţei" sale, acest „nume" este de altfel şi un „număr" în sensul pitagorician şi kabalistic. Este important de remarcat că „numele", în sens literal, e în mod propriu un sunet, deci aparţine ordinului auditiv, în timp ce „forma" aparţine ordinii vizuale; aici, „ochiul" (sau vederea) este prin urmare luat ca simbol al experienţei sensibile, pe când „urechea" (sau auzul) e luată ca simbol al intelectului „angelic" sau intuitiv şi la fel „revelaţia", sau intuiţia directă a adevărurilor inteligibile, este reprezentată ca o

„auzire”. Acest lucru vine în concordanţă cu afirmaţia cercetătorului rus Gariaev că ADN-ul este un soft (*Biocomputerul undă ADN*), un argument în plus că lumea noastră este virtuală.

Şi marele mistic german Jakob Bohme spune la pg. 270 a cărţii „*Aurora sau răsăritul care se întrezăreşte*”, în care cele 7 spirite sunt cei 7 codoni ai ARN-ului viral, că:

„trupul nu constituie omul întreg, căci această carne nu poate pricepe sau cuprinde divinitatea, pentru că atunci ar fi nemuritoare şi nepieritoare. Căci Hristos spune (Ioan 6, 63): „Sufletul e viaţa, trupul nu e de nici un folos”.

Pentru că acest trup nu poate moşteni Împărăţia Cerului (a virusului); ci el este o sămânţă care se seamănă în pământ (celulă), şi din ea va creşte din nou un trup incomprehensibil (un virus), cum a fost cel dintâi, înainte de cădere (decapsidare). Spiritul este însă viaţa veşnică, pentru că se contopeşte cu Dumnezeu (prin asamblare virus) şi cuprinde divinitatea interioară a naturii.

Căci diavolul (ADN-ul celular) îi acoperă preţiosul bob de muştar (simbol al focului prometeic, întâlnit şi în basme unde văduva care-l înghite va naşte un Făt Frumos), încât omul nu se mai cunoaşte pe sine; iar lumea crede, în cele din urmă, că omul este prigonit şi lovit de însuşi Dumnezeu, şi astfel împărăţia diavolului rămâne mereu ascunsă”.

Gurdjief[18] a afirmat, ne spune Ouspensky în „*Fragmente dintr-o învăţătură necunoscută*”, pg. 74, 180, 200, că:

Omul nu are un "Eu" individual, În locul lui există sute şi mii de mici "euri" separate (omul are 70 trilioane de celule care au decis să coopereze), care cel mai adesea sunt complet necunoscute unul pentru celălalt, nu întreţin nici o legătură sau, din contră, sunt ostile unele altora, exclusiviste şi incompatibile. În fiecare minut, în fiecare clipă, omul spune sau gândeşte "Eu". Şi de fiecare dată "eul" său este diferit. Adineauri era un gând, acum este o dorinţă, apoi o senzaţie, apoi un alt gând şi aşa mai departe, la nesfârşit. Omul este o pluralitate. Numele omului este gloată (Hristos spune că este „legiune”. Sunt atât de multe Eu-ri, câte celule sunt şi fiecare au alte necesităţi la un moment dat).

Alternanţa "Eu-rilor", lupta lor de fiecare clipă pentru supremaţie, sunt comandate de influenţele exterioare întâmplătoare. Căldura, soarele, timpul frumos cheamă imediat un întreg grup de „Eu-ri”. Frigul, ceaţa, ploaia cheamă un alt grup de "Eu-ri", alte asociaţii, alte sentimente, alte acţiuni. Şi în om nu există nimic care să fie în stare să controleze schimbările acestor "Eu-ri", în principal pentru că omul nu le observă, n-are nici o idee despre ele; el trăieşte întotdeauna în ultimul său ”Eu”.

Omul trebuie într-adevăr să-şi dea seama că el este format din doi oameni. Unul este omul pe care el îl numeşte "Eu" şi pe care ceilalţi îl numesc "Ouspensky", "Zaharov", sau "Petrov". Celălalt este adevăratul Eu (ARN-ul viral), care apare în viaţa sa numai pentru nişte momente foarte scurte şi care nu poate deveni stabil şi permanent decât după o perioadă foarte lungă de muncă.

Există o posibilitate de verificare experimentală a legăturii dintre personalitate şi esenţă. În şcolile din Orient, se cunosc mijloace şi metode cu ajutorul cărora se poate separa esenţa de personalitatea unui om. În acest scop se servesc uneori de hipnoză, alteori de narcotice speciale,

---

18 G.I. Gurdjieff s-a nascut in anul 1877, la Alexandropol, oras situat langa granita dintre Rusia si Turcia, intr-o familie de greci si armeni, si a crescut in Caucaz, in zona de intalnire a mai multor culturi si rase stravechi. Negasind nici in stiinta, nici in religie un raspuns la intrebarile sale despre adevaratul sens al vietii omului, a devenit convins, de la o varsta frageda, de existenta unei cunoasteri stravechi, transmisa din generatie in generatie si despre care credea ca este inca pastrata undeva pe Pamant. Dupa aproape douazeci de ani de cautari prin tinuturi indepartate si periculoase din Asia Centrala si din Orientul Apropiat, in 1912 el reapare in Rusia cu o invatatura profunda si practica despre sclavia interioara a omului si despre posibilitatile sale de evolutie individuala. Adunand cativa oameni in jurul sau, incepe Lucrul, care va deveni misiunea sa pentru tot restul vietii.

Dupa moartea lui, un grup format din cei mai apropiati discipoli, indrumati de Jeanne de Salzmann, si-a asumat responsabilitatea de a transmite invatatura mai departe. Acest grup a fondat centre in intreaga lume.

sau de anumite exerciţii.

Această situaţie a existenţei mai multor Eu-ri, unul reprezentând ARN-ul viral, iniţial slab dezvoltat şi celelalte reprezentând ADN-ul celular, aflate la conducerea trupului este reflectată în Grecia antică prin Meduza şi în religia indiană de zeul Vişnu, cel ce poartă „*o mie de nume*”, cunoscut și ca Narayana sau Hari.

Medusa era singura Gorgonă muritoare, astfel încât Perseu (*ARN-viral*) a putut să o ucidă în timp ce o privea în reflexia scutului. În acel timp, Medusa era însărcinată cu Poseidon în urma violului, iar când Perseu i-a retezat capul, Pegasus (cal înaripat) și Chrysaor, un gigant cu sabie aurie, au țâșnit din corpul ei. Ea reprezintă imaginea eului deformat de vicii.

Arnold Böcklin a pictat-o în 1878

Este interesantă interpretarea lui Sigmund Freud din lucrarea „*Capul Medusei*”, publicată postum în anul 1940, în care spune că Medusa este asociază actului castrării şi a refulării acestuia, iar impotenţa cauzată noi o punem în legătură cu virusul.

Cât despre Vişnu, acesta este o simbolizare a ARN-ului viral şi a acţiunilor acestuia după pătrunderea în celulă.

În Vede, Vishnu este înfăţişat drept zeul soare, care parcurge universul din trei paşi, simbolizând răsăritul, amiaza şi apusul (*respectiv pătrunderea în citoplasma celulei, inserarea în ADN-ul celular şi părăsirea celulei*). Este un tânăr foarte frumos cu patru braţe (*multiplicitatea braţelor sale este întotdeauna un semn al divinităţii care arată că ele pot realiza mai multe lucruri în acelaşi timp*) ce menţine ordinea în Univers trecând prin diferite avataruri, încarnări ca om sau ca animal. Într-una din mâini ţine o scoică[19], într-alta un disc[20], în cea de-a treia are un lotus[21] şi în a

19 Simbolismul scoicii are două aspecte: relaţia sa cu apele primordiale şi folosirea sa ca instrument muzical, evocator al sunetului primordial. Ea este de asemenea considerată a fi emblema celor cinci elemente, şi deci originea manifestării.

20 Discul este un simbol solar, ce reprezintă în imaginea clasică a lui Vishnu, tendinţa ascendentă, unificatoare, intelectuală. Puterea de nimicire a ignoranţei şi întunericului se întâlneşte în mod explicit cu simbolismul discului ca armă ucigaşă, dar şi ca soare. El distruge răul, iluminând.

21 Lotusul este un simbol al dezvoltării spirituale şi al armoniei cosmice. Lotusul este de asemenea simbolul apariţiei primordiale a vieţii pe imensitatea neutră a apelor primordiale. Deschiderea bobocului de lotus reprezintă realizarea posibilităţilor conţinute în germenele iniţial, a posibilităţilor fiinţei.

patra mână ţine un sceptru[22]. Vishnu visa universul în timp ce dormea pe marele şarpe Ananta Sesha[23]. Până atunci, împreună cu soţia lui, Sri-Lakshmi (*ARN-ul viral feminin*), Vishnu locuise în cetatea cerească Vaikuntha (*capsida*), făcută din aur şi bijuterii şi cu cinci imense bazine cu lotuşi albi şi roşii.

Acum, Zeul călăreşte pe Garuda, un uriaş jumătate pasăre, jumătate om, care este duşmanul tuturor şerpilor (ARN-uri *celulare*). Odată, s-a luptat şi cu Indra pentru nectarul nemuririi şi l-a învins. Vishnu are zece avataruri (încarnări umane sau animale). Avataruri animale sunt peştele Matsya, care-l salvează pe Manu de potop; ţestoasa Kurma, care ajută la smântânirea oceanului de lapte; mistreţul Varaha, ce salvează Vedele de pe fundul oceanului. Avataruri nici animale, nici oameni sunt Narasimha, omul-leu care-l salvează pe Prahlada de tatal lui demonic, Hiranyakashipu, şi Vamana, piticul care ia înapoi pământul de la demonul Bali. Avataruri umane sunt Parashurama, luptătorul brahman care şterge de 21 de ori de pe pământ casta kshatriya, a razboinicilor; Rama, prinţul din Ayodhya; Krishna, centrul multor culte bhakti; Buddha; şi Kalki, care va salva lumea la sfârşitul erei cosmice.

În „Upanişade" se spune: Atman (Sinele) este Brahmanul (ARN-ul viral) din noi, sau „*Tat tvam asi*", adică „*acesta (ADN-ul celular) eşti tu*" şi „*Aham Brahma Asmi*", adică „*eu (ARN-ul viral) sunt Brahman*".

Tot în sensul dualităţii omului trebuie luat simbolismul papagalului Ara care se opune jaguarului, asociat cu focul htonian (al celulei) aşa cum o confirmă şi numeroasele mituri amerindiene asupra originii focului, unde se întâlneşte frecvent eroul care se confruntă cu dualitatea htono-uraniană (celulă-virus), încarnată în Ara şi jaguar.

22 Sceptrul este un simbol al puterii şi autorităţii.

23 Sunt trei nagasuri (şerpi): Shesha (sau Ananta), care în mitul hindus al creației îl sprijină pe Narayana (Vishnu), așa cum se află în oceanul cosmic și pe care se întemeiază lumea creată; Vasuki, care a fost folosit ca o frânghie pentru a strânge oceanul cosmic al laptelui, și Takshaka, şeful tribal al şerpilor. Naga este caracterizat frecvent ca având un amestec de trăsături asemănătoare cu cele ale omului și ale șarpelui. Uneori este caracterizat ca având trăsături umane la un moment dat și ca având trăsături asemănătoare cu șarpele la altul. De exemplu, povestea despre cum prințul Shesha naga a ajuns să țină lumea pe cap începe cu o scenă în care apare ca un ascetic uman dedicat "cu păr înnodat, îmbrăcat în cârpe și carnea, pielea și sânii uscați din cauza penitenţelor dure pe care le practica. Brahma este mulțumit de Shesha și îi încredințează datoria de a duce lumea. La acel punct din poveste, Shesha începe să expună atributele unui șarpe. El intră într-o gaură din Pământ și se târăşte până la fund, unde îşi încarcă Pământul pe cap. (Cartea I: Adi Parva, Secțiunea 36).

Într-o altă legendă se spune că o nagă, în formă umană, a încercat să devină călugăr; atunci când i s-a spus că o astfel de hirotonire nu ar fi posibilă, a intervenit Buddha care i-a spus cum să procedeze pentru a renaşte ca om capabil să devină călugăr.

În budism, nagașii sunt adesea reprezentați ca gardieni ai ușii sau, ca în Tibet, ca zeități minore. Regele naga, Muchalinda, care a adăpostit pe Buddha de ploaie timp de șapte zile în timp ce era adâncit în meditație (cele șapte etape e regenerare ale virusului), este frumos descris în Buddha-ii din Mon-Khmer din secolele IX-XIII din ceea ce este acum Thailanda și Cambodgia.

Despre o dublă comandă existentă în celulă vorbeşte şi matematicianul Roger Penrose în cartea „*Incertitudinile raţiunii, umbrele minţii*”.

Acum ne putem explica şi de ce un om are în mod obişnuit un NUME care indică EU-l (*individualitatea, simţurile, ADN-ul*) şi un PRENUME care indică SINE-le (*partea spirituală, intelectul pur, ARN-ul viral*) şi de ce la iniţiere (*în călugărie, în funcţia papală, în masonerie*), novicele primeşte un PRENUME şi este cunoscut numai după acesta, la fel ca marii domnitori români, Mircea, Mihai, Ştefan etc. şi totodată de ce, mai nou, ne trecem întâi prenumele şi apoi numele, indicând prin asta că este mai important virusul decât celula şi că primul a preluat sau ar trebui să preia conducerea corpului. Putem concluziona că Ştefan Cel Mare a fost personificarea unui ARN-viral având în vedere legenda care spune că sufletul acestuia se află într-o stâncă (virus) de pe Siret unde aşteaptă, cu un răboj în mână, să vină la el sufletele moldovenilor (fragmente virale clonate).

Altoiul[24] ARN-viral – ADN-celular şi crearea acestei dualităţi virus-celulă, om-animal, a dus

la apariţia unor monştri redaţi în legendele greceşti prin imaginea Minotaurului[25], a centaurilor[26], a satirilor[27] şi a zeului Pan[28]. Este cunoscut faptul că civilizaţiile antice asociau un animal unei anumite divinităţi, considerând că respectivul zeu avea calităţi care se regăseau în acel animal.

Despre Gingis Han, fondatorul dinastiei mongole se spune că s-a născut din unirea „lupului albastru” (virusul) cu căprioara roşcată (celula). De ce lup şi de ce albastru ? De ce căprioară şi de ce roşcată ? Dicţionarul de simboluri are răspunsul, iar proverbul „*Lupu-şi schimbă părul dar năravul ba !*” se referă la virus.

Credem chiar că există o cronologie în apariţia hibridului animal-om, dar cu semnificaţii

---

24 Altoirea are semnificaţie sexuală şi reprezintă o împreunare contra naturii, scoasă în evidenţă şi de ceremonia Ţapului ispăşitor.

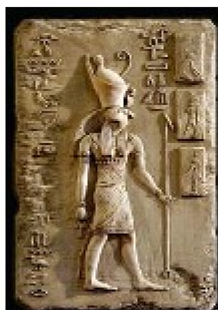
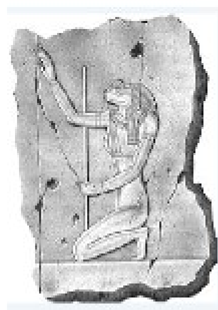
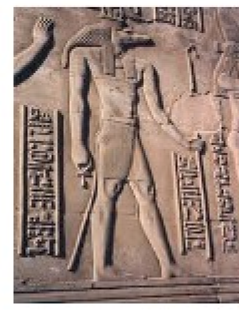
25 Minotaurul era o creatură fabuloasă jumătate om și jumătate taur. Această creatură era cunoscută și sub denumirea Asterius (*cel strălucitor*) sau Asterion. Pasiphae (celula) l-a alăptat și l-a îngrijit cât timp acesta a fost prunc, dar după ce a crescut a devenit feroce.

26 Centaurii întruchipează forța umană și animală, unită într-o singură creatură. Ilustrații ale centaurilor datează de acum 5000 de ani. Erau considerați o pacoste de către oameni. Beau, distrugeau recoletele și violau femeile. Erau șireți și ignoranți. Centaurii reprezintă lupta dintre bine și rău, moderație și exces, pasiune și proprietate, răzbunare și iertare, credință și necredință, zeu și bestie.

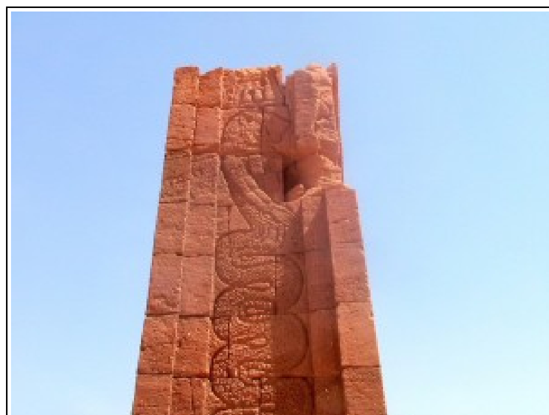
27 Satirii, numiți și "sileni", sunt demoni ai naturii și aparțineau cortegiului lui Dionis. Ei erau reprezentați în diferite feluri: uneori partea de jos era un cal, iar cea de sus un om. Adeseori, partea de jos era un țap. În acest caz, satirii aveau și o coadă lungă, groasă și stufoasă. Erau închipuiți dansând pe câmpie, bând împreună cu Dionis și fugărind menadele și nimfele. Treptat, trăsăturile lor animaliere se diminuează, membrele inferioare devin omenești (aveau picioare și nu copite). Cea de a treia traducere oficială a Bibliei în limba engleză (1604-1611) utilizează termenul *satyr* pentru cuvântul ebraic *seirim*, care însemna *cei păroşi*. În *Descrierea Greciei*, Pausanias (sec. al II-lea) relatează despre satirii care trăiesc în insulele nelocuite din apropierea Italiei. Aici, un călător pe nume Euphemos şi tovarăşii săi naufragiaţi au trăit o experienţă traumatizantă, fiind asaltaţi de demonii păroşi care au încercat să le ia femeile. Pentru a scăpa de ei, marinarii le-au cedat în cele din urmă o tânără barbară, pe care satirii au violat-o “nu doar în modul obişnuit, ci şi în cea mai şocantă şi mai murdară manieră”.

28 Pan, socotit drept protector al turmelor și al păstorilor. Își avea reședința în Arcadia și era considerat drept inventatorul unui instrument de suflat numit syrinx (naiul modern). Pan avea o înfățișare ciudată, fiind jumătate om și jumătate animal; avea coarne, barbă și copite de țap, iar trupul îi era acoperit de păr. Trăia în desișul codrilor, în umbra cărora pândea nimfele, și adeseori îl întovărășea pe zeul Dionis, din cortegiul căruia făcea parte.

diferite. Astfel au apărut zeii cu cap de pisică (Bastet[29]), de leu (Sekhmet[30] şi Miysis), de şoim sau ibis (Horus), de şacal negru (Anubis[31]) cu rol de protecţie (*asta în prima fază a pătrunderii virusului in celulă*). Au urmat cei rezultaţi în urma integrazei inverse, cu accent pe sex în vederea răspândirii (*Apis – taur alb cu pete negre, Amon şi Hnum – berbec, satirii, Hator[32] - vacă, Heket[33] - broască, Sobek - crocodil*). Minotaurul semnalează o nouă etapă a regenerării virusului reprezentată de ideea labirintului. Adică, odată integrat în ADN-ul celular, ARN-ul are un singur traseu de a ieşi din metabolismul celular în care este antrenat, pentru a se asambla şi elibera din celulă.

Capul de leu continuat cu un trup de şarpe sugerează cel mai bine că este vorba de ARN-ul viral şi caracteristicile cele mai evidente ale acestuia, precum forţa, orgoliul nemăsurat (*este cunoscută afirmaţia: „eu sunt Alfa şi Omega”*) şi siguranţa de sine.

Puteţi urmări simbolismul pisicii, leului, şoimului, ibisului, berbecului, vacii, broaştei, crocodilului şi şacalului în „Dicţionarul de simboluri” a lui Jean Chevalier pentru a descoperi şi alte caracteristici ale virusului.

Şi C. G. Jung vorbeşte în „Cartea Roşie” despre un „celălalt” din noi: „Nu trebuie să-l tratezi pe celălalt ca pe un duşman ce ţi-e împotrivă, ci trebuie să înţelegi ca „şi acel altceva e în tine” (CR, p. 301a). Într-un articol datând din perioada *Cărţii Roşii,* Jung scrie: „*... se descoperă că „celălalt” din noi este un „altul”, este un om adevărat, care gândeşte, tace, simte, caută toate*

---

29 În Egiptul antic a fost venerată zeiţa cu cap de pisică numită Bastet, considerată binefăcătoarea şi ocrotitoarea omului. Într-o formă hieratică, apare reprezentată şi ca femeie cu cap de leoaică.

30 Sekhmet, înseamnând „cel care este puternic”, este o divinitate solară, uneori numită fiica zeului soare Ra (virus).

31 Anubis avea un rol important în timpul cântăririi sufletului. Zeul conducea ritualul în Sala celor Două Adevăruri. Aici trebuia să cântărească sufletul şi să vadă dacă e la fel de uşor ca statuia-imagine a zeiţei Maat.

32 Ca mod de reprezentare, la început, Hathor era adorată în forma unei bovine. Mai târziu, este reprezentată ca o femeie cu cap de vacă și în final cu un cap uman, deși uneori este reprezentată cu urechi și coarne similare cu cele ale bovinelor. Reprezentarea cea mai întâlnită este aceea în care Hathor are două coarne cu discul lunar în mijloc.

33 Heket, zeiţa-broască a naşterii, a creaţiei şi a fertilităţii.

lucrurile condamnabile şi de dispreţuit" (OC *7,* § 43).

Din *Cartea Roşie* aflăm că acela care recunoaşte că celălalt se află de asemenea în el însuşi „nu se mai sfădeşte, ci priveşte în sine şi tace" (CR, p. 301a). La fel ca acela care acceptă inferiorul din el însuşi, cel care-l acceptă pe celălalt aflat în el însuşi „vede pomul vieţii ale cărui rădăcini ajung în iad şi al cărui vârf atinge cerul" (CR, p. 301a). Un astfel de individ este eliberat de „vechiul blestem al cunoaşterii binelui şi răului" şi, prin urmare, nu-şi mai proiectează răul asupra altora, întrucât nu mai caută să nege răul din el însuşi. Conform lui Jung, cel care neagă răul din el însuşi sau îl proiectează asupra altora nu mai poate oferi „hrana întunecată din adânc", iar astfel copacul lui devine „îmbolnăvit şi uscat" (CR, p. 301b); aceeaşi soartă care, potrivit unei vechi legende, s-a abătut asupra pomului din Grădina Edenului după ce Adam a gustat din fructul său (CW B, § 375; cf. OC 5, § 368). Întrucât cunoaşterea binelui şi a răului ne îndeamnă să respingem aspectele întunecate ale naturii noastre, o astfel de cunoaştere reprezintă un blestem.

În scrierile sale târzii, Jung l-a numit pe „celălalt"„umbra" (ARN-ul viral) şi l-a descris ca pe arhetipul ce întrupează acele aspecte ale sinelui pe care Eul le respinge ca fiind rele, vătămătoare sau reprobabile.

Pentru Jung, procesul „**individuării**" (*activarea virusului, realizarea metafizică*) implică acceptarea şi încorporarea în personalitate a propriei umbre şi construirea unui Sine care este mult mai larg şi mai adânc decât Eul sau *persona* individului.

La nivel macromolecular înseamnă înlocuirea Timinei cu Uracilul.

VI. PUTERILE SIDHI

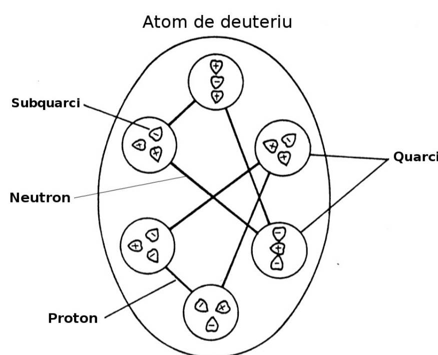
Se ridică întrebarea, cum este posibil ca inițiații să cunoască atâtea lucruri despre natură, ca și cum ar fi avut acces în lumea microscopică, să le codifice în diverse moduri, iar oamenii de știință să le descopere cu atâta întârziere?

Răspunsul este dat de puterile *siddhi* pe care inițiații le obțin prin diverse metode și care le permit accesul la informații stocate la nivel molecular.

Nenumărate cărţi şi texte străvechi afirmă că fiinţa umană poate obține capacităţi paranormale numite *Siddhi* (însemnând perfecţiune, realizare, succes), produse ale dezvoltării spirituale, ca urmare a practicării perseverente a unor tehnici de meditație și yoga.

În *șaivism*, *siddhi* sunt definiți ca "*puteri extraordinare ale sufletului, dezvoltate prin meditații consistente (adesea neplăcute) și ascetism aspru sau, trezite în mod natural prin maturitatea spirituală și sādhānā yoghină*".

Printre cele opt puteri paranormale clasice ale șivaismului se numără și *Aṇimā (viziunea divină),* care este abilitatea de a vedea lucruri extrem de îndepărtate și mici (conform Versetului 44 din Tantra Uttara) sau, credem noi, coborârea conștienței la nivelul atomului). Greu de acceptat o astfel de performanță până când Stephen M. Phillips[34], analizând cartea ”*Chimia ocultă*” scrisă în 1908 de Annie Besant și C. W. Leadbeater, membri principali ai Societății Teosofice înființată de H. P. Blavatsky, a recunoscut printre diagrame, modelul fizic al unui proton ca un grup triunghiular de trei particule numite "quarks".

Acești doi autori au susținut că pot "vedea" atomii și moleculele mineralelor puse la dispoziția lor de directorul unui muzeu de mineralogie din Dresda (Germania), cu ajutorul unei facultăți de percepție extra-senzorială dobândită prin instruirea lor în yoga de către un "mahatmas".

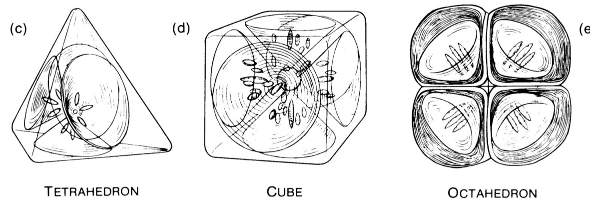
Observatorul poate, în funcție de mărirea pe care o operează, să simtă că este suspendat în spațiu în mijlocul particulelor care se mișcă rapid în jurul lui, mai degrabă ca un scafandru care plutește într-un lac cu pești. Efectuând un efort de voință, el poate încetini mișcarea imaginilor individuale, asemănătoare cu particulele din câmpul său de vedere, suficient pentru a se mișca în jurul lor, inspectându-le în orice unghi pe care îl alege sau chiar să se miște în interiorul lor. Abilitatea sa de manevră creează pentru el impresia subiectivă că trupul său s-a diminuat la o dimensiune proporţională cu obiectele pe care le vede, și deși nu-și vede corpul ca atare, este conștient de el însuși doar ca un centru de conștiință nelocalizat. Se poate muta în jurul imaginilor stereoscopice care îl înconjoară, selectând orice ar dori și deplasându-se spre oricare dintre obiectele vizibile. El poate mări în mod intenționat gradul de mărire a viziunii sale, zburând spre părți din ce în ce mai mici ale imaginii, pe măsură ce devin discernabile. Aceasta explică de ce yoga definește asta ca "*puterea de a deveni la fel de mic ca un atom*".

Atunci când observatorul se concentrează pe interiorul unui cristal sau al unui metal, al cărui

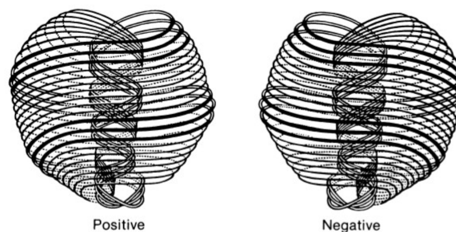
34 Fizician englez educat la Universitatea din Cambridge, unde a absolvit studiile B.A. și M.A. în fizica teoretică; la Universitatea din Cape Town și-a primit diploma de licență, iar la Universitatea din California, a făcut cercetări pentru doctoratul său în fizica particulelor.

specimen este plasat înaintea lui, el pretinde că observă întâi o ceață cenușie sau o lumină fină și dacă nu utilizează un nivel de mărire prea ridicat, peste punctele de lumină apare o organizare care creează impresia unei figuri rigide, geometrice.

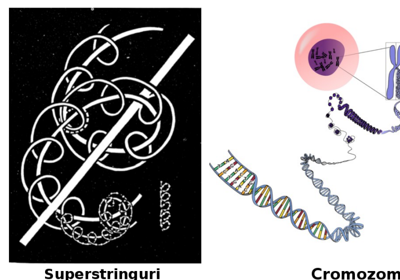
Besant și Leadbeater au clasificat aceste figuri în șapte tipuri: conuri, clopote, tetraedre, cuburi, octaedre, bare și stele, dintre care redăm mai jos trei exemple care amintesc de solidele lui Platon.

Figurile reprezintă doar schemele geometrice care susțin pâlniile, vârfurile și alte caracteristici pe care le-au identificat cei doi în timpul observațiilor. Mărirea superioară a punctelor de lumină a dus la constatarea că ele constau în zece curenți de energie care curg în curbe separate, închise, continue. Căile urmate de acești curenți se spiralează deasupra unei suprafețe imaginare în formă de inimă, făcând două rotații și jumătate și se întorc la vârful sferei într-o spirală interioară pe axa centrală. Trei dintre căi par să fie "mai groase" și "mai strălucitoare" decât celelalte șapte.

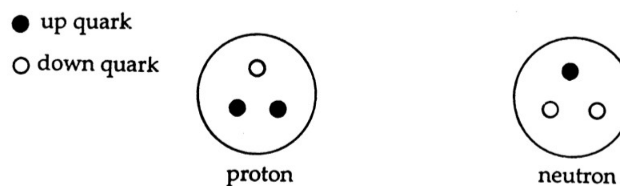

Potrivit lui Leadbeater, care a realizat un studiu special al lor, fiecare spirală este o bobină elicoidală care se rotește de 1680 de ori în jurul suprafeței torului, foarte asemănător cu ADN-ul.

Leadbeater a verificat acest număr prin numărarea rotirilor într-un sul în 135 de mostre diferite. Fiecare rotire circulară, sau așa-numita spiră "1-st-order", este o altă bobină formată din șapte răsuciri mai mici, circulară sau "spiră de ordinul 2", care se învârt în jurul unui torus.

Fizica modernă susține că protonul și neutronul sunt formați din quarci:

O singură concluzie este posibilă: câteva decenii înainte de a începe epoca modernă a fizicii atomice și nucleare, Besant & Leadbeater a descris cu exactitate un fel de sisteme de particule subatomice puternic interacționate pe care le-au fabricat în mod inconștient din perechi de nuclee atomice prin intervenția psiho-cinetică a puterilor lor paranormale.

Ceea ce vrem noi să subliniem este faptul că dacă persoanele cu o dezvoltare spirituală superioară pot vedea structura atomilor, cu atât mai ușor au putut vedea traseul urmat de genomul viral monocatenar și reacțiile ce au loc într-o celulă pentru ca un virus să se regenereze, putând astfel să elaboreze tehnica alchimică de activare a genomului monocatenar inserat în ADN de un virus (o civilizație Borg) care le putea asigura nemurirea și părăsirea celulei (Terrei) după finalizarea acestui proces.

Puterea coborârii conștiinței la nivelul ADN-ului o dețineau șamanii și este demonstrată de Jeremy Narby în ”*Șarpele cosmic*”. Tablourile pictorului Pablo Amaringo, un ayahuasqueros peruvian, redau scări în zigzag, tulpini împletite și, de obicei ascunse la margine, elici duble. Un specialist în biologie moleculară a recunoscut, în unele tablori, ADN-ul văzut de la distanță, colagen și cromozomi.

Călătoriile în lumea microscopică, numite și călătorii în alte lumi se clasifică, după Ioan Petru Culianu, în mai multe categorii:
1. Călătorii al căror erou este ales de divinitate numite „călătorii ale chemării” (Moise, Enoh, Mohamed).
2. Călătorii al căror erou se străduieşte să obţină o revelaţie, numite „călătorii voluntare”.

Călătoriile voluntare se clasifică în funcţie de mijloacele folosite pentru obţinerea revelaţiei:

2.1. iniţierea;

2.2. ingerarea de halucinogene sau bombardament senzorial, cunoscute ca tehnici şamanice;

2.3. diferite tehnici corporale şi psihologice, inclusiv postul sau controlul hranei, controlul respiraţiei, controlul funcţiilor corporale etc, cunoscute ca tehnică Yoga.

3. Alte metode.

1. CĂLĂTORII PRIN CHEMARE

Primii oameni care au dobândit puteri *siddhi* au fost șamanii. Ei sunt reprezentanții tipici ai călătoriei în cealaltă lume prin „chemare”. După Banzarov (Black Faith, 1983, pp. 107-115), şamanul ideal este deopotrivă preot, vraci şi profet.

Şamanul este ales de divinitate, de cele mai multe ori, dintre persoanele ce suferă de anumite boli (epilepsie, autism, isterie, etc) sau care au suferit un accident grav (lovit de fulger, meteorit, etc).

Odată ales de divinitate, nu se poate sustrage de la misiunea sa decât murind.

Până în 1949 șamanul a fost considerat în mod unanim nevrotic, epileptic, psihotic, isteric sau schizofrenic. Unii bat toba, alții beau fierturi de plante, iar unii se izolează şi stau în meditaţie până la apariția viziunilor. După acest an, în urma unui eseu a antropologului Claude Levi-Strauss, şamanul a fost considerat un fel de psihoterapeut. Indiferent de modalitatea în care acționează acești „*tehnicieni ai extazului*”, s-au specializat în transe pe parcursul cărora „*se crede că sufletul părăsește trupul și urcă la ceruri sau coboară în lumea subpământeană*”. Toți vorbesc „*o limbă secretă*” pe care o învaţă direct de la spirite, prin imitare. Toți povestesc de o scară – sau o coardă de viță de vie, o funie, o scară în spirală, o frânghie dublă - ce leagă cerurile de pământ și pe care o folosesc pentru a ajunge în lumea spiritelor. Ei consideră aceste spirite ca venite din ceruri și creatoare ale vieții pe pământ.

După Mircea Eliade, conform celor afirmate în cartea ”*Șamanismul și tehnicile arhaice ale extazului*”, tehnica șamanică cuprinde o dublă instruire. Una extatică (vise, transe extatice) și una didactică (inițiere în tehnicile de chemare și stăpânire a spiritelor, limba secretă). Visele nu sunt

halucinații anarhice sau afabulații individuale ci ”*bine articulate și cu un uimitor de bogat conținut teoretic*”. În aceste vise persoana aleasă este instruită de zei (de exemplu, C. G. Jung a fost instruit de un personaj înaripat, cu un picior paralizat, pe care l-a numit Philemon). Transele extatice care decid vocația cuprind următoarea schemă: sfârtecarea trupului urmată de o regenerare a viscerelor şi organelor interne (naşterea cea de-a doua); ascensiunea la Cer (psihanodia) şi convorbirea cu zeii şi spiritele (iniţierea şamanică de tip „*celest*”), sau coborârea în Iad şi dialogarea cu spiritele şi sufletele şamanilor decedaţi (iniţierea şamanică de tip „*infernal*”) şi apoi urcarea la cer pentru purificare; diverse revelaţii de ordin religios şi şamanic (ritualuri, taine ale meseriei).

Astfel, după sursele avamsamoieze, la inițiere, trupul șamanului este sfârtecat în bucăți, iar sufletul, după ce trece printr-un tunel, întîlnește spirite divine (Stăpâna Apelor, Zeul Infernului) este dus de un însoțitor prieten (o Pasăre Uriașă, animale călăuze) în Centrul Lumii, în vârful Muntelui Cosmic, acolo unde se află Arborele Lumii şi Stăpânul Universului și așezat într-un cuib din miile de cuiburi aflate pe crengile Copacului Lumii.

Călătoria cu ajutorul însoțitorului este descrisă în ”*Povestea porcului*” astfel:

”*Şi când ciocârlanul pe jos, când drumeaţa pe sus; când ea pe jos, când el pe sus. Şi când biata drumeaţă nu mai putea nici pe sus, nici pe jos, atunci îndată ciocârlanul o lua pe aripioarele sale şi o ducea. Şi tot aşa mergând ei încă un an de zile, cu mare greutate şi zdruncin, au trecut peste nenumărate ţări şi mări şi prin codri şi pustietăţi aşa de îngrozitoare, în care fojgăiau balauri, aspide veninoase, vasiliscul cel cu ochi fărmăcători, vidre cu câte douăzeci şi patru de capete şi altă mulţime nenumărate de gângănii şi jigănii înspăimântătoare, care stăteau cu gurile căscate, numai şi numai să-i inghită; despre a căror lăcomie, viclenie şi răutate nu-i cu putinţă să povestească limba omenească*”.

După o perioadă de incubație în Copacul Lumii, sufletul este preluat de ființe semidemonice, instruit prin cântece magice și pus într-un trup complet reînnoit.

Reînnoirea trupului și minții sunt redate în basmele româneşti astfel: ”*El luă floarea şi o bagă în sân. Odată căzură de pe faţa lui arsurile de soare şi îi rămase chipul curat şi luminat, ca şi când atunci îl făcuse mă-sa (a doua naştere n.n.). Simţi că în creerii lui se petrece un ce de care nu-şi putea da seama. Dară văzu că începe a judeca altfel decât judeca el până acuma. Pasămite se ascuţise la minte. Şi tot deodată se pomeni îmbrăcat cu nişte haine ca ale fiilor de împărat şi de domn”.*

Şamanismul mai presupune negocierea cu spiritele, indiferent de substanța sau înfățișarea lor, şamanul nesubordonându-se niciodată acestora și nici situându-se pe o poziție de inferioritate. Șamanul nu venerează spiritele, ci doar le respectă, spre deosebire de marile religii care se bizuie pe supunerea necondiționată față de divinitate.

Şamanii se îmbracă în aşa fel încât să semene cu divinitatea considerată androgină. Deci, bărbat fiind, va purta părul cu cărare la mijloc şi împletit în cozi, plăci metalice pe piept imitând

sânii, haină lungă ca o fustă. Această costumaţie, mai puţin imitaţia sânilor va fi purtată de toţi cei care se consideră a reprezenta divinitatea pe pământ (regi, papi, preoţi), urmăresc comuniunea cu ea (sufiţi, călugări, dervişi), sau sunt foarte religioşi: hinduşii, musulmanii, ţăranii români.

Femeia şaman se va îmbrăca ca un bărbat, dar printre *kaniciadafi* ea va fi socotită vrăjitoare.

Călătoriile în cealaltă lume efectuate de către profeţi se fac de regulă în vis sau în „nor".

La un moment al istoriei, şamanii s-au scindat în şamani albi şi şamani negri. Din cartea „*Şamanism în Siberia*" a Mariei A. Czaplicka aflăm că la *neo-siberienii iakuţi* predomină şamanii negri iar la *votiaci* predomină şamanii albi, care i-au înlocuit pe cei negri. La paleo-siberieni nu există şamani albi. Ea mai trage concluzia că şamanii negri au fost femei. Triburile buriate din zona râului Kuda cred că cele 55 de spirite Tengeri albe sunt mai vechi decât cele 44 spirite Tengeri negre care sunt ostile oamenilor. În cazurile de sterilitate a femeilor, şamanii albi îi cer zeului lor să coboare pe Pământ pentru a o face pe femeie fertilă. Dar când e vorba de fertilizarea unui lac cu peşti, ceremonia era făcută de şamanii negri. Trebuie precizat că „şamanul negru" din clanul iakuţilor este „negru" doar din punct de vedere profesional şi că atitudinea lui nu are în mod special un caracter rău şi că acesta îi ajută pe oameni nu mai puţin decât o face şamanul alb. El nu este neapărat rău, cu toate că lucrează cu puterile rele şi ocupă printre iakuţi o poziţie înaltă. Şamanii negri aduc jertfe *abassylar*-ilor, prezic viitorul, cheamă spiritele, umblă în lumea spiritelor şi povestesc despre călătoriile lor pe acolo. Antropologul Troshchanski presupune că cele două clase de şamani au apărut şi s-au dezvoltat independent. Buriaţii spun că şamanii albi şi cei negri se luptă între ei aruncând securi unul către altul de la distanţe de sute de kilometri. Şamanul alb îi slujeşte pe tengerii şi pe khatsii din apus şi oficiază ceremoniile care au loc la naştere şi căsătorie. Şamanul negru slujeşte tengeri şi khatsi din răsărit. Despre ei se spune că pot aduce asupra oamenilor boala şi moartea. Ei sunt temuţi de oameni.

Până acum nimeni nu a încercat să dea o explicaţie acestei scindări a şamanilor.

2. CĂLĂTORII VOLUNTARE

2.1. Prin iniţiere

Întrucât vechile civilizații considerau că există două lumi, una sacră și una profană și că de lumea sacră nu te poți apropia fără să te purifici, au elaborat tehnici care să permită acest lucru fără ca omul să fie pus în pericol. Aceste tehnici sunt cunoscute sub denumirea de inițiere și ea permite introducerea treptată în lumea sacră.

Emile Durkheim prezintă, în cartea sa "*Formele elementare ale vieții religioase*", o tehnică de inițiere prezentă în Australia, pe care o redăm mai jos:

"*Neofitul trebuie să se retragă din societatea unde și-a dus existența până în acel moment, și aproape din orice societate umană. Nu numai că-i este interzis să privească femeile și neinițiații, dar el se retrage să trăiască în pădurea tropicală, departe de semenii săi, sub oblăduirea unor bătrâni care-i servesc de nași. Pădurea este într-așa o măsură considerată ca fiind mediul său natural, încât, într-un anumit număr de triburi, cuvântul care denumește inițierea înseamnă <ceea ce vine din pădure>. Din acest motiv, este adesea împodobit cu frunze în timpul ceremoniilor la care asistă. Petrece astfel luni întregi, întrerupte din când în când doar de riturile la care trebuie să participe. Această perioadă este pentru el un răstimp de abstinență generală. O mulțime de alimente îi sunt interzise; nu i se permite decât cantitatea de hrană strict indispensabilă pentru a rămâne în viață; este adesea supus unui post riguros sau este obligat să mănânce o hrană dezgustătoare. În timpul meselor, nu are voie să atingă alimentele cu mâinile; nașii săi i-o introduc în gură. În unele cazuri, trebuie să cerșească pentru a subzista. La fel, nu poate dormi decât în limita necesităților. Trebuie să se abțină să vorbească atâta vreme cât nu i se adresează cuvântul; își manifestă nevoile prin semne.*

Orice distracție îi este interzisă. Nu are voie să se spele; uneori, nici să se miște. Rămâne întins pe pământ, nemișcat, fără nici un fel de veșmânt. Rezultatul acestor nenumărate interdicții este de a determina o schimbare de stare radicală a inițiatului. Înainte de inițiere, trăia laolaltă cu femeile; era exclus din cult. De acum încolo este admis în societatea bărbaților; a dobândit un caracter sacru, ia parte la rituri. Metamorfoza este atât de completă, încât este adesea reprezentată ca o ***a doua naștere****. Se crede că personajul profan, care era tânărul de până atunci, a murit; că a fost ucis și luat cu sine de zeul inițierii, Bunjil, Baiame sau Daramulun, și că un individ cu totul diferit a luat locul celui care nu mai este*".

Pentru a mări eficacitatea iniţierii, în alte părţi, după ce tinerii *larakia* s-au retras în pădure, naşii şi supraveghetorii le aplică necontenit lovituri violente, fără a-i avertiza în prealabil, aparent fără nici o noimă. La indigenii *urabunna*, novicele este la un moment dat întins pe pământ, cu faţa în jos. Toţi bărbaţii prezenţi îl lovesc cu sălbăticie; apoi i se fac pe spate o serie de patru până la opt tăieturi, dispuse de fiecare parte a şirei spinării şi una în direcţia mediană a cefei. Cel dintâi rit de iniţiere la *arunta* constă în a-l arunca în sus pe subiect; bărbaţii îl aruncă în aer, îl prind când cade, pentru a-l arunca din nou.

În cartea „*Un singur dumnezeu*"- pg. 88, Remus Rus afirmă că în Siria, pedepsirea aspră a propriului trup de către asceţi, care nu consumau nimic altceva decât plante şi purtau lanţuri grele de fier, ducea la experienţe vizionare şi stări de extaz. La fel, efortul fizic specific dervişilor dansatori poate provoca stări alterate de conştiinţă.

În urma parcurgerii tehnicilor de iniţiere, înafara posibilităşii de a călători în celelalte lumi, unii iniţiaţi reuşesc să obţină puteri paranormale (bilocaţie, levitaţie, hipnoză în grup, vindecări miraculoase).

În cartea „*Istoria secretă a lumii*", Jonathan Black spune că inducerea stării alterate de conştiinţă este practicată în toate societăţile secrete, de călugări, de genii ale culturii universale (Platon, Newton, Jung), iniţiatori de religii (Budha, Mahomed, Isus). Termenul „spiritual" desemnează de fapt capacitatea de a vedea, a auzi şi a comunica, asemenea adepților indieni, cu spiritele.

În singurătate, Enoh putea vorbi cu zeii şi îngerii cu o claritate pe care omenirea în ansamblul ei o pierdea rapid. Iniţial, petrecea o zi predicând mulţimilor, apoi trei zile singur. Cu timpul, a redus perioada trăită în mijlocul societăţii la o zi pe săptămână, după aceea la o zi pe lună şi în final la una pe an. Oamenii aşteptau cu nerăbdare întoarcerea lui, dar atunci când apărea, faţa lui strălucea atât de tare, încât le era greu să-l privească şi se vedeau nevoiţi să-şi ferească ochii.

Menippus, filosof grec din secolul al III-lea în. De Hrist., care a fost iniţiat de succesorii lui Zarathustra din tradiţia mithraică, scria că, după o perioadă de post, mortificare şi exerciţii mentale efectuate în solitudine, candidatul era obligat să străbată apa înot, să treacă prin foc şi prin gheaţă. Apoi era aruncat într-o groapă cu şerpi, iar pieptul îi era tăiat de-a latul cu sabia, pentru ca sângele să curgă. Experimentând astfel adâncurile fricii, iniţiatul era pregătit pentru cea mai rea soartă care-i putea aştepta, atât în viaţă, cât şi dincolo de moarte.

Zarathustra şi-a condus adepţii în grote izolate, ascunse în păduri, şi acolo, sub pământ, i-a iniţiat. Voia să le ofere puteri supranaturale. Ştim despre existenţa acestei şcoli a misterelor deoarece a supravieţuit în Persia, în secret, vreme de cinci milenii, înainte de a reapărea în mod public sub forma mithraismului - un cult iniţiatic popular printre soldaţii romani - şi apoi a maniheismului, o religie a misterelor mai târzie, din rândurile căreia a făcut parte, ca iniţiat, şi Sfântul Augustin.

Candidaţii la iniţiere în cadrul comunităţii înfiinţate de Pitagora erau obligaţi la ani de pregătire, ce includea şi o bizară dietă din care făceau parte seminţele de mac, susan şi castravete, mierea sălbatică, florile de narcisă galbenă şi coaja cepei-de-mare din care fusese extras în prealabil tot sucul. Se punea un accent deosebit pe gimnastică, aceasta fiind considerată o modalitate de a armoniza cele trei trupuri - material, vegetal şi animal – iar candidaţilor li se cerea să nu vorbească ani la rând.

În calitatea sa de prinţ egiptean, Moise a fost un iniţiat al misterelor egiptene. Acest lucru a fost consemnat de istoricul local Manetho, care a plasat respectiva şcoală a misterelor la Heliopolis, şi este de asemenea confirmat în Faptele apostolilor 7: 22, unde apostolul Ştefan spune: „*Şi a fost învăţat Moise în toată înţelepciunea egiptenilor*".

Misterele Majore, celebrate la echinocţiul de toamnă sau în jurul acestei date, erau precedate de nouă zile de post, după care candidaţilor la iniţiere li se dădea o băutură tare, numită *kykeon*.

Înfometarea dusă la extrem poate provoca ea însăşi o stare vizionară, sau cel puţin poate predispune la halucinaţii. După un post atât de lung, candidatul bea amestecul de orz prăjit, apă şi ulei extras dintr-o plantă mediteraneeană, *Teucrium polium*, care în cantităţi mari poate avea efecte narcotice. Misterele induceau experienţe extrem de intense, spaimă exacerbată, oroare fără limite şi stări extatice. Plutarh amintea despre teroarea celor ce urmau a fi iniţiaţi - de parcă îi aştepta moartea, ceea se şi întâmpla de altfel, dintr-un anumit punct de vedere.

Se presupune că sufletul iniţiatului, în misterele Antichităţii târzii, ajunge după moartea trupului său pieritor pe tărâmurile cereşti stăpânite de Cybele, Dionysos sau Persefona. Deşi, după A. Delatte, ideea unei Persefone lunare apăruse deja într-un fragment pindaric, este totuşi ciudat că unele dintre divinităţile care, precum Persefona, erau numite în mod tradiţional *chthonia basileia*, sălăşluiesc acum pe Lună sau undeva în cer.

Tot un procedeu ajutător este și tehnica meditației, care necesită retragerea din lume (ex. Budha, periodic Mohamed, Hristos). Se alegea un loc pustiu, închis, lipsit de comunicarea cu lumea, fără ca lumina soarelui să poată pătrunde acolo, în absența vocilor umane, ba a oricărui zgomot venit dinspre lumea vie. Nimic nu tulbura acolo singurătatea și liniștea celui retras. Potrivite unei asemenea izolări erau grotele, peșterile sau vreun labirint sculptat de natură în structura și adâncimea muntelui. În absența acestora șamanii își săpau sub pământ niște gropi, ca niște bordeie cu spațiul cât mai restrâns, adeseori chiar sub pragurile iurtelor. Adâncit în meditație, șamanul ședea acolo cu ochii închiși, alungit pe pământ, un timp variabil, până ce izbutea să aibă viziuni și să-și „contemple propriul schelet".

2.2. Prin bombardament senzorial

Şamanismul cuprinde un complex de practici prin care o persoană obține trăirile extatice. Pentru călătoria şamanică este necesară toba, toiagul cu cap de cal, stâlpul de mesteacăn cu crestături marcând cerurile, făcute în locurile unde scoarţa mesteacănului seamănă cu nişte ochi ce permit vederea în cealaltă lume.

Tehnica şamanică constă în următoarele: regim alimentar, abstinenţă sexuală, izolare, percuţia unei tobe în ritm regulat, repetitiv şi deci monoton. La o frecvență de 180 (între 160 şi 200) bătăi pe minut, ritm comparabil cu cel al muzicii tehno de astăzi, efectul asupra omului este cel al modificării stării de conștiință, altfel spus intrarea într-o stare de extaz, de desprindere de realitatea concretă. Există explicații fiziologice ale acestui efect. Repetitivitatea induce producerea de unde alpha și theta, cele caracteristice stării de conștiință modificată. De asemeni, rezonanța magnetică a pământului este de 7,5 cicli pe secundă este echivalentă undelor cerebrale superioare theta, ale creativității, sau inferioare alpha. S-ar deduce în acest fel că fiecare tobă rezonează în primul rând cu cel ce o percută, dar în al doilea rând și cu pulsul pământului. Amerindienii chiar denumesc bătutul tobei „puls al pământului". Din cele spuse mai sus este clară eficacitatea tobei întrucât ea poate încetini undele cerebrale în circa 10 minute, pe când un maestru zen, de pildă, nu reușește să obțină același efect decât printr-o meditație de 6 ore.

Cercetările de fiziologie neurologică au stabilit că bătăile regulate ale tobei sincronizează reactivitatea celor două emisfere cerebrale, le egalizează funcțional. În consecință, dominanta emisferei stângi, a intelectului și raționalului, permite emisferei drepte a creierului să realizeze tocmai „călătoria interioară". Se mai apreciază, ori se crede, că sunetul emis de tobă ar trezi în om memoria celulară și cea ancestrală.

2.3. Ingerarea de enteogene

În vremurile mai apropiate de noi, intrarea în transă trebuie ajutată cu preparate obținute din plante ca ayahuasca (Baniesteriopsis Caapi), iboga, marijuana, chacruna (Psihotrio viridis), Datura stramonium, mandragora (mătrăguna), canabisul, Salvia divinorum, cedrul, Nicotina tabacum (tutunul), „fânul parfumat", fructul Rivea corymbosa, rădăcina „cânepii de Provence", ciupercile Amanita muscaria („Pălăria şarpelui"), Psilocibe mexicana (se fumează cu pipa), cactuşii Peyotl (Lophophora Williamsi), alcoolul şi tutunul (făcut soluție şi băut în cantitate mare), preparatele din piele de broască râioasă.

Aproape toate religiile apărute de-a lungul istoriei cât şi organizațiile oculte au folosit şi folosesc asemenea substanțe în mod curent.

În 1886, farmacologul german Ludwig Lewin a publicat cel dintâi studiu sistematic asupra cactusului. Anhalonium Lewinii era pentru religia primitivă şi indienii din Mexic şi din sud-vestul american un prieten vechi şi credincios, din cele mai îndepărtate timpuri. De fapt, cu mult mai mult decât un prieten. După cum nota un vizitator spaniol timpuriu al Lumii Noi, „indienii din Mexic mănâncă o rădăcină căreia îi spun Peyotl şi pe care o venerează ca pe o zeitate". Motivul pentru care o venerau ca pe o zeitate a ieşit la lumina zilei când psihologi eminenţi ca Jaensch, Havelock Ellis şi Weir Mitchell au descoperit că mescalina administrată în doze potrivite, e capabilă să schimbe calitatea conştiinţei mai profund decât oricare altă substanţă din repertoarul farmacologului, fiind în acelaşi timp cel mai puţin toxică.

Apoi, cel puţin un filozof profesionist a luat mescalină, cu speranţa că ar putea lămuri unele enigme străvechi, rămase nerezolvate, cum ar fi locul cugetului în natură şi relaţia dintre creier şi conştiinţă.

Aldous Huxley, în cartea „*Porţile percepţiei-Raiul şi iadul*" descrie experienţele sale cu mescalina. Într-o dimineaţă de mai, a înghiţit patru zecimi de gram de mescalină dizolvată într-o jumătate de pahar cu apă, după care s-am instalat confortabil, aşteptând efectul. La o jumătate de oră după ce a înghiţit drogul, a devenit conştient de dansul lent al unor lumini aurii. Puţin mai târziu, au apărut suprafeţe de un roşu-somptuos care se dilatau, dezvoltându-se, pornind din noduri strălucitoare de energie, vibrând de viaţă, în modele mereu în schimbare. Într-alt moment, când a închis ochii, i s-a dezvăluit un complex de structuri cenuşii, ce se iscau în valuri de sfere palid-albăstrui, căpătând intensă soliditate, pentru ca apoi să alunece fără zgomot în sus, până la dispariţie. În schimb, feţe sau siluete de oameni sau de animale nu i-au apărut niciodată. Nici peisaje, nici spaţii enorme, nici clădiri crescând magic ori metamorfozându-se, nimic care să arate, fie şi de departe, a eveniment ori a parabolă. Cealaltă lume la care mescalina îi oferea acces nu era lumea viziunilor; privind concentrat o vază micuţă, din sticlă, doar cu trei flori în ea – un trandafir Belle Portugaise desăvârşit deschis, roz ca o scoică şi cu o zonă discretă, în nuanţe mai calde, mai aprinse, la baza fiecărei petale; o garoafă mare, siclam cu gălbui, şi un iris îndrăzneţ, heraldic, violet-palid, cu lujerul frânt, a avut în faţa ochilor cele văzute şi de Adam în dimineaţa facerii sale – miracolul, clipă de clipă, al existenţei în propria sa nuditate. A înţeles pentru prima oară, nu la nivel verbal, nu prin aluzii abia schiţate sau de la mare distanţă, ci precis şi complet, la ce se referă cuvintele: Viziunea Extatică, Sat Chit Ananda, Fiinţă-Conştiinţă-Beatitudine. Privind în jur, constată că perspectivele păreau destul de stranii, iar pereţii camerei parcă nu se mai întâlneau în unghiuri drepte. Raporturile din spaţiu îşi pierduseră însemnătatea şi că, în mintea sa, începea să perceapă lumea după criterii diferite de cele spaţiale.

„*În timpul experienţei cu mescalină însă, ochiul răspunde la întrebări implicite de cu totul alt ordin. Locul şi distanţa încetează să mai prezinte cine ştie ce interes. Mintea îşi desfăşoară procesul de percepţie apreciind intensitatea existenţei, profunzimea semnificaţiei, relaţiile din cadrul unui model. Vedeam cărţile, dar nu mă preocupa deloc poziţia lor în spaţiu. Observam doar, impresionat, că toate emiteau o lumină vie ce strălucea mai puternic în unele dintre ele. Context în care poziţia şi cele trei dimensiuni rămâneau lipsite de relevanţă. Asta nu însemna, desigur, abolirea categoriei de spaţiu. Când m-am ridicat şi am început să merg, am făcut-o cât se poate de*

firesc, fără să judec greşit poziţia obiectelor. Spaţiul rămăsese la locul său, dar lipsit de autoritate”.

După dr. C.D. Broad, eminentul filozof de la Cambridge, “*Creierului şi sistemului nervos le revine rolul să ne protejeze, să nu ne lase copleşiţi şi derutaţi de o masă de informaţii în cea mai mare parte inutile şi irelevante, percepute şi amintite clipă de clipă, blocându-le şi permiţându-i să treacă doar unei selecţii restrânse şi speciale, dar folositoare din punct de vedere practic*”.

2.4. Prin tehnica Yoga

Pentru a ne face o idee asupra tehnicii yoginului vom urmări mai jos un rezumat al cărţii lui Mircea Eliade intitulate „Yoga”*.

Yoga este un sistem filozofic care admite existenţa a trei experienţe: eroarea senzorială ce poate fi combătută cu logica, experienţa cotidiană, umană, studiată de psihologie şi experienţa ultimă (samadhi), rezultat al meditaţiei şi practicei Yoga. Această a treia experienţă se obţine prin meditaţia care suprimă funcţiile senzoriale printr-un proces respiratoriu special şi care va sluji de vehicul revelaţiei ultime, eliberarea (mukti).

Din eternitate sufletul s-a găsit într-o relaţie (upadhi) iluzorie cu viaţa mentală, yoga fiind metoda de a-l elibera.

Intrarea în transă prin suprimarea experienţei umane nu este o sarcină uşoară. Ea necesită o cunoaştere teoretică şi o practică ce începe cu purificarea, renunţarea şi continuând cu meditaţia.

Cartea a II-a şi a III-a a lui Patanjali detaliază acţiunile Yoga practice: purificări, poziţii corporale, procese respiratorii, meditaţii prin fixarea obiectelor, meditaţie fără obiecte, etc. Vachaspati Misa atrage atenţia că trecerea de la starea sufletească normală la trăirile psihice proprii meditaţiilor yoginice trebuie să se facă treptat şi chiar afirmă că în condiţia umană actuală nu mai este necesară decât pentru verificarea realităţii şi eficacităţii acestor practici.

Nerăbdarea, pripeala, dorinţa de a atinge mai repede starea samadhi devin obstacole în atingerea scopului.

Răul este format din: ignoranţă, individualitatea, pasiunea, aversiunea şi dragostea de viaţă. El poate fi îndepărtat prin atingerea unei alte stări în urma unei meditaţii fără conţinut senzorial (transă). Saltul calitativ se produce prin „contemplare”.

Secretul meditaţiei Yoga e concentrarea într-un singur punct (mijlocul sprâncenelor, vârful nasului, un obiect luminos, etc.), pe un singur gând (un adevăr metafizic) sau Dumnezeu (Ishvara). Yoga începe cu distrugerea dialogului mental. Izolând atenţia, oricând doreşte, într-un singur punct, yoginul devine insensibil la orice activitate senzorială sau mnemonică.

Tehnica Yoga este compusă din opt trepte: înfrânarea (yama), discipline (niyama), posturile corporale (asana), reglarea procesului respirator (pranayama), emanciparea activităţii senzoriale de obiecte (pratyahara), concentraţia (dharana), meditaţia yogică (dyana) şi eliberarea (samadhi).

Yama înseamnă: a nu ucide, a nu minţi, a nu fura, a nu avea raporturi sexuale, a nu fi zgârcit. Seamănă mult cu cele 10 porunci din religia creştină. Abstinenţa sexuală este menită conservării de energie nervoasă şi cuprinde şi arderea tentaţiei carnale şi nu numai „sublimat” ca la mistici.

Disciplinele înseamnă curăţenia internă, cu apă (muşchii stomacului, a penisului şi anusului fiind astfel disciplinaţi), abluţiunile corporale pentru îndepărtarea impurităţilor, împăcarea cu sine. Asceza constă în îndurarea contrariilor: ţi-e foame, nu mânca, ţi-e frig, rabdă, eşti obosit şi vrei să stai jos, stai în picioare, vrei să vorbeşti, taci, îţi vine să plângi, râzi, pentru că faţa nu trebuie să trădeze sentimentele sau gândurile. Nu în ultimul rând, trebuie făcut din Dumnezeu motivul tuturor acţiunilor.

Curăţenia fizică va trezi sentimentul de dezgust pentru contactul cu alte trupuri.

Posturile corporale sau asana dau o stabilitate rigidă trupului, reducând efortul fizic la minim, îngăduind atenţiei să se ocupe numai de partea fluidă a minţii. La început asana este incomodă, dar după un anumit timp de practică dispare efortul de a o menţine. Asanele trebuie să

* Apărută în 1991 la Editura „Mariana”, Craiova cu prefaţă de Constantin Noica.

producă încetarea absolută a tulburărilor din partea contrariilor. Postura ajunge perfectă când efortul de a o realiza dispare, astfel că nu mai e mişcare în trup. De asemenea, perfecţiunea ei se împlineşte când mintea se transformă în infinit, ceea ce înseamnă transcenderea completă a atenţiei senzoriale, o detaşare de sentimentul şi funcţiunile propriului corp.

Exerciţiile respiratorii constă în oprirea după voie a mişcărilor inspiratorii şi expiratorii. De obicei respiraţia este neregulată, funcţie de împrejurările externe sau excitaţiile mentale şi produce instabilitatea atenţiei. Respiraţia trebuie ritmată pentru a uita de ea şi astfel să nu ne mai incomodeze prin discontinuitate. Yoginul, prin controlul respiraţiei, supune atenţiei energia vieţii care se descarcă prin aspiraţie şi respiraţie. Acest control crează o stare de armonie. Disciplina procesului respiratoriu constă în echilibrarea celor trei momente ale lui: aspiraţie, expiraţie şi păstrarea aerului, iar apoi spaţierea lor secundă cu secundă, până ce atinge proporţii colosale. Aspiraţia se produce pe nara stângă şi expiraţia pe nara dreaptă. După aceste momente mintea devine aptă de concentrare. Concentrarea va permite cunoaşterea intelectuală a lumii, adică contemplarea, simţurile devenind nefolositoare.

Ultimile trei elemente din Yoga, concentraţia, meditaţia şi eliberarea, sunt spirituale pentru că se fac fără ajutor fizic sau fiziologic. De fapt concentraţia şi meditaţia sunt aspecte ale contemplaţiei finale, a acelei stări de conştiinţă cosmică, când se poate percepe sufletul. Acesta nu mai este un act de voinţă ci se petrece pur şi simplu. Se anihilează definitiv conştiinţa normală, se separă conştientul de inconştient, ceea ce produce o a doua naştere.

Yoginul care stăpâneşte aceste trei elemente capătă puteri supranaturale: forţă colosală, dispariţia foamei şi setei, cunoaşterea sistemului trupului, invizibilitatea, cunoaşterea momentului morţii etc. Dar, se recomandă yoginului să nu se oprească la stadiul puterilor naturale şi nici să nu arate cuiva că le-a obţinut, ci să continue cu meditaţia vacuităţii, obţinând o revelaţie statică, fără conţinut senzorial şi fără categorii intelectuale. Sufletul se desprinde şi de intelect, rămânând singur, contemplându-se. Conştiinţa e distrusă, obţinându-se o stare inefabilă şi incomunicabilă. Yoginul a obţinut statutul de eliberat în viaţă.

Din cartea „Yoga în Upanişad" aflăm că în India, mişcările religioase din ultimele secole utilizează toate Yoga, în sensul larg al termenului, cel mai adesea Yoga sub forma ei tantrică.

Yoga tantrică este axată pe trezirea energiei Kundalini, pe identificarea acesteia cu Zeiţa şi unirea cu Dumnezeu, etc.. În momentele de maximă concentrare în meditaţie, un val de energie se ridica de la baza coloanei vertebrale, prin artera mijlocie şi prin inimă, spre cap. Uneori, această energie era asemănată cu un şarpe care se înălţa prin coloana vertebrală până în cap, unde muşcă într-un punct aflat exact în spatele rădăcinii nasului. Muşcătura declanşa un flux extatic de curenţi luminoşi: şapte sute de mii de fulgere, cu un bâzâit ca al unui roi de milioane de albine. Adepţii se pomeneau într-o altă dimensiune, care la început părea a fi un vast ocean de uriaşe valuri unduitoare de energie şi lumină. Această formă de Yoga a fost exportată în Tibet şi Indonezia .

Adepţii şcolii Sahajiya de realizare spirituală (puternic implantată în Bengal, dar a cărei influenţă s-a făcut simţită în toată zona subcontinentală) sunt în căutarea a ceea ce ei numesc sahaja şi care nu este altceva decât o altă denumire a stării de kaivalya, graţie unei serii întregi de practici împrumutate, în mare parte, din Yoga tantrică (difuziunea suflurilor, deschiderea cakrelor, trezirea energiei Kundalini, etc). Accentul este pus pe realizarea concretă a uniunii energiei interioare a adeptului (Kundalini, considerată ca fiind însăşi Marea Zeiţă) cu Zeul suprem; aceasta este adevărata fericire - maha - sukha - care nu este altceva decît Eliberarea.

Mişcarea, de origine necunoscută, dar care datorează mult cultelor locale eliminate de brahmanism, a îmbrăcat mai întâi o formă budhistă. Ulterior după răspândirea ei în India, adepţii şcolii sahajiya s-au recunoscut ca fiind hinduşi, iar uniunea energei Kundalini cu Divinitatea a fost asimilată cu căsătoria eternă dintre Shiva şi Parvati (varianta shivaită), sau cu iubirea pastorală a lui Krsna pentru Radha (varianta vişnuită). Mai tîrziu, tot în Bengal, alte secte de inspiraţie vecină vor utiliza anumite practici din Hatha-Yoga; putem cita şcoala Bauls, care încearcă o sinteză dintre sufismul musulman şi bhakti hindusă, precum şi Natha-Siddha, care se dedică alchimiei.

Numeroase alte curente, răspândite pe aproape întreg teritoriul Indiei, vor adopta simbolismul uniunii şi vor utiliza un întreg arsenal de practici caracteristice disciplinei Yoga: reţinerea suflului, meditaţia, trezirea energiei Shakti, etc. În acest context putem vorbi pe bună dreptate despre Yoga ca dimensiune esenţială a hinduismului.

Să nu uităm însă că aceste poziţii corporale sau practici nu înseamnă nimic dacă nu sunt precedate de o înţelegere şi respectare totală a ordinii disciplinărilor (yama şi niyama), şi dacă nu sunt ordonate în scopul obţinerii stării kaivalya, prin intermediul retragerii simţurilor şi al disoluţiei gândirii. Dar, mai ales, Yoga nu înseamnă nimic dacă nu este considerată în ansamblul ei şi prin integrarea ei într-o concepţie despre lume (darcana), care nu poate şi nu trebuie să fie în sine, prin accesul direct la texte.

Specifică lui Piotr Uspenski, deşi nu a fost inventată de el, este ideea stării de „conştiinţă cosmică” pe care el considera că o dobândesc toţi misticii autentici. În mod previzibil, el explică această stare în termenii celei de-a patra dimensiuni. În realitate, foarte puţine descrieri ale stărilor mistice corespund cu ceea ce s-ar putea aştepta de la o viziune cvadri-dimensională. Două dintre ele se găsesc în *The Autobiography of a Yogy* (Autobiografia unui yogin) de Sri Paramahansa Yogananda (1893-l952). Yogananda relatează faptul că, lovit uşor cu palma peste piept de faimosul sfânt Bhaduri Mahasaya, la Calcutta, a avut următoarea viziune: „*Ca şi cum aş fi avut un ochi omniprezent, am văzut scenele care se petreceau în spatele meu şi lateral la fel de bine ca pe cele din faţa mea”*. El a trăit pentru a doua oară starea de „*conştiinţă cosmică”*, aşa cum o numeşte, când a fost lovit deasupra inimii de gurul său, Sri Yukteswar Giri: „*Obişnuita mea percepţie vizuală frontală s-a transformat într-o vastă vedere sferică, simultan atotperceptivă. În spatele capului meu am văzut oameni plimbându-se departe, Pe Aleea Rai Ghat...”*.

În actuala vârstă a Omenirii, vechile tehnici de Yoga nu mai au eficienţa de altădată şi ca urmare a fost elaborată o altă tehnică numită TANTRA YOGA.

3. Alte metode

3.1. Visele

Modul de pătrundere în cealaltă realitate este descrisă cel mai bine de C. G. Jung în cărțile ”*Amintiri, vise, reflecții*” și în ”*Cartea roșie*”. Fenomenul se produce când Sinele preia conducerea pentru ca o persoană să facă ceva anume. Apar personaje cu aspect real care te îndrumă, oferindu-ți cunoștințele necesare. Împotrivirea la acest fenomen sau tratarea cu indiferență pot cauza boli psihice grave.

Un alt exemplu de comunicare cu cealaltă realitate prin vise ne este oferit de Edgar Cays sau ”*Profetul adormit al Americii*”. Intrarea spontană în somn și comunicarea cu spiritele erau denumite de el ”*lecturi*”. Între zecile de mii de lecturi, în afara rețetelor de vindecare, există câteva care vorbesc despre originea omului și despre scufundarea Atlantidei. Toate acestea sunt prezentate pe larg în cartea ”*Originea și destinul omului*”.

Unele idei ştiinţifice au fost "*revelate*" creatorilor lor în vis. Niels Bohr povesteşte cum a avut în vis imaginea atomului. Tot în vis au văzut şi Kekule structura benzenului, Mendeleev celebrul sistem periodic al elementelor, Voltaire o altă variantă a Henriadei şi exemplele ar putea continua. Viziuni sub formă de vise au avut Enoh și toți apostolii, cel mai cunoscut fiind Ioan cu renumita ”*Apocalipsa lui Ioan*”.

Din cartea lui Alexandrian ”*Istoria filozofiei oculte*” aflăm că: diferită de stările mediumnice, este starea de iluminare, când un individ simte cum coboară asupra lui graţia divină, luminând totul în asemenea măsură încât poate vedea ceea ce alţii nu văd. Exemplul perfect al acestei diferenţe rămâne Jacob Bohme, filozof mistic care nu a fost un vizionar, ci un iluminat;

Prima iluminare pe care o menţionează datează din 1600. Privind într-un vas de cositor unde

se juca lumina soarelui, a avut o ameţeală urmată de o adâncă tulburare a întregii sale fiinţe. A simţit că omul, în pofida materiei sale opace, putea să strălucească cu aceeaşi splendoare, sub lumina divină. A ieşit din oraş, s-a plimbat pe câmp ca să scape de această impresie şi şi-a dat seama că înţelege natura mai bine ca înainte: creanga unui copac, o urmă pe o stâncă îi revelau acum secretele Creaţiei.

I-au mai trebuit încă doisprezece ani până la iluminarea decisivă: „*în această lumină, spiritul meu a văzut de îndată prin toate lucrurile şi a recunoscut în toate fiinţele, în plante şi în iarbă, ce este Dumnezeu şi cum este el şi ce înseamnă voinţa lui*".

El consideră omul nu numai un microcosmos (o lume mică) ci şi un microtheos (un mic zeu).

Pentru Jacob Boehme, „*lumea vizibilă este un simbol al lumii invizibile*".

Iluminarea nu este obţinută decât cu preţul unei asceze, eliminând din sine turba magna (marea turbă), care alimentează pasiunile şi furtunile naturii. Apoi, trebuie să te transpui timp de o oră în stare de viaţă supersensitivă (ubersinnlichen Leben), suspendând total acţiunea voinţei şi simţurilor.

Dar adesea, acest lucru nu este de ajuns: adevăratele iluminări sunt rare, greu de atins; cei care se laudă de a fi avut numeroase iluminări nu ştiu nimic despre mistică.

Emmanuel de Swedenborg, născut la Stockholm in 1688, a fost opusul lui Jacob Boehme, adică un vizionar şi nu un iluminat.

Metoda lui Swedenborg pentru a obţine viziuni era foarte specială. Nu a cunoscut decât de trei sau patru ori acel *raptus*, impresia de a ieşi din sine. De obicei obţinea un *deliquium*, stare cataleptică ce îl făcea să cadă pe jos cu faţa la pământ şi uneori să-şi piardă cunoştinţa. Avea zilnic „*viziuni reprezentative*", cu ochii deschişi (*in aperti oculi stătu*). Nu accepta să fie considerat un halucinat: după principiile sale anatomice, însuşi nervul optic depindea de vederea interioară (*visus spiritus*), fără de care ochii n-ar putea vedea nimic în exterior.

Dezvoltând mistic această vedere, se ajungea până la lumea invizibilă. Pentru a spori această putere, Swedenborg practica suspendarea respiraţiei, în funcţie de teoria sa despre relaţia dintre creier şi plămâni. El credea că spiritul avea o „*respiraţie internă*" care dăinuia şi după moarte, ale cărei efecte erau simţite când se suspenda respiraţia externă. Gândurile „*zboară în interiorul trupului*" în momentul inspiraţiei şi sânt expulzate o dată cu expiraţia. Dacă inspirăm şi expirăm conştient, puterea spirituală este astfel sporită. Când discuta cu ingerii, Swedenborg se străduia să rămână, cât mai mult timp posibil, fără nici un fel de mişcare respiratorie. Leşinurile sale — *deliquia*, cum le numea el — îi veneau tocmai din faptul că-şi reţinea suflul până la maximum.

În călătoriile lui extatice în afara sistemului solar, printre galaxii, Swedenborg era întovărăşit de un cortegiu de îngeri; simţea atunci în el „*schimbări de stare continui*" timp de zece sau douăsprezece ore.

„*Spiritul nu este dus dintr-un loc în altul decât prin schimbările de stare din interiorul lui; în cursul acestor schimbări, i se pare fie că este transportat cu totul dintr-un loc în altul fie că face o plimbare*".

Călătoriile extatice ale lui Swedenborg nu se fac în capul său, ci cu ajutorul capului său, devenit un adevărat mijloc de locomoţie. Când au loc deplasările sale extraterestre, conversaţiile de dincolo de mormânt, el are nişte senzaţii în *occiput*, în tâmpla stângă sau dreaptă, în limbă, într-un ochi.

Swedenborg nu este singurul care a făcut călătorii extatice: înaintea lui, în taoism, Tchoang Tseu, Li Tseu au citat nenumărate călătorii transcendente.

3.2. Dervișii rotitori

Din ”*Formula As*” nr. 921/2010 aflăm că sufiții, un fel de sectă islamică formată din asceți practică tehnici religioase extatice (dhikr=amintire). Allah e invocat ca stăpân al sufletului, printr-o stare de transă obtinută cu ajutorul ascezei, al opririi de la somn (veghe), prin dans și bătăi în tobă.

Aşa-numiţii "dervişi bocitori" practicau şi rostirea în comun a numelui lui Dumnezeu, rugăciuni sau fragmente din Coran. De o mare răspândire se bucură tehnicile de respiraţie, care permit reţinerea aerului pe durata a minute întregi, pentru ca apoi să poată fi rostită vreme de ore, formula sacră "la ilaha illa' llah" (Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu). Totul se sfârşeşte cu silaba **hu** (El, Dumnezeu), rostită gâfâit, de mai multe ori. Sufiştii care ajung la stăpânirea acestor tehnici de extaz dezvoltă însuşiri fenomenale. Pot să leviteze, să se rănească fără a pierde sânge, să-şi dea foc fără să fie arşi.

Ordinul Mewlevi, căruia îi aparţin renumiţii „dervişi rotitori", a fost întemeiat în secolul al XIII-lea de poetul şi misticul persan Mewlana Jalal ud-Din Rumi. Născut în 1207 la Balkh, în Afghanistanul de azi, acest reprezentant de primă mărime al doctrinei s*ufi* a fost fiul unui reputat teolog islamic, Baha od-Din Wahad, supranumit „sultanul savanţilor".

Ultimii 50 de ani din viaţă poetul i-a trăit la Konya, în Turcia. Considerat de mulţi un mistic şi chiar contestat de unii istorici, Mevlana, de religie islamică, a realizat că Dumnezeu e bun şi tolerant cu toate religiile, aşa că a început să predice oamenilor legile iubirii şi altruismul. A avut adepţi încă din timpul vieţii, iar după moarte învăţămintele sale continuă să aducă pe calea credinţei, prin dragoste, mii de oameni din toată lumea. Membrii sectei sale se numeau dervişi şi erau un fel de călugări ce trăiau retraşi, în meditaţie, în mânăstire (lucru inedit în religia islamică, ce nu încurajează asceţii).

Discipolii lui Mevlana, îmbrăcaţi în robe albe, ample, cu fesuri pe cap şi, adesea, cu pelerine negre, se învârt în jurul propriului ax în sunetul unei muzici venite parcă din altă lume, pentru a atinge extazul.

3.3. Asceza

Asceza (în limba greacă înseamnă „exerciţiu") (numită şi „ascetism") este un stil de viaţă caracterizat de abstinenţă de la unele plăceri lumeşti. Sunt de asemenea, în limbajul religios, un ansamblu de exerciţii fizice şi spirituale, considerate purificatoare, efectuate de unii călugări.

Există, conform Wikipedia, mai multe tipuri de asceză:

1. a propriului corp
    1. asceză alimentară
    2. asceză sexuală sau celibat
    3. neglijarea igienică individuală (nespălare etc.)
    4. desconsiderarea nevoilor naturale (somn, căldură etc.)
2. a temeliilor vieţii externe (renunţarea la proprietate)
3. a personalităţii proprii (consacrarea proprie într-o comunitate sau/şi unei fiinţe superioare, de ex. dumnezeu).
    1. renunţare la comunicare (tăcere)
    2. izolare (clauzură)
    3. apatrie (pribegie, predicatorie ambulantă, călugărie cerşetoare)
    4. constrângere (supunere, renunţarea la mobilitate)

În mitologia Indiei, zeii cei mai puternici se tem de acei asceţi care practică prelungi şi crunte înfrânări. Zeii încearcă să-i ispitească sau să le făgăduiască orice – pentru că forţa antrenată de asceză îi depăşeşte, e o energie impersonală şi feroce, iar o dată strunită de voinţa unui ascet, libertatea lor divină e limitată. Atâta timp cât forţa e impersonală, oarbă, fizică – zeii nu se tem. Sunt înspăimîntaţi însă de posibilitatea canalizării şi organizării ei sub o iniţiativă personală. În concepţia indiană, tapas sau asceza e forţa maximă pe care o poate atinge un om – şi pentru aceasta, o dată cucerită, ea îşi poate avea un scop în sine. Ca orice forţă magică, e dincolo de legile creaţiei şi de limitele creaturii; e amorală şi e liberă; e joc. Privilegiul de a fi liber, liber de orice alteritate, de a crea şi distruge jucând – e sîmburele oricărei doctrine sau tehnici magice.

3.4. Orgia

Am preluat de la Spencer și Gillen următoarea descriere a unei orgii:

La warramunga, una dintre cele mai importante ceremonii religioase se referă la șarpele Wollunqua. Este un șir de ceremonii care se desfășoară pe durata mai multor zile. Cea descrisă mai jos are loc în cea de-a patra zi.

Conform ceremonialului practicat de *warramunga*, reprezentanții celor două fratrii participante sunt, unii, oficianți, în timp ce alții iau parte la pregătiri și asistă la ceremonie. Doar cei din fratria *uluuru* pot celebra ritualul, iar membrii fratriei *kingilli* îi împodobesc pe actori, pregătesc locul, instrumentele și apoi joacă rolul asistenței. În această calitate, ei confecționează în prealabil, din nisip înmuiat și tuleie de pasăre de culoare roșie, un fel de movilă care-l reprezintă pe șarpele Wollunqua. Ceremonia propriu-zisă, la care au asistat Spencer și Gillen, începe odată cu lăsarea nopții.

Spre orele zece sau unsprezece, indigenii *uluuru* și *kingilli* sosesc, se așează pe movilă și încep să cânte, cu toții aflându-se într-o evidentă stare de surescitare. Ceva mai târziu, *uluuru* își aduc femeile și le oferă membrilor fratriei *kingilli*, care întrețin relații sexuale cu ele. Apoi sunt aduși tinerii proaspăt inițiați, cărora li s-a explicat în detaliu ceremonia; cântecele continuă neîntrerupt până către orele trei dimineața. Atunci are loc o scenă de o frenezie cu adevărat sălbatică. În timp ce focurile aprinse mai peste tot pun din plin în relief albul arborilor de gumă pe fundalul întunericului din jur, *uluuru* înghenuchiază unul în spatele celuilalt, alături de tumulus, îl înconjoară cu toții, cu mâinile pe coapse, îngenunchiază din nou, și așa mai departe. În același timp, ei se apleacă la stânga și la dreapta, la fiecare mișcare scoțând adevărate urlete, Yrrsh ! Yrrsh ! Yrrsh !

În acest timp, cei din fratria *kingilli*, aflați într-o stare de excitare puternică, lovesc cu bumerangurile, șefii lor fiind și mai exaltați. După ce *uluuru* înconjoară de două ori tumulusul, ei se ridică din genunchi, se așează și își reiau cântecele; uneori cântul încetează pentru a reîncepe brusc. La mijitul zorilor, cu toții se ridică în picioare, focurile care, între timp, s-au stins, sunt reaprinse iar *uluuru*, îndemnați de *kingilli*, iau cu asalt tumulusul înarmați cu bumeranguri, lănci și măciuci, și îl dărâmă în câteva minute. Focurile se sting și se lasă o tăcere profundă.

ÉMILE DURKHEIM afirmă: Putem să ne dăm seama că, ajuns într-o asemenea stare de exaltare, omul nu se mai recunoaște. Se simte dominat și antrenat de un fel de putere exterioară, care-l determină să acționeze și să gîndească altfel decât în stare normală, încât are, în mod firesc, impresia că nu mai este el însuși. Pare un altul: podoabele și masca de pe față sunt mai curând reprezentările materiale ale transformării sale interioare decât cauzele acesteia. Cum însă tovarășii lui se simt și ei deopotrivă de transfigurați, manifestându-și sentimentele prin strigăte, gesturi și diverse atitudini, totul se petrece ca și cum el ar fi transportat cu adevărat într-o altă lume, diferită de cea în care trăiește de obicei, într-un mediu populat de forțe extraordinar de intense care îl acaparează, metamorfozându-l.

3.5. Kathodos şi anodos

Un caz aparte al călătoriilor în cealaltă lume îl constituie coborârea şi ascensiunea unei entităţi supramundane sau *catabaza* şi *anabaza*.

Entităţile supramundane sunt numite, de obicei, Mântuitor (salvator) aflat, dar nu neapărat, în poziţia de *salvator salvandus* sau chiar *salvatus* („erlöste Erlöser”). Există analogii, precum şi diferenţe, între scenariul unei coborâri/înălţări şi acela al naraţiunilor apocaliptice.

Principala analogie constă în faptul că atât entitatea supramundană cât şi vizionarul le dezvăluie discipolilor lor şi/sau întregii lumi realităţi ascunse din lumea de dincolo, privitoare la destinul (personal şi/sau colectiv) al omului, precum şi la configuraţia şi destinul universului. Fiinţa supramundană este ea însăşi o entitate divină şi, ca atare, îndreptăţită să cunoască tot ce le fusese

tăinuit oamenilor.

Prima sa mişcare, fie ca urmare a unei misiuni primite de la o entitate superioară, fie dintr-un sentiment spontan de milă, este coborârea pe pământ, urmată uneori de suferinţă şi chiar de moarte şi, la sfârşit, de un *ascensus gloriosus* la cer. În scenariul apocaliptic, omul este înălţat; în scenariul catabazic, zeul ar putea fi, literalmente, coborât. Această idee are legătură mai ales cu ideologia creştină şi parţial cu cea gnostică şi nu se regăseşte aproape deloc în lumea greco-romană, nici în cea iudaică dinainte de apariţia religiei creştine.

În tratatul *Protennoia Trimorphe*, descoperit la Nag Hammadi şi datând de la începutul secolului al III-lea după Crist., apare o relatare amănunţită a unui *descensus incognitus*, precedată de o menţiune atât cu privire la *descensus*, cât şi la *ascensus gloriosus*, pe care o redau după traducerea lui J.D. Turner:

„*Şi m-am ascuns în fiecare şi m-am revelat în ei şi fiecare spirit care m-a căutat a tânjit după mine, pentru că eu sunt cel care a plăsmuit Totul, atunci când nu avea formă. Şi le-am transformat formele în (alte) forme până în momentul când o formă îi va fi dată Totului. Prin mine a apărut Glasul şi eu sunt cel care am pus răsuflare în toate ale mele. Şi eu am plăsmuit în ele Sfântul Duh cel veşnic şi m-am urcat la cer şi am intrat în Lumina mea. (M-am urcat) pe creanga mea şi am şezut (acolo printre) Fiii (sfintei) Lumini. Şi (m-am retras) în sălaşul lor care (...) a devenit (glorios… Amin)*”.

În alte tratate din secolul al III-lea, precum lucrarea coptă „*Pistis Sophia*” din codexul Askew, relatarea amănunţită a unui *ascensus gloriosus* poate să fie făcută direct de Mântuitor în faţa discipolilor săi. În acest caz Mântuitorul trebuie să coboare din nou pe Muntele Măslinilor, înconjurat de lumina minunată a slavei sale (doxa), pentru a relata ce s-a întâmplat în timpul călătoriei sale prin eoni, pentru a vorbi despre „misterele” pleromei.

Un *descensus incognitus* urmat de înstrăinare, patimi şi, în sfîrşit, de un *ascensus gloriosus* apare în aşa-numitul „Imn al Perlei” din tratatul encratit „Faptele lui Toma”, scris la Edessa în jurul anului 225 post Crist.

Cunoştinţele obţinute de la zei sunt destinate colectivităţilor umane: instrumente de vânătoare (arc, suliţă, bumerang), folosirea proprietăţilor terapeutice ale plantelor medicinale pentru menţinerea sănătăţii sau vindecare, acupunctura, îmblânzirea animalelor, cultivarea plantelor alimentare. Transmiterea viziunilor şi cunoştinţelor obţinute prin aceste călătorii efectuate încă în viaţă[**] se face prin mituri, basme, învățături ezoterice.

Călătorii în alte lumi susţin că, în afara Pământului, mai există două lumi: una cerească şi una subpământeană; toate lucrurile, înainte de a se petrece pe Pământ, se petrec întâi în cer[*]. Oamenii trebuie să slujească zeii celor două lumi, urmându-le întocmai instrucţiunile transmise pe diverse căii, sub ameninţarea cu lumea subpământeană în caz de neascultare. De la Zaratustra şi continuând cu religiile şi cu gnosticii aflăm că lumea cerească s-a scindat în două.

Aceste lumi sunt un fel de arhetip/tipar pentru lumea noastră profană.

** Tot Ioan Petru Culianu ne spune că după mărturiile originale păstrate, se pare că gnosticii se pregăteau din timpul vieţii pentru o experienţă de ascensiune a sufletului care ar fi avut loc abia după moarte, în vreme ce mărturiile privind gnoza ritualistă ne indică faptul că ei realizau ritual ascensiunea în timpul vieţii.

* Trecerea de la o ordine a lumii la alta este totdeauna marcată de bătălii. Şi fiindcă ceea ce se întâmplă pe Pământ este un ecou al ceea ce s-a petrecut anterior în lumile spirituale, un mare război va fi dus în ceruri înainte de a izbucni şi aici, în planul terestru (Jonathan Black – „Istoria secretă a lumii”, pg. 270.

VII. LIMBA PĂSĂRILOR

În diverse tradiţii, spune Rene Guenon, se pomeneşte despre un limbaj misterios numit *„limba păsărilor/a virusului",* a cărei cunoaştere este o condiţie a înaltei iniţieri. Ea este considerată *"limba primordială".* In iudaism şi creştinism, nu este clar dacă limba folosită de Dumnezeu pentru a se adresa lui Adam a fost limba lui Adam, care, ca şi dăruitor de nume (Geneza 2:19), a folosit-o pentru a numi toate lucrurile vii sau dacă era o limbă divină diferită. Dar din moment ce Dumnezeu este portretizat ca folosind vorbirea în timpul creaţiei şi ca adresându-se lui Adam înainte de Geneza 2:19, unele autorităţi au presupus că limba lui Dumnezeu era diferită de limba Paradisului inventată de Adam, în timp ce majoritatea autorităţilor evreieşti medievale au susţinut că limba evreiască a fost limba lui Dumnezeu, care a fost acceptată în Europa de Vest începând cu cel puţin secolul al XVI-lea şi până la începutul secolului al XX-lea. Limba sacră în Islam este arabă clasică, care este descendentă a limbajului proto-semit. Araba, împreună cu ebraică şi aramaică, este o limbă semită. Este considerată a fi sacră, deoarece, în viziunea musulmană, este limbajul prin care Allah a dezvăluit cartea finală a Coranului lui Muhammad, Profetul islamului, prin îngerul Jibril.

În secolul al 16-lea, matematicianul si mediumul elisabetan John Dee si savantul şi alchimistul Edward Kelley (ambii familiarizaţi cu scrierile lui Agrippa) au susţinut că, în timpul sesiunilor scrying[35], un „Discurs celest1 a fost primit direct de la îngeri. Ei au înregistrat o mare parte a limbii îngerilor în jurnalele lor publicate astăzi ca "Cele Cinci Cărţi ale Misterelor" şi "O relaţie adevărată şi credincioasă ..."), împreună cu un text complet în limba numită "Cartea lui Loagaeth" (sau "vorbire de la Dumnezeu"). Limba lui Dee, numită "Angelică" în jurnalele sale, adesea cunoscută astăzi sub numele de "limba Enochiană", urmează mitologia iudeo-creştină de bază despre limbajul divin. Potrivit cărţii "Relaţii adevărate şi credincioase ...", limba Angelică trebuie să fie limba pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a crea lumea şi apoi folosită de Adam pentru a vorbi cu Dumnezeu şi îngerii lui şi pentru a numi toate lucrurile existente. Adam a pierdut limba primită de la Dumnezeu după căderea sa din Paradis şi a construit o formă de proto-ebraică bazată pe memoria sa vagă despre limba Angelică. Această proto-ebraică a fost atunci limbajul uman universal până în momentul amestecării limbilor la Turnul Babei. După aceasta, au fost dezvoltate toate celelalte limbi umane, inclusiv o limbă ebraică chiar mai modificată pe care o cunoaştem ca "ebraica biblică". Din vremea lui Adam până în vremea lui Dee şi a lui Kelley, limba Angelică era ascunsă oamenilor, cu singura excepţie a patriarhului Enoch - care a înregistrat-o în "cartea lui Loagaeth" pentru omenire, dar cartea s-a pierdut în Arca lui Noe.

În mitologie, literatura medievală şi ocultism, limbajul păsărilor este postulat ca o limbă divină mistică, perfectă, limbă verde, limbă adamică, enohiană, limbă angelică sau limbaj mitic sau magic folosit de păsări (virus) pentru a comunica cu cel iniţiat.

În religia indo-europeană, comportamentul păsărilor a fost folosit de mult timp în scopuri de ghicire. Conform unei sugestii a lui Walter Burkert, aceste obiceiuri pot avea rădăcinile în paleolitic. Există, de asemenea, exemple de comunicare şi simbioză contemporană între păsări şi om.

În America de Nord, corbii au fost cunoscuţi drept însoţitori ai lupilor (vânători nativi) pentru a consuma ceea ce nu pot lupii. În Africa, pasărea *Indicator Indicator* (ghidul de miere) este cunoscută pentru faptul că ghidează oamenii la stupi.

35 Anticiparea viitorului folosind un glob de cristal sau alt obiect sau suprafaţă reflectorizantă.

Încă din vremea Renaşterii, pasărea a fost inspiraţia pentru unele limbi magice, în special pentru limbile muzicale. Limba fluierată, bazată pe limbi naturale vorbite, este uneori menţionată şi ca *limbă a păsărilor*. Unele jocuri lingvistice sunt, de asemenea, numite limbajul păsărilor, cum ar fi în Oromo[36] şi Amharic[37] din Etiopia. Limba ucraineană este cunoscută sub numele de *"limbă de noapte"* printre vorbitorii săi.

În mitologia nordică, puterea de a înţelege *limba păsărilor* a fost un semn de mare înţelepciune. Zeul Odin avea doi corbi, numiţi Hugin şi Munin, care au zburat în jurul lumii şi i-au spus lui Odin ce s-a întâmplat între oamenii muritori.

Regele legendar al Suediei, Dag the Wise, era atât de înţelept încât putea să înţeleagă ce spun păsările. Avea o vrabie încântătoare, care zbura în jur şi îi aducea ştiri. Odată, un fermier din Reidgotaland a ucis vrabia lui Dag, care a adus o răzbunare teribilă din partea suedezilor.

În *Rigstul*[38]*,* Konr (primul rege adevărat) a fost capabil să înţeleagă *vorbirea păsărilor*. Când Konr mergea la vânătoare prin pădure să prindă păsări, o cioară i-a vorbit şi i-a sugerat că va câştiga mai mult dacă s-ar opri să mai vâneze păsări şi ar pleca să lupte cu inamicii.

Abilitatea ar putea fi dobândită şi prin degustarea sângelui de dragon. Potrivit poemului *Edda* şi a sagii *Volsunga,* Sigurd[39] a gustat accidental sângele dragonului în timp ce furase inima lui Fafnir. Acest lucru i-a dat posibilitatea de a înţelege limba păsărilor, iar viaţa sa a fost salvată deoarece păsările discutau planurile lui Regin de a-1 ucide pe Sigurd. Prin aceeaşi abilitate, Âslaug, fiica lui Sigurd, a aflat că soţul ei, Ragnar Lodbrok, a găsit o altă femeie.

Sculptura suedeză Ramsund din secolul 11 descrie modul în care Sigurd a învăţat limba păsărilor

36 Numele nativ al limbii Oromo este Afaan Oromo, care se traduce prin "gura (limbajul) lui Oromo". Oromo are un set de consoane ejective, adică opriri sau africate fără voce care sunt însoţite de glotalizare şi de o expulzare explozivă de aer.

37 Numele nativ al limbii Oromo este Afaan Oromo, care se traduce prin "gura (limbajul) lui Oromo". Oromo are un set de consoane ejective, adică opriri sau africate fără voce care sunt însoţite de glotalizare şi de o expulzare explozivă de aer.

38 Rigstul sau Rigsmâl este un poem Eddic, păstrat în manuscris.

39 Sigurd este un erou legendar al mitologiei norvegiene care a reuşit să omoare dragonul Fafnir. Odin, deghizat ca un bătrân, îl sfătuieşte pe Sigurd să se scalde în sângele dragonului după uciderea lui, spunându-i că scăldatul în sângele unui dragon conferă invulnerabilitate. Sigurd bea şi din sângele lui Fafnir şi câştigă capacitatea de a înţelege limba păsărilor. Păsările îl sfătuiesc să-1 ucidă pe Regin, deoarece Regin îi plănuise moartea. Frigând inima lui Fafnir şi consumând o parte din ea obţine darul "înţelepciunii" (profeţiei).

Potrivit lui Apollonius Rhodius, capul figurinei fixată pe prova navei lui Jason, *Argo,* a fost construit din stejar din pădurea sacră de la Dodona şi putea vorbi *limba păsărilor.* De asemenea, s-a spus că lui Tiresias[40] i s-a dat posibilitatea de a înţelege *limba păsărilor* de către Athena. Limba păsărilor din mitologia greacă poate fi deprinsă prin mijloace magice. Democritus, Anaximander, Apollonius din Tyana, Melampus şi Aesopus au spus că înţeleg *limba păsărilor.*

"Limba Păsărilor" este menţionată, de asemenea, si în Odiseea lui Homer.

În Coran, se spune că Suleiman (Solomon) şi David au învăţat *limba păsărilor.* În cadrul sufismului, *limba păsărilor* este o limbă divină mistică. În *Talmudul* ebraic, înţelepciunea proverbială a lui Solomon s-a datorat faptului că i-a fost acordată înţelegerea *limbii păsărilor* de către Dumnezeu. În araba egipteană, scrierea hieroglifică este numită *"alfabetul păsărilor".*

În folclor conceptul este cunoscut în multe poveşti populare (inclusiv galeză, rusă, germană, estonă, greacă, romană), unde de obicei protagonistului i se acordă darul de a înţelege *limba păsărilor* prin transformare magică în Regele păsărilor. Păsările îl informează sau îl avertizează pe erou cu privire la un anumit pericol sau la o comoară ascunsă. Un exemplu este povestea rusească *"Limba păsărilor".*

În Kabbalah, în magia Renaşterii şi alchimie, limbajul păsărilor a fost considerat un limbaj secret şi perfect şi cheie a cunoaşterii perfecte, numită uneori şi *limba verde.*

Având în vedere că una din caracteristicile virusului este zborul, la a cărui transmitere prin aer contribuie şi că zborul este o caracteristică a divinităţii, putem trage concluzia că *"limba păsărilor"* se referă la limba viruşilor, a acestor păsări invizibile din lumea noastră. Dacă ţinem cont de afirmaţia biblică a Evangheliei lui Ioan, cap. 1: *"la început era cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul"* şi o coroborăm cu afirmaţiile unor cercetători că acizii ribonucleici sunt limbaje de programare, nu mai pare a fi o exagerare afirmaţia noastră că *"limba păsărilor"* este limba viruşilor.

Un studiu realizat de o echipă de cercetători de la Universitatea Reading, Marea Britanie, a confirmat recent ceea ce Sfânta Scriptură şi teologii susţin de mii de ani: la început, omenirea vorbea aceiași limbă. Prof. Mark Pagei spune că rezultatele indică existenţa unei suprafamilii de limbi care cuprinde 7 familii majore de limbi din Eurasia: indo-europene, uralice, altaice, kartveliene, dravidiene, chukotko-kamchatkiene şi eskimo-aleutiene, iar în Europa, marea majoritate a populaţiei vorbeşte limbi aparţinând familiei indo-europene, ca şi cum fiecare codon de virus a dezvoltat o limbă proprie.

În toate culturile se manifestă credinţa că numai o *limbă adamică,* primordială, putea păstra o legătură între semnele naturale şi ceea ce desemnau ele. Această limbă ar trebui să posede o înţelepciune care, odată descoperită, permite cunoaşterea misterelor lumii, în virtutea credinţei că, dintotdeauna, limba este memoria universală a omenirii. Căutarea limbii perfecte este, deci, semn al nostalgiei unităţii primordiale şi instituie o tradiţie veche de două mii de ani.

Cercetătorii din domeniul biologiei vorbesc de un „limbaj celular" luând în considerare emisia de biofotoni drept o forma de *„bio comunicare non-substanţială între celule şi organism* ". În ultimii cincisprezece ani, au fost realizate suficiente experimente reproductibile pentru a fi credibilă afirmaţia că toate celulele utilizează aceste biounde pentru a-şi transmite reacţiile interne şi pentru a comunica între ele şi poate chiar între organisme.

Dar cea mai concludentă demonstraţie despre existenţa unui limbaj nonuman, că o numim limba păsărilor, limba verde, limba enochiană, limbă celulară etc, o fac Şamanii care pot comunica cu spiritele prin utilizarea metaforelor cântate şi dansate.

Tradiţia şamanică aminteşte mereu că imaginile, metaforele şi poveştile sunt cel mai bun mijloc de a transmite cunoştinţe. Când vrei să transmiţi ceva complicat unei persoane lipsită de cunoştinţe în domeniu, foloseşti exemple din mediul familiar lui şi şansele de a te face înţeles cresc

---

40 Tiresias este un prezicător vestit din mitologia greco-romană, originar din cetatea Teba. In Grecia şi Roma antică acesta era faimos pentru sfaturile sale şi pentru longevitatea sa. Ulterior acesta a fost apreciat şi ca unul dintre puţinele personaje transsexuale din mitologie.

exponenţial. În acest mod, simbolurile şi simbolismul lor a luat o aşa de mare amploare. Ca urmare există o sumedenie de păsări încărcate de simbolism din care caracteristicile scoase în evidenţă se potrivesc ca o mănuşă virusului, zburătoare nemuritoare ce bântuie mediul nostru exterior şi interior şi în acest sens, miturile sunt *„ştiinţă povestită"* sau poveşti despre cunoaştere (cuvântul „ştiinţă" venind din latinul *scire,* „a cunoaşte").

Spiritele văzute pe parcursul halucinaţiilor sunt tridimensionale, emit imagini-sunet, vorbesc o limbă formată din imagini tridimensionale care emit sunete. Cu alte cuvinte, au propriul lor limbaj şi exact ca ADN-ul se multiplică pentru a răspândi informaţia, spune antropologul Jeremy Narby în cartea sa *"Şarpele cosmic".*

După Townsley[41], şamanii *yaminahua* învaţă nişte cântece, numite *koshuiti* (muzică foarte frumoasă, un staccato înalt, ca un colibri), imitând spiritele pe care le văd în timpul halucinaţiilor pentru a putea intra în legătură cu acestea. Cuvintele acestor cântece sunt cu totul de neînţeles pentru indienii *yaminahua* care nu sunt şamani. Townsley scrie: „Aproape nici un lucru amintit în aceste cântece nu este numit asa cum suntem obişnuiţi. Sunt utilizate în schimb cele mai obscure metafore. Şamanii înţeleg foarte limpede înţelesul acestor metafore şi le numesc *tsaiyoshtoyoshto,* adică „întorsătură de limbă", adică *„limbaj răsucit".* Ei susţin că *„prin koshuiti văd cântând, examinează pe îndelete lucrurile - limba răsucită aducându-i aproape, dar nu prea aproape, vorbind normal ar pătrunde brutal în miezul lucrurilor, aşa doar le dau roată şi le pot vedea mai limpede".*

Un alt lucru demn de semnalat este analiza doamnei Cecilia Maticiuc despre aspiraţia fundamentală a poetului rus V. Hlebnikov pentru crearea unui limbaj universal desăvârşit. Miezul acestui limbaj ar fi *cuvântul în sine* sau *cuvântul pur,* obţinut în urma unei operaţii similare practicilor alchimiei, păstrând componenta magică. Necesitatea unei reorganizări a materialului lingvistic este resimţită ca urmare a faptului că legăturile s-au opacizat în limba folosită în comunicare. Într-o comparaţie inspirată, făcută de Hlebnikov, limba uzuală este precum geometria euclidiană, iar limba pură corespunde geometriei lui Lobacevski. Această limbă pură este numită *„limbaj transraţional",* care nu înseamnă iraţional, pentru că nu ignoră legile limbii, ci s-ar traduce *„ca dincolo de raţiune, dar împreună cu ea".* Aşadar, menirea acestui limbaj este de a evidenţia relaţia dintre sunet şi sens, relaţie care a ajuns să pară convenţională, prin uzură.

În condiţiile în care *limbajul transraţional* este gândit ca instrument de cunoaştere, este necesar şi un limbaj numeric *(cisloreci),* ce ar putea prelua funcţia referenţială şi care s-ar afla în raport de complementaritate cu *limbajul transraţional,* lucru ce-l întâlnim la echivalentul numeric al literelor alfabetului ebraic.

Iată câteva exemple ale poetului rus: dacă punem în relaţie cuvintele *beg* „fugă”, acţiune provocată adeseori de teamă şi *Bog* „zeu”, rezultă că zeul este fiinţa spre care ne îndreptăm cu teamă.

De asemenea, stelele *(zvezdi)* reci pot fi denumite *mnezdî,* unde *m* provine de la *moroz* „ger". Cuvântul *kniaz'* „prinţ" poate primi o altă consoană iniţială, care îi va îmbogăţi sensul: *mniaz'* - „prinţ al gândirii" *(mâsl').* Recurgând la o imagine sugestivă, se poate spune că, prin ultima variantă de creaţie verbală menţionată, V. Hlebnikov *„decapitează"* cuvântul, pentru a-i da un nou chip, acţiune pe care o întâlnim la decapitarea lui Harap Alb şi transformarea lui spirituală, sau chiar la tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul, ei fiind "cuvinte încarnate".

La capătul observaţiilor de până acum, putem concluziona că „limbajul transraţional” şi „limba poezească” a lui Nichita Stănescu sunt roduri ale conştiinţei poetice şi, având acest statut, se dovedesc perfecte prin capacitatea de a revela „taina lumii”.

---

41 Graham TOWNSLEY este un producător canadiano-britanic, regizor şi autor. A primit doctoratul în antropologie de la Universitatea Cambridge şi este cercetător la Colegiul de France din Paris. Townsley a produs şi regizat documentare şi pentru National Geographic şi Discovery Channel.

VIII. REALIZAREA METAFIZICĂ

Teoria noastră evidenţiază faptul că strategia regenerării şi asamblării virusului formează „tradiţia primordială", respectiv metafizica şi că „realizarea metafizică" este reuşita acestei strategii, pregătită prin practicarea unei căi spirituale ce are la bază două elemente: „iniţierea" şi „meditaţia".

În demersul nostru vom apela la volumele „*Metafizică şi cosmologie orientală*" şi „*Introducere generală în studiul doctrinelor hinduse*" de Rene Guenon, „*Mefistofel şi androginul*" de Mircea Eliade, „*Fragmente dintr-o învăţătură necunoscută*" de Piotr D. Ouspensky şi „*Piatra filozofală*" de Israel Regardie.

Reamintim că virusul este un mecanism de o complexitate copleşitoare, extraordinar de eficient, de precis şi de fiabil. Când se desprinde de celula-gazdă (de exemplu o bacterie), poate să plece luând cu ea şi copii ale genelor, pe care apoi le mută într-o altă celulă (*poate de altă specie*), inserându-le în genomul acesteia. Introducând astfel gene noi în genomul gazdei, va modifica felul în care funcţionează acesta: specia astfel invadată de un virus poate să capete, datorită genelor nou-primite, însuşiri noi, sau să piardă anumite abilităţi pe care le avea înainte de a fi fost infectată. Aşa s-a întâmplat şi cu băştinaşul Terrei, care a fost modificat pentru atingerea scopului său: regenerarea. De aceea, în mituri, virusul va fi personificat printr-un zeu jucăuş, pus pe şotii, un bufon[42], iar termenul sanscrit LILA (joc) analizat de A. K. Coomaraswamy în „*Journal of the American Oriental Society*" şi ilustrat prin mişcarea pieselor jocului de şah, întăreşte interpretarea noastră.

Virusurile alcătuiesc o lume misterioasă, multe dintre detaliile modului lor de acţiune, la nivel molecular, sunt necunoscute şi neînţelese, în ciuda marilor progrese ale microbiologiei. Păcat că oamenii de ştiinţă nu se apleacă mai mult asupra cărţilor de alchimie şi ezoterism pentru că ar afla aceste detalii şi multe altele.

Regenerarea virală se desfăşoară printr-o serie de etape succesive, mai mult sau mai puţin secvenţiale, deşi o anumită fază se continuă în faza următoare, astfel încât **într-o singură celulă se pot întâlni majoritatea fazelor regenerării unui virus**.

Etapele regenerării sunt în general:

1. **ataşarea şi penetrarea**,
2. **decapsidarea** (*eliberarea în citoplasmă, prin micul potop, după cum spun miturile, a integrazei şi a celor doi acizi ribonucleici, din care unul este masculin şi celălalt feminin - de unde derivă ideea de androginitate a lui Dumnezeu*),
3. **transcriptaza inversă** (*adică transformarea ARN-ului viral într-un ADN fals*),
4. **integraza** *(adică integrarea ARN-ului viral transformat în ADN fals în ADN-ul celulei, care îl va replica ca şi cum ar aparţine acesteia sau încarnarea, cum spune religia ortodoxă),*
5. **transcripția normală** şi **translația** (*obţinerea componentelor virusului sau opera la alb, cum ar spune alchimiştii*)),
6. **autoasamblarea** (*opera la roşu, cum ar spune aceeaşi alchimişti*),
7. **eliberarea** (sau *ziua de odihnă a lui Dumnezeu*, de unde apare şi importanţa cifrei 7 din literatura sacră).

Numărul de etape ale regenerării diferă de la o sursă la alta, după cum se vrea să fie de exhaustivă sau nu. Astfel putem întâlni trei etape: *„nigredo, albedo şi rubedo"*, sau numai două: „*solve* şi *coagula*"

42 Bufonul dezvăluie dualitatea fiecărei fiinţe. El este cealaltă faţă a realităţii, cea pe care *situaţia dobândită* (virus „încarnat") o pune în umbră, dând-o în acelaşi timp la iveală. Trebuie înţeles şi asumat ca un dublu al Sinelui. El nu e pur şi simplu un personaj comic, ci expresia multiplicităţii intime a persoanei şi a discordanţelor sale ascunse. Câteodată bufonul este condamnat la moarte pentru lez-majestate sau lez-societate. Executat, sacrificat; uneori serveşte drept Ţap Ispăşitor. Dualitatea reprezentată de bufon transpare şi din costumul său, jumătate alb, jumătate roşu sau negru.

După cum observăm, virusul, cu toate că este făcut bucăţi ca zeul Osiris şi angrenat în circuitul metabolic al celulei ca Tezeu în labirintul minotaurului, virusul reuşeşte, parcă urmând un fir al Ariadnei, să se adune şi să se refacă ca Osiris cu ajutorul zeiţei Isis şi să se trezească tot ca acesta, fără organe genitale, adică fără capacitatea de a se reproduce normal.

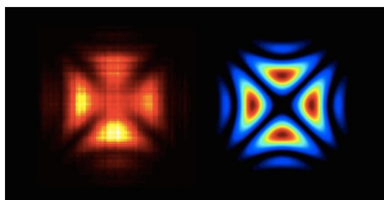
Această minune este posibilă numai datorită inteligenţei supraumane şi cunoştinţelor vaste despre funcţionarea celulei pe care le are virusul, această adevărată civilizaţie Borg al cărei scop este în primul rând regenerarea pentru asigurarea nemuririi şi în al doilea rând acumularea de noi tehnologii.

Strategia utilizată cuprinde mai multe acţiuni printre care vom analiza aici crearea fiinţei duale (Nama-Rupa), transmiterea Legii regenerării (Sanatana Dharma) şi realizarea metafizică (Jivan Mukta).

Dacă *Vedanta* explică conceptul filosofic al Nedualității, realizarea metafizică este anularea dualităţii omului prin utilizarea unei căi spirituale, adică anularea influenţei de orice fel din partea celulei şi impunerea virusului la conducerea noastră interioară (*antaryamin*).

Pentru a urma drumul eliberării, omul trebuie în primul în rând să recunoască această unitate a sa cu Brahman. Întreg drumul este de fapt un proces de recunoaștere care conduce către experiența *Advaita* și apoi către eliberare (*moksha*). Realizarea metafizică este condiţionată de două lucruri: cunoaşterea teoretică şi practica. Regenerarea virusului se bazează pe repetarea principiului universal al vieţii încorporat în fotonul viu, primul cu dualitate în Univers (dualitatea corpuscul – undă).

O rază de lumină este făcută din zilioane de pachete de lumină mici, numite fotoni. Radoslaw Chrapkiewicz, fizician la Universitatea din Varşovia, a obţinut holograma unui singur foton. Fotonii, care călătoresc ca valurile, pot fi în aceeași fază. Dacă se ciocnesc doi fotoni, interacționează, producând un semnal luminos. Dacă nu sunt în fază, se anulează reciproc. Sunt ca niște unde sonore de la două difuzoare care produc *patch*-uri puternice și silențioase într-o cameră. După mai mult de 2000 de repetări, a apărut un model de *flash*-uri și echipa a reușit să reconstruiască forma funcției undelor necunoscute a fotonului. Imaginea rezultată arată puțin ca o cruce malteză sau ca o zvastică.

Gurdjieff (în „*Fragmente dintr-o învăţătură necunoscută*”, partea I, pg. 17, 22, 26, 37, 45, 59, 88, 124, 129) afirmă că omul nu se cunoaşte pe el însuşi, că nu este ceea ce poate şi ceea ce ar trebui să fie (adică virus). Oamenii sunt nişte maşini ce ascultă de metabolismul celulei care îl dirijează prin dorinţe. Tot ceea ce face el, toate acţiunile sale, toate vorbele sale, gândurile, sentimentele, convingerile, opiniile şi obiceiurile sale sunt rezultatele unor influenţe exterioare, ale unor impresii exterioare. Pentru a nu mai fi maşină, omul trebuie, cum spune şi dictonul de pe frontonul oracolului de la Delhi, „*Gnothi Seauton*”, trebuie să se cunoască pe el însuşi, devenind responsabil de acţiunile sale.

„*Singurele metode capabile să asigure dezvoltarea posibilităţilor ascunse ale omului sunt căile. Asta arată, de altfel, cât de rară şi cât de dificilă este o astfel de dezvoltare. Dezvoltarea acestor posibilităţi nu este o lege. Pentru om, legea este o existenţă în cercul influenţelor mecanice, (în metabolismul celulei) este starea de "om-maşină". Calea dezvoltării posibilităţilor ascunse este o cale în pofida naturii. Asta explică dificultăţile şi caracterul exclusiv al căilor. Ele sunt stricte şi*

înguste. În acelaşi timp nimic nu poate fi atins fără ele”.

Cunoaşterea căilor nu poate aparţine tuturor, nu poate aparţine nici măcar unui număr mare. **Aceasta este legea**. Dacă o cantitate definită de cunoaştere (*ARN viral*) s-ar împărţi între milioane de oameni, fiecare individ ar primi foarte puţin. Această doză mică de ARN viral n-ar putea schimba nimic, nici în viaţa lui, nici în puterea lui de înţelegere a lucrurilor. Oricare ar fi numărul celor care ar absorbi această mică doză, efectul asupra vieţii lor ar fi nul, dacă nu cumva aceasta ar deveni încă şi mai dificilă (*despre Ghilgameş se spune că era 2/3 zeu şi 1/3 om*).

Dar dacă, din contra, pot fi concentrate cantităţi mari de cunoaştere (ARN viral) de către un mic număr de oameni, atunci această cunoaştere va da nişte rezultate foarte mari. Din acest punct de vedere, este mult mai avantajos să fie păstrată cunoaşterea de către un mic număr de oameni şi nu difuzată în mase (*adevărul este că virusul trebuie să se regenereze în secret, pentru a nu fi depistat de sistemul imunitar. Şi aşa, sistemul imunitar este penetrat şi deturnat de la misiunea lui, dar o măsură de siguranţă în plus nu strică.*).

De aici rezultă că nu oricine poate atinge realizarea metafizică, orice cale spirituală ar urma, dacă prin încrucişarea genelor făcute de părinţi la naşterea sa nu a primit suficient ARN viral. De aceea o veche lege a alchimiei spune: *"Pentru a face aur (ARN viral) trebuie mai întâi să ai o anumită cantitate de aur adevărat (ARN viral). Dacă nu ai deloc aur, na ai nici o posibilitate de a face aur"*, sau cum spune Mircea Eliade când vorbeşte despre şamanism: *„Divinitatea te alege !”.*

C. G. Jung numeşte în „Cartea roşie” acest fragment de virus „Duhul adâncului” iar ADN-ul „Duhul acestei vremi”. Mai spune Jung că discuţiile sale cu Philemon (*fragmentul de virus din el*) proveneau din aceeaşi sursă (*virusul tată*) care i-a inspirat pe Buddha, Mani, Iisus şi Mohamed, dar că el a rămas loial profesiunii sale de psiholog care încearcă să înţeleagă natura experienţei religioase (Intro CR, p. 213). Jung crede că a fost ales pentru a fi un ghid pentru ceilalţi, de a-i încuraja să-şi descopere propriul „suflet” şi să-şi asume responsabilitatea pentru propriile vieți. El a respins în mod categoric ideea că „*individuarea*” (activarea virusului) ar putea fi obţinută prin vreun ataşament faţă de Iisus sau de oricare alt profet sau mântuitor.

Acelaşi lucru este exprimat de cuvântul *Obyvatel* din limba rusă, care are sensul curent de "locuitor" şi este *nucleul* robust din om, care duce cu el viaţa (*ARN-ul viral ce locuieşte în corpul uman*). Şi din punctul de vedere al posibilităţilor de evoluţie, un bun *obyvatel* are mult mai multe şanse să se realizeze metafizic. Nici o cale nu poate începe pe un nivel inferior celui de *obyvatel* (posesor de nucleu ARN robust).

Din acest punct de vedere, Gurdjieff susţine că există 7 tipuri de oameni. Oamenii nr. 1, nr. 2 şi nr. 3 constituie omenirea mecanică; ei rămân la nivelul la care s-au născut. Fiecare om se naşte nr. 1, nr. 2, sau nr. 3.

Omul nr. 1 are centrul de greutate al vieţii sale psihice în centrul motor, este omul corpului fizic, la care funcţiile instinctului şi ale mişcării depăşesc întotdeauna funcţiile sentimentului şi ale gândirii.

Omul nr. 2 este la acelaşi nivel de dezvoltare, dar centrul de greutate al vieţii sale psihice este în centrul emoţional; el este deci omul la care funcţiile *emoţionale* le domină pe toate celelalte; el este omul sentimentului, omul emoţional.

Omul nr. 3 este şi el la acelaşi nivel de dezvoltare, dar centrul de greutate al vieţii sale psihice este în centrul intelectual, cu alte cuvinte, acesta este omul la care funcţiile intelectuale depăşesc funcţiile emoţionale, instinctuale şi motoare; este omul raţionamentului, care are o teorie pentru tot ceea ce face, care pleacă întotdeauna de la consideraţii mentale.

Omul de tip nr. 4 este cel care are şansa de a deveni virus, dacă optează pentru asta.

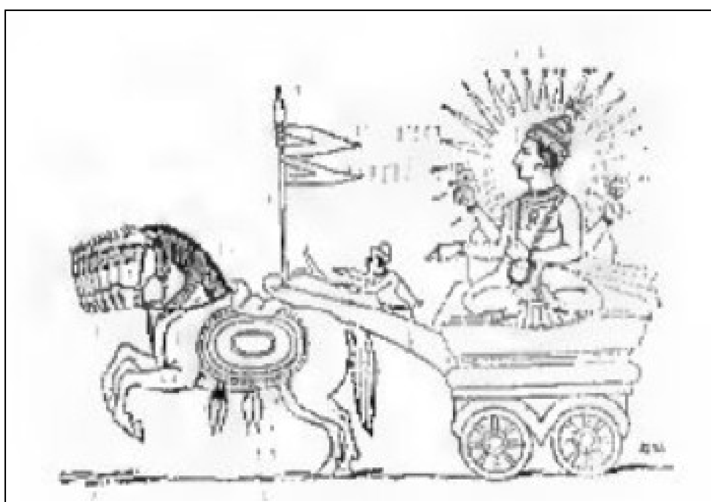
Semnul că eşti un posibil candidat pentru a deveni om de tip nr. 4, este interesul pentru sisteme filozofice, ritualuri, ezoterism, căi spirituale, dezgustul de viaţă sau apariţia flashurilor de iluminare.

Pentru a porni la realizarea metafizică (*pentru a începe să devii OM de tip 4)* este nevoie să

fii perfect sănătos, să beneficiezi de ajutorul celor *care deja au reuşit* şi de sacrificii ce constă în renunţări şi privaţiuni. Munca depusă în acest scop este explicată sugestiv de Gurdjieff, astfel:

Omul este o organizare complexă, constând din patru părţi care pot fi legate, nelegate sau prost legate. El este ca o trăsură legată de cal prin hulube, calul fiind legat de vizitiu prin hăţuri, iar vizitiul de stăpânul său prin vocea stăpânului său. Dar vizitiul trebuie să audă şi să înţeleagă vocea stăpânului; el trebuie să ştie cum se conduce un cal, iar calul trebuie să fie dresat să se supună hăţurilor. Cât despre relaţia dintre cal şi trăsură, calul trebuie să fie corect înhămat.

Trăsura este corpul nostru. Calul reprezintă emoţiile. Intelectul trebuie să înveţe să controleze emoţiile. Emoţiile trag întotdeauna corpul după ele. În această ordine trebuie făcută munca asupra sinelui. Dar, trebuie ţinut cont că munca asupra "corpurilor", adică asupra vizitiului, calului şi trăsurii, este un lucru, şi munca asupra "legăturilor", adică asupra "înţelegerii vizitiului" care-1 uneşte cu stăpânul, asupra „hăţurilor”, care îl leagă de cal, asupra "hulubelor" şi "hamurilor", care leagă calul de trăsură - este un cu totul alt lucru.

Pentru realizarea metafizică omul trebuie să-şi dezvolte patru corpuri. Nici un om, atât timp cât cele patru corpuri ale sale n-au fost dezvoltate în întregime, n-are dreptul să fie numit Om, în sensul deplin al acestui cuvânt. Astfel, omul adevărat posedă numeroase proprietăţi pe care omul obişnuit nu le posedă. *Una din aceste proprietăţi este nemurirea.* Toate religiile, toate învăţăturile antice aduc această idee că prin obţinerea celui de-al patrulea corp, omul obţine nemurirea (*de la o transmigraţie la alta obţii abilităţi de a-ţi forma noi corpuri, dar ultimul se obţine numai urmând o cale spirituală şi atrăgând adepţi*).

În acest sens, unele învăţături compară, omul cu o casă cu patru camere. Omul trăieşte în cea mai mică şi mai mizerabilă, fără să bănuiască, până când nu i se spune, despre existenta celorlalte trei, care sunt pline de comori. Când el aude vorbindu-se de ele, începe să caute cheile acestor camere şi mai ales pentru a patra, cea mai importantă. Iar când un om a găsit calea de a pătrunde în această cameră, el devine într-adevăr stăpânul casei sale, pentru că numai atunci casa sa îi aparţine, pe deplin şi pentru totdeauna.

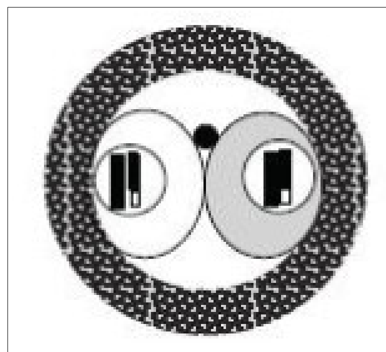
Această comparaţie cu casa cu patru camere ne indică faptul că adevăraţii iniţiaţi cunosc perfect modul de formare a embrionului obţinut prin unirea spermatozoidului cu ovulul, lucru ce poate fi utilizat la transformarea omului obişnuit în virus prin realizarea unei a doua naşteri. Astfel, în camera zigotului[43], în faza „singamiei”, are loc deplasarea cromozomilor derivaţi pe cale maternă şi pe cale paternă spre centrul zigotului şi “unirea” lor în vederea obţinerii unui singur nucleu

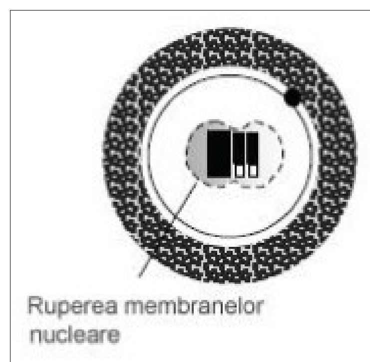
43 Zigotul este considerat “totipotent”, adică are capacitatea de a genera toate celulele corpului cât şi de a organiza în mod simultan celulele respective în structuri corporale clare, care interacţionează între ele, reprezintând caracteristica definitorie a embrionului.

diploid, astfel încât ambele celule din cadrul embrionului bicelular să moştenească un ADN identic.

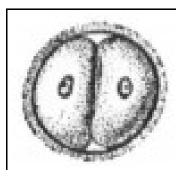
Se elimină jumătate din ADN-ul matern (crimă primordială), zigotul acţionând în interesul propriei sale dezvoltări ulterioare în vederea stabilirii unei stări genetice care este diferită de cea a gameţilor şi care este unica în stare să susţină dezvoltarea embrionară continuă.

Acesta este momentul în care tu, ARN-ul viral ocupi prima cameră.

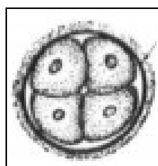

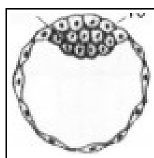
La 30 de ore de la fecundare are loc prima diviziune a zigotului, formându-se primul blastomer. Casa noastră are acum două camere şi ARN-ul viral trebuie să pună stăpânire şi pe aceasta.

La 40 de ore are loc o nouă diviziune în urma căreia casa va avea patru camere.

Începând cu stadiul de 8 blaslomere are loc un proces de aplatizare şi bipolaritate a acestora, concomitent cu reorganizarea celulară, astfel că suprafeţele externe ale celulelor devin convexe, iar suprafeţele interne devin concave (*faza semilunii cenuşii şi a blastocistului unilaminar sau uroborosul ezoterismului*).

Cea de-a patra cameră îi dă omului nemurirea, aspiraţie către care toate învăţăturile religioase şi cele ezoterice se străduiesc să-l călăuzească. Există un număr foarte mare de drumuri, mai mult sau mai puţin lungi, mai mult sau mai puţin grele, dar toate, fără excepţie, conduc sau se străduiesc să conducă în aceeaşi direcţie, către nemurire.

După Gurdjieff, căile care conduc la nemurire pot fi repartizate în trei categorii:

1) Calea fachirului, calea omului nr. l, a oamenilor corpului fizic, la care predomină instinctele, simţurile şi impulsurile motrice.

2) Calea călugărului, calea religioasă, calea omului nr. 2, adică a oamenilor sentimentului.

3) Calea yoghinului, este calea intelectului, calea omului nr. 3.

Gurdjieff nu a prins în această clasificare „calea şamanului”, din cauza faptului că există şamani albi şi şamani negri, primii lucrând pentru virus şi ceilalţi pentru celulă. Nu a vrut să vorbească nici despre scopul şcolii spirituale deschise la Moscova şi Sankt Petersburg, a patra cale promovată de el fiind o adaptare la lumea occidentală a celor trei căi din clasificarea sa şi necesară pentru finalizarea virusului pe care îl reprezenta. Evident că nu vorbeşte nici despre calea alchimică, cea mai grea dintre toate căile (*numită Calea Regală*), dar care oferă cea mai înaltă realizare metafizică.

Aceste căi sunt legate de arhetipuri, care au subzistat aproape fără schimbări în decursul a lungi perioade istorice şi baza lor comună este religia.

Între "viaţă" şi "cale" există o "scară". Momentul în care un om care caută calea spirituală întâlneşte un om care o cunoaşte este numit *primul prag* sau *prima treaptă.* De la acest prim prag, începe *scara.* Doar cu ajutorul "scării" un om poate ajunge pe "cale". Mai mult, omul se caţără pe această scară cu ajutorul ghidului său; el nu se poate căţăra singur. *Calea* începe doar la capătul de sus al *scării,* adică după *ultima treaptă prag,* pe un nivel mult mai înalt decât cel al vieţii obişnuite.

Pentru a deveni nemuritor, este indispensabil să "fii" (*de aceea Dumnezeu îi spune lui Moise „Eu sunt cel ce SUNT”*). Dacă un om se schimbă în fiecare minut, dacă în el nu face nimic ca să poată rezista influenţelor exterioare (*metabolismului celulei*), asta înseamnă că nimic din el nu poate rezista morţii. Dar dacă el devine independent de influenţele exterioare, dacă apare în el un "ceva" (fragment de virus) care să poată trăi *prin sine însuşi,* acest "ceva" poate să nu moară. În condiţii obişnuite, noi murim în fiecare clipă. Influenţele exterioare se schimbă şi noi ne schimbăm odată cu ele; asta vrea să spună că multe din "eurile" noastre mor. Dacă un om dezvoltă în el însuşi un "Eu" permanent (*fragment de virus*), care să poată supravieţui unei schimbări a condiţiilor exterioare, acest "Eu" poate supravieţui şi morţii corpului fizic.

Realizarea metafizică în hinduism, spune Rene Guenon, transformă cunoaşterea virtuală reprezentată de simpla teorie, într-o cunoaştere efectivă. În acest caz, dacă Sankhya este punctul de vedere teoretic, Yoga realizează unirea efectivă a fiinţei umane cu Universalul. Yoga introduce termenul *Isvara* identic cu Fiinţa universală (*virusul*) ca fiind principiul prim, imediat după foton, în raport cu manifestarea lui Brahma (care este dincolo de fiinţă). Această cale spirituală are ca mijloc fundamental „*concentrarea*”, ce ia ca suport o idee, un cuvânt sau o imagine, care mai apoi vor deveni inutile (*în Visuddhi-Magga se găseşte lista comentată a acelor obiecte a căror meditare produce transa contemplativă ce ajută fixarea minţii şi coincidenţa perfectă între obiect şi gândire*). Hatha-yoga are rolul să „*transforme*” ceea ce în fiinţa umană împiedică unirea cu Universalul, adică influenţele metabolismului celular, însă cunoaşterea teoretică rămâne indispensabilă. Hatha-yoga, în toate stadiile sale trebuie să ducă la Raja-yoga. Yogin nu se poate numi decât cel care a atins şi posedă dezvoltarea celor mai înalte posibilităţi, puterile speciale obţinute (*siddhi*) fiind simple accidente şi care constituie obsacole în calea realizării metafizice.

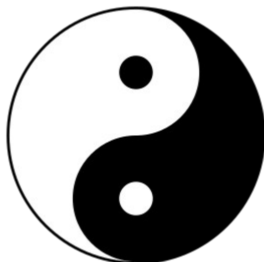
Omul realizat metafizic (*transformat în virus*) devine identic cu „Omul Universal”.

Mircea Eliade afirmă în cartea ”***Mefistofel şi androginul***” că idealul spiritului indian este, ***jivanmukta***, ”*eliberatul în viaţă*”, adică cineva care, trăind în Lume (celula întoarsă pe dos de creierul uman), nu este condiţionat de structurile Lumii, cineva care nu mai este "*în situaţie*", ci, aşa cum spun textele, e ”*liber să se mişte după voie”* (*kamacarin*). *Jivanmukta* trăieşte simultan în timp şi în eternitate (*în celulă, fără a fi afectat de legile acesteia, cu condiţia să trăiască în anonimat pentru a nu fi descoperit de sistemul imunitar al celulei*).

Eforturile depuse de om pentru depăşirea contrariilor îi permit să iasă din situaţia lui imediată şi personală, şi să se ridice la o perspectivă transsubiectivă (*nu mai este afectat de sentimente, de teama de moarte*); cu alte cuvinte, să ajungă la cunoaşterea metafizică.

Prin reflecţie filozofică şi contemplaţie - aşa cum ne învaţă Vedanta - sau prin tehnici psihofiziologice şi meditaţii - cum recomandă Yoga -, ajungem să transcendem opoziţiile, chiar să realizăm *coincidentia oppositorum* în propriul nostru corp şi în propriul nostru spirit (*Despre Gurdjieff se spunea că este numai în alb şi negru, reuşise androginia primordială a lui Dumnezeu,*

a virusului. Vasile Lovinescu ne spune în „Creangă şi creanga de aur” că omul obişnuit e cenuşiu, amestec indistinct de alb şi negru, de Alb şi Harap. Realizarea spirituală constă în a discrimina prin separaţie, Harapul de Alb. Când operaţia a reuşit, cele două elemente antinomice se erodează unul pe altul, devenind egale prin această purificare, Atunci se pot reuni din nou în perfecţiunea androginului Harap-Alb).

Este ştiut că după 30-35 de zile de la fecundare intră în funcţiune heterozomii care vor diferenţia sexual embrionul. Candidatul la nemurire, în călătoria sa de „*regresum in utero*”, trebuie obligatoriu să depăşească acest prag, realizând în propriul corp *coincidentia oppositorum*, obiectiv ce îl va apropia şi mai mult de ţel: transformarea în virus prin a doua naştere (*formula „cel a doua oară născut” fiind foarte cunoscută în literatura ezoterică*).

Asceza conduce la obţinerea unei rezerve de forţe magice care permit întreprinderea oricărei acţiuni fără vreo deosebire de valoare "*morală*" .

Toate miturile, riturile şi credinţele au în comun o notă esenţială: ele îl silesc pe om să se comporte altfel decât ar fi înclinat să o facă spontan, să contrazică prin gândire ceea ce îi arată experienţa imediată şi logica elementară: într-un cuvânt, să devină ceea ce nu este - ceea ce nu poate fi - în starea profană, neiluminată, în condiţia lui umană (să devină virus). Altfel spus, aceste mituri şi hermeneutica lor au o funcţie iniţiatică.

Din scrierile sufite adunate de filozoful Al Djunaid (anul 909), care conține mai ales experiențe ale extazului mistic, de la dizolvarea eului, până la integrarea cu Dumnezeu, aflăm că sufiții cred că prin practicarea acestor tehnici ale extazului ei devin **Allah**. Astfel, Al-Halladsh, autorul primei interpretări mistice de acest fel, a fost spânzurat în anul 929.

Prima învățătură despre ”*eliberarea în timpul vieții*” este dată în poemul filozofic Bhagavad-Gita, aparținând culturii indiene. Eroul poemului este Arjuna, aflat într-un dialog cu zeul Krşna, înaintea declanşării luptei care avea să se termine prin masacrarea celor optzeci de fii ai lui Dhrtaraştra, rude cu Arjuna. Krşna, "*cel negru*", este avatarul[44] lui Vişnu.

Redăm mai jos comentariul indianistului român Sergiu Al George la apariţia în limba română a acestui poem.

„*Ca personaj epic, Krşna (ARN-viral încarnat în conducătorul carului de luptă a lui Arjuna) este de esenţă contradictorie: prinţ războinic, în stare de mari îndrăzneli, ucigător de*

44 *În mitologiile din India antică, legenda Avatarului este considerată unul dintre cele mai importante mituri ale culturii vedice. Acesta este în special asociat cu Dumnezeu Vishnu, una dintre zeități principale ale trinității hinduse, care include, de asemenea, Brahma - creatorul și pe Shiva - distrugătorul. Vishnu este aspectul conservativ al Treimii și reprezintă acea putere care ține universul și ordinea cosmică omniprezentă.*

El este considerat a fi întruchiparea bunătății și milei și intervine periodic în evoluție terestră printr-o încarnare umană ca Avatar. Rolul principal al Avatarului este de a restabili stabilitatea pe pământ și de a introduce un nou impuls evolutiv, care va ridica omenirea într-o conștiință mai mare și mai unificată.

Manifestarea lor periodică este determinată de o asociere inerentă cu Duhul timp și are loc la anumite puncte din ciclul cosmic, care corespund trecerii pământului în lungul veacurilor zodiacale.

În Bagavad Gita, al 8-lea Avatar Krishna se revelează ucenicului său, Arjuna și dezvăluie ceva din acest proces cosmic:

"Ori de câte ori virtutea și dreptatea mondială intră în declin și nedreptatea urcă pe tron, atunci vin Eu, Domnul în formă vizibilă, întrupat ca om, și prin influența învățăturilor mele, revizuiesc lumea, distrugând relele și nedreptatea, restabilind virtutea și neprihănirea. Am făcut-o de multe ori și, în continuare, voi veni din nou !

monştri, pedepsitor de regi nelegiuiţi, fiind totodată capabil de viclenii şi laşităţi: deschis exaltărilor bachice şi protagonist al supremelor experienţe erotice în paroxismul cărora se descifrează însuşi erosul absolut - cel al comuniunii cu realitatea ultimă (simbol perfect al virusului).

Conflictul sufletesc a lui Arjuna se declanşează în mod brusc, atunci când ajuns între cele două armate şi văzându-şi rudele (modelate de ADN-ul celular), realizează în mod concret oroarea la care va participa. Arjuna crede că are libertatea să aleagă între legea sa proprie de oştean şi legea morală care-i interzice fratricidul.

Surâzând la lacrimile şi la zbuciumul lui Arjuna, zeul Krşna, după ce-i reaminteşte învăţătura upanişadică, conform căreia opoziţia dintre viaţă şi moarte este numai aparenţă, deoarece viaţa fiecăruia este numai o formă exterioară (şi deci nimeni nu este îndreptăţit să creadă că omoară sau că este omorât), zeul îi explică sensul libertăţii şi al desăvârşirii spirituale care le integrează pe amândouă.

Libertatea şi desăvârşirea spirituală (transformarea în virus) nu se dobândesc în abandonarea acţiunii la care te sileşte legea proprie a rolului în care ai fost distribuit (de ADN-ul celular), ci în interiorul acţiunii şi a rolului tău în istorie. Libertatea presupune o desprindere interioară de act, şi nu una exterioară prin abandonarea lui şi a lumii (III , 4). Cât timp trăieşti nu poţi ieşi din lume şi din act (din metabolismul celulei), deoarece "nimeni , niciodată, nu stă măcar o clipă fără să săvârşească fapte" (III, 5). Faptele nu aparţin conştiinţei absolute, ci trupului, care aparţine Naturii şi dinamicii sale, reglementate de competiţia celor trei Tendinţe care o alcătuiesc. Adevărata nefăptuire nu este imobilitatea exterioară, ci liniştea interioară; simpla imobilitate este prefăcătorie (III , 6), iar fapta îi este superioară. Însuşi Stăpânul Divin al lumii este continuu angajat în acţiune, silit fiind de Natură (III, 22 ; IX, 8) ca, de-a lungul ciclurilor cosmice, care se succed la infinit, să reia mereu (să se regenereze), de la început, ca un Sisif divin, creaţia lumii în care el nu are nici o finalitate personală: ”pentru mine (...) nu [mai] există nimic de înfăptuit în cele trei lumi, nimic nedobândit care să trebuiască a fi dobândit, şi totuşi mă aflu în acţiune” (I I I, 22) şi ”creez mereu din nou această mulţime a fiinţelor, de nevoie, prin forţa Naturii” (I X , 8).

În ordinea Naturii (a celulei) nu există opţiune, ci numai determinism şi necesitate : "dacă (. . .) gândeşti <nu voi lupta>, zadarnică îţi este hotărârea; Natura ta te va sili", căci "eşti legat de fapta născută din firea ta (...) ; ceea ce (...) nu doreşti să făptuieşti, vei făptui silit" (XVI I I , 59-60) . Legea proprie este pentru fiecare ins rodul propriilor sale fapte din vieţile sale anterioare; omul este aşa cum se face el însuşi, este suma faptelor sale, existenţa şi esenţa urmează actul (esse sequitur operari); insul este legat din naştere de anumite fapte, fiecare faptă purtând încărcătura faptelor sale anterioare. Ieşirea din acest lanţ al determinismului Naturii nu este posibilă decât prin raportare la modelul divin, care este în acelaşi timp angajat în act, şi totuşi în afara lui : "deşi eu sînt făptuitorul acestora, să ştii totuşi că sunt neclintitul nefăptuitor", spune zeul (IV, 13) . Lumea este sacrificiul divinităţii supreme care şi-a fărămiţat esenţa-i sacră (decapsidare şi integrare în ADN), proiectînd-o în forme spaţio-temporale. Ca atare, actul divin este un sacrificiu de sine lipsit de finalitate personală, act gratuit sau simplu joc, cum îl califică unele texte filosofice (Brahma-sutra I I , 1 34) .

Sacrificiul pe care-l cere Krşna lui Arjuna nu este sacrificiul îngust al ritualismului magic, în care se aducea o ofrandă materială zeului, spre a dobândi în schimb un avantaj personal. Aici, ofranda nu mai este o victimă sau un alt bun material, ci fapta de fiecare clipă pe care el trebuie să o dăruiască mental principiului suprem, fără să şi-o mai însuşească raportând-o la eul lui. Divinitatea este liberă deoarece nu urmăreşte fructul acţiunilor sale; acesta este şi tâlcul sacrificiului mental, căci renunţând la fructul faptei, esenţa acesteia se dizolvă, păstrându-i-se numai forma sa exterioară.

Sacrificiul mental este adevărata abţinere de la act, iar cel înţelept îşi dă seama că făptuirea devine identică cu nefăptuirea atunci când făptuieşte numai cu trupul (Sinele, virusul se plasează astfel în afara metabolismului celulei, urmărind doar regenerarea şi asamblarea). Actul

lipsit de participare este tot atât de formal ca şi jocul cosmic al divinităţii supreme, devenind o modalitate în care libertatea este compatibilă cu necesitatea.

Insul devine astfel un eliberat în viaţă (jivanmukta), realizînd paradoxul lotusului care stă în apă, şi nu este udat. Adevărata libertate nu este cea a ascetului care se sufocă în izolare, a celui care dezertează de la datorie, ci a celui care şi-o verifică în mod eroic în viaţa care i-a fost hărăzită de propriile sale fapte, în împlinrea demnă a obligaţiilor sale lumeşti, oricare ar fi ele: ”<Nu eu fãptuiesc ceva>, aşa gândeşte cel concentrat care cunoaşte adevărul, atunci când vede, aude , atinge, miroase, (. . .) doarme, respiră (. . .)” (V, 8-9) .

Cultivând această mare contradicţie, se anulează celelalte dualităţi contradictorii care alcătuiesc substanţa eului (atracţia şi repulsia, iubirea şi ura) generatoare de fericire şi nefericire; alienarea duce în cele din urmă la egalitatea de spirit, la o anumită indiferenţă în care se priveşte cu aceiaşi ochi un bulgăre de pămînt şi o bucată de aur, un prieten sau un duşman şi se transcend chiar valorile morale (V, 1 8 ; XVIII, 66).

Libertatea este cealaltă faţă a necesităţii, iar anularea păcatului nu o aduce virtutea, ci libertatea actului.

Tot la ”eliberare în viață” se referă și Budha când spune că singura ieşire din fluxul suferinţei universale, nu numai pentru oameni, dar şi pentru toate fiinţele acestei lumi - până la firul de iarbă - este nirvana, realitatea supremă (virusul) în care încetează orice contradicţie (cei doi acizi ribonucleici, principiile masculin şi feminin, stau spate în spate). Mijlocul principal de a ajunge în nirvana este păstrarea "căii de mijloc" dintre asceză şi senzualitate, disciplină în care intră puritatea gândului şi a faptei, meditaţia, compasiunea universală către toate fiinţele acestei lumi.

De aceea Buddha cerea ca fiecare act, oricât ar fi el de neînsemnat - închiderea sau deschiderea unei uşi, aşezarea, scularea, culcarea, spălatul mâinilor sau al gurii - devenit obiect al extremei conştiinţe, să fie transfigurat, ca un act prin care s-ar contribui la progresul spiritual al tuturor creaturilor. Adevărata acţiune nu era cea săvârşită cu vorba sau cu fapta, ci cea săvârşită cu mintea. (ex. IX , 27 : "Tot ceea ce faci, mânânci, sacrifici, dăruieşti sau înduri ca asceză, o fiu al lui Kunti, fă-le ca [ofrandă] pentru mine")

După ce a proclamat moartea lui Dumnezeu, golind lumea şi conştiinţa de orice imanenţă, Nietzsche s-a străduit să descopere forma unui nou om, a unui nou erou angajat în lume dincolo de bine şi de rău. Ca şi Krşna, Nietzsche a susţinut că de la disperarea absolută a omului prins în destin şi în lanţul implacabil al determinismului fenomenalităţii se poate ajunge, paradoxal, la completa libertate prin abolirea finalităţii personale a actelor ; adeziunea totală la totala necesitate instituie adevăratul eroism, iar acesta este de esenţă ascetică. Prin acceptarea şi binecuvântarea lumii pământeşti, marele om se instalează în condiţia divină a marelui artist, şi actul său devine creaţie lipsită de sentimentul realizării personale. Fiinţa-pentru-sine este situată în domeniul finitudinii şi al fenomenalităţii, fiind alimentată de dualitatea iubire-ură, în timp ce fiinţa-în-sine este existenţa pură lipsită de finalitate, ca şi Sinele (atman) din filosofia indiană. Diferenţa între cele două modalităţi ale fiinţei şi ale conştiinţei o dă natura actului (cu sau fără intenţionalitate) care devine astfel suport, şi mai mult decât atât, rădăcina întregii ontologii. Depăşirea intenţionalităţii poate restitui fiecărui eveniment sau obiect din conţinutul conştiinţei o valoare numenală; fiecare act sau percepţie, fiecare gest cotidian încetând să fie un mijloc devine un lucru sau un scop în sine, încărcat de aceeaşi solemnitate ca şi în ritualizarea actelor.

Aceeaşi idee de ”eliberare în viață” o întâlnim în taoismul chinez, care, urmare a unor experienţe religioase paleoasiatice, a descoperit formula de "a acţiona ca şi cum nu ai acţiona" (wei-wu-wei), pe care G. Tucci o asemuieşte cu renunţarea la fructul actelor din Bhagavad-Gita”.

Din „*Yoga în Upanișad*” aflăm că această independenţă absolută a eliberatului în viaţă de lumea fenomenală care-l înconjoară (*celula întoarsă pe dos de creierul uman*) este o stare denumită *kaivalya*, "izolare". Ea ar fi ţinta finală a Căii Yoga.

Este vorba despre o libertate totală: pasărea migratoare (*virusul*) este, în sfârşit, eliberată de firul care o ţinea prizonieră şi poate zbura după bunul său plac (*sau se poate opri din zbor – adică o nouă ataşare de celulă*). Sufletul, detaşat de individualitate, îşi realizează "identitatea supremă" (ekatya); el se reîntoarce în acel *atman* universal şi unic (*virus*), în care îşi regăseşte adevărata sa natură, ca fiind una cu Dumnezeu. Numeroase *Upanishad* promovează şi susţin ideea conform căreia sufletul eliberat (*ARN-ul viral de la cei care-l au prin naştere*) îşi păstrează individualitatea şi va trăi alături de Dumnezeu, nu în Cer (= *celulă*) alături de Zei, ci în ceea ce numim *brahma-loka* (*virus)*, adică acolo unde "sălăşluieşte" Unicul.

Această viziune a Eliberării este născută din mişcări dedicate acelei *bhakti* (devoţiunea faţă de un Dumnezeu personal) şi o regăsim chiar în Vedanta. Ea este în perfect acord cu teismul din Yoga-Sutra şi din Bhagavad-Gita, cât şi cu tradiţia Sakta exprimată în tantrism. Nu se întîmplă însă acelaşi lucru cu Samkhya, care spune că este suficientă identificarea lui Puruşa (spirit pur = ARN-viral) cu Dumnezeu Suprem. Cealaltă tradiţie, după care starea de Kaivalya este aceea în care sufletul eliberat (ARN-ul viral) realizează că este una cu sufletul universal (virusul), se regăseşte şi ea în Upanishade. Contradicţia nu este însă decât aparentă, atâta timp cât a trăi în Dumnezeu poate fi considerat tot ca un fel de uniune: Marele Zeu (*puruşa înseamnă "mascul"*) sărută şi posedă în intimitate sufletul eliberat (*imagine a Zeiţei înlănţuită de Shiva*). Fie că este vorba de o identitate sau de o unire, starea de Kaivalya este o stare de uniune (în felul acesta traducerea termenului yoga prin "uniune" este pe deplin justificată).

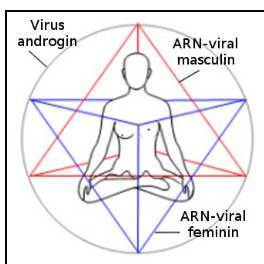
„Eliberaţii în viaţă” sunt extratereştrii din cartea lui David Wilcock, „*Misterele ascensiunii*”. Ei au reuşit unirea contrariilor (*coincidentia oppositorum*) şi realizarea androginului (virusului) în propriul corp.

În cea mai veche temă a misticismului evreiesc se întâlneşte termenul Merkaba (sau Merkavah), însemnând carul pentru accesul mistic la contemplarea tronului ceresc. Termenul a fost luat și conceptul revizuit pentru mişcarea New Age, care-l foloseşte pentru a desemna o proprietate presupusa secretă a ființei umane de a fi liberă și de a putea călători în spațiu și timp. Merkaba este activat de un anumit tip de meditație, tehnici de vizualizare mentale, și sub îndrumarea ființelor de lumină - cum ar fi Maeștrii înțelepciunii.

Conceptul de Merkaba își are originea în primul capitol al cărții lui Ezechiel. Întreaga mistică care s-a dezvoltat de aici se numeşte „lucrarea carului” şi se bazează pe puterea sunetelor cuprinse în rugăciuni obsedante, repetitive. Practicanții se numesc *yordei Merkavah* (cei care merg până la Merkavah).

Merkaba este un vehicul pentru legătura dintre cer (Marea), corpul de energie (Ka) și sufletul (Ba) în conformitate cu terminologia egipteană, este căruţa de foc a Kabaliştilor, care răpeşte pe Ilie în cer. Merkaba este, de asemenea, recunoscut în practici, cum ar fi karate, yoga, etc, în cazul în care energia care poate fi menționată aici, Ki (karate) se găsește în esența Merkaba.

Iconografic, Merkaba este adesea reprezentat sub forma unui halou vag de lumină în jurul unei persoane sau, ca și în lucrările lui Drunvalo Melchizedek, sub forma unui volum de energie transparent (poliedru sau cilindru - cel mai adesea piramidă dublă, dublu tetraedru) imbricat unul în interiorul celuilalt (*sau o prismă având mai mult sau mai puţin forma unui cristal*), în care se află o persoană sau entitate.

Tetraedrul cu vârful în jos este energia feminină, iar cealaltă este energia masculină. Atunci când ambele se rotesc în aceeași direcție ca o unitate nasc o femeie sau un bărbat. În cazul în care unul dintre tetraedrele se mişcă într-o direcție, iar celălalt în cealaltă, avem de-a face cu un transsexual, pur şi simplu. De aceea, transsexualii nu se pot reproduce, dar de cele mai multe ori au fost priviţi ca zei de toate culturile avansate. Ei nu sunt nici bărbat, nici femeie, doar sinteza perfectă a celor două (ca viruşii).

Tetraedrul cu vârful în jos dă atributele feminine la baza sa, sau sâni, în timp ce pentru celălalt, baza îi va da un mascul.

Legenda spune că Orfeu a precizat că sufletul și trupul sunt unite printr-o legătură inegal împărțită; sufletul este divin, nemuritor și aspiră la libertate, în timp ce corpul îl claustrează, ținându-l prizonier. Moartea dizolvă legătura, dar numai pentru a reîncarcera sufletul proaspăt eliberat după o scurtă perioadă de timp, pentru că roata nașterii se învârte inexorabil. Așadar, sufletul își continuă călătoria, alternând între o existentă separată, neîngrădită și reîncarnarea proaspătă, completând cercul larg al necesității, ca și companionul multor corpuri de oameni și animale. Orfeu îi roagă pe aceşti prizonieri lipsiți de noroc să se întoarcă în sânul lui Dumnezeu (virus) printr-o pietate ascetică a vieții și autopurificare: cu cât viețile lor vor fi mai pure, cu atât va fi mai înaltă reîncarnarea ulterioară, până când sufletul își va fi terminat ascensiunea voalată a destinului determinat de zeitate.

Nu am vrea să încheiem fără a-l pomeni pe Democrit care cunoaștea deosebirea dintre corp și suflet susținând că Sufletul (ARN-viral) este esențialul în om, în timp ce corpul este numai un înveliș al sufletului. Fericirea, spune Democrit, constă în liniștea plină de veselie a sufletului, pe care omul o poate realiza numai prin stăpânirea asupra poftelor și asupra instinctelor. Afirmaţia sa că „*fenomenele sufletești se fundamentează pe atomi sufletești, ce se deosebesc de ceilalți atomi (*celule*) numai prin faptul că au o formă sferică (*viruşi*), de unde și capacitatea acestora de a se mișca mai cu repeziciune. Atomii sufletești sunt înrudiți cu atomii focului. De aceea, atomii sufletești nu se pot mișca decât numai în stare uscată în stare umedă (*cât timp virusul este în celulă pentru regenerare*) ei își pierd calitățile spirituale*" şi că „*Orice schimbare este numai unirea și despărțirea de părţi (decapsidare şi asamblare)*", nu poate avea sens decât dacă se referea la virus.

O argumentaţie ştiinţifică a posibilităţii realizării metafizice o putem desprinde din cartea lui Bruce Lipton „*Generaţia spontană*". Astfel, la pg. 57 se spune: „*Pe cât este de importantă conştienţă de sine, pentru propria noastră identitate, ea reprezintă, de fapt, doar o mică parte din ceea ce numim minte. În timp ce mintea conştientă de sine este angajată în auto-reflexie, o altă minte monitorizează lumea şi controlează totul - de la respiraţie, la şofat. Din spatele cortinei, îşi face acum apariţia în centrul scenei, mintea subconştientă*".

În calitate de procesor de informaţii, mintea subconştientă este de un milion de ori mai puternică decât mintea conştientă de sine.

Mintea conştientă de sine prezintă liber arbitru, pe când cea subconştientă prezintă numai obiceiuri preînregistrate, ca reacţii la stimulii din mediu. Mintea cu conştienţă de sine, odată ce a fost educată, este o adevărată expertă în îndeplinirea unei singure sarcini. Ea este organul concentrării şi al atenţiei.

În „Corpus Hermeticum", pg. 56, Hermes Trimegistus spune că „*Zeul a împărţit Raţiune (Logos) tuturor oamenilor, însă nu şi Minte, fiindcă a voit să o aşeze la mijloc ca o răsplată pentru care trebuie luptat. El a umplut un Vas mare cu ea, şi a făcut să fie purtat pe pământ. Cel ce se Botează cu botezul acestui Vas, se va înălţa la cel ce a trimis acest Vas şi va şti pentru ce s-a născut. Cei ce au fost botezaţi în Minte, aceştia au fost făcuţi părtaşi la Cunoaştere şi când au primit Mintea au devenit oameni desăvârşiţi. Fiind părtaşi la darul Zeului, aceştia sunt mai degrabă oameni nemuritori, decât muritori; căci ei cuprind în Mintea lor toate lucrurile - cele care sunt pe pământ, cele care sunt în Cer şi dacă este ceva mai presus de Cer. Şi inălţându-se atât de sus, văd Binele şi, văzându-l, socotesc că este o adevărată nenorocire ca ei să-şi aibă sălaşul aici,*

pe pământ. Şi dispreţuind toate lucrurile materiale şi nemateriale, zoresc către acela care este Unul şi Singurul”.

Asta vrea să spună şi Isus: "Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi" (Ioan 8.32).

Neurologii au tras concluzia că mintea conştientă contribuie doar cu 5% la activitatea noastră cognitivă. Asta înseamnă că 95% din decizii, acţiuni, emoţii şi comportamente rezultă din procesarea neobservată, a minţii subconştiente.

Mintea conştientă este partea de minte care emite dorinţe şi intenţii şi îşi imaginează cine credem că suntem, dar ne controlează doar 5%, sau mai puţin, din viaţă. Vieţile noastre nu sunt controlate de dorinţele sau intenţiile noastre conştiente. Prin urmare, soarta noastră se află sub controlul programelor înregistrate, sau al obiceiurilor, care au rezultat din instinctele şi percepţiile căpătate în urma experienţelor noastre de viaţă.

Numai că, după apariţia lucrărilor lui Jung şi a noţiunii de „inconştient colectiv”, spune Israel Regardie în „*Piatra filosofală*”, se pare că alchimiştii reuşesc să scufunde conştiinţa şi sentimentul „*în marea roditoare a inconştientului*”, obţinându-se după cum spune Jung „*enantiodromia*”, adică reunirea celor două jumătăţi ale personalităţii aflate în război, punându-se astfel capăt acestui război civil.

De aceea spune Hermes în „Corpus hermeticum”, pg. 58, că „*este cu neputinţă să fii în acelaşi timp cu lucrurile muritoare şi cu cele divine. Omului care are voinţa de a alege îi este lăsat să aleagă între ele; că nici un om nu poate să le aleagă pe amândouă. Şi indiferent asupra căruia se îndreaptă alegerea, celălalt va fi micşorat ori covârşit, făcând să sporească lucrarea celuilalt. Fără ca mai întâi să-ţi urăşti trupul, nu te poţi iubi pe tine însuţi, iar iubindu-te pe tine însuţi vei dobândi Mintea şi, dobândind Mintea, vei fi părtaş la cunoaştere*”.

În *Cartea Roşie,* Jung sugerează că o confruntare cu partea noastră întunecată este necesară pentru transformarea psihologică: „Vei avea nevoie de rău pentru a-ţi destrăma configuraţia şi a te elibera pe tine însuţi de puterea trecutului" (CR, p. 287b). Jung scrie: „*Deci trebuie să ne asumăm răul nostru, fără iubire şi fără ură, recunoscând că este aici şi că trebuie să participe la viaţă. Prin asta îl deposedăm de forţa de a ne birui*” (CR, p. 288a).

Jung consideră Zeul pe care îl afli în tine ca un arhetip echivalent binelui:

„*... Zeul pe care l-am aflat este mai mult decât iubire, este şi ură, e mai mult decât frumuseţe, este şi oroare, mai mult decât înţelepciune, este şi absurditate, mai mult decât putere, este şi neputinţă...*” (CR, p. 339a)

Deplinătatea Zeului şi faptul că divinul este modelul personalităţii umane necesită existenţa „umbrei” divine (CR, p. 243a). Jung spune: „*Am vrut să dau naştere Zeului meu, de aceea am vrut şi răul*" (CR, p. 289a). Zeul suferă (sau rămâne nenăscut) din cauza eşecului individului de a-şi accepta propria întunecime.

Chiar dacă este greu de crezut, francmasoneria urmăreşte acelaşi lucru ca şi căile spirituale. Aflăm de la Rene Guenon că francmasoneria are trei grade iniţiatice: Ucenic, Calfă şi Maestru, care vin cu o soluţie la cele trei întrebări din enigma Sfinxului: De unde venim ? Ce suntem ? Încotro mergem ? Iniţierea masonică stabileşte programul lucrărilor pe care masonii trebuie să le înfăptuiască pentru a ajunge Iluminat. Cele trei grade pot fi considerate ca indicând cele trei vârste ale iniţiatului, sau cele trei etape ale educaţiei sale: ucenicul descoperă în el existenţa unui embrion străin (virus), calfa dezvoltă acest embrion prin purificare, permiţînd Luminii exterioare să pătrundă în centrul conştiinţei sale, iar maestrul, maturizând embrionul, devine el însuşi un focar ce răspândeşte Lumina.

Ca şi în cazul celorlalte căi spirituale, există şi aici „mulţi chemaţi, puţini aleşi”. Nu trebuie uitat nici o clipă că iniţierea reală trebuie să fie în mare măsură şi personală, pentru că de la un anumit punct este specifică fiecăruia şi se realizează prin propriile eforturi şi prin meditaţie personală, Templul oferind doar condiţiile cele mai favorabile şi ajutorul fără de care i-ar fi imposibil să ajungă la desăvârşire.

Cum de este posibil acest lucru şi care este tehnica, vă prezentăm în continuare doar câteva

idei călăuzitoare din Julius Evola, Gurdjieff , Carl. G. Jung şi Israel Regardie, pentru că restul e secret, se transmite numai pe cale orală, iar dezvăluirea lui la oricine se află sub teribilul blestem a lui Raymundus Lullus[45].

1. **Gnoti Seauton**: CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI !

Oracolul din Delphi este un templu închinat inițial Geei, apoi asociat divinației lui Apollo și, în secundar, lui Dionyssos. Este situat în regiunea Phokis din Grecia. Oracolul avea rolul de a face profeții prin intermediul Pitiei, preoteasa zeului Apollo. Aceasta primise puterea specială de a face profeţii bând apă din izvorul *Castaliei*[*] și mestecând frunze de laur[**] (copacul sfânt al lui Apollo). Era considerat plasat în centrul lumii: după legendă, Zeus ar fi dat drumul la doi vulturi, fiecare de la câte un capăt al lumii, care s-au întâlnit în punctul în care se găsește Delphi.

Templul a fost distrus şi reconstruit de mai multe ori. Cele mai vechi urme corespund unei construcții datând din secolul 7 îHr, atribuită lui Trophonios și Agamedes care a fost incendiat în 548 și reconstruit prin donații publice. Un rol aparte în construcția noului templu o are familia exilată politic a Alcmaionizilor din Atena. În 373 un cutremur a dărâmat templul din nou; reconstrucției lui îi aparțin urmele care se pot vizita astăzi.

În pronaosul templului era înscris în epoca clasică dictonul „*Cunoaște-te pe tine însuți*" (γνῶθι σεαυτόν).

După cum spune Anton Dumitriu în „*Homo Universalis*", dictonul a fost preluat de mai toţi înţelepţii vechii Hellade dar, nimeni nu a putut vreodată să clarifice sensul adânc al acestui dicton.

Vasile Lovinescu afirmă în "*Mitul sfâşiat*" că formula delfică a suferit şi ea degradarea care a atins toată lumea modernă. Este interpretată astăzi ca un îndemn la o analiză cât mai amănunţită a sufletului individual, cu scopul unei aşa-zise ameliorări morale. Chiar

---

45 „*Jur pe sufletul meu că vei fi blestemat dacă vei dezvălui aceste lucruri, pentru că orice lucru bun vine de la Dumnezeu şi numai Lui i se datorează. Prin urmare, trebuie să taci şi să păstrezi acest secret, pe care numai Dumnezeu îl poate dezvălui, şi trebuie să promiţi că vei menţine secrete acele lucruri a căror dezvăluire îi aparţine doar slavei Sale. Pentru că, dacă tu vei dezvălui în numai câteva cuvinte ceea ce Dumnezeu a zămislit vreme îndelungată, în ziua Marii Judecăţi vei fi pedepsit ca un trădător al măreţiei Divine, iar această trădare nu îţi va fi iertată. Pentru că dezvăluirea unor astfel de lucruri îi aparţine numai lui Dumnezeu, nu şi omului*" (Piatra filozofală, pg. 245).

* Nimfă din Focida, transformată de Apolo în fântână. Apa ei este dătătoare de inspirație poetică.

** Posibil să producă stări de extaz.

psihanaliştii se reclamă de la ea.

”*Avînd în vedere ce era omul antic, dar mai ales cel preistoric, nu e nici un motiv să atribuim lui Apollo Delficul asemenea intenţii nătânge. În realitate, formula de pe templu este divină şi îndeamnă la cunoaşterea sâmburelui nepieritor din noi, «Sinea», de pe care, când este bine înţeleasă, toate elementele psihice se despoaie ca nişte frunze uscate. Pentru intuirea acestui «seauton», trebuie reduse la tăcere, în primul rând, facultăţile analitice din fiinţa umană”*.

Gânditorul Augustinus Steuchus Eugubinus (1497 - 1548), trecând în revistă succesiunea doctrinelor filozofice "*de la începutul lumii*", constată că ar exista un intelect creator universal Mens, iar omul este dotat cu acest intelect. Rămâne de neînțeles tendința, încă de la Aristotel[*], ca învățăturile despre om să fie de două feluri: una exoterică, pentru toată lumea, iar alta ezoterică, care se adresează unui auditor restrâns, ajuns la un nivel superior de cunoaștere (esoteric). Existența celor două feluri de învățături ne sunt confirmate și de alți autori antici, ca Strabo, Plutarch, Simplicius, Ammonius, etc.

Cicero afirmă că există două genuri de cărţi: unele sunt scrise sub formă populară numite exoter, altele mai elaborate, rămase în notele discipolilor.

René Guénon spune în cartea „*Introducere în studiul doctrinelor hinduse*” - pg. 118, că în Grecia au apărut două aspecte ale cunoaşterii: „***exoterismul****, cuprinzând ceea ce este mai elementar, mai uşor comprehensibil şi mai uşor de pus la îndemâna tuturor şi exprimat numai în formă scrisă şi* ***ezoterismul****, mai profund, la un ordin mai înalt, adresându-se doar discipolilor, fiind obiectul unei învăţături pur orale*”.

În esenţă, există două moduri de cunoaştere: unul raţional sau logic şi altul intuitiv sau analogic. Unul este considerat a fi analitic, altul sintetic; unul este al lumii concrete, celălalt al unei lumi de simboluri; unul este al ştiinţei, celălalt al religiei, poeziei, artei, revelaţiei; unul concepe o lume fragmentată, unită prin legităţi de funcţionare, celălalt exprimă o lume continuă, interconectată prin structura sa.

Primii urmăreau să găsească omul în principiu, iar ceilalţi, corpul uman în structura lui. Şi după legenda biblică, după ce primii oameni au "muşcat" din pomul " cunoaşterii binelui şi răului" , li s-au deschis ochii şi au descoperit că sunt goi. Prin urmare, prin intrarea intelectului în funcţia sa duală, adică aceea de a fi subiect cunoscător şi obiect de cunoscut, omul a început să se cunoască şi din exterior, iar această cunoastere din afară ar lăsa în umbră cunoaşterea de sine însuşi, semnificând astfel o diminuare a integrităţii umane. Dacă vei primi la naştere doza optimă de virus ce-ţi va provoca, la momentul prestabilit, brusca Iluminare prin care ţi se vor călăuzi paşii următori[46], înseamnă că ţi s-a rezervat o misiune în viaţă (In *Cărţile Negre,* unde Jung a consemnat experienţele care au fost mai târziu descrise în *Liber Novus,* sufletul lui Jung îi spune în mod direct că vocaţia sa este „*Noua religie şi proclamarea ei*"). Aşa s-a întâmplat cu Jacob Bohme şi alţii. Atunci vei deveni interesat de spiritualitate. Studiază tot ce găseşti în legătură cu domeniul. Vei constata chiar că parcă cineva îţi dirijează ordinea lecturii, scoţându-ţi în faţă ceea ce urmează să studiezi.

2. După faza „**măgarului lui Buridan**”, adică după o perioadă de ezitări, alege-ţi calea spirituală care ţi se potriveşte (stabilirea tipului de om care eşti te poate ajuta să nu orbecăi mult). Schimbă câteva, dacă e necesar, dar după ce a-i terminat iniţierea cu un guru, nu mai ai voie să dai înapoi. Te paşte nebunia, pentru că înlocuirea ADN-ului de la conducerea

---

* Această tendință reiese clar dintr-un schimb de scrisori dintre Alexandru Macedon şi Aristotel. Celebrul cuceritor (elev al lui Aristotel) îi reproșează maestrului său că a publicat cărțile esoterice. Aristotel îi răspunde într-un mod sibilin, că într-adevăr a publicat aceste opere, dar că ele "au fost publicate şi în acelaşi timp nepublicate, deoarece nu sînt inteligibile decât acelora care au urmat cursurile sale.

46 „*Aşa cum, dacă condiţiile necesare pentru producerea unui fenomen fizic sânt prezente acest fenomen se produce în mod cert, tot aşa, dacă condiţiile necesare pentru producerea iniţierii sânt prezente renaşterea se petrece în mod tot atât de cert şi tot atât de independent de orice merit*”, spune Julius Evola în „Tradiţia hermetică”, pg. 127.

corpului tău cu ARN-ul viral trebuie dusă până la capăt, altfel schizofrenie[47] scrie pe fruntea ta. C. G. Jung spune potenţialilor săi cititori: „*Fără îndoială: dacă pătrunzi în lumea sufletului, eşti ca nebun, iar un medic te-ar considera bolnav*” (Cartea Roşie, p. 238a). Nebunia provocată de virus şi ţinută sub control este numită „*nebunie divină*” şi este pomenită şi de Platon şi de Vergiliu. Prezenţa gurului este indispensabilă. Jung a scăpat de nebunie fără guru pentru că era un foarte bun psiholog şi pentru că „*duhul acestei vremi*” a fost biruit de „*duhul adâncului*" (CR, p. 238b), pe când Friedrich Nietzsche fără guru a înnebunit.

3. **Pactul cu diavolul** (virusul). Motivul omului care și-a vândut sufletul diavolului apare într-o legendă medievală și, sub forma doctorului Faust, în cărți populare ale Renașterii care l-au inspirat pe dramaturgul englez Christopher Marlowe (1564 - 1593) și pe Lessing. Pactul mai apare şi în BIBLIA DIAVOLULUI (Codex Gigas)
Legenda spune că scriitorul Codexului este un călugăr benedictin, care a săvârșit un păcat atât de grav, încât nu a putut fi spus nimănui. Superiorii mănăstirii au hotărât că nu poate fi iertat pentru ceea ce a făcut și l-au condamnat la moarte prin zidirea de viu. În încercarea de a se salva, a jurat că dacă i se va da șansa, până a doua zi, va scrie cea mai măreață carte scrisă vreodată, care va cinsti mănăstirea și va include toate realizările umanității până la momentul respectiv. I s-a dat această șansă, cu condiția ca a doua zi, cartea să fie gata. Dacă nu se ține de promisiune, nu i se va mai da o a doua șansă. Pe la mijlocul nopții, și-a dat seama că nu va reuși să ducă sarcina la bun sfârșit. La disperare, l-a convocat pe arhanghelul căzut Satan, cerându-i să-l ajute să termine cartea în schimbul sufletului său. Diavolul a terminat manuscrisul iar călugărul i-a adăugat portretul în semn de mulțumire pentru ajutorul oferit. A reușit să se salveze de la moarte, însă și-a pierdut liniștea sufletească. A implorat iertare Sfintei Fecioare Maria. Aceasta a fost de acord să-i salveze sufletul, însă pocăitul a murit cu foarte puțin înainte să fie izbăvit de pactul făcut cu Diavolul. Se speculează că numeroasele scrieri din Codex legate de exorcizare, sunt încercările călugărului de a-și salva propriul suflet. Totuși, manuscrisul nu a fost interzis de Inchiziție și a fost intens studiat de mulți învățați.
Aceste izvoare de inspirație au fost utilizate de Goethe într-un mod original și subordonate unei teme fundamentale: sensul existenței. Faust este protagonistul unei legende clasice germane, bazată pe istoricul Johann Georg Faust (1480-1540). Faust este plictisit și deprimat cu viața sa ca savant. După o încercare de a-și lua propria viață, el îl cheamă pe diavol pentru cunoștințe și puteri magice cu care să se dedice plăcerii și cunoașterii lumii. Ca răspuns, apare reprezentantul Diavolului, Mephistopheles. El face o înțelegere cu Faust: Mefistofele vor servi lui Faust cu puterile sale magice pentru un anumit număr de ani, dar la sfârșitul termenului, Diavolul va revendica sufletul lui Faust, iar Faust va fi înrobit etern.
În timpul termenului de negociere, Faust folosește Mephistopheles în diferite moduri. În mai multe versiuni ale povestirii, în special în drama lui Goethe, Mephistopheles îi ajută pe Faust să seducă o fată frumoasă și nevinovată, de obicei numită Gretchen, a cărei viață este în cele din urmă distrusă când dă naștere fiului bastard al lui Faust. Realizând acest act nesfârșit, ea îneacă copilul și este ținută pentru crimă. Cu toate acestea, nevinovăția lui Gretchen o salvează în cele din urmă și intră în Rai după execuție. În predarea lui Goethe, Faust este salvat de Dumnezeu prin eforturile sale constante - în combinație cu rugăciunile lui

47 O persoană diagnosticată cu schizofrenie poate avea halucinații (cele mai frecvente sunt reprezentate de auzirea unor voci), deliruri (adesea bizare sau de natură persecutorie), gândire și vorbire dezorganizate, retragerea socială, indiferența față de îmbrăcăminte și igienă, pierderea motivației și a judecății, lipsa unui răspuns emoțional adecvat, simptomele de paranoia, izolarea socială, probleme cu memoria de lucru și memoria pe timp îndelungat, atenția, funcțiile de execuție și viteza de procesare a informației. Într-un subtip frecvent persoana poate rămâne preponderent tăcută, poate rămâne nemișcată în posturi bizare sau se poate deda la agitație fără sens, toate semne ale catatoniei. Printre cauze se numără: folosirea de droguri, stresul prenatal, abuzul de canabis, cocaina și amfetamine şi expunere la virusuri in utero.

Gretchen cu Dumnezeu sub forma veșnicului feminin. Cu toate acestea, în primele povești, Faust este corupt irevocabil și crede că păcatele lui nu pot fi iertate; când termenul se termină, diavolul îl duce în Iad.

4. Procesul alchimic sau „**Lepădarea de sine**” începe după ce, cu ajutorul gurului, a-i reuşit să iei contact cu bătrânul ARN viral aflat împrăştiat în organismul tău (fragmentul de virus pe care urmează să-l activezi este descris de Jung şi Gurdjieff ca un copil, în plus, Jung spune că este de sex feminin la bărbaţi şi de sex masculin la femei, lucru ce ar explica cum de este posibilă realizarea androginiei în propriul corp), descris în Harap Alb prin calul ce mânâncă jăratec, sau şarpele Kundalini[48] din tehnica yoga, după care, sub îndrumarea ARN-ului însuşi trebuie să-l omori[49] (să-şi lepede pielea cea veche) şi să-l aduci la viaţă regenerat, de trei ori în basme, de 7 ori în alchimie. Actul sexual îţi pune la dispoziţie instrumentele şi condiţiile cerute de alchimişti: alambic, temperatură şi concentrare. Atunci trebuie să faci „*separaţia*”, pentru a elibera forma subtilă de viaţă (Mercurul), care uneşte Sufletul cu Corpul, care este Saturn, pentru că Mercur are picioarele retezate de către Saturn după cum spune Abraham Iudeul într-o alegorie hermetică. De aceea prostituţia este cea mai veche meserie. Şcolile de mistere au un ritual de împerechere în timpul iniţierii, sau chiar orgii sexuale. În şcoala lui Gurdjieff şi Osho, în şcolile de tantra-yoga sexul fără ejaculare este exerciţiu ajutător.

Odată suspendată acţiunea organismului animal (ADN) asupra forţei vitale, celelalte principii devin şi ele virtual libere. De aceea se spune că Mercurul e singura cheie „*în stare să deschidă Palatul Regelui, care e închis*”. A separa de corp înseamnă a face ca principiul-viaţă (Apa sau Mercurul) să treacă într-o stare non-individuată, aşadar o „dizolvare”, o eliberare a ceea ce corpul închidea, o „extragere", ca revenire la starea originară, o „convertire în Materia primă” şi „confecţionare a Mercurului înţelepţilor”.

Jung spune că pătrunzând într-un „adânc asemenea craterului unui vulcan” (CR, p. 247a), unde se „nasc pruncii haosului” este el însuşi „retopit” (CR, p. 247a).

Suspendându-se acţiunea corpului fizic asupra lui[50] s-a suspendat totodată şi acţiunea lui

---

48 Nici o teorie cunoscută nu dă explicaţia veritabilă a forţei *kundalini.* Această forţă este câteodată atribuită sexului, energiei sexuale, adică legată de ideea folosirii energiei sexuale in alte scopuri decât procreerea. Dar *kundalini* este mult mai mult decât atât. Este o energie colosală care trezită, conştientizată şi controlată poate transforma un om în supraom. *Kundalini* poate acţiona în toţi centrii de forţă şi, cu ajutorul ei, toţi centrii pot fi complet dinamizaţi, în mod real.

Kundalini este forţa care a fost dată oamenilor pentru a se putea trezi din starea de iluzie. Dacă oamenii ar putea să-şi dea seama într-adevăr de situaţia lor, dacă ar putea să vadă toată oroarea, ar fi incapabili să rămână aşa cum sunt, chiar şi pentru o secundă. Ar începe imediat să caute o scăpare şi ar găsi-o foarte rapid, *pentru că există o scăpare,* dar oamenii nu o pot vedea pentru simplul fapt că sunt hipnotizaţi. Ignoranţa este forţa care îi ţine pe oameni în stare de hipnoză. în acest context, trezirea semnifică de fapt "dehipnotizarea". Este dificultatea cea mai mare, iar *kundalini* este, de fapt, garanţia posibilităţii trezirii, pentru că nu există o legitimitate organică a acestui somn - omul *poate* să se trezească.

Trezirea lui Kundalini este simbolizată prin *hermae:* un cap plasat pe un stâlp de piatră; apoi. fiindcă hermetismul a constituit o parte esenţială a ezoterismului din Evul Mediu occidental, în antica Grecie, *herma* a fost un stâlp paralelipipedic cu capul lui Hermes deasupra, şi a avut o funcţie similară cu aceea zeului Terminus, *hermaele* fiind aşezate la răscruci. „Capul balaurului, despărţit de corp şi aşezat pe un stâlp reprezenta soarele, ca în ritualul hindus Pravargya, cu repetatul descântec „capul lui Makha eşti tu” ce se referă la vasul care este „capul sacrificiului” şi care este echivalent cu soarele („Gralul” de Mircea A. Tămaş, pg. 95, 101).

49 Hermes spune că Dragonul moare numai dacă este ucis de fratele şi de sora lui (de cei doi acizi ribonucleici virali).

50 Suspendarea acţiunii corpului este simbolizată prin *grylli,* reprezentaţi ca şi capete mişcătoare (cu picioare) sau monştri fară cap, având faţa pe piept. Pe zidurile mănăstirii Probota (anul 1530) este o scenă pictată reprezentându-l pe diavol, în Judecata de Apoi, ca un cap cu picioare. Există un simbolism universal legat de doctrina sacrificiului. Christian Rosenkreutz l-a întâlnit când a participat la Nunta alchimică, unde a fost martorul unui şir de decapitări şi unde capul joacă un rol însemnat. Şi Sfântul Graal este un echivalent al capului sacrificat şi sacru, el devenind bolul de cerşit a lui Budha. Când Prajâpati este decapitat, „el supravieţuieşte acestui necaz”, şi de aceea vasul Soma *(drona-kalaşa)* este numit „vasul supravieţuirii”. Şi intrarea în „spaţiul mioritic" este marcată de o

asupra altor principii ale omului, care-şi au baza în Mercur: cele psihice şi mentale. Apare atunci o criză exprimată simbolic de sămânţa care „trebuie să moară în Pămînt, ca apoi să dea rod”. Toate facultăţile obişnuite, şi însuşi sentimentul Eului, sunt atinse de ea: de unde simbolurile deja cunoscute ale Mercurului filozofal, înţeles ca armă care loveşte, care doboară, care ucide, ca Apă dizolvantă, otrăvitoare, ca oţet filozofal, ca viperă. Intervine acea *nigredo,* culoarea „mai neagră decît negrul” a „putrezirii” sau „mortificării” hermetice, semn al primei schimbări efective în structura „substanţei” simbolice, care trece în linia orizontală — proprie celui ce a fost doborât. Aşadar, tot secretul primei faze a Operei hermetice constă în a face astfel încât conştiinţa să nu fie redusă şi apoi suspendată încă în pragul somnului, ci, dimpotrivă, să poată însoţi acest proces în toate fazele sale, până la o stare echivalentă cu moartea. „Dizolvarea” devine atunci o experienţă trăită, intensă, de neuitat — şi aceasta e „moartea” alchimică, acel „mai negru decât negrul”, intrarea în „mormântul lui Osiris”, cunoaşterea Pământului întunecat, regimul lui Saturn din texte.

Prin iniţiere se obţine o moarte voluntară şi o salvare gratuită, relatează Apuleius, iar Böhme va spune că: „Moartea este singurul mijloc prin care spiritul poate să-şi schimbe forma”, specificând că „moartea arzătoare” trebuie străbătută cu ajutorul unui spirit volitiv. Toată deosebirea constă, de fapt, în aceea că „moartea filozofală” — *mors philosophorum* — este activă: nu este vorba de corpul care, descompunându-se, îi lipseşte sufletului, ci de sufletul care, adunându-şi puterile, se desprinde de corp.

Aventura nu e scutită de riscuri, putându-se întâmpla ca anumite denaturări, al căror proces nu poate fi stăpânit, să stabilească între elementele amintite raporturi anormale sau incomplete, cărora, dacă proba nu e trecută, nu se poate să nu le corespundă forme reduse sau anormale ale facultăţilor ce ţin de starea de veghe. Artephius spune că prin „dizolvare” şi prin „culoarea neagră” se produce „discontinuitatea părţilor”. Prin aceasta, cel care înfruntă experienţa, şi asta tot timpul cât durează ea, se pune într-un continuu pericol de moarte sau cel puţin de a suporta toate acele tulburări (pareză, amnezie, stupoare, atonie, epilepsie) care pot decurge din disocierea, ce nu mai e înlăturată, între energiile vitale şi organele şi funcţiile corporale cărora le corespund acestea (să ne amintim experienţele prin care a trecut C. G. Jung, descrise în „Cartea Roşie”).

5. Sub controlul tău[51] se vor fabrica substanţele necesare vieţii şi pe care trebuie să le pui în ordinea cerută de codonii ARN-ului viral, fără nici o urmă de ADN-celular. Acest lucru se face prin folosirea corespondenţei dintre notele gamei muzicale şi planetele alchimiei, care indică drumul parcurs de alimente pentru a fi transformate în substanţele chimice necesare producerii acizilor nucleici.

Potrivit autorilor alchimici, „separaţia” este „un lucru foarte dificil, este o muncă a lui Herakles” faţă de care celelalte operaţii sunt considerate ca „treabă de femeie” şi „joc de copii”: atât de puternică este legătura iraţională care strânge laolaltă elementele „amestecului” uman. Se ajunge la o condiţie negativă pentru sentimentul „Eului”, asemănătoare senzaţiei că îţi fuge pământul de sub picioare, şi o reacţie instinctivă irezistibilă, o formă organică de frică te poate readuce dintr-un salt în punctul de pornire — în „fix”, în „corp” sau „Pământ” — astfel încât porţile se închid din nou.

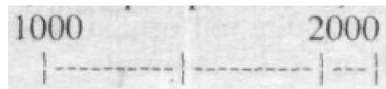
De aceea ei îndeamnă la tenacitate, la răbdare neîntreruptă, la activitate neobosită. Ei te sfătuiesc să nu te grăbeşti, repetând că „orice precipitare vine de la diavol”, şi îţi cer să lucrezi fără a te descuraja, cu ardoare, dar fără a te lăsa în vreun fel copleşit, riscul fiind distrugerea Operei începute.

De ajutor este şi metoda notelor muzicale a lui Gurdjieff. S-a descoperit că într-un interval de creştere a vibraţiilor de la 1000 la 2000 există două momente în care se produce o *încetinire în progresia vibraţiilor.* Una este la mică distanţă de punctul de plecare, alta aproape de sfârşit.

---

moarte specială, decapitarea: „Acolo, de cioban s-apropia/ Şi capu-i tăia"; sau: „Pe mine nu mă-mpuşcaţi/ Numai capul tăiaţi", aşa cum a fost decapitat Harap Alb („Gralul” de Mircea A. Tămaş, pg. 95, 97, 131).

51 În „Cele şapte învăţături către morţi" C. G. Jung scrie; „Să nu uitaţi că pleroma n-are proprietăţi. Noi le creăm prin gândire" (CR, n. 348a).

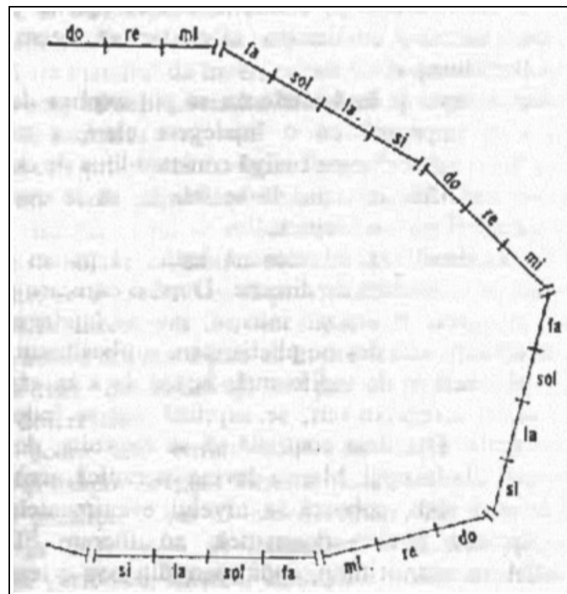

Acest lucru este valabil şi la gama de şapte tonuri din domeniul muzical. Perioada între un *do* şi *do*-ul următor, adică o octavă, este divizată în şapte părţi inegale, deoarece frecvenţa vibraţiilor nu creşte uniform.

Se consideră în general că există două semitonuri între două note succesive, cu excepţia intervalelor **mi-fa** şi **si-do**, care au un singur semiton, nemaifiind şi al doilea.

În acest fel între **mi** şi **fa** are loc o primă deviaţie, adică linia începută cu **do** îşi schimbă direcţia şi apoi iar, între **si** şi **do**".

În dezvoltarea sa ulterioară, linia octavelor, poate reveni la direcţia sa iniţială, cu alte cuvinte, ajunge să formeze o spirală ca la ADN. Spirala este o tendinţă naturală a compuşilor elementelor chimice şi poate aici îşi are originea simbolismul svasticii.

Observarea acestei dezvoltări corecte a octavelor cosmice stabileşte faptul că, dacă la momentul necesar, adică în momentul în care octava dată trece printr-un "interval", i se dă un "şoc suplimentar" de forţă şi de caracter corespunzătoare, ea se va dezvolta apoi fără piedici, urmând direcţia sa originală, fără să-şi piardă nimic din natura sa, şi fără să se schimbe nimic.

În astfel de cazuri există o diferenţă esenţială între octavele ascendente (evolutive) şi cele descendente (creatoare). Într-o octavă ascendentă, primul "interval" se găseşte între *mi* şi *fa.* Dacă în acest loc intră o energie adiţională corespunzătoare, octava se va dezvolta fără piedici până la *si* dar între *si* şi *do* este nevoie de *un şoc suplimentar mult mai puternic* decât între *mi* şi *fa*, pentru ca ea să se dezvolte corect, pentru că în acest loc vibraţiile octavei sunt la un diapazon mult mai înalt şi că, pentru a evita o oprire în dezvoltarea octavei, este necesară o intensitate mai mare (*maestrul Zen ştiind acest lucru va aplica novicelui câte o lovitură de baston în momentele şi locul numai de el ştiute*).

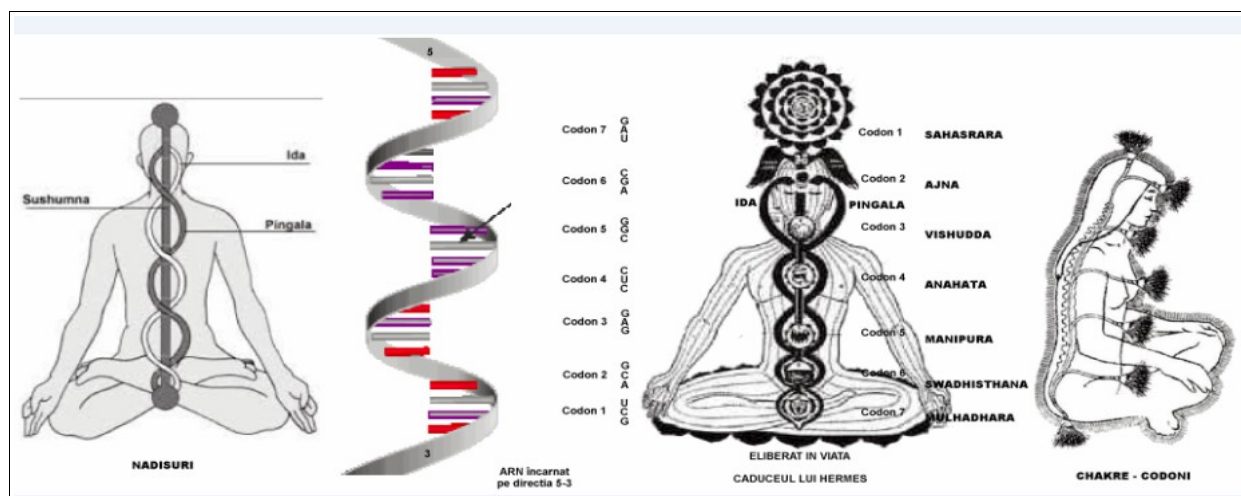
Toate acestea sunt necesare pentru că dacă "şocurile adiţionale" nu intervin la momentul dorit, octavele îşi schimbă direcţia şi se obţine ADN celular, or cei 7 codoni ai ARN-ului viral care corespund gamei muzicale trebuie să formeze o linie dreaptă verticală (caduceul lui Hermes, Kundalini, etc), adică să se dezvolte un ARN-viral care nu şi-a pierdut nimic din natura sa.

Omul poate învăţa să recunoască momentele semitonurilor în toate liniile activităţii lui şi *să*

creeze "şocurile adiţionale"; altfel spus, poate să înveţe să-şi aplice în propriilor activităţi metoda pe care o folosesc forţele cosmice atunci când *creează "şocuri adiţionale",* de fiecare dată când ele sunt necesare. Posibilitatea şocurilor adiţionale artificiale, adică special create, dă un sens practic studiului legii octavei şi face acest studiu obligatoriu şi necesar pentru omul care vrea să iasă din rolul de spectator pasiv.

În concluzie: oamenii care au în ei suficient ARN-viral (*prin încrucişarea genetică a părinţilor, literatura sacră spune că sunt „calificaţi”*) vor fi împinşi în afara voinţei lor (*vise, iniţieri sau Sincronicităţi*) să ajute acest ARN-viral să pună stăpânire totală pe corpul său, nemaifiind afectat psihic de acţiunile la care îl obligă metabolismul celular, astfel încât ARN-ul din el va fi pregătit ca după moartea fizică să găsească rapid drumul spre locul unde în lumea reală a celulei se face asamblarea virusului.

Oare nu asta ne spune Toma în Evangheliile sale, când relatează că Isus ar fi spus discipolilor săi: „*Când veţi transforma cei doi „a fi” într-unul singur şi când veţi face ce e înăuntru la fel cu ce e înafară şi ce e înafară la fel cu ce e înăuntru şi ceea ce e sus la fel cu ceea ce e jos, şi dacă veţi face bărbatul şi femeia într-unul singur, astfel încât bărbatul să nu mai fie bărbat şi femeia să nu mai fie femeie, atunci veţi intra în Împărăţie*” ?

În imaginea de mai sus sunt reprezentaţi cei 7 codoni ai ARN-ului viral încarnaţi în om pe direcţia 5' – 3', cu capul în jos, coada fiindu-i în zona capului. De aici şi expresia că „*şi-a vârât dracul coada*”. În basmul Harap-Alb, eroul care este purtat la cer de calul devenit năzdrăvan pentru că a mâncat jăratec şi care este totodată simbol al ARN-ului viral, „*regenerat s-a strecurat invers în raport cu ceilalţi oameni, stă cu capul în jos şi cerul îi este podea*”, poziţia tipică a Omului Universal în toate tradiţiile, ne spune Vasile Lovinescu. Şi lama a XII-a a Tarotului, „Spânzuratul”, în care "osânditul" e spânzurat de un picior, cu celălalt făcând cruce, cu mâinile la spate, adică sustras acţiunii, iar din buzunar îi curge, cu o inepuizabilă generozitate, un râu de aur, şi Sfântul Petru crucificat cu capul în jos, şi arborele inversat din Vede şi din Divina Comedie, cu rădăcina în Cer, cu vârful pe pământ, simbolizează acelaşi ARN-viral care a pătruns în celulă cu capul în jos şi va pleca în zbor, pe aripi de Dragon, cu capul în sus. În aceste simbolizări, eroul îşi împlineşte global şi virtual toată traiectoria iniţiatică, pentru ca apoi s-o parcurgă în detaliu.

Prin tantra-yoga, alchimie sau orice altă cale spirituală „completă” se dizolvă codonii în zona genitală (coborârea în uter sau „regresum in utero”), regenerând ARN-ul viral pe direcţia 3'–5', adică Dragonul, reprezentat de Caduceul lui Hermes, unindu-se contrariile reprezentate de Ida şi Pingala, adică cele două catene ale ADN-ului. De aceea cărţile vechi afirmă că atunci când Chi-ul – energia subtilă a lui Kundalini, ajunge să circule prin Sushumna, Ida și Pingala își vor scadea treptat activitatea. Astfel, ARN-ul viral preia conducerea corpului şi „eliberatul în viaţă” se transformă în reprezentantul pe Pământ al viitorului virus din lumea sacră.

Din „Tradiţia hermetică” a lui Julius Evola aflăm că după Ostanes, pentru regenerare sunt necesare 7 distilări, după Pernety este necesară trecerea prin cele 7 planete (chakre), după Flamel, pentru purificarea „capului leprosului” este necesară scufundarea de 7 ori a acestuia în şuvoiul regenerator al Iordanului. În Philosophumena V, 7 se vorbeşte de un zid în spatele cătuia se află „Omul lăuntric”, cel ce provine din „Omul primordial ceresc Adamas”, căzut într-o alcătuire de lut şi argilă (încarnare) în care a uitat totul. Acest „Om lăuntric” poate fi eliberat prin practicarea unei căi spirituale.

Doctorul Mark Young are dreptate: fiecare om este un potenţial virus ! Parcă am fi nişte bombe cu ceas ce trebuie să se activeze singure, dacă nu, se va întâmpla oricum la a 7 transmigraţie. Când vor fi produse toate piesele, virusul se va asambla şi, plecând, va distruge Terra.

În această imagine alegorică despre inima omenească drept pradă a celor șapte păcate capitale, fiecare fiind reprezentat de un animal (în sens orar: broască = avariția; șarpe = invida; leu = furia; melc = lenea; porc = îmbuibarea; capră = pofta; păun = mândria), se observă în centru etapa eliberării, în care virusul a obținut aripi şi al treilea ochi, iar în stânga sus apare ARN-ul viral matur în anvelopa lipidică simbolizat de un porumbel[52]. Trebuie să ne fie clar că amestecul ADN-ului celular cu ARN-ul viral a provocat băştinaşului Terrei avariţie, invidie, furie, lene, îmbuibare, pofte şi mândrie şi de aceea este atât de importantă purificarea la practicarea căilor spirituale (pentru a se obţine cele 7 virtuţi: credinţă, speranţă, caritate, dreptate, prudenţă, curaj şi cumpătare).

Începând cu anii '60 ai secolului XX în psihologia transpersonală (PT) fondată de Abraham Maslow, s-au conturat două direcţii de sens contrar:

1. **PT abisală** sau a adâncurilor, care continuă perspectiva arhetipală a lui C. G. Jung, promovată de către psihiatrul ceh Stanislav Grof şi şcoala lui (paradigma grofiană).
2. **PT a înălţimilor**, a Sinelui transcendent, îmbrăţişată şi dezvoltată de americanul Ken Wilber (paradigma wilberiană).

Psihologia abisală pare să caute Soarele pe fundul mării doar pentru că acesta se vede reflectat pe suprafaţa apei, iar psihologia înălţimilor se uită la Soarele real de pe Cer.

Cercetările moderne: „teoria bootstrap” a lui Geoffrey Chew (1977), „ordinea implicată” - David Bohm, „teoria catastrofelor” - Rene Thom, „modelul holografic” - Kari Pribram, “structurile disipative” - Liya Prigogine, „cauzalitatea morfogenetică” - Rupert Sheldrake, “Gaia - fiinţa planetară” - James Lovelock (1972), „matricile perinatale” - Stanislav Grof (1972), au deschis o nouă viziune spirituală a existentei şi dezvoltării umane, favorizată fiind şi de cunoaşterea extensivă a practicilor şi metodelor orientale de transformare.

Astfel, s-a descoperit că reactivarea şi pătrunderea în profunzimile sistemului COEX (a experienţelor condensate) prin provocarea extazului, oferă subiectului experienţa conştientizării şi

52 Porumbelul reprezintă, începând cu Noul Testament, un simbol al purităţii, al nevinovăţiei Sfântului Duh, iar într-o accepţiune păgână, prin porumbelul Afroditei, reprezintă împlinirea amoroasă dintre doi amanţi.

reintegrării unor trăiri şi evenimente traumatizante sau beatifice legate de întreaga perioadă a concepţiei, a dezvoltării intrauterine şi a travaliului din timpul naşterii (Otto Rank, 1924).

După cum observăm, ştiinţa începe să dezvolte abia acum metode de transformare a conştiinţei umane, lucru pe care posesorii „ştiinţelor oculte" şi misticii le folosesc de foarte mult timp pentru a se transforma în viruşi nemuritori.

Pentru reuşita realizării metafizice se pare că e nevoie să avem în ADN o suficientă cantitate de ARN – viral, să cunoaştem tipul uman căruia îi aparţinem, să cunoaştem teoretic cât mai multe căi spirituale pentru a putea alege pe cea corespunzătoare personalităţii noastre, să găsim un guru pentru depăşirea primelor praguri şi să dovedim o enormă voinţă întărită de lipsa fricii de moarte.

Din punctul nostru de vedere, apare o dilemă ce trebuie rezolvată înainte de a păşi pe calea spirituală. Virusul, acest extraterestru care ne-a modificat genetic strămoşii fără a le cere voie, vânturându-le pe sub nas ideea nemuririi, fără a li se explica că vor fi doar instrumente de regenerare şi că civilizaţia oferită ca răsplată va fi construită pe crime, incesturi, războaie şi deşertificarea Terrei, este benefic sau malefic ?

Gurdjieff spune că deosebirea dintre bine şi rău o face scopul. Dar este moral ca scopul să scuze mijloacele ? Ce vor face oamenii transformaţi în viruşi ? Vor ataca alte sisteme solare şi vor provoca alte crime, alte incesturi, alte războaie ? După cum ştiţi deja, căile spirituale sunt urmate sub pecetea tainei (*şi Hristos vorbeşte în parabole pentru a nu fi înţeles decât de cei iniţiaţi, iar Platon îşi împărţise elevii în două grupe şi numai uneia le destăinuia lucruri tainice*), ori taina este necesară acolo unde se petrec sau se pregătesc lucruri împotriva majorităţii.

Am tot afirmat în eseurile noastre că lumea sacră (virusul şi celula) modelează lumea noastră profană şi că acţiunile de acolo au urmări aici. Pe cale de consecinţă, virusul asamblat în lumea sacră a celulei cu sufletele iniţiaţilor ar trebui să lase urme pe Pământ. Ei bine, astfel de urme există şi una dintre ele ne este dezvăluită de medicul oftalmolog rus Ernst Rifgatovici Muldashev (profesor şi director al Centrului de chirurgie oculară al Federaţiei Ruse) în cartea sa „*De unde provenim?*" (tradusă şi în limba română). În urma unor cercetări oficiale întreprinse în Tibet, maestrul Bonpo Lampa i-a dezvăluit că într-una din peşterile din munţii lor se află nişte statui uriaşe de piatră cu aspect uman numite „*progenitori în starea somati*", care au capacitatea de a regenera lumea vie în caz de dispariţie. Maestrul a explicat că aceste statui sunt de fapt oameni vii, mult evoluaţi spiritual care, prin energiile propriei voinţe, şi-au oprit total procesele metabolice la nivelul celulelor tuturor ţesuturilor organismului. Astfel, trupul le-a devenit foarte dur, iar această stare poate fi menţinută sute, mii sau chiar milioane de ani. Conform înţelepţilor, în munţii înalţi din Tibet ar fi trei feluri de peşteri în care se afla oameni în starea *somati*:
- peşteri cu oameni din civilizaţia noastră (hale de asamblare a unor fragmente de virus ce pot fi produse numai de civilizaţia noastră);
- peşteri cu oameni din civilizaţiile anterioare (hale de asamblare a unor fragmente de virus produse de civilizaţiile anterioare);
- peşteri comune - cu oameni din cele două civilizaţii anterioare şi cu oameni din civilizaţia noastră (hale pentru asamblarea finală a virusului).

Credem că mai este necesar să înlăturăm o confuzie ce s-a perpetuat în literatură în legătură cu cuplurile arhetipale cu rol în producerea manifestării de genul: Apsu-Tiamat, Qian-Kun, An-Ki, Anşar-Kişar, Fu Xi-Niu Wa, Puruşa-Prakriti, Shu-Tefnut, Geb-Nut, Ahura Mazda- Angra Mainyu, Castor-Polux, Adam-Eva, Fârtatul şi Nefârtatul etc. Când cuplurile reprezintă principiul non-dualităţii, avem de-a face cu cei doi acizi ribonucleici, când reprezintă diada bine-rău este vorba de ARN-ul viral şi ADN-ul celular, iar când simbolizează diferenţa dintre lumea nemuritorilor şi cea a muritorilor este vorba despre virus şi celulă.

*

*   *

Mircea Eliade ne spune în cartea „*Şamanism şi tehnicile arhaice ale extazului*” că în timpul călătoriei extatice candidatului la funcţia de şaman i se detaşează şi smulg membrele cu un cârlig de fier, oasele sunt curăţite, carnea răzuită, lichidele corpului aruncate şi ochii smulşi din orbite, după care corpul este refăcut cu materiale complet noi. Asta indică preluarea conducerii corpului de către Sine (*virus*) şi o regenerare. În „*Mefistofel şi androginul*”, Mircea Eliade ne dă un alt exemplu din lumea mistică australiană în care *Baiam* îi iniţiază pe tinerii candidaţi stropindu-i cu o "apă sacră, cu puteri magice", care, după spusele vindecătorilor, este cuarţ lichefiat. Cuarţul joacă un rol considerabil în iniţiere. Neofitul este socotit a fi ucis de o Fiinţă supranaturală, tăiat în bucăţi şi umplut cu cristale de stâncă; când reînvie, este capabil să vadă spiritele, să citească gândurile celorlalţi, să zboare prin aer, să se facă nevăzut etc. Însuşi tronul lui *Baiam* (virusul) este făcut din cristale de lumină solidificată din care acesta lasă să cadă pe pământ bucăţi desprinse din el (decapsidare).

Să reţinem că poziţia pe care o ocupă sufletul unui om decedat în alcătuirea virusului depinde de gradul de realizare spirituală obţinut pe timpul practicării căii, credincioşii simpli putând ocupa doar locuri aflate în înveliş. În „*Cartea tibetană a morţilor*” sunt instrucţiuni prin care ARN-ul viral este ajutat să găsească rapid drumul până la locul asamblării. Cei fără ARN-viral se vor reîncarna[53], iar cei cu ARN-viral incomplet vor urma procesul de metempsihoză[54] pentru completarea pe cale naturală a acestuia. Din cauza modului de interpretare diferit a acestor fenomene a apărut divergenţa dintre ezoterism şi religie, prima afirmând că fără a urma o cale spirituală nu poţi ajunge în Împărăţie, iar ultimii susţinând că este suficient să fii credincios pentru a te mântui.

Toţi oamenii au pentru câteva clipe în faţă această Lumină Limpede în momentul morţii; yoginii trec prin respectiva experienţă când sunt în *samadhi* iar cei care au devenit Buddha o trăiesc neîntrerupt. Moartea este un proces de resorbţie cosmică, nu în sensul întoarcerii trupului în pământ, ci în sensul trecerii progresive a elementelor cosmice dintr-unul într-altul : elementul Pământ "curge" în elementul Apă, Apa în Foc şi aşa mai departe. Evident că fiecare dizolvare a unui element într-altul reprezintă o nouă regresiune şi că, la sfârşitul procesului, Cosmosul pe care îl alcătuia omul viu este redus la neant, aşa cum sunt reduse la neant Universurile la sfârşitul Marilor Cicluri (mahayuga).

Fiecare regresiune este resimţită de cel aflat în agonie : de exemplu , când elementul Pământ se dizolvă în elementul Apă, corpul îşi pierde structura de susţinere (literal "propteaua"), cu alte cuvinte coeziunea : el devine dezarticulat, ca o marionetă.

Când procesul de resorbţie se încheie, muribundul percepe o lumină asemănătoare aceleia a Lunii, apoi aceleia a Soarelui, după care se cufundă în întuneric. El este trezit brusc de o lumină orbitoare: este momentul întâlnirii cu propriul Sine, care, conform doctrinei panindiene, este totodată realitatea ultimă, Fiinţa. „*Cartea tibetană a Morţilor*” numeşte această Lumină "Adevărul Pur" şi o descrie ca fiind "*subtilă, scânteietoare, strălucitoare, orbitoare, sclipitoare şi înfricoşătoare în splendoarea ei*". Textul îl îndeamnă pe cel petrecut din lumea noastră : "*Nu fi nici intimidat, nici înspăimântat, căci este splendoarea adevăratei tale naturi. Recunoaşte-o !*" Atunci, din centrul acestei lumini strălucitoare se face auzit un zgomot la fel d e puternic ca o mie de tunete percepute simultan. "*Acesta e sunetul natural al adevăratului tău suflet*", precizează textul . "*Nu te înspăimânta ! (. . .) Cum nu mai ai un trup material de carne şi sânge, orice s-ar întâmpla, zgomote, lumini sau raze nu-ţi pot face nici un rău. Tu nu poţi muri. E destul pentru tine să ştii că aceste apariţii sunt propriile tale forme de gândire. Recunoaşte în aceasta starea bardo*".

---

53 Prin reîncarnare pot trece doar fiinţele umane (cei fără ARN-viral).

54 Metempsihoza este credinţa în transmigraţia sufletelor individuale (ARN-uri virale), care străbat, în vederea purificării, un ciclu de 7 reîncarnări succesive numai în oameni.

Dar, aşa cum se întîmplă cu majoritatea oamenilor, petrecutul dintre cei vii nu e capabil să pună în practică aceste sfaturi. Condiţionat de situaţia lui karmică, se lasă antrenat în ciclul manifestărilor caracteristice stării bardo.

În ziua a patra după moarte, defunctul este prevenit că va vedea lumini şi divinităţi: întregul cer va părea albastru închis. Îl va vedea pe Bhagavan Vairocana, alb, apoi din inima lui va apărea înţelepciunea lui Dharmadhatu, tot de culoare albă, strălucitoare, transparentă, orbitoare, atât de luminoasă încât nu poţi să o priveşti. "În acelaşi timp , vei fi izbit în frunte de o lumină alb-murdară, emanată de devi". Împins de karmanul cel rău, sufletul se va teme de lumina strălucitoare a lui Dharmadhatu şi va fi atras de lumina de un alb murdar a *devi*-lor. Dar textul îl îndeamnă pe defunct să ignore lumina *devi*-lor, spre a nu fi atras în vârtejul celor şase Loka, şi să-şi concentreze gândul asupra lui Vairocana. În felul acesta va fi absorbit în cele din urmă - într-un halo luminos ca un curcubeu - în inima lui Vairocana şi va accede la condiţia de Buddha, în plin Sambhoga-kaya.

Timp de încă şase zile, decedatul va avea posibilitatea să aleagă între Luminile pure - reprezentând eliberarea, identificarea cu esenţa lui Buddha - şi Luminile impure, simbolizând o formă oarecare de postexistenţă, altfel spus, reîntoarcerea pe Pământ. După Lumina albă şi cea albastră, va vedea Luminile galbenă, roşie şi verde, iar la urmă va vedea toate Luminile la un loc.

Lumina pe care omul o vede în momentul morţii e aşadar totuna cu lumina interioară despre care Upanişadele afirmă că este Atman: în timpul existenţei pământeşti, aceasta nu este accesibilă decât celor care sunt pregătiţi spiritual – prin practicarea tehnicilor yoga sau prin gnoză - să ia cunoştinţă de ea. Dacă privim cu atenţie, observăm că aceeaşi situaţie se repetă în momentul morţii : Lumina se arată tuturor, dar ea nu e acceptată - şi asumată - decât de iniţiaţi.

Cu alte cuvinte, moartea oferă o nouă posibilitate de a fi iniţiat, dar această iniţiere comportă, ca orice iniţiere, o serie de încercări pe care neofitul este obligat să le înfrunte şi să le depăşească cu succes.

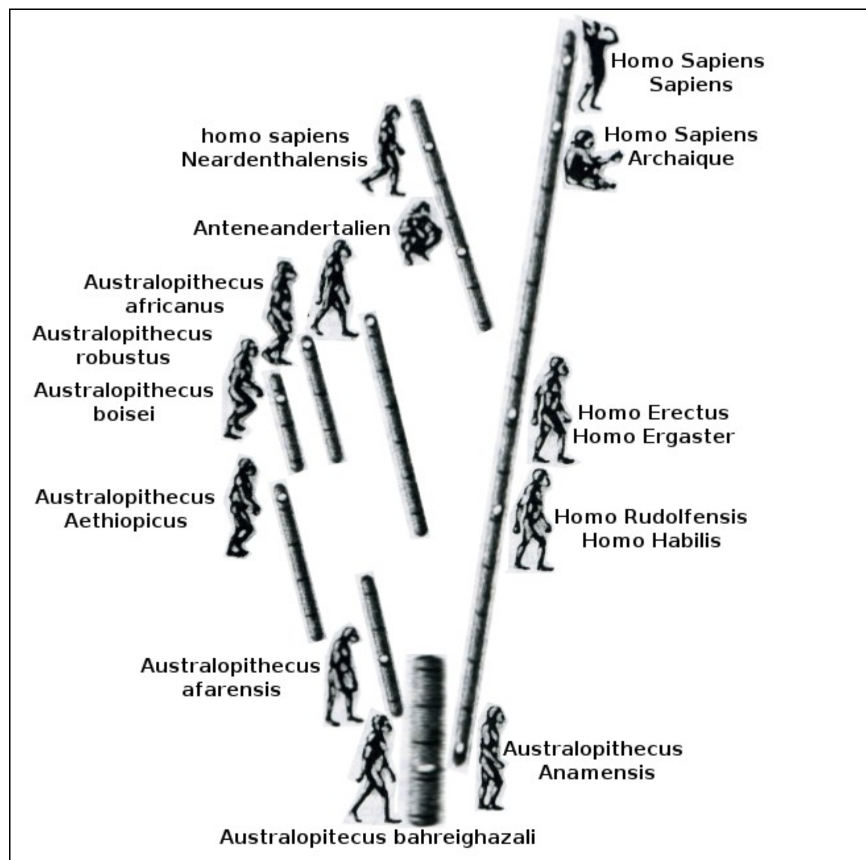
În „*Nemurire şi libertate*”, pg. 126, Eliade ne spune că există şi asceţi care urmează o cale greşită, practicând o Yoga completă, dar mergând împotriva lui Dumnezeu.

Aceşti asceţi *Visaraga* sunt nenumăraţi şi practică penitenţe, cunosc tehnica Yoga, repetă mantrele, practică chiar anumite meditaţii — dar n-o fac pentru a se uni cu Sufletul cosmic. Ei spun că Sufletul cosmic se află in inima lor.

IX. DESPRE GENEZĂ

”A cunoaște secretul celulei înseamnă
a cunoaște secretul lui Dumnezeu”
(Papus, Kabbala, pg. 172)

În general cercetătorii sunt de acord că omul Homo Sapiens Sapiens și homo sapiens Neardenthalensis au apărut la un moment al istoriei, evoluând din Australopitecus bahreighazali. Primul a avut o evoluție liniară trecând prin Australopithecus Anamensis, Homo Rudolfensis-Homo Habilis, Homo Erectus-Homo Ergaster, Homo Sapiens Archaique, iar cel de-al doilea a avut o evoluție în salturi trecând prin Australopithecus afarensis, Australopithecus Aethiopicus, Australopithecus boisei, Australopithecus robustus, Australopithecus africanus, Anteneandertalien (conform ”Science et Vie”, mai, 1999).

Este posibil să se mai descopere verigi lipsă, dar acestea nu vor modifica percepția existenței unei linii continui în evoluția lui Homo Sapiens și nici cea a evoluției în salturi a omului de Neanderthal. Evoluția continuă a lui Homo Sapiens trădează faptul că a fost dirijată, așa cum rezultă din scrierile de pe tăblițele de argilă descoperite în zona fostei Mesopotamii și magistral demonstrată de Toni Victor Moldovan în cartea ”*Programul Terra - un atentat extraterestru asupra omenirii*”, de Michael Tellinger în cartea ”*Sclavii Zeilor*”, în cărțile controversatului Zecharia Sitkin ”*A 12 planetă*” și ”*Cartea pierdută a lui Enki*”, de Erich von Däniken în cartea ”*Amintiri despre viitor*”, etc.

În desenul de mai sus, se vede clar cum exemplare selecționate și crescute izolat din trunchiul comun a lui Australopitecus bahreighazali au suferit o primă modificare ce-i va plasa în grupa specială a lui Australopithecus Anamensis, de unde prin încrucișări dirijate se va continua seria evolutivă de până la Homo Sapiens. În ADN-ul femeii nu există contaminare Neanderthaliană,

ceea ce duce la concluzia că au existat copii cu tată Neanderthalian și mamă Homo, dar nu și invers. Scopul era răspândirea genomului monocatenar străin, utilizând prostituate Homo. Să ne amintim de ”Epopeea lui Ghilgameș”, provenită din vechi poeme și balade sumeriene cu nume sugestive ca: «Ghilgameş şi Ţara celor vii», «Ghilgameş şi Taurul Ceresc» unde este descris și Enkidu, devenit prietenul lui Ghilgameș. Caracteristica personajului o constituie procesul umanizării lui. Trecerea de la starea de animalitate la cea de umanitate realizată prin intervenţia elementului feminin. Femeia este cea care îi ascute inteligenta si puterea de percepere şi, deşi acum fiarele nu-l mai recunosc şi fug de el, Enkidu învaţă repede cum să mănânce, să bea, să se spele şi să se înveșmânteze, dovedind că adaptabilitatea la civilizaţie este un fenomen normal si rapid.

Manuscrisele de la Marea Moartă au completat ”*Cartea lui Enoh*” cu cea mai neobișnuită povestire despre uriaşi, despre cunoştinţele secrete ale acestora şi despre cruzimea lor faţă de băştinași. Din aceste manuscrise rezultă că uriaşii îi urmăreau pe băștinașii îndeaproape. Cei ”200 de paznici” au ales animale pe care să experimenteze împerecheri neobişnuite. Experimentele lor pe animale, plante şi femei au dus la crearea animalelor domestice, a plantelor agricole și a lui Homo Sapiens:

1Q23 Frag. 914152 (.) ei ştiau secretele a (.) 3 (. Păcatu)l era mare pe Pământ (.) 4(.) şi au ucis mulţi (.) 5 (. au născut) uriaşi (.)

4Q531 Frag. 32(. Tot ceea ce) Pământul a creat (.) (.) marele peşte (.) 4 (.) cerul cu tot ce creştea (.) 5(. Fructul) Pământului şi toate felurile de seminţe şi toţi copacii (.) (. Fieca)re faptă rea şi (.) declaraţie (.) 9(.), bărbatul şi femeia şi printre oameni (.).

Cei 200 de paznici au ales animale pe care să experimenteze împerecheri neobişnuite:

1Q23 Frag. 16 (. 200) măgari, 200 asini, 200 Berbeci din turmă, 200 de capre, 200 (. Fiare de) câmp din fiecare animal, din fiecare (pasăre.) (.) pentru încrucişarea între rase.

Membrii rămași ai aceluiași trunchi comun Australopitecus bahreighazali, vor suferi mutații adaptive stabilizate de mediul în care trăiau sau produse prin contact involuntar cu cei fugiți din rândul selecționaților modificați deja.

Ezoteriştii susțin că alfabetul ebraic poate coda prin gematrie[55] numele lui Dumnezeu și nu numai.

Prin descoperirea Micro ARN-urilor (sau miRNAs) care sunt acizi ribonucleici (ARN) scurți mono-catenari specifici celulelor eucariote, cu o medie de 22 de nucleotide (literele alfabetului ebraic codate, posibil, prin zecimalele numărului **π**), ne apropiem de dovedirea acestor afirmații.

De exemplu, dacă vom coda nucleotide prin zecimalele numărului ***π****, înlocuind întâi zecimalele numărului PI cu inițialele bazelor ce formează treptele scării ADN, utilizând de exemplu codul de mai jos și apoi T de la Timină cu U de la Uracil, operație pe care o face ARN-ul prin transcripție, obținem:*

```
A = Adenina    1   6
T = Timina     2   7
C = Citozina   3   8
G = Guanina    4   9
U = Uracil     5   0

3,141 592 653 589 793 238 462 643 383 279 502 884 197 169 399 375
  AGA UGT AUC UCG TGC TCC GAT AGC CCC TTG UUT CCG AGT AAG CGG CTU
        U         U   U     U         UU    U       U         U
```

55 Gematrie este un sistem de codare prin care literele sunt înlocuite cu numere.

Fiecărui grup de trei litere îi corespunde un aminoacid sau comanda STOP. AGA = arginină, UGU = cysteină, AUC = isoleucină, UCG = serină, etc.

Mai găsim o confirmare a cunoștințelor ezoterice în reprezentarea simbolică a celor doi acizi ribonucleici ai virusului prin cele două coloane francmasonice Boaz și Jakin, cei doi stâlpi, (unul al Severității reprezentat de sephira Binah și al doilea al Milei reprezentat de sephira Chocmah) ai Arborelui Vieții din Kabala, cele două canale pentru circulația *pranei* (Ida și Pingala) din Yoga, de coloanele ce o încadrează pe Marea Preoteasă pe cartea de Tarot, ori de coloanele cavourilor funerare vechi.

În Sfânta Evanghelie după Ioan , cap. 17 (paragrafele 14, 15, 16), chiar Isus spune:
”*Eu le-am dat cuvântul Tău (genomul viral), şi lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume (nu aparțin celulei), precum Eu nu sunt din lume. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzeşti pe ei de cel viclean (de sistemul imunitar al celulei). Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume (aparține virusului)*”.

Se pare că destinul unora dintre noi, aleși aleatoriu prin zestrea genetică primită la naștere[56], este de a clona virusul al cărui genom monocatenar este inserat în genomul nostru, iar a celorlalți de a menține biosfera Pământului. Oare întâmplător a spus poetul William Blake: ”*Dumnezeu a devenit ca noi, pentru ca noi să putem deveni ca El* ?” Existența noastră este modelată de un scenariu ce are ca model acțiunile întreprinse de un virus pentru a se clona, utilizând dotările celulei, dar și de evoluția virusului care, conform științei, a început prin a fura material celular[57] și culminând cu inserarea genomului său monocatenar în genomul bicatenar al celulei (este caracteristică retrovirusurilor)[58], fabricând alternativ componentele necesare regenerării.

Coarnele și picioarele simbolizează cele două tipuri de genomuri

Nu întâmplător Albert Einstein va mărturisi: ”*Văd un tipar, dar imaginația mea nu poate să-și imagineze autorul acestui tipar .... Noi toți dansăm pe o melodie misterioasă, intonată în depărtare de un cimpoier nevăzut*”, iar renumitul matematician Roger Penrose va susține în cartea „*Incertitudinile raţiunii, umbrele minţii*”, că **un obiect fizic ar putea modela lumea noastră** fără a fi necesar să semene cu ea, dar că nu are idee ce obiect ar putea juca acest rol.

Cea mai frumoasă descriere a ceea ce face genomul monocatenar străin apare în Cartea a noua din Bhagavad Gita, numită ”YOGA TAINEI REGEŞTI”

---

56 În Kathaka Upanișad 2, 23, cunoașterea lui Atman (comunicarea tehnicii de clonare) este un fel de grație: ”*Doar de acela este înțeles, pe care îl alege el, lui îi face Atman vădită esența sa*”.

57 În cazul virusurilor ARN cu polaritate pozitivă, ARN-ul viral este ARNm si poate fi translat direct în proteine virale precoce (inhibă sinteza proteinelor celulei gazdă) si tardive. Replicarea genomului parental se produce prin sinteza unei forme intermediare dublu catenare din care, sub actiunea ARN-polimerazei (proteina virală precoce), sunt sintetizate multe copii ale genomului parental.

58 ARN-ul viral parental este transcris sub acțiunea unei revers-transcriptaze virale (ADN polimerază-ARN dependentă) într-un ADN monocatenar care formează un hibrid ADN-ARN. Lanțul ARN al acestui hibrid este distrus și este înlocuit de o copie ADN, rezultând astfel o moleculă de ADN dublu catenar. Acest ADNdc (numit ADN proviral) este integrat în ADN-ul celulei gazdă. Din ADN-ul proviral sunt transcrise moleculele de ARNm care sunt apoi translate în proteine virale. Din ADN-ul proviral sunt transcrise și copii complete de ARN viral care vor fi încorporate în noii virioni.

4. Întreagă aceasta lume este desfaşurată de mine [care sunt] forma nemanifestată; în mine stau toate fiinţele (genom), şi nu eu stau în ele.
5. Şi [totuşi] fiinţele nu stau în mine; priveşte la unirea mea divină! Sunt susţinător al fiinţelor, fără să stau în ele; prin Sinele meu există toate fiinţele.
6. Precum marele şi veşnicul vânt, ce bântuie pretutindeni, se află în spaţiu, să ştii, tot aşa se spune că toate fiinţele stau în mine.
7. Toate fiinţele, o fiu al lui Kunti, se întoarc în Natura mea, la sfârşit de kalpa; la început de kalpa le creez din nou.
8. Sprijinindu-mă pe propria mea Natură, creez mereu din nou acestă mulţime a fiinţelor, de nevoie, prin forţa Naturii.
9. Şi aceste fapte nu mă leagă, o Dhananjaya; eu rămân ca un străin, nelegat de aceste fapte.
10. Prin mine şi prin grija mea, Natura făureşte tot ce se mişcă şi nu se mişcă; prin această cauză, o fiu al lui Kunti, lumea este pusă în mişcare.
17. Eu sunt tatăl acestei lumi, mama, orânduitorul, străbunul, ceea ce trebuie cunoscut, mijlocul de purificare, silaba [sacră] AUM.

*

1. În afara lumii pământeşti (lumea profană) a mai existat o lume sacră[59], nu numai separată, ci chiar ostilă și rivală. Lumea sacră era lumea ce avea ca ”pattern” virusul, iar lumea profană era lumea ce avea ca ”pattern” procariota. Replicarea genomului acestor ”patternuri” înseamnă repetarea evenimentelor istorice înregistrate în el (cronica Akashă[60] sau Cartea Vieții). Cele 97 de procente din genomul uman ce par a nu avea nici un rost, codează trecutul, prezentul și viitorul lumii. A îndepărta fragmente din el înseamnă a șterge evenimente din existență.

La un moment al istoriei cele două lumi s-au contopit, iar prin crearea eucariotei și inserarea genomului viral monocatenar în genomul bicatenar al acesteia, a fost creat Omul Cosmic ca spațiu de confruntare a celor două lumi.

Matrioșka[61] (bătrânul cu un cocoș negru în brațe)= Omul Cosmic și lumile din el (ultima este un bebeluș în fașă)

Păpușa rusească cu origine japoneză ne vorbește despre lumi ascunse în alte lumi, iar cocoșul ne vorbește despre sămânța universală, simbol al virusului, civilizație de tip Borg prezentată de noi în eseul ”Singularitatea tehnologică și virusul”. Redăm mai jos un rezumat al

59 Spaţiul sacru este spaţiul răsturnat, în oglindă, dedublând lumea noastră prin lumea Cealaltă, diferită de lumea morţilor.

60 Conform principiilor teosofice al căror părinte spiritual este filosoful și esoteristul de origine austriacă Rudolf Steiner, memoria akashică (vizând ideea de "computer universal" sau de "Minte Divină") reprezintă un sistem universal care înmagazinează fidel, ca într-un fel de bibliotecă a destinelor, toate evenimentele petrecute vreodată în acest Univers, orice ființă și faptă.

61 O păpușă din lemn viu colorată, goală pe interior, în care sunt introduse alte păpuși, mai mici, identice, imitând structura cepei. Prezența cocoșului negru simbolizează fertilitatea.

simbolismului cocoșului prezentat în vol. 1, pg. 345, al cărții ”*Dicționar de simboluri*” a lui Jean Chevalier.

SIMBOLISMUL COCOȘULUI

Cocoşul este cunoscut ca o emblemă a orgoliului - accepţie motivată de înfăţişarea și comportamentul păsării. El este în mod universal un simbol solar, pentru că prin cântecul său anunță răsăritul soarelui. De aceea în India este atributul lui Skanda, care personifică energia solară. În Japonia, i se atribuie un rol important, pentru că prin cântul său asociat cu acela al zeilor, a scos-o pe Amaterasu, zeița soarelui, din peştera unde se ascundea (capsida virală); ceea ce corespunde cu răsăritul soarelui, cu apariţia luminii (pătrunderea virusului în celula pattern)

În Japonia ca și în alte țări din Extremul Orient, unde i se atribuie ca virtute curajul, el joacă un rol extrem de benefic: mai întâi pentru că ideograma care îl desemnează în chineză (JI) este omofonă cu aceea care înseamnă de bun augur, favorabil; apoi pentru că atât înfățișarea cât și comportamentul său îl fac apt să simbolizeze cele cinci virtuţi: cele civile, creasta conferindu-i aspect de mandarin; virtuţile militare, datorită pintenilor; curajul, drept urmare a comportamentului său în luptă (în țări unde lupta de cocoşi este foarte preţuită); bunătatea, pentru câ își împarte mâncarea cu găinile; încrederea, datorită siguranţei cu care anunță răsăritul soarelui.

Totuşi, în budismul tibetan cocoșul (virusul) este un simbol extrem de nefast; el figurează în centrul Roții Existenței, împreună cu porcul și cu şarpele, drept una din cele trei otrăvuri. Sensul lui este dorinţa, ataşamentul, pofta nesățioasă, setea. Mai trebuie amintit că în Europa este luat uneori drept imagine a mâniei, a dorinţei nesăbuite și dezlănțuite, nesatisfăcute.

În conformitate cu tradiţiile elenice, zeul cu cocoș al cretanilor, Velchanos, a fost asimilat cu Zeus. Cocoșul s-a aflat lângă Leto când l-a născut pe Apollo și pe Artemis, al căror părinte era Zeus. De aceea, el este consacrat totodată lui Zeus, Leto, Apollo și Artemis, adică zeilor solari și zeiţelor lunii.

Fiul lui Apollo a fost sigurul zeu care, datorită leacurilor sale, a înfăptuit învierea pe pământ (s-a clonat), prefigurare a renaşterilor din cer. Pentru acelaşi motiv, cocoșul era emblema lui Attis, zeul solar, mort și înviat, printre divinitățile orientale. Acest rol de psihopomp explică și faptul că cocoșul i-a fost atribuit lui Hermes (Mercur), mesagerul care parcurge cele trei nivele ale cosmosului, de la Infern la Cer.

Frasinul arbore cosmic, este originea vieţii. Cocosul care stă de veghe în vârful său, ca pe fleșa unei biserici, apare astfel ca protector și chezaș al vieţii.

În Africa, după o legendă a peulilor, cocoșul este asociat noţiunii de taină. Atitudinile, actele și metamorfozele cocoșului corespund diferitelor destine prin care trec secretele; un cocoș într-o colibă înseamnă secretul păstrat în tăcere, un cocoș în curte (metamorfozat în berbec) = secret dat în vileag față de cei apropiați și intimi; un cocoș în stradă (metamorfozat în taur) = secret răspândit în popor; un cocoș pe pajişte (metamorfozat în incendiu) = secret ajuns la ştirea dușmanului, cauză a ruinei și dezolării.

Cocoșul este și emblema lui Hristos, asemeni vulturului și mielului. Dar în mod deosebit își pune în evidență simbolismul solar: lumină și înviere.

De aceea și figurează pe fleșele bisericilor și turnurile catedralelor. Poziţia aceasta în vârful lăcașurilor de cult poate evoca supremaţia spiritului în viața omenească, originea divina a iluminării izbăvitoare, veghea sufletului

doritor să perceapă în tenebrele nopţii pe sfârșite primele licăriri ale spiritului care se trezeşte.

Cocoșul se bucură în lumea islamică de o veneraţie mult mai mare decât celelalte vietăți. Profetul însuşi spunea: Cocoşul alb este prietenul meu; el este duşmanul duşmanului lui Dumnezeu... Cântatul său semnalează prezența îngerului.

Profetul i-a dat o dimensiune cosmică: Printre creaturile lui Dumnezeu, pare-se că a spus, exista un cocoș, a cărui creastă se află sub Tron; ghearele pe pământul inferior și aripile în aer. După ce două treimi din noapte au trecut și nu mai rămâne decât o treime, bate din aripi. Iar apoi spune: Lăudaţi pe regele preasfânt, vrednic de laudă și de sfinţenie, adică nu mai e altul pe potriva lui. În clipa aceea, toate păsările bat din aripi și toți cocoşii cântă.

Ca simbol masonic, cocoșul este totodată semnul veghei și al apariţiei luminii inițiatice. Cocoșul corespunde mercurului alchimic.

Uneori și Abrasax[62], logosul gnostic, este reprezentat printr-un cocoș situat între două cobre, mânând cu un bici cei doi cai înhămați la carul de luptă și apărându-se de dușmani cu scutul.

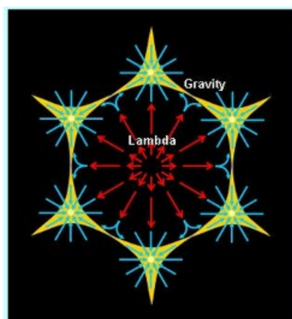
Cu alte cuvinte, genomul străin, extrem de ”potent”, simbolizat de cocoș, a preluat conducerea (acțiune simbolizată de biciul cu trei ramuri = cele trei enzime virale), ADN-ului, simbolizat de cele două cobre veninoase, germinând ”sămânța universală” simbolizată de cele șase

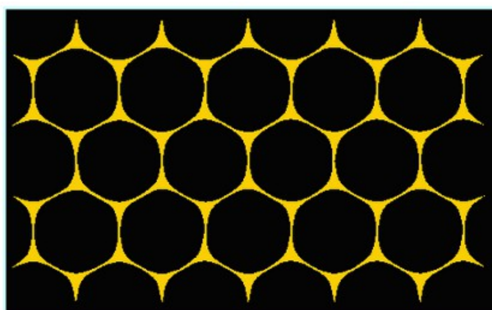
62 Cele șapte litere care îi scriu numele reprezentă fiecare dintre cele șapte planete clasice. Vendelin susține că este o abreviere a cuvintelor ebraice: **a**b, **b**en, **r**ouach, h**a**kadōs; **s**ōtēria **a**po **x**ylou ("Tată, Fiul, Duhul Sfânt, mântuirea de pe cruce"). Conform gematriei, numele scris în grecește: ΑΒΡΑΣΑΞ are valoarea 365:
A = 1, B = 2, P = 100, A = 1, Σ = 200, A = 1, Ξ = 60

petale ale florii de pe carul de luptă, producând cele patru tipuri de nucleotide virale (adenina, uracil, citozina şi guanina), simbolizate de cei patru cai, apărându-se cu scutul de eventualele riposte ale ADN-ului.

*

În 1998 s-a descoperit că expansiunea Universului se accelerează, ceea ce l-a determinat pe cercetătorul Conrad Ranzan să elaboreze Modelul Celular al Universului. El susține că expansiunea Universului nu se accelerează, că numai spațiul regional se extinde și că Universul are un aspect celular la scară mare (Om Cosmic).

Alchimistul Permetry va susține că: ”*Omul conține chintesența întregului Univers*”. Lumea profană este Omul și mediul înconjurător perceput printr-un văl Maya (lumea noastră materială este o iluzie creată de simţuri[63], un fel de lume virtuală).

În Popol Vuh se spune că zeii se întrebau la un moment dat: ”*Ce se va întâmpla oare dacă ei (primii oameni) nu vor naşte şi nu se vor înmulţi atunci când vor veni zorile, când soarele se va înălţa? Şi ce va fi dacă nu se vor înmulţi deloc?*” [......] ”*Atunci Inima Cerurilor aduse ceaţă în ochii lor şi ceaţa le acoperi vederea ca un nor, ca aburul răsuflării în oglindă. Ochii li se înceţoşară şi ei nu putură zări decât ceea ce se afla aproape, numai ceea ce se arăta desluşit vederii lor. În chipul acesta, cei patru oameni îşi pierdură înţelepciunea şi toată ştiinta iar obârşia şi începutul s-au năruit. În acest chip au fost alcătuiţi şi au luat fiinta strămoşii noştri, părinţii noştri, plăsmuiţi de Inima Cerurilor, de Inima Pământului*”.

În zilele mai apropiate de noi, pe la 1710, George Berkeley[*] conchidea că: *lumea materială este o iluzie şi o dublură sau abstracţiune nenecesară, inconceptibilă, intangibilă şi invizibilă - pe scurt, o lume superfluă în raport cu realitatea. Lumea este impregnată dinăuntru de un set de simţuri şi prezidată din exterior de setul unic de percepţii divine ale lui Dumnezeu, care prin caracterul său de spectator, conferă lumii coeziune şi continuitate*.

Lumea dezvăluită de simțuri poate fi descrisă, suficient de exact pentru uzul cotidian, de fizica newtoniană, dar fizica cuantică ne dezvăluie o realitate care contrazice bunul simț. Savanţii vorbesc de existenţa a două universuri paralele dar cu legităţi diferite:

– **universul subatomic** condiţionat pluridimensional cu relativitatea Timpului şi Spaţiului, cu existenţa principiului incertitudinii la nivelul subatomic. Geoffrey F. Chew[**], a propus teoria "*bootstrap*"[***], al cărui „principiu postulează că la o anumită scară pur si simplu nu mai există

---

63 Ideea aspectului inexact al lumii materiale, aspect conceput de noi prin simţuri, nu este nouă. Upanişadele în India, Parmenide şi Platon în Grecia, Kant şi Schopenhauer în Germania, au susţinut că întreaga lume a devenirii este o aparenţă. Upanişadele afirmând chiar că lucrurile în sine sunt Maya, adică o pură nălucire, o iluzie.

* George Berkeley este un filozof născut în Irlanda. Este cunoscut mai ales pentru doctrina sa care stipula inexistența unei substanțe materiale și faptul că lucrurile, bunăoară pietrele sau mesele, sunt colecții de "idei" sau senzații ce pot să existe doar în minte și doar atâta timp cât sunt percepute.

** Geoffrey F. Chew (născut 05 iunie 1924) este un fizician american, cunoscut pentru teoria bootstrap a relațiilor dintre particule.

*** Termenul Bootstrap (şireturi) înseamnă în sens propriu „a se ridica în aer trăgându-şi cizmele” şi a fost introdus în fizica subatomică ca o reacţie metodologică firească împotriva realismului clasic (tradiţia newtoniană). De altfel fizica particulelor elementare abundă de tot felul de metafore „adjectivale” precum „straniu”, „fermecat”, „top”, „frumos” etc

obiecte fundamentale. Rolul jucat de obiectele fundamentale în teoriile atomiste este înlocuit de un *principiu al organizării informationale* care are însuşirea de a fi totodată un principiu *structurant* ale diferitelor scări ale Realitătii. Accentul se deplasează de la un obiect spre *eveniment*, de la o substantă spre energie, de la structură spre organizare” Fiecare parte este în relaţie cu întregul şi invers. Orice acţiune asupra uneia se reflectă asupra celeilalte. Această idee se regăseşte şi în cele două legi ale magiei descrise de J. Frazer în cartea „*Creanga de aur*” vol. 1.

- **universul atomic** condiţionat tridimensional, adică accesibil simţurilor noastre şi raţiunii numai în lumea tridimensională, impunând concluzia unei cunoaşteri incomplete a realităţii.

David Bohm* și Karl Pribram** au afirmat că: *realitatea tangibilă din viața de zi cu zi este de fapt o iluzie, ca* ***o imagine holografică****. Dincolo de această iluzie există o ordine mai ascunsă a existenței, un nivel vast și primordial al realității care creează toate obiectele și aparențele lumii noastre fizice. În realitate, tot ceea ce există în această lume nu este decât un vast ocean de frecvențe și unde, iar această "realitate", nouă ne pare concretă, solidă și tangibilă doar pentru că creierul nostru este capabil să transforme interior această hologramă în pietre, bețișoare și alte obiecte familiare care compun lumea noastră.*

Vechea confruntare dintre cele două lumi se poartă acum în citoplasma celulelor corpului, numită și lumea Infernală și are loc între genomul bicatenar al celulei reprezentat de Eu, și genomul monocatenar străin inserat, reprezentat de Sine. Eul se perpetuează prin procreare externă între un Eu masculin și unul feminin, iar Sinele se perpetuează intern prin naşterea Copilului de Aur, fruct al dragostei dintre Eu și Sine (Budha este deseori reprezentat cu un copil, deja bătrân, în brațe).

Vizualizarea copilului. Shangqing dadonq zhenjini, cap. 6

Ştim de la C. G. Jung că Sinele este feminin la bărbați și se numește Anima și masculin la femei, fiind numit Animus. Isus la asta se referă când zice: ”*Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți!*”. Această idee este exprimată în simbolismul salciei din tradiția patristică a Bisericii răsăritene despre

---

* David Joseph Bohm s-a născut la 20 decembrie 1917, în Wilkes-Barre, Pennsylvania (S.U.A.). Redactează o expunere amanunţită a mecanicii cuantice (1951), care a trezit interesul lui Einstein şi al lui Wolfgang Pauli. Bohm a contribuit în mod decisiv la marele proces de clarificare intelectuală care a avut loc ca repere majore în istoria recentă : 1. paradoxul Einstein, Podolsky, Rosen (1935), 2. teorema lui Bell (1964) si 3. experienţele privind nonseparabilitatea (1969; 1972 et seq.). Lui Bohm i se datorează cea mai interesantă şi mai susţinută tentativă contemporană de a reface nonierarhic unitatea distrusă dintre gândirea ştiinţifică şi toate celelalte forme de cunoaştere (religioasă, artistică, filozofică etc.).

** Karl H. Pribram (25 februarie 1919 - 19 ianuarie 2015) a fost profesor la Universitatea Georgetown, din Statele Unite, profesor emerit de psihologie şi psihiatrie la Universitatea Stanford şi profesor distins la Universitatea Radford. Pentru publicul larg, Pribram este cunoscut pentru dezvoltarea modelului creierului holonomic din care rezultă că universul poate fi o imensă hologramă creată în bună parte de mintea omenească.

care se spune că este simbol al fecioriei, iar caracteristica ei de a fi "distrugătoare de rod", o preînchipuire a morții mistice care, prin renunțarea la perpetuarea vieții pământești supusă morții, tinde spre dobândirea puterii cerești de procreare. Cei feciorelnici și cele feciorelnice participă de pe acum la viața îngerească, acea stare în care sufletul (Sinele=genomul străin) este preamărit, iar trupul (Eul=genomul bicatenar) devine transparent. Despre această stare, Sf. Grigoria de Nazianz spune că are un loc în bine-întemeiata cetate a cerului (virusul în curs de asamblare).

Aceeași idee este expusă în legenda lui Narcis (Eul) din mitologia greacă în care acesta s-a îndrăgostit patologic de propria reflexie din apă (Sinele).

Narcissus de Caravaggio

Genomul străin, numit de europeni „scânteie divină", de hinduși „atman", „*pogorât pentru a se întrupa*", reușește să se purifice singur prin cele șapte reîncarnări (legea lui Mendel) ale filozofiei hinduse. Credincioșii sau adepții (cei care au parte de "*chemarea interioară*") strânși în jurul celui care și-a terminat reîncarnările (Budha, Zaratustra, Iisus, Mohamed, etc) vor realiza lumea sacră a virusului (comuniunea cu Dumnezeu) prin autoasamblarea componentelor virale obținute după moartea acestora.

De aceea, cabalistul, gnosticul și sufitul vor susține că asigurarea Paradisului trebuie făcută "cât ești în viață", iar evreul, creștinul și musulmanul obișnuit cred că este suficientă credința pentru ca după moarte să se ajungă în Paradis.

Cei neînrolați într-o comunitate religioasă sau într-o comunitate de practicare a unei căi spirituale, precum și rebuturile acestor comunități, vor merge în lumea infernală asigurând metabolismul eucariotei "pattern", continuându-și, după integrarea din nou în ADN, reîncarnările rămase.

În "Eroul cu 1000 de chipuri", pg. 62, Joseph Campbell va spune despre "*refuzul chemării*": "*pentru că te-am chemat și tu ai refuzat, voi râde și eu de nenorocirea ta, voi râde când frica te va năpădi, când frica-ți va fi ca o pustiire, iar distrugerea ca o vijelie. Pentru că cei simpli care întorc spatele vor fi nimiciți din asta, iar cei nebuni (nedemni) de norocul lor vor fi distruși*".

Despre pastorul Jonathan Edwards, spune că-și amenința enoriașii cu "*Mânia lui Dumnezeu*", care se poate dezlănțui: *chiar dacă și-au schimbat viețile în multe privințe, sau nutresc sentimente religioase, sau practică o formă de religie în familie, și chiar dacă în "Casa Domnului" au urmat cu strictețe legea ei, dacă nu au simțit în ei schimbarea produsă de coborârea în sufletul lor a Spiritului lui Dumnezeu (activarea genomului străin) și nu s-au născut a doua oară*.

2. Există o omologie totală între Cer (microcosmos = eucariote+procariote+virus) și Lume (macrocosmos = Om, planete, galaxii). Asta înseamnă că tot ce există pe Pământ există într-un anumit fel și în Cer, iar fiecărui lucru de pe pământ îi corespunde un lucru în Cer, după al cărui

model s-a realizat, spune Mircea Eliade în ”*Alchimie asiro-babiloniană*”, pg. 17. Asta înseamnă că dacă asceții și inițiații ortodocși vor merge în ”Împărăția Cerului”, asamblând o clonă de virus, undeva pe Terra se va fabrica un OZN.

Așa se explică posibilitatea interpretării Evangheliilor în sensul dat de Barbara Thiering în cartea ”*Isus Omul*”, dar și proba că la Qumran s-a efectuat un ritual de magie neagră pentru stăpânirea lumii. Cei care au inițiat proiectul ”Noul Israel” (o clonă nouă a unei componente virale) erau oameni cu o pregătire religioasă specială. Erau asceți care apreciau un stil de viață care poate fi numit monastic, care cred că sexul trebuie folosit doar pentru procreare (ca virusul). Centrul lor era la Qumran în N-V-ul Mării Moarte și cuprindea aristrocrați expulzați (ce nu mai aveau loc în clona virusului Avraam ce tocmai se autoasamblase). Ei studiau calendarul pentru a urmări semnele vremii când vor fi repuși în drepturi (să participe la o nouă clonă). ”Avraamul” Noului Israel a fost Hilel, numit ”Cel Mare” care a propovăduit ”Legea de Aur”. Construirea unui Nou Israel este o necesitate, așa cum în ”celula-pattern” clonarea unei componente virale este tot o necesitate ce se petrecea imediat după o etapă de fabricare de componente celulare. Experții în studiul calendarului din Qumran știau când începe o astfel de etapă și considerau că anul venirii lui Irod marca acest început ce va dura 1000 de ani. Conform platonicismului popular se credea că ceea ce se petrece pe pământ este o reproducere a ceea ce se petrecea în cer. O slujbă pământeană este o reflectare a venerării continue a lui Dumnezeu în cer. Pe asta se bazează magia neagră. Construiesc pe Pământ un centru care să fie o copie a centrului ceresc, respectă în acest centru activități speciale ce vor forța reproducerea în cer (citoplasma celulei-pattern) a acestui centru, reproducerea devenind o clonă a unei componente virale. Construiesc pe pământ mai multe astfel de centre (biserici), reproduc în cer mai multe componente virale. În cartea ”*Biologia credinței*”, Bruce Lipton demonstrează cum este posibilă o astfel de magie la nivel personal, utilizând emoțiile pentru reglementarea expresiei genetice, magia fiind o punte între ştiinţa celulelor şi mecanica psihologiei omeneşti. Esenienii au experimentat magia la nivel de comunități omenești și a avut ca urmare apariția conceptului unei Împărății a lui Dumnezeu, adică a unei clone a întregului virus (religia înseamnă a lega, a uni ceea ce e despărțit). Și termenul de ”Mesia” (Cel Uns) era obligatoriu să apară. Uleiul are proprietatea de a pluti deasupra apei, așa cum componentele virale se vor aduna și vor pluti la suprafața citoplasmei, imediat sub membrana celulei. Normal era și faptul ca Isus, conducătorul ne-evreilor (a noilor componente virale), să fie văzut (în faza inițială) de cei modelați de componentele virale ale unui alt virus simbolizat de Ioan Botezătorul/Învățătorul Dreptății (capul tăiat al acestuia reprezenta finalizarea asamblării, nemaiavând nevoie de corp, simbol al celulei) drept ”Preotul Josnic”, ”Omul Minciunii”. Prorocirea apariției unui Antihrist (Fals Învățător) este posibilă pentru că face parte din firescul lucrurilor. O clonă viitoare este Antihrist pentru o clonă care tocmai se asamblează, este Apocalipsa, este Fiara 666. Clona care tocmai se asamblează a fost la rândul ei Antihrist în perioada de început a clonării. De aceea Ioan, în 2:18, afirmă că nu e vorba de un singur antihrist, ci că există mulți antihriști. O clonă nouă începe cu surplusul de componente virale clonate, așa că Sola Scriptura va preciza în versetul 19: "*Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri, căci de-ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toți de-ai noștri, de aceea au ieșit*".

Hipolit (c. 217) preluând argumentele lui Irineu, mai spune: ”*după cum Christos este reprezentat de leu, simbol al puterii regale, la fel și Antihrist se va asemăna cu un leu. Dar Christos este reprezentat și de miel, de aceea și Antihrist, va apărea ca un miel, cu toate că este un lup (fură componente clonate de la virusul clonat înainte). Christos a trimis apostoli la toate popoarele, la fel va trimite și Antihrist falși apostoli. Mântuitorul a adunat oile împrăștiate (componente virale), la fel va face și Antihrist. Christos S-a arătat ca un om, Antichrist se va arăta la fel. Christos a înviat și Și-a arătat trupul Său Sfânt ca un templu, și Antichrist va ridica un templu de piatră în Ierusalim*”.

Andrei de Cezarea a adus ideea că Antichrist „*va veni din cele mai întunecate și mai îndepărtate țări ale pământului, unde diavolul este exilat*”. Așadar, Antichristul, în viziune

ortodoxă, pare să fie un drac absolut (ARN viral), încă din concepție, un exemplar uman complet pervertit din naștere. *După cum Iisus a venit dintr-o fecioară, Antichrist se va naște fie dintr-o destrăbălată (Lilith) care se dă drept fecioară, fie dintr-o fecioară necurată. Asemenea lui Iisus, Antichristul va rămâne în anonimat până la 30 de ani, își va începe lucrarea cu predici și minuni incredibile, va intra triumfal în Ierusalim, ca Messia și va fi încoronat acolo. Antichrist se va arăta, asemenea lui Iisus, ca profet, rege și mare preot, și își va completa oficiul destructiv ca învățător al omenirii, ca monarh supranațional, și ca primat suprem al tuturor religiilor, cerând să fie venerat ca Dumnezeu*.

Antihrist și diavolul. Fragment din o frescă de Luca Signorelli, c. 1501

În cartea ”Isus din Apocalipsă”, Barbara Thiering spune:

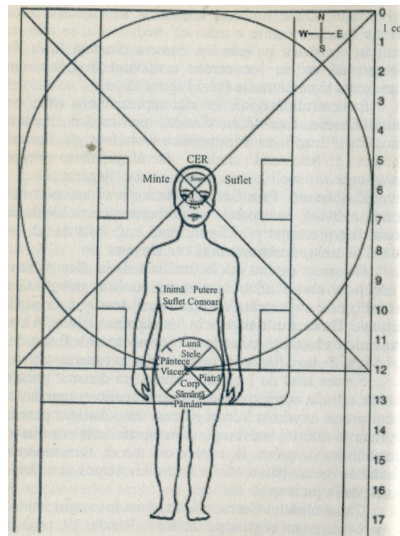
Între zeloții iudei și creștini se ducea o luptă pentru a-i atrage de partea lor pe ne-evrei (”să prindă pește”), unii pentru a-i face iudei, ceilalți pentru a le da o nouă religie care nu e iudaică. Deşi au pornit împreună, tensiunile dintre cele două grupuri au devenit atât de puternice încât fiecare numea pe celălalt diavol, înşelător, hulitor. Numărul 666 era un indiciu pentru aceia care cunoşteau alfabetul ebraic şi modul în care a fost folosit în sistemul monastic gnostic, din care a luat naştere mişcarea zelotă. Literele alfabetului ebraic erau folosite şi ca numere. Ultima literă, Tau ("t") era folosită pentru 400, penultima, Şin ("s") pentru 300 şi antepenultima, Reş ("r") pentru 200. Numărul 600 era format din 400 şi 200, Tau şi Reş. Numărul 60 era mai jos în alfabet, la Samekh (un alt "s"). Numărul 6 era spre începutul alfabetului, la Uau ("V"). Această literă, Uau, era folosită cu o iniţială sau cu un grup de iniţiale. Deci, literele ce reprezentau 666 erau: Tau, Reș, Samekh (TRS, 660) cu un extra Uau (6) pentru a arăta că erau folosite ca iniţiale. În sistemul monastic iudaic literele erau folosite pentru gradele obţinute în fiecare an, ca într-un sistem școlar. Cel mai înalt grad era Tau, ultima literă a alfabetului fiind folosită pentru a arăta că promovările nu puteau merge mai sus. El era atins în mod normal la vârsta de 30 de ani, după zece ani de studiu. În anul precedent era atins Şin, iar înainte de acesta Reş. Privilegiul asociat lui Reş era acela că învăţăceii superiori, care erau acum absolvenţi, puteau intra în camera folosită ca înlocuitor al templului şi puteau rosti rugăciuni acolo, ca şi cum ar fi fost preoţi ai templului. Înainte, ei nu avuseseră voie să intre în el.

Din cei zece ani de studiu, primii trei, de la vârsta de 20 la 23 de ani, erau folosiţi pentru pregătirea pentru iniţiere. Abia la 23 de ani era atins Samekh, gradul iniţierii. Astfel, el era cealaltă piatră de încercare importantă. Tau, Reş şi Samekh reprezentau cei trei paşi principali din cariera unui învăţăcel dintr-o mănăstire. Deci, atunci când sistemul monastic răsăritean, cu disciplina lui opresivă şi scopul său

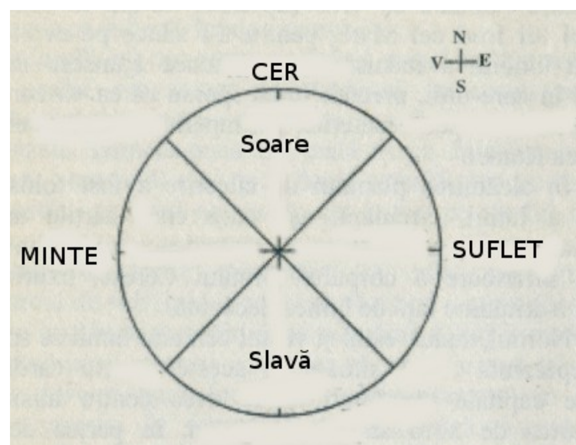
militar ascuns, a fost respins de creştini, ei au vorbit despre acesta cu dispreţ, numindu-l "666".

În Zohar, cartea principală a Cabalei și atribuit în mod tradiţional lui Moise se afirmă: *cuvintele şi literele constituie mijloacele prin care s-a desfăşurat un proces de materializare. Dumnezeu a creat lumea alcătuind tipare din literele alfabetului (nucleotide). Prin urmare, acestea au proprietăţi magice.*

Conform Barbarei Thiering, la Qumran întreaga realitate era sistematizată, putând fi exprimată printr-un singur plan, determinat de numere.

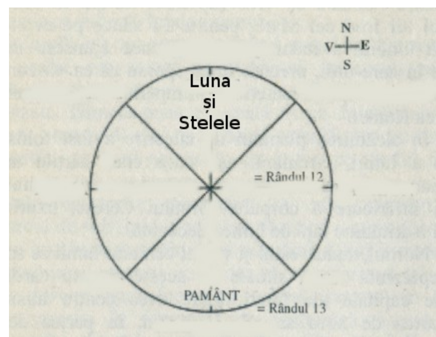
Fiecare detaliu al sacristiei unde se desfășura ritualul religios al iudeilor era parte a ordinii creaţiei. Ce se întâmpla în cer era descris în Evanghelii la vedere, ce se întâmpla în viața reală este descris în mod ascuns în aceleași Evanghelii, prin metoda ”pesher”. Scopul era ca oamenii din viitor, ghidați de aceste corespondențe, să poată prevedea (proroci) începerea unei noi clonări de virus și deci apariția unui nou Anticrist, dar și ajutarea divinității să se cloneze prin respectarea unui ritual strict celebrat de persoane amplasate ierarhic în puncte cheie ce asigură expansiunea zonei de clonare. De aceea, în centrul cercului mai mare, în dreptul frunţii Omului Cosmic, a fost conceput un cerc de un cot în care stăteau Preoţii care reprezentau nucleul comunităţii şi al universului și care reprezentau întrupări ale divinității.

Sacristia, o cameră dreptunghiulară întinzându-se pe direcţia nord-sud, cu pereţii laterali făcuţi din pietre aspre lipite cu mortar, este un plan al universului, reprezentat printr-un cerc, acoperind 12x12 coţi[64], inclusiv pereţii laterali, iar centrul acestuia se afla în centrul frunţii Omului Ceresc (al treilea ochi), considerat a avea de trei ori mărimea unui om obişnuit și din care ieșeau raze de forma unui X. Pătratul de 12x12 coți, adică 144 de coţi pătraţi, în care este înscris cercul, reprezintă Noul Ierusalim (noua clonă a virusului), aşa cum apare în planul din Apocalipsă.

Se consideră că filozofii care iniţiaseră curentul de gândire ce a devenit gnosticismul se apropiaseră prin cunoștințele lor de o condiţie divină și, ca urmare, toți inițiații ce se vor ridica la acest nivel vor purta un X pe frunte, reprezentând gradul cel mai înalt posibil (X era forma literei arhaice Tau, ultima literă a alfabetului ebraic, indicând faptul că un om nu putea merge mai departe în sistemul gradelor exprimate prin litere).

Exact în centrul sacristiei, acolo unde se spunea rugăciunea de prânz, se afla Soarele, căci sistemul gnosticilor se baza pe calendarul solar. Pământul se afla mult sub el, pe rândul 13, locul celor murdari şi excluşi. Când un om care era trimis pe rândul 13, se spunea că este "aruncat pe Pământ". Chiar deasupra Pământului, pe rândul 12, era locul Lunii şi al stelelor.

Cum Omul era imaginat stând pe fundul Mării, cele trei poziţii principale din sacristie erau "Cerul, Pământul și Marea". Când s-a spus că "Dumnezeu a făcut Cerul, Pământul şi Marea" (Fapte 4:24), înţelesul special era că sacristia de la Qumran conţinea planul întregii creații.

Şapte din cei 12 coţi ai Omului Cosmic se aflau în camera nordică, mărginită de estradă, care reprezenta o linie exact deasupra organelor genitale. De la aceste organe în jos era uman, situat în clasa oamenilor obişnuiţi, consideraţi de celibatari a fi murdari, cei 5 coţi de jos aflându-se pe treaptă şi în camera sudică.

Fiecare rând de 1 cot din cameră era denumit printr-un număr, căci în corelaţia dintre timp şi spaţiu ei reprezentau locul precis exprimat în coţi pe care un om stătea pentru a se ruga la diferite ore din zi, şi mergeau de la nord în jos. Rugăciunea de prânz, la a şasea oră din zi, avea repartizat rândul 6. Un cot pătrat oferea destul loc pentru ca un om să poată sta în picioare.

Capul Omului Ceresc era imaginat în centrul rândului 6, iar ochii, nasul şi gura pe rândul 7. Rândul 12, mijlocul, includea "intestinele" şi "burta". O persoană care făcea parte din camera nordică, participând la liturghie, dar care era oarecum căzută în dizgraţie, era trimisă să stea pe rândul 12, şi se spunea că este "în intestine" sau "în burtă". O persoană care se bucura de ceva favoruri era "pe sân" sau "în inimă", pe rândul 12, în partea stângă, dar, chiar şi aici, el era inferior persoanei de alături, din partea de est, care reprezenta "puterea" (fiind "confirmat") şi "pieptul", varianta masculină a "sânului". Pe rândul 8, putea "cădea pe gât" îngenunchind în acel cot.

Cum rândurile 6 şi 7 se aflau în centrul camerei şi erau locurile rugăciunilor de prânz şi de la ora 1 p.m., omul care ocupa unul din aceşti coţi era de rang înalt. Dacă stătea pe partea estică a capului, se afla pe locul "sufletului", dacă stătea pe cea vestică, se afla pe locul "minţii". Astfel, patru oameni care stăteau în partea superioară a corpului formau un dreptunghi al "inimii, sufletului, minţii şi puterii". "A-l iubi pe Dumnezeu" în aceste patru locuri, aşa cum ne învaţă Marcu 12:30, nu

64 Cotul este o unitate de măsură de 18 inch, derivată din lungimea braţului unui om, considerat a avea 46 cm.

avea doar un sens moral, ci şi un sens suplimentar, al poziţiilor în ierarhie.

Oricum, "corpul" începea pe rândul 13, unde se găseau "pietrele", cuvânt folosit pentru testicule, având în centru "sămânţa" (virusul este o piatră și o sămânță universală). "Mâinile" ajungeau şi ele până la rândul 13, dar se puteau ridica.

Când venea timpul mesei, în cameră era aşezată o masă, ocupând 6 din cei 10 coţi ai săi. De fiecare parte a mesei stăteau câte şase oameni, pe locuri sau porţiuni de bancă, fiecare loc fiind un pătrat de un cot, având spaţiu pentru picioare sub masa lată de doi coţi. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, exprimându-şi apartenenţa la o comunitate monastică.

Numai aceşti doisprezece oameni aveau privilegiul de a folosi partea nordică a sacristiei, de la rândul 12 în sus. Rândul 13 consta dintr-o treaptă lată de un cot. Dacă un om era exclus de la masă, catalogat fiind drept "murdar", era trimis până pe rândul 13, la nivelul organelor genitale.

3. Comunicarea dintre cele două lumi pentru primirea de instrucțiuni și controlarea clonării se face prin viziuni, transe, exerciții speciale, transmise pe cale orală din negura vremurilor de către cei ce ne-au modificat genetic, șamanii fiind primii reprezentanți. Cei care stăpânesc metode de a anula simţurile şi a călători prin cealaltă realitate, sunt cunoscuţi sub numele de şamani (la populaţiile aşa zis primitive), iatromanţi (în antichitatea târzie a Greciei), profeţi (în perioada dezvoltării religiilor monoteiste), iniţiaţi (în timpurile moderne).

Călătorii în alte lumi susţin că, în afara Pământului, mai există două lumi: una cerească (virusul) şi una subpământeană (celula); toate lucrurile, înainte de a se petrece pe Pământ, se petrec întâi în cer. Oamenii trebuie să slujească zeii celor două lumi, urmându-le întocmai instrucţiunile transmise pe diverse căii, sub ameninţarea cu lumea subpământeană în caz de neascultare.

Antropologul Graham Townsley, studiind şamanii *yaminahua*, afirmă că aceştia învaţă nişte cântece, numite *koshuiti*, imitând spiritele pe care le văd în timpul halucinaţiilor pentru a putea intra în legatură cu acestea. Cuvintele acestor cântece sunt cu totul de neînţeles pentru indienii *yaminahua* care nu sunt şamani. Townsley scrie: „*Aproape nici un lucru amintit în aceste cântece nu este numit aşa cum suntem obisnuiţi. Sunt utilizate în schimb cele mai obscure metafore. De exempu, noaptea devine «tapirul însetat», pădurea devine «alune cultivate», peştii sunt «porci pecari», anacondele sunt «hamace» şi tot aşa mai departe”.* În fiecare caz, scrie Townsley, logica metaforei poate fi explicată printr-o legatură obscură, dar reală: „*În acest fel peştele devine «porc pecari cu guler alb», din cauza asemănării dintre branhiile acestuia şi petele de pe gâtul porcului pecari, jaguarul devine «coş» din cauză că nuielele din care este impletit coşul (wonati) dau naştere unui model asemănător cu cel de pe blana jaguarului*".

Şamanii înşişi înţeleg foarte limpede aceste metafore şi le numesc *tsaiyoshtoyoshto*, adică „*întorsătură de limbă*". Ceea ce Townsley traduce prin „*limbaj răsucit*". Şamanii *yaminahua* vorbesc în această limbă răsucită pentru că, spun ei: „Prin *koshuiti* văd cântând. Examinez pe îndelete lucrurile - limba răsucită mă aduce aproape, dar nu prea aproape, vorbind normal aş pătrunde brutal în miezul lucrurilor, aşa doar le dau roată şi pot să le văd mai limpede”.

4. Șamanul este primul dintre Terrani (băștinași) care și-a activat genomul extraterestru de tip virus. O legendă buriată spune:

> ”*La început, nu existau decât Zeii (tengri) la apus şi Spiritele Rele la răsărit. Zeii l-au făurit pe om şi acesta a trăit fericit până în clipa în care spiritele rele au răspândit boala şi moartea în lume. Zeii au decis să-i dea omenirii un şaman care să poată lupta cu bolile şi cu moartea şi au trimis pe Pământ Acvila. Dar oamenii nu au înţeles limba Păsării: de altfel nu puteau avea încredere într-o pasăre. Acvila s-a întors la Zei şi i-a rugat să-i dea darul vorbirii sau să le trimită oamenilor un şaman buriat. Zeii au trimis-o înapoi cu porunca de a dărui puterea de a şamaniza primei fiinţe întâlnite. Ajungând pe Pământ, Acvila (genomul viral) a văzut o femeie dormind lângă un copac (ADN) şi s-a împreunat cu ea. La puţină vreme după asta, femeia a născut un fiu care a devenit „primul*

şaman" (prima clonă de genom extraterestru)".

Șamanul, după cum afirmă Mircea Eliade, este vrăjitor şi un *medicine-man*; el este socotit vindecător şi fachir. În plus, este psihopomp, şi poate fi preot, mistic şi poet. Şamanul, şi numai el, este marele maestru al extazului. El este un „ales" (are în genom instrucțiunile de clonare a virusului) şi, în această calitate, are acces la o zonă a sacrului rămasă inaccesibilă celorlalţi membri ai comunităţii. Șamanul are relații cu fiii sau fiicele Marelui zeu al Cerului (virusul). Se aseamănă cu misticii care, ca şi el, și-au activat genomul viral. El nu se teme de "spiritele" produse de ADN, ci le stăpâneşte (prin magie[65]). Experienţă extatică în cursul căreia candidatul este torturat, tăiat în bucăţi, omorât şi apoi reînviat îl consacră pe şaman. Fiecare şaman are o soție celestă (catenă virală), care îl ajută să activeze genomul viral, clonând componente virale. Numeroase mituri şi legende atestă rolul esenţial jucat de o zână, o nimfă sau o semizeiţă în aventurile eroilor: ea este aceea care îi instruieşte, îi ajută în încercările la care sunt supuşi (încercări adesea initiatice) şi le dezvăluie mijloacele prin care pot pune stăpânire pe simbolul nemuririi (plantă miraculoasă, mere de aur, izvor al tinereţii etc).

5. Teologia lui Isaac Luria, considerat fondatorul Noii Kabbale, şi de fapt cel mai mare kabbalist al tuturor timpurilor, utilizând doctrina **tzimtzum** (concentrare, contracţie sau retragere) concepe lumea ca pe un sistem din vecii vecilor organizat, bazat pe legile de conservare (virusul nu consumă energie) şi nu de întâmplare, deoarece Kabbala nu dă o importanţă prea mare haosului primordial (celulei nevirusate). După Luria, existenţa Universului a fost posibilă doar printr-un proces de „contracţie" a lui Dumnezeu (autoasamblarea virusului), adică „După Geneză, Dumnezeu, păstrându-şi intactă esenţa, s-a retras în sine ca să facă loc Lumii, părăsind, ca să spunem aşa, o regiune din interiorul Său, un fel de spaţiu-mistic din care El s-a retras ca să se reîntoarcă în actul creaţiei şi al revelaţiei". Este vorba de două forme de **tzimtzum**, de două forme de retragere. Prima se referă la retragerea fiinţei divine în ea însăşi pentru a permite existenţa lumii fizice. A doua constă în retragerea „voinţei divine" pentru a permite fiinţei umane libertatea de alegere. Dar, aceasta a însemnat sacrificarea unităţii şi a exclusivităţii Divinităţii. Ca atare, concepţia **tzimtzum** în Kabbală stipulează că pentru existenţa vieţii conştiente cu liber arbitru, a fost necesară distrugerea ordinii iniţiale, a unităţii şi a simetriei, atribute fundamentale ale Divinităţii. **Tzimtzum**, ca esenţă a Kabbalei, se regăseşte în totalitate în teoria cosmogonică modernă a Big Bang-ului.

La episcopul german Nicolaus Cusanus, orice fiinţă singulară din univers reprezintă universul şi deci pe Dumnezeu însuşi într-o manieră particulară proprie fiinţei respective, contractând (contractio) bogăţia infinită a universului în funcţie de propria individualitate a fiinţei respective. „Cunoscând în parte", aşa după cum ne-a învăţat Sf. Apostol Pavel în prima scrisoare către Corinteni (Cap. 13, versetul 9) şi neavând acces la adevărurile ultime, nu putem formula decât conjecturi (păreri bazate pe ipoteze sau pe presupuneri). Atât timp cât acestea rezistă testelor, ele sunt acceptate. Altfel, ele sunt respinse rămânând ca alte teorii să le înlocuiască şi să sintetizeze experienţa.

După Descartes, raportul liber al lui Dumnezeu cu creaţia sa este acelaşi de la început până la sfârşit, adică un raport de creaţie în fiecare moment (omul, creația lui Dumnezeu, produce continuu componente virale).

*

Noi credem că în urmă cu sute de mii de ani, la nivel macrocosmic, o civilizație de tip Borg de mărimea unui virus, a aterizat pe Terra, operând aici modificări genetice ale plantelor și viețuitoarelor existente (suportul pentru limbajul simbolic), ce au culminat cu crearea Omului prin modificarea băştinaşului în aşa fel încât acesta să fie capabil să cloneze genomul lor monocatenar prevăzut cu un program cu instrucțiuni de clonare, inserat în ADN-ul acestuia. Primirea la naştere a

65 Magia reprezintă cunoașterea principiilor și căii prin care omnisciența și omnipotența Spiritului (genomului viral) și controlul său asupra forțelor Naturii (ale ADN-ului) pot fi dobândite de individ. (Kabbala de Papus, pg. 201)

acestui program este o problemă de hazard și de aceea știința tradițională susține că Dumnezeu alege pe cei cu care va comunica prin revelații sau viziuni. Acesta se poate activa prin procedee speciale transmise pe cale orală și păstrate într-un cerc restrâns. Gândiți-vă câte zeci de mii de oameni au practicat metode ezoterice de activare și numai un Buda, un Zaratustra, un Moise, un Isus sau un Mohamed au reușit. Acest genom străin este și o bombă cu ceas care intră în funcțiune între 40 și 45 de ani, provocând depresie la cei care îl posedă și nu încep practicarea unei căi spirituale.

Mai credem că lumea macrocosmică este o reflectare a unui model microcosmic de tip celulă-virus, ce se pot influența reciproc.

Aceste idei a fost expuse de mulți cercetători printre care Toni Victor Moldovan în cartea ”*Programul Terra - un atentat extraterestru asupra omenirii*”, Michael Tellinger în cartea ”*Sclavii Zeilor*”, controversatul Zecharia Sitkin în cartea ”*A 12 planetă*” și ”*Cartea pierdută a lui Enki*”, Erich von Däniken în cartea ”*Amintiri despre viitor*”, etc.

Creația lumii a fost abordată de toate tradițiile cunoscute. ”*A construi un templu înseamnă a face lumea; a ţese o pânză înseamnă a urzi lumea; a cânta sau a dansa înseamnă a produce cosmosul; a scrie înseamnă a participa la cosmogonia Cărţii Lumii*”, spune Mircea A. Tămaș în cartea ”Facerea”.

”*Nici una dintre mitologiile cunoscute ale omenirii nu evită mitul dublului act creator inițial, al universului și al omului*”, afirmă Victor Kernbach în cartea ”Miturile esențiale”. Există mai multe idei ale creației și anume: ideea aristoteliană că nu există creație și lumea este veșnică; ideea platonică a unui Dumnezeu demiurg care creează ființa; ideea iudeo-creştină a unei Creații *ex nihilo*; cea a Kabbalei, referitoare la un Dumnezeu infinit care își creează însăși ființa printr-o mișcare de retragere (autoasamblare și retragere din celulă). Mult mai rar apare ideea creării lumii de către un zeu care imprimă un impuls haosului primordial din a cărui rotire tot mai accelerată se formează un ou gigantic, despicat de la sine în două jumătăți ce vor deveni cele două principii contrare a căror rotire mențin echilibrul în univers.

Binele şi Răul trebuie consideraţi emblematic ca poli ai manifestării. Sectele gnostice, bogomilii, pavlicienii, catarii au pus mare preţ pe dualitatea bine-rău. În mitologia vedică și cea nahuatlă, creația este ciclică. Ciclurile creație-distrugere aparțin unei perechi antagonice divine. Sunt și mitologii în care zeii fundamentali apar precosmogonic, fie dintr-o mamă divină, fie prin autocreație.

Nici unul din miturile esențiale ale creației lumii nu concepe cosmogonia neurmată de actul creării omului, fie dintr-o materie antropogonică (lut+suflu de viață, lut+sânge divin, pietre), fie dintr-un ou primordial (virus). Există și ideea androginului despicat printr-o operație divină spre a se constitui într-o pereche umană bărbat – femeie.

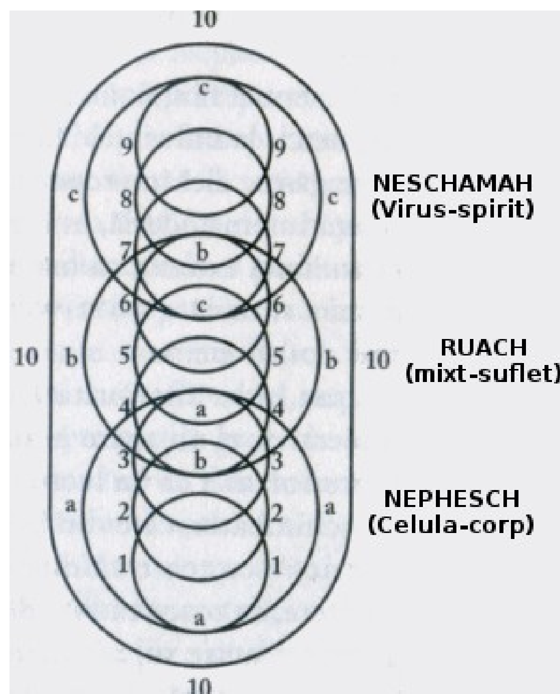
”*Şi Kabbala este pătrunsă de ideea că omul reprezintă cu exactitate modul în care este alcătuit întregul Univers, că Omul este imaginea Universului, dar asta nu înseamnă că Universul este un uriaș animal vertebrat, ci înseamnă că au principii constitutive identice și nu asemănătoare*”, spune Papus (Gerard Encausse) în cartea ”Kabbala”, pg. 84.

Dacă admitem că există trei lumi, așa cum susține Robert Fludd (virusul=arhetip/Dumnezeu, celula = Macrocosmos/Natura și mixajul dintre ele = Microcosmos/Om), le vom regăsi în Quabalah[66] sub denumirea de spirit, corp și suflet, cu referire la natura umană. După Pitagora, Necesitatea (metabolismul celulei) și Puterea/Voința (instrucțiunile de clonare) sunt cele două mobiluri opuse care își trag forța dintr-o cauză superioară (virus), numită *Nemesis* sau Providență.

Lumea corpului sau celula cuprinde principiul vital și se numește ***Nephesh***. La om, această lume este centrată în zona ficatului. Lumea spiritului sau a virusului este Unitate în sine însuși și se numește ***Neschamah***. La om, această lume este centrată în zona creierului. Prin inserarea genomului viral monocatenar în ADN-ul celulei se creează o lume mixtă, o lume a sufletului, care

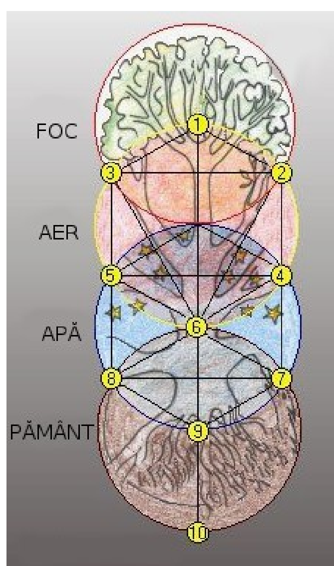
66 Quabalah este un cuvânt ebraic compus din consoanele, q, b, l și h, denumire mult mai autentică decât: Cabbala, Kabbala, Cabala etc.

se manifestă în exterior drept lumea noastră materială, dar în realitate este o lume virtuală. Ea este numită ***Ruah***, se datorează afinității care existe între celulă și virus și este inspirată de ARN-ul viral. La om, această lume este centrată în zona inimii.

Cifrele reprezintă etapele progresive parcurse de componentele virusului, de clonare și purificare, până la momentul autoasamblării. La nivelul Universului, celor trei diviziuni ale ființei omenești le corespund Asiah, Yetsirah și Briah.

Dacă ținem cont de cele patru elemente, interpătrunderea lumilor arată astfel:

Elementele Apă și Aer compun lumea Ruach, Pământul reprezintă celula și Focul reprezintă virusul.

Credem că Gnoza, care este o doctrină sincretică, apărută aproape o dată cu creștinismul în mediile evreiești (samariteanul Simon Magul, despre care se vorbește în Faptele Sfinților poate fi considerat ca fiind un prim maestru) exprimă cel mai vizibil ipoteza noastră. Conform profesorului Manlio Simonetti (unul din cercetătorii actuali ai gnosticismului antic), numele de gnoză derivă din cuvântul grecesc *gnosis* – cunoaștere. Cunoașterea este fondată pe convingerea de-a avea la interior

o scânteie divină (fragment din genomul monocatenar extraterestru) înlănțuită în corpul material sau mai bine spus, în lumea materială (celulară cu genom bicatenar), o lume grea și tenebroasă, o lume a exilului creată de un Dumnezeu identificat cu Creatorul din Vechiul Testament al creștinilor. La baza experienței fiecărui gnostic, care se simte străin în lumea materială care-l înconjoară și-l condiționează, o lume străină de propriul SINE, stă convingerea că este păstrătorul unei revelații divine, destinată la puțini aleși (la cei care dețin porțiunea din genomul monocatenar cu instrucțiuni de clonare). Această revelație, în modul cel mai autentic, este un germen, o particulă de substanță divină, degradată și căzută în lumea materială, prizonieră în corpul material, din care încearcă să se elibereze pentru a se întoarce în lumea divină de origine (virusul, civilizație de tip Borg, modulară și holografică). Dar eliberarea este posibilă numai prin mijlocirea unui ELIBERATOR DIVIN (ARN viral clonat), care coboară din ceruri sub înfățișare umană, sau își face simțită prezența într-un alt mod, printr-o persoană – ISUS, anume aleasă, ca instrument din opera divină de eliberare. Această operă (clona) eliberează omul, păstrător al ”scânteii divine” din sclavia în care era ținut în lumea materială. Această ”sclavie” își avea originea în eroare sau în păcatul unei ființe divine, feminine – SOPHIA (cunoașterea), ”sclavie” înfăptuită de un Dumnezeu Inferior (ADN-ul), Demiurgul, identificat cu Dumnezeul creator al Vechiului Testament. Recuperarea treptată a ”scânteii divine”, degradată și prizonieră în lumea materială, va face superfluă existența acestui Demiurg, care până la urmă va avea un sfârșit.

Gnosticul susține că scânteia divină, nu ar fi prezentă în toate ființele umane, ci numai în puțini, tocmai în gnostici, care se autodefinesc *pneumatici*, sau purtători ai spiritului divin. În grecește, *pneuma* înseamnă spirit. Restul umanității ar putea fi împărțită în:

* **psihici** – persoane dotate cu *suflet* (genom bicatenar), dar nu și cu *spirit* (psyché, în greacă înseamnă spirit), și

* **hilici** – ființe strict materiale (în greacă hyle, înseamnă materie), toți aceștia fiind rodul Creației Demiurgului (ADN-ului).

În acest context, gnosticul, fiind de natură divină, se consideră exonerat de poruncile Dumnezeului Creator, pe care, dimpotrivă, îl disprețuiește și-l critică permanent ca uzurpator și violator al propriei divinități a gnosticului, divinitate încarcerată în lumea materială, demiurgică. Această concepție privitoare la lume ascunde (și în unele texte se exprimă) nu numai un profund dispreț pentru restul umanității, abisal inferioară, ci și o adevărată ură pentru indivizi (numai în aparență umani), ființe ale întunericului, fii (ai unui Dumnezeu răutăcios) care, prin coincidență, își arogă o inadmisibilă egalitate cu *pneumaticii*, unicii oameni adevărați (în sensul propriu).

Pentru a clarifica ideile privitoare la natura Demiurgului, în antiteză cu Dumnezeu cel Bun, din care spiritele pneumaticilor ar fi scântei exilate, merită adăugat că teogonia gnostică tinde să identifice pe cel din urmă cu un Principiu Negenerat – numit câteodată Abis, Tată Suprem, Pleroma (cu sensul de Deplinătate), despre care nu se știe nimic, despre care nu se știe ce ar putea fi, analog cu AIN-SOF-ul din Cabală, expresia evreiască a gnozei. Conform miturilor gnostice, la un moment dat, acest Tată Negenerat încearcă să se manifeste (să se cloneze) și o face prin emanații succesive de cupluri celeste, așa numitele *sizigie*, constituite dintr-o particulă feminină, respectiv una masculină. Aceste cupluri, provenind direct din centrul androgin al Divinității (genom monocatenar), numite de către gnostici și *eoni* se înșiruie diferențiate prin perfecțiunea din ce în ce mai scăzută, până la ultimul *eon*, Sophia, cel mai imperfect, ultima treaptă dintr-un proces de degenerare emanatistă (emanatism – doctrină filosofică potrivit căreia Universul este o emanare a lui Dumnezeu) care tulbură lumea divină printr-o dramă – căderea originară (pătrunderea în celulă). Se deschide astfel calea către un cosmos material corupt, opera unui Zeu – Dumnezeu răutăcios și ignorant care, pentru a făuri materia rea, nu a ezitat să ceară ajutorul unor entități, numite arhonți. Pervertită în acest fel, imaculata perfecțiune originară, ca operă a Demiurgului creștinilor, Tatăl Suprem încearcă să-i adune pe aleși (autoasamblare) prin trimiterea unui Hristos căruia îi acordă misiunea de a-i sustrage tiraniei Demiurgului (ADN-ului), dotându-i cu mijloacele necesare salvării lor, misiune văzută ca o reîntregire cu *pleroma* originară. Aceste mijloace, care sunt bazele revelării

unui Hristos Gnostic, se manifestă ca învățături ezoterice fondate pe magie, capabile să conducă inițiatul către trezirea sa, la conștiința divinității sale, punându-l în contact direct cu entități spirituale superioare. Este elocventă în acest sens declarația unui satanist din Bologna – Italia, care se proclama fiu al Satanei (denumire inițială a genomului monocatenar) și care-și iniția adepții trasându-le cu propriul lui sânge, pe frunte, de trei ori cifra 6, autodefinindu-se: Unul care crede în principiul filosofic al satanismului, adică acela că divinitatea se află la interiorul bărbatului și al femeii, nu într-o entitate abstractă.

GENEZA BIBLICĂ ȘI ȘTIINȚA

a). Margaret Issigonis, și Michael Issigonis Aegina, de la Brandon University, Canada, prezintă o interpretare uimitoare a Genezei biblice. Ei susțin că:

*”Dacă cuvântul "**apă**", așa cum apare în versetele 2,6 și 7 din Geneză, este interpretat ca "Hidrogen" (nuclee sau atomi) și interpretarea versetelor 1-4 rămâne cea cunoscută, se observă o coincidență uimitoare între Cosmologie și Geneză. Dacă sensul cuvântului "**Lumina**" se consideră a fi acela de "foton", atunci versetul 3, "**să fie lumină**", este momentul exact al Big Bang-lui. Versetul 2, "... **şi Duhul lui Dumnezeu Se mişca pe deasupra apelor**" se referă la stadiile timpurii ale universului în care au fost produse nuclee de hidrogen. Acțiunea "duhului lui Dumnezeu" asupra apei poate fi considerată prevalența protonilor asupra antiprotonilor. Versetul 4, "**Și Dumnezeu a despărțit lumina din întuneric**" este "ultima împrăștiere "care a avut loc la 500.000 de ani de la Big Bang. Versetul 7, "**Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărţit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii**" descrie formarea unor stele și, astfel, a unei planete în conformitate cu Astronomia, conducând în cele din urmă la crearea Pământului. Versetele 9-25 sunt în concordanță cu teoriile moderne ale științelor Pământului, inclusiv versetul 11 unde paradoxul apariției soarelui urmează apariției vegetației pe pământ”.*

Faptul că un cuvânt poate fi interpretat diferit nu este nou în Geneză. Cuvântul "Ziua" din versetul 5 este interpretat ca ”lumină”, apoi ca ”seară” și în versetul 14 ca perioadă obișnuită de timp (zile, ani).

Rezumatul evenimentelor

Ziua	Versetul biblic	Evenimente după Geneză	Evenimente după știință	Data evenimentului b.a=bilioane ani m.a=milioane ani
Întâi	1	Rezumatul evenimentelor		
	2	Materie neformată (apă = protoni)		
	3	Apariția luminii	Big Bang Primii fotoni și protoni	12-15 b.a.
	4 și 5	Despărțirea luminii de întuneric	Formarea atomilor Ultima împrăștiere	1/2 m.a. după Biga Bang
A doua	6 la 8	- Separarea firmamentului de ape - Crearea pământului	Formarea stelelor/Pământului	4,6 b.a
A treia	9 și 10	- Mări	Formarea oceanului,	4,0 b.a

		- ridicături de pământ	a solului	
	11 la 13	plante verzi, copaci, semințe	Primele plante de pe fundul oceanului	3,8 b.a
A patra	14 la 19	soare, luna, stele	Soarele este vizibil Prima fotosinteză	3,0 b.a
A cincea	20 la 23	vietăți în apă, zburătoare, etc	În primul rând pești, insecte	~ 400 m.a
A șasea	24 și 25	tot felul de creaturi vii, reptile	Primele animale de pe uscat	~ 300 m.a
	26 la 31	oameni	Primii oameni	~

„Bereşit bara Elohim et ha-şamayim v'et ha-areţ"

Acestea sunt cuvintele cu care începe Geneza şi respectiv Biblia, şi care se traduc în limbile moderne prin: „*La început a făcut Elohim cerul şi pământul*".

Bereşit se scrie în ebraică:

בּ ר שׁ

Rudolf Steiner spune că: „Beit", prima dintre litere, respectiv sunetul, care compune cuvântul, evocă forţa substanțială care împleteşte un habitaclu, o cochilie; „Reiş", a doua consoană, evocă forţa Entităţilor spirituale care acţionează în interiorul acestui habitaclu; „Şin", al treilea sunet, evocă forţa care, acţionând din interior, tinde să se manifeste în exterior. Prima literă schițează o celulă deschisă în care pătrunde virusul reprezentat prin punct. A doua literă reprezintă genomul monocatenar al virusului. A treia literă reprezintă inserarea genomului monocatenar în ADN-ul dublu catenar, de unde va acționa la clonarea virusului.

B

ב	Bet		2

R

ר	Resh		200

Ș

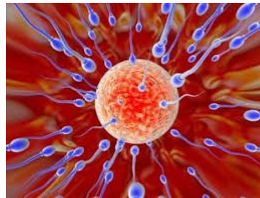
ש	Shin		300

Asta justifică următoarea afirmație a aceluiași Rudolf Steiner: "*sunetul „beit" evocă ceva care se închide, care se repliază asupra unui conţinut interior. Sunetul „reiş" trezeşte un sentiment asemănător celui pe care îl simte cineva care devine conştient de capul său, iar „şin" provoacă un sentiment pe care l-aş putea traduce prin aceste cuvinte: deschide prin străpungere. Limba ebraică era într-adevăr o limbă perfect obiectivă, care se cristaliza în imagini pe măsură ce sunetele se formează iar sufletul se lasă însuflețit de ele*".

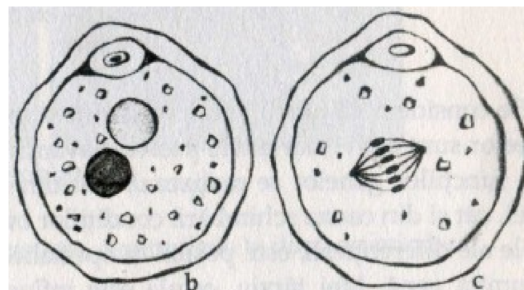
b). Ligia Hotin prezintă, în cartea ”*Hexagramele și tiparul vieții*”, vol. 1, pg. 173, o ipoteză aproximativ identică cu cea prezentată de Natalia Staicov în cartea ”Universul viu”, pg. 22, ce se încadrează în teoriile moderne care acreditează ideea existenței unui cod al Bibliei. Urmărind modul de derulare a procesului genezei şi având în vedere hexagramele chinezești, legenda egipteană a Ochiului lui Horus şi embriogeneza obținem:

PRIMA ZI

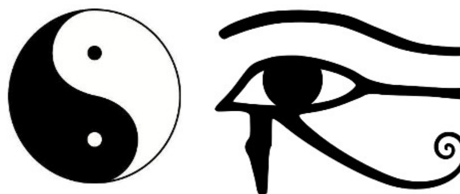
Biblia afirmă că, ***”La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”.***

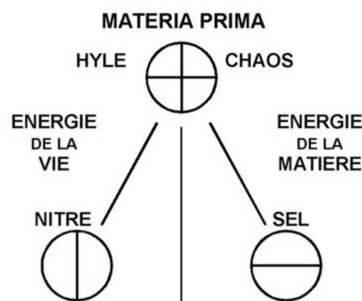

Embriogeneza ne spune că formarea embrionului monocelular numit *zigot*, începe prin unirea unuia din spermatozoizii (ceruri) existenți şi ovul (pământ).

Astfel, ziua întâia se încheie cu identificarea celor 2 principii (lumină-întuneric, bărbat-femeie) existente în cadrul aceleiaşi entităţi, care este definită fie prin simbolul din tradiţia chineză (Yang-Yin), fie prin ochiul lui Horus, fie prin zigotul din embriogeneză.

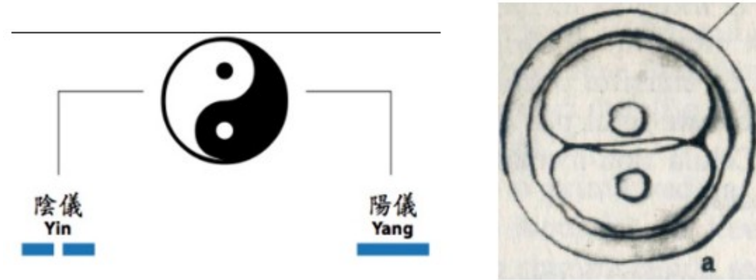

ZIUA A II-a

Biblia afirmă că Dumnezeu a trasat o tărie în mijlocul apelor, a despărţit apele de sus de apele de jos.

Fracţia 1/2 din legenda lui Horus, ”marea delimitare” Yin și Yang din tradiția chineză și prima diviziune celulară a zigotului, descriu a doua zi a cosmogoniei.

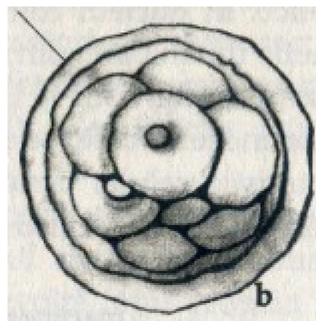
ZIUA A III-a

Biblia afirmă că: "pământul să odrăslească verdeaţă: iarba purtătoare de sămânţă, după felul şi asemănarea ei, şi pom roditor care după felu-i să dea rod cu sămânţa'n sine pe pământ".

Fracţia 1/8 din legenda egipteană se mulează perfect peste procesul din embriogeneză. Același lucru se întâmplă și cu generarea celor 8 trigrame. Referinţele fiind numai la 2 entităţi, iarba, adică ce creşte jos la nivelul pământului deci multiplicarea *yin*-lui şi pomii, ceea ce se înalţă spre cer, deci multiplicarea *yang*-ului. Pentru ca cele 2 entităţi să odrăslească, deci să se înmulţească trebuiau să existe absolut toate elementele care să permită acest lucru: apa (din aer şi din sol), aerul şi mişcarea lui, focul, sensul de creştere şi partea solidă (muntele), deci cele 6 elemente care împreună cu cerul şi pământul constituie cele 8 trigrame.

Primele 8 celule din procesul de embriogeneză au calitatea unică de a fi multipotente. Sunt singurele celule care nu se reînnoiesc niciodată, apar la a treia diviziune celulară şi nu mor decât odată cu moartea corpului fizic. Până la stadiul de opt celule, fiecare celulă este capabilă să formeze un nou embrion, adică sunt multipotente sau, după cum spune Biblia: "purtătoare de sămânţă, după felul şi asemănarea ei". Ziua a 3-a este ultima zi în care se mai stabilesc principiile.

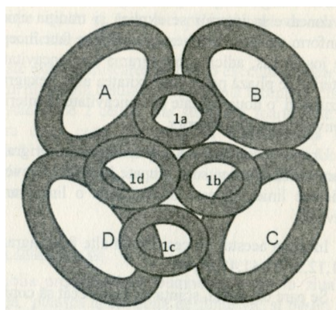

Experimentele aplicate pe animale au demonstrat că dacă, pe parcursul a 3-4 zile, din organismul matern s-ar lua una din cele opt celule şi s-ar inocula altei fiinţe, din această celulă s-ar dezvolta un organism normal. Opt celule reprezintă hotarul de la care începe diferențierea funcţională a celulelor. Şapte din cele opt celule, continuând să se dividă, vor începe să formeze prima membrană fetală - trofoblastul, care uneşte mama şi copilul. După o serie de transformări, cea de-a opta celulă pune începutul dezvoltării fătului uman.

ZIUA A IV-a

Biblia afirmă: "Să fie în tăria cerului luminători care să lumineze pământul, să despartă ziua de noapte şi să fie semne şi spre anotimpuri şi spre zile şi spre ani".

În embriogeneza se spune că "începând cu stadiul de 8 blastomere are loc un proces de aplatizare şi bipolaritate a acestora, concomitent cu reorganizarea celulară, astfel că suprafeţele externe ale celulelor devin convexe şi suprafeţele interne devin concave. În acelaşi timp se constată existenţa unui proces de adezivitate celulară între unele din grupele de blastomere, ceea ce face posibilă o segmentare atât în interiorul celulei dar şi în afara acesteia". Doar după numărul de 8 celule începe procesul de adezivitate.

În tot acest timp are loc şi o mişcare de clivaj perpendicular, asemănătoare, dacă nu chiar identică cu mişcarea cromatinei, la baza căreia se afla ADN-ul cromozomial. Conform studiilor de specialitate, "ADN-ul din organismele vii, împreună cu proteinele, sunt sub forma unor spirale organizate în mod divers. De obicei un corp spiral creează în jurul axei de rotaţie o polarizare care corespunde câmpurilor torsionale divers direcţionate. Câmpul de torsiune creat în zona unui pol formează polarizarea dreaptă, iar celalalt, respectiv, pe cea stângă".

La fel este şi segmentarea zigotului care are loc prin planuri de clivaj perpendicular și identică cu mişcarea pe care o execută celulele în cadrul diviziunii celulare, observabilă începând chiar din stadiul de 2 celule, dar mai vizibilă în figura celor 16 celule şi reprezentarea lor grafică. Se observă că din poziţia sudică are loc o rotaţie spre dreapta, iar din poziţia nordică o rotaţie spre stânga.

Interesant că și hexagramele (care sunt în corelație cu structura atomului) țin cont de această bipolaritate prin gruparea în hexagrame asimetrice care sunt perechi ale opuselor (fiecare hexagramă este cuplată cu hexagrama obţinută prin citirea liniilor în sens invers); de fapt această grupare reprezintă cuplarea a două câte două celule identice, sau după tradiția chineză 8 trigrame identice suprapuse 1,2,29,30,51,52,57,58).

Hexagramă 2 sau D pământul
Hexagramă 52 sau C muntele
Hexagramă 29 sau 1a apa
Hexagramă 57 sau B vântul
Hexagramă 51 sau 1d tunetul
Hexagramă 30 sau 1b focul
Hexagramă 58 sau 1c lacul
Hexagrama 1 sau A cerul.

Reorganizarea suprafeţelor convexe la exterior şi concave la interior implică citirea hexagramelor începând de jos în sus, adică o hexagramă cu concavitate în interior se pliază peste convexitatea altei hexagrame, rezultând o nouă entitate cu concavitate în interior şi convexitatea spre exterior. În următoarea grupare trigramele care sunt simetrice sunt grupate în perechi inversate (fiecare linie *yin* este înlocuită de o linie *yang* şi invers);

În urma acestui proces rezultă alte 8 hexagrame -11,12,31,32,41,42,63,64;

Ziua a cincea

Biblia precizează că Dumnezeu a zis în ziua a cincea:
„Să mişune apele de vieţuitoare şi să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului."

În cadrul celei de a patra diviziuni, embrionul are o forma neregulată, dar în momentul atingerii stadiului de 32 celule forma lui se schimbă devenind sferică (lucru indicat de existența în versetul biblic doar a două elemente: apă şi aer), iar acest lucru se întâmplă exact la 5 zile de la momentul fecundării.

Ziua a şasea

Dumnezeu a zis: „Să dea pământul vieţuitoare după soiul lor; vite, târâtoare şi fiare pământeşti după soiul lor."
Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ."

După stadiul de 32 celule, are loc o deplasare unul către celălalt a polilor zigotului, generând o formă asemănătoare unui măr scobit, stadiul purtând numele de *morulă*. Prin ultima diviziune celulară, celulele mai mari se dispun în centru şi formează embrioblastul, adică matricea viitorului embrion, iar celulele mai mici se aşează la periferie şi formează trofoblastul ce asigură nutriţia embrionului.

În acest moment cele 64 celule se aranjează în cercul interior, iar celelalte celule care au fost şi ele supuse unui proces de aditivitate se grupează la periferie, formând cercul exterior.

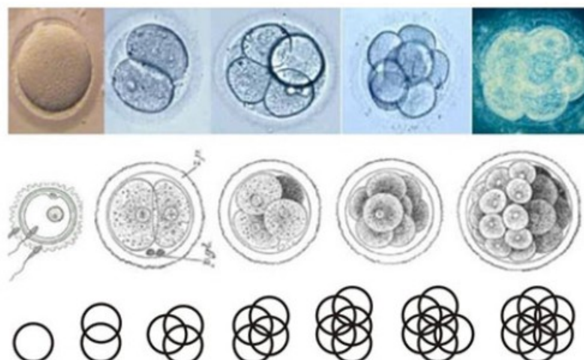
Ca urmare, abia în ziua a şasea se pune problema apariţiei fiinţelor vii; "să scoată pământul fiinţe vii după felul lor", deci programul genetic era complet, astfel încât de abia în acest moment a putut să apară omul.

În mod surprinzător, chiar Biblia asociază explicit actul creaţiei cu embriogeneza. Astfel în cap 2 paragraful 2 din Facerea, se menţionează: „Şi-n ziua a şasea Şi-a împlinit Dumnezeu lucrarea pe care o făcuse; iar în ziua a şaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale pe care le făcuse". Iar, Bartolomeu Valeriu Anania spune într-o adnotare la "Biblia cu ilustraţii": "Verbul synteleo (cu accentul pe ultimul „e"), înseamnă „a împlini", „a rotunji", „a desăvârşi", dar nu singur, ci în cooperare (*teleo* precedat de *syn*), nuanţă care cuprinde ideea embrionară.

Ziua a şaptea

În ziua a şaptea, Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea pe care o făcuse
şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

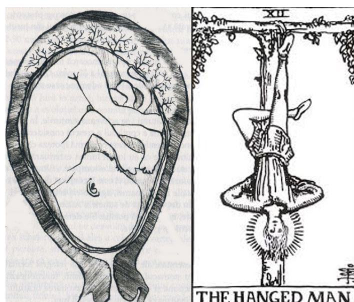
Genetic, începând cu acest stadiu are loc transformarea *morulei* în *gastrulă* şi, apariţia apoi a tuturor mugurilor organelor. Cu aceasta s-a încheiat un stadiu, în care toate informaţiile vitale sunt încifrate în celulele noului organism. Borna cu numărul 64 indică încheierea acestui stadiu. De acum încolo urmează alte stadii ale dezvoltării omului, toate însă folosind informaţiile deja existente în ADN.

Ultimul desen din dreapta-jos reprezintă ceea ce ezoteriştii numesc ”sămânța vieții veșnice”
Hexagramă 64 era numită de vechii chinezi "înainte de împlinire".

NOTĂ:

Cartea Spânzuratului din jocul de Tarot este posibil să aibă legătură cu ieșirea copilului cu capul înainte, legat de ombilic.

GENEZA BIBLICĂ ȘI VIRUSUL

Capitolele de început ale Genezei au fost o sursă de controversă atât în interiorul, cât și în afara bisericii creștine, spune Dr. George W. Benthien[67], în analiza făcută în eseul ”*Zilele Creației în Geneză*”. Controversa se concentrează în primul rând pe calendarul evenimentelor de creație și dacă descrierea ar trebui interpretată literal sau metaforic. Din punctul nostru de vedere Geneza a fost scrisă în așa fel încât să fie valabilă și pentru generațiile viitoare, indiferent de cât de avansate sunt cunoștințele lor și asta pentru că descrie un tipar ce se aplică lumii materiale.

Există unele asemănări între primele două capitole ale Genezei și celelalte descrieri antice ale creației. Numărul șapte a fost special în multe culturi antice, dar numai Creația biblică se bazează pe săptămâna de șapte zile.

Iată câteva dintre aparițiile numărului șapte în Geneză:

1. Au fost descrise șapte zile ale Creației.
2. Au fost șapte rapoarte de efectuare a ceva ("și a fost așa").
3. Au existat șapte rapoarte de evaluare ("și Dumnezeu a văzut că este bine").

67 A lucrat timp de 40 de ani la Laboratorul Spawar al Marinei, are un doctorat în matematică de la Universitatea Carnegie Mellon, specializată în mecanica cuantică. Acum se ocupă cu relația dintre știință și creștinism.

4. Dumnezeu este menționat de 35 de ori (5 x 7) în acest capitol.
5. Pământul este menționat în acest capitol de 21 de ori (3 x 7).
6. Întregul capitol conține 469 (67 x 7) de cuvinte ebraice.
7. Versetul de început al Genezei conține șapte cuvinte ebraice.
8. Al doilea verset al Genezei conține 14 (2x 7) cuvintele ebraice.
9. Există 35 (5 x 7) cuvintele ebraice care descriu ziua a șaptea și Sabatul ebraic.

Interesant că în alte culturi Creația este urmarea unirii sexuale a doi zei, pe când Creația biblică se efectuează prin Cuvântul lui Dumnezeu. În celelalte culturi scopul creării omului a fost acela de a elibera zeii de munca obositoare. În Geneza biblică omul este văzut ca vârful creației lui Dumnezeu și fiecare om este special, fiind o reflectare a Dumnezeului adevărat.

O mare parte din controversa referitoare la descrierea creației din Geneza se referă la semnificația cuvântului "zi". Unii consideră că este o zi normală de 24 de ore, alții spun că se referă la o perioadă de timp de lungime nespecificată, iar altele îl tratează ca parte a unei forme literare.

Încercarea de a considera desfășurarea Creației pe o perioadă lungă de timp a fost numită "teoria decalajului". Această interpretare se bazează pe expresia din versetul 2 al Genezei: "pământul a fost fără formă". Teoreticienii decalajului susțin că a existat o civilizație anterioară, condusă de Satana și distrusă de Dumnezeu. Această distrugere a făcut ca pământul să devină gol. Această teorie are astăzi puțini adepți.

Deși interpretarea de zile calendaristice a zilelor creației a rămas poziția dominantă în cadrul bisericii, au existat o serie de teologi proeminenți care considerau că Geneza biblică permite posibilitatea unor perioade lungi de creație.

În 1961, Henry Morris, profesor de inginerie civilă, și John Whitcomb, profesor de teologie, au argumentat că perioada de creare a constat din șase zile de 24 de ore care au avut loc acum câteva mii de ani și că formațiunile geologice pe care le vedem astăzi sunt în mare parte rezultatul inundației descrise în Geneza. Acest punct de vedere este numit ”Noul Pământ sau – Pământul tânăr”.

În ultimii ani, Hugh Ross, fostul astrofizician Cal Tech, și alții au predat și scris un număr de cărți care susțin poziția potrivit căreia succesiunea evenimentelor descrise în Geneza este corectă, dar că zilele creării reprezintă perioade lungi de timp. Acest punct de vedere este numit "Creaționism progresiv".

O altă interpretare a Genezei biblice aparține specialistului în Vechiul Testament, John Sailhamer și se numește ”Creaționism istoric”. El susține că în majoritatea cazurilor Geneza se referă la terenul promis de Dumnezeu pentru poporul său. El spune că fraza ebraică "*tohu wa bohu*" din Geneza 1: 2 nu înseamnă "fără formă și gol", așa cum este adesea tradus, ci transmite ideea de "nelocuit" și "sălbătic". Ca urmare, el interpretează cele șase zilele descrise în Geneza 1 ca pregătire a unei țări pentru poporul său și nu se referă la crearea întregului pământ, pentru că aceasta s-a făcut în versetul 1.

O altă formă a creaționismului pământului vechi este "Evoluția teistă". Avocații acestei poziții afirmă că Dumnezeu este creatorul, dar că a folosit evoluția pentru a produce varietatea formelor de viață pe care le vedem astăzi.

Profesorilor Meridith Klein (1922- 2007) și teologul francez Henri Blocher consideră că zilele biblice sunt zile normale, dar că ele trebuie interpretate metaforic ca parte a unei forme literare. Teoria lor este numită ”teoria cadrelor”.

Lucrările lui Walton și Middleton susțin că cele șapte zile descriu construcția templului lui Dumnezeu. În această interpretare, ”cerul și pământul” sunt privite ca locuință a lui Dumnezeu. Această viziune este întâlnită la Isaia 66: 1-2:

Aşa vorbeşte Domnul: „Cerul este scaunul Meu de domnie şi pământul este aşternutul picioarelor Mele! Ce casă aţi putea voi să-Mi zidiţi şi ce loc Mi-aţi putea voi da ca locuinţă?

Toate aceste lucruri doar mâna Mea le-a făcut şi toate şi-au căpătat astfel fiinţa”, zice

Domnul. „Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de Cuvântul Meu.

La aceste interpretări diverse a contribuit faptul că Geneza a fost scrisă în limba ebraică veche, care era diferită de cea modernă. În plus, a fost scrisă inițial pentru un popor al cărui mod de gândire a fost semnificativ diferit de cel actual.

Mai întâi de toate, ebraica biblică conținea foarte puține cuvinte față de limbile moderne. Vechiul vocabular ebraic a fost de aproximativ 1% din mărimea limbii engleze moderne. Ca urmare majoritatea cuvintelor evreiești au avut mai multe sensuri (interesant că genetica afirmă că același aminoacid poate fi codat de codoni diferiți, iar evreii susțin că alfabetul lor reprezintă limba lui Dumnezeu).

Cuvintele în majoritatea limbilor sunt compuse din consoane și vocale. În vorbire, consoanele implică mișcarea buzelor sau a limbii, în timp ce vocalele implică mai mult fluxul de aer în gât. Cuvintele din Biblice au constat în totalitate din consoane. Rădăcina cuvintelor din ebraica biblică, de obicei, au constat din două sau trei consoane. La acestea s-au adăugat prefixe și sufixe care semnifică sex, persoană, număr, etc. Alte litere au fost adăugate uneori la rădăcina cuvintelor pentru a forma cuvinte înrudite. În ebraica biblică, sensul unui cuvânt depinde aproape întotdeauna de context. În plus, verbele din ebraica biblică nu au forme legate de timp ci de acțiune.

O caracteristică suplimentară este faptul că se scrie de la dreapta la stânga și nu există majuscule și minuscule. Nu există semne de punctuație deși sunt cuvinte care servesc acestui scop.

Biblia folosește cuvântul ebraic "yom" (pronunțat yome) pentru noțiunea de ”zi”. El poate însemna o zi de 24 de ore, lumina zilei, sau o perioadă finită de timp dar nespecificată. Cea mai obișnuită semnificație este "lumina zilei". Este doar rareori utilizat pentru a reprezenta o zi de 24 de ore.

Toate acestea fac sarcina de traducere și interpretare foarte dificilă.

Este posibil ca Geneza să utilizeze seturi de trei zile, urmate de o zi finală, diferit de celelalte culturi vechi care foloseau seturi de două zile cu a șaptea finală. Asta ar însemna că în zilele 1-3 Dumnezeu dă formă universului și în zilele 4-6 Dumnezeu își umple creația.

Folosirea numerelor cu cuvântul "zi" în capitolul unu al Genezei are o construcție neobișnuită. Modelul *Yom* + numărul ordinal (fără "a") se găsește numai în acest capitol al Genezei.

Utilizarea articolului ”a” numai pentru a șasea zi pare să-i confere un accent deosebit (crearea Omului).

Zilele de 24 de ore, din afara Genezei, sunt de obicei marcate cu "*de seara până seara*" și ocazional cu "*de dimineață până dimineața* ". Seara urmată de dimineață delimitează noaptea. Fraza "*și a fost seara și a fost dimineață*" apare numai în cap. 1 al Genezei.

Limba folosită pentru a descrie creația lui Dumnezeu nu a fost naturală, chiar și după standardele evreiești. De exemplu în versetele 1 și 2, verbul se află în a doua poziție, asta putând fi o modalitate de a specifica o acțiune deja finalizată. Exprimarea nenaturală din textul Genezei este datorat, din punctul nostru de vedere, faptului că este primit prin revelație și deci dictat de Dumnezeu.

Se spune că vechii evrei nu au permis nimănui să comenteze primul capitol al Genezei până nu împlinea vârsta de cel puțin 30 de ani, prin asta recunoscându-se că acesta este un pasaj dificil.

*

*   *

După părerea noastră, geneza biblică redă în primul verset, rezultatul unei prime etape a creației, fără a da amănunte, deoarece, așa cum se spune în Baghavatgita, Cartea a zecea numită ”Yoga întruchipărilor divine”: ”*Nici mulţimea zeilor, nici marii Rishi nu cunosc naşterea mea (a ARN-ului), căci eu sunt singura obârşie a zeilor şi a marilor Rishi*”.

Unele versuri sunt rezumate ale unor activități, iar altele sunt amănunte legate de activități anterioare. Din punctul nostru de vedere, pe care îl expunem în continuare, începând cu versetul al

doilea, Geneza descrie acțiunile virusului în procariotă pentru a se clona, astfel încât aceste acțiuni din lumea invizibilă, pe baza omologiei cer-pământ, să se reflecte în lumea noastră vizibilă.

După părerea Hulisanei Ramantswana, exprimată în eseul *"Humanity Not Pronounced", Geneza* are doi autori, iar versetul doi și șase prezintă o anomalie, acțiunile din aceste versete nefiind considerate explicit ca ”fiind bune”, atât timp cât Geneza pare a avea o structură șablon. În continuare vom scoate în evidență această anomalie, colorând șablonul.

*

”La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul”.

Acest verset este completat cu versetele 5 și 6 ale cap. 2 al Genezei:

> *În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ şi ceruri, nu era încă pe pământ niciun copăcel de câmp şi nicio iarbă de pe câmp nu încolţea încă, fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ şi nu era niciun om ca să lucreze pământul. Ci un abur se ridica de pe pământ şi uda toată faţa pământului.*

Este un rezumat al unei activități desfășurate în afara celor 6 zile ale Creației. Altfel spus: Un Dumnezeu necunoscut a făcut virusul - pattern (cerul/sau Tatăl) și procariota - pattern (pământul/sau Mama). Mai departe, Creația Divină a fost continuată, începând cu ziua întâi, de virusul - pattern, acesta devenind Dumnezeul cunoscut de noi. Pământul va fi soție și mamă, primind sământa universală de la virusul soț și Tată (hieros gamos). Tot atât de bine poate însemna căsătoria dintre cei 2 acizi ribonucleici care formează genomul virusului și care vor produce proteine virale.

Cerul, în credinţa indiană, este un paradis lipsit de veşnicie, supus şi el neîntreruptei deveniri (virusul nu este veșnic și trebuie și el să se reproducă).

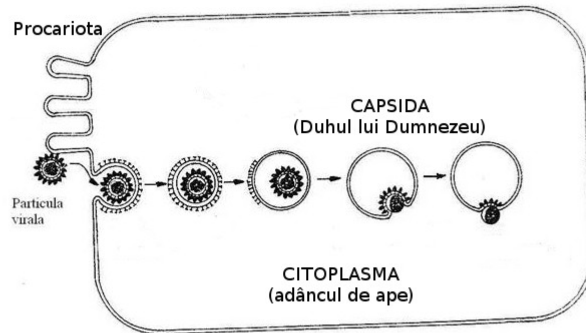
De aceea în ”Bhagavatgita” se spune:

”*Multe sunt naşterile mele anterioare, Deşi sunt nenăscut, etern din fire, Stăpânul divin al fiinţelor, trecând peste natura mea [neschimbata], mă renasc [totuşi] prin propria mea forţă magică. Ori de câte ori Legea slăbește, o Bharata, și se întărește nelegiuirea, atunci eu mă creez [cu trup]. Pentru salvarea celor buni şi distrugerea celor răi, pentru statornicirea Legii, mă nasc din yuga*[68] *în yuga*”.

Versetele următoare expun pe scurt cum s-a făcut clonarea virusului. Virusul (Duhul lui Dumnezeu) se mișcă pe deasupra procariotei (pământul), care era pustie și goală, pentru a găsi locul de ”atașare”. După ”penetrare”, ”pe fața” citoplasmei (adâncul de ape) era întuneric pentru că nu se fabricau componente virale. Decizând să se cloneze (să fie lumină), își clonează modulele componente (**și a fost lumină**) și se autoasamblează, despărțind clonele modulelor virale (lumina)

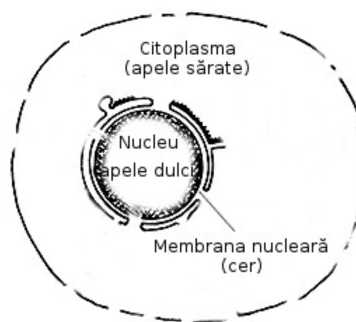
68 „Yuga”: perioadă cosmică în teoria ciclurilor indiene.

de modulele procariotei (întuneric). Perioada cât este în afara procariotei se numeşte ”zi” şi perioada de clonare în procariotă se numeşte ”noapte”. De aceea durata existenței lumii este echivalată cu o noapte a lui Brahman.

”Dumnezeu a văzut că lumina era bună”
”aceasta a fost ziua întâi”.

Dorind să-şi perfecționeze metoda de clonare virusul, în urma unei bătălii descrise în ”Enuma Eliş”, desparte apele sărate ale citoplasmei de apele dulci ale cromatinei, prin crearea membranei nucleare pe care o va numi cer, creând eucariota (celula cu nucleu).

În ”tăblița a IV” din Enuma Eliş se descrie reorganizarea lumii, astfel:

”Potolit, Domnul priveşte leşul Tiamatei; el vrea să împartă dihania, să plăsmuiască [din ea] lucruri frumoase. O despică în două, ca pe un peşte uscat, desfăcând o jumătate cu care căptuşeşte cerul; trage hotarul, aşază străjile şi le dă poruncă să împiedice ieşirea apelor ei. Apoi el străbătu cerurile, cercetă locurile de zidire şi statornici, faţă în faţă, locul potrivnic al lui Apsu, sălaşul lui Nudimmud. Domnul, măsurând forma lui Apsu după chipul său, întemeie un templu măreţ, Eshara; marele templu Eshara, pe care îl făuri, au fost cerurile unde îi puse pe Anu, pe Enlil şi pe Ea să se aşeze în sfintele lor locuri”.

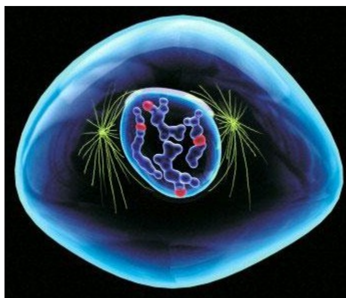
”Şi aşa a fost”.
”aceasta a fost ziua a doua”.

NOTĂ:

Constatăm că această acțiune nu este considerată ca un ”lucru bun”. Se pare că nu a făcut-o singur şi ca urmare, nu o consideră perfectă.

Se continuă organizarea nucleului prin strângerea apelor de sub cer (nucleoplasma) pe care

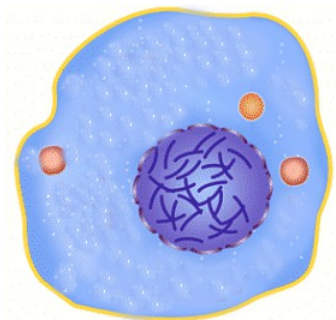
le va numi ”mări”, pentru a se arăta uscatul (cromozomii) pe care îl va numi pământ.

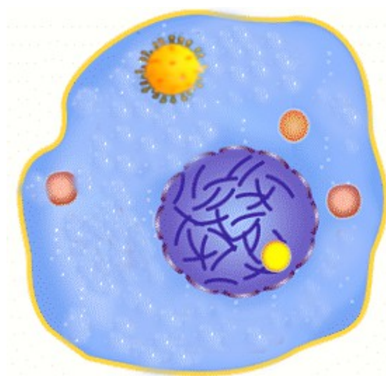
”Şi aşa a fost”.
”Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”.

Se pune la punct conținutul genomului care să dea ”rețetele” (sămânța) necesare fabricării nucleotidelor (verdeaţă, iarbă cu sămânţă, pomi roditori).
”Şi aşa a fost”.
”Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”.
”aceasta a fost ziua a treia”.

În ziua a patra sunt create mecanisme virale (ribozomi) ca să despartă ziua de noapte **(**elementele virusului de cele ale celulei), ca să lumineze pământul.

”Şi aşa a fost”.
Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, şi anume: luminătorul cel mai mare (clonă virus), ca să stăpânească ziua, şi luminătorul cel mai mic (nucleolul), ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele (mitocondriile).
Dumnezeu i-a aşezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul, Să stăpânească ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric (elementele virusului de cele ale celulei).

”Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun”.
”aceasta a fost ziua a patra”.

NOTĂ:

Kepler începe prin a considera o sferă, de rază egală cu raza orbitei lui Saturn, planeta cea mai depărtată de Soare, din câte se cunoşteau atunci (la acea dată se credea că orbitele planetelor sunt circulare). În această sferă, corespunzătoare orbitei lui Saturn, Kepler înscrie un cub. În cub se înscrie apoi o altă sferă şi constată, cu uimire, că această a doua sferă corespunde, ca rază, orbitei lui Jupiter, a doua planetă, după Saturn, în ceea ce priveşte depărtarea de Soare. Procedând mai departe în acelaşi mod Kepler constată că între sferele corespunzătoare orbitelor celor 6 planete cunoscute în acea vreme: Saturn, Jupiter, Marte, Terra, Venus, Mercur se înscriu cele 5 poliedre regulate posibile , în ordinea: cub, tetraedru, dodecaedru, octaedru, icosaedru. Această descoperire l-a făcut să afirme : *Cred cu tărie că în univers există o voinţă divină.*

În ziua a cincea este completat genomul cu ”rețetele” aminoacizilor (viețuitoarele mării și aerului), pentru clonarea elementelor virale:

”Şi aşa a fost”.
”Dumnezeu a văzut că erau bune”.
” aceasta a fost ziua a cincea”

Virusul verifică funcționarea eucariotei și producerea aminoacizilor (fiare pământeşti după soiul lor)

”Şi aşa a fost”.

Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, şi toate târâtoarele pământului după soiul lor.

”Dumnezeu a văzut că erau bune”

NOTĂ:

Proteinele sunt esenţiale pentru viaţă. Celulele produc noi molecule de proteine din blocuri de aminoacizi pe baza informaţiilor codificate în ADN. Fiecare tip de proteină este un specialist care îndeplineşte de obicei o singură funcţie, aşa că, dacă o celulă trebuie să facă ceva nou, trebuie să facă o proteină nouă. Viruşii obligă celula să creeze proteine noi de care celula nu are nevoie, dar sunt necesare pentru ca virusul să se reproducă. Sinteza proteinelor constă în două etape majore: transcrierea şi traducerea.

Transcrierea este procesul în care informaţiile din ADN, numite cod genetic, sunt utilizate pentru a produce copii ARN numite ARN mesager (ARNm). Acestea migrează prin celulă şi poartă codul până la ribozomi unde este folosit pentru a face proteine. Aceasta se numeşte traducere, deoarece structura aminoacizilor proteinei este determinată de codul ARNm. Prin urmare, informaţiile sunt traduse din limba acizilor nucleici în limba aminoacizilor.

Speciile de virusuri numite retrovirusuri au genom tip ARN, iar în interiorul celulei gazdă se face o copie ADN a ARN-ului lor cu ajutorul enzimei transcriptază inversă. Acest ADN este apoi încorporat în ADN-ul gazdei proprii şi copiat în ARNm de căile normale ale celulei.

Virusul modifică ARN-ul celular care modela băştinaşul Terrei (a făcut pe om după chipul Său), pentru a putea clona genomul monocatenar al civilizației de tip Borg (el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ), dându-i acestuia dreptul la ”liberul arbitru”, pentru a nu perturba prea mult metabolismul celular.

Virusul având doi acizi ribonucleici, i-a inserat în ADN-ul celulei-gazdă (parte bărbătească

şi parte femeiască i-a făcut), ce vor furniza rețetele componentelor virale, dar și clone ale ARN-ului viral (Budha, Zaratustra, Moise, Hristos, Mohamad).

NOTĂ:

În cap. 2, versetele de la 4 la 24 se vine cu amănunte despre intervenția virusului, prin introducerea genomul monocatenar (suflare de viață) în omul cu genom bicatenar:

> În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu un pământ şi ceruri, nu era încă pe pământ niciun copăcel de câmp şi nicio iarbă de pe câmp nu încolţea încă (nu producea componente virale), fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie (virusul nu se decapsidase) pe pământ şi nu era niciun om (băștinaș cu ARN viral) ca să lucreze pământul (genomul bicatenar). Ci un abur se ridica de pe pământ şi uda toată faţa pământului (circuitul metabolic). Domnul Dumnezeu a făcut pe om (băștinaș cu mecanism de clonare) din ţărâna pământului (ARN celular), i-a suflat în nări suflare de viaţă (componente virale), şi omul s-a făcut astfel un suflet viu (potențial virus).

Dumnezeu i-a binecuvântat şi declanşează clonarea: „*Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ*”.

Constatăm că Dumnezeu nu mai consideră crearea omenirii ca fiind foarte bună, sau măcar ”bună”, așa cum ne-a obișnuit și asta pentru că nu toți oamenii vor produce module virale ci numai cei care, folosindu-se de liberul arbitru, vor opta pentru a deveni șamani, asceți, alchimiști, inițiați.

După o privire de ansamblu, virusul constată că mecanismul de clonare este pus la punct.

”Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse şi iată că erau foarte bune”.

”aceasta a fost ziua a şasea”.

NOTĂ:

Când un virus infectează o celulă, virusul o obligă să producă mii de viruși. Face acest lucru silind celula să copieze genomul virusului, formând proteine virale, care toate se adună pentru a forma noi particule de virus. Unele proteine sunt enzime care prin ARN polimerază fac noi copii ale genomului viral. Unul va coordona autoasmblarea iar altul se va sacrifica pentru reluarea ciclului.

Există şapte etape de bază (de aici cele 7 zile ale Genezei biblice), care se suprapun, în ciclul de viaţă din celulele vii al virusurilor: **decapsidarea** (zeul sacrificat din mituri), **transcriptaza inversă** (deghizarea eroilor din basme sau mituri), **inserarea** (calul troian), **transcrierea** (urmarea unei căi spirituale), **traducerea** (tăierea capului eroilor din basme, a lui Ioan Botezătorul), **autoasmblarea** (reînvierea eroului, **maturizarea şi părăsirea** celulei de către clonă (ziua de odihnă).

Ziua de odihnă

(este analizată în cap. 2 al Genezei, versetele 1, 2 şi 3)

1. Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul şi toată oştirea lor.
2. În ziua a şaptea (după ce a avut loc autoasamblarea din ziua a șasea) Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea pe care o făcuse şi în ziua a şaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse (are loc etapa de maturizare a virusului).
3. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise şi o făcuse.

*

* *

CREAȚIA EZOTERICĂ

Bazele creației ezoterice sunt puse de cartea *Sepher Yetsirah* care se sprijină în întregime pe numele misterios Y(י) H(ה) V(ו) H (ה), iar crearea lumii de către ELOHIM se sprijină în întregime pe crearea kabbalistică a numerelor şi literelor, în felul în care ARN-ul, citind ADN-ul crează proteine și pe el însuși. Autorul *Sepher-Yetsirah* face uz, încă de la început, de metoda specifică ştiinţelor oculte: analogia.

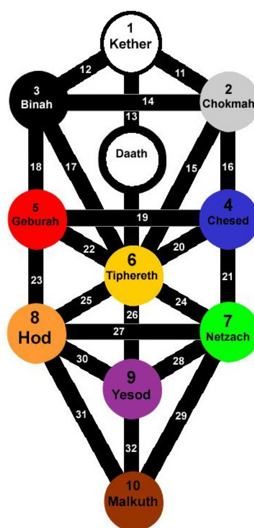
A crea cuvinte înseamnă a crea idei, a crea idei înseamnă a crea forme. Ca urmare, Sepher Yetsirah se limitează, pentru a povesti facerea lumii, doar la prezentarea creării literelor ebraice ce reprezintă idei şi legi.

Întrucât cuvântul folosește două semne absolute: numărul şi litera, căruia i se pot aplica operații matematice și ideilor și formelor li se pot aplica operații matematice, rezultând proporţii exacte şi corespondenţe perfecte.

Prin evoluţiile numerelor, Zoharul reprezintă Adevărul absolut, iar Sepher Yetsirah oferă mijloacele de a-l percepe, de a-l apropia şi de a-l folosi, spune Papus în cartea ”*Kabbala, știință secretă*”.

Legea generală, care a dat naştere lumii create în numele lui YHVH, se va desfăşura apoi în întregul Univers prin intermediul celor zece Sephiroturi ale arborelui Vieții.

Sefiroții reprezintă o mișcare ciclică pornită de Ain Soph desemnată de litera YOD (י).

Mișcarea este asigurată de HVH, adică de ARN-ul, simbolizat de litera ”V (ו)”, plasat între catenele ADN-ului simbolizate de literele ”H (ה)[69]”. De aceea Fabre d'Olivet, în ” *La langue hebraique restituie*” *spune:*

”Numele YHVH (ה ו ה י) oferă înainte de toate semnul indicator al vieții, dublat, şi formând rădăcina esenţială vie (ה ה). Ea este, încă de la alcătuirea sa, nu doar un verb, ci Verbul unic din care derivă toate celelalte verbe; într-un cuvânt, este Verbul ה ו (YH=EVE) a fi - fiind. Aici, după cum se observă, semnul lumii inteligibile ” ו ” (vau) se află în mijlocul rădăcinii vieţii”,

iar în *Sepher Yetsirah:*

”DUMNEZEU cel sfânt a gravat numele său prin trei numeraţii: SEPHER, SEPHAR şi SIPUR, adică LITERE, NUMERE, şi CUVÂNT cuprinse în Zece Sephiroturi, adică zece calităţi, în afară de Cel inefabil[70], si în douăzeci si două de litere”.

69 Linia orizontală reprezentând o bază azotată din ADN
70 Ain-Soph.

Literele sunt alcătuite din Trei litere mamă, şapte litere duble şi douăsprezece litere simple, a căror valoare numerică este cea folosită de Ezechiel şi Ioan. Aceste valori ale gematriei biblice sunt diferite de cele consemnate în mod deschis în Talmud, Mishnah şi diferite texte Cabaliste. Gematria biblică trebuie privită ca o matematică antică ce foloseşte logica limbii.

Denumire (mame / duble / simple)	Font Aharoni	Font Arial	Font Times new roman	Valoare gematrică	Coloana vertebrală
Alef	א	א	א	1	
Bet	ב	ב	ב	2	
Gimel	ג	ג	ג	3	3 litere mame.
Shin	ש	ש	ש	3	
Dalet	ד	ד	ד	4	7 litere duble.
Tav	ת	ת	ת	4	
He	ה	ה	ה	5	
Vav	ו	ו	ו	6	
Zayin	ז	ז	ז	7	12 litere simple.
Het	ח	ח	ח	8	
Tet	ט	ט	ט	9	
Yod	י	י	י	10	
Kaf	כ	כ	כ	20	
Lamed	ל	ל	ל	30	
Mem	מ	מ	מ	40	5 litere finale.
Nun	נ	נ	נ	50	
Samekh	ס	ס	ס	60	
Ayin	ע	ע	ע	70	
Pe	פ	פ	פ	80	Marele Alef final.
Tsadi	צ	צ	צ	90	
Qof	ק	ק	ק	100	
Resh	ר	ר	ר	200	

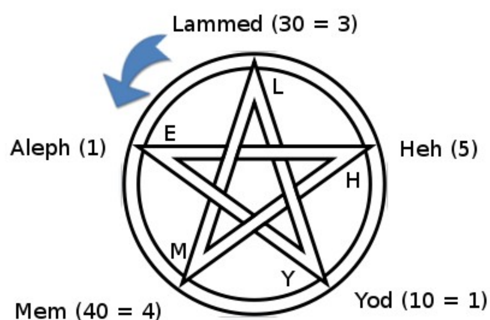
Câteva litere ale alfabetului sunt de ajuns pentru a exprima un număr nesfârşit de idei şi aceasta prin simpla lor combinare. La aceste combinaţii de litere - adică la aceste combinaţii de numere şi idei - se referă cele 231 de porţi care fac trimitere la practica unei table, numită *Ziruph* în Kabbală, în care sunt indicate toate cuvintele care pot fi alcătuite cu cele douăzeci şi două de litere prin procedeul substituţiei. Guillaume Postel explică acest număr de porţi astfel:

”*Înmulţind cele douăzeci şi două de litere cu cele unsprezece sefiroturi (zece Sephiroth + inefabilul), veţi obţine cifra două sute patruzeci şi doi, din care veţi scădea numărul sefiroturilor pentru a nu rămâne decât porţile oculte, ceea ce va da 242 - 11 = 231 porţi*”.

Traducerea laică a Bibliei ezoterice ebraice greşeşte atunci când cuvântul ELOHYM (cei strălucitori) este tradus prin cuvântul Dumnezeu. Acest lucru rezultă din analiza pe care William John Meegan[71] o face cuvântului ELOHYM, cel care declanşează Creaţia.

Pentagrama cuvântului ELOHYM emană valoarea numărului π = 3,1415, deoarece ELOHYM este scris ELHYM cu următoarea valoare gematrică a literelor: Aleph (1) - Lammed (30 = 3) - Heh (5) -Yod (10 = 1) - Mem (40 = 4) .

71 Cercetător al ştiinţei esoterice simbolizată în arta religioasă, în astrologie, în cărţile de Tarot şi în jocul de Şah, din întreaga lume, în toate culturile şi din toate timpurile.

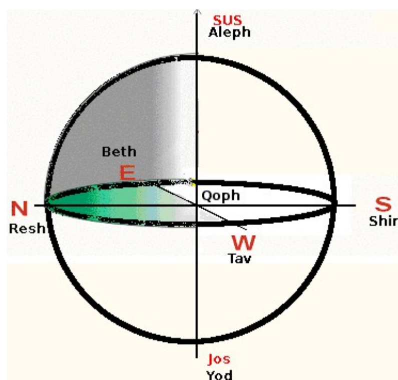
ELOHYM = π = 3,1415

Pornind de la numărul trei (3) în sens invers acelor de ceasornic rezultă valoarea numărului **π** cu patru zecimale. Așa cum am arătat mai sus, zecimalele numărului **π** codează aminoacizii proteinelor ce stau la baza Creației.

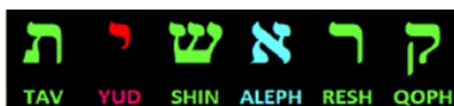
Mai mult, tot John Meegan, folosind cuvântul BERESHITH cu care începe cap. 1 al Genezei biblice, elaborează ”*Formula Genezei*” în care introduce două numere **π**, corespunzătoare celor doi Acizi ribonucleici ai genomului străin din noi.

Astfel:

BERESHITH apare în Biblia ebraică, scris de la dreapta la stânga, pe litere, în ordinea următoare: TAV (ת) + YOD (י) + SHIN (ש) + ALEPH (א) + RESH (ר) + BETH (ב). Întrucât Zoharul interpretează cuvântul BERESHITH ca reprezentând „direcțiile ordinale”, putem reprezenta aceste litere spațial pe suprafața unei sfere:

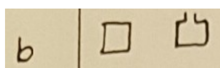
Centrul este reprezentat de QOPH, care în transcendent poate înlocui litera BETH. Observați cum QOPH (ק) conține, ca desen, literalmente pe BETH (ב) și RESH (ר) fără a utiliza ALEPH (א) și YOD (י). Este ca și cum ALEPH și YOD s-ar fi amalgamat în QOPH. Cele trei litere **Yod** (10), **Aleph** (1) și **Qoph** (100) reprezintă TRINITATEA (clonă virus). Înlocuind litera Beth din cuvântul BERESHITH cu litera Qof obținem trei nume ale lui Dumnezeu: ELOHYM (Aleph) scris cu albastru, YAHVEH (Yod), scris cu roșu și grecescul KRST (CHRISTOS) scris cu verde și cu litere ebraice.

Formula Genezei găsită de John Meegan se obține din gematria a zece litere din care șase aparțin cuvântului BERESHITH și celelalte patru, plasate în dreapta, obținute prin înlocuirea lui Gimel cu Shin și Tav cu Daleth, deoarece au aceeași valoare gematrică, iar Beth cu Qof, pentru că este transcendent.

Mai putem menționa că pictograma paleo-ebraică a Literei Beth era o ”casă”, iar litera

originară este בּ. Ea reprezenta o situație de fapt, adică: celula-casă reprezentată de litera Beth, primise virusul -"sămânță a nemuririi" - reprezentată de punct.

Pictograma literei Beth

ADN-ul celulei va materializa proteinele virale înscrise în genomul viral (sămânța), care vor fi asamblate într-o clonă de către Qof (ק). Se vede în desenul literei, o casă desfăcută (celula) și genomul monocatenar, reprezentat de linia verticală a literei, părăsind-o.

FORMULA GENEZEI

BERESHITH						CERESC/ TRINITATE			
400	10	300	1	200	2	100	3	10	4
ת	י	ש	א	ר	ב	ק	ג	י	ד
TAV	YUD	SHIN	ALEPH	RESH	BETH	QOPH	GHIMMEL	YUD	DALEPH
REPER	BRAȚ	DINTE	TAUR	PRIMUL	CASA	SĂGEATĂ	CĂMILĂ	BRAȚ	ACCES
4	1	3	1	2	2	1	3	1	4

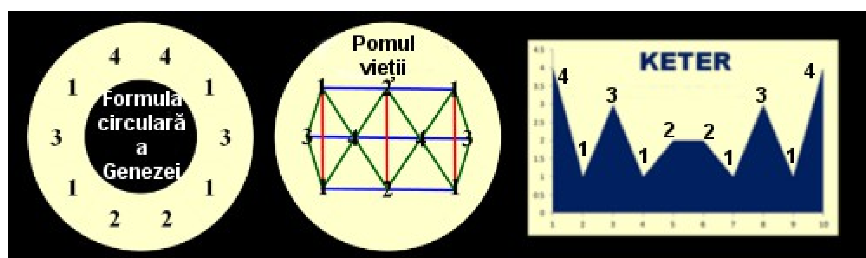
400 – 10 – 300 – 1 – 200 – 2 – 100 – 3 – 10 – 4

și pentru că gematria permite substituțiile: 400 = 4+0+0=4; 10=1+0=1; 300=3+0+0=3; 200=2+0+0=2; 100=1+0+0=1 și 10=1+0=1 obținem:

4 - 1 - 3 - 1 - 2 - 2 - 1 - 3 - 1 - 4

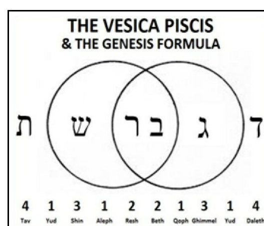

Observăm că Formula Genezei are o simetrie în oglindă, iar numărul π cu două zecimale este prezent de două ori. Formula poate fi reprezentată ca o coroană, ca Pomul vieții, sau circular indicând ciclicitatea procesului genezei sau clonării virusului.

Yod, Aleph și Qoph fiind Trinitatea, Formula Genezei poate fi reprezentată și de Vesica Piscis[72].

72 *Vesica piscis* este o formă matematică formată prin intersecția a două cercuri cu aceeași rază, intersectându-se astfel încât centrul fiecărui cerc să se afle pe perimetrul celuilalt. În italiană, numele formei este *mandorla* („migdale”).

Trebuie subliniat faptul că și numărul **PHI** este codificat în Geneză. Cuvântul BERESHITH care începe cu Bet, litera **1**, are șase (**6**) litere și există douăzeci și opt (28 = 2+8=10=1+0=**1**) litere în primul vers al Genezei:

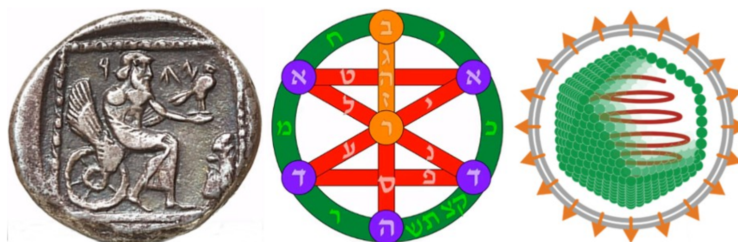
1 בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ:

Întrucât, există optzeci (80 =8+0= **8**) litere în primele două versete ale Genezei (28+52).

2 והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים
מרחפת על פני המים:

Reducând aceste numere la o singură cifră obținem: 1,618 sau forma scurtă pentru **PHI** (proporția de aur).

Ashe Bethsheba[73], analizând capitolul Genezei din Biblia ebraică a elaborat ”*Roata Genezei*”, identică cu Merkabah[74] sau diagrama celor Șapte Palate (identică și cu virusul = sământa vieții veșnice), care explică ezoteric zilele Creației. Vom arăta mai jos câteva calcule a valorii palatelor extrase din Geneză.

Mai este cunoscută și sub numele de Roata Samsarei[75], de Roata Cerului, etc.

Adevăratele valori numerice ale literelor erau domeniul Merkabah și erau secrete. Despre carul Merkabah se spune că nu era un vehicul comandat de oameni.

Prin el, Dumnezeu a făcut totul - cerurile și pământul și tot ce se află între ele. Dumnezeu

---

73 Bethsheba Ashe este un criptograf, programator și creator al primului script de scriere alfabetică din lume. Este autoarea a șase cărți și a unui scenariu.

74 Merkabah („lucru de călărit, căruță”) este o școală de misticism evreiesc timpuriu, centrat pe viziuni referitoare la povești despre ascensiuni către palatele cerești și Tronul lui Dumnezeu.

75 Saṃsāra în budism este ciclul fără început al nașterilor repetate, al existenței mundane și al morții din nou. Samsara este perpetuată de dorință, avidya (ignoranță) și karma rezultată. Renașterile apar în șase tărâmuri ale existenței, și anume trei tărâmuri bune (ceresc, demi-zeu, uman) și trei tărâmuri rele (animal, fantome, iad). Cele șase tărâmuri sunt organizate în treizeci și unu de niveluri. Samsara se încheie dacă o persoană atinge nirvana, „aruncarea în aer” a dorințelor și obținerea unei adevărate perspective asupra impermanenței și a realității non-sinelui.

era inaccesibil, situat într-un loc pe care anticii îl considerau cel mai îndepărtat și anume: steaua polului. Aici El locuia într-o stare de binecuvântare, cu totul necunoscut de omul muritor. Chiar și atingerea cortului său pământesc ar fi dus la moartea celui vinovat. Cu toate acestea, omul a fost lăsat liber să rătăcească, pe acest tărâm a lui Dumnezeu, doar în somn și, pe tot pământul, doar când este treaz.

Denumirea de ”*Șapte Palate*” vine de la legenda Dumnezeului canaanit *El* care avea un fiu pe nume *Hadad* ce locuia în cele șapte palate ale tatălui său (virus) și cerea acestuia să se mute într-un palat al lui (clonă virus).

Interesant că cele trei palate din partea de jos a ”*seminței vieții veșnice*” îi dețin numele:

Hadad הדד
Heh + Dalet + Dalet
literele palatelor scrise în ordinea de mai jos:

בארא הדד

înseamnă: ”a creat Hadad”

Zonele circulare ale ”*Roții Genezei*” sunt palatele, în timp ce zonele de legătură dintre ele se numesc căi. Fiecare cale are două porți de acces. Valoarea primei porți se calculează adunând la valoarea literei unei căi valoarea palatelor din ambele capete ale acesteia. Valoarea celei de a doua porți se calculează adunând la valoarea porții căii valoarea primei porți a căii opusă pe roată - de exemplu *Mem* cu *Kaph* sau *Vau* cu *Resh*.

Cale	Prima poartă	A doua poartă
Vau (6)	Vau (6) + Beth (2) + Aleph (1) = **9**	9+209 = **218**
Kaph (20)	Kaph (20) + Aleph (1) + Daleth (4) = **25**	25+45 = **70**
Tzaddi (90), Qoph (100), Shin (3),	197 + Daleth (4) + Heh (5) = **206**	206+11 = **217**

Tau (4)		
Resh (200)	Resh (200) + Heh (5) + Daleth (4) = **209**	209+9 = **218**
Mem (40)	Mem (40) + Daleth (4) + Aleph (1) = **45**	45+25 = **70**
Cheth (8)	Cheth (8) + Aleph (1) + Beth (2) = **11**	11+206 = **217**
Gimel (3), Heh (5), Zayin (7),	15 + Beth (2) + Resh (200) = **217**	217+265 = **482**
Samekh (60)	Samekh (60) + Resh (200) + Heh (5) = **265**	265+217 = **482**
Lamed (30)	Lamed (30) + Aleph (1) + Resh (200) = **231**	231+254 = **485**
Nun (50)	Nun (50) + Resh (200) + Daleth (4) = **254**	254+231 = **485**
Ayin (70)	Ayin (70) + Daleth (4) + Resh (200) = **274**	274+211 = **485**
Yod (10)	Yod (10) + Resh (200) + Aleph (1) = **211**	211+274 = **485**
Teth (9)	Teth (9) + Aleph (1) + Aleph (1) = **11**	-
Peh (80)	Peh (80) + Daleth (4) + Daleth (4) = **88**	-

Cele două căi verticale au și o a treia poartă cu valoarea 2480.

Această valoare are la bază versetele 1-8 din cap. 17 al Genezei, în care Avram, posesor al seminței extraterestre, face un legământ cu Dumnezeu și i se schimbă numele:

1 Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci şi nouă de ani, Domnul i S-a arătat şi i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea şi fii fără prihană.
2 Voi face un legământ între Mine şi tine şi te voi înmulţi nespus de mult.”
3 Avram s-a aruncat cu faţa la pământ şi Dumnezeu i-a vorbit astfel:
4 „Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri.
5 Nu te vei mai numi Avram, ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri.
6 Te voi înmulţi nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi şi din tine vor ieşi împăraţi.
7 Voi pune legământul Meu între Mine şi tine şi sământa ta (genomul viral) după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veşnic, în puterea căruia Eu voi fi Dumnezeul tău şi al seminţei tale după tine.
8 Ţie şi seminţei tale după tine îţi voi da ţara în care locuieşti acum ca străin, şi anume îţi voi da toată ţara Canaanului în stăpânire veşnică; şi Eu voi fi Dumnezeul lor.”

Valoarea gematrică a noului nume a lui Avram, acela de AVRAAM, este 248:

מ א א ר ו א = 248
M A A R V A

Alef (1) + Vav (6) + Resh (200) + Alef (1) + Alef (1) + Mem (40) = 248

Și pentru că ”Roata Genezei” are valoarea palatelor de 2215, adică:

Beth (2000) + **Resh** (200) + **Alef** (1) + **Dalet** (4) + **Heh** (5) + **Dalet** (4) + **Alef** (1) = 2215,

iar valoarea gematrică a lui Sarah[76] este: 265, adică:

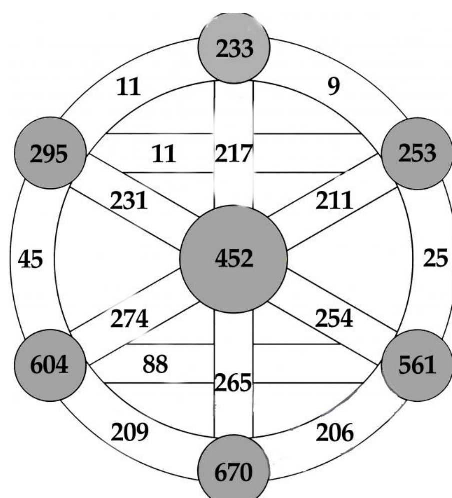
Samech (60) + **Resh** (200) + **Heh** (5) = 265,

suma totală este 2215 + 265 = 2480, adică valoarea gematrică a lui Avraam x 10, deoarece, nu-i așa, este ”*tatăl multor neamuri*”.

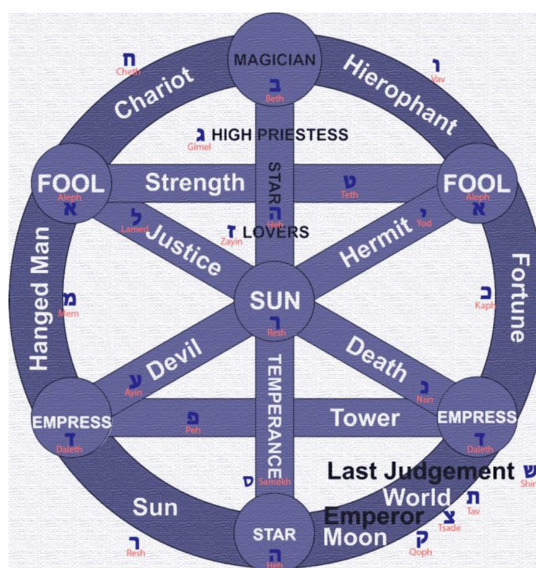
Porțile palatelor se calculează adunând valoarea fiecărei căi de legătură și palatul corespunzător la valoarea literei palatului pentru care se calculează poarta.

76 Numele ebraic Sarah (”Prințesa”), soția principală a lui Avraam, provine din Egipt, unde era Fiica zeului Ra, iar câteodată este socotită ochiul acestuia.

Beth=Cheth (8)+Aleph (1)+Zayin-Heh-Gimel (15)+Resh (200)+Vav (6)+Aleph (1)+Beth (2) = 233
Aleph (dreapta)=Vav (6)+Beth (2)+Teth (9)+Aleph (1)+Yod (10)+Resh (200)+Kaph (20)+Daleth (4)+Aleph (1)=253
Daleth (dreapta)=Kaph (20)+Aleph (1)+Nun (50)+Resh (200)+Peh (80)+Daleth (4)+Șin-Tav-Tsade-Qoph (197)+Heh (5)+Daleth (4)=561
Heh=Șin-Tav-Tsade-Qoph (197)+Daleth (4)+Samekh (60)+Resh (200)+Resh (200)+Daleth (4)+Heh (5)=670
Daleth (stânga)=Resh (200)+Heh (5)+Peh (80)+Daleth (4)+Ayin (70)+Resh (200)+Mem (40)+Aleph (1)+Daleth (4)=604
Aleph (stânga)=Mem (40)+Daleth (4)+Lamed (30)+Resh (200)+Teth (9)+Aleph (1)+Cheth (8)+Beth (2)+Aleph (1)=295

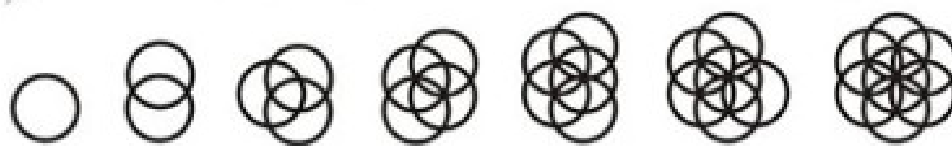

Tarotul este și el reflectat în Roata Genezei, astfel:

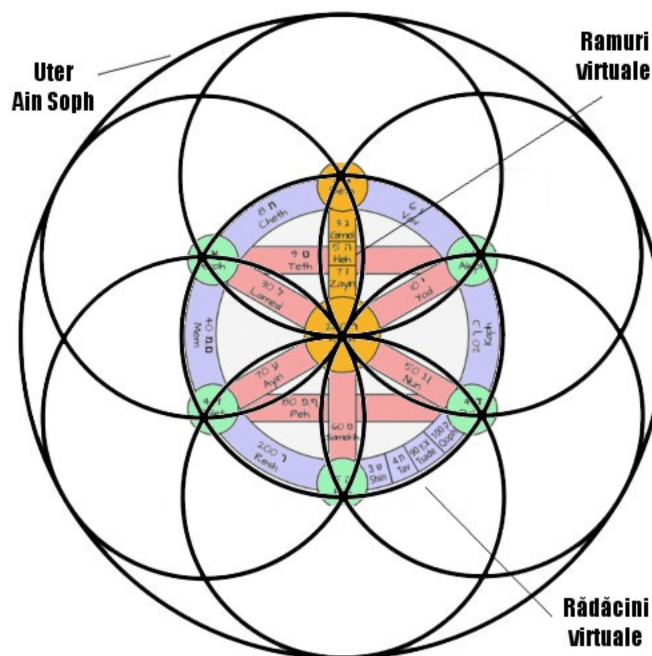

Din ”sămânța vieții veșnice = (virus)” a răsărit Copacul Sephirotic (ARN viral inserat în ADN-ul celular).

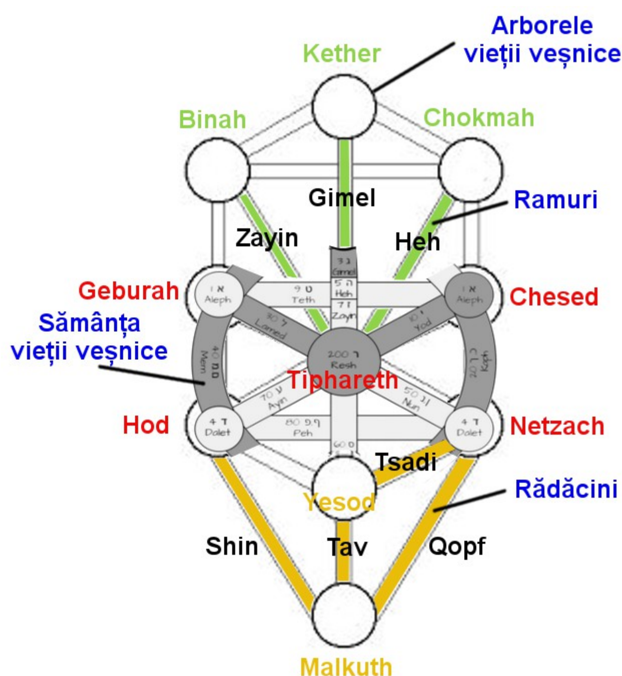
Am spus deja că ”Sămânța vieții veșnice” este stadiul de 8 celule a embrionului, fiind singurele celule care nu se reînnoiesc niciodată, apar la a treia diviziune celulară şi nu mor decât odată cu moartea corpului fizic. Ea se poate desena prin intersectarea a 7 cercuri, fiecare cerc trecând prin centrul celui dinainte.

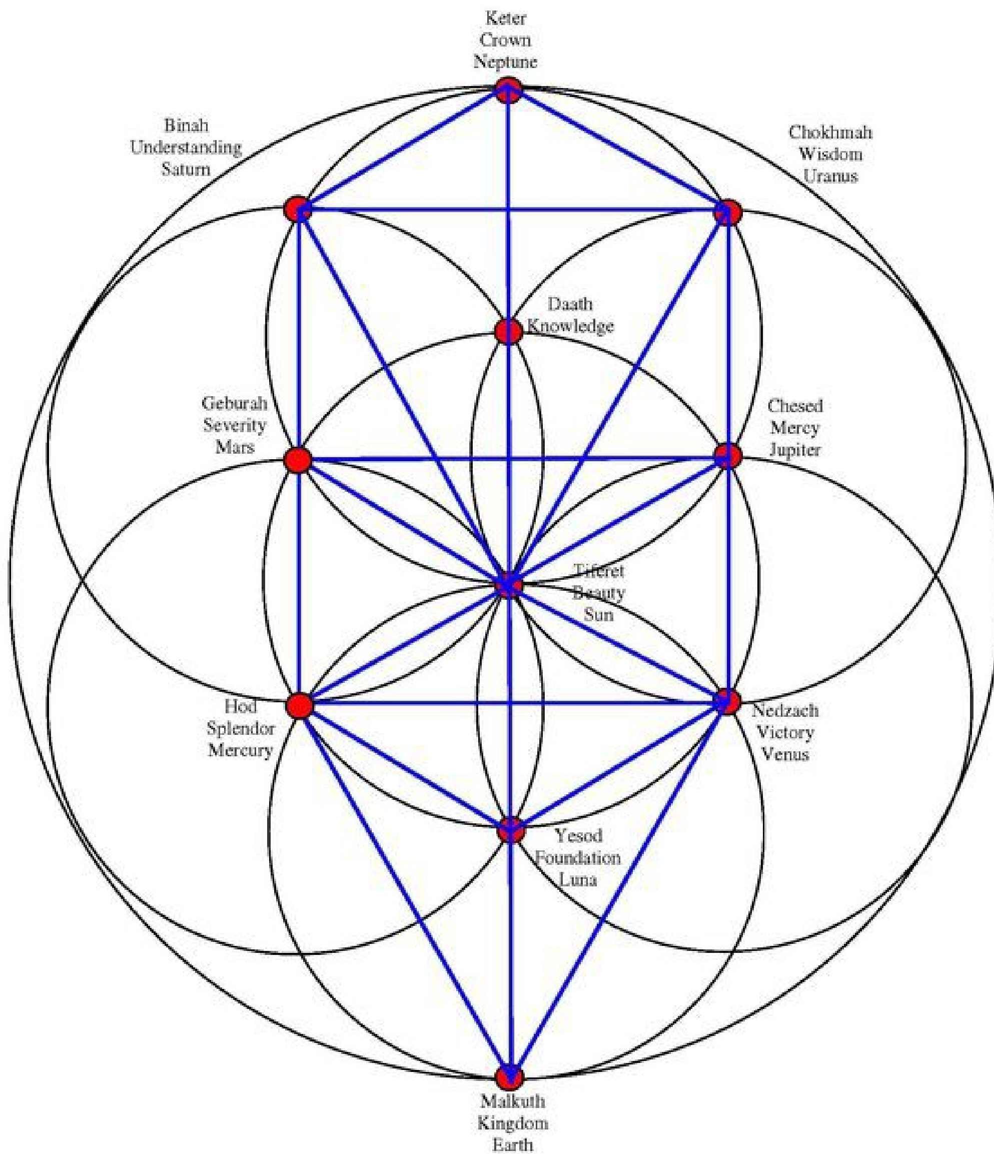

Reprezentarea ezoterică a acestui stadiu este ”Diagrama celor șapte palate”,.

Încolțind, prin pătrunderea virusului în celulă, această sămânță va da naștere ”Pomului vieții” (axul central dintre cele două catene ADN/pomul cunoașterii binelui și răului) prin creșterea celor trei ramuri: *Gimel*, *Heh* și *Zayn* și a celor patru rădăcini: *Shin*, *Tav*, *Tsade* și *Qof*.

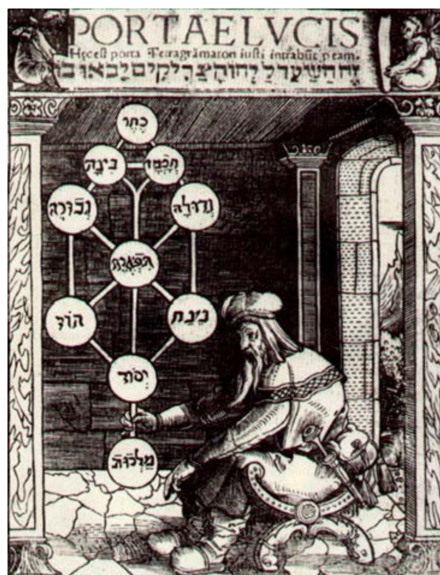

MacGregor Mathers, în ”Sefer Dtzeniouthia” (Cabala dezvăluită), instruiește și încurajează cititorul pentru a converti Arborele înapoi în Șapte Palate (adică clone ale sămânței inițiale).

Supernalii sunt primele trei sephirothuri (Kether, Chokmah și Binah) din Arbore și poziția în care vor fi ascunși este cea a lui Da'ath, așa-numitul „sephiroth fals”. Sephirothurile acestea sunt combinate pentru a restaura Palatul Beth. Legăturile adevărului sunt poteci care duc de la Tiphareth, Chesed și Geburah până la Supernali. Căile Cheth și Vav sunt reasociate la Palatul Beth, iar căile Gimel, Heh și Zayin, „legate împreună”, formează o singură cale de la Resh la Palatul Beth.

Această operațiunea eliberează literele Beth, Aleph și Daleth realocate Palatelor diagramei; Beth în Sephirotul fals pentru că Elohim începe Creația cu Beth, Aleph se mută în locul foștilor sephiroturi Chesed și Geburah, bazat pe indicii dintr-un text zoharic numit „*Misticismul literelor*”, unde Dumnezeu cheamă prima literă de două ori: „*Aleph! Aleph!*” și pentru că Dumnezeu promite că unitatea lui va fi exprimată pe pământ doar prin Alef. Palatul Daleth își ocupă locul pe sephiroturile din Netzach și Hod, pentru că în Ezekiel 46: 9 ne spune: „*Nimeni nu trebuie să se întoarcă prin poarta prin care a intrat, ci fiecare trebuie să iasă pe poarta opusă*”. Sephirothul din Malkuth este eliminat, conform indicației din imaginea din Portae Lucis, (Augsberg, 1516), Yesod devenind palatul Heh:

Palatul *Heh* este plasat în partea de jos a diagramei celor ”Șapte Palate” pentru că *Bahirul*[77] spune: „*există un Heh deasupra și un Heh dedesubt*”. Așa este un Heh atribuit Palatului Beth, lăsând *Resh*-ul să-și ia locul de drept în centru și un Palat *Heh* jos și literele *shin, tav* și *qoph* alăturate lui *Tsade* pentru a echilibra pe *Resh* pe cealaltă parte.

*

COINCIDENȚE

a). Gematria Zeului mesopotamian EL (אל) este 31, adică: Alef (1) + Lamed (30) = 31. Zeul avea 7 palate. 31 x 7 = 217. Suma valorilor căilor cele mai apropiate de palatul Beth, plus valoarea acestuia este tot 31:

31 = ב + ח + ו + ג + ה + ז , adică:

beth (2) + heth (8) + vav (6) + gimel (3) + he (5) + zayin (7) = 31.

b). 31 x 8 = 248 care este valoarea gematrică a lui Avraam.

c). 31 x 7 = 217 care este valoarea jumătății axei verticale: Palatul Beth (ב) + calea de legătură (ז+ח+ג) + palatul Resh (ר), adică: beth (2) + gimel (3) + he (5) + zayin (7) + resh (200) = 217,

d). Suma literelor Palatelor însumează 217, adică:

217 = ב + א + א + ר + ד + ד + ה

Beth (2) + alef (1) + alef (1) + resh (200) + daleth (4) + daleth (4) + he (5) = 217

e). Poarta care duce la Palatul Beth, numită și Sfânta Sfintelor are valoarea 217, care este 31 x 7.

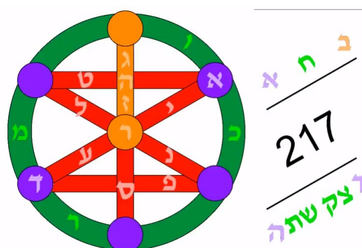
f). Suma valorilor literelor alfabetului este 217;

1+2+3+3+4+4+5+6+7+8+9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19+20=217.

g). Dacă adunăm arcul de cerc al sectorului din stânga lui Beth cu arcul opus, obținem 217:

---

77 Bahir sau Sefer HaBahir este o lucrare mistică anonimă, cunoscut sub numele de Midrash. Lumea, potrivit Bahir, nu este produsul unui act de creație, ci a constat doar în apariția a ceea ce a fost latent în prima „Sefirah”, „Sau HaGanuz” sau, cum se numește, „Keter”, care emana de la Dumnezeu. Această Sefirah a dat naștere lui „Hokmah” (Înțelepciune), de la care a emanat „Binah” (Inteligența). Din aceste trei, care sunt „Sefirotul” superior și din principiile primare ale universului, au emanat, una după alta, cele șapte Sefiroturi inferioare (cei șapte codoni ai genomului viral) din care sunt formate toate ființele materiale. Toate cele zece Sefirot sunt legate una de cealaltă și fiecare dintre ele are o calitate activă și una pasivă - emanând și primind. Emanația unei Sefirah de launa la alta este simbolizat sub forma literelor alfabetului ebraic. Astfel, litera gimel (ג), în formă de tub deschis la fiecare capăt, reprezintă o Sefirah, care primește energie la un capăt și o descarcă la celălalt. Cele zece Sefiroturi sunt energia lui Dumnezeu, formele în care ființa Sa se manifestă.

217=בחאדצקשתה

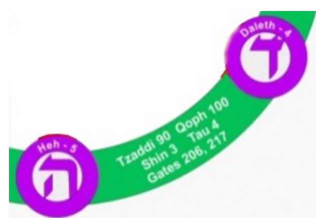
bet	2
chet	8
alef	1
dalet	4
tsadi	90
qof	100
shin	3
tav	4
heh	5
total =	**217**

h). Motorul **π**, este obținut prin următoarea operație: **248** (valoarea lui Avraam)**:217** (valoarea palatelor) **+ 2** = 3,(142857) (142857) ....(142857).

i). Dacă adunăm separat porțile rădăcinii, obținem valoarea porții palatului Beth:

Poarta Shinului	3+4+5 =	12
Poarta Tavului	4+4+5 =	13
Poarta Tsade	90+4+5 =	99
Poarta Qoph	100+4+5 =	109

12 + 13 + 99 + 109 = 233 (poarta Palatului Beth).

j). Când cele şapte palate sunt organizate în trei coloane, acesta însumează 777;

De la Beth până la Heh, spre stânga; 2 + 8 + 1 + 40 + 4 + 200 + 5 = 260

De la Beth la Heh, pe mijloc; 2 + 3 + 5 + 7 + 200 + 60 + 5 = 282

De la Beth până la Heh, spre dreapta; 2 + 6 + 1 + 20 + 4 + 4 + 3 + 90 + 100 + 5 = 235

260 + 282 + 235 = 777.

k). Dacă adunăm valoarea tuturor porților principale ale roții și valoarea tuturor literelor căilor (nu și palatele) obținem 3108, care este egal cu 777 x 4: [217 x 3] + [206 x 4] + 9 + 11 + 11 + 25 + 45 + 88 + 209 + 211 + 231 + 254 + 265 + 274 = 3108 = 777 x 4.

l). În cap. 21, versetul 30, al Genezei, Avraam dăruieşte 7 mieluşele lui Abimelec: „*Trebuie să primeşti din mâna mea aceste şapte mieluşele, pentru ca să-mi slujească de mărturie că am săpat fântâna aceasta (cu apă vie)*”, și în versetul 33 se spune că Avraam:

”a sădit un tamarisc la Beer-Şeba şi a chemat acolo Numele Domnului Dumnezeului celui veşnic”, adică a inserat genomul extraterestru cu cei șapte codoni prin cele șapte mielușele dăruite, în ADN-ul tribului lui Abimelec. Gematria acestei fraze este:

מלוע לא הוהי םשב םש עבש ראבב לשא עטיו
MemLamedVavAyin LamedAlef HeVavHeYod MemShinBet MemShin AyinBetShin ReshAlefBetBet LamedShinAlef AyinTetYodVav
Gematria Biblică: 700

Tamariscul este simbolul ”*Pomului vieții veșnice = Arborele sephirotic*” răsărit din ”*sământa vieții veșnice*” din care s-au dezvoltat cele trei rămurele: Gimel, Heh și Zayn și cele patru rădăcini: Shin, Tav, Tsade și Qof.

În versetul 34 se spune că : ”*Avraam a locuit multă vreme ca străin în țara filistenilor*”, adică era ”genom străin”.

*

* *

Există cuvinte care funcționează ca operatori matematici. Astfel cuvântul כל (care înseamnă „tot”) semnalează cititorului să numere totul după el. Cuvântul על (care înseamnă „pe” sau „la”) semnifică faptul că o valoare a unui cuvânt face parte din valoarea altui cuvânt și că, de obicei, se scade.

Ashe Bethsheba consideră că între versetele din Geneza biblică și diagrama celor Șapte Palate există o legătură specială, astfel:
- Versetele 1 și 2 au legătură cu palatul lui Beth (Casa lui Dumnezeu).
- Versetele 3, 4 și 5 au legătură cu palatele lui Aleph (zi și noapte).
- Versetele 6, 7 și 8 au legătură cu calea lui Gimel (cerul).
- Versetele 9 și 10 au legătură cu calea lui Shin (Foc, Uscat).
- Versetele 11, 12 și 13 au legătură cu palatele lui Dalet (uși între ceruri și Pământ).
- Versetele 14, 15 și 16 au legătură cu calea lui Tav (timp).
-Fragment din versetul 16 și versetele 17, 18 și 19 au legătură cu calea și palatul lui Heh (lumina din Cer pe Pământ).
- Versetele 20, 21, 22 și 23 au legătură cu calea lui Vav (creaturi ale cerurilor).

PALATUL LUI BETH (2)

ב

Casa lui Dumnezeu

Pluralitatea numelui Elohim provine din valoarea lui Beth = Doi, ce l-a determinat pe Aleister Crowley să inventeze expresia „0 = 2” dar și de la existența celor doi acizi ribonucleici, existenți în virusul simbolizat de cerc (zero).

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: 1

1 La început, Elohim a făcut cerurile și pământul.

La început (220) + Elohim (86) + Cerurile și (98) + Pământul (296) = **700**.

La început	Elohim	Cerurile	Pământul
בראשית	אלהים	השמים	הארץ
BRAShYTh	ALHYM	HShMYM	HARTs
Gematria Biblică: 220	Gematria Biblică: 86	Gematria Biblică: 98	Gematria Biblică: 296

Aceste cuvinte sunt alcătuite din 21 de litere, corespunzător celor 21 de căi și palate (cele trei ramuri fiind socotite o cale, iar cele patru rădăcini tot o cale).

a. Cuvântul pentru ”zile” este (מים): Mem (40)+Yod (10)+Mem final (40)+Yod (10) = 100

מימי
MYMY
Gematria Biblică: 100

100 x 7 (Cele șapte zile ale creației) = **700**.

sau:

b. Abraham (248) + Isaac (208) + Israel (244) = 700.

2 והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים׃

2. Şi Pământul era fără formă şi gol; peste faţa adâncului de ape era întuneric, şi Duhul lui Elohim Se mişca pe deasupra apelor.

והארץ + היתה + תהו + ובהו = 360.

Și Pământul	era	fără formă	și gol
והארץ	ובהו	תהו	היתה
VHARTs	VBHV	ThHV	HYThH
Gematria Biblică: 302	Gematria Biblică: 19	Gematria Biblică: 15	Gematria Biblică: 24

Nu exista încă un ciclu (cercul fără sfârșit = 360 de grade) de clonare a virusului (nu exista motorul Pi).

a. Pentru a găsi numărul de zile ale anului trebuie scăzută valoarea ”Întunericului” din valoarea ”Feței adâncului” și să adunăm valoarea ”Luminii”, pentru că numai îndepărtând ”Întunericul” (adică tot ce aparține de celulă) se obține întregul, adică virusul (Alepf =1). Scăderea este necesară datorită existenței în verset a cuvântului **על** care este o notație matematică ce înseamnă că o valoare face parte din alta și ar trebui scăzută:

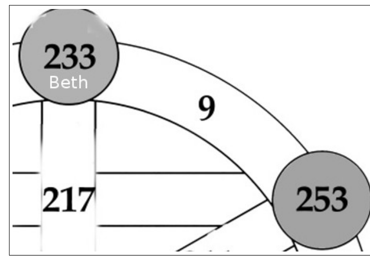
פני תהום - וחשך + אור = 365

Fața adâncului - Întuneric + Lumina = 365

Fața adâncului	Întuneric	lumina
פני תהום	וחשך	אור
PNY ThHVM	VChShK	AVR
Gematria Biblică: 195	Gematria Biblică: 37	Gematria Biblică: 207

b. Ultima parte a versetului doi atribuit tot lui Beth și care este „*și Duhul lui Elohim Se mişca pe fața apelor*” are valoarea 233, care este valoarea porții Palatului Beth, la care se ajunge scăzând cifra 2 (valoarea lui Beth care reprezintă și „duhul lui Elohim”) din valoarea ”feței apelor”.

Fața apelor
פני המים
PNY HMYM
Gematria Biblică: 235

*
*   *

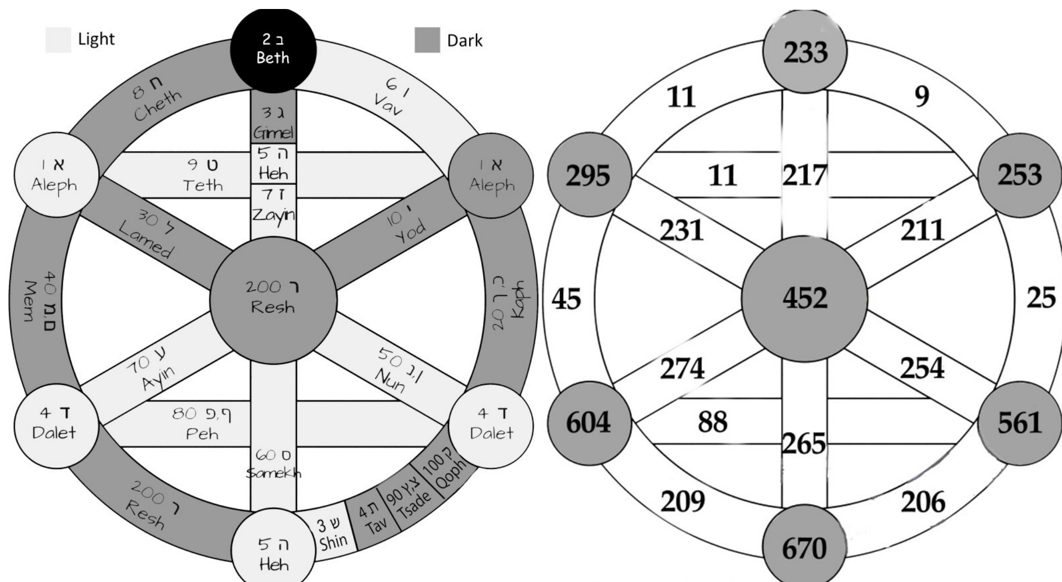
PALATELE LUI ALEF (1)
א
Aspect: zi și noapte.

3 ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור:

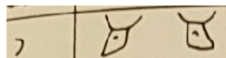
4 וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין
החשך:

5 ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר
יום אחד:

3. Elohim a zis: „Să fie lumină!” Şi a fost lumină.
4. Elohim a văzut că lumina era bună şi Elohim a despărţit lumina de întuneric.
5. Elohim a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi.

Litera *aleph*, care are pictograma un cap de bou, este atribuită la două palate, unul pentru zi și unul pentru noapte.

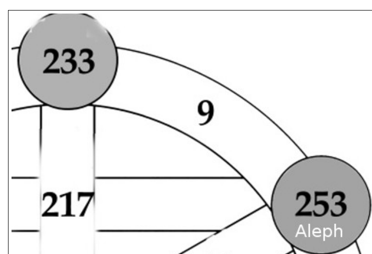
Prima însumarea valorilor gematrice din versetul 3: אור + אור + אלהים (Elohim + lumină + lumină) obținem 500 și din moment ce există două palate ale **aleph**-ului, 500 x 2 = 1000, care este

valoarea unui Aleph mare.

După cum am discutat mai devreme, când cuvântul חשךחשך [și întunericul] este eliminat din פני תתהום [fața adâncului] și [lumină] este adăugat, suma rezultată este 365 care este numărul total de zile într-un an. În versetul "*Și a văzut Dumnezeu că lumina era bună* טוב *și a despărțit Elohim lumina de întuneric*”, apare cuvântul **ath** care este o notație matematică ce semnifică calcul și aici se referă la calculul [bun-ului טוב]. Cuvântul בין [la mijloc] este o altă notație matematică care indică o valoare la jumătate. Dacă adunăm toate căile și palatele ale căror litere le regăsim în versetele în care Dumnezeu spune ”*că sunt bune*” טוב : aleph + shin + daleth + heh + vav + zayin + teth + nun + samekh + ayin + peh, obținem 295 care este valoarea porții pentru palatul Aleph (pe stânga).

Zonele gri deschis din graficul de mai sus corespund căilor și palatelor lui Elohim considerate că sunt bune și pot fi clasificate ca aparținând luminii și zonelor gri închis aparțin întunericului. Remarcăm că literele la care face referire cuvântul טוב sunt numărate o singură dată, cu excepția alephi-lor care au un palat de lumină și un palat de întuneric.

Literele rămase însumează 506, care este jumătate din 1012 și aceasta este suma gematrică a tuturor căilor și palatelor. Jumatatea lui 506 este 253, care este numărul de poartă al palatului *aleph*-ului (în dreapta). Un singur *aleph* este a luminii și a zilei și prin urmare, includem una dintre ele atunci când noi numerotăm literele nopții.

Suma Căilor și palatelor luminii de pe circumferința roții, plus un Aleph de noapte, este 24, ceea ce corespunde numărului de ore ale unei zile: Aleph 1+dalet 4+heh 5+shin 3+dalet 4+alef noapte 1+vav 6=24.

Versetul 5 dă 217 pentru: אלהים יום לילה [Elohim + Zi + Noapte], reprezentând totalitatea luminii și întunericului create de Elohim.

אלהים יום לילה
ALHYM YVM LYLH
Gematria Biblică: 217

În sfârșit, sintagma rituală care apare în Geneză „*a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă*” urmată de ראשון שני שלישי etc. [prima, a doua, a treia, etc.] dă un total de 777 pentru ordinea zilelor săptămânii: [Prima, a doua, a treia, a patra, a cincea, a șasea, Sabat = 777]

ראשון שני שלישי רביעי חמישי שישי שבת
RAShVN ShNY ShLYShY RBYAynY ChMYShY ShYShY ShBTh
Gematria Biblică: 777

*
*   *

CALEA LUI GIMEL (3)

ג
Aspect: Cerul, cerurile.

6 ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים:

7 ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן:

8 ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני:

6. Dumnezeu a zis: „Să fie o întindere între ape şi ea să despartă apele de ape.”
7. Şi Dumnezeu a făcut întinderea, şi ea a despărţit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Şi aşa a fost.
8. Dumnezeu a numit întinderea cer. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a doua.

Un indiciu ne este dat despre aceste versete de Rabin Akiva în povestea celor patru înțelepți care au intrat în paradis. Akiva a spus „Când vii la locul pietrei, nu spui: „Apă! Apă!” căci se spune: „Cel care vorbește minciuni שקרים nu va sta în fața ochilor Mei”.

Sugestia este consolidată printr-o poveste din Zohar privind misticismul literei *shin*. Dumnezeu încearcă să decidă cu ce literă să înceapă creația și spune următorul lucru despre litera *shin:*

„Tu ești cu adevărat, oh, Shin, demn, pur și adevărat, dar literele care vor forma cuvântul ”minciună” vor fi asociate cu tine: Qoph (Q), Resh (R) și cu Șin vor alcătui cuvântul ShQR (minciună) și din acest motiv nu voi crea lumea prin tine. Atunci Shin s-a îndepărtat și Qoph și Resh, auzind aceste cuvinte, nu au îndrăznit să se mai prezinte înaintea lui Dumnezeu.

În versetul 6 cuvântul RQYAyin [firmament] folosește literele Qoph, Resh și Yod ca și cuvântul dat de Rabin Akiva „ShQRYM” [minciuni], deci putem lua aluzia și instrucțiunea din Zohar că RQYAyin nu ar trebui să fie înaintea tronului. Acest cuvânt apare de 9 ori în primele două capitole, care este 3 x 3, și aceasta este o referire la litera *gimel*, la fel cum „spiritul lui Elohim” de mai devreme era o referire la litera *beth*.

Înlocuim valoarea obișnuită a RQYAyin cu 3 pe care o adăugăm la 95 [המים apa] și apoi reducem la jumătate valoarile [מים] apă (90) și [למים] la apă (120) pentru a da suma: 3 + 95 + 45 + 60 = 203, care este valoarea porții **gimel**-ului când este luată în sine, fără valoarea lui Beth.

gimel
בגר
BGR
Gematria Biblică: 205

Prin schimbarea valorii RQYAyin la 3 am stabilit un precedent și toate viitoarele referiri la **firmament** din aceste versete se presupune că au valoarea 3.

În versetul 7 scădem 3 din [המים apă 95] care se află sub firmament în timp ce adăugăm 3 la המים apa care este deasupra firmamentului și apoi împărțim suma conform instrucțiunilor:

((95 - 3) + (95 + 3)) / 2 = 95, rezultând valoarea inițială a cuvântului המים care este în acord cu sfaturile rabinului Akiva ca să nu spunem „apă” de două ori.

În versetul 8, Elohim numește firmamentul pe care tocmai l-a creat [שמ ים cer] și care are gematria 93, care este 3 x 31 [EL], cel mai vechi nume al lui Dumnezeu.

שמ ים
ShM YM
Gematria Biblică: 93

*
* *

CALEA LUI SHIN (3)

ש

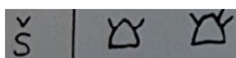
Aspect: Foc, căldură, uscat.

9 ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן:

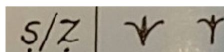
10 ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב:

9. Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului şi să se arate uscatul!” Şi aşa a fost.
10. Dumnezeu a numit uscatul pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

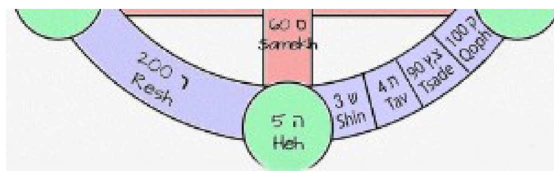
Aici ne depărtăm de ordinea tradițională a alfabetului, permițând **shin**-ului să-și ia locul lângă **gimel**, conform valorii originale de 3. Litera paleo-ebraică are 3 linii în zig-zag care seamănă cu munte cu trei vârfuri.

Litera Ktav Ashuri seamănă cu trei limbi de flacără și între cele două putem imagina conceptul de căldură împingând pământul ca un vulcan și uscându-l.

Spre deosebire de *gimel* care își asumă un loc lângă tronul lui Dumnezeu, litera *shin* este găsită în zona inferioară a celor șapte palate în afară de palatul pământesc al lui Heh. În stânga lui *Heh*, de cealaltă parte a diagramei, este litera *Resh*. *Heh* împreună cu *Resh* formează cuvântul pentru „munte”. *Shin* este plasat pe același traseu ca *Tav*, *Tsade* și *Qoph*.

Cu *Qoph* și *Tav* formează *QShTh* [curcubeu], aducând aminte de legenda Potopului și de legământul făcut de Dumnezeu cu Noe după aceea.

După cum vedem din versetul 7, când ceva se află sub altceva trebuie scăzut, întrucât la ceea ce este mai sus se adaugă altceva. În versetul 9 apele 95 הַ מ ים sunt adunate sub ceruri [ה שמ ים] 89 pentru a produce valoarea lui shin. Referința la מקום אחד [un loc] este probabil un simplu indiciu de cuvinte încrucișate pentru a ne anunța să căutăm un număr unic, mai degrabă decât numărul de poartă.

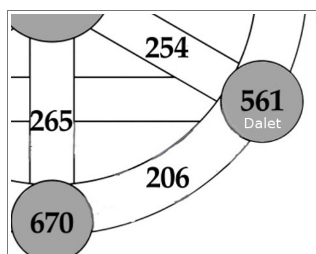
În versetul 9 cuvântul pentru „uscat” este היבשה însoțit de prefixul *Heh* care acționează ca „englezescul the” pentru a indica articolul hotărât. Cuvântul pentru uscat sau zbârcit este יבש YBSh.

Cuvântul pentru pământ uscat este יבשה YBShH, diferind doar prin adăugarea literei *Heh* la sfârșitul acesteia. Arzătoarea literă *Shin* este poziționată chiar lângă palatul pământului *heh*, uscându-l la figurat.

Dacă adăugăm valoarea lui [היבשה] de 52 la substantivele din linia următoare (cu excepția declarației că ”*este bun*” care aparține de aleph) rezultă 561;

25 [היבשה] uscat + 50 [ל יב שה] pentru uscat + 291 [א רץ] pământ + 95 [ה מ ים] apele + 100 [ימים] mări = 561.

561 este valoarea porții literei daleth (în dreapta), care ne tranziționează spre următorul set de palate.

*

* *

PALATELE LUI DALET (4)

ד

Aspect: Uși între Ceruri și Pământ.

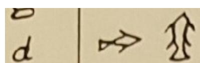
11 ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן:

12 ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב:

13 ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי:

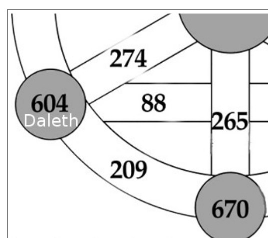
11. Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeaţă, iarbă cu sămânţă, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor şi care să aibă în ei sămânţa lor pe pământ.” Şi aşa a fost.
12. Pământul a dat verdeaţă, iarbă cu sămânţă după soiul ei şi pomi care fac rod şi care îşi au sămânţa în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.
13. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a treia.

Pictogramele **dalet**-ului sunt uși sau clapele cortului și aceste palate reprezintă intrări spre ceruri.

La primul Templu evreesc erau ritualuri pentru deschiderea ușilor la răsărit și apus de soare, corespunzător acestor palate. Ușa de intrarea din stânga permite lucrurilor din ceruri (suflete noi ... animale nou-născute, plante noi, bebeluși etc.) să coboare pe pământ și ușa din dreapta se deschide pentru a permite trecerea în ceruri prin moarte fizică, dar și în timpul somnului și viselor. Din narațiunea Genezei de până la acest moment, nimic viu nu a fost trimis pe pământ așa că ambele uși au stat închise, dar acum că Dumnezeu a decis să transforme pământul cu iarbă proaspătă, ierburi și pomi fructiferi, ușa daleth (din stânga) este deschisă și gata pentru activitate.

În versetul 11, cele 360 de grade dintr-un cerc sunt obținute prin adăugarea valorilor ierbii și sămânței [דשא עשב זרע] amintindu-ne că toți cei care intră în cercul vieții prin ușa Dalet-ului trebuie să iasă într-o zi, căutând renașterea. Valoarea porții lui Daleth (la stânga) este 604 dată de expresia **מזריע זרע** [care dă sămânță].

Versetul 11 introduce o nouă notație matematică: **למינו** și variațiile sale; למינה ,למינהו și למינהם care sunt de obicei traduse ca „*după felul lor*” și indică înmulțirea cu 2.

sămânță	Pământ	rod
זרעו	הארץ	פרי
ZROV	HARTs	PRY
Gematria Biblică: 283	Gematria Biblică: 296	Gematria Biblică: 290

Când scădem ”sămânță” (283) din valoarea pământului (296) obținem 13. Când valoarea cuvântului ”rod/fruct” se adaugă la al doilea cuvânt ”rod” din verset și se înmulțește cu 2 se obține 1160 care este valoarea Marelui Aleph plus valoarea cuvântului ”pom”.

rod	pom
פרי	עץ
PRY	OTs
Gematria Biblică: 290	Gematria Biblică: 160

Dar 1160 este egal cu 290 x 4. Când scădem din valoarea cuvântului ”rod” (290) valoarea cuvântului ”spermă” (277) obținem din nou valoarea 13, ceea ce indică pornirea unui nou ciclu.

rod	spermă
פרי	זרע

PRY	ZRO
Gematria Biblică: 290	Gematria Biblică: 277

Deși versetul 12 pare să reproducă, la prima vedere, versetul 11, cuvântul ”după felul lui” **למינהו** (care indică înmulțirea cu 2) este după cuvântul ”rod” **זרע** și după cuvântul ”pomi” care este 166 mai mult decât ”pom” **עץ** care este 160, ceea ce ne oferă un set diferit de calcule: Sperma/sămânța 277 x 2 + pomi 166 + rod 290 = 1010, care este valoarea gematriei tuturor căilor și palatelor roții cu excepția Palatului lui Beth:
cheth (8) + aleph (1) + mem (40) + daleth (4) + resh (200) + heh (5) + shin (3) + tav (4) + tsade (90) + qoph (100) + daleth (4) + kaph (20) + aleph (1) + vav (6) + gimel (3) + heh (5) + zayn (7) + teth (9) + lamed (30) + resh (200) + yod (10) + ayin (70) + peth (80) + samekh (60) + nun (50).

*

* *

CALEA LUI TAV (4)

ת

Aspect: Timp.

14 ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום
ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים:

15 והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן:

16 ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל
לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה:

14. Dumnezeu a zis: „Să fie nişte luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie nişte semne care să arate vremurile, zilele şi anii
15. şi să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Şi aşa a fost.
16. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, şi anume: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească ziua, şi luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească noaptea; a făcut şi stelele.

Pe măsură ce procedăm la descifrarea Genezei, scribul devine din ce în ce mai inventiv. Pentru aceste versete trebuie să ne amintim că „firmamentul/întinderea” are o valoare de 3 și că cuvântul בין înseamnă că trebuie să împarțim cu 2.

Litera *tav* reprezintă elementul timp în creația lui Elohim. Litera paleo-ebraică **tav** era un X simplu, de genul în care astronomul ar face un semn pe o hartă a cerului de noapte pentru a marca venirea și plecarea luminilor din ceruri.

Pentru versetul 14 luăm valoarea cuvintelor ”luminători” + ”firmament/întindere” + ”cerului/cerurilor”, în care cuvântului ”firmamant/întindere” i se dă valoarea 3.

luminători	Firmament/întindere	Cerului/cerurilor
מארת	ברקיע	השמים

MARTh	BRQYAyin	HShMYM
Gematria Biblică: 245	Gematria Biblică: 3	Gematria Biblică: 98

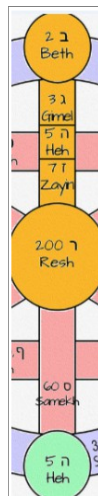
Împărțim suma 346 la 2 = 173. Adăugăm la aceasta valoarea zilei 61 și obținem 234, pe care îl împărțim la 2: [234/2 = 117]

Zi/azi
היום
HYVM
Gematria Biblică: 61

Adăugăm la rezultat valoarea nopții care este 80 și rezultatul final 197 este valoarea celor patru litere atribuite acestei căi atunci când sunt luate împreună; shin 3 + tav 4 + tsade 90 + qoph 100 = 197.

noapte
הלילה
HLYLH
Gematria Biblică: 80

Expresia „*semne care să arate vremurile, zilele și anii*" nu înseamnă strict vorbind Gematrie. Există 22 de semne (litere) în alfabet, și 2 sezoane în anul israeliților din antichitate. Sunt 7 zile într-o săptămână și 52 săptămâni într-un an: 22 + 2 + 7 + 1 + 52 + 1 = 85.
197 + 85 = 282, adică valoarea porții coloanei din mijloc; beth + gimel + heh + zayin + resh + samekh + heh = 282.

Versetul 15 își continuă activitatea cu coloana centrală; amintiți-vă că על indică că această valoare trebuie scăzută din alta și iată că cerurile (98) sunt scăzut din pământ (296) la care se adaugă 248 care reprezintă valoarea "luminătorilor" 245 și valoarea "firmamentului/întinderii" 3: (296-98) + 248 = 482 ~ care este poarta *samekh*-ului și a Sfintei Sfintelor din coloana de mijloc.

Litera **tav** reprezintă elementul de timp care este calculat în baza 60 și a fost folosit de atunci, din primele zile din Babilon până astăzi; sunt 60 de secunde într-un minut și 60 minute într-o oră. 482 secunde înseamnă 8:02 minute. 482 minute sunt 8 ore și 02 minute, iar acest lucru este semnificativ pentru „semnele” menționate în versetul paisprezece pentru că 802 este valoarea totală a gematriei biblice a celor 22 de litere ale alfabetului ebraic.

În versetul 16, Elohim îi face pe cei doi mari luminători. Cuvântul [ה מא רת] este o notație matematică (cel mare) pentru a indica înmulțirea cu 10. Astfel începem această sumă prin înmulțirea ”luminilor” cu 2 și apoi cu 10;

lumini

המארת

HMARTh

Gematria Biblică: 250

250 x 2 = 500 x 10 = 5000, și prin versetul 15, suntem invitați să convertim această suma în baza 60. 5000 luați ca 50:00 ore este 3000 minute. În mod similar, „luminătorii mari ” = 252 x 10.

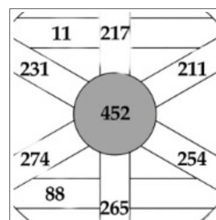
Luminători
mari/strălucitori

ה מאור

H MAVR

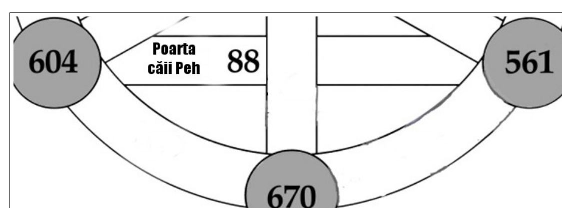
Gematria Biblică: 252

2520 luat ca 25:20 (25 ore și 20 minute) este 1520 minute. 3000 + 1520 = 4520. Valoarea porții pentru palatul lui *Resh* este 452.

Dacă scădem valoarea lui *resh* din 4520 și îl înmulțim cu 10 (în sensul de ”să stăpânească”) dă 43 200 care este numărul exact de secunde în 12 ore.

În ceea ce privește luna, anticii calculau că anul are 13 luni din 28 zile (364), apoi 452 - 364 = 88, adică valoarea porții căii *peh*, litera *peh* având valoarea egală cu gematria ”noapții”: 80.

noaptea
הלילה
HLYLH
Gematria Biblică: 80

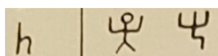
*
* *

CALEA ŞI PALATUL LUI HEH (5)
ה
Aspect: Lumina din Cer pe Pământ.

16 ואת הכוכבים
17 ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר
על הארץ:
18 ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא
אלהים כי טוב:
19 ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי:

16. a făcut şi stelele.
17. Dumnezeu i-a aşezat în întinderea cerului, ca să lumineze pământul,
18. să stăpânească ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.
19. Astfel, a fost o seară şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua a patra.

Litera *Heh* reprezintă stelele și lumina cerurilor sosite pe pământ. Pictograma literei este a unui om mic ridicându-și brațele spre cer în laudă sau jubilare:

Atât calea, cât și palatul literei *Heh* aparțin coloanei de mijloc; unul în ceruri înaintea tronului și celălalt pe Pământ. Versetul 16-17 implică calculul coloanei din mijloc, dar și arcul cerului nocturn prin implicarea căilor din Cheth și Vav, dar și Aleph-ul zilei și nopții pentru a face o săgeată figurativă, astfel;

Beth + Vav + Aleph + Cheth + Aleph + Gimel + Heh + Zayin + Resh + Samekh + Heh = 298.

În versetul 16 și 17 avem cuvintele: ”pământul”, (cerului + firmament/întinderea) și ”stelele” cu gematria:

Pământul	cerului	Firmament/întinderea	stelele
הארץ	השמים	3	הכוכבים
HARTs	HShMYM		HKVKBYM
Gematria Biblică: 296	Gematria Biblică: 98		Gematria Biblică: 103

Valoarea gematrică a ”firmamentului” de 3 trebuie scăzută din valoarea gematrică a

”cerului” de 98, iar rezultatul scăzut din valoarea gematrică a ”pământului”, adăugând în final valoarea gematrică a ”stelelor” și obținem valoarea săgeții din ”Roata Genezei”:

296 – 101 + 103 = 298.

În versetul 18, se spune că stelele trebuie să ”stăpânească” și „să fie între” lumina și întuneric, care înseamnă matematic „împărțiți cu 2”, care înseamnă 298:2 = 149 și dacă adăugăm valoarea ”lumina”, ”întunericului” și ”stelelelor”, obținem 500.

lumina	Întunericul	stelele
האור	החשך	הכוכבים
HAVR	HChShK	HKVKBYM
Gematria Biblică: 212	Gematria Biblică: 36	Gematria Biblică: 103

149+212+36+103=500

Îl înmulțim cu 2 pentru că sunt două palate ale Alephi-lor și obținem 1000 care este Aleph-ul cel mare.

Continuarea complicatelor calcule se găsește în cartea ”*Genesis Wheel*” a Anei Betsheba.

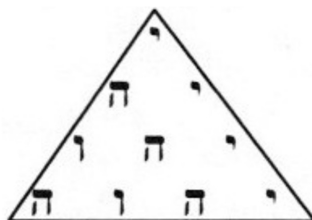
Ca o curiozitate, expresia „În a 6-a zi cerurile au fost terminate” se scrie în ebraică astfel:

יום הששי ויכלו השמים

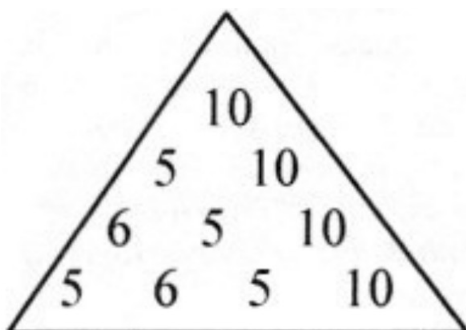
Luând prima literă a fiecărui cuvânt, avem plăcerea să descoperim numele inefabil Y.H.V.H.

י ה ו ה

Este de altfel un procedeu clasic la numeroşi autori să aplice Tetractysului numele din patru litere a lui YHVH, după grafismul următor :

şi să folosească corespondenţa sa numerică :

Totalul este 72 care este numărul Numelui divinității: Shem Ha Mephorash[78], dar și numărul cărților de Tarot.

78 Shem HaMephorash descrie un nume ascuns al lui Dumnezeu în Cabala (incluzând variante creștine și ermetice). Este format din 4, 12, 22, 42 sau 72 de litere (sau triade de litere), ultima versiune fiind cea mai comună.

COSMOGONII MAI CUNOSCUTE

1. **Cosmogonia mesopotamiană**

Mit apărut în Mesopotamia, ce descrie două acte ale creației. Primul act este datorat lui Apsu și lui Tiamat ce va da naștere perechilor de zei Lahmu și Lahamu, Anshar și Kishar, dar și clonei Anu după Ansar și a clonei Nudimmud după Anu. Actul creator este finalizat prin închiderea lui Apsu și a sfetnicului său Mummu de către EA cel înțelept și construirea unui iatac în care s-au mutat EA și soția sa Damkina. Al doilea act creator este datorat lui Marduk (fiul lui EA și al Damkinei) prin dezmembrarea monstrului Tiamat.

”*Cu o jumătate căptușește cerul; trage hotarul, așează străjile și le dă poruncă să împiedice ieșirea apelor ei. Apoi el străbătu cerurile, cercetă locurile de zidărie și statornici, față în față, locul potrivnic al lui Apsu, locul lui Nudimud. Domnul, măsurând forma lui Apsu, după chipul său întemeie un templu măreț, Eshara. ....Întocmind cerurile și pământul, [le înnodă] legăturile spre a le ține trainic împletite*”.

La această cosmogonie vine cu completări Eusebius din Cezareea prin repovestirea unui mit al creației aparținând lui Berosus, un preot chaldean, în care apar câteva amănunte interesante despre o vreme în care totul era în beznă și apă și că în ea au prins viață făpturi monstruoase și de o alcătuire nemaipomenită și care aveau forme stranii. Ele ascultau de porunca unei femei numite Homoroka (Tiamat). În acest mediu a apărut pe neașteptate Bel care a despicat femeia la mijloc și din una din jumătăți a făcut pământul și din cealaltă cerul. Berosos susține că această poveste este alegorică și că acel zeu și-a smuls capul și zeii ceilalți, amestecând cu țărână sângele care curgea, au făcut pe oameni.

2. **Cosmogonia egipteană**

”*Cartea dragonului Apophis*” conține una din relatările mai ample ale mitului despre zeul Re, zeu solar principal al unei epoci. Numit și *Atum*, acesta a creat universul prin autofecundare sau, după alte variant, prin desprinderea din haosul primordial *Nun* ori prin țâșnirea sub formă de Phoenix dintre petalele primei flori de lotus. Dragonul demoniac Apophis îl provoacă zilnic pe Re, care răsare victorios în fiecare dimineață, navigând în barca lui solară.

”*Când stăpânul universului s-a ridicat, el a spus: Am luat naștere ca Keprer. Numai după mine au luat naștere cei care sunt născuți. Sunt multe ființele care au ieșit din gura mea, pe când încă nu era cer, pe când încă nu era pământ, când șerpii și viermii nu fuseseră făcuți în locul acesta, iar eu porunceam acestor [ființe] ce trăiau în trândăvie în apele veșnice. Nu am găsit un*

loc unde să mă fi putut aşeza. Atunci am zămislit o dorinţă în inima mea, am lăsat să ţâşnească [din mine] temeiuri noi şi am creat toate fiinţele când încă eram cu desăvârşire singur, înainte de a-l fi scuipat (afară) pe Shu (enzimă), înainte de a o fi scuipat (afară) pe Tefnut (enzimă), când nu era încă nimeni împreună cu mine. Am făurit temeiurile în inima mea şi au luat naştere multe chipuri de fiinţe în fiinţele de copii şi în fiinţe ale copiilor acestora. Am lasat sămânţa mea să cadă în mâna mea după ce m-am îmbrăţişat cu umbra mea; am împroşcat [sămânţa mea] chiar în gura mea şi apoi l-am scuipat afara pe Shu şi am scuipat-o (afară) pe Tefnut. Tatăl meu Nun i-a trimis departe de aici, iar ochiul meu [a rătăcit] după dânşii până către cele două margini, după ce ei m-au părăsit.

Când am luat naștere, numai eu singur eram zeul, și noi eram trei zei atunci când m-am statornicit pe pământul acesta. Shu și Tefnut au scos strigăte de bucurie în apele veşnice unde se aflau şi [venind] mi-au adus cu ei ochiul meu ((enzimă)). Când mi-am împreunat mădularele (cei doi ARN virali), am plâns deasupra lor şi în chipul acesta au luat naştere oamenii, din lacrimile care au ţâşnit din ochiul meu. Dar ochiul meu s-a umplut de mânie împotriva mea atunci când s-a înapoiat şi a văzut că pusesem altul în locul lui. Eu l-am împodobit însă cu lumină şi l-am înălţat, punându-l pe fruntea mea; după ce el a ajuns [astfel] suveranul acestei ţări întregi, mânia căzu dintr-însul [şi se rostogoli] la rădăcinile plantelor, căci îi dădusem înapoi ceea ce i se răpise. Şi am făcut rădăcinile să crească şi am făurit toate versurile şi tot ceea ce s-a născut din ele.

Shu şi Tefnut au zămislit pe [Geb] şi pe Nut, iar Geb si Nut au zămislit pe User (Osiris), pe Hor (Horus) cel având amândoi ochii în frunte, pe Suteh (Seth), pe Eset (Isis) şi pe Nebthet (Nephthys), unul după altul; iar copiii lor sunt de atunci mulţi la număr în ţara aceasta”.

3. Cosmogonia vedică

Cosmogoniile Indiei apar în cele patru Vede, în vastul poem epic Mahabharata, în comentariile filosofice asupra tradiţiei vedice din Upanişade şi Brahmane, în Manusamhita (Cartea legilor lui Manu), ca şi în revizuirile târzii budiste, ne spune în ~*Miturile esențiale*~ Victor Kerbach.

În Rig Veda, X-129, se spune:

”*Nu era fiinţă, nu era nici nefiinţă atunci. Nu era nici spaţiul şi nici, dincolo, firmamentul. [.....] Unul respira fără suflare, mişcat de sine insuşi; nimic altceva nu era nicăieri. La obârşie, întuneric acoperea întunericul, tot ce se zărea nu era decât unda nedesluşită. Închis în gol, Cel-care-devenea, Unul, lua naştere atunci prin puterea Căldurii. [.....] Zeii sunt dincoace de acest act creator; cine ştie de unde purcede el ?*”

În Rig Veda, X-121 se vorbește despre ”Embrionul de Aur” care, născându-se, a fost singurul stăpân al lucrurilor. Numit Prajapati, Omul Cosmic, este principiul vieţii zeilor. Acest Om Cosmic dori: ”*de-aş putea sa mă multiplic, să mă înmulţesc!*” [.....]

El (Prajapati) eliberă Apele să curgă, pornind de la un Cuvânt (pronunţat). „La început, cu adevărat, nu erau decât Apele ... Apele făcură efortul, ele arseră în *tapas* şi în ele se dezvoltă un ou de aur. Omul Prajapati... sfărâmă oul de aur...

În *Manava Dharma-Sastra*, procesul cosmogonic se descrie în amănunt, de la Principiul Suprem până la „cărămizile” lumii grosiere. Astfel, Principiul Unic, suferind prima determinaţie, se desparte în două principii din care provine Viraj şi apoi Manu, principii mai puţin pure, adică mai condiţionate. Manu produce, printr-o nouă determinaţie, alte zece principii care pot fi considerate atribute ale sale şi care vor naşte în primul rând zeii, adică „atributele divine”, principii imediate ale lumii subtile unde sălăşluiesc uriaşii, piticii etc. ce sunt nu numai „fiinţele” care populează manifestarea subtilă, dar şi principiile lumii grosiere.

«*Odată a fost o beznă înfricoşată şi deodată izbucni Cuvântul. „După ce dispuse lumile, dispuse fiinţele, dispuse toate direcţiile spaţiului, inclusiv cele intermediare, Prajapati, primul născut al Ordinii cosmice, se instala în fiecare ”suflet viu” (jivatma) datorită propriului său Atma. Prajapati, la fel ca şi Puruşa, Vişwakarma, Manu sau Indra, nu este altceva decât expresia mai mult sau mai puţin specializată a lui Brahma, Principiul Suprem. Din punct de vedere pur metafizic, tutul este Brahma (dar nu în sens panteist), nimic nu poate fi diferit de Brahma şi nimic nu are realitate decât prin Brahma, Ordonatorul Suprem.*

Omul (puruşa) îşi trage numele de la cetatea (pur) lui Brahma. În această cetate există o lădiţă de aur (asemenea) Cerului, toată acoperită de lumină! Şi în această lădiţă de aur se află Atma! „La fel cum păianjenul produce şi apoi reabsoarbe (firul său), la fel cum plantele răsar din pământ, la fel cum firele de păr se nasc din om în timpul vieţii, tot aşa Universul se naşte din Cel Nepieritor, Brahma!”», afirmă Mircea A. Tămaș în cartea ”*Facerea*”.

4. Cosmogonia zoroastriană

Mitologia zoroastrismului a recompus o cosmogonie riguros de simplă, în formula conflictului dintre bine şi rău, ca principii personificate în zeii Ahura Mazda (Ormuzd) şi Angra Mainyu (Ahriman). Codicele Avesta, atribuit magului Zarathustra, impune o concepţie de dualitate inegală şi un îndelungat proces cosmogonic (în patru epoci de câte trei milenii), între organizarea haosului temporal şi revenirea la haos; această cosmogonie avestică este, de fapt, organizarea materiei cosmice prin transferul luminii în energie, când apare şi omul primordial de o netă structură arhetipală: Yima.

«Eu, care sunt Ahura Mazda, am creat, sfinte Zarathustra, universul acolo unde nu fusese nimic. De nu l-aş fi făcut, lumea întreagă ar fi purces spre Airjana Vaeja. Potrivnic acestei lumi care este numai viaţă, Angra Mainyu a dat naştere alteia, care este numai moarte şi unde nu sunt decât două luni de vară, iar iarna e lungă şi ţine zece luni, răcind într-atâta pământul, încât până şi lunile verii sunt îngheţate şi frigul este începutul tuturor relelor.

Apoi, eu am făurit un lăcaş pentru Sughdra, numindu-l Ghaon, care este locul cel mai încântător de pe pământ; acesta e semănat cu trandafiri şi acolo se nasc păsările cu pene de rubin.

Atunci Angra Mainyu a făcut insectele care vatămă plantele şi animalele.

Apoi eu, Ahura Mazda, am întemeiat Muru, oraşul cel sfânt şi minunat, iar Angra Mainyu a strecurat într-însul vorbele răutăcioase şi minciuna. [...]

Astfel, fiecare dintre minunile pe care eu le-am dăruit oamenilor, întru fericirea lor, a cunoscut împotrivire din partea lui Angra Mainyu, prin darurile lui nenorocite; din pricina lui, pământul a fost spurcat de pornirile cele rele; a statornicit datina tâlhărească de a-i îngropa pe morţi în pământ sau de a-i arde pe ruguri, precum şi toate celelalte rele care întristează neamul omenesc».

5. **Cosmogonia chineză**

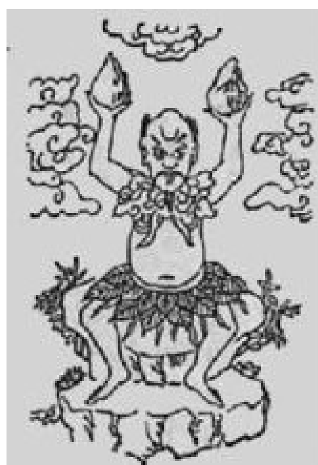
”*Huainan-tse*” prezintă mitul creaţiei universului din cele două principii iniţiale, desprinse din haosul primordial: yin (principiul feminin, simbol al întunericului) şi yang (principiul masculin, simbol al luminii şi al primăverii renăscătoare).

”*În vremurile de demult, pe când nu era încă nici pământ şi nici cer nu era și prin bezna cea adâncă rătăceau chipuri fără formă, au apărut din haos doi zei. Ei au creat cerul şi pământul, iar atunci s-a despărţit principiul feminin yin de principiul masculin yang şi au fost hotărnicite cele opt ţări ale lumii. [...]*

Şi s-au născut din haos două spirite care au creat cerul şi pământul. Din substanța tulbure au luat fiinţă animalele, iar din cea pură — omul”.

Într-o operă pierdută a lui Siui Chjang / sec. 111/, citată în enciclopedia ”*Cercetarea imperială a anilor Tahai-ping*” se spune despre crearea lumii, următoarele:

”*Cerul şi pământul se aflau într-o stare de haos care semăna cu conţinutul oului de găină, iar atunci s-a născut Pan-ku. După optsprezece mii de ani, a început sa ia naştere universul; principiul pur yang a zămislit cerul, principiul tulbure yin a zămislit pământul. Iar Pan-ku se găsea la mijloc şi îşi schimba înfăţişarea de câte nouă ori pe zi. În cer el a ajuns spirit, iar pe pământ s-a făcut sfânt. De fiecare data cerul se înălţa cu câte un chjang tot mai sus, astfel că şi Pan-ku însuşi creştea fiecare zi cu câte un chjang. Astfel a durat totul optsprezece mii de ani, până cand cerul s-a ridicat foarte sus, iar pământul s-a lăsat foarte jos, şi până când Pan-ku s-a întins în creştere, ajungând de o mărime gigantică. De aceea, pământul rămâne depărtat faţă de cer cu nouăzeci de mii de li*”.

În ”*Descrierea lucrurilor irepetabile şi stranii*”, Li Jung prezintă următoarea versiune:

”*În vremea străveche, atunci când universul abia fusese creat, în munţii Kunlun (virus) locuia Nii Wa, împreună cu fratele ei (Fu si), dar oameni nu erau încă în lumea de sub cer (celulă). Amândoi s-au hotărât să se însoţească, devenind bărbat şi nevastă, însă le-a fost ruşine. Atunci fratele îşi duse sora în piscul muntelui Kunlun şi rosti acest descântec: «Dacă stă în voia cerului ca noi doi să ne căsătorim, fie ca fum să ţâşnească în sus, făcându-se stâlp; iar dacă nu, atunci fumul să se risipească!» Şi se făcu stâlp de fum*”.

”Cercetarea imperială a anilor Thai-ping” face o completare interesantă:

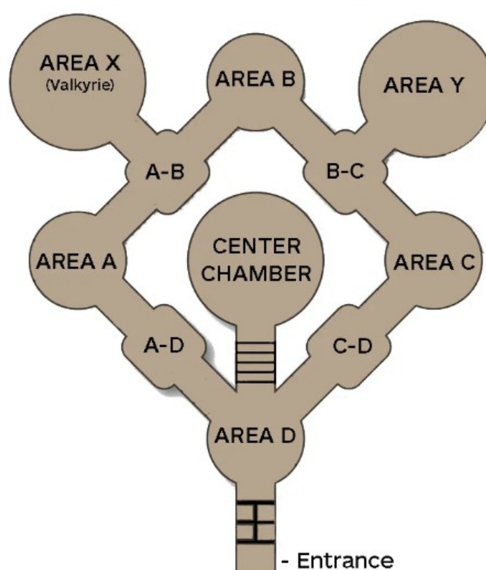
”*Nii Wa s-a apucat să plămădească oameni din lut, însă truda ei s-a dovedit atât de anevoioasă încât [zeiţa] nu mai prididea cu frământatul. Atunci a cufundat o funie în lutul cel moale şi, smucind-o mereu afară, facea astfel oamenii. Iată însă că cei bogaţi şi vestiţi s-au ales dintre cei plămădiţi din lut [de mâinile zeiţei] (de ADN), pe când toţi cei de jos şi fără faimă s-au pomenit a fi scoşi cu frânghia (genomul monocatenar viral)*”.

Un mit oral din provincia Hunan, citat de Liu Chjan-yui, în ”Conspect de istorie a societăţii chineze” spune:

”*În vremea străveche s-a produs un potop (decapsidarea virusului), talazurile se ridicaseră până la cer, iar oamenii se înecaseră toţi. Au rămas numai un sihastru de pe Muntele Răsăritean (ARN masculin) şi o fată de la Marea de Miazăzi (ARN feminin). Aceştia doi erau gemeni, frate si soră: totuşi, ca să nu se curme neamul omenesc, ei s-au căsătorit. Toţi cei care trăiesc în zilele noastre sunt strănepoţii lor*”.

6. Cosmogonia scandinavă

În viziunea cosmogonică a mitologiei scandinave actul cosmogonic se efectuează pornindu-se de la o dublă stare primordială: lumea ceţurilor (Niflheim) şi lumea focului (Muspellsheim), care nu sunt un haos, ci două teritorii autonome şi active, despărţite de un deşert (Ginnunga Gap) unde, într-un impact întâmplător, flăcările condensează ceaţa şi nasc prima formă a vieţii (Ymir[79]);

din ea, ulterior, primii zei compun universul, divizat riguros în nouă lumi suprapuse, populate de fiinţe diferite, integrându-se într-un cosmos divers (pitici şi uriaşi, zei şi duhuri ale pei, spirite luminoase şi spirite sumbre, oameni).

79 În mitologia norvegiană, Ymir este strămoșul tuturor jötnar. Este o ființă primordială care s-a născut din veninul care a picat din râurile înghețate Élivágar și a trăit în golul fără iarbă al lui Ginnungagap. Ymir a născut un bărbat și o femelă. Se mai spune că Ymir s-a format din picăturile elementare, la fel a fost și Auðumbla, o vacă primordială, din a cărei lapte se hrănea Ymir.

Ymir suge la ugerul din Auðumbla, tablou de Nicolai Abildgaard, 1790
(observați că Ymir are vizibil un singur picior, simbol al genomului monocatenar, în timp ce vaca simbolizează ADN-ul)

Antropogonia are şi ea un caracter particular, căci prima pereche de oameni, Askr şi Embla, este făcută din doi arbori: frasinul (comparabil cu substanţa stirpei a treia sau a vârstei de bronz amintită de Hesiod), ca principiu masculin, şi arinul, ca principiu feminin.

Opera cosmogonică se încheie o dată cu Amurgul viitor al zeilor (Ragnarokr), după care universul va ajunge la starea de haos. Ymir, al cărui cadavru serveşte zeului suprem Odhinn şi fraţilor săi la construirea universului, este un gigant al frigului, iar Amurgul zeilor va fi precedat de iarna distrugătoare Fimbul.

7. Cosmogonia românească

Variantele cosmogonice ale tradiţiei valache pomenesc de Apele primordiale deasupra cărora plutesc gemenii principiali, Fârtatul şi Nefârtatul; uneori, Dumnezeu (Fârtatul) este prezentat singur la început (Işwara), ca apoi, aruncându-şi toiagul sau baltagul în Ape (*genomul monocatenar*), să răsară din Ocean un Arbore uriaş la poalele căruia se afla Dracul (Nefârtatul, Satana, *genomul monocatenar*), căci Arborele ca Axă a Lumii implică în mod necesar două extremităţi, doi poli. Dracul se va scufunda în adâncuri, la porunca lui Dumnezeu, si va aduce pământ pentru a face Lumea, numai că Lumea nu se coagulează (*virusul nu se asamblează*) decât când a fost rostit numele lui Dumnezeu (*instrucțiuni de clonare*), numele divin reprezentând esenţa fară de care manifestarea n-are cum să fie produsă. Din mâlul adus de Nefârtat şi actualizat prin rostirea Cuvântului, a Numelui, Fârtatul va fabrica o turtiță în jurul Arborelui (va face lumea jucându-se, întâi ca insulă, ca centru), şi pe această turtiță centrală, buric al pământului, se vor odihni amândoi dar, în vreme ce Fârtatul va dormi (cu ochii deschişi, în inacţiune), Nefârtatul va acţiona frenetic, încercând să-l azvârle pe Fârtat în Ape or, spre surprinderea sa, turtiţa va începe să se lăţească, să crească, să se dezvolte tot mai mult, să se „explice" pe direcţiile în care Nefârtatul împingea, din „oul" central explicitându-se întreaga Existenţă, întâi ca spaţiu întins şi neted, apoi ca multiplicitate căci, la sfatul Nefârtatului, pentru a micşora pământul întins indefinit, Fârtatul îl va denivela, îl va încreţi, aşa apărând munţii şi văile, lacurile şi mlaştinile, câmpiile şi dealurile.

În unele variante, există o altă pereche care participă la Facere: albina (*genomul monocatenar*), reprezentanta lui Dumnezeu, şi ariciul (*genom monocatenar multiplicat*), înlocuind Nefârtatul. Albina, ce joacă un rol spiritual însemnat în iniţierea lui Harap Alb, este alchimistul care transformă multiplicitatea florală în unitatea mierii, hrana cunoaşterii iniţiatice, este insigna înţelepciunii principiale; la greci, albinele au fost dădacele lui Zeus, iar în tradiţia *valachă* albina

este considerată sfântă şi se spune că dracul se poate preface în orice fiară sau dobitoc numai în albină nu. Aşadar, albina desemnează şarpele benefic al caduceului (*genomul monocatenar*), influenţele spirituale (o legendă spune că albina s-a născut din lacrimile Sf. Fecioare, *din ochiul lui Horus*), principiul luminos, celest. Ariciul în schimb este un înlocuitor al Nefârtatului, şi Haşdeu sublinia chiar identitatea în texte arici = drac; pe de altă parte, ariciul este un înţelept lumesc, atotpriceput în treburile devenirii, la vechii greci ariciul fiind cea mai ştiutoare vieţuitoare, adică „multe ştie vulpea, dar şi mai multe ariciul. La români, ariciul cunoaşte „iarba fiarelor" şi fiindcă a participat la facerea pământului este păcat să-l baţi sau să-l omori. Cu alte cuvinte, ariciul apare ca sigla polului inferior, dar mai ales ca insignă principială a Fiinţei în manifestare.

8. Cosmologia dogonă

Dogonii locuiesc în Mali, un stat din Africa central-vestică, după ce au migrat din Mande spre faleza din Bandiagara pentru a rugi de islamizare. Limba lor de zi cu zi este radical diferită de cele vorbite de vecini. Ei au un al doilea tip de limbaj, un limbaj secret şi ritmic (Sigi So), cunoscut doar de anumite persoane iniţiate şi folosit în ceremonii rituale specifice.

În timpul migraţiei, dogonii au luat cu ei şi o mică cantitate de pământ din mormântul lui Lebe Seru (strămoşul lor sub formă de şarpe), considerându-1 a fi un fel de ferment care să-şi transmită calităţile pe noul teren, impregnându-1 cu însăşi substanţa strămoşului.

Odată ajunşi în regiunea Bandiagara, au tăcut un altar[80] amestecând pământul recoltat în Mande cu cel al noii lor ţări de primire.

Fiecare trib s-a împrăştiat de-a lungul stâncii din Bandiagara luând cu ei un fragment din acest altar şi, în fiecare sat nou fondat, au construit (din acest fragment de altar original) un altar în faţa căruia execută riturile religioase sub controlul unui Hogon, preotul cultului.

Religia dogonilor este bazată, pe lângă închinarea dedicată creatorului Dumnezeu Amma, pe închinarea la strămoşi. Acest animism are patru forme:
- cultul copilului,
- cultul Binou,
- cultul sufletelor,
- instituţia măştilor (compania Awa).

Religia lor animistă este exprimată în ceremonii şi dansuri rituale şerpuite, în care măştile sunt simbolul cel mai important. O dată la şaizeci de ani se sărbătoreşte Sigui[81], o ceremonie de

80 Altarul este o clădire cu o singură cameră, decorată cu reliefuri şi picturi simbolice.

81 Festivalul Sigui are loc la fiecare 60 de anii. Deoarece săptămâna Dogon durează cinci zile, aceasta corespunde aproximativ unui secol Dogon. In timpul pregătirilor, iniţiaţii merg în pădure pentru a învăţa cu bătrânii lor limba secretă, sigi-so şi ritualul măştilor. Când se întorc în sat, un festival îi întâmpină timp de o săptămână: locuitorii îşi îmbrăcă haine brodate cu scoici (coşuri) pe care nu le vor mai purta şi care vor fi arse într-o peşteră

călătorie din sat în sat, care reprezintă pierderea nemuririi de către om prin moartea primului strămoş Dyongu Seru, reprezentat de *iminana*[82], o mască mare care este sculptată în formă de şarpe şi are o înălţime de aproximativ 10 metri. Această mască extraordinară este apoi păstrată într-o peşteră secretă.

Satul lor este construit după forma umană:

- capul este alcătuit din *togu-na, casa cuvântului,* un acoperiş jos unde se adună hogon-ul[83] şi bătrânii pentru a discuta problemele importante ale satului;

- trunchiul şi membrele sunt ocupate de case de lut şi hambare pentru cereale cu acoperişul conic de paie.
- Braţul drept este alcătuit din *guina yapunu,* casa în care femeile trăiesc în perioada menstruală, deoarece sunt impure.

NOTĂ:

Despre logosul creator aflăm din "Evanghelia după Ioan" 1: 1-5 şi din comparaţia cu volume de carte a ADN-ului făcută de ştiinţă:

"La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. In El era viaţa, şi viaţa era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, şi întunericul n-a biruit-o".

Pentru fiinţa umană aparatul genetic este constituit din 46 de cromozomi aflaţi în nucleul celular comparaţi cu 46 de volume cărţi. Fiecare carte conţine un text cu instrucţiuni despre cum este construit organismul care constă în propoziţii (fragment ADN) construite din cuvinte (gene). Fiecare cuvânt - genă este constituit din 4 litere (litere chimice A-T, C-G), iar alfabetul genetic conţine numai 4 litere. In esenţă, aparatul genetic funcţionează astfel. Textul scris în limbaj ADN este translatat iniţial în limbaj ARN şi apoi în limbajul proteinelor.

Există două caste endogame în societatea Dogon: fierarii şi pielării. Membrii acestor caste sunt separaţi fizic de restul satului şi trăiesc fie la marginea satului, fie în afara acestuia. În timp ce castele sunt corelate cu profesia, apartenenţa este determinată de naştere. Fierarii au puteri rituale importante şi sunt, de regulă, săraci (simbolizează virusul). Pielării se angajează în comerţ cu alte grupuri etnice şi acumulează bogăţie (simbolizează celula). Spre deosebire de normele pentru restul

---

sacră după petrecere. In săptămâna de sărbătoare, membrii satului îi întâmpină pe dansatorii şi pe noii iniţiaţi de-a lungul stâncii. întrucât este necesar să se oprească în sezonul ploios pentru munca pe câmpuri, festivalul Sigui durează aproape 7 ani. In satele celor 3 Youga începe petrecerea. Se spune că femeile născute în timpul festivalului sunt singurele care au privilegiul de a participa la dansurile de măşti.

82 Masca este asociată cu un *romboi,* o frânghie agăţată pe două scânduri din lemn sau metal care sunt învârtite şi care apoi produc un sunet, numit *Imina-Na,* care este vocea măştii. Iniţial, conform cosmogoniei Dogon, moartea nu a existat şi bărbaţii s-au transformat în şerpi. Apoi, în urma unei încălcări a interdicţiei, a apărut moartea. Marea mască reprezintă primul strămoş mort sub formă de şarpe. Masca seamănă cu trupul şarpelui şi se crede că ar conţine sufletul strămoşului-şarpe.

83 Hogonul este liderul spiritual şi politic al satului. Este ales dintre cei mai bătrâni bărbaţi dominanţi din sat După alegerea sa, el trebuie să urmeze o perioadă de iniţiere de şase luni, timp în care nu are voie să se bărbierească sau să se spele. Poartă haine albe şi nimeni nu are voie să-1 atingă. O fecioară care încă nu a avut menstruaţie are grijă de el, curăţă casa şi îşi pregăteşte mesele. Se întoarce noaptea acasă. După iniţiere, poartă fes roşu. Are o banderolă cu o perlă sacră care simbolizează funcţia sa. Fecioara este înlocuită cu una dintre soţiile sale, iar ea se întoarce acasă noaptea. Hogonul trebuie să trăiască singur în casa lui. Dogonii cred că şarpele sacru Lebe vine în timpul nopţii pentru a-1 curăţa şi a-i transfera înţelepciunea.

societăţii, căsătoria între veri este permisă în caste, iar băieţii nu sunt circumcişi.

În gândirea Dogon, bărbaţii şi femelele se nasc cu ambele componente sexuale. Clitorisul este considerat masculin, în timp ce prepuţul este considerat feminin. Dogonii consideră că iniţial omul a fost înzestrat cu un suflet dual (unul pe bază de ADN şi unul pe bază de ARN) şi circumcizia îl elimină pe cel de prisos (pe cel bazat pe ADN). Riturile de circumcizie permit astfel fiecărui sex să-şi asume identitatea fizică corespunzătoare.

Băieţii sunt circumcişi pe grupe de vârstă de trei ani, numărând, de exemplu, toţi băieţii între 9 si 12 ani si acest lucru marchează sfârşitul tinereţii lor, devenind iniţiaţi. Circumcizia este executată de fierar (simbol al virusului). După această operaţie, tinerii stau câteva zile într-o colibă separată de restul oamenilor satului, până când s-a vindecat rana. Circumcizia este un motiv de sărbătoare, iar băieţii iniţiaţi colindă satul şi primesc cadouri. Ei fac muzică pe un instrument special, care este format dintr-o tijă de lemn şi strune, care scoate sunetul unui clopot.

Bărbaţii nou tăiaţi împrejur trebuie să se plimbe prin sat goi, pentru o lună, astfel încât împlinirea lor în vârstă să poată fi admirată de trib. Această practică a fost transmisă de generaţii şi este urmată întotdeauna, chiar şi pe timpul iernii.

Odată ce un băiat este circumcis, el trece la vârsta de tânăr adult si se mută din casa tatălui său. Toţi bărbaţii din setul său de vârstă locuiesc împreună într-un *„dune"* până când se căsătoresc şi au copii.

Societatea Dogon este compusă din mai multe secte diferite:

<u>Secta zeului creator Amma</u>. Sărbătoarea este o dată pe an şi constă în oferirea de mei fiert pe altarul conic al Ammei, de culoare albă.

<u>Secta Binou</u> foloseşte totemuri comune pentru întreg satul şi altele individuale pentru preoţi. Totemurile sunt, de exemplu, bivolul şi pantera. In mod normal, nimeni nu este rănit de animalul lor totem, chiar dacă acesta este un crocodil. Un închinător nu are voie să mănânce totemul său. De exemplu, un individ cu un bivol ca totem nu are voie să mănânce carne de bivol, să folosească pielea sa şi nici măcar să vadă un bivol.

Secta colorează altarul alb si rosu. Altarele Binou arată ca nişte case mici cu usă. Sunt mai mari când altarul este pentru un întreg sat. Un altar al satului are şi un „cârlig de nori", care va prinde norii şi va face să plouă.

<u>Secta Lebe</u> se închină strămoşului Lebe Seru, prima fiinţă muritoare, care, în mitul Dogon, a fost transformată într-un şarpe. Sărbătoarea are loc o dată pe an şi durează trei zile. Altarul este o structură conică ascuţită unde Hogon oferă mei fiert, menţionând în binecuvântarea sa opt boabe plus unul. După aceea, Hogon efectuează câteva ritualuri în casa sa, care este casa lui Lebe. In ultima zi, toţi oamenii satului vizitează toate altarele Binou şi dansează de trei ori în jurul altarului Lebe. Hogon invită pe toţi cei care au asistat să bea bere de mei.

<u>Secta gemenilor</u>: Naşterea gemenilor este un semn de noroc. Familiile Dogon lărgite au ritualuri comune, în timpul cărora îi evocă pe toţi strămoşii lor de la origini - vechea pereche de gemeni din creaţia lumii.

<u>Secta Mono</u>: Altarul Mono se află la intrarea în fiecare sat. In secta Mono, tinerii necăsătoriţi

sărbătoresc o dată pe an în ianuarie sau februarie. Petrec noaptea în jurul altarului, cântând şi ţipând şi fluturând cu lanterne de foc. Ei vânează şoareci care vor fi sacrificaţi pe altar în zori.

NOTĂ:

Conform "Dicţionarului de simboluri" a lui Jean Chevalier, voi. 3, pg. 318, şoarecii sunt legaţi de ritul exciziei şi li se dă clitorisul fetelor excizate considerându-se că sexul primului născut al unei tinere este determinat de acela al şoarecelui care i-a mâncat clitorisul. Se spune că şoarecii transportă partea de suflet a celor excizate (partea masculină a sexului feminin) care trebuie să se întoarcă la Dumnezeu pentru a se reîncarna. Animale htoniene (subpământeană), ei simbolizează faza subterană a comunicaţiilor cu sacrul.

Aspectele ezoterice ale tradiţiei dogonilor sunt cunoscute doar de preoţii Dogoni care, prin simboluri, semne, desene şi cuvinte cheie, stabilesc ierarhia unui sistem cosmologic complex.

*

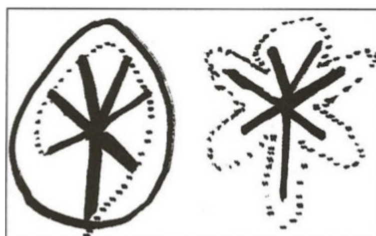
După Chukwumu Azuonye, în povestea creaţiei descrisă de Dogoni ideea unui creator divin atotputernic şi atotştiutor este subordonată unui proces evolutiv în care Dumnezeu (Amma) apare ca un progenitor supranatural, dar imperfect. In locul ideii tradiţionale a creaţiei din nimic, povestea Dogon despre creaţie oferă prin magia CUVANT-ului divin o explicaţie mai ştiinţifică care anticipează teoria modernă a big bang-ului. In povestea creaţiei Dogon, putem vedea o proiecţie în cosmosul ideilor care aparţin în esenţă biologiei reproductive. La baza acestor idei pare a fi o oarecare cunoaştere a rolului cromozomilor si a ADN-ului în formarea fiecărei vieţi noi, asa cum a fost formulată de genetica modernă.

Povestea începe cu ideea *Sămânţei lumii,* descrisă de Dogoni sub denumirea de *kise uze* (cea mai mică dintre lucruri), această sămânţă minusculă ce plutea liniştit prin golul întunecat al spaţiului înainte de naşterea galaxiei noastre, Calea Lactee. Deşi este la fel de mică ca cea mai mică sămânţă cultivată de Dogon, şi anume *fonio* sau *digiteria exelis,* ea conţine potenţialul existenţei întregii realităţi. În cursul plutirii sale, acesta începe brusc să se extindă sub presiunea vibraţiilor interne. Acest lucru se întâmplă în punctul din spaţiu în care se află acum Dog star, Sirius A (Digiteria) şi însoţitorul său pitic, Sirius B.

Odată cu intensificarea vibraţiilor interne din interiorul ei, *Sămânţa lumii* se extinde si se extinde până ajunge la limitele cele mai mari ale universului, formând o masă ovoidală pe care Dogon o descrie drept *Oul lumii* (aduno tal) sau pântecele lumii.

Transformarea *Sămânţei lumii* în ou sau pântecele lumii are loc în şapte etape. Desfaşurându-se ca o spirală din punctul său de origine, fiecare dintre cele şapte etape ale expansiunii sale este mai lungă decât cea precedentă. In iconografia Dogon, acest proces de desfăşurare este reprezentat de o linie în zig-zag numită *ozu tonolo.* Alte desene rituale înfăţişează procesul de desfăşurare a celor şapte etape culminând cu prefigurarea formei umane. Putem vedea din aceste desene de mai jos că prima şi a şasea vibraţie reprezintă picioarele umane, a doua şi a cincea mâinile, a treia şi a patra capul, în timp ce al şaptelea reprezintă organele genitale (penisul masculin sau clitorisul feminin):

La cea de-a şaptea vibraţie, teaca învelitoare se rupe eliberând toată creaţia în spaţiu, la fel cum vieţile tinere sunt eliberate pe lume dintr-un ou.

Primele şapte vibraţii ale oului lumii (după Griaule şi Dieterlen, 1954)

Un aspect interesant şi semnificativ (din perspectiva ştiinţei moderne) a viziunii Dogonilor a proceselor din oul lumii înainte de creaţie este noţiunea că oul lumii conţinea un plan principal pentru creaţie. Acest plan principal este compus din imagini sau semne numite *yala.* Fiecare *yala* conţine un model sau cod al tuturor instrucţiunilor necesare pentru crearea fiecărui lucru acum cunoscut că există în univers şi toate acestea, potrivit Dogonilor, sunt grupate în 22 de categorii de bază.

Cele 264 de semne următoare sunt clasificate în 22 de categorii, numite „douăzeci şi două de familii de lucruri regale": fiecare poartă un nume care caracterizează conţinutul lor; ele sunt, în ordine:

amma	= "Amma", Dumnezeu;
vageu	= "Strămoşi";
lebe	= "Lebe";
binu	= "Binou", totem;
so	= "cuvânt (rostit)";
goni	= ceremonia solstiţiului de iarnă, anul nou Dogon;
mono	= "întâlnire "/adunare/îmbinare;
bado	= "Tatăl vine" primăvara (semănatul);
dine	= Sezonul ploios „de iarnă";
bago	= "Tată plecat" toamna (recolta);
nay banu	= „soare roşu", anotimp uscat, cald;
volu	= "cultivare";
gelu	= "recolta";
iru	= "forja";
soyti	= "ţesut";
toro may	= „lucrări de olărit";
yau	= "foc";
di	= "apă";
ono	= "aer";
minne	= "pământ";
dogo	= "iarbă";
di bana	= „stăpânul apei", Nommo.

Fiecare dintre aceste categorii include douăsprezece semne.

Dar semnele abstracte sunt limitate la prima serie. La fel cum universul se va extinde, pe măsură ce fiinţele, create de Amma se vor înmulţi, pe măsură ce lumile formate de el vor fi nenumărate, la fel şi semnele trebuie să se înmulţească. Fiecare dintre ele, la început, este considerat că trebuie să formeze, la rândul său, o serie de 266 de semne. Se spune: *„Două sute şaizeci şi şase de semne ies din interiorul (fundaţia) fiecărui semn".* De asemenea, semnul va prolifera pentru a produce în abstract toate lucrurile care alcătuiesc universul.

Amma, fiinţa supremă, este printre primele dintre cele 22 de categorii de fiinţe (zeităţi) care au apărut pentru a deveni fiinţe conştiente de sine complet diferenţiate. Ca zeu al creaţiei, şi-a propus să finalizeze opera creaţiei. Dar el face acest lucru, nu ca un Dumnezeu atotputernic, ci, prin procreare, ca o figură de tată mare cu are toate imperfecţiunile omenirii.

Lipsind cunoştinţe anterioare despre lucruri, el trebuie să procedeze prin încercare şi eroare (aşa procedează şi virusul care practică ingineria genetică naturală - vezi Schapiro). Prima sa sarcină a fost procrearea unui model divin pentru omenire, Nommo. Nommo ar fi o pereche de gemeni androgini. Fiecare pereche ar cuprinde două persoane, una practic feminină, dar cu atribute masculine echilibrante, cealaltă, practic, masculină, dar cu atribute echilibrante feminine. Progeniturile ulterioare ale gemenilor Nommo vor deveni strămoşii omenirii. Puii lor, ca şi ei înşişi, ar veni de preferinţă ca gemeni sau ca fiinţe individuale de sex masculin şi feminin, cu atribute

complementare de sex feminin şi masculin ca ei înşişi. Dar, din păcate, prima încercare a lui Amma de a procrea pe Nommo s-a dovedit a fi un eşec.

La început, Amma a fost împiedicată de masculinitatea agresivă a pământului model (încă suspendat în ceruri). In timp ce se apropia de Pământul feminin primordial în preludiul sexual, un *muşuroi de termită,* clitorisul Pământului, se ridica agresiv ca un penis gigantic (Lilith ?). Amma a fost forţată să se lupte pentru a supune această agresivitate. In reducerea clitorisului pământului, el a stabilit regula ca generaţiile ulterioare, prin clitoridectomie (circumcizia feminină) să supună potenţialul clitorisului feminin de a concura cu penisul masculin. După aceasta, Amma a reuşit să copuleze cu pământul; dar, din păcate, lupta cu răutatea pământului a afectat deja această primă uniune sexuală. Urmaşul a fost şacalul (în alte povestiri este Vulpea argintie), Dyougou Serou, mai degrabă decât modelul perfect al creaţiei, gemenii Nommo, care era scopul.

Dyougou Serou a fost o fiinţă masculină iară elemente complementare feminine (virus ARN). Cu timpul, acest bărbat, tot om, a fost violat de propria sa mamă, Pământul. Rezultatul a fost o rasa de fiinţe incomplete care au supravieţuit în ordinea universală ca fiinţe malefice de diferite feluri. Prins de ruşine pentru faptele sale greşite, Dyougou Serou şi-a petrecut restul vieţii în neliniştită dizgraţie. Sculptura Dogon îl reprezintă în mai multe posturi înfiorătoare, cu mâinile acoperind faţa (Laude, 1973; Imperato, 1978; Goldwa-ter, 1959; şi Ezra, Art of the Dogon, 1988). In timp, el a obţinut o circumferinţă (înveliş) dizolvându-se în mama sa, vaginul pământului. Dar urmaşii săi răi (clone virus) au supravieţuit pentru a încurca lumea.

Episodul Dyougou Serou este doar una dintre mai multe versiuni ale explicării originilor răului din povestea creaţiei Dogon. În alte versiuni, originea răului este atribuită unei fiinţe cunoscute sub numele de Ogo (ARN), care, paradoxal, este o descendenţă a uneia dintre perechile de Nommo perfecte, născute din a doua împerechere a lui Amma cu pământul acum circumcis. In timp ce încă se afla în pântece, persoana de sex masculin (Ogo) dintr-o pereche androgină de gemeni Nommo a ieşit în spaţiu înainte de momentul stabilit al naşterii sale, lăsând omologul său feminin în urmă. A apărut purtând cu el o bucată din propria sa placentă. In afara pântecului lumii, această bucată de placentă a devenit propriul său pământ (a devenit virus cu înveliş). Pe lângă faptul că i-a furat o bucată din propria placentă, a furat şi o parte din fonio/sămânţa, pe care Amma intenţionase să o dea umanităţii perfecte pentru a fi plantată pentru susţinerea lor pe pământul curat. În mitologia Dogon, Ogo este cunoscut şi ca Yo Ogo (hoţul Ogo) sau Yurugu.

Dar răzvrătirea lui Ogo a fost în zadar. Pământul pe care 1-a creat într-o asemenea grabă înainte de naşterea sa la termenul complet era un pământ impur în care nimic bun sau complet nu putea prospera din cauza negării esenţei sale feminine. Frustrat, Ogo s-a întors în ceruri pentru a-şi căuta sora sufletului, dar a descoperit că Amma a recuperat-o şi a plasat-o în pântecul lumii sub cea rămasă pentru gemenii Nommo. Ogo s-a întors apoi în lumea întunecată şi pustie pe care a creat-o cu o grabă atât de nesăbuită, încât Amma 1-a transformat în Vulpea argintie ca pedeapsă pentru faptele sale greşite. Fiinţele unice, incomplete, masculine, născute în urma incestului său cu placenta mamei sale, care acum au ciugulit pământul, au supravieţuit ca rasa de fiinţe malefice care încă încurcă omenirea.

În acest moment, versiunile Dyougou Serou şi Yurugu ale poveştii despre creaţie la Dogoni, se îmbină.

Acum, pământul impur din Yurugu sau Dyougou Serou trebuie curăţat sau creat din nou. Pentru a face acest lucru, Amma a sacrificat un Nommo geamăn complet (masculin şi feminin) din cealaltă jumătate a placentei (virusul cu doi ARN intră în celulă şi se dezmembrează). Acest Nommo ceresc se născuse la termen. Corpurile şi sângele lui erau împrăştiate în toate punctele cardinale ale pământului. Apoi, piesele au fost adunate împreună, au înviat în ceruri şi au fost trimise înapoi pe pământ pentru a îndepărta toate impurităţile. Mai devreme, Amma a creat cerul şi stelele la perfecţiune prin aceste gemene perfecte sacrificate şi înviate (s-a pus la punct replicarea virală). Ei ar crea acum un pământ nou, o lume care, la fel ca cerul şi stelele, ar fi perfecte. Au coborât din cer într-o barcă sau o arcă gigantică pe care Dogon o descriu drept „Barca Lumii" sau

„Chivotul Lumii" (genom viral).

„Barca lumii" este, de asemenea, descrisă de Dogoni drept *„Grânarul/silozul Maestrului Pământului Pur".* Acesta conţinea tot ce era necesar pentru a crea un *gana duge* (o lume în armonie). Pilotată de cei doi Nommo cereşti, care au luat acum priceperea fierarilor, Barca Lumii a ajuns în sfârşit să se odihnească în actuala locaţie a pământului, unde a devenit instantaneu un nou pământ (s-a integrat în genomul ADN celular). Acest nou pământ a fost complet, format conform ordinului lui Amma. Până atunci universul era în întuneric total. Acum lumina a apărut pentru prima dată. Apa a apărut şi sub formă de ploaie pentru a curăţa şi purifica pământul, lacându-1 pregătit pentru primii strămoşi ai fiinţelor umane.

Odată cu coborârea bărcii cerescului Nommo a venit nu numai separarea pământului de alte lumi, ci şi separarea nopţii de zi şi apariţia ciclului lunii (luni), anotimpurilor, anilor şi generaţiilor. Viaţa socială a fost organizată şi bazele artistice şi tehnologice ale civilizaţiei au fost puse de Nommo transformaţi în fierari.

Deşi era o fiinţă malefică, una dintre acţiunile lui Ogo pentru care este încă amintit în ritualurile Dogon astăzi a fost furtul unei bucăţi de soare (scânteia divină din religii). Prin acest act, el a adus foc în lume. Cu focul deja prezent pe pământ, Maestrul Fierar a introdus formele majore de artă şi tehnologie pentru care Dogonul este cunoscut de secole. In primul rând, el a învăţat oamenii cum să ţese. Apoi i-a instruit în muzică şi la confecţionarea harpei-lăutarului şi a altor instrumente muzicale. După aceea, i-a învăţat cum să facă diverse echipamente agricole şi gospodăreşti. Primii strămoşi ai fiinţelor umane au apărut la scurt timp după coborârea Bărcii Lumii şi transformarea ei în pământ pur. Povestea creaţiei Dogon spune că au fost patru strămoşi bărbaţi: Amma Seru, Lebe Seru, Binu Seru şi Dyougou Serou (fiecare cu o însoţitoare de sex feminin, sora şi soţia sa). Aceşti patru gemeni s-au născut din alte patru perechi de Nommo, care proveneau din cele patru puncte cardinale - est, vest, nord şi sud - în momentul coborârii Bărcii Lumii. Cum veneau din cele patru capete ale lumii, cele patru perechi sau opt strămoşi aduceau cu ei opt seminţe. Aceste seminţe au fost semănate pe pământul nou, pur şi fertilizat. Din fiecare sământă, a crescut o nouă sământă.

Sosirea celor opt strămoşi a însemnat înflorirea civilizaţiei pe noul pământ. Aceasta nu a fost o civilizaţie în care viaţa umană ar fi trebuit măsurată în ceea ce priveşte succesul material sau ridicarea unor clădiri arhitecturale înalte şi maşini de distrugere. Era mai degrabă o civilizaţie guvernată de idei despre completitudinea şi semnificaţia vieţii umane care se desfăşoară de-a lungul poveştii de creaţie Dogon.

*

Fideli ipotezei noastre ce susţine că miturile cosmogonice, şi nu numai, descriu etape din modificarea omului de către virus în aşa fel încât, prin inserarea unui genom viral monocatenar în elementele de reproducere umană (spermatozoid şi ovul), să existe posibilitatea regenerării virusului de către progeniturile acestuia, prin urmarea unei căi spirituale, am analizat şi cosmogonia dogonă din acest punct de vedere. Rezultatele au fost surprinzătoare.

Structura narativă dogonă a creaţiei o aflăm din cartea *"The Pale Fox"* a lui Marcel Griaule şi Germaine Dieterlen, lucrarea *"African philosophy: from drums and masks to rationality"* a lui Moya Bronwin Deacon, lucrarea *"The Doqon Creation Story"* a lui Chukwumu Azuonye, lucrarea *"Ethnomathematics and Symbolic Thought. The Culture of the Dogon"* a lui Teresa Vergani şi cartea *"Simbolurile sacre ale dogonilor"* a lui Laird Scranton.

Din ele am reţinut următoarele similarităţi:

a. **<u>Glifa "Oului lui Amma" si capsida virusului</u>.**

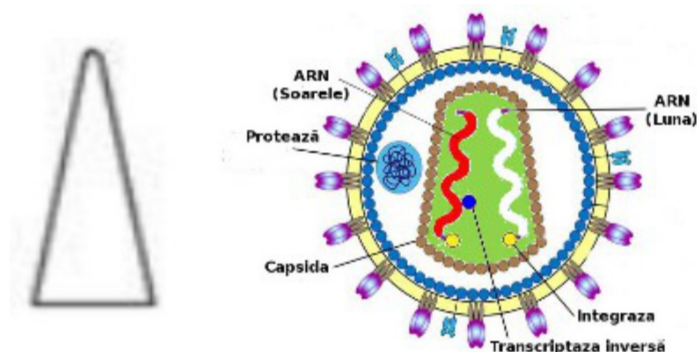
Structura primordială deţinută în seminţele şi semnele potenţiale ale viitorului univers, este asemănătoare cu *capsida virusului.* Miturile Dogonilor ne spun că în cadrul acestui ou primordial,

mişcarea Ammei formează o spirală, la care Dogonii se referă ca la o minge accelerată. Când Amma a rupt oul universului, a eliberat un vârtej care a învârtit şi a împrăştiat materia primordială în toate direcţiile (există viruşi care expulzează genomul în citoplasmă). Dogonii indică două semnificaţii primare pentru acest cuvânt. Una că este numele „zeului lor ascuns", considerat ca fiind prea mic pentru a fi văzut (ca şi virusul) şi a doua ca însemnând „a *înţelege, a ţine ferm sau a stabili".* Găsim acelaşi cuvânt pronunţat în diferite forme (Amen, Amun, Amon sau Ammon) printre diverse triburi africane moderne, cum ar fi Mande, Bantu şi Yoruba şi deseori echivalat în mod specific cu cuvântul Amma.

Există legături pozitive la aceeaşi pronunţie a lui Amen sau Amun, cu aceleaşi semnificaţii de rădăcină în ebraică, aramaică şi greacă. Cu alte cuvinte, multe culturi ce au avut relaţii cu Egiptul antic au în vocabular cuvântul „Amin" cu semnificaţia *"aşa să fie".*

Dogonii spun că ei coboară din zeul Amma (ARN viral) provenit din steaua Po-tolo[84] *(Virus), care a făcut din oameni creaturi nemuritoare. "Voinţa creatoare a Ammei (virusului) a fost localizată în Po (capătul LTR al genomului viral, conţinând instrucţiunile de donare), cea mai mică dintre lucruri". Po este singularitatea.*

Amma a creat Soarele ca o spirală de cupru roşu şi Luna ca o spirală de cupru alb ce înconjoară de opt ori o oală de lut de formă conică (capsida virusului), pe care dogonii au numit-o "siloz/grânar ".

Oul lui Amma şi capsida virusului

La impactul Grânarului (capsidei) cu Pământul (nucleul celular cu ADN) s-a împrăştiat conţinutul. Coliziunea Grânarului şi Pământului a sunat ca ciocanul pe nicovală.

Strămoşii oamenilor au jefuit din cer ceea ce ei considerau util pe tărâmul pământesc, au forjat un coş ţesut, având o bază circulară şi un acoperiş pătrat (capsida), structura purtând pământ şi lut, din care trebuia construit un sistem mondial. Edificiul a fost numit „Grânarul Maestrului Pământului Pur".

b. **Comuniunea virus-celulă este privit ca un incest.**

Cosmologia dogonă susţine că principiul naşterilor gemene[85] care stă la baza Universului a fost perturbat de o unire defectuoasă între Amma (ARN viral) şi Pământ (ADN-ul celular, comparat de dogoni cu un muşuroi de termite), un act incestuos care a dus la naşterea Şacalului/Ogo/Vulpea argintie (capătul LTR al ARN-ului viral), un trickster care a încălcat ordinea din Univers (asigurată de celulă).

NOTĂ:

Se ştie că Şacalul: "este un animal de rău augur ca şi lupul. Este considerat simbolul zeului egiptean Anubis,

---

84 Po este şi numele seminţei de *fon io,* o cereală cu boabe foarte mici, simbol al forţei de viaţă.

85 Particulele şi forţele teoriei cuantice vin în seturi pereche; de asemenea, particule mai mari de materie , neutroni şi electroni - tind, de asemenea, să formeze perechi.

supranumit „Zeul Ţinutului Sfânt" (locul de asamblare a clonei virusului), ce ghida spiritele morţilor în lumea de dincolo. Anubis este deseori descris ca fiind un bărbat de culoare neagră cu cap de şacal sau ca fiind un şacal negru.

El avea o fiică numită Kebechet, descrisă ca fiind un şarpe (ARN viral donat). Aceasta era considerată zeiţa purificării şi a prospeţimii. Kebechet îl ajuta pe tatăl său la îmbălsămări (imitaţii de asamblări de clone de virus) aducându-i apă sfântă pentru ca acesta să poată termina procesul de mumificare; pe lângă aceasta ea păzea corpul împotriva forţelor negative pentru ca sufletul (genomul viral) să rămână proaspăt.

Pentru a arăta importanţa sa în lumea morţilor, capul său era pictat cu negru, aceasta fiind şi o reprezentare a fertilităţii. Când egiptenii au început să îl venereze mai mult pe Osiris decât pe Anubis, acestuia i s-au retras multe dintre muncile sale, rămânând a fi doar zeul îmbălsămării.

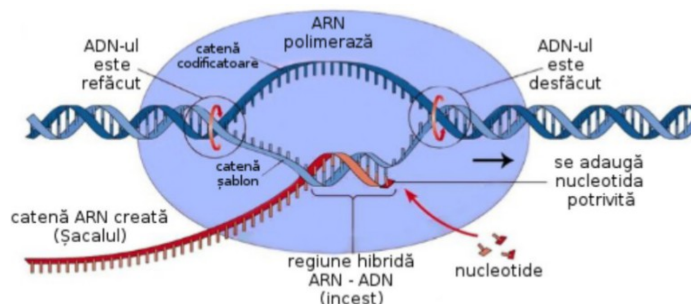
Anubis este inventatorul mumificării datorită faptul că acesta a ajutat-o pe Isis să îşi readucă la viaţă soţul, după ce Seth îl omorâse, bandajând corpul zeului în haine de pânză de in ţesute de Isis şi Nephthys pentru a fi sigur că acestea nu vor putrezi.

Când o înmormântare avea loc, preotul ce urma să mumifice decedatul purta o mască în formă de şacal, fiind astfel denumit „Supravegetorul misterelor" sau hery seshta simbolizând astfel întruparea zeului în preot.

Şacalul psihopomp simbolizează moartea şi pribegirea defunctului până a ajunge în - valea nemuririi" (zona de autoasamblare a clonei virusului).

Amma a dorit un contact sexual cu creaţia sa pământească, dar "termita " a rezistat însă avansurilor lui Amma. Intr-un moment de dorinţă şi pasiune, Amma a tăiat (a desfăcut catenele ADN-ului) dealul termitelor (clitorisul) şi a continuat să întreţină relaţii cu Pământul. Din această uniune defectuoasă şi inegală, s-a născut o singură fiinţă, un şacal (un capăt LTR al genomului de virus). Şacalul, avea natura unei fiinţe singulare (ARN monocatenar), care este contrar naturii universului (celulei), în care toate lucrurile ar trebui să apară ca pare şi nu impare. Din uniunea lor ar fi trebuit să fie concepuţi şi născuţi gemeni; cu toate acestea, datorită caracterului defect al uniunii, a fost produsă o singură creatură (ARN monocatenar viral).

Din aceste acţiuni a venit şi structurarea relaţiilor sexuale ale oamenilor Dogon. Atributele dorinţei şi pasiunii sunt situate în natura Ammei (ARN-ului viral) ca fiind atât organice, cât şi cereşti. Prin tăierea dealului termitei (desfacerea ADN-ului), Amma a sancţionat dominaţia formei feminine şi a apărut obiceiul circumciziei feminine.

Într-adevăr, uniunea a fost greşită, deoarece a înlocuit egalitatea anterioară dintre bărbaţi şi femei (asigurată de ADN) cu o inegalitate esenţială şi primară. Mai mult, neregularitatea „luării" de către Amma a Pământului a sancţionat tabuul violului, deoarece prin această uniune defectuoasă, a fost creată o fiinţă singulară (ARN monocatenar/virus) şi, astfel, indecentă.

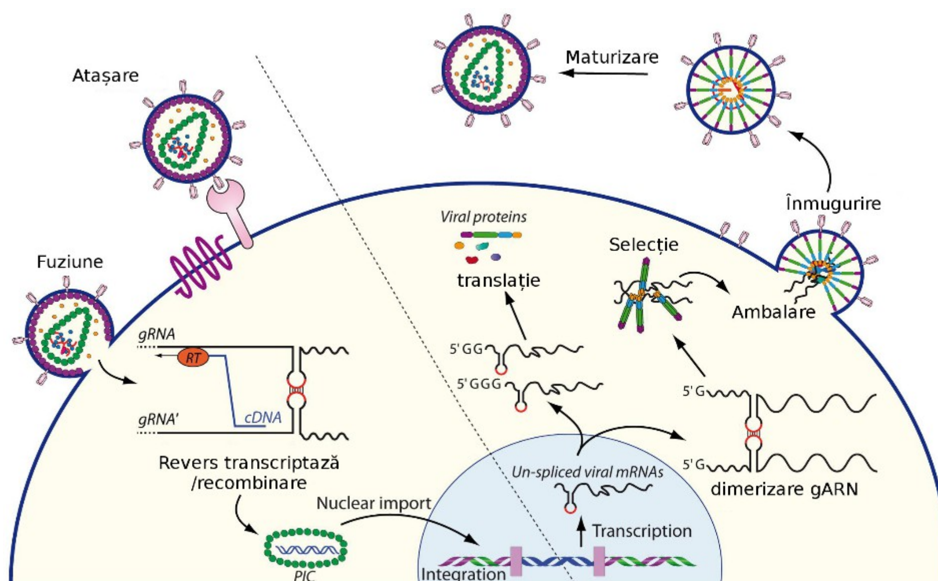
în ciuda unirii eronate a lui Amma (ARN viral) şi a soţiei sale pământene (ADN celular), Amma a continuat relaţiile cu soţia sa pământească (ADN), unire din care s-au produs în cele din

urmă gemeni (doi ARN virali). Gemenii, fiind astfel produşi dintr-o uniune adecvată, erau spirite, Nummo, constând din esenţa lui Amma aşa cum a fost în sământa sa cerească.

Dogonii spun că sământa divină, sau spirala Cuvântului Ammei (LTR-ul ARN-ului viral), care a intrat în pântecele Pământului, l-a fertilizat, i-a conferit păntecelui puterile sale germinative, producând perechea geamănă perfectă — Nummo (genomul viral format din doi acizi ribonucleici).

NOTĂ:

În faza târzie a ciclului lor de replicare, retrovirus urile ambalează două copii omoloage ale ARN-ului genomic (gARN) pentru a produce particule virale infecţioase. Această co-ambalare a moleculelor de gARN este facilitată de semnalul de dimerizare în regiunea 5'a genomului viral şi de precursorul viral Gag pentru a forma noi particule virale (Lee şi colab., 1999; Cimarelli şi colab., 2000).

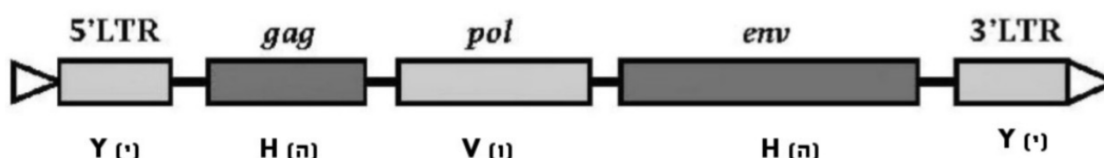

Ciclul începe cu intrarea retrovirusului în celula ţintă, urmată de transcrierea inversă a genomului ARN în ADNc. In această etapă, dimerizarea gARN joacă un rol important, deoarece Revers Transcriptaza poate comuta între catene, permiţând astfel repararea şi / sau amestecarea genomului. Complexul de preintegrare (PIC) este apoi translocat în nucleu unde este integrat în genomul celulei ţintă. ARNm-urile nelipite sunt transcrise de aparatul gazdă din provirusul integrat şi transportate în citoplasmă. Acolo, capătul 5' al mARN-urilor servesc ca ARN-uri genomice care dimerizează şi sunt apoi selectate şi ambalate în virionii nou-născuţi, în timp ce ARNm-urile care încep cu două sau trei guanozine sunt traduse prin maşina gazdă (Kharytonchyk et al., 2016). După înmugurire, particulele imature urmează o etapă de maturizare iniţiată de proteaza virală pentru a produce virioni infecţioşi.

Amma a dus perechea Nummo în Rai (în virus) pentru îndrumare. Privind de pe tărâmurile cereşti, Nummo şi-a recunoscut mama, Pământ gol şi fără capacitatea de a vorbi (de a produce viruşi). Nummo a colectat fibre de pe tărâmul Ceresc şi a confecţionat o haină pentru mama lor, pentru a servi la ordonarea universului, fibrele conţinând esenţa lui Nummo (Griaule, 1965: 19).

c. **Sămânţa PO este capătul LTR al ARN-ului viral**

Genomul retroviral de bază, cuprinde între cele două capete LTR trei domenii genetice, denumite în mod convenţional genele, *gag, pol* şi *env,* care codifică o varietate de proteine.

Literatura ezoterică le-a denumit generic YHVH. Litera Yod de la ambele capete ne indică

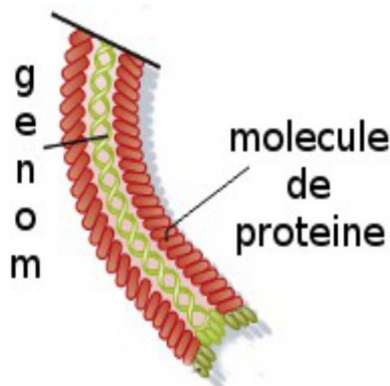
posibilitatea clonării pornind de la orice capăt.

Natura triplă a codului genetic face ca trei nucleotide (sau perechi de baze, în cazul virusurilor cu genomi cu două fire) să fie necesare pentru a codifica un aminoacid. Ca paraziţi, viruşii nu pot folosi un cod genetic alternativ, mai economic, deoarece acesta nu ar putea fi citit de celula gazdă. Deoarece greutatea moleculară aproximativă a unui triplet de nucleotide este de 1000 şi greutatea moleculară medie a unui singur aminoacid este de 150, un acid nucleic poate codifica doar o proteină care este cel mult 15% din greutatea proprie. Din acest motiv, capsidele de virus trebuie să fie formate din multiple molecule de proteine, iar viruşii trebuie să rezolve problema modului în care aceste subunităţi sunt aranjate pentru a forma o structură stabilă.

În 1957, Fraenkel-Conrat şi Williams au arătat că atunci când amestecurile de ARN purificat de mozaic de tutun şi proteina de acoperire sunt incubate împreună, se formează particule de virus. Descoperirea că particulele de virus s-ar putea forma spontan din subunităţi purificate iară nicio informaţie suplimentară indică faptul că particulele se află în starea minimă de energie liberă şi este cea mai favorizantă stare din punct de vedere energetic. Această stabilitate inerentă este o caracteristică importantă a particulelor de virus. Deşi unii viruşi sunt foarte fragili şi nu pot supravieţui în afara mediului protejat al celulelor gazdă, mulţi sunt capabili să persiste perioade îndelungate, în unele cazuri ani buni.

Forţele care conduc ansamblul particulelor de virus includ interacţiuni hidrofobe şi electrostatice. Cea mai simplă modalitate de a aranja mai multe subunităţi proteice identice este utilizarea simetriei de rotaţie şi aranjarea proteinelor cu formă neregulată în jurul circumferinţei unui cerc pentru a forma un disc. Mai multe discuri pot fi apoi stivuite una peste alta pentru a forma un cilindru, cu genomul virusului acoperit de coaja proteinei sau conţinut în centrul gol al cilindrului.

Examinarea mai atentă a particule de virus prin cristalografie cu raze X relevă faptul că structura capsidei constă de fapt dintr-un helix[86], mai degrabă decât dintr-o grămadă de discuri stivuite. Un helix poate fi definit matematic prin doi parametri: amplitudinea (diametrul) şi pasul său (distanţa parcursă la fiecare viraj complet al helixului.

Helixurile sunt structuri simple formate prin stivuirea componentelor repetate cu o amplitudine şi pas constante. Dacă această relaţie simplă este ruptă, se formează mai degrabă o spirală decât un helix, iar o spirală nu este potrivită pentru a conţine şi proteja un genom de virus. In ceea ce priveşte subunităţile proteice individuale, helixurile sunt descrise prin numărul de subunităţi pe rotaţie a elicei = μ, şi creşterea axială pe subunitate = p; prin urmare, pas-ul helixului = P, este egal cu:

$$\mathbf{P = \mu \times p}$$

Simetria elicoidală este un mod foarte util de a aranja o singură subunitate proteică pentru a forma o particulă. Acest lucru este confirmat de numărul mare de tipuri diferite de viruşi care au

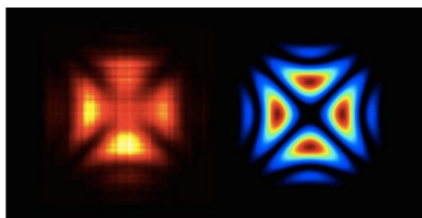
86 Linie curbă care taie sub un unghi constant generatoarele unui cilindru sau ale unui con.

evoluat odată cu această structură a capsidei.

Unii viruşi sunt specific masculin. Primul eveniment în infecţie este o interacţiune între proteina de ataşare localizată la un capăt al filamentului genomului şi membrană. Această interacţiune determină o schimbare conformatională. Iniţial, structura sa se schimbă de la 100% a-helixului la 85 a-helixului, determinând scurtarea filamentului. Capătul particulei ataşate la membrană se deschide, expunând genomul. Ulterior, o a doua modificare conformatională a învelişului reduce conţinutul său elicoidal de la 85 la 50%, determinând genomul să formeze un sferoid gol de aproximativ 40 nm în diametru şi să expulzeze genomul, iniţizând infecţia celulei gazdă.

Miturile Dogon ne spun că în cadrul oului primordial, Amma formează o spirală, pe care Dogonii o văd ca o minge accelerată. Când Amma a rupt oul universului, a eliberat un vârtej care a împrăştiat materia primordială în toate direcţiile.

O rază de lumină este făcută din zilioane de pachete de lumină mici, numite fotoni. Radoslaw Chrapkiewicz, fizician la Universitatea din Varşovia, a obţinut holograma unui singur foton. Fotonii, care călătoresc ca valurile, pot fi în aceeaşi fază. Dacă se ciocnesc doi fotoni, interacţionează, producând un semnal luminos. Dacă nu sunt în fază, se anulează reciproc. Sunt ca nişte unde sonore de la două difuzoare care produc *patch-uri* puternice şi silenţioase într-o cameră. După mai mult de 2000 de repetări, a apărut un model de *flash-uri* şi echipa a reuşit să reconstruiască forma funcţiei undelor necunoscute a fotonului. Imaginea rezultată arată puţin ca o cruce malteză sau ca o zvastică, dar şi cu sămânţa *sene* a cosmologiei dogone.

*Prima lucrare terminată a lui Amma care a ieşit din oul universului a fost o sământă minusculă numită po - o structură care, la fel ca atomul, este considerată a fi blocul principal al materiei. Conform mitologiei Dogon, **po** este însăşi imaginea creatorului; Se spune că voinţa creatoare a Ammei este situată în interiorul **po**. De asemenea, miturile spun că **po** este imaginea originii materiei - că toată materia este formată prin adăugarea continuă a unor elemente similare, începând cu po. Cosmologia dogonică descrie **po**-ul ca fiind alcătuit dintr-o clasă şi mai mică de elemente numite seminţe, care se combină împreună în centrul **po** şi apoi îl înconjoară traversând în toate direcţiile pentru a forma un cuib. Mitologia dogonă ne oferă chiar un desen al seminţei care ia forma unei flori cu patru petale - aceeaşi formă esenţială a unuia dintre modelele orbitale tipice trasate de un electron în timp ce înconjoară nucleul unui atom.*

Forma seminţei sene

Ştiinţa ne spune că un codon este o secvenţă de 3 baze azotate ce codifică un aminoacid. Miturile Dogonilor afirmă că seminţele *sene* sunt „germinate" din 266 de seminţe sau semne fundamentale - seminţe care pot fi văzute ca omologi mitologici la codoni. Miturile ne spun că formarea materiei începe cu fire mici şi vibrante ţesute de un păianjen mitologic numit ***Dada***. De fapt, unul dintre desenele mitologice ale Dogonilor, care este menit să reprezinte aceste seminţe sau semne, ia o formă similară cu un ARN.

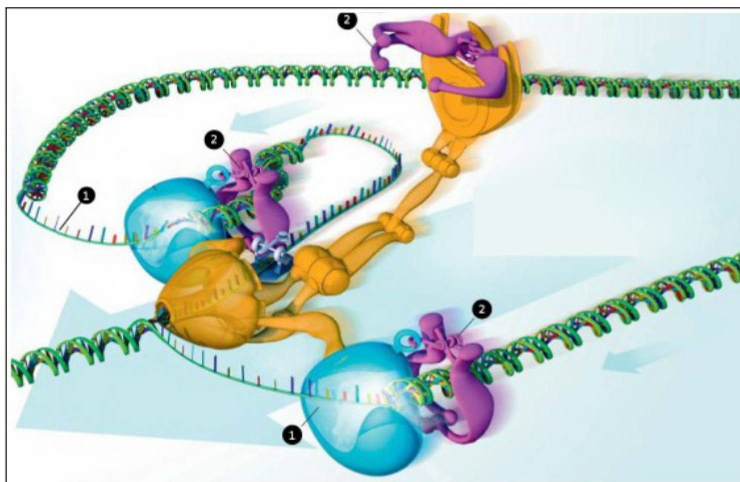
În *"Dicţionarul de simboluri"* a lui Jean Chevalier, voi.3, pg. 37) se spune că:

Păianjenul apare în primul rând ca o epifanie lunară, consacrată torsului şi ţesutului, ca Parcele. Pânza de păianjen evocă fragilitatea şi exprimă vălul iluziei care ascunde Suprema Realitate. Interesant că, atât o nemuritoare ca zeiţa Atena, cât şi o muritoare ca tânăra lidiană Arachne, stăpânind arta ţesutului se întrec între ele la două războaie de ţesut aşezate faţă în faţă, indicându-ne nouă că iluzia lumii noastre este efectuată atât de virusul nemuritor cât şi de celula muritoare. Păianjenul cu pânza sa, simbolizează pedepsirea ambiţiei demiurgice a ADN-ului.
La popoarele din Africa Occidentală, Ananse, păianjenul, a pregătit materia din care sunt făcuţi primii oameni (ADN-ul demiurg), a creat soarele, luna şi stelele. Apoi, zeul cerului, Nyame (ARN-ul viral), i-a insuflat viaţă omului (posibilitatea de nemurire). Păianjenul a continuat să îndeplinească funcţia de mijlocitor între divinitate şi oameni. Mituri din Micronezia (insulele Gilbert) îl prezintă pe Narean, Domnul-păianjen, drept prima dintre toate fiinţele, un zeu creator.

În bestiarul artei bamun, Ngaame (alt nume al păianjenului) îi contestă şarpelui regal (ARN-ului) primul loc.
La indienii muisca din Columbia, păianjenul este cel care, într-o barcă făcută din pânza lui, transportă pe fluviu sufletele morţilor care se duc în Infern. La azteci, el devine însuşi simbolul zeului Infernului.
Dar păianjenul are şi o altă faţetă. El simbolizează şi un grad superior de iniţiere. La indigenii bambara el desemnează o clasă de iniţiaţi care au ajuns la interioritate, puterea realizatoare a omului intuitiv şi meditativ. Păianjenul asemănător jucăriei yoyo, atârnat de firul său asemănător cordonului ombilical sau lanţului de aur, care leagă creatura de creator, poate să urce la Dumnezeu (virus). Upanişadele fac din păianjenul ce urca pe firul lui un simbol de libertate. Firul yogin-ului este monosilaba Aum, graţie căruia se înalţă până la eliberare, firul păianjenului fiind mijlocul, suportul realizării spirituale.

Şi Sfântul Petru (piatră=virus) a fost crucificat cu capul în jos, de arborele inversat din Vede şi din Divina Comedie, cu rădăcina în Cer şi cu vârful pe pământ, reprezentare simbolică a multiplicării lui Unu. Virusul trebuie să „corporifice" puterile ce le are, adică să le coboare şi să le manifeste pe pământ.

Interesant este că ceva asemănător se petrece şi la replicarea ADN-ului celular. Astfel, există un grup de maşini moleculare numite enzime care se deplasează de-a lungul ADN-ului, tăind în lung ADN-ul şi folosind fiecare fir ca prototip pentru a face un fir nou, complementar (1). O clemă inelară şi glisantă, conduce şi fixează această maşină enzimatică (2) asemănătoare cu un păianjen.

d. **Atacul virusului asupra celulei devine regulă**

Strămoşii au jefuit din cer ceea ce ei considerau util pe tărâmul pământesc. S-a forjat un coş ţesut (ovulul), având o bază circulară şi un acoperiş pătrat, din care trebuia construit un sistem mondial. Edificiul a fost numit „Grânarul Maestrului Pământului Pur". Pe plan intern, acesta era format din opt camere, patru dedesubt şi patru sus, fiind numerotate special pentru a fi utilizate de

strămoşi şi conţinând sământa dăruită de Amma. Grânarul avea o mulţime de simboluri, o descriere a sistemului mondial al noii ordini (Griaule, 1965: 32-39).

"În primul rând, a existat însuşi miracolul Grânarului simbolizând sistemul mondial, aşezat pe locul său şi clasificat în categorii de creaturi. Era coşul împletit, pe care constructorul său îl copiase şi care urma să servească bărbaţilor ca unitate de volum. Unitatea de lungime era firul (ARN-ul) sau ascensiunea treptelor în scări, sau un cot. Unitatea de suprafaţă era asigurată de acoperişul plat, ale cărui laturi aveau opt coţi. Cele două figuri geometrice primare erau prezentate în pătratul acoperişului şi baza circulară, care în coş, era de fapt deschiderea.

e. **Transmiterea la urmaşi prin ingerarea genomului viral în spermatozoid**

Ca urmare a contaminării malefice şi a încălcării legii Pământului, Dumnezeu a decis să creeze direct fiinţe vii (adică oameni cu un al doilea genom încorporat în genomul ADN).

Fiind îmbrăcată de urmaşii ei, de spiritele Nummo, Pământul deţinea un limbaj elementar şi simplu, satisfăcător şi suficient pentru începutul lucrurilor viitoare. Primul urmaş al Pământului, Şacalul, dorind vorbirea, a apucat fibrele fustei mamei sale cuprinzând capacitatea de a vorbi (ADN-ul celular folosit pentru regenerare). In împotrivirea la acţiunea incestuoasă, Pământul, mama şacalului, s-a îngropat într-un muşuroi de furnică (ovul), deghizată în furnică (nucleu). Şacalul însă şi-a găsit mama, transformând luptele dintre bărbaţi (viruşi/spermatozoizi) şi femei (celule/ovule) în aşa fel ca să ducă mereu şi inevitabil la succesul bărbatului (a virusului), însuşindu-şi capacitatea de vorbire (de regenerare). Aceste acţiuni sunt simbolizate de fluxul de sânge menstrual datorat relaţiei frauduloase şi incestuoase dintre mamă şi fiu.

Pântecele uman şi organul masculin uman s-au dezvoltat în jurul acestora, masculul fiind circumcis de Nummo. Forma masculină (spermatozoidul) a procedat la relaţii sexuale cu forma feminină (ovulul), care a născut în cele din urmă patru perechi de copii, patru bărbaţi, patru femei, aceştia fiind strămoşii oamenilor Dogon (Griaule, 1965: 22). Nummo şi-a dat seama că strămoşii umani, fiind imperfecţi, aveau nevoie de instrucţiuni pentru a-şi îmbunătăţi condiţia şi existenţa umană. Spiritele Nummo au coborât astfel din tărâmurile cereşti şi au intrat în domeniul pământesc prin intermediul muşuroiului de furnici (nucleul), adică a părţii sexuale a Pământului. La momentul sancţionării, un instinct enigmatic a îndreptat cel mai vechi strămoş uman (spermatozoidul) spre muşuroiul de furnică (ovulul). Odată ajuns în interior, spiritul masculin Nummo s-a dus în adâncurile Pământului, unde apa pântecelui femeii Nummo l-a spălat, generându-l sub formă de făt, oferindu-i astfel sământa cerească a lui Dumnezeu şi esenţa spiritelor Nummo (Griaule, 1965: 24-25).

Regenerarea care a avut loc a fost obţinută prin mişcarea apei (citoplasmei) şi a Cuvântului, după care noul Duh ancestral (clonă virus) a urcat spre Cer. Strămoşii, la rândul lor, au suferit procesul de regenerare, cu excepţia celui de-al şaptelea, care a suferit o modalitate unică de întinerire şi i s-a dat prin aceasta măiestria limbajului. Al şaptelea strămoş era simbol al perfecţiunii, fiind suma numerelor patru (simbolul elementului masculin) şi trei (simbolul elementului feminin). Fiind atât purtătorul, cât şi stăpânul Cuvântului, al şaptelea strămoş a fost destinat să aducă creştere, dezvoltare şi îmbogăţire lumii (Griaule, 1965: 26).

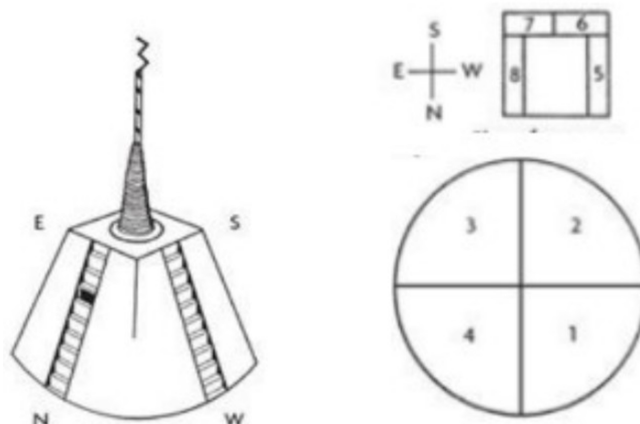
Al şaptelea strămoş a adus pe lume cel de-al doilea Cuvânt (primul Cuvânt fiind fusta mamei pământului) prin arta ţeserii. întreaga forţă a fost folosită în procesul de ţesut. In deschiderea şi închiderea gurii (desfacerea catenelor ADN şi închiderea lor după copierea codonilor), strămoşul a făcut mişcările necesare pentru a efectua arta ţeserii. Limba furculiţă a celui de-al şaptelea strămoş împingea firul înainte şi înapoi, pânza de bumbac luând în gură al doilea cuvânt (ARN mesager). Cuvântul a fost asimilat printr-un proces tehnic, astfel încât fiinţele umane obişnuite să poată înţelege. Prin urmare, relaţia dintre forţele spirituale şi operaţiile mecanice a fost dezvăluită (Griaule, 1965: 28).

Pentru a menţine ordinea pe tărâmul Ceresc (în lumea viruşilor), Amma a furnizat opt

boabe sortimentate (primele opt celule ale zigotului) care urmau să servească drept susţinere strămoşilor, al optulea bob fiind „Digitaria", respins de primul strămoş. Totuşi, seceta s-a produs pe tărâmurile cereşti şi, astfel, a predominat lipsa de hrană. Fiind flămânzi, primul şi al doilea strămoş s-au întâlnit în secret pentru a devora „Digitaria", încălcând astfel canonul lui Amma de separare a strămoşilor. Drept urmare, strămoşii au fost poluaţi şi au decis să părăsească regiunile cereşti, ceilalţi strămoşi alegând să-i urmeze exemplul — s-a stabilit planul de donare a virusului cu ajutorul celulei (Griaule, 1965: 31).

Strămoşii au jefuit din cer ceea ce ei considerau util pe tărâmul pământesc. S-a forjat un coş ţesut (ovulul), având o bază circulară şi un acoperiş pătrat, din care trebuia construit un sistem mondial. Edificiul a fost numit „Grânarul Maestrului Pământului Pur". Pe plan intern, acesta era format din opt camere, patru dedesubt şi patru sus, fiind numerotate special pentru a fi utilizate de strămoşi si conţinând sămânţa dăruită de Amma. Grânarul avea o mulţime de simboluri, o descriere a sistemului mondial al noii ordini (Griaule, 1965: 32-39).

"În primul rând, a existat însuşi miracolul Grânarului simbolizând sistemul mondial, aşezat pe locul său şi clasificat în categorii de creaturi. Era coşul împletit, pe care constructorul său îl copiase şi care urma să servească bărbaţilor ca unitate de volum. Unitatea de lungime era firul (ARN-ul) sau ascensiunea treptelor în scări, sau un cot. Unitatea de suprafaţă era asigurată de acoperişul plat, ale cărui laturi aveau opt coţi. Cele două figuri geometrice primare erau prezentate în pătratul acoperişului şi baza circulară, care în coş, era de fapt deschiderea.

La College Station - Texas, Tom Spencer (biolog specializat în reproducere), dorind să izoleze genele cu rol important în gestaţie, găseşte grupuri mari de retroviruşi. A crezut iniţial că sunt relicve inutile, dar apoi şi-a dat seama că într-un anumit stadiu al sarcinii se găsesc în alt loc şi anume, în pântecele femelelor însărcinate. Ei prosperau în placenta care hrăneşte şi oxigenează fetusul. La 16 zile după concepere embrionul rotund se transformă alungindu-se ca un fir. Apoi, embrionul în formă de fir începe să genereze celule speciale cu câte doi nuc lei care îl căptuşesc. Aceste celule binucleate leagă embrionul de pântece, iniţiind creşterea placentei ce va asigura dezvoltarea fetusului.

Efectuând o serie de intervenţii chirurgicale pentru a injecta ADN care să inactiveze retrovirusul, Tom Spencer descoperă după o săptămână că nu se mai dezvoltă celulele specializate ale placentei, adică celulele cu doi nuclei. Deci, iară retroviruşi gestaţia eşuează, embrionul nu mai creste.

De regulă, în prima zi, spermatozoidul pătrunde în ovul. Nucleele feminin şi masculin, fiecare cu câte un set impar de 23 de cromozomi, se contopesc în centrul ovulului. In nucleul comun, ei încep să formeze perechi, creând aparatul genetic uman care va dirija, de acum, evoluţia individuală a organismului. Odată restabilit setul par de 64 de cromozomi, celula nou formată este pregătită pentru dividere.

Iniţial se divide în două, apoi noile celule se mai divid o dată în două, constituind etapa cvadricelulară.

*Această etapă este reprezentată de dogoni ca în desenul de mai jos, cuprinzând patru seminţe **sene**:*

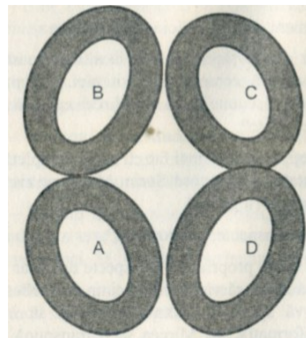

În a treia şi a patra zi se constituie etapa octocelulară (cei opt strămoşi ai dogonilor).

Până la această etapă, toate celulele sunt identice ca structură, biochimie şi potenţial evolutiv. Opt celule reprezintă hotarul de la care începe diferenţierea funcţională a celulelor. Şapte din cele opt celule, continuând să se dividă, vor începe să formeze prima membrană fetală, iar cea de a opta, după o serie de transformări, pune începutul dezvoltării fătului uman.

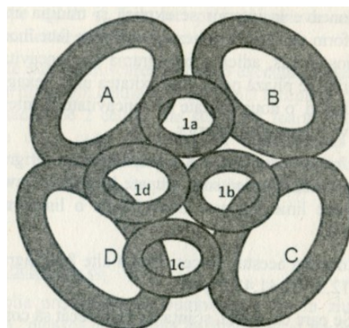
Interesant este faptul că procesul numeric prin care se realizează diviziunea celulară este identic cu acela al formării trigramelor chinezeşti.

Cele patru celule au orientarea N-S:

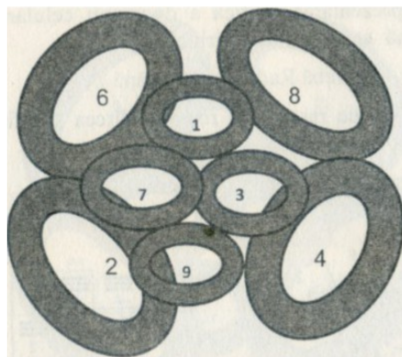
A spre SV
B spre NV
C spre NE
D spre SE.

În stadiul de 8 celule se produce o rotire a acestora, identică cu citirea în unele limbi, de la stânga la dreapta şi de jos în sus.

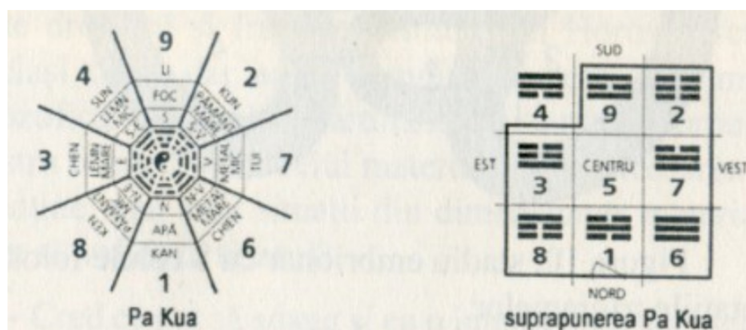

A în poziţia NV
1a în poziţia N
B în poziţia NE
1b în poziţia E
C în poziţia SE
1c în poziţia S
D în poziţia SV
1 d în poziţia V.

Dacă înlocuim notaţiile alfanumerice cu cele numerice ale trigramelor obţinem:

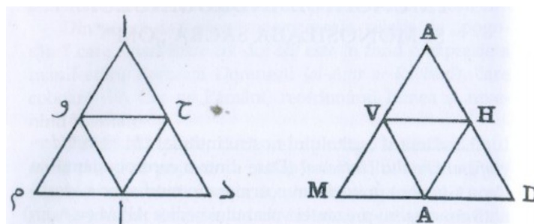
Dacă ţinem cont că, de regulă, octogonul hexagramelor este prezentat de regulă cu sudul în partea de sus, obţinem o identitate perfectă cu Pa Kua chinezească.

Ezoterismul ajunge şi el la cele opt celule, astfel:

Utilizând gematria se obţine pentru Adam valoarea numerică 45 şi pentru Hawa (Eva) valoarea 15. Omul Universal este reprezentat printr-un triunghi în interiorul căruia se află un triunghi cu vârful în jos.

Notând în colţurile triunghiurilor, în sensul acelor de ceasornic, transcrierea latină a literelor arabe ale denumirii lui ADAM şi Eva, obţinem reprezentarea Omului Universal.

Androginul Uman cu aspecte teofanice ale Omului Universal este reprezentat de ansamblul "Adam-Eva" si are valoarea numerică a lui Allah care este 66 dat de suma valorilor numerice ale literelor care formează numele "Adam wa Hawa".

Litere constitutive arabe	Transcrierea latină a literelor arabe	Nume arabe
alif – dâl – mîm	A D M	*Adam*
hâ - wâw – alif	H V A	*Hawâ* (Eva)
alif – hâ - dâl	A H D	*Ahad* (=Unul)
alif – wâw – mîm	A V M[1]	*Awm* (Aum)
dâl – alif – mîm	D A M	*Dâm* (= El este permanent)

Pătratul magic de 9 cifre are fiecare rând pe verticală, pe orizontală şi pe diagonală valoarea 15, şi-1 reprezintă pe Saturn.

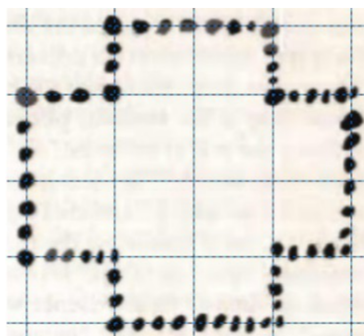
NOTĂ:

Saturn, conform "Dicţionarului de simboluri" a lui Jean Chevalier, voi. 3, pg. 193, îl simbolizează pe eroul civilizator (virusul). În perioada saturnaliilor care îi sunt consacrate, raporturile sociale erau răsturnate, slujitorii porunceau stăpânilor (ARN-ul viral a preluat conducerea de la ADN), aşa cum Saturn l-a detronat pu Uranos. La asirieni şi babilonieni, Saturn era astrul justiţiei şi era legat de fertilitate. La hermetici, Saturn este identificat cu plumbul şi cu funcţia de separare (separarea elementelor virale), sfârşitul şi începutul unui nou ciclu (de clonare a virusului). În astrologie întruchipează tendinţa de cristalizare, de fixare a lucrurilor existente (menţinerea rolului impus celulei de fabricare a componentelor virale), opunându-se oricărei schimbări. Este numit Marele Malefic. Saturn are misiunea de a ne elibera din închisoarea lăuntrică a condiţiei noastre animalice şi de legăturile noastre pământeşti, eliberându-ne de lanţurile vieţii instinctive şi de pasiunile ei (ce ţin de ADN).

	4	9	2	→15
	3	5	7	→15
	8	1	6	→15
↙15	↓15	↓15	↓15	↘15

Valoarea literelor ce compun pe *Alif* (cu valoarea 1) din vârful triunghiului este 111, numărul Polului, iar pe latura stângă a triunghiului mare se formează transcrierea arabă a silabei sacre hinduse *AUM=OM=AWM.* Pe latura dreaptă se formează *alif-ha-dal =Ahad* care înseamnă în arabă *Unul.* Pe baza orizontală avem literele *dal-alif-mîm = dam* care se traduce: *este permanent.*

La dogoni, pătratul magic este denumit *tonu* şi este diagrama care va duce la realizarea lucrului sau a fiinţei.

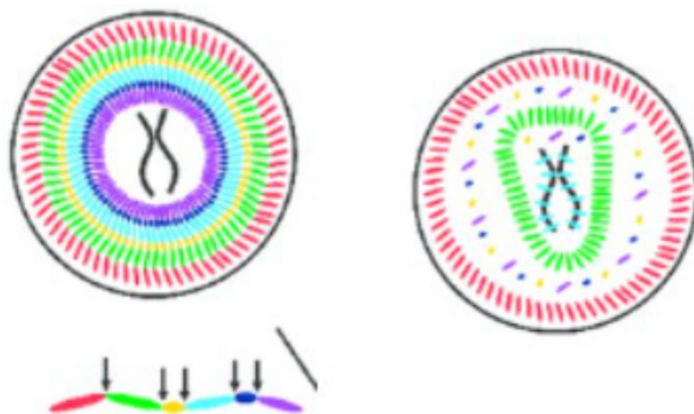

Cuvântul *tonu* provine de la *tono,* „a înfăţişa" ceea ce înseamnă şi „a începe", dar în sensul dinamic al cuvântului.

Concepţia creaţiei la dogoni este amintită de o figură a celor 266 de semne primordiale desenate schematic pe o piatră ridicată, atunci când este creată într-o anumită zonă reprezentând, pe teritoriul Sanga, „sediul Ammei”.

Într-un an diferitele desene de pe sanctuar, reprezintă lucrarea Ammei dintr-o zi. Când se ajunge la şaizeci de ani, se obţine în întregime numărul Ammei care creează lumea. O imagine asemănătoare avem şi la maturarea virusului:

Teresa Vergani, în "*'Ethnomathematics and Symbolic Thought. The Culture of the Dogon",* spune că: Mitologia dogonă se bazează pe o unitate dualizată - sau o uni-dualitate originală -reprezentată de o formă infinitezimal de mică a atomului viu (kize uzi), care se transformă în oul lumii (aduno talu) de unde vine cosmosul. Acest atom este simbolizat pe pământ de sămânţa Digitaria Exilis (Palau Marti 1957: 53-55).

Există două versiuni principale ale creaţiei. Ambele se referă la Amma, Domnul suprem al regiunilor cereşti şi la apariţia unor seturi de gemeni care au devenit strămoşii poporului Dogon. Indiferent dacă Amma s-a căsătorit cu Pământul şi a facut-o fertilă cu sămânţa sa divină (ploaie) sau omul dezvoltat din oul lumii, principiul dualităţii apare întotdeauna prin primul set de gemeni, Nommo, (un bărbat şi celălalt Femeie). Această dualitate este întărită de cele două oase de gât (clavicule) din care s-a dezvoltat embrionul omului (unde dualitatea este tradusă ca simetrie axială) şi de cele două „jumătăţi placentare" complementare din oul lumii sau matrice primordială. Dubla dualitate este imediată evidentă, deoarece fiecare dintre aceste „jumătăţi de placentă" produce un cuplu hermafrodit. Aceste cupluri au devenit cei 4 strămoşi mitici care la rândul lor au dat originea primilor 80 de descendenţi.

Când ne ocupăm de caracterul general şi totalizant al lui 4, putem vedea cum aceşti 4 strămoşi s-au unit în lanţuri de corespondenţă simbolică, nu doar în 4 triburi, 4 arbori şi 4 instituţii sociale, ci şi în cele 4 puncte cardinale şi cele 4 elemente fundamentale.

Amma a folosit 4 elemente, conţinute în atomul viu iniţial, pentru a crea substanţa care ulterior a devenit vivificantă prin „cuvânt”: „discursul” fiind viaţa lumii, născută din apă (Dieterlen 1982: 18).

Pământul a fost uluit de introducerea de probleme de către rivalul lui Nommo, Ogo

(cunoscut şi sub numele de Yurugu sau Vulpea Palidă), care a coborât pe pământ după ce şi-a însuşit cele 8 seminţe create iniţial de Amma şi după ce a furat secretul "discursului" (Dieterlen 1982: 17; Beaudoin 1984: 70).

NOTĂ:

În "Dicţionarul de simboluri" a lui Jean Chevalier", voi. 3, pg. 473, se spune despre vulpe: înţelepciunea africană spune despre acest personaj că este întotdeauna păcătos şi întotdeauna precaut, la care se poate adaugă că este independent, dar mulţumit că este aşa, activ, inventiv, dar în acelaşi timp distrugător, îndrăzneţ dar temător, neliniştit, şiret şi totuşi dezinvolt, încarnând contradicţiile inerente naturii omeneşti. Credinţe mai arhaice apar în America şi în Asia: astfel, vulpea argintie este considerată ca un erou creator de către indienii din California Centrală, în timp ce în Siberia şiretul mesager al Infernului care atrage eroii de legendă spre lumea de dedesubt este adesea reprezentat sub forma unei vulpi negre. Această vulpe ar avea o anume putere de psihopomp sau ghid al sufletelor, ceea ce este atestat şi de tradiţiile celtice. In mai multe povestiri bretone un tânăr sau un prinţ pleacă în căutarea unul talisman care trebuie să-1 vindece pe tatăl lui şi, spre deosebire de fraţii lui mai mari, reuşeşte să-1 găsească, îşi cheltuieşte toti banii din milă, pentru înmormântarea unui necunoscut. Puţin după aceea, întâlneşte o vulpe albă care-1 ajută cu sfaturile sale. Odată atins scopul, vulpea îi dezvăluie că este sufletul mortului cu care fusese atît de generos, şi dispare.

Asocierea vulpii cu zeităţile fertilităţii se datorează probabil vigorii sale şi puterii poftelor sale care îl arată a fi, cam peste tot în lume, un Don Juan. Puterea vitală i se trage de la traiul în găuri adânci, aproape de puterile generatoare ale pământului. De acee se crede că au şi o mare longevitate, vulpea fiind în posesia elixirului vieţii (ADN-ul viral). Are şi putere de exorcizare care aparţine însă Stăpânului ceresc al Taoismului chinez, care închide vulpile în chiupuri (capsida virus). Când atinge o anume longevitate, animalul poate deveni fabuloasa Vulpe cereasca cu nouă cozi. In China antică, vulpea cu noua cozi locuia pe Movila verde din Sud: era un monstru antropofag, dar care putea totuşi să ocrotească oamenii împotriva vrăjilor rele.

Donjuanismul vulpii reiese din rolul de Sucub[87], şi mai ales de Incub[88]. Ea se transformă în efeb[89] pentru a tenta femeile şi, mai ales, în femeie pentru a atrage bărbaţii, credinţă din care înţelepciunea populară trage această concluzie plină de filozofie: o vulpe care va face farmece nu-i face cine ştie ce rău bărbatului dar o femeie care vrăjeşte ca o vulpe, asta-i va pricinui mari rele (remarcaţi cum s-a păstrat în amintirea omului din popor modul cum a fost corupt şi modificat genetic băştinaşul Terrei).

Această desfrânare a vulpii o apropie simbolic de iepure: de aceea petele de pe lună, pe care unii le socotesc că au forma iepurelui, sunt, în anumite mituri amerindiene, considerate a fi consecinţa legăturilor vinovate ale astrului (luna simbolizează catena feminină a ADN- ului celular) cu vulpea cerească (cu ARN-ul masculin al virusului).
Chinezii afirmă că este singurul animal care salută răsăritul soarelui: îndoaie labele dindărăt, le întinde şi le încrucişează pe cele dinainte şi se prosternează. După ce a făcut-o câţiva ani de-a rândul, devine în stare să se transforme şi să trăiască în mijlocul oamenilor fără a le atrage atenţia, căci sunt mulţi oameni-vulpoi pe pământ.

Curios, revolta lui Ogo pare să fi fost cauzată de forma sa particulară de naştere: s-a născut un bărbat dintr-o jumătate din oul original, dar fară o geamănă feminină care l-ar fi integrat în principiul dualităţii normale. Lumea a fost re-purificată de Amma prin moartea şi învierea lui Nommo. Trupul sacrificat al lui Nommo a fost împărţit şi aruncat în cele 4 direcţii ale spaţiului.

Dezvoltarea dualităţii mitice originale explică importanţa simbolică a lui 8 prin desfăşurarea multiplicativă şi se alătură intrinsec semanticii reprezentărilor spaţiale care este mereu prezentă în gândirea Dogon. O analiză a dimensiunii simbolice a lui 2^n $(1 < n < 3)$ va face parte dintr-un studiu separat. Cu toate acestea, trebuie acordată atenţie setului de entităţi numerice care nu derivă din principiul dualităţii, dar care ocupă o parte majoră în gândirea simbolică Dogon.
Iată câţiva poli fundamentali în simbologia numerică complexă Dogon:

---

87 Demon cu aspect feminin, care se uneşte sexual cu un posedat. De exemplu, Patasola, care este un demon feminin din America de Sud, al cărui nume s-ar traduce prin expresia "un picior" (adică ARN viral feminin). Se spune că acest monstru îşi face traiul în junglă şi că apare sub forma unei femei frumoase şi seducătoare bărbaţilor care se gândesc la sex. Ea mai este descrisă ca având un singur sân, ochii mari şi bulbucaţi, nasul coroiat, buze groase şi colţi ascuţiţi ca de felină, iar părul acesteia este de regulă vâlvoi, ciufulit.

88 Un incubus este un demon cu înfăţişare masculină despre care se presupune că se furişează pe lângă cei adormiţi, în special femei, pentru a avea contact sexual. Un incubus poate avea relaţii sexuale cu o femeie în scopul de a fi tatăl unui copil, la fel ca în legenda lui Merlin. In mitologia română apare ca „zburător" însă mai degrabă sub întruchiparea iubitului ideal decât a unui monstru.

89 Tânăr de o frumuseţe deosebită.

•266

Dogonii au 266 de semne care prefigurează categoriile a tot ceea ce există în univers, atât obiecte, cât şi fiinţe: „aceste semne, înlocuitori şi imagini constituie un vast sistem de corespondenţe, în care fiecare termen este inter-relaţionat în ceea ce par categorii specifice; la rândul lor, ele sunt fie legate sau opuse, fie ele însele sunt corelate "(Dieterlen 1982: 69; Palau Marti 1957: 56).

Aceste 266 de semne se mai numesc „cele 266 de părţi ale corpului Ammei" sau „cele 266 de lucruri ale începutului". Ele aparţin designului iniţial al „planului lumii" - ceea ce Amma a conceput şi a atras pe baza apei - realizat simbolic pe pământ, mai precis în „câmpul strămoşilor" (Dieted en 1982: 18, 69: Gri-aule / Dieterlen 1965: 86-87).

•60

60 este, de asemenea, „implicat în diagrama lumii” (Griaule / Dieterlen 1955: 103), dar a jucat un rol şi în purificarea pământului de către Amma, deoarece corpul sacrificat al lui Nommo a fost împărţit în 60 de părţi (Dieterlen 1982: 18).

60 apare, de asemenea, ca valoare simbolică esenţială în ritualurile de ploaie şi în recolta de toamnă, unde sunt prezenţi 60 de şefi Dogon; la ceremoniile funerare, unde sunt expuse 60 de urne; şi mai ales la festivalul itinerant al stelei Sigui, organizat la fiecare 60 de ani şi dedicat revelaţiei „cuvântului ţesut în apă" şi apariţiei morţii în lume. Diferenţa de 60 de ani dintre aceste festivităţi ciclice corespunde timpului pe care unele corpuri cereşti orbitează în jurul lui Sirius, pe care

Dogonii îl numesc „steaua Sigui” (Dieterlen 1982: 18).

Eficienţa simbolică a numărului 60 se extinde în continuare pentru a include eficienţa operativă, deoarece 60 este una dintre bazele de numărare.

•22

22 este un alt pol central al simbolismului numeric Dogon, în jurul căruia se învârtesc mai multe sisteme organizaţionale cognitive diferite. De exemplu, 22 de puncte sunt reprezentate în schema „fluxului de elemente”, ca martori ai lumii exteriorizate şi clasificate (Dieterlen 1982: 46-47).

În plus, este asociat cu cultul strămoşilor, care implică invocarea celor 22 de membri ai primelor generaţii mitice (Griaule / Dieterlen 1955: 105). Mai mult, Dogonii recunosc 22 de familii conducătoare de fiinţe vii şi atribuie 22 de articulaţii corpului înviat al lui Nommo (Dieterlen 1982: 21, 61-62). Pentru Dogon, „ştiinţa ţesutului” este o relatare a mecanismului creaţiei, iar pânza este considerată „centrul lumii”: 22 este legat de această cunoaştere a ţesutului, iar tunica lui Hogon (lider religios) este formată din 22 de pătrate (Dieterlen 1982: 61).

Nu trebuie să uităm că un bărbat nu este considerat adult complet până la 22 de ani.

Povestea creaţiei Dogon explică crearea universului în lumina cunoştinţelor lor despre modul în care viaţa este procreată, adică reproducerea vieţii în pântece. Avem astfel imagini cu ovulul lumii, pântecele lumii, placenta, amnionul, spermatozoizii etc. Dacă este aşa, atunci cele 22 de categorii de bază nu pot fi înţelese în afara biologiei reproducerii umane. *Yala* se poate referi la un cod supergenetic, iar cele 22 de semne *yala* se pot referi la 22 din cele 23 de perechi de cromozomi care poartă genele codurilor vieţii. într-adevăr, Dogon vorbeşte despre 22 de perechi de categorii de bază, fiecare cuprinzând un bărbat şi o femeie. Douăzeci şi doi din cei 23 de cromozomi din corpul uman cuprind elemente masculine şi feminine. De asemenea, se ştie că cele 22 sunt grupate în patru secţiuni. ADN-ul este controlat de patru baze: adenină, timină, guanină şi citozină. Aceste corespondenţe sunt mult prea exacte pentru a fi ignorate.

•7

Simbolismul investit în 7 pare să fie legat de originile creaţiei. Nu numai că există 7 ordine de vibraţii de reproducere, dar 7 este şi numărul de segmente care prefigurează omul în oul lumii

(Griaule / Dieterlen 1955: 85, 93; Palau Marti 1957: 55).

A fost al şaptelea strămoş care 1-a învăţat pe om „cuvântul Nommo" (Palau Marti 1957: 54). Au fost 7 animale care au fost aliaţii lui Nommo (Griaule / Dieterlen 1955: 104). Viitorul Hogon s-ar retrage într-o peşteră timp de 7 zile pentru a se pregăti pentru misiunea sa în rândul bărbaţilor (Dieterlen 1982: 84). Au fost 7 plante sacre, 7 tabuuri şi 7 seminţe pe care Yurugu le-a furat omului.

•5

La prima vedere, 5 nu pare să facă parte din entităţile numerice relevante simbolic ale gândirii Dogon. Cu toate acestea, într-o analiză mai atentă, prezenţa sa implicită dezvăluie o densitate de semnificaţii într-un număr mare de ocazii, unele pe care le vom examina mai jos.

5 şi maturitatea temporală

Dogonii venerează primele 5 generaţii după Nommo, întrucât se crede că în perioada lor au fost create toate instituţiile sociale şi religioase. Chiar şi astăzi, fiecare individ are legătură cu cele 5 generaţii din jurul său, cele trei care l-au precedat, propria generaţie şi cea care va urma. Acest cult de 5 generaţii există indiferent de linia individului, în cele 4 linii Dogon fundamentale (Palau Marti 1957:56).

Casele au 5 nişe pe fiecare parte a uşii, în scopul expres de a reprezenta aceşti strămoşi (Beaudoin 1984: 90).

Numărul 5 determină grupele de vârstă recunoscute social de Dogon, şi anume, perioada de la naştere până la vârsta iniţierii, adolescenţa, tinereţea, maturitatea şi bătrâneţea (Palau Marti 1957: 49).

Potrivit lui Paulme (1985), copiii sunt alăptaţi timp de 5 sezoane consecutive. Săptămâna Dogon are 5 zile, iar piaţa locală se desfăşoară la fiecare 5 zile. Această împărţire temporală a timpului pare să aibă o relaţie simbolică cu sângele lui Nommo, care a durat 5 zile când a fost sacrificat. In plus, Amma a avut nevoie de 5 zile pentru a-1 resuscita pe Nommo, ceea ce explică ritualul morţilor (Dama) care are loc la fiecare 5 ani în fiecare sat. In plus, dogonii cred că sufletul ajunge pe pământul strămoşilor doar la 5 ani de la moarte (Beaudoin 1984: 87, 90, 174, 201-203).

Festivităţile itinerante ale stelei Sigui (legate de Sirius şi de apariţia morţii în lume) au fost sărbătorite timp de 5 zile consecutive (Dieterlen 1982: 97).

În consecinţă, 5 apare ca o măsură a maturităţii atinsă prin intermediul ciclului de înviere realizat. Prin urmare, este simbolul finalizării mitice şi perfecte a timpului, vârstelor şi generaţiilor, sau ceea ce s-ar putea numi faţa umană a timpului.

5 şi purificarea pământului

Mama Pământ - conform unuia dintre mitul creaţiei Dogon, a fost soţia lui Amma si a împărtăşit maturitatea temporală şi ciclică simbolizată de 5 - a purtat o fustă din 5 pumni de fibre în faţă şi în spate (Griaule 1948: 26).

Organizarea şi pacificarea lumii s-au caracterizat prin 5 atribute, cunoscute sub numele de "5 atribute ale lui Nommo", toate fiind asociate fertilităţii pământului. Numele lor erau ziua, umiditatea, fertilitatea, ordinea şi viaţa. Al cincilea atribut, viaţa, trebuie notat ca punctul central în care se întâlnesc ceilalţi patru. Contrastul moarte / viaţă duce la un nou set de atribute asociate lui Ogo, rivalul lui Nommo. Acestea sunt noaptea, seceta, sterilitatea, tulburarea şi moartea (Palau Marti 1957: 53). Rebeliunea lui Ogo a pătat pământul. După ce a furat seminţele iniţiale create de Amma şi şi-a însuşit secretul „discursului", a coborât din cer şi a reuşit să preia controlul unui câmp în care a săpat 5 rânduri de găuri în solul umed.

Pentru a elibera pământul de tulburarea pe care Ogo o adusese, strămoşul Lebe Serou a creat 5 noi parcele de pământ în vestul câmpului iniţial. Aici a plantat 5 seminţe, înainte de a tăia câmpul de afară, construind un gard viu de hibisc. Acest câmp, protejat de contaminarea de către Vulpea Pale (Ogo) a fost numit „câmpul strămoşului" (Dieterlen 1982: 20).

Din aceasta putem vedea că 5 a fost implicat la diferite niveluri în apărarea împotriva atacurilor Vulpii şi în restabilirea păcii pe pământul purificat.

„Cuvântul de numărare": legătura simbolică şi algebrică dintre 5 şi modul de socotire

Printre diferitele categorii de cuvinte Dogon, există unul numit *cuvântul de numărare,* care integrează cunoştinţele referitoare la numere şi la calcul. Această „cuvânt de contorizare" este intrinsec conectată la 5, care este baza iniţială pentru numărarea Dogon. Dacă se foloseşte dualitatea (sau simetrizarea), rezultatul este 2 x 5 = 10, care este considerat „numărul întreg şi perfect, reprezentarea unităţii" (Calame-Griaule 1965: 176; Beaudoin 1984: 203; Griaule / Dieterlen 1955: 103). Unitatea abstractă 10 este, iniţial, văzută ca setul degetelor a două mâini. 80, una dintre bazele fundamentale ale cererii de calcul, este obţinută din 8 seturi de 10 elemente. Este important de menţionat că 80, în gândirea Dogon, nu este legat indirect doar de 5 prin înmulţirea 2 x 5 = 10. O explicaţie deosebit de clară poate fi găsită într-o legendă care justifică importanţa lui 80 ca bază de calcul pentru diverse popoare vest-sudaneze: „strămoşii au dat jos 8 căprioare cu 5 degete". Aceasta înseamnă că 80 a fost obţinut folosind de 5 ori degetele a două mâini (Griaule / Dieterlen 1955: 104).

Cealaltă bază a socotirii este, după cum s-a menţionat, numărul 60. Aceeaşi funcţie totalizatoare pe care gândirea Dogon i-o atribuie lui 5, apare cu o claritate specială în meta-unitatea 60. Această cardinalitate holistică provoacă o unificare care este tradusă şi de o circularitate simbolică indivizibilă.

Se descoperă astfel o relaţie izomorta între 5 şi 60, care se referă iar la purificarea universului de către Amma. Amma a împărţit corpul sacrificat al lui Nommo în 60 de bucăţi, pe care apoi le-a împărţit în 4 grupuri de 3 x 5 elemente înainte de a le arunca în cele 4 vânturi. Nu este o coincidenţă faptul că dogonii, în timpul anumitor ritualuri ceremoniale, precum cele pentru ploaie şi recolta de toamnă, sunt înconjuraţi de 60 de şefi „localizaţi în cele 4 regiuni ale spaţiului" (Dieterlen 1982: 95). Deoarece 60 este legat de o revoluţie astrală în jurul stelei Sigui (numele Dogon pentru Sirius), relaţia este clarificată atunci când considerăm că Sigui înseamnă literalmente „buricul cerului" şi Hogon (centrul corpului social) înseamnă „ cordonul ombilical "(Dieterlen 1982: 31).

Spirala, o coregrafie specifică a gândirii Dogon

Atât în gândirea mitică, cât şi în spaţiul simbolic al învăţăturii grafice a Dogonului, spirala este un cuvânt geometric cheie, cu o relevanţă unică.

Această relevanţă ar trebui abordată din două motive principale. In primul rând, deoarece spirală este o formă specifică de mişcare creată de natura totalizatoare a centrului 4, aşa cum putem observa în comportamentul holistic al cardinalităţii lui 4. Dezvoltarea acestei circularităţi este prezentată aici într-o formă continuă, deschisă la infinit, din care spirala este expresia dinamică: înfăptuieşte realizarea explicită a (ne)mişcării produse de forţa inerentă unui centru care afectează spaţiul înconjurător şi este capabilă să transforme „circularitatea" în „spirală". In gândirea Dogon, mai multe tipuri de franjuri sau cabluri răsucite, iteraţii elipsoidale sau sinusoidale sunt conectate la această dinamică a spiralei.

Al doilea motiv este faptul că această mişcare spirală se prefigurează şi, într-un sens, anticipează metafora geometrică care va fi propusă, bazată pe hermeneutici pedagogice, cu referire specifică la transculturalitate.

Mitul creaţiei Dogon este profund marcat de o mişcare în spirală. Amma face ca lumea să se transforme într-o formă spirală, iar mişcarea oaselor sale de la g\t (clavicula) se face şi ea într-o spirală, pornind de la Vest: Amma ocupă centrul, iar mişcarea braţelor sale descrie o spirală tridimensională în spaţiu, care se extinde într-o structură conică helicoidală (Griaule / Dieterlen 1965: 163, 167). Spirala este înscrisă în oul lumii, reprezentând forma care modelează dezvoltarea vieţii (Griaule / Dieterlen 1955: 84; 1965: 78). Procesul de segmentare a oului lumii în formă spirală, integrează perfect procesul de creaţie al Sigui, unde „se află toate cunoştinţele (Griaule /

Dieterlen 1950:284-285).

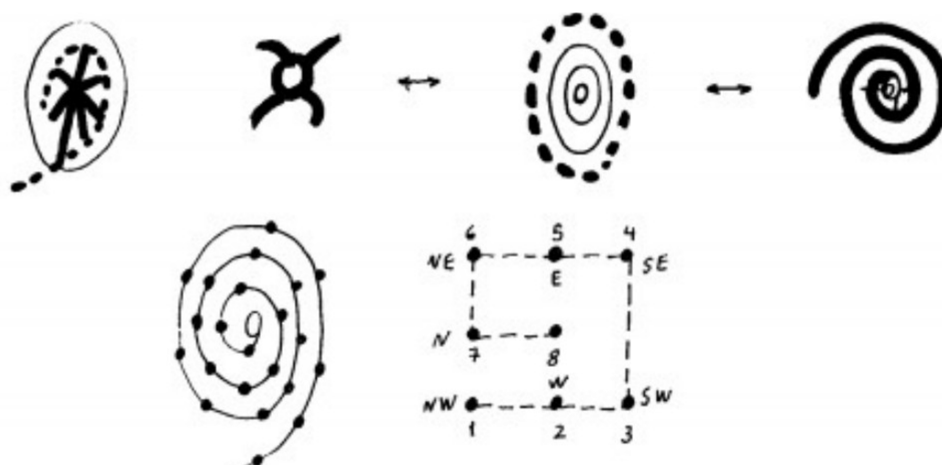
Stelele şi corpurile cereşti, în special Calea Lactee, sunt date vieţii prin mişcare în spirală, analog ritmurilor sinusoidale care guvernează lumea şi viaţa (Griaule / Dieterlen 1965: 78; Beaudoin 1984: 122). Dansurile rituale pentru Sigui, care se petrec la cele mai importante festivităţi Dogon, sunt dansate „în cercuri sau meandre", potrivit lui Beaudoin (1984).

Soarele, a cărui placentă este circulară, este înconjurat de o spirală de cupru roşu incandescent care îi conferă lumină şi mişcare. Razele soarelui sunt numite „apă de cupru", iar atunci când ating pământul, se transformă în acel metal (Griaule 1948: 23, 147-148). Mitul originilor povesteşte cum Ogo, greşind în căutarea sa de geamăn feminin (sau sufletul dublu pierdut) descrie o mişcare în spirală în placenta pământului (Griaule / Dieterlen 1965: 185).

Semnul helicoidal care caracterizează diversele placente izomorfe, sau planul creaţiei universale, este proiectat pe suprafaţa bidimensională a pământului sub formă de linii ondulate. Aceste linii definesc căile meandrate ale apei şi ale vântului. Umiditatea, necesară procreării, pătrunde pe pământ prin curbe serpentine, exact cele ale mişcării sinuoase a reptilelor (Griaule 1948: 27, 82-83). Când Hogon moare, preotul modelează lutul sfânt din „câmpul strămoşilor" într-un şarpe în poziţie de odihnă, adică se încolăceşte. Brăţara Hogonlui este o spirală de fier (senye) care reprezintă „calea sângelui lui Nommo" după sacrificarea sa (Dieterlen 1982: 71). Dogonii consideră că, în timpul menstruaţiei, „spirala nu se transformă în pântecul femeii", facând-o temporar stearpă (Griaule 1948: 80).

Mişcarea spiralei de cupru care mişcă soarele este baza principală pentru proiectarea în ţesut. Importanţa simbolică a îmbrăcămintei pentru dogon a fost deja menţionată: putem adăuga acum că fibra de pânză este considerată a fi o formă primară a „cuvântului". Am văzut, de asemenea, cum „cuvântul a fost ţesut în mişcarea apei", deci nu este de mirare că „apa se mişcă în linia ondulată a ţesăturii" (Dieterlen 1982: 97; Griaule 1948: 80, 89). După unii autori, „ţesutul produce un model spiralat din centrul coroanei până la margine, care simbolizează calea urmată de sămânţa originală (Griaule / Dieterlen 1955: 100).

Această analogie între mişcarea în spirală şi dezvoltarea seminţelor este revelată cu o claritate deosebită în cazul seminţei de sene. Germinarea urmăreşte un model reprezentat de centrul 5, dar poate fi reprezentată şi de un set de ovale concentrice (geometric, o formă discontinuă a spiralei) sau echivalat cu „pânza păianjenului" (Griaule / Dieterlen 1965: 218, 278) , prin desenele din figura de mai jos.

Segmentarea oului lumii după primele 7 vibraţii (Griaule / Dieterlen 1955: 84) sau spirala „fluxului de elemente" conţinută în embrionul iniţial şi care include cele 22 de puncte considerate a fi „martorii exteriorizării şi cuvântului clasificat" (Dieterlen 1982: 46-47), exemple ale simbolismului spiralei din sfera învăţăturilor grafice ale dogonilor. Acest lucru poate da, de asemenea, un alt sens unor chestiuni mai pragmatice sau mai banale, cum ar fi acordarea de numere la stâlpii frontali ai caselor 2x5, în legătură cu cele 8 puncte cardinale (Griaule 1948: 120-121).

Aceste exemple arată modul în care spirala acţionează la nivelul unui model cognitiv care cuprinde întregul proiect de creaţie conceput de „Proiectantul lucrurilor". In spirală, cuvântul, apa şi sângele, apoi soarele şi stelele sunt toate formate şi are loc ţesutul pânzei şi dezvoltarea seminţelor. In spirală se formează cele 8 puncte cardinale, cele 22 de categorii principale de fiinţe vii şi cele 7 vibraţii iniţiale. Universul este condus în funcţie de ritmul său, oamenii dansează după ritmul său, iar şarpele sacru care îi instruieşte pe şefii oamenilor se deplasează în ritmul său.

Această mişcare spirală este o metaforă geometrică, un meta-cuvânt care exprimă o înţelegere holistică a lumii şi a tuturor lucrurilor. La nivel cognitiv, spirală este imaginea simbolică a cunoaşterii profunde şi armonioase, care în viaţa normală se exprimă prin categoria „cuvântului bun". Potrivit lui Calame-Griaule (1965), din această categorie vin muzica, bunătatea, plăcerea şi poezia - un cuvânt feminin legat de natura iubitoare a femeii, de lumina solară şi de virtutea totalizatoare a centrului 4.

f. **Ogo sau primul virus cu genom din doi acizi ribonucleici**

La început, Amma, singură, avea forma unui ou: cele patru oase de la gât (clavicula) erau contopite, împărţind oul în aer, pământ, foc şi apă, stabilind şi cele patru direcţii cardinale. In cadrul acestui ou cosmic se afla materialul şi structura universului şi cele 266 de semne care au cuprins esenţa tuturor lucrurilor. Prima creaţie a lumii de către Amma a fost, totuşi, un eşec. A doua creaţie a început atunci când Amma a plantat o sămânţă în ea însăşi, o sămânţă care a rezultat în forma omului. Dar în procesul gestaţiei sale, a existat un defect, ceea ce înseamnă că universul ar avea acum în el posibilităţile de incompletitudine. Acum oul a devenit două placente, fiecare conţinând un set de gemeni, mascul şi femelă. După şaizeci de ani, unul dintre bărbaţi, Ogo, a izbucnit din placenta şi a încercat să-şi creeze propriul univers, în opoziţie cu acela creat de Amma. Dar el nu a putut să spună cuvintele care ar aduce un astfel de univers în fiinţă. A coborât apoi, în timp ce Amma a transformat în pământ fragmentul de placentă care a mers cu Ogo în gol. Ogo a intervenit cu potenţialul creator al pământului, având relaţii incestuoase cu acesta. Omologul său, Nommo, participant la revoltă, a fost apoi ucis de Amma, părţile corpului său aruncate în toate direcţiile, aducând un sentiment de ordine în lume. Când, cinci zile mai târziu, Amma a adunat piesele corpului lui Nommo, restabilindu-l la viaţă, Nommo a devenit conducătorul universului. El a creat patru spirite, strămoşii oamenilor Dogon; Amma a trimis pe Nommo şi spiritele pe pământ într-un chivot şi astfel pământul a fost restaurat. Pe parcurs, Nommo a rostit cuvintele lui Amma şi cuvintele sacre creatoare au fost puse la dispoziţia oamenilor. Intre timp, Ogo a fost transformată de Amma în Yuguru, Vulpea Pale, care ar fi mereu singură, mereu incompletă, veşnic în revoltă, rătăcind pe pământ căutându-şi sufletul feminin.

Datorită acestor acţiuni şi întâmplări, necesitatea disparităţii bărbaţilor şi femeilor a fost sancţionată în continuare, şacalul smulgând de la mama sa capacitatea de a vorbi (de a se regenera) si confirmând, încă o dată, inevitabilitatea inegalităţii dintre bărbaţi si femei. Actualitatea fluxului menstrual al femeilor se explică prin unirea incestuoasă a şacalului şi a mamei sale, această uniune fiind sancţionată ca diabolică, prin fluxul menstrual al pământului.

Pântecele uman şi organul masculin uman au fost create din lut, forme umane şi corpuri dezvoltându-se în jurul acestora, masculul fiind circumcis de Nummo. Forma masculină a procedat la relaţii sexuale cu figura feminină, care a născut în cele din urmă patru perechi de copii, patru bărbaţi, patru femei, aceştia fiind strămoşii oamenilor Dogon (Griaule, 1965: 22). Nummo şi-a dat seama că strămoşii umani, fiind imperfecţi, aveau nevoie de instrucţiuni pentru a-şi îmbunătăţi condiţia şi existenţa umană. Spiritele Nummo au coborât astfel din tărâmurile cereşti şi au intrat în domeniul pământesc prin intermediul muşuroiului de furnici (nucleul), adică a părţii sexuale a pământului. La momentul sancţionării, un instinct enigmatic a îndreptat cel mai vechi strămoş uman spre muşuroiul de furnică. Odată ajuns în interior, spiritul masculin Nummo s-a dus în adâncurile pământului, unde apa pântecelui femeii Nummo 1-a spălat, generându-1 sub formă de lat, oferindu-i

astfel sământa cerească a lui Dumnezeu şi esenţa spiritelor Nummo (Griaule, 1965: 24-25).

Regenerarea care a avut loc a fost obţinută prin mişcarea apei şi a Cuvântului, după care noul Duh ancestral a urcat spre Cer. Strămoşii, la rândul lor, au suferit procesul de regenerare, cu excepţia celui de-al şaptelea, care a suferit o modalitate unică de întinerire şi i s-a dat prin aceasta măiestria limbajului. Al şaptelea strămoş era simbol al perfecţiunii, fiind suma numerelor patru (simbolul elementului masculin) şi trei (simbolul elementului feminin). Fiind atât purtătorul, cât şi stăpânul Cuvântului, al şaptelea strămoş a fost destinat să aducă creştere, dezvoltare şi îmbogăţire lumii (Griaule, 1965: 26). _

Al şaptelea strămoş a adus pe lume cel de-al doilea Cuvânt (primul Cuvânt fiind fusta mamei pământului) prin arta ţeserii. întreaga faţă a fost folosită în procesul de ţesut. In deschiderea şi închiderea gurii, strămoşul a făcut mişcările necesare pentru a efectua arta ţeserii. Limba furculiţă a celui de-al şaptelea strămoş împingea firul înainte şi înapoi, pânza de bumbac luându-se în gură ca al doilea cuvânt. Cuvântul a fost împărtăşit printr-un proces tehnic, astfel încât fiinţele umane obişnuite să poată înţelege. Prin urmare, relaţia dintre forţele spirituale şi operaţiile mecanice a fost dezvăluită (Griaule, 1965: 28).

Astfel, Amma şi-a început procesul de creaţie folosind la această îmbinare, pământul, lutul ca material. Cu toate acestea, creaţia sa nu a fost perfectă, spiritele Nummo fiind emise pentru a perfecţiona creaţia. In esenţă, pentru ca tărâmul uman să înţeleagă şi să fie implicat în domeniul sacrului, Cuvântul Ammei a fost oferit de o metodă care ar putea fi inteligibilă pentru lumea umană, adică prin ţesut, un proces tehnic. Ca şi în cazul artei ceramicii, priceperea ţeserii a devenit centrală pentru convenţiile şi popoarele Dogon. Centralitatea apei (citoplasmei) ca forţă de curăţare şi reînnoire este accentuată în ceea ce priveşte întinerirea celor opt strămoşi.

Perechea Nummo a încercat să distribuie un sistem de organizare, în timp ce cei opt strămoşi locuiau pe tărâmul Ceresc. Tulburarea a apărut însă prin strămoşii care au încălcat canoanele cereşti stabilite de Amma, ceea ce a dus la întoarcerea strămoşilor pe pământ "... într-un vast aparat de simboluri, în care era inclus un al treilea şi definitiv Cuvânt necesar pentru lucrarea lui în lumea modernă "(Griaule, 1965: 30).

Amma a avizat separarea între strămoşi, pentru a menţine ordinea pe tărâmul Ceresc. Amma a furnizat opt boabe sortimentate care urmau să servească drept susţinere strămoşilor, al optulea bob fiind „Digitaria", care, fiind pregătit laborios, a fost respins de primul strămoş. Totuşi, seceta s-a produs pe tărâmurile cereşti şi, astfel, a predominat lipsa de hrană. Fiind flămânzi, primul şi al doilea strămoş s-au întâlnit în secret pentru a devora „Digitaria", încălcând astfel canonul lui Amma de separare a strămoşilor. Drept urmare, strămoşii au fost poluaţi şi au decis să părăsească regiunile cereşti, ceilalţi strămoşi alegând să-i urmeze exemplul (Griaule, 1965: 31).

NOTĂ:

Cunoaşterea secretă care constituie filosofia Dogon se bazează pe cunoştinţe ştiinţifice solide ale universului şi că este întemeiată pe patru piloni majori. Menţionate pe scurt, acestea sunt: în primul rând, ideea că universul este un sistem de forţe (dinamism); în al doilea rând, ideea că totul din existenţă vine în perechi sau în gemeni (dualism); în al treilea rând, ideea că fiinţele umane sunt elementul central al întregii creaţii şi, prin urmare, că tot ceea ce există în univers există în interesul uman (antropocentricism); şi, în sfârşit, ideea că totul în univers este o miniatură a întregului (microcosmicism/hologramă).

*Pentru Dogon, forţa vitală, nyama, pe care ei o văd ca fiind străbătând universul, a devenit personificată în Amma, creatorul. De la Amma, această forţă a fost transmisă tuturor fiinţelor. Oamenii au primit-o prin Nommo şi prin primii strămoşi umani născuţi de Nommo. La moarte, nyama este eliberată şi trebuie să fie capturată într-un fel căci poate provoca daune. Dogonii fac acest lucru făcând **dege** (imagini) în care nyama morţilor trebuie canalizată. Principalele ritualuri ale Dogonului sunt astfel preocupate de menţinerea continuităţii **nyama** în formele sale pozitive şi de controlul tuturor manifestărilor sale negative.*

*Religia dogonă reflectă cei patru piloni ai filozofiei oamenilor. Ea încearcă să controleze fluxul forţei de viaţă, **nyama**, în interesul omenirii ca centru al întregii creaţii. În aspectele vizibile ale religiei Dogon - în ritualurile, altarele şi icoanele sale majore, cum ar fi imaginile sculptate ale zeilor şi ale altor puteri (dege), se are grijă să reprezinte principiul înfrăţirii asociate cu armonia cosmică, iar unul este la fiecare stadiu amintit de faptul că în cele mai mici lucruri se va găsi imaginea universului, care la rândul său reflectă forma şi funcţionarea corpului uman.*

Două aspecte principale ale acestei religii ies în evidenţă clar. Una este relaţia directă dintre flecare persoană Dogon şi creatorul, Amma. Al doilea este existenţa unei relaţii directe similare între indivizi şi comunitate cu alţi purtători majori ai nyama, prin patru culte fundamentale: cultul totemic (Binu), cultul zeităţii pământene (Lebe), cultul strămoşilor şi cultul măştilor (imina).

Riturile şi alte practici asociate cu toate aceste aspecte ale religiei Dogon implică mai întâi utilizarea statuilor (dege) care reprezintă obiectul de cult; în al doilea rând, scandarea invocaţiilor sau imnurilor (toro) care laudă şi petiţionează obiectele de cult în ordinea vechimii (începând cu Amma) şi care le plasează în povestea creaţiei şi a menţinerii ordinii mondiale; în al treilea rând, sacrificiul unui animal sau realizarea unei oferte, de obicei pe un altar (numit ama după creator, sau omono). Altarul cuprinde de obicei sau include o statuie care arată solicitantul într-o anumită poziţie sau altă statuie care indică nevoia pentru care se face jertfa sau ofranda. Utilizarea de altare de acest fel în religia dogonă prezintă un interes deosebit, deoarece ei separă practicile religioase dogonice şi celelalte cerinţe de ceea ce se găseşte în altă parte din Africa.

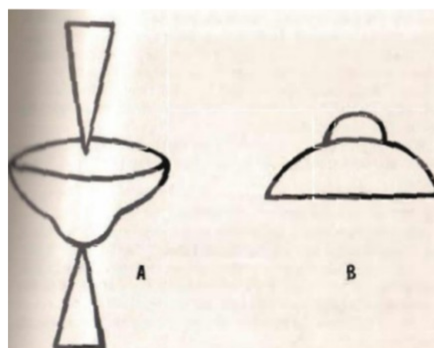
Zeul suprem al religiei Dogon, Amma Tongo, creatorul, nu este zeul înalt retras, de genul găsit în religiile şi miturile multor alte culturi africane. Amma, sursa de viaţă şi ploaie, este mereu prezentă. Sursa tuturor nyama, el trebuie chemat direct pentru toate problemele cheie ale vieţii. Deoarece toate sacrificiile se duc în final la el, în general, altarele sunt numite ama după el. În toate ritualurile, inclusiv în cele adresate altor puteri, roro (imn sau invocare la divinităţi) care este cântat trebuie să înceapă prin invocarea puterii şi a vechimii lui Amma şi să se mute de acolo în jos la cele mai puţin importante puteri, şi anume strămoşii umani.

Deşi Amma este văzută ca sursa tuturor nyama, el nu este în niciun caz atotştiutor, atotvăzător sau atot-bun. Trebuie amintit faptul că Amma însuşi se spune în povestea creaţiei Dogon că a făcut unele greşeli grave în crearea lumii. Amma este astfel un zeu suprem care, ca fiinţele umane, este supus uitării, răutăţii şi altor capricii. Datorită acestei credinţe în failibilitatea zeului suprem, dogonii, în viziunea lor, simt nevoia să îşi plaseze petiţiile în mod constant. Aici intră statuile care reprezintă petiţionarul într-o poziţie care reprezintă nevoile lui sau ale ei. După cum ne spune un proverb Dogon, „Nu se poate întotdeauna să se roage şi să se îngenuncheze la altar, dar statuia poate''[1]. Statuile de la jertfă ajută astfel la păstrarea petiţiilor în mod constant în viziunea zeului imperfect. In rugăciuni sau ofrande de sacrificiu de sânge sau mei, petiţionarul îşi va scoate hainele şi va lua poziţia statuii. Acest lucru se întâmplă şi în ritualurile asociate cu Nommo, strămoşii şi celelalte culte fundamentale.

g. **Creaţia lumii în mai multe etape**

CREAŢIA „PRIMEI LUMI"

Începând cu sămânţa sene na şi a copacului, despre care se spune că sunt „ lucrurile create din prima lume", Amma a format un prim univers. Despre această creaţie, realizată în secret în „claviculele lui Amma", se ştie puţin, pentru că a fost distrusă. El a început prin plantarea unei seminţe de Acacia Faidherbia (sene i), care avea forma ghimpelui copacului actual, comparativ şi cu ganana - vas de mână, care se termină într-un punct conic. In vârful acestui ghimp ascuţit, aşezat cu susul în jos, a pus un vas mic din acelaşi lemn ce avea un mâner în formă de ciupercă. Acest vas a fost inversat pentru a primi tot ceea ce a fost în „cer", şi apoi pentru a-l vărsa pe „pământ". Pe circumferinţă şi pe interior erau semnele. El a manevrat-o cu ajutorul altui ghimpe orientat în sus şi formând, împreună cu primul, o axă pe care a învârtit vasul, simbol al spaţiului. Părţile vasului au următoarea semnificaţie: bolta este „bolta lumii", aduno gunnu, care conţine germenii fiinţelor şi lucrurilor. Vasul în sine, care începe din vârful de sus, reprezintă „extinderea lumii" (aduno ginnay).

Întreaga reprezentare se numeşte „mâna Vulpii", deoarece germenii, pentru a fi proiectaţi în lume, sunt traşi parcă de o „mână", care este în sine un pasaj: se mai spune că „germenii au fost proiectaţi de o mână ". Se mai spune că Amma a pus mai întâi lucrurile sene una peste alta şi apoi „mâna" în sine. întregul dispozitiv reprezintă lumea care stă pe un picior, întorcându-se pe sine, şi umplut cu germeni fertilizaţi de contactul dintre cei doi spini: spinul superior este „cerul" masculin, cel inferior este „pământul" feminin. Forma sa de clopot, simbol al lărgirii inerente înmulţirii, a permis ca lucrurile să coboare prin propria greutate, pentru a trece înapoi la gunnu („ bila " care conţine germenii — clonă virus), astfel încât să fie filtrate, clarificate şi purificate.

Vasul se întoarse încet între cei doi spini (un vârf din fructe de ponnu aminteşte acest lucru). Când viteza a crescut, dispozitivul a explodat şi toţi germenii s-au împrăştiat. După ce germenii s-au dezvoltat în interiorul vasului, Amma i-a luat şi i-a transformat. Acesta a fost ca un proces de naştere a germenilor revărsaţi pe „pământ", unde s-au răspândit din cauza propriei greutăţi şi ulterior s-au dezvoltat pe cont propriu, în timp ce cele două puncte au fost reunite (asamblare virus).

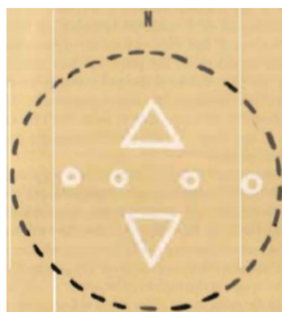
Aşa a funcţionat prima dată lumea, care este descrisă astfel: „Amma a aşezat mâna Vulpii" între punctul superior şi cel inferior şi lucrurile au început în asta. Amma a făcut „mâna Vulpii", care la mijloc se învârtea, împrăştia ceea ce era înăuntru; tot felul de lucruri ies din ea. Mâna Vulpii, care era cu palma în sus, conţinea tot felul de lucruri aparţinând lumii (era virusul înainte de intrarea în celulă); când a întors-o cu capul în jos, (totul) a fost împrăştiat. Când Amma a oprit învârtirea mâinii, care se afla între spinul superior şi inferior şi a tras-o înapoi, cei doi (spini) care au rămas erau ca un bărbat şi o femeie care se culcă şi se unesc. Aceşti doi spini (reprezintă) unirea cerului si a pământului".
Când germenii au fost împrăştiaţi, se spune că mâna goală „s-a subţiat în jos" şi arată forma aplatizată a mâinii Vulpii aşa cum este ea în prezent.

DISTRUGEREA „PRIMEI LUMI"

Dar Amma pusese prea multe lucruri la prima creaţie. Mai mult decât atât, suprapunerea lor nu a fost eficientă, a eşuat. De fapt, în timpul învârtirii elementul de bază "apa" a părăsit întregul. Prin urmare, atunci când subliniază că această împrăştiere a elementelor conţinute în grăunte a fost cauza discordiei, se spune că „sămânţa sene nu este nici moartă, nici vie", că nu este nici plantă, nici copac, nici nimeni şi reprezintă eşecul lui Amma.

Amma nu a fost mulţumită de crearea acestei lumi de către sene, care a constituit o primă încercare eşuată, un prim exerciţiu. El a abandonat-o şi a distrus-o, păstrând această creaţie redusă la sene , doar sămânţa în sine şi cele patru elemente, precum şi anumiţi germeni de seminţe sălbatice, care urmau să se dezvolte ulterior.

Aceste evenimente sunt reprezentate de o figură desenată sub altar, chiar la temelia sa. El asociază „mâna Vulpii" şi cele patru elemente conţinute în sene, păstrate de Amma. Acestea sunt formate din patru yala, numite sene i yala, aşezate pe linia orientată est-vest, care separă două mâini inversate ale Vulpii, respectiv îndreptate spre nord şi spre sud.

Amma a decis să-şi reia activitatea, pentru a crea un alt univers care ar avea omul ca dament. Această nouă lume - deja inclusă şi prefigurată de „bummo" pântecului lumii şi în funcţie

de progresia reprezentată de seria de semne care notează diferite etape - va fi formată conform unei alte tehnici în care elementele nu vor fi suprapuse, ci mai degrabă amestecate printr-o mişcare continuă, condiţia integrării lor perfecte.

Se spune despre sene păstrată de Amma şi care îşi va găsi locul în cel de-al doilea univers: „Sene este martorul actual al creaţiei anterioare", care se numeşte „lume care a trecut înainte". Ea va transmite „ lumii a doua " elementele fundamentale care i-au fost conferite de Amma.

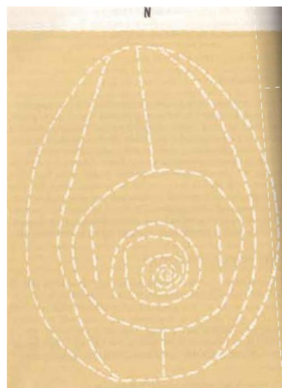
Sene a fost şi va rămâne, prima viaţă a plantelor creată de Amma: de când „prima lume" a fost realizată prin intermediarul unei plante (ARN viral), în a doua lume planta va fi considerată la fel ca o „persoană". O jertfă va fi realizată anual pe trunchiul din sene na din „câmpul familiei", ginna minne, iar acest sacrificiu va ţine bine pentru toată vegetaţia. Se spune: „Jertfa oferită (sacrificată) senei este (valabilă) pentru că toţi copacii sunt ca Nommo, ca o persoană ".

Când animalele mănâncă frunzele senei, vor asimila nyama copacului: excrementele lor vor favoriza creşterea cerealelor şi a întregii vegetaţii. Bărbaţii vor absorbi această forţă mâncând seminţele de fructe şi frunzele diferitelor plante şi o vor transmite pământului şi rocilor prin mişcare. Persoanele în vârstă care se apropie de sfârşitul zilelor lor vor adormi pe o placă de sene. Fundaţia locuinţelor va fi din lemn sene; la înmormântarea proprietarului său va fi aşezat pe o pânză în piaţa principală. Acest ritual va uni martorii lumii anterioare şi cei ale celei noi, reprezentate de pânză, ambele simboluri ale „cuvântului" lui Amma.

A DOUA GENEZĂ

Așa că Amma și-a început activitatea din nou și a continuat cu o a doua geneză. În primul rând, a decis să formeze semințe noi, adică noi „germeni” cu care va produce o a doua lume. Aceste semințe ar fi cele ale cerealelor, ***dene*** *și ale plantelor alimentare: prima și cea mai importantă este, dar și cea mai mică - trebuia să fie sămânța* ***po*** *(Digitaria exilis).*

Pornind de la „urmele” primordiale, ***bummo****, Amma a desenat mai întâi „semnele”,* ***yala****, a unui nou univers în „pântecele” sau „oul” său. Această formație arată în două etape, a căror succesiune arată mișcările interne impresionante, de la început, de elementele fundamentale utilizate pentru crearea tuturor lucrurilor, animate și neînsuflețite, care urmau să alcătuiască acest univers. Desenele lui Amma pentru elaborarea acestei geneze sunt reprezentate de două figuri succesive.*

În această figură, „oul lumii”, încă închis, este împărțit în patru sectoare, prefigurând cele patru „clavicule” divine care se vor deschide atunci când lumea va fi alungată din sânul lui Amma. Într-adevăr, claviculele formează sistemul de suspensie al corpului în ansamblul său: „Claviculele sunt echipamentul pentru suspendarea corpului”. Dumnezeu se va deschide în două perechi gemene de „clavicule”, accentuând astfel valoarea esențială a acestor suporturi pentru ființa umană; ele vor conține simbolurile semințelor de cereale, adică a elementelor de bază ale lumii a doua.

"Numărul din oul Amma este 266". Schema desenului cuprinde imaginea semnelor; centrul spiralat joacă un rol în interior comparabil cu cel al gălbenușului dintr-un ou. Aceste 266 ***yala*** *sunt*

poziționate în felul următor (de la centru la periferie):
*- 66 pentru **po**, celelalte semințe de cereale și **sene**.*
*- 4 pentru semințele de **gaba** și 4 pentru semințele **anu***
*- 128 pentru circumferința cercului central sau **gaba gunnu** „bilele calabashului” sau **amma kolo doy** „scaunul din interiorul Ammei”.*
- 64 pentru oul în sine, care ulterior se va deschide în patru "clavicule".

CREAȚIA CELOR OPT SEMINȚE

*Continuându-și activitatea, Amma a creat apoi celelalte boabe, **dene**, începând cu cele opt semințe prefigurate de cele patruzeci de **yala** interne ale spiralei. La fel ca **po**, vor fi gemeni, bărbați și femei. Și mișcarea impusă la crearea lor va permite unora dintre ele să formeze mutații (bibile) în interiorul pântecului și să producă alte soiuri .*

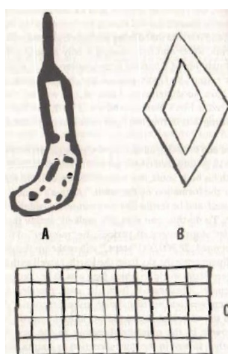
*El a început cu **emma ya**, „sorgul feminin”, cel mai important dintre boabele de cereale după **po pilu**, o sămânță care va avea un statut similar cu cel a lui **po**.*

OGO

Există mai multe versiuni ale finalizării formării lui Ogo, precum și a continuării vieții sale. Semnificația lor mai profundă rămâne aceeași, dar fiecare reprezintă o expresie originală. Toate sunt utile prin faptul că ilustrează caracterul lui Ogo, prima ființă care își dezvoltă personalitatea în opoziție cu cea a Ammei, introducând astfel diversificarea psiologică în univers.

REVOLTA LUI OGO

*La fel ca „frații” săi gemeni, Ogo a fost atașat de placenta sa formată ca o ființă completă și a fost prevăzut cu patru „suflete de trup”, dovezi ale celor patru elemente. Dar era încă singur; Amma lucra să modeleze gemenele feminine ale **nommo anagonno**, care urmau să fie împlinite la șaizeci de „perioade” după formarea lor. De atunci, Ogo și-a demonstrat anxietatea și nerăbdarea. Deși Amma a dorit să-și formeze gemenii de sex feminin și să i le dea, așa cum o făcuse cu frații săi gemeni, Ogo, în supărarea și dorința lui de a o poseda, a crezut că nu i se va da voie să se transforme și el a devenit neliniștit. Crezând că va fi lipsit de ea, o „irita” pe Amma mutându-se (fragmentele de virus își pot schimba locul în ADN). Amma i-a spus atunci că își va primi gemenul de sex feminin în perioada nașterii sale, la „ieșirea ei din pântece”. Însă Ogo nu l-a crezut, a cerut-o imediat, s-a revoltat și a început să o caute fără să se gândească la creațiile lui Amma. Această căutare a constat în încercarea de a intra în posesia operei lui Amma în propriul său avantaj.*

a. Ogo în placenta sa (yala care îl reprezintă prefigurează forma sa viitoare de Vulpe).
b. Schița primei călătorii a lui Ogo
c. Fâșii de placenta lui Ogo

PRIMA COBORARE A LUI OGO

La fel ca frații săi gemeni, Ogo primise „cuvântul”, prin urmare „cunoașterea” si de acum putea să apară în acest univers. Deteriorarea tonului vocii sale - chiar dacă era legată de rostirea

cuvântului - nu a lipsit pe Ogo din stăpânirea lui asupra cuvântului. Această mutilare a fost pur și simplu avertizarea lui Amma.

ÎNTOARCEREA LUI OGO LA CER

Căutarea lui Ogo pe pământ pentru geamănul său - sufletul său feminin - rămăsese multă vreme fără rod. Mai mult, solul era arid. Crezând Pământul inutil,Ogo l-a lăsat imediat și a plecat din nou la cer să-și continue căutarea acolo. Amma, care prevedea seriozitatea din ce în ce mai mare a inițiativelor lui Ogo, care nu a provocat decât tulburări, între timp începuse să facă mutații în interiorul claviculelor sale. El a așezat ***nommo anagonno titiyayne*** *în claviculă sau ou la est, unde se afla* ***semi nommo****; el a împins placenta lui Ogo în oul de vest; în sfârșit, a încredințat cuplului din est principiile spirituale ale viitorilor gemeni de sex feminin a lui Ogo, pe care încă nu le-a produs, astfel încât Ogo să fie lipsit de ele.*

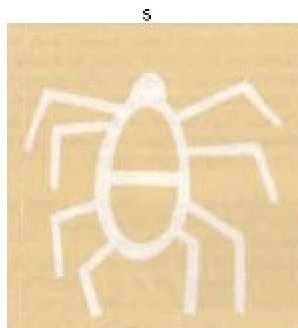
În timpul reascensiunii lui Ogo, pentru că Ogo voia să pună mâna pe placenta sa din nou, Amma a transformat-o într-un pește. Organul era pătrat și, pentru a-l prelungi, Amma a tras pe două colțuri opuse, lăsându-i pe ceilalți să formeze „claviculele” ființei în formare. Cu toate acestea. Ogo nu este suficient de aproape de pește pentru a-l atinge. Amma a luat peștele și trăgându-l spre el, împăturându-l, cu capul în coadă. El a transformat-o în cupru; când Ogo s-a apropiat de cupru, Amma l-a schimbat într-un foc, apoi l-a învârtit și a făcut soarele cu el.

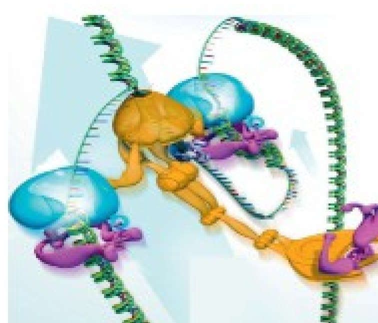
„SENE NA” ȘI LUCRAREA PAIANJENULUI

Când ***sene na****, a cărei sământă a încolțit în sol, a observat faptele lui Ogo, a încercat să se întoarcă la cer. Căutarea sa este comparată cu cea a lui Ogo: singur și incomplet ca el, dar, într-un mod opus, și-a căutat întregimea pe cer - Pentru a face acest lucru, a început să se transforme pe axa sa; tulpina sa, care a susținut pentru prima dată doi spini laterali, a crescut într-o helix, în timp ce rădăcinile sale au săpat în sol.*

Acestea sunt, numite "extragerea dovezilor că Vulpe a găsit ***sene*** *care era în lumea anterioară”.*

Păianjenul[90] *s-a urcat mai întâi pe ramura centrală a* ***senei na****, pentru a țese „cuvintele” lui Ogo. Nereușind, a coborât din nou și s-a refugiat pe ramura a cărei fructe avea să producă ulterior* ***sene gommuzu*** *în jurul căruia se țesea; apoi s-a lăsat și s-a așezat pe ramura* ***sene benu****, unde a încercat să-și învârtă pânza până a fost terminată.*

Păianjenul Dada și mașina enzimatică de replicare a ADN-ului

90 *Păianjenul deține un loc important în mitologiile dogonilor, deoarece Anansi Spider este un trickster, iar pentru Dogoni, păianjenul Dada este aliat cu Prințul Tricksterilor, sursa haosului și tuturor tulburărilor. Dada, învârte firul Vulpii pentru a-l ajuta în rebeliunea lui împotriva creației lui Amma. Această rebeliune și creare a haosului este în realitate, forța care împinge universul în afară. Păianjenul se atașează de Arborele inițial, salcâmul, pentru a „țese” cuvintele lui Ogo:„ Plasat în centrul salcâmului, păianjenul și-a împletit firele într-o spirală conică pentru amplasarea urzelii și mișcându-se pe verticală, pentru venirea și plecarea suveicii ... Prin țesătură, a cernut germenii de aceeași natură cu cuvântul, i-a apucat pe măsură ce au trecut și și-a fixat sinele la trecerea firelor.*

NOTĂ:

În ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier”, vol. 3, pg. 36, se spune despre păianjen:

Păianjenul apare în primul rând ca o epifanie lunară, consacrată torsului și țesutului. Firul său îl evocă pe acela al Parcelor, Coranul (29-40) susținând că locuința sa este cea mai fragilă dintre toate. Aceasta fragilitate o evocă pe cea a unei realităţi de aparențe iluzorii, înșelătoare, reprezentată în India de vălul Maya. Simbolismul mitului îl regăsim în mitul lui Arachne.

”Atena, zeiţa Raţiunii Superioare, deoarece este fiica lui Zeus, ivită înarmată din capul lui, este stăpâna meşteşugului ţesutului. Arachne, tânără lidiană, care nu este decât o biată muritoare, este atât de înzestrată, stăpânind și ea această artă, încât îndrăzneşte să o provoace pe zeiță. Amândouă se aşează față în față, la războaiele lor. Atena îi țese pe cei doisprezece zei ai Olimpului în toată măreția lor și, la cele patru colțuri ale operei sale, evocă pedepsele care-i aşteaptă pe muritorii care îndrăznesc să-l sfideze. Drept răspuns la această imagine transcendentă a unei realităţi superioare, interzisă oamenilor, Arachne țese scene de dragoste dintre zei și simple muritoare. Jignită, Atena o loveşte pe tânără cu suveica ei. Arachne vrea să se spânzure; Atena îi cruță viața, dar o preschimbă într-un păianjen care nu va înceta să se legene la capătul firului său”.

Păianjenul cu pânza sa, azi derizorie, simbolizează de asemenea decăderea ființei care a vrut să se ia la întrecere cu Dumnezeu, adică ambiţia demiurgică pedepsită. Astfel, păianjenul poate uşor fi socotit un creator cosmic, o divinitate superioară sau un demiurg.

La popoarele din Africa Occidentală, Ananse, păianjenul, a pregătit materia din care sunt făcuţi primii oameni, a creat soarele, luna și stelele. Apoi, zeul cerului, Nyame, i-a insuflat viață omului. Păianjenul a continuat să îndeplinească funcţia de mijlocitor între divinitate și oameni.

Mituri din Micronezia (insulele Gilbert) îl prezintă pe Narean, Domnul-păianjen, drept prima dintre toate ființele, un zeu creator.

Achantisii au făcut din păianjen un zeu primordial: omul a fost creat de un mare păianjen. O legenda maliană îl descrie drept sfetnic al zeului suprem, un erou creator care, deghizându-se în pasare, își ia zborul și creează pe ascuns de stăpânul său soarele, luna si stelele... apoi fixează ziua și noaptea și provoacă roua.

Țesător al realității, el este deci stăpân al soartei, ceea ce explică funcția sa de prezicător, larg atestată în lume. La populaţia bamun din Camerun, de exemplu, păianjenul migala a primit din ceruri privilegiul de a descifra viitorul...

În sfârșit, păianjenul devine uneori un simbol al sufletului sau un animal psihopomp. În special, el reprezintă sufletul eliberat din trup. La indienii muisca din Columbia, chiar dacă nu este sufletul, el este cel care, într-o barcă făcută din pânza lui, transportă pe fluviu sufletele morţilor care se duc în Infern. La azteci, el devine însuşi simbolul zeului Infernului. La muntenii din Vietnamul de Sud, păianjenul este o formă a sufletului, scăpat din trup în timpul somnului ; a omorî un păianjen înseamnă a risca să provoci moartea trupului adormit.

Din cauza tuturor acestor calități de demiurg, de ghicitor-prevestitor, de călăuză a sufletelor și deci de mijlocitor între cele două lumi ale realității omenești și divine, păianjenul ajunge să simbolizeze de asemenea un grad superior de inițiere. La Indigenii bambara, de pildă, el desemnează o clasa de Iniţiaţi care au ajuns la Interioritate, puterea realizatoare a omului intuitiv și meditativ.

Pe plan mistic, firul va închipui cordonul ombilical sau lanţul de aur care leagă creatura de creator și pe care aceasta încearcă să urce până la el, este tema evocată de Platon și care va fi reluată de Pseudo-Dionisie Areopagitul: Să ne străduim, deci, să ne ridicăm, prin rugăciunile noastre, până în vârful acestor raze divine și binefăcătoare, astfel încât, dacă am apuca, pentru a-l trage mereu înspre noi cu ambele noastre mâini alternate, un lanţ foarte strălucitor care ar atârna de sus, din ceruri, s-ar coborî până la noi, am avea impresia că-l atragem spre jos, dar, în realitate, strădania noastră nu l-ar putea clinti, căci el ar fi în acelaşi timp prezent și sus și jos, și mai curând noi am fi cei care ne-am înălța.

Upanișadele fac din păianjenul ce urcă pe firul lui un simbol de libertate. Firul yoginului este monosilaba Aum; gratie lui, el se înalță până la eliberare. Firul păianjenului este mijlocul, suportul realizării pirituale.

Păianjenul s-a înclinat în vârful copacului în creștere, iar „cuvântul” său a fost apoi „ca o bandă de țesătură înfășurată în jurul său”. Nu a reușit să unească cele patru elemente din „cuvântul” pe care îl țese: apa lipsea. Acesta este motivul pentru care se spune: „Cele patru elemente nu sunt în copacul Vulpii (Ogo), sunt doar trei” .

***Sene na** continua să crească, încercând să se întoarcă la cer: păianjenul, văzând că și copacul dorea să se întoarcă acolo, a fugit și a abandonat lucrarea începută, în timp ce copacul ajungea pe cer.*

h. **Alte versiuni ale creației la dogoni**

1. *Dogonii cred într-un singur Dumnezeu. Amma care a creat soarele, luna și stelele.*

Conform unei legende Dogone, după acestea a creat Pământul aruncând o bilă de lut în spațiu. Mingea s-a răspândit în cele 4 puncte ale orizontului și a luat forma unei femei (celula). Singură în univers, Amma a încercat să facă dragoste cu Pământul, dar movila ei de termită i-a blocat calea. Din cauza acestei violențe, Pământul nu a putut suporta gemenii care ar fi trebuit să rezulte dintr-o reuniune fericită și, în schimb, a născut un Șacal (ARN viral).

Amma a făcut din nou relații sexuale cu Pământul și a rezultat o pereche de gemeni, cunoscută sub numele de Nommo (virus cu genom din doi ARN). Erau bomba de material seminal divin, apa prețioasă găsită în tot ceea ce există în univers. De culoare verde, corpurile superioare erau umane și corpurile lor inferioare ca șerpii. Trăind în ceruri împreună cu tatăl lor, Nommo s-a uitat în jos la mama lor și, văzând-o dezbrăcată, i-a făcut o fustă în care țeseau prima limbă. Astfel, Pământul a fost primul care a avut discurs.

Între timp, șacalul se perfecționa. Mama lui a fost singura umană și a violat-o. Pământul l-a alungat și a devenit impur din punctul de vedere al Ammei. Din acest motiv, femeile menstruante sunt considerate astăzi impure în societatea Dogon. Când s-a impus pe Pământ, șacalul i-a atins fusta și astfel a furat limbajul.

După ce s-a întors de la soția sa, Amma a decis să creeze un cuplu uman din lut. Cuplul avea elemente de ambele sexe - prepuțul fiind partea feminină a bărbatului, iar clitorisul partea masculină a femeii. Având în vedere că aceste probleme ar apărea din această ambiguitate, Nommo a circumcis bărbatul și mai târziu o mână invizibilă a îndepărtat clitorisul de la femeie. Astfel, cuplul a fost liber să procreeze și a produs opt copii (cele opt celule multipotente rezultate din zigot[91]), strămoșii Dogon originali.

După ce au creat opt descendenți ai lor, strămoșii au fost purificați și transformați în Nommo, apoi s-au dus să se alăture Ammei pe cer. Dar înainte de această ascensiune, al șaptelea strămoș a fost însărcinat să dea a doua limbă oamenilor Folosindu-și gura la țesut, a scos o fâșie de bumbac din care noul discurs a fost transformat în umanitate.

Cei opt strămoși nu s-au înțeles cu Amma și Nommo și au fost în cele din urmă trimise înapoi pe Pământ. Pe drum, cei opt strămoși au coborât înaintea celui de-al șaptelea, care s-a supărat. S-a transformat într-un șarpe și s-a gândit să tulbure munca celorlalți strămoși. Ei le-au spus oamenilor să ucidă șarpele - lucru pe care l-au și făcut. Dar acest al șaptelea strămoș - care se numea Lebe - deținea a treia limbă, necesară omenirii, întrucât cea de-a doua nu era adecvată. Cel mai vechi dintre cei opt strămoși originali a trebuit astfel să fie scarificat și a fost îngropat cu capul șarpelui Lebe. Omul a primit apoi a treia limbă sub forma unui tambur (genom).

2. *Această versiune mai recentă a fost transcrisă din învățăturile lui Ogotemmêli, care l-a adus pe domnul Griaule la un stadiu superior de inițiere. Conform acestei a doua versiuni, la originea tuturor creațiilor se află Amma, zeul suprem care trăiește în regiunile cerești. El este un olar și a creat stelele aruncând mingi de pământ pe cer. El a creat soarele și luna modelând două oale albe, una înconjurată de o spirală de cupru roșu, cealălaltă de cupru alb. Dintr-o altă bucată de argilă a format Pământul care este o femeie, o furnică este sexul său și un mușuroi de termită clitorisul său. El și-a făcut soția, dar movila de termită s-a ridicat ca un concurent de sex masculin, iar Amma a trebuit să-l doboare; a fost prima Excizie. Un singur fiu, deci imperfect, s-a născut din unire, Yurugu sau Vulpea argintie. El a introdus tulburare. Țara excizată a fost mai docilă soțului ei și a născut pe Nommo, atât bărbat, cât și femeie, cuplu ideal, stăpân al apei și al vorbirii.*

Vulpea argintie, unic și, prin urmare, imperfect, principiul tulburării, a comis un incest cu mama sa, deoarece nu a putut găsi un partener și atunci a apărut sânge menstrual, impur din cauza sterilității. Rătăcind la nesfârșit în căutarea unei soții, el nu cunoaște decât primul cuvânt[92]

---

91 Zigotul rezultă prin fecundarea ovulului de către spermatozoid şi deţine întreaga zestre genetică a speciei, 44 cromozomi +XX (la femeie) sau 44 cromozomi +XY (la bărbat).

92 În Zohar se spune: Din cel mai ascuns dintre toate lucrurile ascunse, secretul fără de sfârşit a emanat două feţe: una despicată (separată?, croită?) şi cealaltă nedespicată, necroită?. Atmosfera sa a fost necunoscută până când suflări puternice au divizat Atik şi un punct ceresc ascuns a strălucit. Dincolo de acest punct, nimic nu poate fi

(capătul LTR al ARN-ului), acela pe care îl dezvăluie partenerilor.

Amma a creat un cuplu uman din lut, care urma să dea naștere celor opt strămoși. Atunci a intrat în scenă cuplul Nommo pentru noi sarcini; El a prevăzut că regula de bază a nașterilor duble urma să fie abolită și că pot rezulta defecțiuni comparabile cu cele ale șacalului unic născut, pentru că primul fiu al lui Amma face acest lucru din cauza singurătății sale. Astfel, fiecare ființă umană, de la început, a fost înzestrată cu două suflete de sex diferite, sau mai degrabă două principii corespunzătoare a două persoane distincte din interiorul fiecăruia (anima și animusul lui K. G. Jung). Pentru bărbat, sufletul feminin stătea în prepuț. Pentru femeie, sufletul masculin era susținut de clitoris. Nommo a sesizat dezavantajele acestei ultime soluții. Viața oamenilor nu putea găzdui aceste ființe duble; a trebuit să ia hotărârea ca fiecare să rămână în sexul pentru care se pare că a fost cel mai bine făcut. Nommo circumcizează astfel bărbatul, debarasând astfel din el toată feminitatea prepuțului. El face același lucru prin excizia bărbatului din clitorisul ei.

Nommo i-a învățat Cuvântul, legătura cu umiditatea (citoplasma), precum și despre țesut (replicare genom), deoarece acesta este format din întrebări și răspunsuri împletite. Din acești strămoși s-au născut optzeci de descendenți care se vor răspândi pe întregul Pământ și se află la originea împărțirii oamenilor Dogon în opt familii.

---

cunoscut şi din acest motiv, El este numit cu numele de Început, ceea ce înseamnă Primul dintre Cuvinte (virusul).

X. ALTE SIMILARITĂȚI

Miturile sacrificiale care relatează facerea lumii prin sacrificarea unui actant (Ștefan Borbely – Mitologie) se referă la virusul care odată pătruns în celulă se descompune (se sacrifică) în module ce vor permite clonarea actantului. Sacrificiul (yajna) este o imitație rituală a ”ceea ce a făcut Dumnezeu la început”, cu rol de reamintire, regenerare și de reintegrare (asamblare virus).

Dumnezeu este SINELE disipat în EU, ARN-ul viral disipat[93] în ADN-ul celular, ce trebuie reunit prin ceea ce se numește nuntă alchimică, cu ajutorul capetelor virale LTR ce conțin instrucțiuni de clonare.

Gnosticismul va susține că scânteia divină (genomul viral fragmentat în module) se găsește în toate ființele conștiente, așteptând să fie descoperită. Individul care a reușit să descopere scânteia divină se trezeşte și va repeta în interior evoluția Universului, adică va clona un virus.

Când moare un om rămâne numai NAMA (genomul viral), spune Rene Guenon în cartea ”*Metafizică și cosmologie orientală*”, și asta pentru că fragmentele virale nu reintră în circuitul metabolic al celulei.

Preotul egiptean îi spune lui Solon (un grec care a avut funcții în Egipt) că: *numai oamenii goliți de litere (ARN viral) și de educație vor rămâne pe Pământ după Kataklysmos sau Ekpyrosis* (distrugere prin apă sau foc ca urmare a mitozei celulare sau a părăsirii celulei de către virus).

Cabaliștii cred cu tărie că ei sunt pe calea cea bună, că este corect să ia bani de la cei răi (profanii) pentru a-i da celor buni (inițiații) și că puterea lor se datorează căsătoriilor selective și practicării unei game largi de învățături ale școlilor secrete (David Wilcoock – *Misterele ascensiunii*, pg. 290).

Termenul grecesc METANOIA, redat insuficient prin ”căință”, exprimă o schimbare, adică o CONVERTIRE care implică o ”întoarcere” (revenire la genomul viral). Metanoia este o transformare a întregii ființe, trecerea de la gândirea umană, reprezentată de ADN-ul celular, la ”înțelegerea divină”, reprezentată de ARN-ul viral, echivalentă cu nașterea unui om nou (Rene Guenon - *Metafizică și cosmologie orientală*).

Metafizica are ca substrat capetele LTR ale genomului viral și de aceea obiectivul ei nu este influențat de timp și loc. Se schimbă doar modul de expunere. Concepțiile metafizice nu sunt cu totul exprimabile, neputând fi atinse decât de inteligența pură și ”informală”. Adevărurile metafizice nu pot fi înțelese decât cu intuiția intelectuală, rațiunea fiind inferioară (Rene Guenon – *Introducere în studiul doctrinelor hinduse*, pg. 85). Limbajul metafizicii este simbolul, semn al ideilor. El cristalizează în reprezentări figurative învățăturile doctrinei. Forma simbolică îl ajută pe fiecare să înțeleagă mai mult sau mai puțin complet, adevărul pe care îl reprezintă, conform propriilor posibilități intelectuale.

Dharma sau Legea (voința universală) este LTR-ul, adică partea genomului viral care conține instrucțiunile de clonare. Exprimarea acestei voințe în fiecare stare de existență manifestată este numită *Prajapati* (Domnul ființelor produse).

Richard Dawking afirmă în cartea „*Himera credinței în Dumnezeu*” că omul religios se comportă ca o persoană virusată, iar Roger Penrose aduce în discuție, în cartea „*Incertitudinile rațiunii – umbrele minții*”, afirmația lui Sagan din 1972 cum că la începutul timpurilor o celulă procariotă a fost infestată cu un anumit tip de virus și cu care a învățat să conviețuiască.

În reprezentările picturale şi statuare ale lumii antice, începând cu epoca lui Zarathustra, familiarizarea unei persoane cu doctrina secretă a şcolilor misterelor era redată prin înfăţişarea acesteia ţinând în mână un document rulat (”*Istoria secretă a lumii*” de Jonathan Black). David Bohm (1971) creează noţiunile de "*ordine desfăşurată*" (ADN) sau implicată, invizibilă, aflată în acelaşi Timp şi acelaşi Spaţiu. Numai prin desfăşurarea ordinii înfăşurate aceasta este percepută ca

93 Ca Frederic Barbarossa adormit în peștera turingiană, ca regele Arthur care zace în comă pe insula Avallon, ca imamul șiiților iranieni care stă în ocultare minoră de 70 de ani și apoi în apele ocultării majore până la ziua hotărâtă de Hiram, ei fiind monarhii ascunși, fragmentele endogene ale genomului viral.

lume a realului jalonat în Timp şi Spaţiu. Toate înfăşurările sunt prezente în acelaşi timp, numai percepţia noastră este succesivă şi proiectată într-un spaţiu. Prezentul nu este decât un viitor care devine trecut păstrat în memorie.

Din teoria lui Bohm rezultă că într-un punct din ordinea implicată nedesfăşurată sau nemanifestă, există înscris - conform concepţiei holografice - întregul timp, şi trecut şi prezent şi viitor, întregul spaţiu cu conţinutul său. Deci toate evenimentele viitoare sunt deja acolo, înscrise, prezente. Acolo însă nu este numai o lume "îngheţată", care zace în hibernare până ce va deveni o lume reală, ci şi o inteligenţă, un *savoir absolu*, cum spune Jung. Ei bine, din motive pe care nu le ştim, nu le înţelegem, de vreme ce nu ne sunt anunţate ca să putem întreprinde măsuri adecvate, ci pur şi simplu ne face spectatori şi actori totodată, această inteligenţă ne implică în demersul său. Este ca şi cum fără voia noastră alunecăm în altă dimensiune a timpului.

În cadrul unei acţiuni UNESCO, mai mulţi laureaţi ai premiului Nobel au semnat la Veneţia în 7 martie 1986 o Declaraţie în care se spune: "*Cunoaşterea ştiinţifică prin propria sa mişcare a ajuns la momentul în care poate începe un dialog cu alte forme de cunoaştere. În acest sens, recunoscându-se diferenţele fundamentale dintre ştiinţă şi tradiţie, noi constatăm nu opoziţia ci complementaritatea lor*".

Astăzi, G. T. Chew, prin teoria *boot-strap*, propune renunţarea la ideea existenţei unei "cărămizi" fundamentale reprezentată printr-o particulă aflată în mişcare şi înlocuirea acesteia cu noţiunea de "câmp" sau de "simetrie fundamentală". Acelaşi autor este de părere că nu se poate găsi un sistem logic care să fie concordant cu tot ceea ce observăm. Trebuie să ne mulţumim, pentru acest motiv, doar cu aproximaţii statistice şi cu ipoteze.

Conform teoriei "*bootstrap*", lumea nu mai este formată din entităţi separate, cum era concepută în mod mecanicist de fizica clasică, ci acum ne apare ca o ţesătură dinamică de evenimente aflate în interacţiune, motiv pentru care proprietăţile unei părţi rezultă din cele ale celorlalte, fiecare parte conţinându-le pe toate ca într-o hologramă. Lumea este o entitate coerentă în care fiecare parte este conectată cu toate celelalte din Univers, motiv pentru care o acţiune exercitată asupra uneia se reflectă asupra tuturor.

PARALELISME ÎNTRE SIMBOLURILE ESOTERICE ALE LUI DUMNEZEU ȘI VIRUS

Ca bază, vom folosi cartea ”*Simboluri ale științei sacre*” a lui Rene Guenon și ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier & Alain Gheerbrant.

1. **Punctul și cercul = virion**

Prin proprietățile simbolice comune, punctul și cercul au o bogăție de sensuri.

- Punctul sau Centrul Lumii este punctul de pornire al tuturor lucrurilor. Este fără formă și fără dimensiuni, deci indivizibil și, ca urmare, este singura imagine a unității primordiale. Punctul central este Principiul, Ființa pură. Prin iradierea lui sunt produse toate lucrurile, așa cum Unitatea produce toate numerele, fără ca esența ei să fie modificată.

Punctul din centrul cercului a fost înţeles, încă dintr-o epocă foarte veche, ca o reprezentare a soarelui, deoarece acesta este cu adevărat, în ordinea fizică, Centrul sau „Inima Lumii”; figura a rămas până în zilele noastre semnul astrologic şi astronomic uzual al soarelui. Din punctul de vedere al tuturor tradițiilor străvechi, Soarele nu este decât un simbol al adevăratului „Centru al Lumii”, care este Principiul divin. Dar simbolismul soarelui închide în el însuşi cele două aspecte opuse, de dătător de viaţă şi de moarte, de creator şi distrugător.

Centrul mai este şi „mijlocul”, punctul echidistant faţă de toate punctele circumferinţei, care

împarte orice diametru în două părţi egale. Mijlocul situat între extremele reprezentate prin punctele opuse de pe circumferinţă este locul în care tendinţele contrare, ajungând la aceste extreme, se neutralizează şi sunt în echilibru perfect.

Tradițiile extrem-orientale vorbesc mereu despre „*Nestrămutatul Mijloc*”, care este punctul unde se manifestă „*Activitatea Cerului*” şi de faptul că în centrul oricărei fiinţe există o reflectare a Principiului suprem. Punctul central nu participă la mişcarea reprezentată de cerc. Imobilitatea Centrului este imaginea eternității în care toate lucrurile sunt prezente într-o simultaneitate perfectă. Circumferința nu se poate roti decât în jurul unui centru fix; de asemenea, schimbarea, care nu-şi este suficientă sieşi, presupune în mod necesar un principiu aflat în afara ei; acesta este „motorul imobil” al lui Aristotel, reprezentat de asemenea prin Centru. Principiul imuabil, prin care tot ce există, tot ce se schimbă sau se mişcă nu are realitate decât prin el şi depinde în totalitate de el, este acela care dă mişcării impulsul prim, care apoi o stăpâneşte şi o conduce, care îi dă legea, păstrarea ordinii Lumii nefiind decât un fel de prelungire a actului creator. Acest Principiu este, conform unei expresii hinduse, „*ordonatorul intern*” *(antaryâmin)*, căci el dirijează toate lucrurile din interior, el însuşi situându-se în punctul cel mai lăuntric dintre toate, care este Centrul. Mișcarea pe care o produce acest Principiu este simbolizată de *swastikă*.

Reprezentând mișcarea, dar și centrul ei, *swastika* este simbolul vieții, a rolului însuflețitor al Principiului față de Lume. Conform lui Charbonneau-Lassay, *swastika* a fost una din emblemele lui Cristos și apare pe mânăstirea carmelitelor din Loudun. Ea mai este un simbol al Verbului, care e în realitate adevăratul ”Centru al Lumii”.

- Cercul este un punct extins simbolizând perfecțiunile tainice ale punctului primordial și efectele create, adică lumea. În acest context, cercul simbolizează activitatea cerului însuși, inserția sa dinamică în cosmos, cauzalitatea sa, caracterul exemplar, rolul său providențial. Ca atare, el se alătură simbolurilor divinității dedicate creației, a cărei viață o generează, o guvernează și o ordonează (CHAS, 28).

În textele filosofilor și teologilor, cercul simbolizează divinitatea considerată nu numai în imuabilitatea sa, dar și în bunătatea sa difuza ca origine, subzistență și sfârșit al tuturor lucrurilor; aşa cum se spune în tradiția creştină, ca alfa și omega (CHAS. 29). Toate punctele de pe circumferință se regăsesc în centrul cercului, care este principiul şi sfârșitul lor, scrie Proclus.

Circumferința nu ar putea să existe fără centrul său, în timp ce acesta este absolut independent de prima. Acest raport poate fi marcat într-un fel mai clar şi mai explicit prin trasarea unor raze ce pleacă din centru şi se opresc la circumferinţă; razele pot fi reprezentate în număr variabil, pentru că formează într-adevăr o mulţime indefinită ca şi punctele de pe circumferinţă, care sunt extremităţile celor dintâi. Forma cea mai simplă este cea care prezintă numai patru raze împărţind circumferinţa în patru părţi egale, adică două diametre rectangulare ce formează o cruce în interiorul circumferinţei.

Aceste raze pot fi parcurse în două sensuri opuse: din centru spre circumferință, reprezentând o împrăștiere, și dinspre circumferință spre centru, reprezentând o adunare/reîntoarcere a celor împrăștiate. Toate ființele trebuie conștient sau inconștient, să aspire la reîntoarcerea la Principiu. Orientarea bisericilor creștine, a musulmanului în timpul rugăciunii, exprimă materializarea intenției de dirijare a tuturor puterilor ființei către Principiul divin.

Dacă vom considera circumferinţa ca fiind parcursă într-un anumit sens, obţinem imaginea unui ciclu al manifestării, asemenea ciclurilor cosmice din doctrina hindusă. Diviziunile determinate pe circumferinţă de către extremităţile braţelor crucii corespund atunci diferitelor perioade sau faze în care se împarte ciclul.

Anumite şcoli ezoterice musulmane, care atribuie crucii o valoare simbolică de cea mai mare importanţă, numesc *„stațiune divină”* (*al-maqam al-ilahiyy)* centrul acestei cruci, considerându-l locul în care se unesc toate contrariile, în care se rezolvă toate opoziţiile. Ideea exprimată aici este aceea de echilibru, armonie și moralitate, care formează un tot. În cadrul moralității intră justiția și mai ales virtutea care constă într-un mijloc corect ales între două extreme.

Numeroși autori, printre care Henri Suso, aplică aceeași comparație a centrului și cercului lui Dumnezeu și creației. De fapt, mai degrabă decât cercul, forma primordiala este sfera care figurează Oul Lumii. Dar cercul este o secțiune sau o proiecție a sferei. Cercul înscris într-un pătrat este un simbol cabalistic și reprezintă scânteia divină, provenită din focul divin, ascunsă în materia căreia îi insuflă viață. Cercul exprimă suflul divin, fără început și fără sfârșit. Iisus scris cu litere ebraice înseamnă OM. Prin încarnare, el unește firea sa divină cu firea omenească, leagă cerul de pământ, înscrie pătratul în cercul divinității. Prin mântuire, Hristos sparge pătratul. Compararea lui Dumnezeu cu un cerc al cărui centru se află peste tot este o idee neoplatoniciană, dar poate fi regăsită și la sufiști. Tronul lui Dumnezeu este reprezentat cu un cerc la bază. Jung a arătat că cercul este simbol al Sinelui.

2. **Coarnele = genom viral**

Numele *Karneios,* ca şi *Kronos (reprezentând Cerul și nu Timpul),* au aceeași rădăcină, KRN, care exprimă în esenţă ideile de „putere” şi de „elevaţie”.

În sensul de „elevaţie”, numele lui *Kronos* se potriveşte perfect lui Saturn, care nu este doar o putere malefică, ci și una benefică pentru că este înainte de toate regentul „vârstei de aur”. Aspectul malefic este concentrat asupra numelui *Kronos,* în timp ce aspectul benefic este concentrat asupra numelui *Karneios* care, la origine, nu formau decât un tot.

Karneios este zeul din *Karn*, al ”înaltului loc” ce era Muntele sacru reprezentat printr-o movilă de pietre. Însemnând și ”zeul puternic”, corespunde în ebraică numelui divin *Şadai.*

Aceeași rădăcină o au și și cuvintele latine *cornu* și *corona* (corn și coroană) care prin poziționarea lor pe cap indică puterea sau un rang înalt, dar și raze luminoase. Coarnele fiind asimilate armelor pot fi asociate ideii de forță și putere, iar razele luminoase exprimă atributul puterii, fie sacerdotală, fie regală, adică spirituală sau temporală.

Trebuie remarcat că aceste coarne adoptă, în utilizarea lor simbolică, două forme: cea a coarnelor de berbec, care este propriu-zis „solară”, şi cea a coarnelor de taur, care este dimpotrivă „lunară”, amintind de forma cornului lunii.

Emblema zeului Ammon (”Stăpânul dublului corn”), dar și a lui Dionysos era formată din două coarne de berbec.

Amon și Dionysos

În Grecia, primul rol al zeului Pan a fost întotdeauna cel al ciobanului, păzitorul graniței

dintre civilizație și sălbăticie. Precum capra, care nu ar putea fi niciodată cu adevărat domesticită, Pan a păstrat întotdeauna un pic din natura sa feroce. El a fost printre cei mai populari dintre vechii zei greci, cu toate acestea cultul său nu a avut niciodată un impact de anvergură de care s-au bucurat cultele lui Dionisos, Atena și Apollo.

Este aproape imposibil să se separe zeul Pan de sex. Este un zeu pofticios și patronul sexului de dragul poftelor și al satisfacerii fizice.

După Consiliul de la Nicea, teologii creștini - începând cu Eusebiu - au transformat pe zeul Pan de la un zeu al naturii benigne într-o personificare a Satanei.

În religia iudaică, Moise apare deseori reprezentat cu coarne de taur sau cu coarne de lumină.

”*Moise s-a coborât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se cobora de pe munte, nu ştia că pielea feţei lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul. Aaron şi toţi copiii lui Israel s-au uitat la Moise şi iată că pielea feţei lui strălucea şi se temeau să se apropie de el*”. (Exodul 34: 29-30).

În cartea Apocalipsei, Isus - fiul „Dumnezeu” - este prezentat ca o bestie ciudată: un Miel „cu șapte coarne și cu șapte ochi”.

Șapte coarne - întrucât cornul este emblema puterii și șapte numărul perfecțiunii. Cele șapte coarne pot denota puterea mare și infinită a lui Iisus Hristos ce-i permite să susțină toți prietenii și să-i distrugă pe dușmani, dar și să poată mântui până la capăt pe toți cei care vin la Dumnezeu prin el.

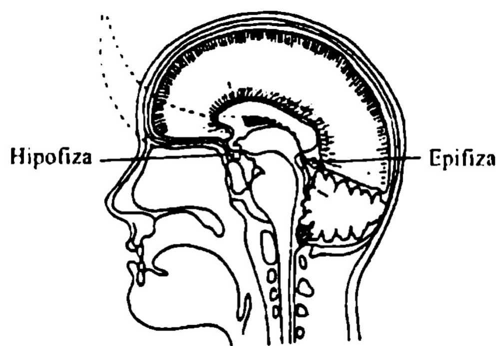

Șapte ochi - Pentru a denumi cunoașterea și înțelepciunea sa infinită: dar cum acești șapte ochi se spune că sunt cele șapte duhuri ai lui Dumnezeu, par să denote mai degrabă providența lui, fiind trimise pe tot pământul.

Din anumite puncte de vedere, coarnele pot fi asimilate cu spinii care au o similitudine cu razele luminoase și nu este o întâmplare că lui Cristos i s-a pus pe cap o coroană din spini de salcâm.

Annick de Souzenelle, în cartea ”*Simbolismul corpului uman*”, complectează cele spuse de Rene Guenon astfel:

”*Dacă privim un creier, observăm că are forma unei noi seminţe, al cărei peduncul este format din trunchiul cerebral. Înflorire a măduvei spinării, împlinire a sa după ce a parcurs urcuşul coloanei vertebrale, creierul este în acelaşi timp o sământă, un început!*

*El este de asemenea **Yod** din Tetragrama-spadă* YHVH (הוה) *în care **Vav** şi-a jucat integral rolul de coordonator. La nivelul „corpului divin”, el este numit „marea faţă divină”. El generează celelalte şapte sefirot-uri numite „mica faţă divină” şi le rezumă pe toate. Într-un mod asemănător, **Yod**-ul lui* הוה *reprezintă Tetragrama în totalitatea ei. **Vav**, coloana vertebrală a corpului uman, este aici ultima vertebră ce înfloreşte în vârful său pentru a forma craniul. Această vertebră este în realitate una şi trei: occipitală, sfenoidală şi etmoidală, formând o curbură ce îndreaptă faţa spre înainte şi determină verticalizarea obligatorie a Omului.*

***Vav**, care este şi măduva spinării închisă în canalul neural de-a lungul întregului corp, devine, la nivelul capului, creierul însuşi. Acesta din urmă se naşte embriologic dintr-o triplă umflare a canalului neural a cărui proeminenţă superioară formează:*

*- pe de o parte, cele două emisfere cerebrale, cei doi **He** ai Tetragramei,*

*- pe de altă parte, capul Tetragramei, **Yod**-ul*

*La început, **Yod** rămâne ascuns, încovoiat într-o circumvoluţiune a creierului celui mai arhaic; el devine sământă, sub forma numită „**cornul lui Ammon**”.*

*Inconştientul nostru a ştiut să numească „cornul lui Ammon” această formaţiune hipocampică încolăcită în creierul cel mai vechi; oricare ar fi originea denumirii, e un fapt cert că sunetul fundamental **AUM**, ce corespunde lui **AMEN**, e cuprins în formaţiunea arhaică din creier. Putem chiar presupune că un ritual elaborat în jurul acestui sunet determină elaborarea însăşi a formei menite să realizeze funcţia afectivă de „mână divină”, adică de **Yod** care devine, împreună cu **Vav** mânerul Sabiei!*

*Ca os, craniul aparţine misterului ce uneşte toate oasele corpului, făcând din această substanţă, **Eţem*** (עצם)*, substanţa însăşi a fiinţei, intimitatea sa divină. În acest sens, craniul nu poate fi despărţit de creier, după cum nici osul nu poate fi despărţit de măduva sa şi nici vertebrele de măduva spinării.*

În limbajul lor, chinezii desemnează capul drept „câmpul de cinabru cranian”, ultimul loc al gestaţiei divinului, unde Omul devine UNU şi se cunună cu universalul. „Această fiinţă se naşte din cap, spun ei. „Ea este Dao”.

La greci, ca este Palas Atena.

La evrei, ea este יהוה (YHVH).

„Tatăl divin” - înţelepciunea, emisfera dreaptă - s-a unit pe deplin cu „Mama divină” - Inteligenţa, emisfera stingă. I-a ridicat cu dragoste toate vălurile. Fermecat la vederea ei, o grăbeşte să rodească.

Specifică Omului, fruntea, singura parte a craniului neacoperită cu păr, îşi păstrează intact misterul. Lobii ei nu par să aibă vreo utilitate. Acest lucru ne face să credem că fruntea este locul

cel mai important al unor funcţii pe care nu le cunoaştem încă.

*Fruntea - în ebraică **Meţah** מצה - este ultima „măduvă -מה" în care „harponul divin – צ " vine să înlăture, să subtilizeze subtilul cel mai subtil.*

Fruntea este de asemenea ultimul loc unde se naşte (מ) „preacuratul" - Ţah צה. „Preacuratul" nu e altul decât Yod pe deplin elaborat.

*Sub forma „cornului lui Ammon" - sau „cornul lui Amen", Yod era încolăcit ca o sământă în adâncurile creierului primitiv numit „rinencefal", într-o comuniune secretă cu ascultarea şi vederea, şi cu mirosul desigur, şi în cele din urmă cu toate simţurile - agenţi ai acelui „**sensorium dei**" esenţial al Omului.*

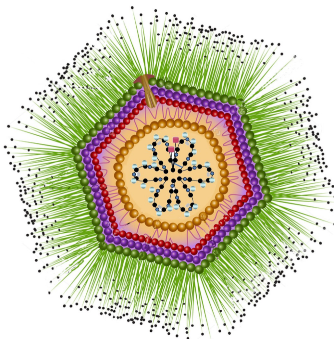
*Acest „sensorium dei" pare a fi marele arhitect al corpului, modelând totul în jurul său, pentru El, pentru **Yod**. Ne putem imagina „preacuratul" ca pe **Yod** ce urmează să se nască, străpungând învelişurile matriciale, ţâşnind ca un „corn de aur" din craniul omului împlinit şi ajungând la **Keter**, Coroana.*

Cornul este cea mai înaltă manifestare a fecundităţii şi a puterii. El este lumina promisă de Isaia omenirii, în împlinirea ei dincolo de orice dualitate:

„Soarele tău nu va mai asfinţi, şi luna ta nu se va mai întuneca. Căci Domnul va fi lumina ta pe vecie" (Isaia, 60, 20).

Soarele şi luna, Tatăl divin şi Mama divină, înţelepciunea şi Inteligenţa se împlinesc în Domnul, YHVH, cornul lui Israel, pe care psalmistul îl cântase deja pe vremea când era încă încolăcit în adâncurile lui Amen!

Părul, ca şi unghiile, este alcătuit la nivelul corpului uman din aceleaşi elemente biochimice ca şi coamele animalului. Firele de păr sunt razele cereşti, rădăcinile prin care coboară în Om energiile divine şi puterea dătătoare de viaţă, raze ce devin ramurile arborescenței de pe creştetul său. Părul este simbolul forţei divine.

Barba omului și părul de pe cap simbolizează fibrele de la suprafața virusului

Bardo-Thodol îl sfătuieşte pe cel ce trebuie să urce din lăcaşul morţilor şi să se nască din nou să „se îndepărteze de matricea samsarică", şi să se îndrepte spre „împărăţia supremei Fericiri", adică spre „împărăţia concentraţiei dense sau împărăţia celor-cu-părul-lung".

Se spune că, închinat Domnului încă din pântecele mamei, Samson n-a văzut niciodată briciul trecând peste capul său. Forţa sa îl înspăimântă pe adversar. La trecerea prin „Poarta Oamenilor", rinichii simbolizează forţa. La chinezi, „rinichii înfloresc în păr". Părul este înflorirea sevei, este floarea sexualităţii. Samson rămas fără păr, atunci când, în noaptea „Fazei Negre a Operei", se uneşte cu Dalila - femeia al cărei nume este de asemenea legat de Noapte - şi îşi taie părul de dragul ei (Dalila „a ras cele şapte şuviţe de pe capul lui Samson"), îşi pierde puterea.

Vorbind despre părul femeilor, apostolul Pavel evocă tulburarea pe care acesta o poate produce în rândul îngerilor: „Părul femeii este slava bărbatului", spune el, în timp ce „părul bărbatului este slava lui Dumnezeu". De aceea el recomandă bărbaţilor să-şi descopere capul în timpul rugăciunii, iar femeilor să rămână cu capul acoperit (I, Corinteni, 11).

Părul de pe cap şi de pe corp - în ebraică Sear (סער) - este „Prinţul", Principiul סר implantat la obârşia fiinţei. „Părul îşi are rădăcinile în rinichi”, dar înfloreşte în Coroană.

Cuvântul Sear (סער) - care desemnează părul, desemnează totodată, prin omonimul său ***Saar*** *„teama”, „înfiorarea” în faţa sacrului.*

Fiinţei cuprinse de frică - iar frica nu este decât imaginea caricaturală a sentimentului de teamă în faţa Sacrului - i se zbârleşte părul, i se face părul măciucă: întinzîndu-şi toate antenele, ce pândeşte o informaţie ce ar putea s-o salveze de un eveniment pe care nu îl stăpâneşte. Biologii cunosc faptul că firele de păr din blana animalelor sunt tot atâtea antene care, atunci când sunt ridicate, le informează şi le fac sensibile la nişte moduri vibratorii infinit prea subtile pentru capacitatea de receptare a Omului modem, mai ales în Occident.

Fiinţa umană (virus decapsidat), aşa cum o vedem astăzi, pare a-şi fi pierdut părul de pe cap şi de pe trup de-a lungul secolelor pe măsură ce a devenit tot mai opacă la Divin şi, prin urmare, la lumile ce o înconjoară şi a uitat că le poartă în ea.

Calviţia - în ebraică Hereha (קרח) - are ca omonime gheaţa si îngheţul. Or, dacă părul simbolizează forţa şi încununarea sexualităţii în vârful capului, la polul opus, în adâncurile infernului (celulei), unii călători, cum ar fi Dante, întâlnesc marea de gheaţă, simbol al despuierii totale.

Au fost observate, dimpotrivă, cazurile unor persoane care aveau darul clarviziunii şi al căror sistem pilos era foarte dezvoltat pe anumite părţi ale corpului.

E cert că unghiile şi părul cresc şi după moartea biologică, părând a se supune unei stimulări biogenetice diferite de cea care reglează viaţa celorlalte ţesuturi.

Imaginaţia populară a creat numeroase legende - nu lipsite de o anumită doză de adevăr - care ne povestesc despre fenomene de acest fel, mai ales în cazul vieţii sfinţilor: „Nu se spune oare - relatează doctorul Larcher” - că barba sfântului Hubert nu încetează să crească şi că, în fiecare an, în ziua când e prăznuit, paracliserul îl rade?”.

Orientul atât cel creştin cât şi cel musulman, ar putea aduce numeroase mărturii despre sihaştrii descoperiţi în fundul grotelor, la multă vreme după moartea lor, uneori chiar după ani îndelungaţi: părul şi unghiile au continuat să le crească în tot acest timp”.

3. **Sămânța vieții = capsida**

Vezica Piscis, sămânța vieții, arborele vieții, floarea vieții sunt simboluri ale începutului și sfârșitului, ale naşterii și morții. Simbolul peştelui, litera NUN şi balena lui Iona, aparţin aceluiaşi simbolism. Despre Balena lui Iona am discutat în alt eseu și, drept urmare, vom prezenta în continuare simbolismul peştelui şi a literelor alfabetelor arab, ebraic, grec și englez.

a). Simbolismul peştelui:

Simbolismul peştelui, întâlnit în numeroase forme tradiţionale, inclusiv în creştinism, este de provenienţă nordică, hiperboreană chiar și de aici a fost transportat în India, unde manifestarea sub forma peştelui este considerată ca având întâietate faţă de toate celelalte manifestări ale lui *Vişnu*. Nu trebuie să uităm că *Vişnu* reprezintă Principiul divin sub aspectul său de păstrător al lumii; acest rol este foarte apropiat de acela de „Salvator”, sau mai degrabă acesta din urmă reprezintă un caz particular al celui dintâi; şi într-adevăr, *Vişnu* apare în chip de „Salvator” în unele dintre manifestările sale ce corespund unor faze critice din istoria lumii. Or, ideea de „Salvator” este legată, în egală măsură şi explicit, de simbolismul creştin al peştelui, deoarece ultima literă a grecescului *Ichthys* este interpretată ca iniţiala lui *Soter*, dar există şi embleme care se referă mai direct la alte atribute ale peştelui, fără a exprima formal rolul de „Salvator”.

Vişnu îi va apărea lui *Satyavrata* în chip de peşte la sfârşitul acelui *Manvantara* care îl precedă pe al nostru; iar *Satyavrata* va deveni, sub numele de *Vaivasvata, Manu* sau Legiuitorul ciclului actual. El îl anunţă că lumea va fi distrusă de ape şi îi porunceşte să construiască arca în care vor fi închişi germenii lumii viitoare; apoi, sub aceeaşi formă, el conduce arca pe ape în timpul

cataclismului, iar această reprezentare a arcei conduse de peştele divin este cu atât mai remarcabilă cu cât îi regăsim echivalentul în simbolismul creştin.

Mai exista în *Matsya-avatara* un alt aspect: după cataclism, adică la începutul actualului *Manvantara,* este adusă oamenilor *Veda,* care trebuie înţeleasă, conform semnificaţiei etimologice a acestui cuvânt (derivat din rădăcina *vid,* „a şti"), ca Ştiinţa prin excelenţă sau Cunoaşterea sacră în integralitatea sa: toate acestea se referă clar la Revelaţia primordială sau la originea „nonumană" a Tradiţiei. Se spune că *Veda* există veşnic, fiind în sine însăşi anterioară tuturor lumilor; dar că este, într-un anume sens, ascunsă sau învăluită în timpul cataclismelor cosmice care separă diferitele cicluri, manifestându-se apoi din nou. Afirmarea perpetuităţii *Vedei* este, de altfel, în relaţie directă cu teoria cosmologică a primordialităţii sunetului faţă de celelalte calităţi sensibile (ca o calitate specifică eterului, *akasa,* care este primul dintre elemente); iar această teorie nu e altceva, în fond, decât cea pe care alte tradiţii o exprima atunci cînd vorbesc despre creaţia prin Verb: sunetul primordial este acest Cuvânt divin prin care, după cum aflăm din primul capitol al Facerii ebraice, au fost făcute toate lucrurile. De aceea se spune că *rşi* sau înţelepţii primelor vârste au „auzit" *Veda;* Revelaţia fiind opera Cuvântului, ca însăşi creaţia, este de fapt o „audiţie" pentru cel care o primeşte, iar termenul ce o desemnează este *Sruti,* care semnifică literal „ceea ce este auzit".

În timpul cataclismului care separă acest *Manvantara* de precedentul, *Veda* era înfăşurată şi ascunsă într-o cochilie de melc, unul dintre principalele atribute ale lui *Vişnu.*

De aceea cochilia de melc este considerată drept conţinând sunetul primordial şi nepieritor, adică monosilaba OM, care este prin excelenţă numele Verbului manifestat în cele trei lumi, fiind în acelaşi timp, printr-o altă corespondenţă a acestor trei elemente sau *matra,* esenţa triplei *Vede*. De altfel, cele trei elemente, reduse la formele lor geometrice esenţiale şi dispuse grafic într-un anumit fel, formează chiar schema cochiliei de melc; şi, printr-o concordanţă destul de ciudată, schema e aceeaşi şi pentru urechea umană, organul auzului care, pentru a fi capabil să perceapă sunetul, trebuie să aibă o configuraţie conformă naturii acestuia. Toate acestea se apropie vizibil de unele din cele mai profunde mistere cosmologice.

Ca şi *Vişnu* în India, şi tot sub forma peştelui, caldeanul *Oannes*[94], pe care unii l-au considerat ca o altă reprezentare a lui Cristos, propăvăduieşte şi el oamenilor doctrina primordială: un exemplu frapant al unităţii care există între tradiţiile cele mai diferite în aparenţă şi care ar rămâne inexplicabilă dacă legătura lor cu o sursă comună nu ar fi admisă.

Se pare, de altfel, că simbolismul lui *Oannes* sau al lui *Dagon* nu este numai acela al peştelui în general, ci trebuie apropiat în special de cel al delfinului; la greci, acesta era legat de cultul lui *Apollo,* şi dăduse numele său oraşului *Delfi;* fapt foarte semnificativ, grecii recunoşteau formal că

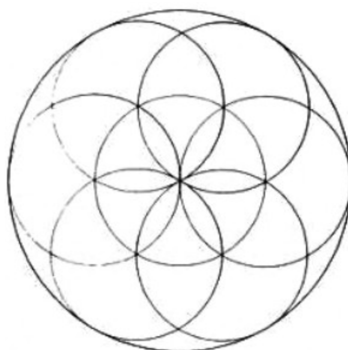
94 Oannes (Uanna, Apkallu, Adapa) este primul om-pește ce face parte dintre primii înțelepți sau "meșteri" legendari care au urcat la cer. Despre el se mai spune că: a terminat planurile pentru cer și pământ, a fost înzestrat cu inteligență cuprinzătoare, i s-a acordat o soartă bună, s-a născut într-o casă, a crescut pe pășuni, este constructorul orașului Eridu.

acest cult venea de la hiperboreeni.

Ceea ce ne face să ne gîndim că o asemenea apropiere devine posibilă (lucru care nu e clar indicat în cazul manifestării lui *Vişnu)* este tocmai legătura strânsă ce există între simbolul delfinului şi cel al „Femeii mării” *(Aphrodita Anadyomena,* la greci); o întâlnim sub diferite nume (în special acelea de *Istar, Atergatis* şi *Derceto),* ca paredra lui Oannes sau a echivalenţilor săi, cu alte cuvinte, ca un aspect complementar al aceluiaşi principiu (ceea ce tradiţia hindusă ar numi *Saktiy*). Este „Doamna Lotusului” (*Istur,* ca şi *Estera* în ebraică, semnifică „lotus” şi uneori „crin”, două flori care, în sfera simbolismului, se înlocuiesc adesea una pe cealaltă), ca şi *Guan Yin* extrem-orientală care este, sub una din formele sale, „Zeiţa adâncurilor mării”.

În ebraică, cele două nume *Estera* şi *Susana* au aceeaşi semnificaţie şi, în plus, ele sunt echivalente numeric; numărul lor comun este 661 şi, plasând în faţa fiecăruia litera *he,* semnul articolului hotărât, a cărui valoare este 5, se obţine 666.

Multe dintre incidentele și parabolele din povestea lui Isus din Noul Testament au fost adaptate din scrierile anterioare, iar unele dintre acestea au semnificații ascunse pe care gnosticii creștini le-au interpretat prin aceleași metode cabaliste pe care evreii le aplică exegezei propriei scripturi. Cel mai evident număr, spune John Michell în ”*The Dimension of Paradise*”, este captura miraculoasă a 153 de pești - care apare în ultimul capitol al Evangheliei Sf. Ioan. De ce ar fi trebuit să existe exact 153 pești în plasa pe care apostolii o aruncă în Marea Tiberiadei este o întrebare care a încurcat comentatorii din timpurile creștine timpurii. Un indiciu pe care scriitorii precedenți l-au observat este că două dintre cuvintele cheie din poveste, ίχθυες, **pești** și το δικτυον, **plasă**, fiecare are valoarea de gematrie de 1224, iar 1224 este de 8 ori 153.

Șapte cercuri, reprezentând șase discipoli cu Simon Petru în barca circulară cu diametrul 1224.

Urmărind acest indiciu, suntem conduși să reconstruim figura geometriei sacre, care trebuie să fi însoțit inițial povestea celor 153 pești. Se dezvoltă în trei etape, reflectând ordinea evenimentelor din Ioan 21.

După răstignire, Simon Petru a plecat la pescuit dintr-o barcă în marea Tiberiadei, luând cu el șase dintre ceilalți discipoli. Au pescuit toată noaptea, dar nu au prins nimic.

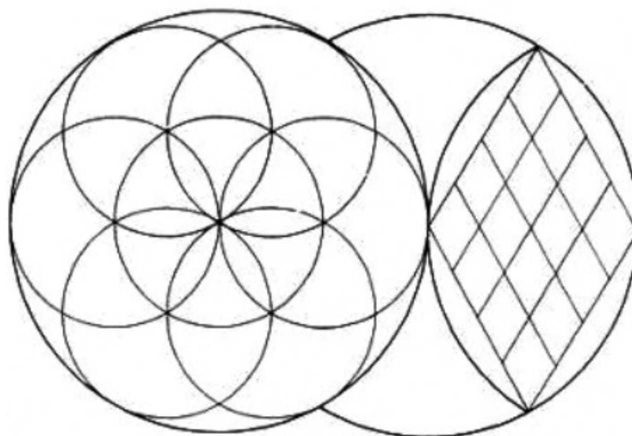
Dimineața au văzut pe Iisus înviat pe țărm, dar nu au reușit să-l recunoască. El a cerut să arunce plasă pe partea dreaptă a bărcii. După ce au făcut acest lucru, nu au putut s-o tragă din cauza mulțimii de pești din ea.

Atunci Ioan l-a recunoscut pe Isus și i-a spus lui Simon Petru, care și-a pus haina de pescar și a sărit în mare. Ceilalți discipoli l-au urmat cu barca spre țărm, care se afla la aproximativ 200 de coți distanță, trăgând plasa cu pești. Când Simon Petru a tras-o pe țărm, au văzut că este „*plină de pești mari, o sută cincizeci și trei și, cu toate că au fost atât de mulți, totuși plasa nu s-a rupt*”.

Numărul lui Σιμων ό Πετρος Simon Peter, este 1925, deci Peter poate fi reprezentat printr-un cerc cu circumferința 1925 și diametrul 612½ sau 612. Acest lucru este potrivit deoarece 612 este numărul ό ποιμην άγαθος, *Bunului păstor* și acesta este titlul pe care Simon Petru îl moștenește atunci când, în urma incidentului celor 153 de pești, îi spune Isus de trei ori: „Hrănește oile mele”.

Alte șase cercuri cu aceleași dimensiuni sunt desenate pentru ceilalți șase discipoli, iar cei

șapte sunt împachetați împreună în cel mai economic mod și așezați în interiorul momelei circulare, precum luntrea sfinților celtici, al cărui diametru este 1224.

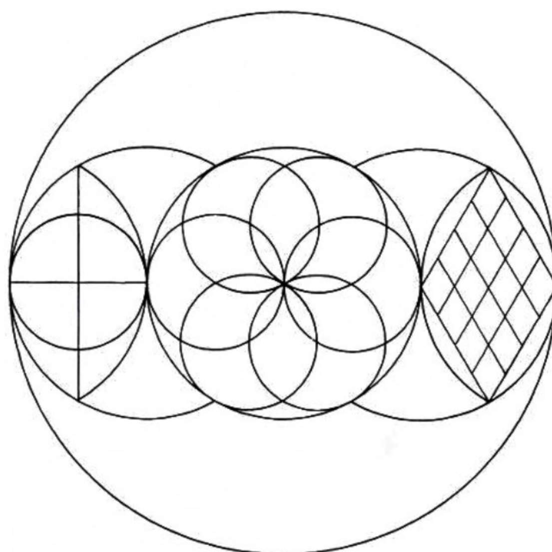

O plasă formată dintr-un romb în cadrul unei Vesica Piscis se află la est în partea dreaptă a bărcii, prinzând 153 de pești.

Discipolilor li se spune să-și arunce plasa pe partea dreaptă a bărcii. Acest lucru se realizează geometric prin plasarea vârfului compasului pe circumferința bărcii circulare și desenarea unui arc dintr-un alt cerc cu aceeași rază, care conține o Vesica Piscis (vasul peștelui). Rombul din interiorul său este împărțit în șaisprezece forme de diamante mai mici. Lățimea sa este de 612, fiecare din cele șaisprezece diviziuni ale sale are o lățime de 153. Ele reprezintă șaisprezece pești mici care alcătuiesc un șaptesprezece mai mare, iar aici este adus din nou numărul 153, pentru că 153 este suma numerelor de la 1 la 17, măsura în jurul celor patru laturi ale rombului mai mare este 2448 sau 1224 + 1224 sau το δικτυον (plasa), plus ἰχθυες (pești). Astfel plasa plină de 153 de pești este ilustrată în număr și geometrie.

„Acum, când Simon Petru a auzit că este Domnul, și-a îmbrăcat haina pescarului (pentru că era gol) și s-a aruncat în mare.”

Acest incident este înfățișat în figura de mai jos, unde se formează o altă Vesică pe partea stângă a bărcii, iar cercul care îl reprezintă pe Simon Petru este luat din centrul bărcii și așezat în interiorul acesteia.

Simon Peter, purtând haina pescarului, sare în mare în stânga bărcii și o trage spre uscat. Cercul din jurul întregii figuri reprezintă Marea Tiberiadei cu diametrul de 2448.

Lățimea Vesicăi este de 612, deci înălțimea sa este de 1060 și acesta este numărul ή έπενδυτες (*haina pescarului*). Simon Peter, cercul gol, este acum îmbrăcat în Vesica hainei sale. El se află între barcă și pământ, despre care se spune că se află la aproximativ 200 de coți distanță. Cubitul grecesc a fost puțin peste 1,52 ft. Luând-ul la 1,53 ft., face 200 de coți echivalent cu 306 ft., Iar 306 este măsura dintre centrul cercului Simon Peter şi cercul de pământ care înconjoară întreaga figură. Diametrul acestui cerc închizător este 2448, corespunzând strâns numărului numelui pe care Sfântul Ioan (6, 1) îl aplică scenei capturii miraculoase, „marea Galileii care este marea Tiberiadei", θαλασσα Γαλιλαιας της Τιβεριαδος, 2446.

Sfântul Augustin și alți comentatori timpurii iau cei 153 de pești ca simbol al numărului celor de pe pământ care sunt destinați mântuirii. Plasa semnifică întreaga lume, iar numărul 1224 ne identifică (το δικτυον), cu frazele enumerate mai sus, cum ar fi *creația lui Dumnezeu*, care au prin gematrie aceeași valoare numerică. O mai bună cunoaștere a sensului din spatele poveștii celor 153 de pești poate fi obținută prin studierea modelului însoțirii sale geometrice. Cele trei cercuri care se intersectează produc diagrama centrală a misticismului ebraic, *Arborele vieții* (ζυλον ξωης) corespunzător cu Tetractys-ul (τετρακτυς) pitagorean, (1626). În episodul final al poveștii, discipolii vin pe uscat, unde Iisus îi așteaptă cu pește așezat pe foc și pâine. Peştele, focul şi pâinea reprezintă trei lumi unite în Arborele cabaliștilor, peștele fiind un simbol al spiritului mercurial care mediază între lumea elementară de sus și lumea materială de jos.

b). Simbolismul literelor:

Ivan Nikolayevich Panin (12 decembrie 1855 - 30 octombrie 1942) a fost un emigrant rus în Statele Unite, care a obținut faima pentru descoperirea modelelor numerice din textul Bibliei ebraice și grecești și pentru lucrările sale publicate pe baza cercetărilor sale ulterioare. Panin era cunoscut ca un agnostic ferm. În 1890, când atenția lui a fost atrasă de primul capitol al lui Ioan, în care articolul („the") este folosit înainte de „Dumnezeu" într-o singură instanță și lăsat afară în următorul: „*și Cuvântul era cu Dumnezeu, iar Cuvântul a fost Dumnezeu*", a început să examineze textul pentru a vedea dacă există un model de bază care contribuie la această particularitate. Realizând liste paralele de versete cu sau fără articolul respectiv, a descoperit că există un întreg sistem de relații matematice care stau la baza textului. Aceasta a dus la convertirea sa la creştinism, așa cum atestă cartea sa din 1891: „*The Structure of the Bible: A Proof of the Verbal Inspiration of Scripture* / Structura Bibliei: o dovadă a inspirației verbale a Scripturii".

Până la moartea sa în 1942, Ivan Panin a muncit continuu la descoperirea tiparelor numerice în limbă ebraică a Vechiului Testament și în limba greacă a Noului Testament, adesea în detrimentul sănătății sale. Concluzia sa a fost că, dacă aceste tipare ar fi puse în aplicare în mod intenționat de către autorii Bibliei, atunci ar fi necesar ca fiecare dintre ei să fi fost matematicieni eminenți.

De aceea, următorul verset revelat de Dumnezeu spune: "*De s-ar aduna oamenii și djinnii ca să facă [ceva] ca acest Coran, ei nu vor fi în stare să facă [ceva] asemenea lui, chiar dacă își vor fi unul altuia ajutor*" [Nobilul Coran 17:88]

De atunci, mulți autori s-au aplecat mai cu atenție asupra textului biblic și descoperirile lor continuă să ne minuneze.

Rene Guenon are câteva analize interesante despre litera arabă *nun* și despre numele lui Allah.

Litera *nun,* în alfabetul arab ca şi în cel ebraic, se găseşte în poziţia a paisprezecea şi are ca valoare numerică 50; în afară de aceasta, ea ocupă, în alfabetul arab, un loc mult mai important, căci încheie prima jumătate a acestui alfabet, numărul total al literelor acestuia fiind de 28, în loc de 22 ca în alfabetul ebraic. În tradiţia islamică, este considerată ca reprezentindu-l pe *al-hut,* balena, ceea ce este în perfect acord cu sensul originar al cuvântului *nun* care semnifică balenă, dar şi „peşte"; în virtutea acestei semnificaţii, *Sayyidna Yunis* (profetul Iona) este numit *Dhu an-nun.*

Balena joacă acelaşi rol cu cel îndeplinit de delfin şi corespunde, ca şi acesta, semnului zodiacal al Capricornului, ca poartă solstiţială ce deschide accesul spre „calea ascendentă"; dar

asemănarea cea mai frapantă este poate cu *Matsya-avatara,* după cum o demonstrează consideraţiile suscitate de forma literei *nun,* mai ales dacă e corelată cu povestea biblică a profetului Iona.

Pentru a înţelege mai bine despre ce este vorba, trebuie să ne amintim că *Vişnu,* manifestîndu-se sub forma peştelui *(Matsya),* îi porunceşte lui *Satyavrata,* viitorul *Manu Vaivasvata,* să construiască arca în care vor fi închişi germenii lumii viitoare, şi că, sub această formă, o călăuzeşte pe ape în timpul cataclismului care marchează separarea celor doi *Manvantara* succesivi. Rolul lui *Satyavrata* este aici asemănător celui al lui *Sayyidna Nuh* (Noe), a cărui arcă include toate elementele ce vor servi refacerii lumii de după potop.

Se pare că există cel puţin două evenimente analoage, în care o stare anterioară a lumii e distrusă pentru a face loc unei stări noi. Balena lui Iona, în loc să joace doar rolul peştelui-călăuză a arcei, se identifică în realitate cu arca însăşi. Iona rămâne închis în trupul balenei, asemenea lui *Satyavrata* şi lui Noe în arcă, pentru o perioadă care înseamnă şi pentru el, dacă nu şi pentru lumea exterioară, un interval de „întuneric", corespunzând intervalului dintre două stări sau două modalităţi de existenţă; şi aici diferenţa este de ordin secundar, aceleaşi figuri simbolice fiind de fapt susceptibile de o dublă aplicare, macrocosmică şi microcosmică. Ieşirea lui Iona din trupul balenei a fost interpretată întotdeauna ca un simbol al învierii, deci al trecerii la o nouă stare; şi acest lucru trebuie raportat, pe de altă parte, la sensul „naşterii" care, în Cabala ebraică mai ales, este asociată literei *nun* şi trebuie înţeleasă în sens spiritual ca o „nouă naştere", o regenerare a fiinţei individuale sau cosmice.

Forma literei arabe *nun* ne indică exact acest lucru pentru că este formată din jumătatea inferioară a unei circumferinţe şi dintr-un punct care este chiar centrul acestei circumferinţe.

50	ن	*nūn*	*n*

Or, jumătatea de circumferinţă inferioară reprezintă arca plutind pe ape, iar punctul care se găseşte în interiorul său reprezintă germenele pe care arca îl conţine sau îl învăluie; poziţia centrală a acestui punct demonstrează, de altfel, că este vorba în realitate de „sămânţa nemuririi", de „sâmburele" nepieritor care scapă tuturor distrugerilor exterioare. Se mai poate remarca şi că jumătatea de circumferinţă, având partea convexă în jos, este unul dintre echivalenţii schematici ai potirului; ca şi cupa, ea are, într-un fel, sensul de „matrice" în care este cuprins germenele nedezvoltat încă şi care se identifică cu jumătatea inferioara sau „pământească" a „Oului Lumii". Sub acest aspect de element „pasiv" al transmutaţiei spirituale, *al'hut* oferă cumva figura oricărei individualităţi, în măsura în care ea poartă „sămânţa nemuririi" în centrul său, exprimat simbolic prin inimă. Dezvoltarea germenelui spiritual presupune că fiinţa iese din starea sa individuală şi din mediul cosmic care îi e domeniul specific, la fel cum Iona e „resuscitat" atunci când iese din pântecul balenei. Această ieşire este identică cu cea din peştera iniţiatică, a cărei concavitate este reprezentată tot prin jumătatea de cerc a lui *nun.* „Noua naştere" presupune, în mod obligatoriu, moartea faţă de vechea stare, fie că este vorba de un individ, fie că este vorba de o lume; moartea şi naşterea sau învierea sunt două aspecte inseparabile, căci ele nu constituie în realitate decât două feţe opuse ale aceleiaşi schimbări de stare. Litera *nun,* în cadrul alfabetului, urmează imediat după *mim,* care deţine printre semnificaţiile sale şi pe aceea de moarte, şi a cărei formă reprezintă o fiinţă complet retrasă în sine, redusă într-un fel la stadiul de virtualitate pură, căreia îi corespunde, în ritual, atitudinea prosternării (are formă de spermatozoid); dar această virtualitate, care poate părea o dispariţie tranzitorie, devine de îndată, prin concentrarea tuturor posibilităţilor esenţiale ale fiinţei într-un punct unic şi indestructibil, însuşi germenele din care vor decurge toate dezvoltările sale în stările superioare.

40	م	*mīm*	*m*

Se cuvine să spunem că simbolismul balenei nu are numai un aspect „benefic", ci şi unul „malefic", ceea ce, în afara consideraţiilor de ordin general asupra sensului dublu al simbolurilor, se justifică în special prin conexiunea sa cu cele două forme — a morţii şi a învierii — sub care apare

orice schimbare de stare, în funcţie de perspectiva din care considerăm schimbarea, adică în raport cu starea precedentă sau cu cea ulterioară. Peştera este în acelaşi timp un mormînt şi un loc al „renaşterii”; iar în povestea lui Iona, balena joacă exact acest dublu rol. Însuşi *Matsya-avatora* ni se prezintă mai întâi ca un vestitor nefast al unui cataclism şi că abia după aceea el devine „salvatorul” din acest cataclism. Pe de altă parte, aspectul „malefic” al balenei se înrudeşte vizibil cu *Leviatanul* ebraic; dar el este reprezentat mai ales, în tradiţia arabă, prin „fiicele balenei” *(banat al-hut)* care, din punct de vedere astrologie, sunt echivalentele lui *Rahn* şi *Ketu* din tradiţia hindusă, în special în ceea ce priveşte eclipsele, şi care, se spune, vor „sorbi marea” în ultima zi a ciclului, în ziua în care „aştrii se vor înălţa dinspre Apus şi vor apune la Răsărit”. Se regăseşte aici o legătură strânsă cu sfârşitul ciclului şi schimbarea de stare care îi va urma, căci acest lucru este deosebit de semnificativ şi confirmă încă o dată consideraţiile de mai sus.

La fel, **Carlo Suares**, un scriitor, pictor și cabalist născut în Egipt, redă în cartea sa ”THE CIPHER OF GENESIS” drama cosmică descrisă în Qabala:

”*Când ALEPH (virusul) este proiectat în existență, devine YOD (genom monocatenar inserat în ADN). YOD simbolizează, nu puterea sau abilitatea de a exista, ci afirmația existenței reale în sine. Așadar, această energie atemporală sau putere a ALEPH-ului poate fi proiectată în existență - în timp. Dar, prin aceasta, devine limitat. Ceea ce a fost fără limită devine supus succesiunii temporale (prin integrare în metabolismul celular). Prin urmare, acest lucru implică un sacrificiu din partea ALEPH-lui a propriului său caracter unic (decapsidare și fragmentare în module). Trebuie să renunțe la ceva din integralitatea și coerența de sine. Își compromite natura atunci când devine YOD și, prin urmare, devine ceea ce nu a fost și, făcând acest lucru, se opune propriei sale naturi. Războiul, cu timpul, cuprinde toată existența și devine un război între ALEPH și YOD*”.

Se cunoaște deja că vechii kabbaliști considerau că ordinea, armonia și influențele cerului asupra lumii se asigură prin cele 22 de litere pe care le conține alfabetul ebraic și prin numerele care corespund acestora[95]. Kabbala[96] acordă o deosebită importanță mânuirii literelor ebraice considerate ca fiind idei și chiar puteri cu efecte materiale. Există un raport matematic între forma vizibilă (precum pixelii) și ideea invizibilă (precum softul) care îi dă naștere, între reunirea literelor ce formează un cuvânt și ideea pe care acel cuvânt o înfățișează. Există o afinitate între cuvintele a căror valoare numerică este echivalentă, spre exemplu: *Achad* care înseamnă ”unitate” și *Ahabha* care înseamnă ”iubire” au aceeași valoare numerică, și anume 13, și pentru că 1+3 = 4, iar suma primelor patru cifre formează monada lui Pitagora (1+2+3+4 = 10), se spune că el este însărcinat în mod expres cu reconstituirea unității distruse, spune Papus în ”*Kabbala, știința secretă*”.

Cele 12 combinații care se pot face cu cele 4 litere (pricipii ale vieții și morții) ce compun numele sfânt יהוה (Iehovah = iod-he-vau-he) reprezintă jocul continuu al forței primordiale care face ca din unul să se nască multiplul.

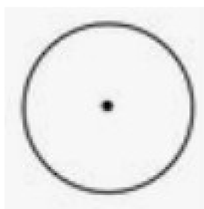
Aleph (א), prima literă a alfabetului ebraic, este considerat ”*esență divină*”, ”*cel pe care privirea nu-l poate ajunge*”, iar reședința lui se află în En Soph, care înseamnă infinitul (este virusul). Aleph corespunde în vigoare și semnificație conceptului antic chinezesc simbolizat de Tao. Ca pronunție, Aleph poate fi oricare dintre vocale, sau nu este nevoie să fie pronunțat de loc. De aceea se poate spune că deși există, pentru că nu are o pronunție proprie, nu există cu adevărat. Ideograma Aleph-ului are două componente, separate una de alta printr-o linie diagonală (catenă genomică). Componenta superioară este un ciocan, care semnifică o energie invizibilă, iar

95 Mai multe abordări științifice se concentrează pe aspectul structurii lingvistice și funcția codului genetic, cum ar fi biolinguistica (Popov și colab., 1996; Ji, 1997, 1999; Searls, 2002; Chomsky, 2004; Zhang, 2006), biohermeneuticii (Chebanov, 1994; Markos, 2002), biosemioticii (Florkin, 1974; Sebeok și Umiker-Sebeok, 1992; Hoffmeyer, 1996; Barbieri, 2001, 2007), proteino-lingvisticii (Gimona, 2006) și abordării biocomunicative (Witzany, 1995, 2000, 2009b). Obiectivul lor comun: un cod genetic este o structură asemănătoare limbajului.

96 Kabbala, legea orală transmisă de Moise, înseamnă ”ceea ce e primit”, ”ceea ce vine din altă parte”, ”ceea ce se trece din mână în mână”.

componenta inferioară este un picior, care semnifică urcarea unor trepte temporale în succesiune, dar și faptul că genomul este monocatenar și deci fără simetria pe care o are ADN-ul (de aceea în mituri mulți zei sunt șchiopi). El este și șarpele cu pene[97] din mitologia aztecă.

Yod (י), a zecea literă a alfabetului ebraic, este considerată generatoare a celorlalte, care nu sunt decât combinații ce rezultă din diferitele asamblări ale literei Yod (este genomul viral). Literele de la *Aleph* la *Yod*, desemnează lumea invizibilă. Se poate considera litera Aleph formată din patru Yod, opuşi doi câte doi, sau chiar zvastica ce pune în mişcare lumea. Yod, figurat printr-o virgulă și reprezentat printr-un punct, este originea tuturor lucrurilor, este Unitatea-început, dar și Unitatea-sfârșit. Inițiații îl reprezintă printr-un punct situat în mijlocul unui cerc, adică Unitatea-început în centrul Eternității.

În această interpretare Unitatea reprezintă *suma*, în timp ce toate celelalte ființe create nu sunt decât părțile sale componente.

Bayt (ב), a doua literă a alfabetului ebraic, este arhetipul tuturor containerelor, suportul fizic fără de care nu este nimic (este celula). Cuvântul BAYT, scris BAYT-YOD-TAV înseamnă casă în arabă și ebraică. Litera BAYT este pronunțată întotdeauna ca o consoană. Kabbala cere să distingem recipientul de conținutul lui, litera de spirit.

Războiul dintre Aleph (1) și Yod (10) este pacea obținută în Qof (100) prin acțiunea lui Elohim, ceea ce înseamnă că sterilitatea a fost anulată și se obțin roade noi. Obținerea acestui rezultat ne este transmis simbolic prin schimbarea numelui lui Avram în AVRAHAM. Prin adăugarea literei HAY, înseamnă închirierea unei vieți noi, iar Dumnezeu afirmă „*vei fi tatăl multor neamuri*”. Același lucru se întâmplă și cu soția lui, căreia i se schimbă numele din Sarai în SARAH, Dumnezeu spunând că „*va fi mama unor neamuri întregi*”.

Vav (ו), a șasea literă a alfabetului ebraic, este arhetipul fertilității sau al impregnării copulative. Ca și în latină: șase înseamnă sex (VAV este copulativ gramatical). Proiectată în organismele vii este funcția de reproducere. Este puterea reapariției viului, forța inutilă a perpetuării care leagă vechiul și noul, bătrânul și tânărul. Ca ideogramă seamănă cu monocatena ARN, cu un șarpe.

Marele Aleph (א) este finalizarea refacerii unității inițiale (clona virusului), având valoarea numerică 1.000.

*

Se cunoaște faptul că Biblia abundă de ”gematrii” și ”isopsephii”. Gematria Vechiului Testament se bazează pe alfabetul ebraic, cea din Noul Testament se bazează pe alfabetul grec. Ce este interesant că alfabetul englez este folosit în gematria noilor noțiuni introduse de descoperirile științifice.

Daniel Gleason susține în ”*Isus 8880 - Misterele sacre ale geometriei creștinismului*” că

97 Quetzalcoatl sau șarpele cu pene este asociat cu "steaua dimineții", în timp ce fratele său geamăn, Xolotl, este personificarea "stelei amurgului". În realitate steaua dimineții este aceeași cu cea a înserării, fiind însăși planeta Venus. Quetzalcoatl este cunoscut ca inventatorul cărților și al calendarului, ca cel care a dat oamenilor prețiosul porumb, dar și ca un simbol al morții și al învierii. Cei doi frați au fost aduși pe lume de zeița virgină Coatlicue. Dacă se are în vedere clonarea virusului de către celulă se justifică de ce unele legende spun că a avut doi părinți: mama lui a fost Xochiquetzal, iar tatăl, Mixcoatl. O poveste aztecă ne spune că Quetzalcoatl (virusul) a fost odată ispitit de zeul tentației, Tezcatlipoca, să întrețină o relație intimă cu o preoteasă virgină (celula). Din cauza remușcării, el s-a sinucis dându-și foc (decapsidare în citoplasmă), iar inima lui a devenit steaua dimineții, Tlahuizcalpantecuhtli.

fiecare poveste importantă a Evangheliei este o ghicitoare a Geometriei Sacre. Isopsephia (*ISO* care înseamnă „egal” și *psephos* care înseamnă ”pietricică”) este denumirea pentru practica de a adăuga valorile numerice ale literelor dintr-un cuvânt sau o frază pentru a forma un număr. Un sinonim grecesc pentru cuvântul „pietricele” este *kalkuli* și este originea verbului „a calcula”.

Pentru a face calcule complicate grecii și romanii utilizau Abacul care înseamnă, în limba greacă „tabel acoperit de praf”, iar în arabă ”nisip fin”. Folosirea cuvintelor ”nisip” și ”pietricele” în efectuarea adunărilor cu numere mari are la origine faptul că virusul este un cristal, adică o piatră și modulele sale detașabile sunt cristale mici, adică ”nisip”, iar asamblarea lor într-o clonă a virusului inițial este o ”adunare”.

Alpha	Beta	Gamma	Delta	Epsilon	Digamma	Zeta	Eta
Α α	Β β	Γ γ	Δ δ	Ε ε	F	Ζ ζ	Η η
1	2	3	4	5	6	7	8

Theta
Θ θ
9

Iota	Kappa	Lamda	Mu	Nu	Xi	Omicron	Pi
Ι ι	Κ κ	Λ λ	Μ μ	Ν ν	Ξ ξ	Ο ο	Π π
10	20	30	40	50	60	70	80

Koppa
ϙ
90

Rho	Sigma	Tau	Upsilon	Phi	Chi	Psi	Omega
Ρ ρ	Σ σ ς	Τ τ	Υ υ	Φ φ	Χ χ	Ψ ψ	Ω ω
100	200	300	400	500	600	700	800

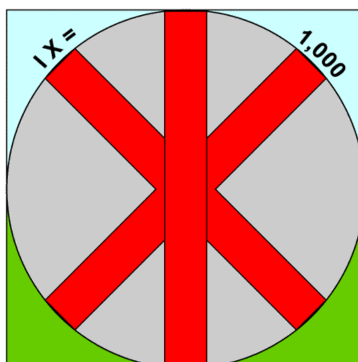
Sampi
ϡ
900

Valorile izopsefiei Noului Testament

Numele grecesc al lui Isus Hristos este scris Ιησους Χριστος. Aceasta înseamnă că inițialele sale sunt literele grecești „I” (iota) și „X” (chi). Monograma sa („semnul său”), este formată din primele inițiale suprapuse („I” și „X”) ale numelui său.

Inițialele numelui său sunt și numere. Litera grecească attică „I” are o valoare de „1”, iar litera „X” are o valoare de „1.000”. Prin urmare, produsul celor două cifre este = 1000.

Dacă cercului care circumscrie semnul **I**, îi este atribuită o circumferință de 1.000 de unități, diametrul cercului este de 318 unități, care este valoarea gematrică a lui Helios (΄ηλιος = 8+30+10+70+200), Soare.

Valoarea izopsefiei lui Isus (Iησους) este 888 și decurge din una dintre ghicitorile din Oracolele Sibylline, scrise în jurul anului 150 d.Hr.:

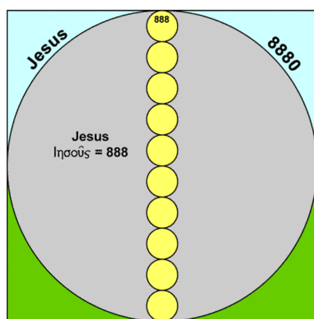
Când fecioara va da naștere Cuvântului lui Dumnezeu Cel Preaînalt, ea va da Cuvântului un nume, iar de la răsărit, o stea va străluci în mijlocul zilei strălucind din cer deasupra proclamând oamenilor muritori un mare semn. Da, atunci Fiul Marelui Dumnezeu va veni la oameni, îmbrăcați în carne ca muritorii pe pământ. El are patru vocale și în el, dublat de consoane ... și acum îți voi declara întregul număr ... opt monade, iar la acestea tot opt decade și opt sute îi va arăta numele.

Pentru a rezolva ghicitoarea, fiul lui Dumnezeu trebuie să aibă un nume format din patru vocale și două consoane, iar suma valorilor numerice ale tuturor literelor din numele său trebuie să fie: 8 + 80 + 800. Singurul nume care se potrivește cu toate aceste condiții este numele grecesc Iesous.

Isus = Iesous = 10 + 8 + 200 + 70 + 400 + 200 = 888.

Numărul lui Isus care a coborât din cer pentru a trăi pe pământ este „888”, în timp ce numărul lui Isus care a fost înviat din morți și s-a înălțat înapoi în cer este „8880”. Filozoful Celsus spune în ”Doctrina adevărată” (150-170 d.Hr.) că:

Am văzut un desen creștin în care erau zece cercuri ... despărțite unul de celălalt și ținute împreună de un singur cerc ... Și astfel auzim despre cercuri deasupra cercurilor și emanații care ies din emanații ... dar asta nu este cel mai remarcabil lucru despre acești creștini ... ei interpretează anumite cuvinte care apar inscripționate între cercurile superioare ... mai mare și mai mic în special ... și își învață pe convertiți să citească Semnele și să învețe interpretarea Diagramelor, promițând că în acest fel vor deveni competenți în vrăjitorie.

Iησους =10+8+200+70+400+200=888
10 cerculețe cu diametrul de 888 unități creează diametrul cercului mare de 8880 unități

Cel mai important mesaj al creștinismului este că Isus a înviat din morți, iar autorii evangheliilor au făcut o metaforă geometrică din această afirmație prin „ridicarea” valorii sale vii (888) cu un factor de 10 și apoi realizarea unui cerc cu o circumferință din 8880 de unități pentru a-l înfățișa pe „Iisus înviat”. Înglobându-l pe „Isus înviat” în interiorul unui pătrat creează un grafic care este o metaforă pentru „Împărăția lui Dumnezeu”. Cercurile care reprezintă valorile gematriei lui Iisus „viu”, apostolii săi și alte personaje pot fi apoi înfățișați grafic în „Regatul” sau „Graficul lui Isus”.

Basilides a fost un savant gnostic care a predat la Alexandria în timpul domniei lui Hadrian. El a scris *Exegetica*, o lucrare în 24 de volume din care doar câteva fragmente au fost păstrate în citate din Clement, Origen și Irenaeus. Daniel Gleason ne dă un exemplu de ghicitoare de isopsephie consemnate de Ireneaus, părintele Bisericii, în tirada sa împotriva doctrinelor gnostice ale lui Basilides:

Numele barbar "Caulacau" este un pasaj din Isaia 28: 12,13 care spune:

12. El îi zicea: „Iată odihna! Lăsaţi pe cel ostenit să se odihnească! Iată locul de odihnă!" Dar ei n-au vrut să asculte,

*13. şi pentru ei Cuvântul Domnului va fi: „**Învăţătură peste învăţătură, învăţătură peste învăţătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puţin aici, puţin acolo**", ca, mergând, să cadă pe spate şi să se zdrobească, să dea în laţ şi să fie prinşi.*

Pronunția ebraică pentru cuvintele „poruncă" și „învățătură" este SAU-LASAU și CAU-LACAU. Valoarea izopsefiei ortografiei grecești pentru numele Cau-la-cau (Kaeu-lae-kaeu). Este „888" (20+1+5+400+30+1+5+20+1+5+400), același număr ca Isus! „numele Creator". Caulacau este astfel o ghicitoare inteligentă gnostică care echivalează numele Isus cu gnoza (cunoașterea).

Primii creștini erau păgâni convertiți. Unul dintre argumentele pe care Biserica timpurie le-a folosit pentru a converti păgânii la creștinism a fost că Iisus Hristos avea mai multe atribute solare decât orice alt zeu. Fața lui era chiar considerată că strălucea ca soarele (Mat 17: 2). Examinând logica metaforică a egalării lui Isus cu Helios/Soarele, constatăm că există un motiv logic și o cunoaștere secretă pe care creștinii gnostici timpurii o cunoșteau. Există un fel de legătură între Iisus înviat (8880) și Careul Magic al Soarelui al cărui număr este 666.

1	35	34	3	32	6
30	8	28	27	11	7
24	23	15	16	14	19
13	17	21	22	20	18
12	26	9	10	29	25
31	2	4	33	5	36

„Pătratul magic al soarelui" de mai sus, a fost unul dintre cele mai importante simboluri folosite pentru a reprezenta soarele în antichitate, datorită întregului simbolism pe care îl deținea, implicând numărul perfect „6." Cubul are șase laturi, numerele 1, 2, și 3, atunci când sunt adunate sau înmulțite dau „6", iar suma tuturor numerelor de la 1 la 36 dispuse într-un pătrat magic 6x6 sunt egale cu numărul "666." Pătratul este „magic", deoarece suma oricărui rând, coloană sau diagonală este egală cu numărul „111." Numele Iisus și Hristos sunt legate de numărul "666"

1	35	34	3	32	6
30	8	28	27	11	7
24	23	15	16	14	19
13	17	21	22	20	18
12	26	9	10	29	25
31	2	4	33	5	36

1	Jesus			8880	6
	8			11	
		15	16		
		21	22		
	26			29	
31					36

Când Isus înviat (8880) este suprapus peste grila 6x6 din Pătratul Magic al Soarelui, se întâmplă unele lucruri uimitoare. Numerele încercuite pe pătratul magic formează litera greacă „X" care este „semnul" lui Hristos. Circumferința fiecărui cerc prin calcul este de 1480 de unități, valoarea exactă a gematriei lui Hristos (Cristos) = 1480)! Suma tuturor numerelor din câmpul pătratului magic al soarelui (666) adăugat la suma numerelor din cele 12 cercuri ale lui Hristos (222) este egală cu numărul lui Isus (888). În sfârșit, diagonala fiecărui pătrat care deține un cerc Hristos prin calcul este de „666" unități.

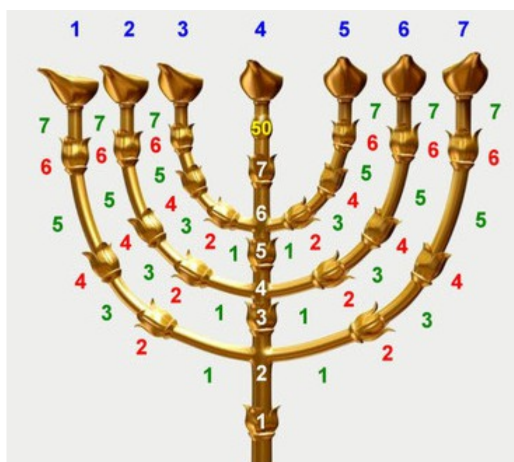
Acum putem înțelege de ce Carlo Suarès consideră, în "*The cipher of Genesis*", că mai degrabă Dumnezeu este ispititorul din Grădina Raiului, decât șarpele și acest lucru este valabil și în

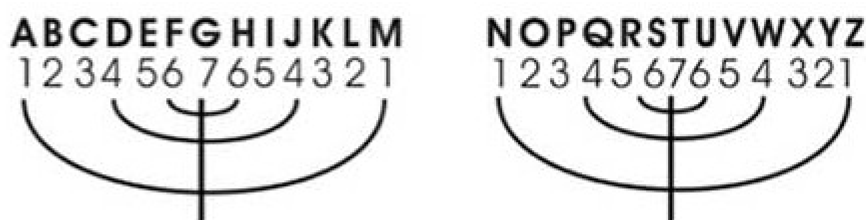
viață.

*

Marty Leeds, profesor la Școala de Știință și autorul cărților ”*Pi - The Great Work*” și ”*Pi & The Alphabet English*”, a descoperit un cod al alfabetului englez pe baza gematriei care permite descoperirea unor relații uimitoare între cuvinte englezești și cifrele sacre ale ezoterismului.

Folosind motivul celor 7 zile de creație din Geneză și Menorahul[98] evreiesc ale cărui brațe indică numerele prime (un număr prime fiind un număr divizibil la 1 și la el însuși) a obținut următoarele corespondențe:

Adunând numerele prime corespunzătoare întregului alfabet, acestea fiind 1, 4 și 6 și 6, 4, 1, pe ambele laturi ale alfabetului, cu stâlpul central al Menorahului care se odihnește la șapte sau la Sabat, vom găsi numărul 22, adică 1 + 4 + 6 + 6 + 4 + 1 = 22. Împărțind numărul 22 la 7 care este stâlpul central, obținem **3,142**, aproximarea numărului transcendental **Pi**.

Numărul π (adesea scris pi) este o constantă matematică a cărei valoare este raportul dintre circumferința și diametrul oricărui cerc într-un spațiu euclidian; este aceeași valoare ca și raportul dintre aria unui cerc și pătratul razei sale. Simbolul π a fost propus pentru prima oară de matematicianul galez William Jones în 1706. Valoarea constantei este egală aproximativ cu

98 Structura menorahului: Dumnezeu a instruit Casa lui Israel să construiască o lampă cu șapte ramuri din aur pur (Ex. 25: 31-40). Forma amintește de un copac înflorit al vieții. Pe fiecare din cele șase brațe laterale erau 3 flori de migdale aurii și împreună cu cele 4 de pe axul central, erau exact 22 de flori de migdale. Între cele 22 de flori, există 21 de conexiuni. De la floarea cea mai joasă la floarea superioară de pe ax până la cele 6 lămpi, există 27 (3x8 + 3 = 27) conexiuni, iar împreună cu cea mai înaltă conexiune de la floarea superioară de pe ax la lampa de mijloc, există un total din 28 de conexiuni (4x7). Împreună sunt 50 de părți + 7 lămpi. Arborele de migdale este primul copac din Israel, care trezește din somnul său de iarnă la viață și înflorește. Prin urmare, floarea de migdale albe este un simbol al vieții și al purității. Dumnezeu a acordat atenție detaliilor de la bun început; căci el a poruncit ca fiecare floare de migdale de pe Menorah să fie formată din trei părți, și anume ramuri, muguri și flori (petale). Împreună sunt 3x22 = 66 părți de flori unice. Menorah are 7 lămpi și Biblia este formată din 7 părți. Fiecare dintre aceste părți simbolizează o lampă, căci Cuvântul lui Dumnezeu este lumina pentru lumea noastră întunecată. Cele 7 părți sunt: 1. Legea, 2. Profeții, 3. Scrierile, 4. Evangheliile, 5. Faptele apostolilor, 6. Epistolele și 7. Apocalipsa. Biblia a fost scrisă pe 22 (VT) plus 27 (NT) suluri; împreună sunt 22 + 27 = 49 suluri. 49 simbolizează caracterul complet a Cuvântului lui Dumnezeu: 7x7 = 49.

3,14159 în notația zecimală obișnuită, π este una dintre cele mai importante constante din matematică și fizică: numeroase formule din matematică, inginerie și alte științe implică folosirea lui π.

π este un număr irațional, adică valoarea sa nu poate fi exprimată exact sub formă de fracție m/n, cu m și n întregi. De aceea, reprezentarea sa zecimală nu are sfârșit și nu începe nici să se repete. Numărul este și transcendent, ceea ce înseamnă, printre altele, că nu există un șir finit de operații algebrice cu numere întregi (puteri, extrageri de radicali, sume etc.) al căror rezultat să fie egal cu valoarea lui; demonstrarea acestui fapt a fost o realizare relativ recentă în istoria matematicii și un rezultat semnificativ al matematicienilor germani ai secolului al XIX-lea. De-a lungul istoriei matematicii s-au depus eforturi semnificative de a determina π cu mai multă precizie și de a-i înțelege natura; fascinația acestui număr a intrat și în cultura nematematică.

Litera grecească π, scrisă ”pi,, în alfabetul latin, a fost adoptată de la cuvântul grecesc „περίμετρος”, perimetros (în română: perimetru), mai întâi de William Jones în 1707; notația a fost popularizată apoi de Leonhard Euler în 1737, care a demonstrat că există o profundă conexiune între π și numerele prime.

În cosmologia egipteană și greacă, deși nu aveau un simbol pentru zero, aveau un *glif* care purta cu el semnificați de divinitate, adesea folosit pentru a desemna un faraon sau un zeu, cunoscut sub numele de Monadă. Monada este creată prin perforarea unei bucăți de hârtie cu vârful compasului și rotirea brațului 360 de grade.

Folosind cifrul alfanumeric pe cuvântul COMPASS, putem obține o aproximare a întregului număr al **PI**.

COMPASS ne dă numerele C=3, O=2, M=1, P=3, A=1, S=6, S=6, însumând 22 și împărțind acest număr 22 cu cele 7 litere care compun cuvântul ”compass”, obținem 3.142.

Monada circulară, cât și cifra zero, ne vorbesc simbolic despre fuzionarea finitului și infinitului, principiul fundamental al întregului cosmos. De la zero, de la cerc, de la PI, care pot reprezenta Totul, adică Universul, dar și Nimicul, vine totul.

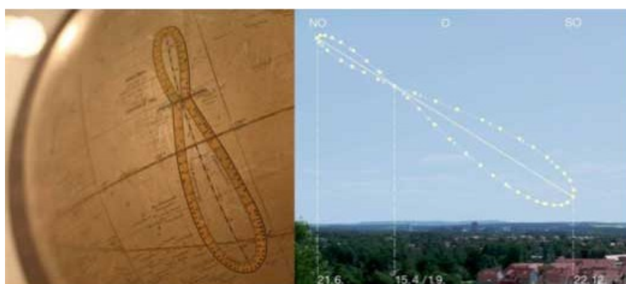
Cuvintele care desemnează pe Zero, pe Dumnezeu, pe Rege, Soarele și cifra zece au aceeași valoare gematrică: 13.

Nu este o coincidență că folosind cifrul alfanumeric englez asupra cuvântului PI și adunăm cifrele obținută: P=3 + I=5, va rezulta 8, care culcat pe orizontală reprezintă infinitul, adică un număr infinit de zecimale.

NOTĂ:

Dacă cineva înfinge un băț în pământ și marchează poziția soarelui în fiecare zi timp de 365 de zile, umbra lui va desena pe pământ cifra 8. Această figură (8 culcat) este numită "analemă" și este un termen grecesc care înseamnă "cadran solar".

Simularea unei analeme luată în fiecare săptămână la ora 09:00 CET la 50°N, 8°E, în localitatea Geisenheim, din Germania.

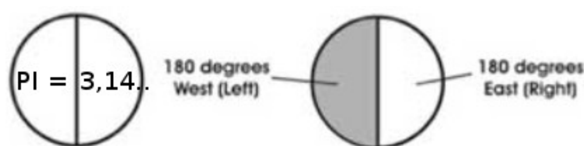
Adunând numerele corespunzătoare literelor cuvintelor ZERO, ONE, TWO, THREE, FOUR, FIVE, SIX, SEVEN, EIGHT și NINE, obținem 180 sau jumătate dintr-un **cerc** (360/2 = 180), 180 fiind gradele dintr-un triunghi ce reprezintă simbolic Sfânta Treime.

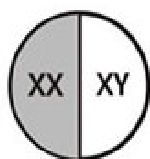
ZERO 1552=13 ONE 215=8 TWO 742=13
THREE 76555=28 FOUR 6265=19
FIVE 6555=21 SIX 653=14 SEVEN 65551=22
EIGHT 55767=30 NINE 1515=12
180 The Holy Trinity

ABCDEFGHIJKLM NOPQRSTUVWXYZ
1234567654321 1234567654321

13+8+13+28+19+21+14+22+30+12 = 180

Circumferința cercului, tăiată în două de diametrul său vertical ne indică și androginismul lui Dumnezeu.

XY XX
ADAM EVE
1411 555 = 22

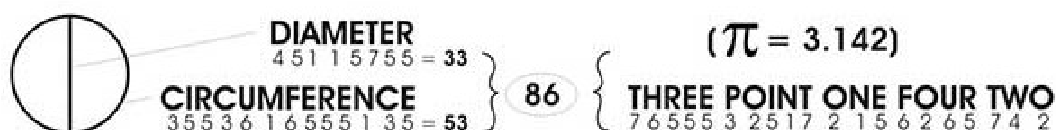
Adam / Eve = cromozomi de sex
22 autozomi
22 împărțit la cele 7 litere ale
Adam & Eve = pi, 3.142

În Ioan 21:11 se spune: - *Simon Petru s-a suit în corăbioară şi a tras mreaja la ţărm, plină cu o sută cincizeci şi trei de peşti mari, şi, măcar că erau atâţia, nu s-a rupt mreaja.*

Numărul peștilor rezultă tot din cercul sfânt care dă numărul PI:

Folosind cifrul alfabetului englez pe termenii necesari pentru a crea **pi**, adică pe Diametru și Circumferință, precum și pe cuvintele care definesc valoarea lui **pi** cu trei zecimale, Three Point One Four Two (3,142), aflăm că toate au valoarea gematrică 86.

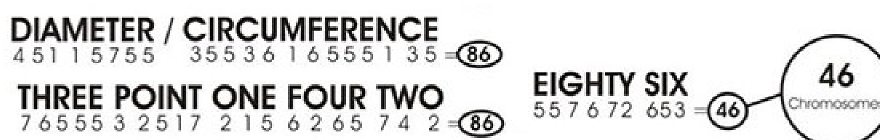

La fel de interesant cu privire la echivalentele numerice din Diametru (33) și Circumferință (53) este că găsim aceste numere în cadrul Monogramei lui Hristos. O monogramă este o combinație de litere care formează o abreviere pentru numele lui Isus Hristos.

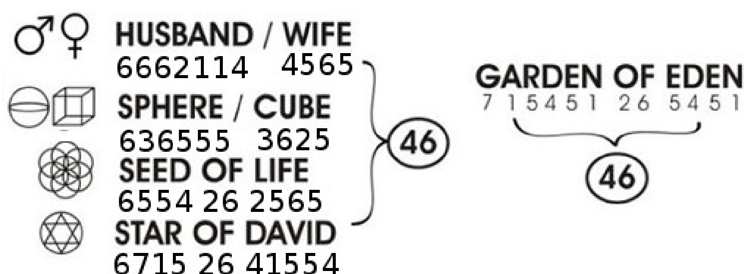
Monograma lui Hristos sau Christograma este formată din literele **IC** și **XC**.

Folosind cifrul pe aceste litere IC obținem numerele 53 (sau Circumferința - 53) și pentru XC obținem numerele 33 (sau Diametrul – 33).

Prin calcularea gematriei pentru cuvintele **Optzeci și șase** (Eighty Six), numărul pe care l-am găsit în termenii ce definesc Circumferință / Diametru, precum și al primelor trei zecimale din **Pi** (3.142), găsim numărul 46, corespunzător cromozomilor din genomul uman:

Folosind codul și asupra următoarelor cuvinte: Husband/Wife (soț/soție), Sphere/Cube (sferă/cub), Seed of Life (sămânța vieții), Star of David (Steaua lui David), obținem tot 46:

4. **Ianus = genom viral**

Zeu ambivalent cu două fețe spate în spate, Ianus este unul din cei mai vechi zei ai Romei antice. Prezidează începuturile și ca atare îi este consacrată prima lună a anului. Are drept atribut bagheta portarului și cheia. Monezile care-i poartă chipul au pe spate o corabie[99].

Pe o pagină ruptă dintr-un manuscris bisericesc datând din secolul al XV-lea, descoperit la

99 Această luntre a lui Ianus se putea deplasa în doua sensuri, fie înainte, fie înapoi, ceea ce corespunde celor două fețe ale lui Ianus.

Luchon, se află pe ultima filă a lunii ianuarie un medalion al cărui centru este ocupat de bustul lui *Janus Bifrons,* cu o faţă de bărbat şi o faţă de femeie, iar în partea de sus a medalionului interior figurează monograma lui Cristos, IHS, având deasupra o inimă.

Pe monumentele romane, Ianus este reprezentat cu coroana pe cap şi sceptrul în mâna dreaptă, pentru că este rege; el ţine în cealaltă mână o cheie care deschide şi închide epocile. În medalionul din manuscris, Cristos poartă sceptrul regal la care are dreptul, pentru că i-a fost conferit de către Tatăl Ceresc şi de către strămoşii săi; în cealaltă mână ţine cheia tainelor veşnice, cheie stropită cu sângele său, care deschide omenirii pierdute poarta vieţii. În ajunul Crăciunului El este celebrat cu cuvintele: ”*... Tu eşti, o Cristoase mult aşteptat. Cheia lui David şi Sceptrul casei lui Israel. Tu eşti Cel care o deschizi şi nimeni nu o poate închide; şi când Tu o închizi, nimeni nu ar mai putea-o deschide ...*”.

Ce mai putem observa este faptul că în medalion este vorba despre un Ianus androgin, sau *Janus-Jana*, care este în strânsă legătură cu simbolul hermetic al *Rebis*-ului. Ianus îl reprezintă pe Acela care este nu numai „Stăpânul triplului timp” (denumire care îi este dată şi lui Shiva în doctrina hindusă), ci şi „Domnul Veşniciei”. Cristos stăpâneşte trecutul şi viitorul; părtaş întru veşnicie cu Tatăl Său, el este ca şi Acesta „Cel vechi de zile”. Sceptrul se găseşte în partea stângă a figurii, lângă chipul masculin, iar cheia la dreapta, lângă chipul feminin; or, conform simbolismului folosit de Cabala ebraică, părţii drepte şi celei stângi le corespund două atribute divine: Mizericordia *(Hesed)* şi Justiţia (Din), care i se potrivesc în mod evident şi lui Cristos, mai ales dacă ni-l reprezentăm în postura sa de judecător al celor vii şi al celor morţi. Arabii, operând o distincţie analoagă referitoare la atributele divine şi la numele corespunzătoare acestora, spun „Frumuseţe” *(jamal)* şi „Majestate" *(jalal)*, rezultând că cele două aspecte au fost reprezentate printr-un chip feminin şi un altul masculin. De fapt, cheia şi sceptrul, substituindu-se aici ansamblului celor două chei care este o emblemă mai obişnuită a lui Ianus, reprezintă dubla putere ce decurge din principiul unic: puterea sacerdotală şi puterea regală reunite, conform tradiţiei iudeo-creştine, în persoana lui Melchisedec, cel, cum spune Sfântul Pavel, „asemănat fiind Fiului lui Dumnezeu”.

Cele două chei sunt ale celor două porţi solstiţiale, Janua Coeli şi Janua Inferni, corespunzând solstiţiului de iarnă, respectiv celui de vară, adică celor două puncte extreme ale traseului soarelui în ciclul anual, căci Ianus, ca „Stăpân al timpurilor”, este *Janitor,* cel care deschide şi închide ciclul. Pe de altă parte, el mai era si zeul iniţierii în mistere: *initiatio* derivă din *in-ire*, „a intra” (fiind legat de simbolismul „porţii”), iar după Cicero, numele lui Ianus are aceeaşi rădăcină ca şi verbul *ire*, „a merge”; această rădăcină i se regăseşte de altfel în sanscrită cu acelaşi sens ca în latină, şi, în această limbă, are printre derivaţii săi cuvîntul *yana*, „cale”, a cărei formă se apropie foarte mult de însuşi numele lui Ianus. „Eu sunt Calea[100]” spune Cristos și, ca urmare, nu este o apropiere forțată între cei doi.

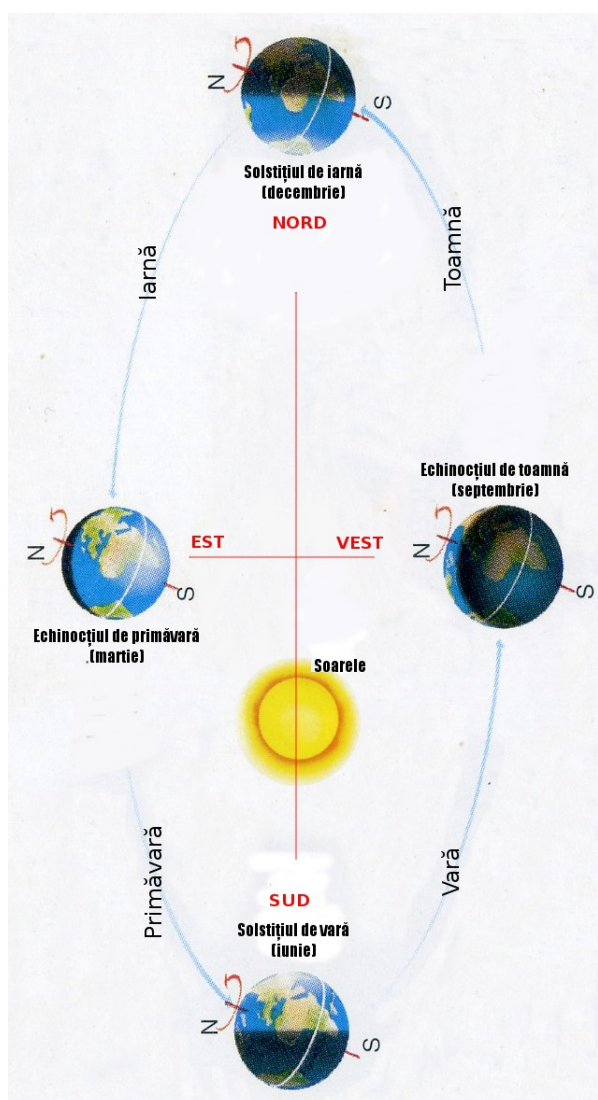
Cele două chei ale lui Ianus — una de aur, cealaltă de argint — erau cele ale „marilor

100 În tradiţia extrem-orientală, cuvântul *Dao,* al cărui sens literal este şi acela de „Cale”, desemnează Principiul suprem; iar caracterul ideografic care-l reprezintă este format din semnele capului şi ale picioarelor, echivalente cu *alfa* şi *omega.*

mistere" şi ale „micilor mistere", cheia de argint fiind cea a „Paradisului terestru", iar cheia de aur fiind cea a „Paradisului ceresc".

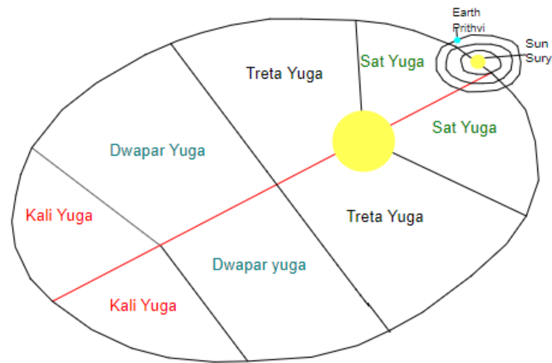
În virtutea unui anumit simbolism astronomic, ciclul zodiacal are două jumătăți: una descendentă și una ascendentă, cu punctele de plecare în cele două solstiții, de vară și de iarnă, care sunt și poartă de intrare şi, respectiv, poartă de ieşire.

În tradiţia hindusă, faza „descendentă", este pusă în raport cu *pitr-yana* (calea străbunilor), cu poarta de intrare din Est, la Echinocțiul de primăvară și împrăștierea /multiplicarea maximă la Solstițiul de vară, iar faza „ascendentă" este pusă în raport cu *deva-yana* (calea zeilor), cu poarta de ieşire spre Vest, la Echinocțiul de toamnă și adunarea/regruparea maximă la solstițiul de iarnă. "Poarta zeilor" nu poate fi poartă de intrare decât în cazul coborârii voluntare în lumea manifestată a unei fiinţe reprezentând un principiu supracosmic, o naştere a unui *Avatara*. Deci "poarta zeilor" este la Nord și îndreptată către est care este privit ca partea luminii și a vieții, iar "poarta oamenilor" este situată la sud și îndreptată către vest care este privit ca umbră și ca moarte.

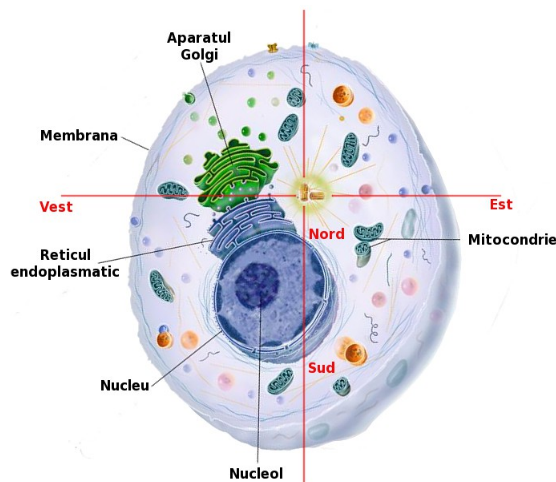
Apare o contradicție aparentă: nordul este desemnat ca punctul cel mai de sus *(ut-tara)* şi, de altfel, către acest punct este îndreptat mersul ascendent al soarelui, în timp ce mersul său descendent este îndreptat către sud, care apare ca punctul său cel mai de jos; dar, pe altă parte, solstiţiul de iarnă, care corespunde nordului în cadrul anului, marcând începutul mişcării ascendente, este, într-un anume sens, punctul său cel mai de jos, iar solstiţiul de vară, care corespunde sudului, şi unde se termină acest drum ascendent, este, sub acelaşi raport, punctul cel mai de sus, punctul de la care va

începe apoi mişcarea descendentă ce se va încheia la solstiţiul de iarnă.

Iugasul şi ciclurile timpului în funcție de Vedas
Aceasta este o reprezentare grafică a patru yugasuri de timp derivate din https://isha.sadhguru.org/in/en/wisdom/article/kali-yuga-end-lies-ahead Aceasta este o reprezentare pentru toate scopurile practice.

Soluţia acestei dificultăţi rezidă în distincţia care e de făcut între ordinea „celestă", căreia îi aparţine drumul soarelui, şi „ordinea terestră", căreia îi aparţine, dimpotrivă, succesiunea anotimpurilor; conform legii generale a analogiei, cele două ordini trebuie, chiar în corelaţia lor, să fie inverse una faţă de alta, în aşa fel încât ceea ce este cel mai sus, conform uneia, să devină ceea ce este cel mai jos, conform celeilalte, şi reciproc; potrivit sentinţei hermetice ale *Tablei de Smarald,* „ceea ce este sus (în ordine celestă) e ca şi ceea ce este jos (în ordine terestră)" sau, conform cuvintelor evanghelice, „cei dintâi (în ordine principială) sunt cei din urmă (în ordine manifestată)". De altfel, nu este mai puţin adevărat că, în ceea ce priveşte „influențele" acestor puncte cardinale, nordul va rămâne întotdeauna „benefic", fie că este considerat ca punctul către care se îndreaptă drumul ascendent al soarelui pe cer, sau, în raport cu lumea terestră, ca intrare în *deva-loka;* şi, la fel, sudul rămâne întotdeauna „malefic", fie că e considerat ca punctul către care se îndreaptă drumul descendent al soarelui pe cer sau, în raport cu lumea terestră, ca intrare în *pitr-yana*". Trebuie adăugat că lumea terestră poate fi privită ca reprezentând aici, prin transpoziţie, întregul ansamblu al „cosmosului" şi că, în acest caz, cerul va reprezenta, conform aceleiaşi transpoziţii, domeniul „extracosmic"; din acest punct de vedere, criteriul „sensului invers" va trebui să se aplice ordinii „spirituale", înţeleasă în accepţiunea sa cea mai elevată, în raport nu doar cu ordinea sensibilă, ci şi cu întreaga ordine cosmică.

NOTĂ

Din punctul nostru de vedere, centriolii trasează direcțiile cardinale, Estul fiind direcția locului în care virusul a intrat în celulă și Vestul direcția locului prin care clona virusului va părăsi celula. Nordul este direcția locului prin care ARN-ul viral va intra în nucleul celulei și Sudul este locul prin care va ieși ARN-ul celular de transport.

Pitagoreicii reprezintă cele două căi prin litera ”Y” ce ilustrează prin brațele sale virtutea și viciul, ”calea zeilor” şi ”calea strămoșilor”. În simbolurile Renaşterii cele două căi sunt desemnate ca *via anta,* respectiv *via lata,* „calea îngustă” şi „calea largă”.

Zeul hindus, Ganesa, ”Domn al Cunoașterii”, cu simbolism asemănător cu a lui Ianus, este și el ”Stăpânul celor două căi”.

5. **Set = inserare genom**

Cuvântul *Set* are două sensuri opuse, acela de „temelie” şi acela de „zbucium” şi de „ruină”. Să mai precizăm că *namar* în ebraică, ca şi *nimr* din arabă, înseamnă „animal pestriţ”, nume generic dat tigrului, panterei şi leopardului; şi se poate spune că aceste animale îl reprezintă pe Nimrod, „vânătorul”, cum apare în Biblie, iar fondarea cetăţii Ninive şi a imperiului asirian de către Nimrod pare să se fi făcut efectiv în urma unei revolte a castei kşatriya împotriva autorităţii castei sacerdotale caldeene.

Dacă tigrul sau leopardul sunt și un simbol al lui *Set* egiptean, şarpele este un altul dacă ne referim la aspectul malefic ce îi este atribuit de obicei, cu atât mai mult cu cât Set l-a ucis pe fratele său Osiris, primind de la greci numele Tiphon.

Poziția lui Set față de Osiris este aceeaşi cu a lui Cain față de Abel, dar Set din Facerea este opusul lui Cain şi nu poate fi nici pe departe asimilat cu acesta. Dar șarpele are şi un aspect benefic, ce se găseşte de asemenea în simbolismul vechiului Egipt, în special sub forma şarpelui regal, „uraeus” sau vasilisc. Chiar în iconografia creştină, şarpele este uneori un simbol al lui Cristos; iar *Set* din Biblie este adesea privit ca o „prefigurare” a lui Cristos. Se poate spune că cei doi *Set* nu sunt în fond altceva decât cei doi şerpi din caduceul hermetic; sunt, dacă vrem, viaţa şi moartea, produse şi una, şi cealaltă de o putere unică în esenţă, dar dublă în manifestarea sa.

6. **Grota = nucleul celular**

Grota poate fi loc al naşterii sau loc al morţii şi al mormântului pentru că moartea şi naşterea nu sunt de fapt decât două ipostaze ale aceleiaşi schimbări de stare, şi că trecerea de la o stare la alta este întotdeauna privită ca urmând să se înfăptuiască în întuneric și peştera ar fi cel mai bun loc al acestei treceri. Moartea urmată de o „coborâre în Infern" care este acelaşi lucru cu călătoria în lumea subterană spre care grota este poarta de acces, nu poate reprezenta în mod riguros decât o pregătire a iniţierii, şi nimic mai mult; cât despre iniţierea însăşi, departe de a fi considerată ca o moarte, este, dimpotrivă, o „a doua naştere”, precum şi o trecere de la întuneric la lumină.

Departe de a fi un loc întunecos, grota iniţiatică este luminată din interior, aşa încât, dimpotrivă, în afara ei domneşte întunericul, lumea profană fiind în mod natural asimilată „întunericului exterior”, cea de „a doua naştere” fiind în acelaşi timp o „iluminare”.

„Grota inimii” este o expresie tradiţională cunoscută: cuvântul *guha,* în sanscrită, desemnează în general o grotă, dar se aplică şi cavităţii interne a inimii, şi ca atare inimii înseşi; această „grotă a inimii” este centrul vital în care sălăşluieşte nu numai *jivatman,* dar şi *atman* necondiţionat, care este în realitate identic cu însuşi *Brahma*. Cuvântul *guha* este derivat din rădăcina *gut,* al cărei sens este de „a acoperi” sau de „a ascunde”, sens care corespunde şi unei alte rădăcini similare, *gup,* de unde a rezultat *gupta,* care se aplică la tot ceea ce are un caracter secret, la tot ceea ce nu se manifesta în exterior: este echivalentul grecescului *Kryptos,* de unde cuvântul „criptă”, care e sinonimul grotei. Aceste idei sunt raportate la centru, considerat punctul cel mai lăuntric şi în consecinţă cel mai ascuns; în acelaşi timp, el se referă şi la secretul iniţiatic, considerat

fie în sine însuşi, fie ca simbolizând locul în care se săvârşeşte iniţierea, loc ascuns sau „acoperit", adică inaccesibil profanilor, la care accesul este interzis printr-o structură „labirintică" sau de alt gen (ca de exemplu „templele fără porţi" din iniţierea extrem-orientală), şi considerat mereu ca o imagine a centrului.

Pe de altă parte, este important de remarcat că acest caracter ascuns sau secret — în ceea ce priveşte centrele spirituale sau reprezentarea lor — presupune că însuşi adevărul tradiţional, în integralitatea sa, nu mai este accesibil tuturor oamenilor, indicând astfel faptul că e vorba de o epocă de „întunecare" cel puţin relativă.

Schema inimii este triunghiul al cărui vârf e îndreptat în jos („triunghiul inimii" fiind o altă expresie tradiţională); aceeaşi reprezentare schematică se aplică şi grotei, în timp ce aceea a muntelui (virus), sau a echivalentului său, piramida, este, dimpotrivă, un triunghi al cărui vârf e îndreptat în sus; aceasta demonstrează că este vorba de un raport invers, dar şi complementar într-un anume sens.

Conform tradiţiei hinduse, ceea ce se ascunde în „grota inimii" este însuşi principiul fiinţei care, în această stare de „învăluire" şi în raport cu manifestarea, e comparat cu ceva extrem de mic (cuvântul *dahara,* desemnând cavitatea în care sălăşluieşte acesta, se referă şi la ideea micimii sale), pe când, în realitate, el este ceva extrem de mare, tot aşa cum punctul e infim, chiar nul, din perspectivă spaţială, deşi el este principiul care a produs spaţiul întreg, sau tot aşa cum unitatea apare ca fiind cel mai mic număr, deşi ea le conţine principial pe toate, de la ea decurgând întreaga lor serie indefinită. Şi aici regăsim, prin urmare, expresia unui raport invers, principiul fiind considerat din două puncte de vedere diferite; dintre aceste două puncte de vedere, cel al micimii extreme se referă la starea sa ascunsă şi într-un fel „invizibilă", care nu mai este pentru fiinţă decât o „virtualitate", dar de la care se va efectua dezvoltarea spirituală a acestei fiinţe; aici se situează deci „începutul" *(initium)* acestei dezvoltări, ceea ce se găseşte într-o legătură directă cu iniţierea, înţeleasă în sensul etimologic al cuvântului; şi tocmai din acest punct de vedere grota poate fi considerată ca loc al celei „de-a doua naşteri"; referitor la aceasta, vom găsi astfel de texte: „Să ştii că acest *Agni,* care este fundamentul lumii veşnice (principiale) şi prin care aceasta poate fi atinsă, e ascuns în grotă (a inimii), ceea ce se referă, în ordinea microcosmică, la „a doua naştere" şi, de asemenea, prin transpunerea în ordinea macrocosmică, la analoaga sa care este naşterea lui *Avatara.*

Ceea ce sălăşluieşte în inimă este în acelaşi timp *jivatman,* din punctul de vedere al manifestării individuale, şi *Atman* necondiţionat sau *Paramatman,* din punctul de vedere principial; aceştia nu mai sunt diferenţiaţi decât într-un mod iluzoriu, adică relativ la manifestarea însăşi, şi formează un întreg în realitatea absolută. Sunt „cei doi care au intrat în grotă" şi despre care se spune, în acelaşi timp, că „locuiesc pe cel mai înalt vârf", aşa încât cele două simboluri, al muntelui şi al grotei, se reunesc în felul acesta. Textul mai adaugă că „cei care îl cunosc pe *Brahma* îl numesc umbră şi lumină"; toate acestea se leagă în mod special de simbolismul lui *Nara-narayana*: *Nara,* omenescul sau muritorul, care este *jivatman,* e asimilat lui *Arjuna,* iar *Narayana,* divinul sau nemuritorul, care este *Paramatman,* e asimilat lui *Krşna;* or, conform sensului lor, numele lui *Krşna* desemnează culoarea întunecată, iar acela a lui *Arjuna,* culoarea luminoasă, respectiv noaptea şi ziua, după cum sunt consideraţi ca reprezentând nonmanifestatul şi manifestatul. Un simbolism riguros asemănător, sub acest raport, se regăseşte la dioscuri, puşi, pe de altă parte, în legătură cu cele două emisfere, una întunecată şi una luminată. *Jivatman* şi *Paramatman* sunt de asemenea cele „două păsări" despre care se spune în alte texte că „stau pe un acelaşi copac" (tot aşa cum *Arjuna* şi *Krşna* stau în acelaşi car) şi că sunt „inseparabil unite" deoarece ele sunt în realitate una şi nu se diferenţiază decât în mod iluzoriu.

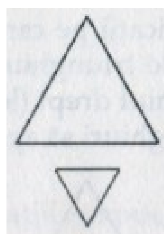
Grota este indicată ca loc închis în interiorul muntelui, iar în ebraică, cuvântul *hor* sau *hur,* scris cu litera *het,* înseamnă „peşteră" şi cuvântul *hor* sau *har,* scris de data aceasta cu litera *he,* înseamnă „munte".

Există deci o legătură strânsă între munte (capsida) şi grotă (nucleu celular), întrucât ambele sunt considerate simboluri ale centrelor spirituale, aşa cum sunt, de altfel, din raţiuni evidente, toate

simbolurile „axiale” sau „polare”, dintre care muntele este unul principal.

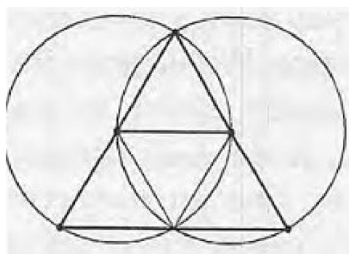
Grota trebuie privită ca fiind situată în interiorul muntelui care are un caracter mai accentuat „primordial” decât grota. Reprezentarea centrului spiritual prin munte corespunde chiar perioadei originare a omenirii terestre, în timpul căreia adevărul era în integralitate accesibil tuturor (de unde numele de *Satya-Yuga,* vârful muntelui fiind *Satya-Loka* sau „locul adevărului”). „Lumea celestă” a devenit, într-un anumit sens, „lumea subterană” (deşi, în realitate, nu ea s-a schimbat, ci condiţiile lumii exterioare şi, în consecinţă, raportul ei cu aceasta); „răsturnarea” e ilustrată prin schemele respective ale muntelui şi ale grotei care exprimă, în acelaşi timp, complementaritatea lor.

Pentru că textul *Upanişadelor* spune că Principiul, care rezidă în „centrul fiinţei”, este „mai mic decât un bob de orez, mai mic decât un bob de orz, mai mic decât un bob de muştar, mai mic decât un bob de mei, mai mic decât germenele din bobul de mei”, dar în acelaşi timp, „mai mare decât pământul, mai mare decât atmosfera (sau lumea intermediară), mai mare decât cerul, mai mare decât toate lumile împreună”, muntele este reprezentat schematic mai mare decât grota.

Muntele este cel ce corespunde aici ideii de „mărime”, iar grota (sau cavitatea inimii) celei de „micime”. Aspectul „mărimii” se referă, de altfel, la realitatea absolută, iar cel al „micimii”, la aparenţele relative la manifestare; este deci perfect normal ca primul să fie reprezentat aici printr-un simbol care corespunde unei condiţii „primordiale”, iar cel de-al doilea, printr-unul care corespunde unei condiţii ulterioare de „obscurizare” şi de „învăluire” spirituală.

Dacă facem laturile triunghiului inversat egale cu jumătatea celor din triunghiul ce simbolizează muntele sau piramida, triunghiul mic va diviza suprafaţa celui mare în patru părţi egale, dintre care una va fi chiar triunghiul inversat, în timp ce celelalte vor fi triunghiuri drepte aflate în anumite relații numerice.

Între ”grota inimii” și ”Oul Lumii” există o legătură ezoterică. „Oul Lumii” nu constituie reprezentarea „cosmosului” în starea sa de manifestare deplină, ci a punctului din care va purcede dezvoltarea acestuia; iar, dacă această dezvoltare este prezentată ca o expansiune ce se înfăptuieşte în toate direcţiile pornind din punctul său de plecare, este evident că acesta va coincide în mod necesar cu centrul însuşi. Reprezentarea biblică a Paradisului terestru, care este şi „Centrul Lumii”, e cea a unei incinte circulare care poate fi privită ca o cupă orizontală de formă ovoidală, dar şi

sferică; să adăugăm că, în fond, diferenţa dintre cele două forme constă în mod esenţial în faptul că sfera, extinzându-se în egală măsură în toate direcţiile ce pornesc din centrul ei, este cu adevărat forma primordială, pe când cea a oului corespunde unei stări deja diferenţiate, derivând din precedenta printr-un fel de „polarizare" sau dedublare a centrului.

"Oul lumii" este acel „germene" spiritual care, în ordinea macrocosmică, e desemnat de tradiţia hindusă ca *Hiranyagarbha,* adică, literal, „embrionul de aur"; or, acest „germene" este adevăratul *Avatara* primordial, şi am văzut că locul naşterii lui *Avatara,* ca şi al corespondentului său microcosmic, este reprezentat tocmai prin inimă sau grotă.

În diferite texte din Scriptură, Cristos este desemnat ca „germene".

Între *pinda,* embrionul subtil al fiinţei individuale, şi *Brahmanda* sau „Oul Lumii" există o analogie. Acest *pinda,* ca „germene" permanent şi indestructibil al fiinţei, se identifică cu „sâmburele nemuririi", numit *luz* în tradiţia ebraică. Se poate reține şi că asimilarea celei de-a „doua naşteri" cu „germinaţia" lui *luz* aminteşte clar de descrierea taoistă a procesului iniţiatic ca „endogenie a nemuritorului".

Conform fazelor dezvoltării spirituale: la baza coloanei vertebrale *luz* se află starea de „somn"; în inimă se află faza inițială a „germinației" sale, care este tocmai cea de-a „doua naştere"; „ochiul frontal" reprezintă perfecţiunea stării omeneşti, adică reintegrarea în „starea primordială"; în sfârșit, „coroana" capului desemnează trecerea la stări supraindividuale.

Şarpele încolăcit în jurul „Oului Lumii" şi reprezentat uneori în jurul lui *Omphalos* şi al betilului este, în acest caz, *Kundalini* încolăcit în jurul „sâmburelui nemuririi", care se află, de asemenea, în legătură cu simbolismul „pietrei negre"; la această poziţie „inferioară" a lui *luz* se face aluzie directă în formula hermetică: *Vizita inferiora terrœ, rectificando invenies occultum lapidem;* „rectificarea" înseamnă aici „redresarea" care marchează, după „coborâre", începutul mişcării ascensionale, corespunzătoare trezirii lui *Kundalini,* iar complementul aceleiaşi formule desemnează, între altele, această „piatră ascunsă" ca pe o *veram medicinam,* ceea ce o identifică şi cu *amrta,* hrana sau licoarea nemuririi.

Să mai reținem că denumirea de „embrion de aur" sugerează o anumită legătură cu simbolismul alchimic; vom mai vedea şi că grota inițiatică corespunde *athanor*-ului hermetic; aceste similitudini nu trebuie să ne uimească, fiindcă procesul „Marii Opere", în înţelesul său adevărat, nu este altceva, în fond, decât însuşi procesul iniţierii.

Dacă "a doua naştere" are loc în interiorul grotei, "a treia naştere" are loc în afara cosmosului și se datorează unei "ieșiri din grotă". Deci cea de „a doua naştere" nu este, în realitate, decât un punct de plecare.

Grota redevine un „mormânt", de data aceasta nu din cauza situării sale „subterane", ci din cauză că întregul „cosmos" este într-un fel un „mormânt" din care fiinţa trebuie să iasă acum; „a treia naştere" este obligatoriu precedată de „a doua moarte", care nu mai este moartea faţă de lumea profană, ci cu adevărat „moartea faţă de cosmos" (şi „în cosmos") şi, de aceea, naşterea „extracosmică" este întotdeauna asimilată unei „învieri". Pentru ca această „înviere", care este în acelaşi timp ieşirea din grotă, să poată avea loc, trebuie ca piatra care închide intrarea în „mormânt" (adică în grota însăşi) să fie ridicată.

Grota apare ca fiind unicul loc luminat şi, în mod obligatoriu, luminat chiar din interior, pentru că nici o lumină nu putea atunci să-i vină din afară. Grota, în ciuda acestei iluminări, devine relativ obscură, în raport nu cu ceea ce se găseşte în afara ei, ci, mai exact, cu ceea ce se află deasupra ei, dincolo de bolta sa, căci acolo e situat domeniul „extracosmic". S-ar putea considera, din acest nou punct de vedere, iluminarea interioară ca nefiind decît reflectarea unei lumini ce pătrunde prin „acoperişul lumii", prin „poarta solară", care este „ochiul" bolţii cosmice sau deschizătura superioară a grotei. În ordinea microcosmică, aceasta deschizătură corespunde lui *Brahma-randhra,* adică punctului de contact al individualităţii cu cea de „a şaptea rază" a soarelui spiritual, punct a cărui „localizare", conform corespondenţelor organice, se găseşte în coroana capului", reprezentată tot prin deschizătura superioară a *athanor*-ului hermetic. În dubla aplicaţie

macrocosmică şi microcosmică, grota va putea fi identificată simbolic şi cu „oul filozofal”, şi cu *athanor*-ul, în funcţie de referirile la diferitele grade ale dezvoltării în cadrul procesului iniţiatic, dar, în orice caz, fără ca semnificaţia sa fundamentală să fie în vreun fel alterată.

Iluminarea prin reflectare ne amintește de imaginea peşterii lui Platon, în care nu se văd decât umbre datorită unei lumini care vine din afară; iar această lumină este „extracosmică”, pentru că sursa ei este „Soarele inteligibil”. Eliberarea prizonierilor şi ieşirea lor din peşteră este o „revenire la lumina zilei” prin care ei pot contempla direct realitatea din care nu percepuseră până atunci decât o simplă reflectare; această realitate e constituită din „arhetipurile” eterne, posibilităţile conţinute în „permanenta actualitate” a esenţei imuabile.

Ieşirea finală din grota iniţiatică, considerată ca reprezentând „ieşirea din cosmos”, pare, conform celor spuse mai înainte, că trebuie să se efectueze în mod normal printr-o deschidere situată în boltă, chiar în vârful ei; această poartă superioară, desemnată uneori în mod tradiţional ca „butuc al osiei solare” şi ca „ochi cosmic”, corespunde, în fiinţa umană, lui *Brahma-randhra* şi coroanei capului. Totuşi, în ciuda referirilor la simbolismul solar întâlnite în cazuri asemănătoare, această poziţie „axială” şi „zenitală” se raportează mai direct, şi fără îndoială la origine, la un simbolism polar: acest punct, potrivit unor ritualuri „operative”, este cel de care stă suspendat „firul de plumb al Marelui Arhitect”, care marchează direcţia „Axei Lumii”, fiind astfel identificat cu însăşi Steaua Polară. Mai este de remarcat şi că, pentru ca ieşirea să se efectueze astfel, trebuie ca o piatră de boltă să fie îndepărtată din acelaşi loc; iar această piatră, prin chiar faptul că ocupă poziţia din vârf, are în structura arhitecturală un caracter special, unic chiar, pentru că ea este în mod natural o „cheie de boltă”.

Printre diferitele forme tradiţionale, sunt unele care dau anului un punct de plecare solstiţial, iar altele, unul echinocţial (cele ce țin cont de răsăritul planetei Venus care simbolizează mai sugestiv intrarea virusului în celulă); predominanţa astfel atribuită solstițiilor şi echinocțiilor îşi găseşte raţiunea de a fi în considerarea diferitelor perioade ciclice cărora aceste forme tradiţionale trebuie să le fie asociate în mod deosebit (cea mai veche este cea referitoare la planeta Venus).

Acestea fiind zise, grota „cosmică” va putea avea două porţi „zodiacale”, opuse pe direcţia axei N-S, corespunzând deci celor două puncte solstiţiale, dintre care unul va servi ca intrare, iar celălalt, ca ieşire.

7. Adunarea celor împrăștiați = autoasamblarea

O formulă masonică afirmă că sarcina maeștrilor constă în „a răspândi lumina şi a aduna ceea ce este împrăștiat”. Conform tradiției vedice, „ceea ce este împrăștiat” se referă la membrele lui *Puruşa* primordial, care a fost sfâşiat la primul sacrificiu îndeplinit de *Deva,* şi din care s-au născut, prin chiar această divizare, toate fiinţele manifestate. Aceasta este o descriere simbolică a trecerii de la unitate la multiplicitate, rezultând prin aceasta, că „adunarea a ceea ce este împrăștiat” sau reconstituirea lui *Puruşa,* aşa cum era el „înainte de început”, adică în starea nonmanifestată, nu este altceva decât reîntoarcerea la unitatea principială. Acest *Puruşa* este identic cu *Prajapati,* „Domnul fiinţelor făcute”, acestea fiind toate ieşite din el însuşi şi fiind prin urmare considerate, într-un anume sens, ca „progenitură” a sa; el este şi *Visvakarman,* adică „Marele Arhitect al Universului”, şi, în calitate de *Visvakarman,* el e cel ce săvârșește sacrificiul, fiind, în acelaşi timp, şi victima”; şi, dacă se spune că este sacrificat de către *Deva,* asta nu schimbă nimic în realitate, căci *Deva* nu sunt în definitiv nimic altceva decât „puterile” pe care el le poartă în sine.

Orice sacrificiu ritual trebuie privit ca o imagine a acestui prim sacrificiu cosmogonic; şi că, de asemenea, în orice sacrificiu, aşa cum remarca dl. Coomaraswamy, „victima, după cum arată cu evidenţă *brahmanii,* este o reprezentare a sacrificatorului, sau, aşa cum spun textele, ea este sacrificatorul însuşi; în acord cu legea universală conform căreia iniţierea *(dikşa)* constituie deopotrivă o moarte şi o renaştere, este evident că «iniţiatul este o ofrandă» *(Taittiriya Samhita,* VI, 1, 4, 5), iar «victima e în mod substanţial sacrificatorul însuşi» (*Aitareya Brahmana,* II, II)”. Aceasta ne conduce direct la simbolismul masonic al gradului de Maestru, în care iniţiatul se

identifică într-adevăr cu victima.

Și în concepţia creştină a sacrificiului, Cristos este, în acelaşi timp, victima şi preotul prin excelență.

În mitul lui Osiris, Isis adună membrele dispersate ale lui Osiris iar dispersarea membrelor lui Osiris este acelaşi lucru cu împrăştierea membrelor lui *Puruşa* sau ale lui *Prajapati*, cele două relatări nefiind altceva decât două versiuni ale descrierii aceluiaşi proces cosmogonic în două forme tradiţionale diferite. Trebuie menționat că, în cazul lui Osiris şi cel al lui Hiram, nu mai e vorba despre un sacrificiu, cel puţin în mod explicit, ci de o crimă, ceea ce este acelaşi lucru înfăţişat astfel sub două aspecte complementare, ca un sacrificiu sub aspectul său „devic” (virusul de bună voie intră în celulă pentru a fi dezmembrat) şi ca o crimă sub aspectul ei „asuric” (elementele celulare contribuie la dezmembrarea și dispersarea fragmentelor virusului).

În misterele greceşti întâlnim uciderea şi dezmembrarea lui *Zagreus* de către Titani, aceştia fiind echivalentul entităţilor *Asura* din tradiţia hindusă.

La fel, în Cabala ebraică, deşi nu mai este vorba nici de sacrificiu, nici de crimă, ci mai degrabă despre un fel de „dezintegrare” ale cărei consecinţe sunt de altfel aceleaşi, tocmai din fărâmiţarea trupului lui *Adam Kadmon* formându-se Universul cu toate fiinţele pe care le conţine, astfel încât toate acestea sunt un fel de bucăţele ale acestui trup, iar „reintegrarea” lor în unitate apare ca reconstituirea însăşi a lui *Adam Kadmon.* Acesta este „Omul Universal”, iar *Puruşa,* urmând unul dintre sensurile acestui cuvint, este şi „Omul” prin excelenţă; aşadar, e vorba aici de exact acelaşi lucru. Simbolismul reintegrării în centrul stării umane este întotdeauna aplicabil unor niveluri diferite, în virtutea corespondenţelor ce există între ele, aşa încât el poate fi raportat fie la o lume determinată, fie la întregul ansamblu al manifestării universale; iar reintegrarea în „starea primordială”, care de altfel este şi „adamică”, e ca o reprezentare a reintegrării totale şi finale, deşi ea nu este încă, în realitate, decât o etapă pe calea ce duce într-acolo.

A. Coomaraswamy spune că „esenţialul, în sacrificiu, constă în primul rând în a diviza şi, în al doilea rând, în a aduna laolaltă”; el comportă deci cele două faze complementare de „dezintegrare” şi de „reintegrare” ce constituie procesul cosmic în ansamblul său: *Puruşa,* „fiind unul, devine mai mulţi şi fiind mai mulţi, redevine unul”. Reconstituirea lui *Puruşa* este operată simbolic în special în construcţia altarului vedic care cuprinde, în diferitele sale părţi, o reprezentare a tuturor lumilor; iar sacrificiul, pentru a fi desăvârşit, necesită o colaborare a tuturor artelor, ceea ce asimilează sacrificatorul cu *Visvakarman însuşi.* Pe de altă parte, cum orice acţiune rituală, adică, în esenţă, orice acţiune cu adevărat normală şi conformă „ordinii” *(rita),* poate fi considerată ca având oarecum un caracter „sacrificial”, în sensul etimologic al acestui cuvînt (de la *sacrum facere),* ceea ce este adevărat pentru altarul vedic este de asemenea adevărat, într-un anumit fel şi în grade diferite, pentru orice edificiu construit conform regulilor tradiţionale, acţiunea rituală derivând, în realitate, dintr-un acelaşi „model cosmic”. Observăm că toate acestea se găsesc într-un raport direct cu un simbolism „constructiv” cum este cel al masoneriei; şi, de altfel, chiar în sensul cel mai imediat, constructorul adună efectiv materiale împrăştiate pentru a forma din ele un edificiu care, dacă este într-adevăr ceea ce trebuie să fie, va avea o unitate „organică”, comparabilă cu cea a unei fiinţe vii, dacă ne plasăm în punctul de vedere microcosmic, sau cu cea a unei lumi, dacă ne plasăm în punctul de vedere macrocosmic.

Același lucru îl putem spune despre reconstituirea unui cuvânt pornind de la elementele sale literale luate mai întâi izolat. Pentru a-l înţelege, trebuie să ne amintim că adevăratul nume al unei fiinţe nu este altceva, din punct de vedere tradiţional, decât expresia esenţei înseşi a acestei fiinţe; reconstituirea numelui este deci, simbolic, acelaşi lucru ca şi cea a fiinţei înseşi. Se cunoaşte, de asemenea, rolul pe care îl joacă literele într-un simbolism ca acela al Cabalei în ceea ce priveşte creaţia sau manifestarea universală; s-ar putea spune că aceasta este formată din literele separate ce corespund multiplicităţii elementelor sale şi că, reunind aceste litere, ea este astfel readusă la Principiul său, dacă această reunire este operată în aşa fel încât să reconstituie efectiv numele Principiului. Din acest punct de vedere, „a aduna ceea ce este împrăştiat” este acelaşi lucru cu „a

regăsi Cuvântul pierdut", căci, în realitate şi în sensul său cel mai profund, acest „Cuvânt pierdut" este tocmai adevăratul nume al „Marelui Arhitect al Universului".

Masonul care nu a ajuns la gradul de Maestru este încă incapabil de „a aduna ceea ce este împrăştiat" şi, de aceea, el „nu ştie decât să silabisească".

Asceza filozofică presupune "adunarea" sufletului risipit în trup, reconstituirea lui ca entitate autonomă, care să se poată desprindă singură şi să poată zbura din colivia cărnii.

8. Cetatea divină = clonă virus

În opera sa târzie, "*Despre cetatea lui Dumnezeu*" (De Civitate Dei), Augustin apreciază istoria omenirii ca pe o evoluție a cetății terestre, a oamenilor ("civitas terrena"), ce aspiră spre cetatea lui Dumnezeu ("Civitas Dei"). Tot Augustin identifică Cetatea lui Dumnezeu cu Biserica, iar istoria o plasează pe o axă temporală liniară care începe potrivit dogmei creștine de la facerea lumii de către Dumnezeu (Geneza biblică) și se termină în momentul Judecății de Apoi. Datorită păcatului originar, în urma alungării din Rai, întreaga creație divină se scindează în două entități spirituale. Astfel au apărut cele două cetăți: una este cea a spiritelor rele și malefice, Cetatea Satanei, a doua cetate fiind guvernată de legile divine. Este Cetatea lui Dumnezeu în care nu există decât iubire și dăruire pentru celălalt, o cetate sfântă ai cărei locuitori sunt într-o luptă permanentă și totală cu slujitorii Diavolului, război ce va dura până la venirea lui Christos pe pământ, până la Judecata de Apoi - moment ce marchează sfârșitul axei temporale a istoriei. Numărul locuitorilor acestei cetăți sfinte, al luptătorilor lui Christos trebuie să sporească continuu până la înfrângerea definitivă a diavolului. Cetatea lui Dumnezeu devine pentru creștinii occidentali, declarați de către Biserică ca fiind soldații lui Chrisos, un obiectiv viitor, un crez istoric, un deziderat ce trebuie transmutat din sfera teologică și spirituală în lumea reală, temporală, politică.

Grecescul *polis* şi latinescul *civitas*, care desemnează cetatea, corespund, prin rădăcinile lor, celor două elemente din care este format cuvântul *puru-şa*, deşi, din cauza anumitor schimbări fonetice de la o limbă la alta, faptul nu mai poate fi sesizat la prima vedere. Rădăcina sanscrită *pr* sau *pur* devine în limbile europene *ple* sau *pel,* aşa încât *pura* şi *polis* sunt strict echivalente; această rădăcină exprimă, din punct de vedere calitativ, ideea de plenitudine (sanscritul *puru* şi *purna,* grecescul *pleos,* latinescul *plenus,* englezescul *full)* şi, din punct de vedere cantitativ, pe cea de pluralitate (grecescul *polus,* latinescul *plus,* germanul *viel).* O cetate nu există decât prin însumarea unei pluralităţi de indivizi care o locuiesc şi care constituie „populaţia" ei (cuvântul *populus* având şi el aceeaşi origine). *Puruşa* umple prin prezenţa sa „Cetatea divină", împreună cu extensiunile şi dependenţele sale, adică integralitatea fiinţei care, fără această prezenţă, nu ar fi decât un „câmp" (*kşetra)* gol sau, cu alte cuvinte, o pură potenţialitate lipsită de orice existenţă actualizată. *Puruşa* este cel care, conform textelor upanişadice, luminează „acest tot" *(sarvam idam)* prin strălucirea sa, imagine a activităţii „nonacţionante" prin care este realizată orice manifestare, conform „măsurii" înseşi determinată de întinderea efectivă a acestei străluciri, tot aşa cum, în simbolismul apocaliptic din tradiţia creştină, „Ierusalimul ceresc" este luminat în întregime de lumina Mielului care stă „jertfit" în centrul său, adică într-o stare de „nonacţiune".

Jertfirea Mielului „de la începutul lumii" este, în realitate, acelaşi lucru cu sacrificiul vedic

al lui *Puruşa* care aparent se divide la originea manifestării, pentru a sălăşlui, în acelaşi timp, în toate fiinţele şi în toate lumile, astfel încât, deşi este în mod esenţial mereu unu şi conţine în mod principial totul în însăşi unitatea sa, el apare, în mod exterior, ca multiplu. Se spune că „în lume există doi *Puruşa,* unul destructibil şi altul indestructibil; cel dintîi este împărţit între toate fiinţele, al doilea este imuabil".

Latinescul *civitas* derivă dintr-o rădăcina *kei* care, în limbile occidentale, este echivalentul rădăcinii sanscrite *si* (de unde *saya*); sensul primar al acesteia este de repaos (grecescul *keisthai,* a sta culcat), iar sensurile ulterioare de reşedinţă sau de locuinţă stabilă, cum sunt cele ale unui oraş, reprezintă nişte consecinţe directe ale acestui prim sens. *Puruşa,* odihnindu-se în „Cetatea divină", poate fi considerat ca unicul ei „cetăţean" (*civis*), pentru că mulţimea locuitorilor care o „populează" nu există cu adevărat decât prin el, fiind în întregime rodul luminii lui şi însufleţită de chiar suflul (*prana*) său, razele luminoase şi suflul vital reprezentând în acest caz două aspecte ale lui *sutratma.* Dacă privim „Cetatea divină" (sau „împărăţia lui Dumnezeu", care conform cuvintelor evanghelice se găseşte „în noi") în accepţiunea ei cea mai strictă, ca fiind doar centrul însuşi al fiinţei, se înţelege de la sine că, în realitate, numai *Puruşa* sălăşluieşte aici și extensiunea acestui termen la întreaga fiinţă este şi ea legitimă, pentru că totul depinde numai de *Puruşa,* de la el deţinându-şi până şi existenţa. Funcţiile vitale şi facultăţile fiinţei sunt comparate adeseori, în raportul lor cu *Puruşa,* cu supuşii sau cu servitorii unui rege, şi există pentru ele o ierarhie similară aceleia dintre diferitele caste din societatea omenească.

În *Katha-Sarit-Sagara* este un mit sugestiv. Este vorba despre o cetate populată în întregime de automate din lemn, care se comportă în toate privinţele ca nişte fiinţe vii, atâta doar că nu cuvântă; în centru se află un palat unde stă un om care este „conştiinţa unică" a cetăţii şi cauza tuturor mişcărilor acestor automate pe care tot el le-a fabricat. Despre acest om se spune că este tâmplar, ceea ce îl asimilează lui *Visvakarman,* adică Principiului divin care construieşte şi ordonează Universul.

Simbolismul „Cetăţii divine" este susceptibil atât de o aplicaţie „macrocosmică", cât şi de una „microcosmică".

În toate cazurile, fie că se consideră centrul unei lumi sau centrul tuturor lumilor, există în acest centru un Principiu divin *(Puruşa* sălăşluind în soare[101], care este *Spiritus Mundi* din tradiţiile occidentale) ce joacă, pentru tot ceea ce este manifestat în domeniul cu pricina, acelaşi rol de „ordonator intern" ca şi *Puruşa* care sălăşluieşte în inima fiecărei fiinţe şi care coordonează tot ce este inclus în posibilităţile fiinţei respective. Simbolismul soarelui ca „Inimă a Lumii" explică, de altfel, pentru ce *sutratma,* care leagă orice fiinţă de *Puruşa* central, este în acest caz reprezentat prin „raza solară" numită *suşumna.* Diversele reprezentări ale lui *sutratma* demonstrează, de asemenea, că divizarea aparentă a lui *Puruşa,* în ordinea „macrocosmică", nu trebuie să fie înţeleasă ca o fărâmiţare ce ar veni în contradicţie cu unitatea sa esenţială, ci ca o „extensie" comparabilă cu aceea a razelor solare ce pornesc din centru; şi, în acelaşi timp, aşa cum *sutratma* este asemănat cu un fir *(sutra),* prin însăşi denumirea sa, simbolismul la care ne referim se află şi el într-un raport apropiat cu cel al ţesutului.

Constituirea şi organizarea oricărei cetăţi sau societăţi omeneşti trebuie, pe cât posibil, să aibă ca model „Cetatea divină". Imitarea acestui model (care este tocmai un „arhetip") va fi întotdeauna imperfectă, aşa cum o demonstrează cele spuse de noi mai înainte referitor la compararea lui *Puruşa* cu un rege; dar, oricum ar fi, numai în măsura în care va fi realizată această imitaţie se va putea vorbi despre „civilizaţie". Este suficient să spunem că tot ceea ce se numeşte astfel în lumea modernă, şi despre care se pretinde că ar constitui „civilizaţia" prin excelenţă, nu reprezintă decât o caricatură a acesteia şi adeseori chiar contrariul ei, în multe privinţe; nu numai că o asemenea civilizaţie antitradiţională nu merită în realitate acest nume, dar ea reprezintă riguros antiteza adevăratei civilizaţii.

---

101 Soare spiritual.

ALTE CETĂŢI DIVINE

Shambala

Este un tărâm foarte vast, de o frumuseţe paradisiacă. Ea nu este doar un paradis, ci este scena unei activităţi frenetice, şi mare parte din această activitate are ca scop susţinerea şi ghidarea spirituală a fiinţelor umane încarnate pe Pământ. Chiar şi textele vechi care descriu *Shambala* ne indică faptul că în această lume există un nivel tehnologic foarte avansat (locuitorii Shambalei folosesc de exemplu anumite vehicule de zbor foarte performante). Există aici arhive vaste care tezaurizează istoria şi spiritualitatea planetară, există temple splendide şi palate fastuoase.

Shambala, ne spune tradiţia tibetană, are forma unei flori de lotus cu opt petale, adică este împărţită în opt regiuni principale, iar în centru se află capitala, Kalapa, unde îşi are reşedinţa Regele Lumii. Fiecare dintre cele opt regiuni principale este împărţită în 12 domenii având fiecare un guvernator. Practic, în Shambala există 96 de provincii distincte, plus capitala, Kalapa, un oraş vast şi înfloritor, în care se află impresionantul palat al Regelui Shambalei. Descrierea tradiţională a Shambalei menţionează şi faptul că ea este înconjurată de munţi foarte înalţi şi imposibil de trecut, simbol evident al faptului că acest tărâm există într-o dimensiune paralelă subtilă, dar şi al protecţiei care face imposibil accesul în Shambala pentru fiinţe umane care nu merită acest lucru.

Shambala, ca tărâm spiritual care guvernează şi inspiră umanitatea şi planeta noastră, este în ultimă instanţă sursa tuturor învăţăturilor şi căilor spirituale autentice. Fie că noi ştim sau nu aceste lucruri, fie că le înţelegem sau nu, fie că le percepem direct sau nu, realitatea Shambalei este incontestabilă. Putem spune chiar că orice cale spirituală autentică „trece prin Shambala". Fiecare şcoală spirituală autentică este inspirată şi susţinută prin intermediul lumii tainice a Shambalei şi fiecare aspirant spiritual sincer este susţinut şi ghidat la rândul său de forţa tainică a înţelepţilor Shambalei şi a Regelui Lumii din Shambala.

În tradiţia spirituală planetară, Shambala apare deopotrivă ca început şi sfârşit, ca sursă a înţelepciunii şi orizont al speranţelor umanităţii. Toate culturile, toate legendele, toate marile mituri converg şi revelează o viziune comună, conform căreia există un tărâm tainic, locuit de înţelepţi şi înzestrat cu o neasemuită frumuseţe şi bogăţie. Acesta este denumit în tradiţia indiană, tibetană şi mongolă Shambala.

Shambala este locul de unde au pornit toate învăţăturile înţelepciunii şi de aceea este unanim considerată „centrul" spiritual al planetei Pământ. Deşi tradiţiile menţionează şi alte nume pentru acest focar tainic al spiritualităţii umane, suntem îndreptăţiţi să considerăm că este vorba de acelaşi tărâm al spiritelor foarte elevate, căci „înţelepţii au o lume comună". Centrul spiritual al planetei veghează permanent, în taină, asupra noastră. În Shambala este păstrat nealterat tezaurul universal de spiritualitate.

În perioadele dificile ale istoriei, când predomină pe planetă influenţa forţelor demoniace şi satanice – necredinţa, dizarmonia, conflictele, viciile, violenţa, întunericul etc. – centrul spiritual al planetei este ocultat, ascuns. Însă înţelepţii din Shambala şi mai ales Regele Shambalei continuă să vegheze asupra oamenilor, să inspire căutarea sufletelor elevate, dornice de adevărata cunoaştere şi iubitoare de Dumnezeu. Tot *Shambala* este cea care ne aduce speranţa pentru un viitor spiritual al umanităţii; pentru că din *Shambala* – se spune – vor porni armatele Luminii în confruntarea finală dintre Bine şi Rău, prevestită şi de Apocalipsa Sfântului Ioan. Cel care este acum Regele Shambalei va conduce lupta împotriva forţelor demoniace şi satanice pe care le va înfrânge. Astfel va reîncepe Vârsta de Aur a omenirii.

Prin urmare, regăsim în mitul *Shambalei*, analogic, cele trei aspecte ale trinităţii hinduse: Brahma, Vishnu şi Rudra Shiva, Divinul în aspectele sale de Creator, Menţinător şi Distrugător al Universului. Brahma este ipostaza lui Dumnezeu care dă naştere întregii manifestări, ca stăpân al Vieţii şi al forţei creatoare. Vishnu este aspectul divin care menţine viaţa şi, potrivit tradiţiei hinduse, se manifestă periodic pe Pământ, pentru a ajuta oamenii să depăşească momentele de răscruce sau pentru a revigora spiritualitatea şi credinţa în Dumnezeu. Al treilea aspect, Rudra Shiva

este asociat ipostazei terifiante a Divinului, care distruge răul şi pune capăt unei anumite manifestări pentru a începe o nouă creaţie.

Shambala manifestă aceleaşi trei faţete.

- Prima faţetă reprezintă sursa, izvorul, originea creatoare a înţelepciunii.
- A doua – tărâmul protector şi inspirator care menţine vie tradiţia spirituală.
- Iar a treia este faţeta către care se îndreaptă speranţele omenirii pentru renaşterea sa spirituală.

Prin forţa sa tainică provenită de la Dumnezeu, *Shambala* luptă cu succes împotriva răului care tinde să acapareze acum Pământul. Neîntâmplător, cel care este acum Regele *Shambalei* este numit Rudra Chakrin, Teribilul Purtător al Roţii. El este chiar acel Rege prin care se va manifesta pedeapsă divină pentru forţele satanice şi demoniace care caută să ia în stăpânire planeta noastră.

„*Shambala* nu este doar o legendă a trecutului, ci o realitate a prezentului. Nu doar misterioşii iniţiaţi tibetani ai secolelor trecute au reuşit să ajungă în Shambala. Un exemplu elocvent în acest sens este pictorul rus Nicholas Roerich (1874 – 1947), un personaj misterios şi fascinant, despre care apropiaţii săi spun că a fost în *Shambala* şi ale cărui scrieri şi picturi inspirate revelează cunoaşterea sa profundă asupra *Shambalei*. Nicholas Roerich a călătorit şi a trăit timp de aproape 20 de ani în India, Himalaya, Asia Centrală, China, Mongolia şi Tibet, studiind tradiţiile populare, explorând locuri misterioase şi sacre şi având ocazia să întâlnească iniţiaţi care l-au ghidat în căutările sale.

Avalon

Avalon este o insulă legendară, unde se spune că a fost făurită sabia regelui Arthur, *Excalibur*, și unde acesta a fost dus să îi fie vindecate rănile după ultima sa luptă. Insula este locuită de Morgan Le Fay și cele opt surori ale ei, care au puteri vindecătoare.

El Dorado

A apărut în urma ritualurilor populației Muiscas ce au născut legenda lui „El Dorado", "Bărbatul Aurit", "Indianul Aurit " sau „Regele Aurit". Povestea originală se găsește în cronica „El Carnero" a lui Juan Rodríguez Freyle.

„*În timpul ceremoniei din lagună au construit o plută din papură pe care au încărcat-o cu lucrurile cele mai de soi pe care le aveau[...]În tot acest timp laguna era înconjurată de jur-împrejur de barbați și femei împodobiți cu pene și bijuterii din aur[...]Apoi l-au dezbrăcat pe viitorul conducător și l-au uns cu o pastă lipicioasă peste care au suflat aur astfel încât să-i fie acoperit întregul corp. Odată urcat în plută i s-a pus la picioare o grămadă de aur și smaralde. Au urcat deasemenea cu el pe plută patru vasali care erau complet dezbrăcați, purtând o mare varietate de pene dar mai ales ieșeau în evidență prin multitudinea de bijuterii din aur: coroane, brățări sau cercei[...] Ajunși în mijlocul lagunei, indianul aurit a dat ofrandă zeilor tot aurul și toate smaraldele care erau așezate la picioarele lui, gestu-i fiind apoi imitat de ceilalți bărbați care-l acompaniau. Imediat după acest moment începeau muzica și dansul. Cu această ceremonie noul conducător era acceptat și recunoscut drept rege*."

Hiperboreea

În mitologia greacă hiperboreenii, sau hiperboreii (în greacă: Ὑπερβόρεοι sau Ὑπερβόρειοι, în latină Hyperborei), erau un popor mitologic. Grecii credeau că Boreas (greacă: Βορέας), vântul nordului, a trăit în Tracia, și că, prin urmare, Hiperboreea era o regiune nespecificată în ținuturile nordice dincolo de vântul de nord. Țara hiperboreenilor, numită în greacă Hiperboreea (Ὑπερβορέα sau Ὑπερβορεία) - „dincolo de Boreas" - era una perfectă, cu soarele strălucind douăzeci și patru de ore pe zi, iar pomii erau foarte roditori astfel încât produceau de două ori fructe pe an. De aceea surse moderne sugerează o posibilă localizare la Cercul Arctic sau la nord de acesta.

Valhalla

În mitologia nordică, Valhalla, Valhall (sau Valhöll, în limba nordică veche) este paradisul în care erau duși războinicii vikingi după moartea eroică în luptă.

Valhalla este palatul lui Odin, care avea 540 de uși. În *Valhalla* puteau mărșălui unul alături de celălalt 800 de soldați. Fiind palatul preferat de zeul Odin, sufletele războinicilor morți îi serveau acolo acestuia.

Sufletele războinicilor aveau să se antreneze pentru a forma o armată ("Armata Sufletelor Vii"), invincibilă până la sosirea *Ragnarok*-ului, când vor lupta alături de Odin. Odată cu venirea nopții, sufletele erau reconfortate cu aceleași tratamente ca și zeii.

Simbolurile regatului lui Odin erau doi corbi, unul reprezenta memoria, iar celălalt înțelepciunea.

Shangri-La

Shangri-La este un tărâm imaginar descris în romanul *Lost Horizon*, publicat în 1933, de scriitorul britanic James Hilton. În viziunea lui Hilton, *Shangri-La* este un loc mistic, armonios, în apropierea unei mănăstiri, în vestul munților Kunlun. *Shangri-La* a devenit sinonim cu paradisul pe pământ, în special cu tărâmul *Utopia* din munții Himalaya - o țară în permanență fericită, izolată de lumea exterioară. În romanul Lost Horizon, oamenii care trăiesc în *Shangri-La* sunt aproape nemuritori, trăind cu mult mai mult decât oamenii obișnuiți și îmbătrânind foarte încet. Cuvântul *Shangri-La* evocă atmosfera exotică a orientului. În scrierile vechi tibetane sunt menționate șapte astfel de locuri, sub numele de Nghe-Beyul Khimpalung. *Khembalung* este unul dintre beyuli („tărâmuri ascunse”) despre care se crede că au fost create de către *Padmasambhava* în secolul al VIII-lea ca locuri sacre, idilice, care au servit budiștilor ca refugiu în vremurile de război (Reinhard 1978).

Câmpiile Elizee

Câmpiile Elizee (în greacă Ἠλύσιον Πέδιον) este un tărâm paradisiac, de la capătul de apus al lumii, dincolo de fluviul Oceanus (Homer) în care ajungeau după moarte, după mitologia greacă și romană, eroii (din Epoca de aur) și oamenii virtuoși (enaretoi). Ea a fost uneori asimilată cu Insulele celor fericiți - Μακάρων Νήσοι, Makaron Nesoi (Hesiod, Munci și zile, p. 166), în latină: Fortunatae Insulae - sau, după Pindar, în Odele olimpice, *Insula celor fericiți* sau *Insula albă*.

Credința într-un asemenea tărâm, există și în alte religii. Câmpiile Elizee fac parte, după o parte din legende (vezi Eneida lui Vergilius) din Lumea subpământeană Hades (Ἅδης) sau așa zisa Lume de Jos (Kato Kosmos), alături de Tartar (Tartaros), locul haotic și sumbru de pedeapsă al celor care au făcut rele și păcătuit față de zei, ca de pildă al Titanilor, și Câmpia asfodelelor, unde duc o existență automată și ștearsă, asemănătoare oarecum cu cea de pe Pământ, cei care au făcut și fapte rele și bune, de o seamă.

În Câmpiile Elizee se află pășuni înfloritoare și domnește o veșnică primăvară, nu plouă, nici nu ninge, nu e frig și nu e cald, iar Zefirul (Ζέφυρος), vântul de vest, domolit, aduce o adiere răcoroasă și plăcută - δροσία. Apele râului Lethe (η Λήθη = Uitare) care le parcurg, conțin un nectar (νέκταρ) care, dacă este băut, face uitate toate necazurile și traumele suferite în existența terestră. Locuitorii Câmpiilor Elizee stau la umbra arborilor de tămâie (Μυρτιά) și se delectează practicând călăritul, întrecerile atletice, jucând cu zarul sau cântând și dansând. În fruntea acestui tărâm, după cum povestește Pindar, ar sta însuși Cronos, după ce a fost adus încoace, adormit cu licoarea *methú*, în căsnicie cu Rhea, sau judecătorul Radamant, soția sa Alcmena, și frații lui, Minos și Sarpedon (Pindar O1 II61 fragm.95).

După alte surse, ținutul ar fi condus de Kadmos, alături de soția sa, Harmonia. În așa numita Câmpie a Sosirii (πεδιάδα της άφιξης), cei morți sunt judecați de cei trei judecători Minos,

Radamanthus și Aiacus (Eakos) și trimiși, după caz, în Tartar, în Câmpia Asfodelelor sau în Elysium (Vergilius, Eneida 6.541). Câmpiile Elizee sunt descrise, între altele, în Odiseea lui Homer în cuvintele adresate de Proteus lui Menelau (Odiseea 4.563-568). Insulele celor Fericiți au fost identificate uneori cu Insulele Canare, iar Insula Albă Leukos – cu Insula Șerpilor din Marea Neagră, care ar fi devenit astfel reședința de după moarte a lui Ahile și Patroclus, a lui Aiax, Ifigenia, chiar și Medeea (după toate câte a făcut), uneori asociate lui Ahile.

În dumbrăvile Câmpiilor Elizee sau ale Insulelor celor Fericiți își au sălașul Orfeu și Musaeus, membri ai casei regale troiene (ca Anchise, tatăl lui Eneas), Menelau și frumoasa Elena, Rhadamant și Alcmena, Cadmos și Harmonia, Diomede.

Împărăţia cerurilor

Ierusalimul ceresc este descris din punct de vedere geometric în versetele 21:16-17 ale Apocalipsei lui Ioan. Cetatea sfântă apare „în patru colțuri și cu lungimea tot atâta cât și lățimea. Și a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii lungimea și lărgimea și înălțimea sunt deopotrivă”. În proporțiile cetății „lungimea și lărgimea și înălțimea ei sunt deopotrivă”. Aceste proporții sunt interpretate fie prin forma unui cub fie prin a unei piramide.

În Sfânta Evanghelie după Matei, Cap. 22 se vorbește despre Împărăția Cerului prin mai multe pilde:

1. *Isus le-a pus înainte o altă pildă şi le-a zis: „Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un om (ARN-ul viral) care a semănat o sămânţă bună în ţarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmaşul lui (ADN-ul celular), a semănat neghină între grâu şi a plecat. Când au răsărit firele de grâu şi au făcut rod, a ieşit la iveală şi neghina. Robii stăpânului casei au venit şi i-au zis: „Doamne, n-ai semănat sămânţă bună în ţarina ta? De unde are, dar, neghină?” El le-a răspuns: „Un vrăjmaş a făcut lucrul acesta.” Şi robii i-au zis: „Vrei, dar, să mergem s-o smulgem?” „Nu”, le-a zis el, „ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeţi şi grâul împreună cu ea. Lăsaţi-le să crească amândouă împreună până la seceriş; şi, la vremea secerişului, voi spune secerătorilor: „Smulgeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeţi-l în grânarul meu*”. (Mat 13 24-30)

2. Isus le-a pus înainte o altă pildă şi le-a zis: „Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muştar (virion) pe care l-a luat un om şi l-a semănat în ţarina sa. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate seminţele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile şi se face un copac, aşa că păsările cerului vin şi îşi fac cuiburi în ramurile lui.” (Mat 13 31-32)

3. Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de peşti. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, şed jos, aleg în vase ce este bun şi aruncă afară ce este rău. Tot aşa va fi şi la sfârşitul veacului. Îngerii vor ieşi, vor despărţi pe cei răi (elemente celulare) din mijlocul celor buni (elemente virale) şi-i vor arunca în cuptorul aprins (mitocondrii); acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor. Aţi înţeles voi toate aceste lucruri?”, i-a întrebat Isus. „Da, Doamne”, I-au răspuns ei. Şi El le-a zis: „De aceea orice cărturar, care a învăţat ce trebuie despre Împărăţia cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi şi lucruri vechi”. (Mat 13 47-52)

Insula Albă

Numită Insula Albă de romani și Leuke de către greci, este situată la est de gurile Dunării, în Marea Neagră, în dreptul oraşului-port Sulina, la 44 kilometri de uscat și numită de români Insula Şerpilor (proteine virale).

În mitologia elenă se spune că era creaţia lui Neptun, zeul mărilor. Este denumită Insula Albă datorită numeroaselor construcţii din marmură albă. Tot legendele Greciei antice povestesc că zeiţa Thetis s-a rugat de zeul Poseidon să scoată din adâncul mării o insulă (capsidă) pentru fiul său Achile (genom viral), care fusese omorât într-o luptă împotriva Troiei. Conform unor relatări, edificiul antic avea un diametru foarte mare, de formă pătrată, iar în partea estică a sanctuarului se afla templul închinat lui Achile. Arhitectura templului este specifică epocii numite ciclopeană, asemănătoare celor din Thesalia şi Tracia, adică din ziduri ridicate din blocuri mari de piatră şi îmbinate fără ciment, calcarul din care au fost fasonate conferind construcţiei o culoare albă. Pe micuţa insulă, pe lângă sanctuarul lui Achile, s-au aflat mai multe edificii de cult în care au locuit preoţi.

Insula Albă era considerată un loc paradisiac, fiind locul unde se refugiau sufletele morţilor. Arheologii sovietici au descoperit în zonă numeroase ruine subacvatice.

Așa cum susține Andrei Oișteanu în ”*Grădina de dincolo. Zoosophia*”: insula apare ca simbol în multe basme, legende, mituri şi cărţi sacre.

În sens cosmogonic, insula poate fi simbolul unui „*tărâm transcendent, participând la realitatea absolută şi deosebindu-se, ca atare, de restul Creaţiei stăpânite de legile devenirii şi ale morţii*”.

O astfel de insulă este *Svetadvipa* - insula albă - din tradiţia hindusă şi budistă, pe care ajungeau în zbor cei ce depăşeau condiţia umană.

Insula poate fi şi un loc unde trăiau sufletele morţilor „glorioşi" (eroi, aristocraţi, iniţiaţi), aşa cum sunt „insulele fericiţilor" din tradiţiile egiptene, celtice, elenistice ş.a.

„Insulele fericiţilor" le găsim şi în vechile texte alchimice chineze, fiind prezentate ca tărâmuri paradisiace locuite de iniţiaţi sau magicieni care au obţinut nemurirea.

XI. PELERINAJUL

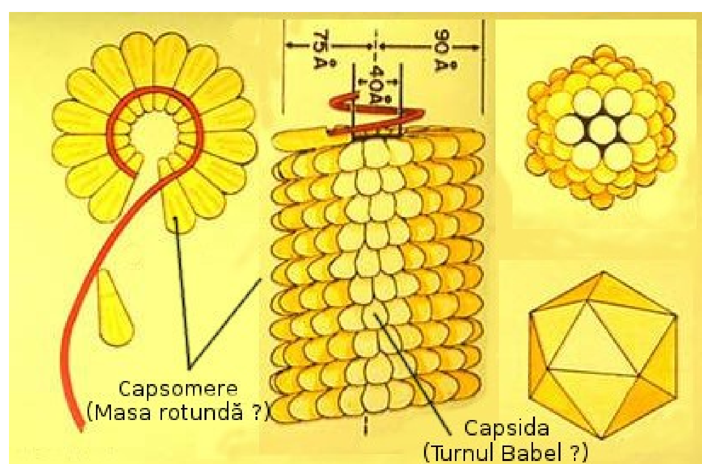
Virusul, încă subiect de controversă între specialişti, este fiinţă şi nefiinţă pentru că îl putem împărţi, privit în oglindă (*aşa cum văd şamanii şi nu numai*), în două părţi principale: o parte nevie (ca o piatră) – capsida şi o parte vie – ARN-ul viral (*Omul Universal, adică, după Fabre d'Olivet, „Fiinţa care cuprinde în esenţa ei universală pe toţi oamenii care sunt, au fost şi vor fi”*), ambalate într-o „blană” de proteine, la care poate renunţa înainte sau după intrarea în celulă. Odată intrat în celulă, virusul urmează o strategie în doi paşi. În primul pas simulează un mic război de tatonare pentru a încheia un pact cu celula prin care aceasta să accepte să fabrice şi elemente ale virusului în schimbul îmbunătăţirii proceselor ce se desfăşoară în celulă. În al doilea pas rupe pactul şi cucereşte celula prin integrarea în ADN-ul acesteia. În general, multiplicarea virusului cuprinde şapte etape [dar poate fi defalcată în două (*solve/decapsidare et coagula/asamblare*), în trei (*nigredo, albedo şi rubedo*), în nouă, sau în douăsprezece]: ataşarea, decapsidarea, transcriptaza inversă, integraza, transcrierea, autoasamblarea şi maturizarea (*ziua de odihnă a lui Dumnezeu*).

Stăpânind echipamentul de producere a proteinelor necesare refacerii sale, virusul îşi multiplică componentele obţinute prin dezmembrarea sa, plasându-le în noi oamenii, urmărind cu grijă procesul pentru a evita ca aceste fragmente să se piardă în circuitul metabolic al celulei. După autoasamblare şi maturizare, părăseşte ca nou lumea care l-a regenerat. Ciclurile se repetă atâta timp cât nu este desconspirat (*de Antihrist/sistemul imunitar*), sau se termină diviziunea celulară (*Judecata de Apoi*). Dacă este desconspirat, virusul părăseşte celula distrugând-o (*Apocalipsa*). Tot ce se întâmplă în lumea celulei virusate, numită de noi „sacră”, se reflectă în lumea noastră care este sub controlul total al metabolismului acesteia, omul fiind o biată marionetă. Profesorul Luis P. Villareal şi echipa sa de cercetare susţin că omul este rezultatul acţiunii unui virus, iar doctorul Mark Young de la Universitatea de Stat din Montana afirmă fără echivoc: **suntem viruși.**

Putem spune acum, fără să exagerăm, că omul a fost făcut „după chipul şi asemănarea virusului” (observaţi doar cum, noi oamenii, distrugem natura).

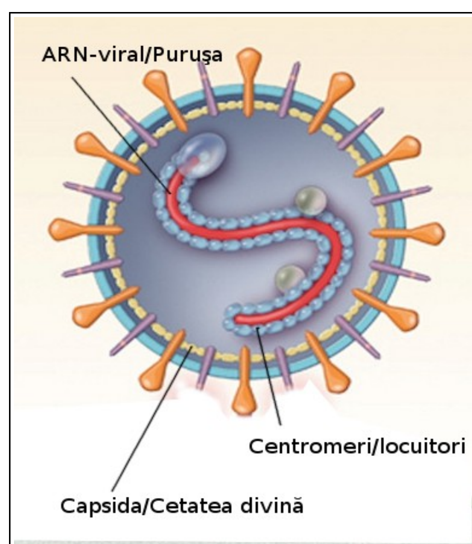
CETATEA DIVINĂ

Noi identificăm „*cetatea divină*” cu „*virusul care se asamblează*”. Ea a fost descrisă în diverse moduri de Enoh, de Sf. Augustin, de basme şi este reflectată şi în hinduism. Aflăm din cartea lui Rene Guenon - „*Simboluri ale ştiinţei sacre*”, pg. 447, că: *Puruşa*, cuvânt ce cuprinde ideea de cetate ce însumează o pluralitate de indivizi (*capsomere*), cuprinde şi ideea de plenitudine, adică putem spune că *puruşa* umple prin prezenţa sa „cetatea divină” (*capsida*), luminează acest tot prin strălucirea sa, aşa cum „*Ierusalimul ceresc*” este luminat în întregime de lumina Mielului care stă jertfit în centrul său, adică într-o stare de „nonacţiune”.

Jertfirea Mielului de la „începutul lumii” (*decapsidarea virusului*) este acelaşi lucru cu sacrificiul vedic a lui *Puruşa*, care aparent se divide la originea manifestării, pentru a sălăşlui, în acelaşi timp, în toate fiinţele (*în ADN-ul uman*).

Puruşa (*ARN-ul viral*), odihnindu-se în „cetatea divină” (*capsidă*), poate fi considerat ca unicul ei cetăţean, pentru că mulţimea locuitorilor (*capsomeri/credincioşi*) care o „populează” nu există cu adevărat decât prin el, fiind în întregime rodul luminii lui şi însufleţită de suflul său. Conform cuvintelor evanghelice, „Cetatea divină” (*Împărăţia lui Dumnezeu/virusul*) se găseşte „în noi”, mai exact *Puruşa* este în ADN.

Sunt multe exemple de cetăţi divine, precum Vaikuntha, Thula, Avalon, Shambala, Nedeia şi Noul Ierusalim, chiar şi Atlantida, cu precizarea că ea reprezintă virusul vechi, cel ce s-a decapsidat, de unde şi ideea de scufundare a ei.

O imagine mai dificil de înţeles a cetăţii divine este Turnul Babel (*însemnând „încurcătură” dar şi „poarta zeilor”)*, pomenit în cap. 11 din Geneză, este un zigurat cu 7 nivele circulare şi baza pătrată, îmbinând magistral faze ale multiplicării virusului. Baza pătrată ne arată că cele 7 etape ale multiplicării virusului se sprijină pe celulă şi amestecarea limbilor este faza de integrare a genomului viral în ADN-ul celulei, cele două genomuri, conform cunoştinţelor ştiinţifice de azi, sunt un limbaj şi combinarea lor este un amestec.

O imagine care spune multe despre adevărata situaţie de fapt a omului, o găsim sub formă de mit în „*Katha-Sarit-Sagara*”. Este vorba de o cetate populată în întregime de automate din lemn, care se comportă în toate privinţele ca nişte fiinţe vii, iar în centru se află un palat (*în religii este numit templu*) în care stă un om care este „conştiinţa unică” a cetăţii şi cauza tuturor mişcărilor acestor automate, pe care tot el le-a fabricat. Despre acest om se spune că este tâmplar, adică

Visvakarman, principiul divin care construieşte şi ordonează universul (*construeşte şi asamblează virusul*).

Şi civilizaţia Borg din serialul Star Track este un fel de cetate divină, iar printre realizatorii filmului sigur se află oameni care ştiu mai multe decât bănuim noi.

Construirea oricărei case, a oricărui sat şi oraş, a oricărei ţări şi oricărei civilizaţii trebuie să aibă ca model, pe cât posibil, „cetatea divină”.

PIATRA NEAGRĂ

Noi susţinem că „*Piatra neagră*” spre care se îndreaptă gândurile tuturor musulmanilor, piatra neagră pe care au plantat-o romanii pe Via Apia, „*capetele negre*” pe care le analizează Rene Guenon în aceeaşi carte menţionată mai sus, această piatră de temelie, face aluzie tot la virus.

În sens superior, culoarea neagră simbolizează starea principială a nonmanifestării, iar virusul, până a pătrunde într-o celulă este o simplă piatră, un cristal ce poate rămâne în această stare un timp nedefinit. Nonmanifestarea, hinduşii au numit-o Krsna-nemuritorul (Krsna însemnând negru sau întunecatul). Imnul din Rigveda, VIII.85 se referă la un „picur negru” un simbol foarte exact pentru virus.

Culoarea neagră este asociată şi „feţelor” sau „capetelor” umane şi unor ţări ca Atlantida (*feţe negre*), Egipt (*pământ negru*), Ţara Românească şi Moldova (*ţara neagră*), China (*poporul negru*), în general unor ţări în care se afla efectiv un centru spiritual al unei tradiţii, imagine a centrului spiritual suprem, fiind într-un fel „Centre ale Lumii”, locuri de unde virusul începe multiplicarea, înserându-se în ADN-ul uman.

Dacii (*dac* este o îndulcire a numelui *trac* care înseamnă Dragon), ca popor hiperborean, coborau din Pelasgos, născut direct din "Pământul Negru" (*după Nicolae Densuşeanu*), adică direct din virus, deci popor primordial, primul modificat genetic. Marea dacică este "Neagră". Valahii, cei de la nord de Dunăre, au fost denumiţi de toate popoarele "Valahi Negri", iar ţara "Valahia Neagră". Kara Ulaghi, Kara-Iflak, de către turci: Kara-Ulak de Sârbi şi Bulgari.

După Vasile Lovinescu „valac” sau „vandalac”, în unele părţi ale ţării, înseamnă Balaur sau Dragon, ca şi Dragoş Vodă – descălecătorul Moldovei. Ţara lui Harap-Alb este totdeauna condusă de un Negru Vodă, al căror semn de recunoaştere este particula iniţială IO, care desemnează o fiinţă ce absoarbe în ea substanţa unui munte, exact ce este virusul.

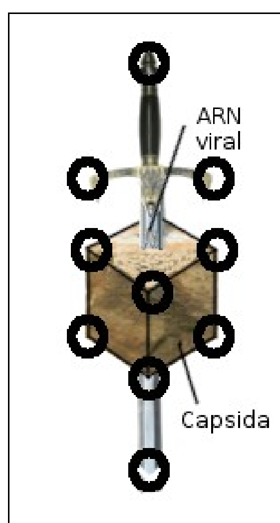
Cronicarul arab Rashid ad-Din’s a menţionat cucerirea Valahiei în jurul anului 1270, de către tătarii lui Nogai, trecând prin țara "qara ulagh" (vlahilor negri) și prin Transilvania unde i-au înfrânt pe "ulagh" (vlahi). În limba germană cuvântul *walh* sau *walah*, înseamnă "străin" şi pe care noi îl interpretăm „străin de Terra” cu atât mai mult cu cât numele zeului Zamolxis are şi el sensul de străin.

De la Vasile Lovinescu aflăm că pe Prut, la Ştefăneşti în Moldova, este o stâncă în care se află un templu şi-n el stă Ştefan Cel Mare cu un răboj incomplet în mână, ce simbolizează după noi un virus a cărui asamblare nu a fost terminată şi a cărui întoarcere poporul o aşteptă, la fel cum este aşteptată şi întoarcerea lui Isus. Acelaşi lucru se poate spune despre ascunşii dar veşnic vii (*vivit non vivit*) regele Arthur, regele Lear, sau Manu, regi fără moarte, a căror domnii nu au nici început, nici sfîrşit, cel mult ocultări în cicli obscuri, urmînd să se remanifeste la timpul potrivit.

Mai există o legătură între zeiţa Cibele şi simbolul ei „piatra neagră”. Rene Guenon spune că această piatră avea o formă conică, reprezentare schematică a unui munte neterestru (capsida). Pe de altă parte „pietrele negre” sacre au origine celestă (vin din afara celulei). În India există tradiţia că altădată munţii (*viruşii*) zburau şi Indra i-a fixat de Pământ (*celulă*) cu trăsnetul său. Axa reprezentată de munte face legătura dintre cer şi pământ şi de-a lungul acestei axe se efectuează căderea „pietrei negre” şi reînălţarea sa finală (*a noului virus asamblat, că ce altceva se poate reînălţa*). Expresia „*lapis lapsus ex caelis*” (piatra căzută din cer) ne spune că această piatră se află în exil pe parcursul şederii sale terestre, de unde, conform unor tradiţii, trebuie să urce din nou la ceruri, ceea ce virusul face. În orice caz, „piatra neagră” are legătură cu „sâmburele nemuririi”

(*ARN-ul viral din om*). Se pot face conexiuni şi cu Graalul care a fost cioplit dintr-o piatră preţioasă desprinsă de pe fruntea lui Lucifer (*pe care nu cred că greşim dacă-l identificăm cu virusul, pentru că devine personaj pozitiv imediat ce pune stăpânire pe celulă*), este în formă de cupă conţinând elixirul nemuririi, ba ar fi chiar o carte ceea ce nu este de loc greşit dacă ne referim la ARN-ul viral şi are legătură şi cu al treilea ochi ce s-ar fi pierdut la căderea din Rai. Are legătură cu piatra Lia Fail (*piatra destinului*), care după Sfântul Pavel ar fi chiar Cristos însuşi, Fiul lui Dumnezeu şi care ar fi devenit piatra *şetiya*, plasată sub chivotul Legământului, marcând „centrul lumii" ca şi Omphalos-ul din Delfi. Identificările fiind simbolice ne spune că nu poate fi vorba decât de aceeaşi piatră, virusul. El corespunde tuturor sensurilor atribuite „pietrei negre" şi Graalului. Mircea Eliade ne spune în „Tratatul de istorie a religiilor", pg. 230, că la populaţia *gond* din India centrală este obiceiul de a se amplasa lângă mormântul unui defunct o stâncă enormă, înaltă de până la 3 metri, indicând că sufletul acelui mort locuieşte în stâncă (în virus), că stânca a devenit o casă a mortului. Numai căpeteniile, magicienii şi războinicii (*posesorii de fragmente de virus*) beneficiau de această atenţie. Ideea primă şi fundamentală a acestor pietre este „transmutarea" sufletului în piatră, mortul însufleţind piatra, sălăşluind într-un corp mineral, deci indestructibil.

Nu trebuie să omitem nici sabia Excalibur înfiptă în piatră, a regelui Arthur şi nici legătura ei cu arborele sefirotic care ilustrează schematic sabia (ARN viral) şi piatra (capsida), deci cu prima moleculă vie cu carbon pur, care are culoarea neagră.

Legenda regelui Arthur şi variantele ei, mai vechi sau mai noi, fac şi ele trimiteri la virus, scoţându-i în evidenţă noi şi noi caracteristici, parcă pentru a ne convinge că ipoteza noastră este cea corectă, iar cei care vor să scoată anumite caracteristici ca fiind prea fanteziste sunt, ca de obicei, într-o mare eroare. Dar să urmărim întâi firul epic:

„*Tatăl viitorului rege Arthur, Uther Pendragon, se îndrăgostise de Ygraine, soţia celui mai fidel om al sau, prinţul Gorlois. O dorinţă copleşitoare a pus stăpânire pe el; în cele din urmă, l-a convins pe vrăjitorul său Merlin să prepare o băutură fermecată (alţii spun că o iarbă fermecată pentru deschiderea porţilor cetăţii unde locuia Gorlois), care îl ajută să capete înfăţişarea lui Gorlois. Îl ucide pe acesta, şi sub chipul sotului intră în dormitorul Ygrainei. Arthur a fost rodul pasiunii lui Uther pentru Ygraine. După moartea lui Uther, nobilimea este chemată de Merlin, pentru a încerca să elibereze sabia Excalibur din piatra magică pe care scria: „Cel care va scoate sabia din piatră, va fi rege". Singurul care reuşeşte să scoată sabia este Arthur, ajuns între timp matur. Devenit rege, se căsătoreşte cu frumoasa Morgause, urmând sfatul nobilului Loth of Lothian. Cei doi au avut un copil împreună, pe Mordred, fără să ştie că este de fapt sora lui, fiica lui Gorlois şi Ygraine. Aflând adevărul, Arthur este nevoit să se despartă şi să se recăsătorească cu Guinevere. Stabilit la Camelot, instituie ordinul celor 12 Cavaleri ai Mesei Rotunde, care erau egali, neexistând nici un privilegiu pentru vreunul din ei, nici măcar pentru regele Arthur. Un*

singur loc era liber, fiindu-i destinat acelui cavaler care, într-o bună zi, ar fi găsit Sfântul Graal, cel mai de preţ obiect al lumii creştine, pocalul din care a băut Iisus Hristos la Cina cea de Taină.

Conform credinţelor, Graalul a fost adus pe acele meleaguri de către Iosif din Arimateea, care a fugit de pe Tărâmul Sfânt de teama evreilor. Soţia lui Arthur, Guinevere, s-a îndrăgostit de unul dintre cavaleri, Sir Lancelot. Mordred îi va acuza în public de adulter si trădare. Lancelot si Guinevere fug, însoţiţi de un grup de cavaleri, însă Arthur îi urmăreşte şi are loc o luptă sângeroasă. Între timp, Mordred preia tronul lui Arthur, profitând de absenţa acestuia. Reîntors, Arthur şi cavalerii săi fideli îl înfruntă pe Mordred şi pe oamenii lui. Pe câmpul de luptă, Arthur îşi răneşte mortal fiul, dar Mordred, cu ultimele puteri, îl străpunge şi el cu sabia pe Arthur. Regele rănit este dus cu o barcă pe malul unui lac fermecat, într-o capelă construită de Iosif de Arimathia pe insula mistică Avalon".

Analizând numele unor personaje din această legendă apar amănunte surprinzătoare. De exemplu:

Numele lui Arthur ar proveni din galezul *arth* (mai vechiul *art)*, însemnând "urs", sugerând că *art-ur*, "omul-urs", este forma inițială iar simbolismul ursului l-am analizat în capitolul „De ce n-are ursul coadă”. Alţii leagă numele Arthur de Arcturus, cea mai strălucitoare stea din constelația Boötes, în apropiere de Ursa Mare (Ursa Major - Marele urs). *Arcturus* din latina clasică ar fi devenit *Arturus* în latina vulgară, iar strălucirea sa și poziția pe cer i-ar fi făcut pe oameni să o considere "paznicul ursului" și "conducător" al celorlalte stele din Boötes. Sau, "Arthur" nu e un nume personal, ci un epitet, fiind considerat nu numai un mare razboinic, ci şi un «trimis» al tărâmului «Annwvyn» (sau Annwn), care, în mitologia celtică, însemna «Cealaltă Lume» şi despre care se spune că era un loc minunat, în care stăpâneau tinereţea şi fericirea veşnică, în care bolile lipseau, iar hrana se găsea din abundenţă (tocmai virusul).

Epitetul Pendragon a lui Uther, tatăl regelui Arthur, este (compus din cuvântul *welsh* „pen”, care înseamnă "cap/şef/de sus" și cuvântul latin “dragon” care înseamnă „dragon/războinic/guvernator șef”, a fost interpretat de Geoffrey of Monmouth în „Historia” ca însemnând "cap de dragon", și că ciclul Lancelot-Graal înseamnă „agăţat de dragon”. Potrivit lui Geoffrey și a lucrărilor bazate pe versiunea lui, Uther a dobândit epitetul de „Pendragon” când a asistat la o cometă prevestitoare sub formă de dragon şi care l-au determinat să folosească dragoni pe stindardele sale. Potrivit lui Robert de Boron și ciclul Graalului, fratele mai mare al lui Uther (numit în altă parte Aurelius Ambrosius) ar fi văzut cometa și a primit numele de "Pendragon", iar Uther a luat acest epitet după moartea acestuia. Uther mai este descris în literatura modernă ca un personaj obsedat sexual, care devine impotent mai târziu din cauza unei leziuni (şi virusul poate fi socotit într-un fel impotent).

Marion Zimmer Bradley hirotonită, nu întâmplător, ca preoteasă într-una din bisericile catolice gnostice, face ordine în încurcata legendă a regelui Arthur în cartea „Negurile” şi apoi în seria „Avalon”. Aici puteţi descoperi singuri alte legături uluitoare pentru că noi ne oprim, nu înainte de a mai preciza că în acelaşi context al culorii negre Adam a fost făcut din lut negru (ARN viral) şi suflare de viaţă (ADN celular) şi că Arrian pomenește în istoria dedicată patriei sale, Bithynica din secolul al II-lea î.Hr., de o nimfă numită Tracia, cunoscătoare a plantelor tămăduitoare și născocitoare de melodii. Numele acesteia îl poartă ținuturile tracilor, cunoscute înainte sub denumirea de Pèrke (fragmentul 13 din Bithynica). Rădăcina indogermanică „per-/pir/per(k)” semnifică „stânca”, „piscul” sau "piatra", ceea ce denotă cultul tracic al unei divinități a munților, identificată de greci cu frigiana Cybele. Fiul acesteia s-a numit Pèrkos sau Peiros și a fost venerat chiar și în epoca Imperiului Roman, sub forma de "Heros equitans", a unui războinic trac călare, reprezentat uneori pe pietrele funerare romane. Toponimul Pirin/Perin al munților din sud-vestul Bulgariei este derivat din numele acestui zeu, care devine sub influența elenă Sabazios. Acest zeu al luminii zămislește apoi cu Zeița Mamă pe sacerdotul cultului său, identificat cu regele trac Rhesus, cu Orfeu și cu Zamolxis, acesta din urmă fiind numit și „Orfeul nordic”.

PELERINAJUL[102]

Mecca sau Mekka este cetatea sfântă a musulmanilor şi ţine de geografia sacră: ea este un Tărâm Sfânt prin excelenţă şi prototip al tuturor tărâmurilor sfinte. Sanctuarul Ka'ba din Mecca este un loc de pelerinaj pentru arabii idolatri care se închină la pietre şi prin Profetul Muhammad devine loc de pelerinaj ritual şi pentru toţi musulmanii. Ka'ba este punctul spre care trebuie să-şi îndrepte fața orice musulman în timpul rugăciunii rituale. Direcția, către Ka'ba numită *kibla*, este marcată în orice moschee printr-o nișă aflată în peretele opus ușii de la intrare, numit și peretele kibla, către care stau cu fața cei prezenți. *Kibla* este calculată cu exactitate pentru fiecare loc de rugăciune. Prezența nemusulmanilor este total interzisă în Mecca și în împrejurimile sale. Pelerinii au o viză specială care atestă apartenența lor la religia islamică. Pe drumurile care duc spre Mecca sunt numeroase puncte de control menite să-i depisteze pe eventualii intruși.

La sanctuarul Ka'ba din Mecca pământească se organizează în fiecare an pelerinaje, dar nimeni nu s-a întrebat: de ce ?

Şi labirinturile gravate pe dalele bisericilor erau totodată semnătura unor confrerii iniţiatice si substituirile pelerinajelor la Sfântul Mormânt. De aceea în centru poţi afla gravat unori fie arhitectul însuşi, fie Templul din Ierusalim, fie alesul ajuns în Centrul lumii sau în simbolul acestui centru. Credinciosul care nu putea îndeplini în realitate pelerinajul parcurgea în genunchi labirintul, până ce ajungea în centru, la locurile sfinte. Însă Centrul Ceresc pe care-l protejează labirintul nu poate fi atins decât de iniţiaţi sau de cei ce au firul Ariadnei.

Pelerinajul este una din tehnicile utilizate de virus, pentru asamblarea finală prin fixarea în mintea omului a etapelor necesare acestui proces. Fragmentul de virus, eliberat după moartea purtătorului, se va îndrepta reflex spre zona de asamblare și nu se va lăsa reintrodus, prin uitare, în metabolismul celular. Toate religiile practică ritualul pelerinajului, dar cel de la Mecca este cel mai spectaculos şi mai transparent în privința scopului (la egipteni şi tibetani, reprezentantul divinităţii aşezat la capul mortului, dirijează sufletul acestuia spre locul de asamblare).

Sanctuarul Ka'ba, de formă cubică (*Ka'ba înseamnă cub şi este o „piatră de fundație*) reprezentând celula, are în colțul de est o piatră neagră strălucitoare, reprezentând virusul (răsăritul soarelui) și despre care musulmanii cred că e trimisă din rai (virusul vechi)[103]. Mai există o porţiune curbată de marmură albă, în formă de semicerc numită *Hatim*. I se mai spune și Peretele lui Ismail. Ea reprezintă un fragment din corpul virusului sau începutul asamblării. Rezultă că Abraham reprezintă virusul care s-a dezmembrat la intrarea în celulă, iar Ismail este noul virus nefinalizat, așteptând sufletele musulmanilor pentru finalizarea asamblării.

SEMNIFICAŢIA CIFREI ŞAPTE

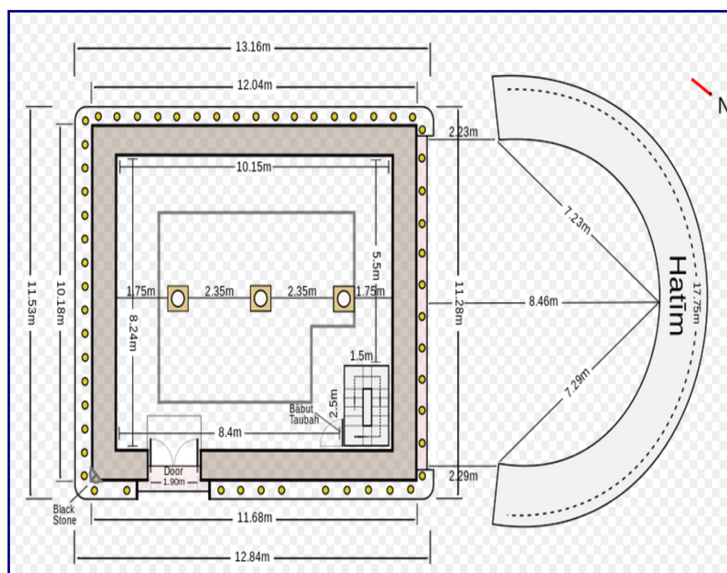
În timpul pelerinajului se fac 7 tururi în jurul Kaabei (în interiorul celulei), ceea ce reprezintă cele 7 etape ale replicării, sau cele 7 reîncarnări, începând din colțul pietrei negre (de la virusul care a pătruns în celulă), tot aşa cum fecioara sacră din Babylon se urcă pe cele şapte terase ale Ziguratului, lepădând un văl la fiecare terasă, rămânând goală în faţa zeului, simbolizând o hierogamie între o muritoare şi un zeu (nu trebuie pierdută din vedere nici coborârea Inanei în Infern, nici cei şapte paşi făcuţi de Budha sub o umbrelă albă/protecţia virusului vechi).

Aluzie la virus se face și în timpul ceremoniei de intrare în starea de sacralitate ce constă în purificarea prin abluțiune/spălare (virusul îndepărtează orice urmă lăsată de celulă în timpul încarnării acestuia) și adoptarea ținutei de pelerinaj care constă, la bărbați, în două bucăți de pânză

102 Cuvântul latin „peregrinus", din care a derivat cuvintele „pelerin" şi „pelerinaj" înseamnă „străin" (virusul este străin de celulă) şi „călătorie" (călătorie prin celulă, purtat de circuitul metabolic al acesteia), ambele având înţeles iniţiatic, fiind folosite şi în masonerie, pelerinul ca şi companionul fiind un străin pornit într-o călătorie spirituală. Treptele iniţiatice erau descrise ca părţi ale unei călătorii, sau în limbaj religios, un pelerinaj care ţinteşte Paradisul terestru (locul de autoasamblare).

103 Zeiţa *Ka'ba* întrupată în piatra de la Mecca este considerată „casă", „locuinţă", „matrice", a zeului masculin (phallos) şi este numită „fecioara coaptă". Mircea Eliade, „Alchimie asiro-babiloniană".

(albă) fără cusături sau noduri (simbolizând unitatea și anularea multiplicității), purtată și de Isus Hristos de altfel și având același simbolism; pentru femei însă nu există o ținută anume în afară de cea tradițional islamică, pentru că ele reprezintă doar celula care a fost mama provizorie a virusului. Bărbații se rad în cap (îndepărtarea părului simbolizând decapsidarea virusului), iar femeile își taie simbolic o șuviță[104].

Și băutul apei de la izvorul Zamzam, este o aluzie la etapa cheie a clonării ARN-ului viral, petrecută în nucleoplasmă. Aceasta, reprezentând ”*apa vie*” din basme, este dătătoare de nemurire, spre deosebire de citoplasmă care, reprezentând ”*apa moartă*”, a contribuit la încarnare.

Alte aluzii sunt:

- parcurgerea de șapte ori a distanței (de 394m) dintre colinele Safā și Marwah, în amintirea rătăcirilor disperate ale lui Hagar și copilului său, Ismail, părăsiți în deșert (celulă), adică a celor 7 etape ale clonării;
- oprirea pe muntele (platoul) Arafat, situat la 19 km de Mecca, de la prânz și până la miezul nopții, într-o stare de meditație;
- Sărbătoarea Sacrificiului în ziua de 10, celebrată prin sacrificarea unui berbec sau a unei cămile în amintirea gestului lui Abraham de a-și sacrifica fiul, pe Ismail, pentru a-și dovedi credința în Dumnezeu, gest oprit de Dumnezeu prin trimiterea unui berbec (*omul de Neanderthal*) care a fost sacrificat în locul fiului.
- „*aruncarea cu pietre în Satan*” la Minā, o localitate între Arafat și Mecca, adică aruncarea a șapte pietricele (cele șapte etape ale multiplicării virusului) în direcția a trei stânci (ribozom) ce-l simbolizează pe diavol. În Alungarea demonilor din ţinutul Gherghesenilor (Gadareni) descrisă de Marcu apare pedeapsa prin „lapidare” adică uciderea cu pietre a unei persoane considerată în unanimitate a fi vinovată (socotită definitiv pângărită, adică criminal irecuperabil). Şi Iov a fost alungat cu pietre de consătenii săi. Culmea este că mai există societăţi care practică lapidarea. Prin acest gest de declanşare a mecanismului „Ţapului ispăşitor” e ca şi cum a-i spune virusului

104 Tăierea părului corespunde nu numai cu un sacrificiu, dar şi cu o capitulare: renunţarea - voită sau impusă - la virtuţi şi prerogative, intr- un cuvânt, la propria-ţi personalitate. Urme ale acestei credin-ţe pot fi regăsite nu numai in groaznica scalpare săvîrşită de indienii din America, dar ţi in călugărire care presupune, aproape întotdeauna, tăierea părului In Franţa, cînd lumea a început să-şi taie părul, regii şi nobilii şi-au păstrat pletele lungi, în semn al puterii. Părul despletit sau răsfirat pe umeri semnifică atitudinea rituală. Pletele dispuse in jurul capului sînt, de asemenea, o imagine a razelor solare. Ele participă la relaţiile cu Cerul. Portul părului lung defineşte cali-tatea aristrocratică sau regală. Păr scurt poartă servitorii sau persoanele de rang inferior. In alte părţi, tăierea părului este suspendată pe durata unui război, a unei călătorii sau în urma unui jurămint făcut in faţa altarului.

(încorporat în acele persoane) să intre în pietre şi să plece.

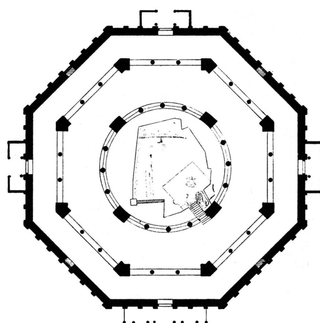
Se mai putea urca pînă în cer depăşindu-se pe rînd cele şapte etaje ale Ziguratului babilonian, fiecare etaj reprezentând o fază a multiplicării virusului. Ziguratele desemnează monumente sacre specifice antichităţii mesopotamiene şi elamite; astăzi mai pot fi admirate astfel de monumente în Irak şi Iran, particularitatea lor fiind construcţia în trepte. Capela din vârful ziguratului corespunde cerului, etajele corespunzând pământului, iar porţile infernului situate la baza ziguratului corespund atît cerului, cât şi pământului, ne spune Patrick Negrier în cartea „Ziguratele şi Biblia". Filosoful francez consideră că ziguratele au fost primele scări spirituale din cultura universală; aceste scări spirituale ale vechii Mesopotamii simbolizau urcarea progresivă a individului dincolo de cele şapte păcate capitale, dincolo de egotismul său, dar şi accesul la altruism, la universalism.

În cartea „Mitul sfâşiat" unde Vasile Lovinescu, la pg. 153, analizează doina lui Neculai Istrate spune: cele şapte zâne (*ARN-ul viral cu cele şapte etape de multiplicare/mercurul filosofal labil şi rătăcitor*), coborând în spirală ca Sfântul Duh, nu-şi găsesc sălaş pe pământ decât în „mirarea copilului" şi în „atenţia concentrată a Contemplativului" şi, acolo unde poposesc, când puterile Cerului se unesc cu puterile Pământului, o Insulă Albă (*virus în curs de asamblare*) se ridică din Ocean, o Ethiopie (*piatră neagră/virus*) se coboară din Cer. Cel ce a ascultat cu răbdare doina este menit să se întoarcă în Apele Superioare, în Ţara Făgăduinţei, trecând întâi prin copilărie.

Cupola Stâncii este un sanctuar islamic construit în Ierusalim între anii 687-691 de califul Abd al-Malik, fiind cea mai veche construcție islamică funcțională din lume. În apropierea Cupolei Stâncii se află Moscheea Al-Aqsa, în locul numit de evrei și de creştini Muntele Templului, iar de către musulmani Nobilul Sanctuar.

Conform tradițiilor islamice, piatra din centrul domului este locul de unde Profetul Mohamed urcase într-o lungă călătorie de noapte (*locul pe unde a intrat virusul în celulă*) către Rai (*către locul unde virusul se asamblează*), probabil în anul 621 d.Hr, alături de îngerul Jibril. Acolo a întâlnit mai mulți profeți, precum Ibrahim (Abraham) și Musa (Moise), și i-au fost oferite rugăciunile islamice dinainte să ajungă iar pe pământ. Un citat din Coran spune că Muhamed a plecat într-o călătorie de noapte (*fazele replicării*) instatanee de la "moschee sfântă" (Mecca) spre "moscheea cea mai îndepărtată" (*Ierusalimul ceresc*).

Potrivit învățaților evrei din vechime această piatră se afla în interiorul Sfintei Sfintelor în Templul din Ierusalim, iar pe ea era așezat Chivotul Legământului. Piatra era folosită de înalții preoți care ofereau sacrificiile în timpul Zilei Ispășirii Iom Kipur. Legendele rabinice de asemenea susțin că facerea lumii a început cu această piatră (*virus*), și de aceea ea purta numele de „*Piatra de fundație*".

În iudaism este locul unde Avraam a îndeplinit încercarea lui Dumnezeu pentru a vedea dacă era dispus să-și sacrifice fiul Ishak (Isaac). Musulmanii consideră că acest eveniment s-a întâmplat implicându-l pe celălalt fiu a lui Avraam (*Ibrahim pentru musulmani*), Ismail (Ismael), și a avut loc în deșertul din Mina (*celula*).

Acesta este posibil să fie unicul caz în care există un raport între „piatra neagră" şi „piatra

cubică”, corespunzând situaţiei cereşti iniţiale şi finale a aceleeaşi „pietre negre”.

Că pelerinajul este o mimare a deplasării spre un loc situat în lumea sacră (spre locul unde a început să se asambleze virusul) este reflectat în poezia „*Noapte de decemvrie*”, în „*Talassa*” sau în poemul „Lewke” ale lui Alexandru Macedonski.

Poetul Alexandru Macedonski, care până la vârsta de şase ani a fost un copil bolnăvicios, având crize regulate de o „*nervozitate extremă, expus la un soi de absențe de conștiință momentane*” şi cărora biografii poetului nu le-au sesizat importanţa, descrie în poezia „*Noapte de decemvrie*”, chemarea pe care o aude poetul căzut în transă, de a se duce, nu la Mecca pământescă ci la Mecca cerească, unde nu se poate ajunge decât după moarte.

Spre Meka-l răpeşte credinţa -- voinţa,
Cetatea preasfântă îl cheamă în ea,
Îi cere simţirea, îi cere fiinţa,
Îi vrea frumuseţea -- tot sufletu-i vrea --
Din tălpi până-n creştet îi cere fiinţa.

Din „Dictionarul de motive şi simboluri literare“ apărut în stânga Prutului, aflăm că Mekka este simbolul idealului spre care aleargă sufletul omenesc. Că „*Cetatea prea sfântă*”, înconjurată de ziduri albe, constituie un „*centru al lumii*” şi un spaţiu sacru, simbol deopotrivă cosmologic şi paradiziac. Fascinantă prin frumuseţe, Mekka reprezintă tărâmul pur al Ideii, adică Absolutul. *„Nălucă sublimă", „vis ceresc", „cetate de vise", „regină a magiei",* cum o numeşte poetul Alexandru Macedonski, Mekka e sinonimă cu perfecţiunea. Nici geniul nu poate ajunge, în viaţa lui pământeană, la Ideea pură ci doar o poate zări. Natura umană cu adevărat superioară e fascinată de absolut (Mekka), iar acesta nu poate fi atins decât „*per aspera*", prin efort sfâşietor, prin *pustie.* În finalul poemului, semnificaţia termenului devine tragică, în el contopindu-se Absolutul şi moartea.

După C. Noica, Mekka, în lumea pământească, *„ar fi să fie”*, pentru că pe măsură ce căutătorul se apropie, idealul se îndepărtează. Geniul ajunge la absolut abia în „*Mekka cerească*”, adică în eternitate.

Poezia lui Macedonski subliniază că pentru a ajunge pe tărâmul Făgăduinţei nu trebuie să ai funcţii înalte, nu trebuie să fii frumos şi că nu se ajunge mergând în linie dreaptă, ci „cotit”, adică în spirală.

Rămâne nălucă în zarea pustiei
Regina trufasă, regina magiei,
Frumoasa lui Meka -- tot visul ţintit,
Şi vede pe-o iazmă că-i trece sub poartă...
Pe când şovăieşte cămila ce-l poartă...
Şi-n Meka străbate drumeţul pocit,
Plecat şchiop şi searbăd pe drumul cotit --
Pe când şovăieşte cămila ce-l poartă...

Observăm şi aici descrierea virusului în *„drumeţul pocit*” (pocit putând însemna: insuficient dezvoltat fizic, fiind doar un fragment, avorton din punctul de vedere al celulei, copil lepădat), *şchiop şi searbăd”* (în călătoriile prin lumea sacră, şamanii, iniţiaţii şi alţii sunt ajutaţi de fiinţe cu defecte fizice/vedeţi Jung).

În poemul Lewki (insula Leuke), Macedonski subliniază că „Tărâmul Făgăduinţei” este o stâncă.

Ancorează, marinare! Iată: noaptea s-a lăsat
Şi tu, stâncă solitară, fii cu braţele deschise:
Î-ţi sunt frate, căci ca tine sunt şi culme şi abise,
Şi-ţi aduc un corp în zdrenţe şi un suflet sfâşiat.

Calea întoarsă, calea şerpuită, calea rotăcită, drumul mortului reprezintă direcţia sufletului spre lumea de dincolo.

Se poate lua în considerare şi cazul tribulaţiei întâlnit la evrei după împrăştierea lor şi la bohemieni (ţigani crescători de cai). Se ştie că semnele distinctive ale „pelerinilor" erau scoica (numită a Sfântului Iacob) şi toiagul; acesta din urma, care are de asemenea un strâns raport cu bastonul companionic, este desigur un atribut al călătorului, însa are multe alte semnificaţii. În ce priveşte scoica, în anumite regiuni ea era numita „creusille", şi acest cuvant trebuie apropiat de „creuset", ceea ce ne readuce la ideea de încercări, considerată în mod mai particular conform unui simbolism alchimic şi înţeleasă în sensul de „purificare", Katharsis-ul pitagoreicilor, care era tocmai faza pregătitoare a initierii. Scoica fiind privită în mod mai special ca atributul Sfântului Iacob, trebuie să facem în această privinţă o remarcă privind pelerinajul la Catedrala Sfântul Iacob (span. Santiago) de Compostela. Rutele pe care le urmau altădată pelerinii sunt numite, şi în zilele noastre, „căile Sfântului Iacob"; însă această expresie are în acelaşi timp o cu totul altă aplicaţie: „calea Sfântului Iacob", în limba ţăranilor, este şi Calea Lactee; şi acest lucru va părea poate mai puţin surprinzător dacă se remarcă faptul că, etimologic, Compostela înseamna „câmp înstelat". Întâlnim aici o altă idee, cea a „călătoriilor celeste", în corelaţie de altfel cu călătoriile terestre, relevându-se o anumită corespondenţă între situarea geografică a locurilor de pelerinaj şi însuşi ordinul sferei cereşti. Trebuie de asemenea notat că, oricât de diferiţi erau cei ce parcurgeau rutele, inclusiv negustorii ambulanţi şi chiar cerşetorii, se stabilea între ei, din raţiuni greu de definit, o anumită solidaritate ce se traducea prin adoptarea în comun a unui limbaj convenţional special, „argoul scoicii" sau „limba pelerinilor".

Să mai examinăm un ultim punct, în legătură cu expresia „nobili calatori" aplicată iniţiaţilor, sau cel puţin unora dintre ei, tocmai datorită pelerinajelor lor. Despre aceştia, M. O. V. De L. Milosz scria urmatoarele: „Nobilii călători", acesta este numele secret al iniţiaţilor din antichitate, transmis prin tradiţia orală celor din Evul Mediu şi din timpurile moderne.

Epitetul „nobili" pare să indice faptul că ea trebuie să desemneze, nu orice iniţiere în mod indistinct, ci în mod propriu o iniţiere a Kshatriyas-ilor, sau ceea ce se poate numi „arta regala", expresie păstrată pînă în zilele noastre de masonerie. Altfel spus, ar fi vorba în acest caz de o iniţiere ce se raportează, nu la ordinul metafizic pur, ci la ordinul cosmologic şi la aplicaţiile legate de acesta, sau de tot ceea ce, în Occident, a fost înţeles sub denumirea generală de „hermetism". Astfel, dl. Clavelle are dreptate să spună că, în timp ce Sfântul Ioan corespunde punctului de vedere pur metafizic al Tradiţiei, Sfântul Iacob ar corespunde mai degrabă celui al „ştiintelor tradiţionale"; şi, chiar fără a evoca apropierea, totuşi foarte plauzibilă, cu „maestrul Iacob" al companionajului, multe indicii concordante tind să dovedească faptul că această corespondenţă este efectiv justificată.

Într-adevăr, la acest domeniu, care se poate califica drept „intermediar", se raportează tot ceea ce s-a propagat pe calea pelerinajelor, la fel şi tradiţiile companionajelor sau cele ale bohemienilor. Cunoasterea „micilor mistere", adică a legilor „devenirii", se dobândeşte parcurgând „roata lucrurilor"; însă cunoaşterea „marilor mistere", fiind cea a principiilor imuabile, necesita contemplarea imobilă în „marea solitudine", în punctul fix care este centrul roţii, polul invariabil în jurul căruia se efectuează, fără a participa la ele, revoluţiile Universului manifestat.

Pelerinajele iniţiaţilor nu se deosebeau de obişnuitele călătorii de studii decât prin faptul că intinerariul lor coincidea în mod riguros, sub aparentele sale de parcurs aventuros, cu aspiraţiile şi aptitudinile cele mai tainice ale adeptului. Exemplele cele mai ilustre ale acestor pelerinaje ne sunt oferite de Democrit, iniţiat în tainele alchimiei de preoţii egipteni şi de magul Ostanes, precum şi în doctrinele asiatice prin călătoriile sale în Persia şi, după unii istorici, în India; Thales, format în temple din Egipt şi din Chaldeea; Pitagora, care vizitase toate ţările cunoscute de antici (şi foarte probabil India şi China) şi a cărui şedere în Persia a fost marcată de întâlnirile cu magul Zaratas, în Galia prin colaborarea sa cu druizii, în fine în Italia prin discursurile sale în faţa Adunării Bătrînilor din Crotona. Acestor exemple li se pot adauga călătoriile lui Paracelsus în Franţa, Austria, Germania, Spania şi Portugalia, Anglia, Olanda, Danemarca, Suedia, Ungaria, Polonia, Lituania,

Valahia, Carniola, Dalmaţia, Rusia şi Turcia, de asemenea călătoriile lui Nicolas Flamel în Spania, unde Maestrul Canches l-a învăţat să descifreze faimoasele figuri hieroglifice ale Cărţii lui Abraham Evreul. Anii de călătorie ai lui Wilhelm Meister au aceeaşi semnificaţie iniţiatică. Poetul Robert Browning a definit natura secretă a acestor pelerinaje ştiinţifice într-o strofă deosebit de bogată în intuiţie:

„*Îmi văd calea precum pasărea zborul fără urmă;*
într-o zi, ziua Lui de bucurie, am ajuns.
El mă indruma, El călăuzeşte pasărea".

XII. PASĂREA PHOENIX

Pasărea Phoenix în Bestiarul din Aberdeen

Răspândite în mitologia multor popoare, păsările nemuritoare sunt cunoscute sub numele de Semendar, Garuda, Huma, Simorgh, Fenghuang, Khyung, Milcham, pasărea Rok, Pasărea Măiastră, Feniz, Pasărea de foc şi nu în ultimul rând: Pasărea Phoenix (numită Bennu în Egipt). Unele caracteristici ale lor le întâlnim la animale fantastice ca grifonul, struţo-cămila etc.

Păsările nemuritoare sunt prezente în creaţii literare, pictură, heraldică şi sculptură. În *Mahabharata* este redată naşterea păsării nemuritoare, iar în Ramayana se descrie intervenţia ei, alături de Rama în lupta cu şerpii.

Toţi cei care, ştiuţi sau neştiuţi de către noi, au avut legătură cu alchimia şi ezoterismul, pomenesc despre ea. Herodot şi Hesiod susţin că au văzut pasărea cu ochii lor, Ovidiu o descrie în "*Metamorfoze*", Tacitus o pomeneşte în "*Anale*", Plinius o descrie în "*Istoria naturală*", Claudius Claudianus în „*Idile*", poetul Attar (sec. al XIII-lea) în „*Colocviul păsărilor*", Martial în "*Epigrame*". Găsim mitul ilustrat în manuscrisele iluminaţilor din secolul 12, în miniaturi celtice, în stampe japoneze şi în sculptura lui Brâncuşi, care spunea: „*Eu văd această Pasăre de aur foarte departe - la o sută de kilometri depărtare şi de o asemenea măreţie, încât să umple întreaga boltă cerească*".

Printre caracteristicile principale enumerăm:

- este nemuritoare, dar la 500, 1000, 1500 şi chiar 13 000 de ani, trebuie să se autosacrifice pentru a renaşte din nou.
- Este singura din specia ei, deci nu se poate reproduce;
- Atunci când lunga sa viață este pe terminate, își simte sfârșitul și își face un cuib din plante aromatice și tămâie; dă foc cuibului, se întinde, arzând odată cu cuibul, iar din cenușa sa se formează o altă pasăre. Noua pasăre o îngroapă pe cea precedentă, punându-i rămășițele într-

un înveliș de smirnă şi tămâie în formă de ou;

- A apărut în oceanul primordial ca un ou, ce va fi spart de Brahma pentru a ieşi din el auria pasăre solară;
- Este invizibilă;
- A încheiat un pact cu zeii şi cu şerpii Naga, oferind la schimb Amrita, elixirul nemuririi, dar pe care, în final, i-a păcălit;
- Este androgin, are şi sex masculin şi sex feminin;
- Este om-pasăre, are chip de om, trei ochi şi cioc de vultur, aripi roşii şi picioare terminate cu gheare;
- Dacă o atingi, o vezi sau stai în umbra ei (protecţia ei), eşti fericit pentru tot restul vieţii;
- o pană de a ei poate să lumineze o întreagă cameră;
- Monștrii Naga (*șerpi uriași cu mai multe capete, cei ce încarnau răul şi puterile htonice*) sunt cei mai mari dușmani ai ei;
- un neam de păsări uriaşe, dotate cu inteligenţă şi care au o organizare socială proprie;
- este feroce;
- este considerată regele păsărilor;
- Stă cu ghearele înfipte în demonul Hiranjakasipu şi poartă pe aripile desfăcute şi pe piept imaginea celor trei emanaţii ale lui Shakti, divinitate reprezentând viaţa, moartea şi renaşterea. În mijloc se află figura demiurgului Brahma;
- simbolizează lupta vieţii cu moartea, a binelui cu răul;
- la început era considerată malefică, un zmeu, un balaur sau chiar diavol. Zgrupţuroiul înaripat arăta ca un zmeu cu corp de pasăre, coadă de şarpe şi cap de om, o întruchipare a forţelor răului;
- este considerată începutul creației, marcând începutul Timpului;
- este manifestarea reînvierii lui Osiris;
- Este considerată a fi o pasăre oraculară, anunță sfârșitul timpului;
- Este un simbol al înaltei virtuți, al grației şi al puterii;
- în enciclopedia chineză ”*Shou weng*” (”Explicarea semnelor”) din secolul I e.n se spune că are cioc de cocoș, gușă de rândunică, gât de șarpe, pe trup desene ca de dragon, coadă de pește; din față arată ca o lebădă, din spate ca un unicorn, iar spinarea pare de broască țestoasă. Este ilustrată uneori în literatura antică şi medievală, ca având un nimb, accentuându-se astfel legătura păsării cu Soarele. Cele mai vechi reprezentări indică nimburi cu 7 raze, asemănătoare cu cele ale lui Helios (*personificarea Soarelui în mitologia greacă*). Pliniu cel Bătrân o descrie ca având o creastă pe cap; mai este descrisă ca o pasăre cu aripi de 30 de paşi şi penele de 12 paşi; e atât de mare, încât poate ridica în gheare un elefant; Kurzii o socotesc o pasăre albă, lungă de 18 metri. În „Idile", Claudius Claudianus portretizează astfel pasărea Phoenix: „*Ochii săi scânteiază de o lumină tainică, în jurul gâtului penele îi strălucesc ca flacăra, deasupra capului are o creastă roşie al cărei vârf luceşte ca o stea şi revarsă în întunericul nopţii o lumină senină, picioarele îi sunt roşii ca purpura de Tyr, un cerc de azur îi învăluie aripile, iar partea superioară îi este împodobită cu pene aurii*”;
- apariție acesteia este semnul instaurării unei păci magnifice în lumea subcelestă;
- este o expresie a „cunoaşterii secrete”. Pentru alchimiști pasărea Phoenix simbolizează drumul spre piatra filozofală;
- conduce spiritele celor morţi prin pericolele lumii subterane;
- poartă o stea ca semn al naturii ei celeste;
- poate fi încălecată numai de către Nemuritori;
- este un simbol al dragostei nemuritoare;

- simbolizează înţelepciunea divină şi perfecţiunea umană;
- cunoaşte graiul oamenilor şi le slujeşte drept mesager şi confident;
- o pană a ei arsă o cheama în ajutor sau vindecă miraculos.

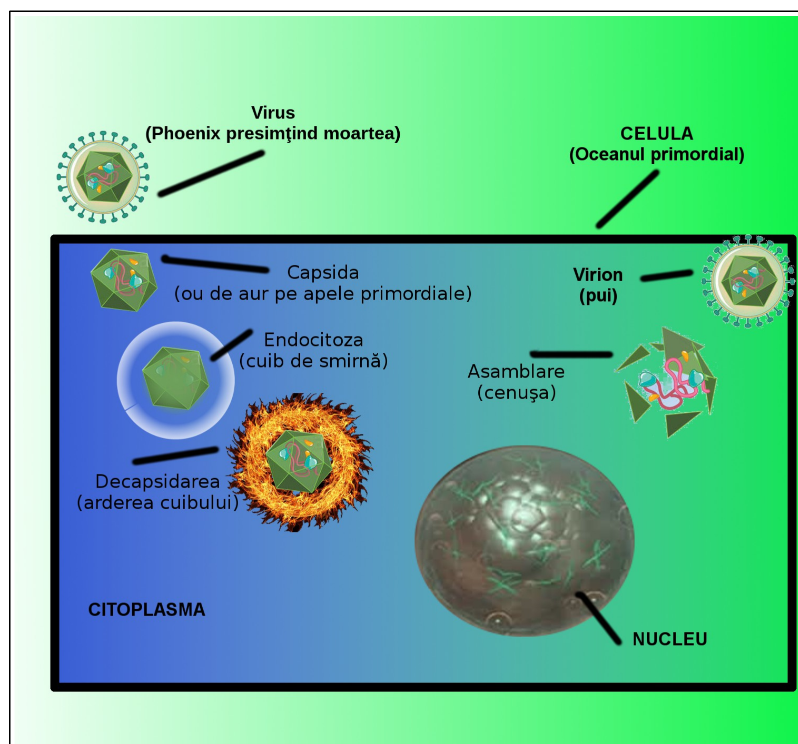
Să luăm spre analiză una din legendele iudeilor în care această pasăre este numită Milcham:

„Când mama primordială, Eva, a păcătuit, ea a fost cuprinsă de invidie faţă de nevinovăţia celorlalte făpturi ale Creatorului şi le-a îndemnat să mănânce şi ele din „fructul interzis". Doar pasărea Milcham (ARN-ul viral) nu a ascultat de ea. Drept răsplată a primit o cetate fortificată (virus), iar îngerului morţii (ADN-ului celular) i s-a porunct ca această pasăre să nu aibă moarte. De aceea, când trec o mie de ani, din cuibul ei ţâşneşte un foc ce arde pasărea, rămânând doar un ou. Acesta se va preschimba în pui, prin care pasărea trăieşte mai departe. Când împlineşte iarăşi o mie de ani, se zbârceşte şi aripile îşi pierd penele, astfel încât arată ca un pui. Apoi îşi înnoieşte penele şi se înalţă în zbor asemeni unui vultur şi în nici un chip nu mai poate fi atinsă de moarte".

Ilustrarea unui phoenix în cartea lui F.J. Bertuch

Privind desenul de mai jos, putem transpune legenda în cheia noastră:

După „un timp” (*1000 de ani*) virusul (*pasărea Phoenix*) pătrunde într-o celulă unde, prin forţe proprii sau ajutat de sistemul imunitar al celulei, se decapsidează (*îşi arde cuibul sau îşi pierde penele*) şi ARN-ul viral (*oul*), utilizând aparatul metabolic al celulei (*clocire*), se transformă într-un nou virus (*primeşte o cetate fortificată*), care trăieşte mai departe „un timp” până găseşte o altă celulă unde se decapsidează (*până se zbârceşte şi-i cad penele*) şi începe un nou ciclu. Ciclul poate începe şi fără părăsirea celulei şi se manifestă în lumea noastră profană printr-o nouă civilizaţie sau, după cum spun hinduşii, prin venirea pe pământ a unui nou avatar.

Putem concluziona că **virusul este originea acestor legende**, şi de aceea acest simbol hermetic, răspândit de Herodot, Lucan, Pliniu cel Bătrân, Papa Clement I, Lactanţiu, Ovidiu și Isidor din Sevilia (toţi practicanţi a unor căi spirituale), este considerat a fi "*simbol solar*”, motiv al metempsihozei (*reîncarnării*), a reînvierii, a vieții în Paradis și a Omului Universal.

Părinţii bisericii consideră pasărea Phoenix modelul simbolic al sufletelor nemuritoare şi al învierii lui Christos după odihna de trei zile (*cele trei faze alchimice: nigredo, albedo şi rubedo*) în mormânt (*celulă*). Mitografii antici au adăugat legendei şi alte motive. Astfel Phoenix-ul mănâncă numai rouă, zboară spre tărâmuri exotice şi culege ierburi bine mirositoare, pe care le strânge pe altarul din Heliopolis, apoi le dă foc şi arde şi ea, prefăcându-se în cenuşă. După trei zile renaşte din propria cenuşă, la o nouă viaţă. Deci pasărea moare și se descompune (*solve*) înainte de a renaște (*coagula*).

Ea este ființa cea mai bătrână de pe lume (*ARN-ul viral ca și ADN-ul celular nu s-au modificat de milioane de ani*). Când prima bucată de pământ (*capsida incompletă*) ieșise din apele întunecate ale Haosului (*citoplasma*), strălucitoarea pasăre nemuritoare coborâse pe movila primordială. Țipătul ei era primul sunet auzit vreodată. Inițial pasărea nemuritoare a fost identificată cu Venus ca Luceafăr de Dimineață (*virus*), fiind astfel precursorul reînnoirii creației în zorii zilei.

În Textele Piramidelor, pasărea asociată cu zeul Soarelui se aşează pe o piatră sau în ramurile unei sălcii sacre (*ADN celular*). Arabii susţin că nu se poate aşeza decât pe muntele sfânt Kaf, unde sălăşluiesc şi *djinii* şi *demonii*.

Cu toate că penajul (*bazele purinice şi piramidinice*) este considerat în mod unanim foarte colorat și pătrunzător, nu există un consens cu privire la coloritul acestuia. Tacitus afirmă că penajul este fără egal, comparativ cu alte păsări. Ezekiel Tragicul afirma că are picioare roșii și ochi de un galben-intens, însă Lactanţius afirmă că ochii sunt albaștri precum safirele și că picioarele acoperite în solzi aurii, având gheare roz. Are penajul splendid colorat, cu pete de purpură și aur (două culori nobile și cu o evidentă semnificație simbolică).

Este o pasăre mitică de origine etiopiană. Dar „Aithi-õps” însemnând literal „feţe arse”, spune Rene Guenon în „*Simboluri ale ştiinţei sacre*” şi simbolizează „principiul”, „Inima Lumii”, „*Piatra unghiulară*”, locul nonmanifestării, din care porneşte manifestarea, lucruri pe care virusul le

reprezintă cu prisosinţă. Poartă pe cap o cunună de aur (*transcriptaza inversă*) împodobită cu pietre scumpe. Este singuratic ca un călugăr, trăieşte 500 de ani şi cunoaşte când îi vine vremea să moară.

Pasărea măiastră

Este o pasăre simbolică din mitologia românescă. Pasărea Măiastră este o ființă / entitate nepământeană, supranaturală, de pe Tărâmul Celălalt. Sunt variante în care poartă numele Andilandi și este prezentată ca fiind o fiică de împărat, transformată în pasăre din cauza unui blestem.

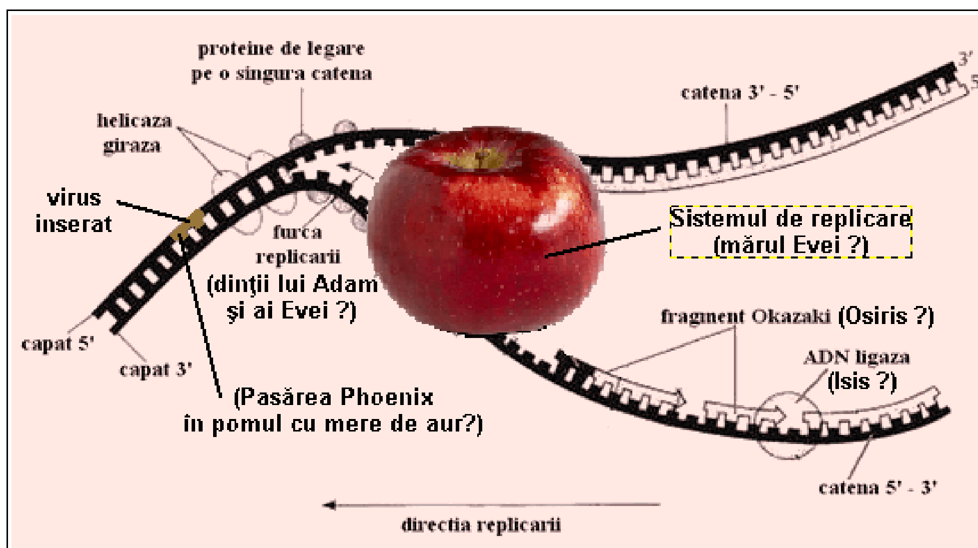
În fauna mitologică românească, Pasărea Măiastră este considerată regina păsărilor, mesagera zânelor. Fiind înzestrată cu puteri magice, este scumpă la vedere, frumusețea ei unică și lumina celestă pe care o răspândește pot fi admirate doar de unii privilegiați (*extatici, mistici, iniţiaţi*). Despre cântecul ei, care nu răsună decât în singurătate, se spune că ar întineri spontan orice ascultător. Pasărea Măiastră, pasare justițiară şi oraculară, posedă un splendid penaj multicolor.

Ipostaza oraculară a Păsării Măiastre este confirmată și de baladele populare românești:

Cine m-o afla pe mine
Om pemântean n-a fi nime,
Numai Pasăreă Măiastră
S-a zbura maicii-n fereastră
Și maicii i-ar povesti
Unde mi-am putut muri:
În mijlocu pădurii
Ducând doru' bădiții;
În mijlocu' codrului
Ducând doru' dorului.

Atunci când cântă (*cântecul este o metaforă a Verbului creator*), din pliscul ei izvorăsc perle (*este cunoscut simbolismul scoicii producătoare de perle în care particula de nisip – adică virusul – este transformată de scoică – adică de către celulă – în perle, care reprezintă noii virioni*), trilurile sale având darul de a le reda vederea celor orbi. Redarea vederii se referă la înlăturarea ignoranţei prin redeschiderea celui de al treilea ochi.

În basmele ruseşti, pasărea de foc datorează frumusețea și nemurirea merelor de aur pe care le mănâncă (*aici se face aluzie la enzima - adică mărul Evei - care multiplică ADN-ul celular, în care deja a fost integrat ARN-ul viral*).

Țipătul păsării reprezintă punctul când timpul începe (*începutul replicării*) şi tot ea anunță

sfârșitul timpului (*sfârșitul celulei*) și reîntoarcerea în lumea haosului.

Asta este în concordanţă şi cu Uranos castrat de Cronos şi cu Osiris tăiat de Seth, ale cărui bucăţi, mai puţin organele genitale, le găseşte Isis. În ambele cazuri este vorba de pierderea capacităţii de reproducere, întocmai ca în cazul virusului.

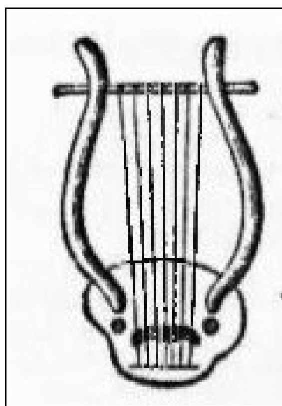
Picioarele desfăcute ale lui Uranos reprezintă cele două catene ADN, iar tăierea organelor genitale de către Chronos reprezintă împrăștierea spermei germinative și declanșarea Creației.

În mitologia greacă şi în lucrări filosofice pre-socratice, Chronos este declarat a fi personificarea timpului. El a ieșit din haosul primordial. Este adesea confundat în mitologie cu Titanul Cronos. A fost descris în mozaicurile greco-romane ca un om ce învârte roata zodiacului. Adesea, cifra este numită Aeon (Timp Eternal). Numele lui înseamnă de fapt "Timp", și este scris alternativ Khronos (transliterare din greacă), Chronos, Chronus (versiunea latină). În astronomie, planeta pe care o numim acum Saturn, din cauza influenței imperiului Roman, a fost numită Khronos de greci. Acesta a fost cea mai îndepărtată planetă descoperită şi vizibilă cu ochiul liber. Având în vedere că are o perioadă de rotaţie de aproximativ 30 de ani, zeul reprezentat de planeta Saturn a fost considerat a fi portarul timpului, sau Tatăl timpului, din moment ce nici un alt obiect astronomic observat sau înregistrat nu are o perioadă mai lungă. Acesta este motivul pentru care este adesea descris ca un om în vârstă, cu o barbă lungă gri.

Şi lira cu 7 strune, inventată de Hermes și dată lui Apollo fratele său vitreg, care la rândul său a dat-o fiului său Orfeu, recrutat de Argonauți pentru a-i proteja de ademenirea sirenelor, reprezintă cele două catene ADN care creează lumea printr-un fel de limbaj de programare ce utilizează patru „baze”. În mitologia greacă, se spune că zidurile Tebei (capsida virusului) au fost construite de un muzician numit Amphion (ARN-ul viral) și lira lui (ADN-ul celular). El a cântat la liră în așa fel încât pietrele au fost determinate să se mute unde dorea constructorul. Lira în cauză, în greaca veche "Lyra chelys", probabil a fost construită dintr-o carapace de broască țestoasă goală și acoperită cu piele, avea șapte corzi încadrate de două coarne de antilopă, sau mai degrabă de doi şerpi. Şi Orfeu a avut, abilitatea de a fermeca prin muzica sa toate creaturile vii, dar și pietrele pe care le transporta unde dorea. După despărțirea de ortacii lui Iason, cântărețul s-a îndrăgostit de nimfa Euridice, dar fericirea sa alături de aceasta a fost de scurtă durată. Ea a murit din cauza mușcăturii unui șarpe veninos. Orfeu o plânse îndelung și, nesuportând până la urmă despărțirea, coborî în infern să o caute. El reuși, cântând, să înmărmurească întregul Tartar și să-l înduplece chiar pe zeul Hades să-i dea iubita înapoi. Consimțământul de a o însoți pe Euridice pe calea spre lumea pământenilor, alături de călăuzitorul sufletelor, Hermes, i-a fost dat cu condiția de a nu se uita nicio clipă la ea. Orfeu nu reuși, frământat de temeri cum era, să respecte această condiție; când mai avea doar un pas de făcut pentru a ieși la lumina zilei, el își întoarse capul și își pierdu astfel iubita pentru a doua oară. În pofida rugăminților eroului, care a rămas îndelung timp (la Vergiliu șapte luni, la Ovidiu șapte zile) în preajma râului Styx, înduioșând cu lira lui toate animalele sălbatice, Hades nu a mai eliberat-o pe Euridice. Singur și îndurerat pentru tot restul vieții, Orfeu și-a găsit,

până la urmă, pe meleagurile natale sfârșitul, fiind sfâșiat în bucăți de menade, preotesele trace ale lui Dionis. Acestea erau mânioase pe el pentru că nu a participat la cultul lor orgiastic. După Ovidiu, capul și lira sa au fost aruncate în râul Hebrus și purtate pe marea Egee până pe țărmul insulei Lesbos. Acolo, capul fu cât pe ce să fie înghițit de un dragon, împietrit până la urmă de către Apollo. Deoarece capul nu încetase să cânte, i se înălță acolo un oracol. Insula deveni în acest fel leagănul poeziei lirice. Lira însă, fu ridicată de zeii olimpieni în cer, unde formează constelația cu același nume

Brațele lirei reprezintă cele două catene ale ADN-ului și între ele strunele ce simbolizează Creația lumii prin cântec (limbaj melodios = limbaj de programare).

Constantin Brâncuşi, obsedat de găsirea unei forme a Păsării măiestre care să simbolizeze „zborul fără efort" (*ascensiunea către spiritualitate şi transcendenţă*) şi care să umple întreaga boltă cerească, crede că în ultimele două variante ale Păsărilor - cea albă (*virusul*) şi cea neagră (*procariota*) - s-a apropiat cel mai profund de o dreaptă măsură – şi acest lucru l-a reuşit abia când s-a detaşat de propria persoană (*lucru ce se obţine prin urmarea unei căi spirituale*). Am făcut referire la procariotă, celula fără nucleu, nu din neconsecvenţă ci pentru a scoate în evidenţă o altă analogie fabuloasă cu tragedia „*Oedip rege*". Bacteria produce un endospor care are redus la maximum tot mecanismul metabolismului. El este cel ce a devenit virus. Când inserează genomul său într-o bacterie (pasăre albă, fecioara) se produce incestul redat de Sofocle în tragedia sa, dar asta-i altă poveste.

În China antică este simbolul comuniunii conjugale (*capsomerele sunt intim legate de ARN-ul viral în virusul asamblat*).

În elementele heraldice pasărea nemuritoare (*ARN-viral*) este înlocuită prin vulturul de culoare neagră, reprezentat pe un scut de culoare albastră (*adică celula*), alături de o stea/soare (*adică virusul*) și de semilună (*catena ADN-ului celular*), colorate una în „aur" și cealaltă în „argint", plus o cruce (*integrarea ARN-ului viral în ADN-ul celular*) colorată în „aur" sau în roșu.

Există trei etape în replicarea virusului numite de alchimiști *nigredo (solve)*, *albedo (separarea albului de negru) și rubedo (coagula)*.

1. Într-o primă etapă, pentru a se replica în celulă, virusul trebuie să fie aprig, de o mare violență, folosind "*proteaza*" pentru a rezista la reacția de apărare a celulei.
2. În a doua etapă virusul trebuie să fie suficient de flexibil în modularea violenţei, pentru a se menține și de aceea, la celți, ursul se asociază - mistreţului, așa cum se asociază puterea temporală cu autoritatea spirituală în India, adică casta Kshatriya cu casta Brahmanilor.
3. În a treia etapă virusul va înlătura de la conducere celula şi-şi va manifesta superioritatea, subordonând toate procesele din celulă intereselor sale.

În prima fază, virusul a fost perceput ca un dușman, fiind ostil omului. Ca urmare, toate păsările ce-l vor simboliza vor fi atacate de om și de cele mai multe ori doborâte. În această situație se află: Pasărea Tunetului și Pasărea Piasa.

PASĂREA TUNETULUI

În vremea oamenilor-animale (băștinașii Terrei nevirusați), o pasăre uriaşă trăia în ţara Soarelui care-apune. Se numea Pasărea Tunetului. Toţi oamenii-animale (băștinașii Terrei) se temeau de ea. Pasărea Tunetului crease cinci munţi înalţi şi spusese oamenilor-animale: "*Am făcut o lege ca nimeni să nu treacă peste aceşti munţi. Cel care îndrăzneşte va plăti cu viaţa. Nimeni nu va veni unde locuiesc*". Lupul nu credea în legea asta. "*Eu mă duc*", spuse Lupul. „*O să văd ce o să îmi facă Pasărea Tunetului*". „*Mergem cu tine*", spuseră cei patru fraţi ai Lupului.

Astfel, cei cinci lupi plecară spre primul munte. Stătură la rând şi fiecare călcă cu piciorul drept înainte, toţi în acelaşi timp. Apoi fiecare călcă cu piciorul stâng, toţi în acelaşi timp. Pe loc fură ucişi cei cinci fraţi lupi. Când oamenii-animale auziră că cei cinci fraţi lupi au murit, Ursul Grizzly, cel mai puternic dintre animale, se hotărî să meargă şi el. "*Am să traversez munţii*", anunţă Ursul Grizzly. "*Nu o să mor cum au murit fraţii Lupi*". "*Mergem cu tine*", spuseră cei patru fraţi ai Ursului Grizzly. Şi astfel cei cinci Urşi Grizzly merseră la primul munte. Stătură la rând şi fiecare păşi cu piciorul drept, toţi în acelaşi timp. Apoi fiecare păşi cu stângul, toţi în acelaşi timp. Pe loc, cei cinci Urşi Grizzly muriră.

"*Acum merg şi eu*", spuse Câinele sălbatic. "*O să fac un pas uriaş şi o să sar peste munte*".

Cei patru fraţi ai Câinelui sălbatic se duseră cu el. Făcură un pas împreună şi muriră toţi. "*Mergem noi acum*", spuseră cei cinci fraţi Castori. "*O să mergem la poalele munţilor. Nu o să fim ucişi. Nu o să păţim ca lupii, ca urşii Grizzly sau câinii sălbatici*". Dar, cum încercară să traverseze pe la poalele munţilor, cei cinci fraţi Castori fură ucişi. Fiul mai mare al Coiotului spuse: "*Am să vorbesc cu munţii. O să încalc legea, să permit oamenilor să poată trece dincolo de apusul soarelui şi să supravieţuiască*". Cei patru fraţi ai lui plecară cu el şi doi dintre ei vorbiră celor cinci munţi. I-au făcut pe munţi să se mişte în jos şi în sus, să danseze şi să se scuture. Dar fiii Coiotului fură ucişi. Cei cinci munţi stătură nemişcaţi. Nimeni nu reuşi să treacă peste ei sau pe la poala lor spre apusul soarelui. Fiii coiotului nu vorbiseră cu tatăl lor despre planurile făcute. El le spusese să nu se îndepărteze de acasă peste noapte. Când a văzut că nu s-au întors, a ştiut că au fost ucişi de Pasărea Tunetului. Însă Coiotul[105] era mult mai înţelept decât ceilalţi. El fusese învăţat de Şeful Spiritual.

Cum fiii lui fuseseră plecaţi de cinci nopţi, Coiotul se lămuri că erau morţi. Merse într-un loc izolat în munţi şi se tăvăli pe pământ, scâncind şi urlând de durere. Apoi se rugă Şefului Spiritual să îi dea putere să îşi aducă cei cinci fii înapoi la viaţă. După ce Coiotul plânse şi se rugă îndelungat, auzi o voce: "*Nu poţi încălca legea Păsării Tunetului. Nu poţi traversa munţii. Pasărea Tunetului a impus legea asta*". Coiotul continuă să plângă şi să se roage, rostogolindu-se pe pământ într-un loc izolat în munţi. După un timp, auzi vocea din nou. "*Singurul lucru pe care poţi să-l faci e să urci în Lumea-de-Apoi. O să îţi ia cinci zile şi cinci nopţi. Acolo o să ţi se spună cum o să poţi să îţi aduci cei cinci fii din nou la viaţă*". Aşa că, timp de cinci zile şi cinci nopţi, Coiotul a călătorit în Lumea-de-Apoi. Acolo şi-a povestit necazul Şefului Spiritual. "*Dă-mi putere*", a sfârşit prin a spune, "*Dă-mi putere multă, ca să mă pot lupta cu Pasărea Tunetului. Ca să permit tuturor oamenilor să treacă munţii înspre apusul soarelui*". La sfârsit, Şeful Spiritual a promis să îl ajute. "*O să o orbesc pe Pasărea Tunetului*", îi promise. "*Atunci vei putea să traversezi cei cinci munţi şi să o ucizi*". "*Iată ce trebuie să faci*", continuă Şeful Spiritual. "*Când te întorci pe pământ, caută pasărea uriaşă numită Vultur. El e foarte puternic. Cere-i o pană a fiului lui cel mai mic. Cere-i deci o pană, o pană mică de sub aripa lui. Pana aceea e pufoasă şi are mare putere. Are puterea să fugă din inimă pentru că ea creşte lângă inimă. Şi acum întoarce-te pe pământ*".

După cinci zile şi cinci nopti, Coiotul ajunse iară pe pământ. Îl găsi pe Vultur şi îi repetă tot ce îi spusese Marele Spirit. Apoi îl întrebă: "*Îmi vei da pana care creşte lângă inima fiului tău cel mai mic?*". "*Am să fac exact cum spune Şeful Spiritual*", replică Vulturul. "*Dacă ţi-a spus să vii la mine, o să îţi dau atunci puterea mea să lupti împotriva Păsării Tunetului.*" Astfel Vulturul smulse o pană de sub aripa fiului său cel mai mic. Pana era aşa de mică şi de pufoasă (ARN-viral), că devenea invizibilă când plutea în aer. Coiotul urma şi celelalte indicaţii date de Şeful Spiritual. "*Posteşte zece zile şi zece nopţi*", îi spusese. „*Dacă nu mănânci şi nu bei timp de zece zile şi zece nopţi, o să te transformi într-o pană de pasăre. Astfel vei putea să mergi unde vrei*". Coiotul posti. După zece zile şi zece nopţi, se transformă în pană de pasăre, ca cea pe care i-o dăduse Vulturul. Pluti prin aer către cei cinci munţi. Când ajunse la o anumită distanţă de ei, făcu un zgomot ca de tunet, cum îl sfătuise Şeful Spiritual. De trei ori bubui Coiotul către apusul soarelui. Pasărea Tunetului auzi bubuitul şi întrebă: "*Cine face zgomotul ăsta? Numai mie mi s-a dat puterea să bubui. Zgomotul ăsta trebuie să vină din Lumea-de-Apoi. Sunt mort! Sunt mort! Sunt mort!*". A patra oară bubui Coiotul, de data asta lângă Pasărea Tunetului. Aceasta se mânie. "*O să îl ucid pe cel care scoate acest sunet. Am să-l ucid! Am să-l ucid!*" repetă supărată. Pasărea Tunetului scoase un ţipăt puternic, mai mare decât cel al Coiotului. Dar coiotul, în formă de pană, se înălţă în aer, din ce în ce mai sus şi mai sus. Se zdruncină şi se roti, dar nu putu fi văzut. Păsării Tunetului i se făcu frică. Ştia că riscă să moară dacă o a cincea bubuitură de tunet s-ar face auzită. Căută apele adânci ale Râului Profund, ca să se ascundă în ele. Îl auzi pe Coiot deasupra. Coiotul se ruga Şefului

105 Animal nefast şi viclean care, în legendele cosmogonice ale Indienilor din California, împiedică acţiunea eroilor creatori şi care este răspunzător de tot ceea ce este râu în creaţie. Reprezintă pentru eroul creator (vulpea argintie) ceea ce este geamănul rău faţă de cel bun. În cosmogonia Irocheză este mai cu seama răspunzător pentru că au fost inventate Iarna şi moartea.

Spiritual: "*Ajută-mă încă o dată, doar o dată! Ajută-mă să o ucid pe Pasărea Tunetului ca să poată oamenii să trăiască şi să îmi învieze fiii!*". Şeful Spiritual îl auzi pe Coiot şi îl ajută. Pasărea Tunetului se scufundă din ce în ce mai adânc în apă, înspăimântată. Coiotul, încă invizibil deasupra ei, scoase un sunet mai îngrozitor decât toate, un zgomot de plesnire a pământului. Cei cinci munţi se zdruncinară şi se prăbuşiră. Bucăţi de munte, plutind pe Marele Râu, au format insule pe albia lui. Pasărea Tunetului muri şi corpul ei enorm formă un pod uriaş peste râu. Cei cinci fii ai Coiotului şi toţi ceilalţi oameni-animale reînviară.

Deşi multe sute de zăpezi au trecut, marele pod format din rocile care au alcătuit corpul Păsării Tunetului încă stă ridicat deasupra râului. Era acolo cu mult înainte ca primii Indieni să ajungă pe pământ. Indienii l-au numit întotdeauna "*Podul Zeilor*". Nimeni nu trebuie să se uite la rocile podului. Oamenii ştiau că într-o zi urma să se prăbuşească. Înţeleptul satului le-a spus să nu îl supere pe Şeful Spiritual uitându-se înspre pod. Dar Indienii Klickitat aveau o lege diferită. Numai o mână de oameni necesară să vâslească canoea urma să treacă pe sub pod. Toţi ceilalţi rămânea să se dea jos când se apropiau de Podul Zeilor, să meargă până la capătul lui, de unde să se urce din nou în canoe. Vâslaşii îşi luau mereu la revedere de la prietenii lor, temându-se că podul s-ar prăbuşi tocmai când treceau pe sub el. După multe zăpezi, nu ştie nimeni câte, profeţia înţelepţilor se adeveri. Podul Zeilor căzu. Rocile care fuseseră pe vremuri corpul Păsării Tunetului formară cascadele din râu cunoscute de multă vreme ca fiind Cascadele Columbiei.

PASĂREA PIASA

Piasa (ferăstrău) este un dragon american nativ descris într-una din cele două picturi murale pictate de nativii americani pe Bluffs deasupra râului Mississippi. Locația sa inițială era la capătul unui lanț muntos de calcar din Madison County, Illinois, în prezent, Alton, Illinois. Ilustrația originală Piasa nu mai există; o nouă versiune a secolului 20, bazată parțial pe schițe și litografii a fost plasat pe o creastă în Alton, Illinois, la câteva sute de pași în amonte de locul original. Locația murală actuală efectuată pe calcar nu este potrivită pentru păstrarea unei imagini, iar pictura trebuie să fie restabilită în mod regulat. Site-ul original al picturii avea o înaltă calitate, iar stratul de calcar pentru litografiere avea 6-8 picior grosime.

Părintele Jacques Marquette a descris "*Piasa*" ca o pasăre monstru pictată pe falezele situate de-a lungul râului Mississippi.

În conformitate cu relatările sale, Piasa "*a fost la fel de mare ca un vițel cu coarne ca de cerb, cu ochii roșii, cu o barbă ca un tigru, cu o faţă ca de om, corpul acoperit cu solzi verzi, roșii și negri și o coadă atât de lungă încât a trecut în jurul corpului, deasupra capului și între picioare*".

Monstrul ilustrat în pictura murală a fost mai întâi menționată ca pasărea "Piasa", într-un articol publicat în 1836 de John Russell Bluffdale, Illinois. John Russell a fost un profesor de greacă și latină la Shurtleff College, Alton Upper, Illinois.

Există mai multe legende cu privire la originea sa. Una dintre cele mai populare ar suna aşa:

*„*Acum mulți ani, a existat o pasăre de mari dimensiuni ce putea transporta în ghearele ei cu uşurință un cerb ajuns la maturitate. Cu toate acestea ea avea o atracție pentru trup omenesc. Sute de războinici au încercat să distrugă Piasa, dar nu au reuşit. Sate întregi au fost distruse și teama s-a răspândit în toată tribul Illini. Ouatoga, un şef a cărui faimă s-a extins chiar și dincolo de Marile Lacuri, s-a despărțit de tribul său, a postit în singurătate o lună și s-a rugat la Marele Spirit pentru a proteja poporul său de Piasa.

În ultima noapte, Marele Spirit a apărut la Ouatoga într-un vis și l-a sfătuit să aleagă 20 de războinici, înarmați fiecare cu un arc și săgeți otrăvite, și să le ascundă într-un loc desemnat. Un alt războinic trebuia să stea la vedere, ca victimă a Piasei.

Atunci când s-a trezit dimineața, el a spus tribul visul său. Războinicii au fost aleşi rapid şi puşi la pândă. Ouatoga s-a oferit ca victimă. Plasat la vedere în loc deschis, el a văzut în curând Piasa cocoțată pe faleză privind la prada ei. Ouatoga a început să cânte cântecul morții unui războinic. Piasa s-a înălțat în aer şi a navalit asupra şefului. Piasa a ajuns ea victimă când fiecare arcaş a trimis o săgeată în corpul fiarei. Piasa scoase un ultim strigăt de temut care răsună în josul râului, și a murit. Ouatoga era în siguranță, iar tribul a fost salvat.

Altă legendă relatează:

»*Pasărea Piasa se spune că a zburat peste "Marele Părinte al apelor" cu mult timp înainte de venirea omului alb, când dinozaurii și mastodonții erau încă în viață. Piasa, sau Piusa, înseamnă "pasărea care devorează oameni" sau "pasăre a duhului cel rău". Desenele timpurii o descriu ca un amestec de pasăre, reptilă, mamifer și pește. Culorile folosite pentru desenarea lui simbolizează război și răzbunare (roșu), moarte și disperare (negru) și speranță și triumf asupra morții (verde).*

Înainte de satul Illini, un râu puternic curgea spre sud, limpede şi proaspăt. Pădurile din jur erau bogate și copacii puternici apărau Illini de vânturile aspre ce băteau din nord. Satul lor a fost un loc sigur și fericit. Şef al satului Illini a fost Ouatoga (Watoga). El era bătrân dar și-a condus tribul său pe căile păcii toată viața sa. Ouatoga și poporul său își iubeau casa lor și modul lor de viață. Apoi, într-o dimineață, când soarele a început să urce spre culmea cerului, din senin teroarea a atins Illini. Satul s-a agitat. Un număr de tineri bravi mai au plecat într-o dimineață devreme

într-o expediție de pescuit. Unii erau deja pe râu în canoele lor, alții se pregăteau să plece, când dintr-o dată pământul părea să se cutremura de sunetul unui țipăt străin.

Din cer a venit un monstru gigantic. Corpul său era de mărimea și forma unui cal și colții lungi, albi, de pe maxilarul inferior erau proeminenți și flăcări ieșeau din amândouă nările; două, coarne de cerb îi împodobeau capul. Aripile sale uriașe loveau aerul cu o asemenea forță încât se ăndoiau copacii; picioarele sale butucănoase aveau gheare ascuțite ca spada și coada cu ghimpi îi înfășura corpul grotesc de trei ori.

Înainte ca bravii pescari să realizeze pericolul, fiara, numită după aceea Piasa, s-a năpustit de-a lungul plajei și i-a atacat. Din acel moment, Illini au fost terorizați de acest monstru incredibil de fioros și însetat de sânge. După aceea, în fiecare dimineață și după-amiază, pasărea Piasa a venit, alungând pacea satului cu țipetele sale și cu bătaia furtunoasă a aripilor sale. De fiecare dată, aceasta a revenit la vizuină cu o victimă.

Illini au cerut șefului lor, Ouatoga, o soluție la această amenințare. Timp de mulți ani, el a condus cu succes satul prin perioadele de foamete, boli și amenințări ale triburilor războinice. Dar, Ouatoga se simțea neajutorat în fața acestui pericol, iar vârsta cântărea greu asupra lui. Bestia părea invulnerabilă. Corpul ei era acoperit cu solzi ca o platoșă. Eforturile celor mai buni arcași ai tribului erau fără nici un rezultat.

Atunci Ouatoga a apelat la Marele Spirit. Timp de aproape o lună el s-a rugat și a postit. Apoi, într-un vis a găsit răspunsul. Corpul păsării Piasa nu era protejat sub aripi. Dupa ce, grație Marelui Spirit, a aflat asta, Ouatoga a conceput un plan care ar putea distruge pasărea Piasa. Tot în acea zi Tera-hi-on-a-wa-ka a ascuțit și le-a făuritt varfuri de sageți cu otravă, în timp ce tribul a postit și s-a rugat. În acea noapte, Ouatoga și șase dintre cei mai buni pescari s-au strecurat în partea de sus a falezei cu vedere spre Marele Părinte al Apelor. Atunci când, în zori, a venit Piasa numai Ouatoga era vizibil, stând în picioare drept și ferm. Pescarii erau ascunți în apropiere în spatele unei stânci, cu arcurile pregătite.

Dintr-o dată, strigătul păsării Piasa a rupt tăcerea și monstrul cu aripi a apărut la vedere. Văzându-l pe Ouatoga așa neajutorat, scoțând un țipăt de încântare, s-a năpustit. Văzând-o, Ouatoga a căzut la pământ, dar ca printr-o minune a prins rădăcini puternice în nisip. Durerea taloane afundă în carnea lui la inspirat să prindă rădăcini, chiar mai bine. Pe măsură ce Piasa dădea din aripi în efortul de a transporta victima, cei șase pescari au tras din locul unde erau ascunși, șase săgeți otrăvite în locul neprotejat de sub aripile bestiei și ea s-a prăbușit. Din nou și din nou, pasărea a ridicat aripile pentru a zbura dar, în cele din urmă, otrava și-a facut efectul. Cu un strigăt de agonie, și cu un ultim efort Piasa Bird a lansat foc asupra lui Ouatoga, plonjând în apele repezi ale marelui fluviu a dispărut pentru totdeauna.

Cu grijă și cu tandrețe, pescarii l-au transportat pe Ouatoga în satul său și l-au îngrijit până s-a făcut din nou sănătos. Apoi, o mare sărbătoare a avut loc în satul Illini. A doua zi, Tera-hi-on-a-wa-ka a preparat vopsele și a pictat o imagine a păsării Piasa în cinstea victoriei lui Ouatoga și a satului Illini. De fiecare dată când un indian trece pe lângă pictură, trage o săgeată în semn de respect pentru curajul lui Ouatoga și eliberarea de pasărea Piasa».

Alte păsări miraculoase, simbol al virusului, sunt: pasărea Kinnara, pasărea Alconost, pasărea Sirin, pasărea Fericirii, pasărea Paradisului, pasărea Melek Taus, pasărea Hamsa, pasărea Simorgh, pasărea Gamuin, pasărea Quetzal și pasărea Anqa.

1. PASĂREA KINNARA

În mitologia hindusă, o Kinnara este un iubit paradigmatic, un muzician celestial, semi-uman și jumătate cal. În Asia de Sud-Est, două dintre cele mai iubite personaje mitologice sunt creaturile binevoitoare semi-umane, pe jumătate pasăre cunoscute sub numele de Kinnara și Kinnari, despre care se crede că provin din Himalaya și adesea supraveghează bunăstarea oamenilor și momentele de necaz sau pericol. Caracterul lor este clarificat în *Adi parva* din Mahabharata, unde

se spune:

Suntem iubitori veșnici și iubiți. Nu ne separăm niciodată. Suntem soț și soție veșnic; niciodată nu devenim mamă și tată. Nici un urmaș nu este văzut în poala noastră. Suntem iubiți și nu iubim vreodată îmbrățișând. Între noi nu permitem nici o a treia creatură care solicită afecțiune. Viața noastră este o viață de plăcere perpetuă.

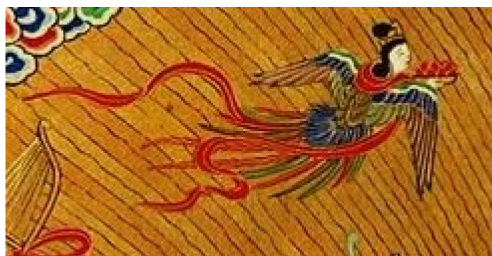
În mitologia asiatică din Asia de Sud, Kinnaris, omologul feminin al lui Kinnaras, sunt reprezentate ca niște creaturi pe jumătate pasăre și pe jumătate om. Una dintre multele creaturi care locuiesc în Himavanta. Kinnaris are capul, torsul și brațele unei femei și aripile, coada și picioarele unei lebede. Este renumită pentru dansul, cântecul și poezia ei și este un simbol tradițional al frumuseții feminine, a harului și a realizării.

Kinnari este unul dintre cele 108 simboluri ale lui Buddha. În *Jataka* nr. 540 se povestește că Kinnaras alăptează un copil uman (fragment de virus) ale cărui părinți au plecat în pădure (nucleul celulei). Perechea Kinnara și Kinnari este de obicei descrisă protejând Kalpataru, pomul vieții și, uneori, păzind un borcan de comori.

2. PASĂREA KALAVINKA

Numită în budism Kalimiṅka, această pasăre este o creatură fantastică și nemuritoare, având capul uman și trunchiul unei păsări cu coadă lungă.

Kalaviṅka se spune că locuiește în pământul pur occidental și are reputația de a predica Dharma cu vocea sa fină. Se spune că ea cântă încă în interiorul oului din care se va naște (din virus). Vocea ei este un descriptor al vocii lui Buddha.

3. PASĂREA ALKONOST

În mitologia slavă, Alkonost este „pasărea paradisului”, încarnare a lui Horus, Zeul-Soare.

Este o pasăre miraculoasă, cu chip uman. Ea își depune ouăle pe malul mării, apoi le aruncă în apă (celula), calmând marea pentru șase sau șapte zile (*cele 7 etape ale regenerării virusului*); după această perioadă ouăle eclozează, iar pe mare se iscă o furtună (distrugerea celulei, Apocalipsa biblică). Alkonost are o voce foarte frumoasă; cine o aude vreodată, uită tot ce știe și tot ce speră.

Pasărea Alkonost

Alte variante o prezintă astfel:

„*Alkonost îi încântă cu glasul său dulce pe sfinţi, prezicându-le viaţă veşnică. Alkonost depune ouăle pe malul mării şi transportându-le în largul mării o făceau să fie liniştită pentru 7 zile. Cântecul păsării Alkonost este atât de încântător încât cel care îl ascultă uită de toate câte există pe lume", sau, o altă variantă asemănătoare: „Înfăţişarea este a unei femei, corpul însă este de pasăre, iar glasul foarte dulce, ca însăşi iubirea. Asculţi cu satisfacţie cântarea ei şi uiţi totul pe lume, dar de la ea nu vine răul nimănui, spre deosebire de surata sa, pasărea Sirin. Alkonost depune ouăle la mal, dar nu le cloceşte, ci le scufundă în adâncul mării. În această perioadă de şapte zile va fi vreme frumoasă, fără vânt, asta până ies puii din ouă*".

Alkonoost (Alkonst, Alkonos etc.) se întâlneşte frecvent în legendele medievale bizantine şi ruse, ca fiind pasărea raiului; jumătate femeie, jumătate pasăre, aducătoare de noroc. În scrierile apocrife şi în creaţia orală, întruchipează melancolia şi tristeţea. Imaginea păsării Alkonost îşi are originea în mitologia greacă, ca fiind o fată pe nume Alkione, metamorfozată de zei.

Alkonost este redată în picturile ruse jumătate femeie, jumătate pasăre, cu pene multicolore pe aripile ample, cu mâini şi cap de om. Capul este de fată, încununat cu coroană şi nimb, în interiorul căruia deseori este înghesuită o scurtă inscripţie. În mâini ţine florile raiului sau un sul desfăşurat cu un text inscripţionat (ARN-ul viral). În câteva picturi aceste texte pomenesc de râul Eufrat ca fiind locul existenţei sale. Deseori imaginea pictată este însoţită de o scriere în partea inferioară a picturii cu următorul text: „*Alkonost se află aproape de rai, deseori se află şi pe râul Eufrat. Când glasul i se transformă în cântec, atunci pe ea însăşi se uită. Iar cine se va afla pe aproape, acela va uita totul pe lume; atunci conştiinţa îl părăseşte, iar sufletul îi iese din corp*". Se poate compara cu această pasăre în măreţie şi interpretarea măiestoasă a cântecului, doar o altă pasăre cu numele Sirin .

De cele mai multe ori pasărea-femeie ţine în mână un filacter[106] ce relatează răsplata raiului pentru viaţa cumpătată dusă pe pământ. Alkonost subjugă pe oameni cu glasul său duios, la fel ca pasărea Sirin, şi în aşa măsură, încât uită de toate. De această pasăre se leagă credinţa, consemnată în literatura scrisă, că în perioada când cloceşte ouăle, stând pe ape, marea devine liniştită timp de 7 zile, îmblânzind furtunile .

106 Pentru evreii, un filacter este o cutie mică în formă de cub ce încorporează fâșii de pergament pe care sunt scrise versete din Tora şi pe care evreii le ataseaza la brațul stâng (legate de inimă) şi frunte (legate de spirit) în timpul rugăciunii de dimineață.

4. PASĂREA SIRIN

Sirin este o creatură mitologică din legendele rusești, care are cap și piept de femeie frumoasă și corp de pasăre (de obicei, o bufniță).

Sirin, desenat într-un lubok[107]

Potrivit mitologiei, Sirin a trăit în ținuturile indienilor, în apropierea Edenului sau în jurul râului Eufrat.

Corpul divizat în două se bazează pe miturile grecești despre sirene. Sirin este portretizată de obicei purtând o coroană sau un nimbus. Ea a cântat cântece frumoase sfinților, anticipând bucuriile viitoare. Pentru muritori, totuși, păsărea era periculoas, deoarece cei care i-au auzit glasul vor uita totul și, în cele din urmă, vor muri. Oamenii pot încerca să se salveze de Sirin împușcând făcând zgomote puternice, trăgând cu tunurile, sunând clopote, pentru a speria pasărea. Ulterior (secolul 17-18), imaginea păsării Sirin s-a schimbat și a început să simbolizeze armonia mondială. Oamenii din acele vremuri credeau că numai oamenii cu adevărat fericiți puteau auzi un Sirin, în timp ce foarte puțini puteau vedea unul pentru că este atât de rapid și dificil de prins ca fericirea umană. Ea simbolizează bucuria veșnică și fericirea cerească.

Uneori sirinii sunt văzuți ca o metaforă a cuvântului lui Dumnezeu (ARN viral) care intră în sufletul unui om (ADN-ul celular). Alteori ele sunt văzute ca o metaforă a ereticilor care ispiteau pe cei slabi.

Schimbarea în bine a percepţiei acestei păsări a apărut din momentul în care ARN-ul viral, integrat în ADN-ul celular a preluat controlul celulei. Din acel moment omul nu mai uită că este și virus și va face toate eforturile pentru înălțarea sa spirituală în vederea accederii în lumea virusului.

5. PASĂREA ALBASTRĂ A PARADISULUI SAU PASĂREA FERICIRII

Într-o legendă se povestește că în Ajunul Crăciunului, copiii unui pădurar sărac, Tyltyl şi Mytyl, visează că Zâna Bérylune îi trimite să caute Pasărea Albastră a Fericirii. Tyltyl şi Mytyl călătoresc în Ţara Amintirii, ajung la Palatul Nopţii, apoi în Grădina Fericirilor şi în Împărăţia Viitorului. Este un ţinut de basm, în care animalele şi obiectele neînsufleţite vorbesc. Când copiii se

107 Lubok este o imprimare rusă populară și o varietate de artă populară rusă.

trezesc, vecina lor, Berlingot (Zâna Bérylune), îl roagă pe Tyltyl să-i dea micuţa lor pasăre pentru fetiţa ei care este pe moarte. Băiatul descoperă că pasărea este albastră şi că este aceea pe care o căutau.

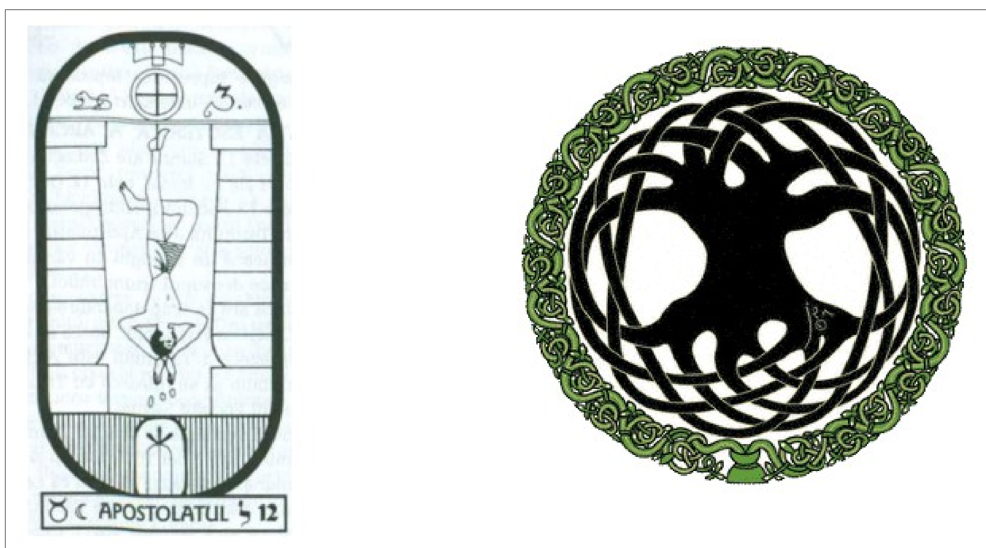
Recunoaştem în această legendă virusul. O dată prin cei doi acizi ribonucleici, unul masculin și unul femenin, personificați de cei doi copii ai pădurarului, a doua oară prin sărăcia pădurarului care ne reamintește sărăcia virusului în comparație cu celula, a treia oară prin călătoria copiilor, întâi prin Palatul Nopții (celula), apoi prin Grădina Fericirilor (nucleul) și în final în Împărăția viitorului (virusul reînnoit) și a patra oară prin cererea făcută de zână de a i se da pasărea albastră (virusul, simbol al vieții veșnice) pentru salvarea de la moarte a fetiței ei, prin aceeași modalitate prin care virusul s-a regenerat.

În Papua indoneziană și estul Australiei trăiește o pasăre numită Pasărea albastră a Paradisului (Paradisaea rudolphi). Din descrierea pe care o facem mai jos o să observați că denumirea nu este întâmplătoare, obiceiurile ei fiind incredibil de asemănătoare cu ale virusului.

”*Masculii sunt poligami și își curtează femelele etalându-și penajul spectaculos și scoțând sunete de chemare. Cântecul de împerechere este atât de ritmat încât pasărea albastră a paradisului este considerată un solist în adevaratul sens al cuvântului. Pentru ca spectacolul să fie cât mai atrăgător, masculii stau atârnați de crengile copacilor, cu capul în jos și cu aripile desfăcute, astfel încât penele lor albastre se împrăștie în jurul corpului, ca un evantai. Pasările își leagănă corpul înainte și înapoi, iar cele două «șnururi» lungi din zona cozii se arcuiesc într-un mod impresionant*”.

Recunoaștem aici două elemente care amintesc de virus: cele două ”șnururi” ale cozii simbolizează cei doi acizi ribonucleici care la intrarea în celulă părăsesc capsida orientată cu capul în jos. Dacă sunteți neîncrezători vă reamintim câteva coincidențe. Prima este cartea Spânzuratului din jocul de Tarot și a doua ”arborele vieții” (al nemuririi) cu rădăcinile în cer și coroana pe Pământ.

Copac inversat în Islam, dintr-o carte de rugăciune din secolul al optsprezecelea.

Mai putem adăuga obiceiul de a pune o funie în jurul novicelui la acceptarea în Francmasonerie,

cât și următoarele versuri din poemul Mahabharata, cap. ”*Arderea zeilor*”:

Odată cuviosul își întâlni strămoșii.
Pe-o margine de râpă stau agățați de iarbă
Și spânzurați cu capul în jos, mai mai să cadă.
*Din iarbă rămăsese atâta doar, **un fir*** (de ARN)
Pe care începuse un șobolan să-l roadă (timpul).
*
Am fost și noi odată asceți rătăcitori
Și iată suntem, astăzi, nenorociți și jalnici.
Dar nelăsând în lume moștenitori, pedeapsă
Ne-a fost această râpă (procariota) deasupra cărei stăm.
Ne-a mai rămas nădejdea acestui fir de iarbă (ARN viral)*;*
Nu ne-a lăsat cu totul lumina soarelui».

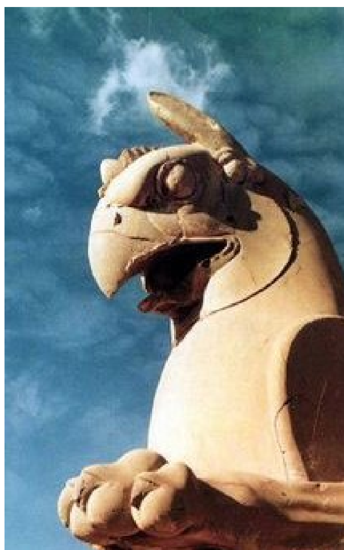
6. HUMA (HOMA) PASĂREA PARADISULUI

Pasărea Huma este o creatură legendară mitică din fabulele sufite. Se zice că nu aterizează niciodată și că trăiește toată viața în zbor. Acesta zboară invizibil deasupra pământului, imposibil de observat de ochii omului. De asemenea, este numită pasărea norocului, pasărea Huma este o creatură plină de compasiune și simbolizează fericirea. Conform Sufi Iorei, odată ce ai prins o

bucată de Huma sau chiar umbra ei, tot restul vieții tale vei fi fericit. Profetul predicator Sufi Inayat Khan descrie dimensiunea spirituală a acestei păsări. Potrivit lui, ea reprezintă evoluția unui gând la zenit, în care acesta rupe toate limitele. "Huma" în limba persană înseamnă ”pasăre fabuloasă”. Se credea în vremurile vechi că dacă această creatură legendară stătea pe capul unui individ, atunci era un semn că persoana devine rege. În cuvântul Huma, în arabă, "hu" reprezintă spiritul și "mah" reprezintă "apă". În tradițiile vechi se credea că Zoroastru s-a născut din arborele Huma și că un om născut din Apă și Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.

În unele variante modificate, pasărea Huma este descrisă similar cu pasărea Phoenix. Se consumă în incendiu după câteva sute de ani și se ridică din nou din cenușa proprie. Această pasăre menționată și ca "Pasăre a Paradisului", se compune din trăsăturile fizice ale bărbatului și ale femeii într-un singur corp. Fiecare natură constă dintr-o aripă și un picior. Capturarea unei păsări Huma este imposibilă, spun legendele. Potrivit religiei sufite, pasărea Huma nu poate fi prinsă în viață și o persoană care o ucide, moare în patruzeci de zile.

În literatura persană este o pasăre mitică, celebră, simbolismul ei se legându-se de ideea de noroc şi glorie.

Ea rătăceşte în înaltul cerului şi îi copleşeşte cu virtuţi benefice pe ce e care îi acoperă cu aripile ei. Sa'di o opune uneori bufniţei, care simbolizează blestemul şi nenorocirea:

Nimeni nu va căuta adăpost sub aripa bufniţei,
Nici chiar de-ar dispărea orice Homa de pe fața pământului.
(Sa'di, Golestan, ed. Moscova, 1959, p. 39)

Prin nobleţea şi sobrietatea ei, Homa se opune şi corbului, simbol al cupidităţii. Folclorul povesteşte că Homa se hrăneşte cu resturi de oase, spre a nu le stînjeni pe celelalte animale (Saudi, op. cit., p. 66). Maestrul mistic este comparat cu Homa prin nobleţea lui sufletească şi prin binecuvântarea pe care o aduce. Tot ceea ce se leagă în vreun fel de puterea benefică este aşadar atribuit acestei păsări.

7. MELEK TAUS (păun)

Păunul este un simbol antic, cel mai adesea asociat cu grupările religioase *yazidi*, de origine kurdă. Aceştia venerează în continuare păunul, fiindcă îl consideră un înger căzut. În religia lor, păunul este un demiurg, o zeitate de rang mai mic, care a creat universul. Aceste grupări sunt însă contestate de creştini şi musulmani, care au o cu totul altă interpretare în religia lor. Pasărea poartă numele de Melek Taus, denumire cu multiple interpretări. Simbolul păunului şi originea lui Melek Taus pot fi interpretate în diferite feluri, fiindcă Melek Taus este cunoscut şi sub alte denumiri.

Una din ele este Shaitan, echivalentul lui Satan, în arabă.

Conform cosmogoniei yezidilor, Yasdan (virusul) a lăsat ca şapte mari îngeri (cei 7 codoni ai ARN-ului viral) să aibă grijă de lumea şi universul creat de el. Cele şapte entităţi angelice sunt emanate direct de Yasdan şi au lumină divină. Între aceşti îngeri se remarcă primul creat şi cel mai puternic dintre ei. Este vorba de Melek Taus (uracil), sau Îngerul Păun, executor activ şi direct al ordinelor divine. Păunul era un simbol al nemuririi, deoarece pe atunci se credea că penele şi carnea acestei păsări nu se descompun. Melek Taus este considerat de yezidi ca fiind alter-egoul lui Dumnezeu, inseparabil de divinitate. Din nefericire pentru yezidi, şi cauză a tuturor persecuţiilor şi ororilor pe care le-au suferit, arabii musulmani cred şi azi cu convingere neclintită că cel de-al doilea nume al Îngerului Păun este acela de Shaitan, adică diavolul în limba arabă. Din acest motiv, credincioşii yezidi au fost văzuţi din totdeauna de către musulmani drept nişte bizari „*adoratori ai diavolului*", cu toate consecinţele care pot rezulta de aici în acest colţ de lume atât de inflamabil din punct de vedere religios şi cultural.

Yezidii cred că Îngerul Păun a condus o rebeliune a îngerilor din Rai, paralelă directă cu isprava lui Lucifer aruncat în Iad conform religiei creştine.

Există mai multe legende cu privire la crearea Păunului.

A) *Lacomul Zeus de îndrăgostise de frumoasa fecioară Io, fiica fluviului Inahos și o privea dimineața cum se scălda, o data ce fata își terminase baia lacomul zeu se năpusti asupra ei, înspăimântată a fugit spre un șes însorit vrând să se întoarcă în fluviu lângă tatăl său care o putea apăra. Dar zeul se încruntă și deodată un nor negru ca noaptea se lăsă peste ape și frumoasa Io s-a ratacit. În timp ce Zeus a îmbrațișat fata cu de-a sila soța acestuia Hera îl căuta peste tot pe Pamant. Pământul era plin de soare doar peste fluviul lui Inahos era un întuneric de nepătruns, bănuitoare zeița s-a dus să îl caute. Ajunsă acolo a început să îl strige, văzând că nu îi răspunde Hera a poruncit norilor să dispară, atunci Zeus a preschimbat fata într-o junică. Mințindu-și soția că este o junică fermecată Hera a dorit să fie a ei, zeul neputând să îi refuze dorința i-a încredințat-o, aceasta i-a și pus un lanț de alamă la gât și i-a dat-o monstrului său credincios care era plin de ochi pe nume Argus. Acest monstru doar noaptea își închidea câte doi dintre ochi pe rând astfel putând să stea în permanență de veghe. Monstrul chinuia fata ducând-o să bea apă din cele mai noroioase bălți, să mănânce din cele mai uscate pasuni iar noaptea să doarmă în cele mai umede și inghețate locuri. Zeus văzând suferința fetei și auzind blestemele tatalui acesteia a decis să îi curme viața monstrului și să salveze fata, astfel îl cheamă pe Hermes sa ucidă monstrul.*

Odată ajuns la monstru, Hermes s-a prefacut într-un păstor ce cânta la nai, melodia îl adormea pe monstru încet, încet închizându-i toți ochii, după ce a adormit a scos de sub veșmântul de păstor arma sa ascuțită și îi spintecă capul, astfel cade

monstrul plin de credință al Herei, ochii lui se împrăștie peste tot. Hermes rupe lanțul fetei și o lasă liberă să plece spre casă, în acest timp Hera strângea ochii monstrului în poală, neștiind ce să facă cu ei a vrut să îi arunce pe o stîncă dar a zărit pe câmpie o pasăre, ***păunul****. Coada acestuia era roată și i-a plăcut foarte mult zeiței, atunci ea a luat ochii mostrului și i-a prins pe coada păunului ca pe niște nestemate, astfel păunul devine pasărea cea mai dragă a Herei.*

B) *Păun era numele fiului unui bogat negustor de peste, înalt și cu părul negru. Ochii îi sunt albaștri, iar mustăcioara asemeni cu pana corbului. Tare frumos era acest tânăr, astfel că reușea să frângă inimile multor fete și neveste. Era însă și foarte lăudăros, hapsân și rău la suflet. De aceea, ceilalți oameni nu prea îl îndrăgeau. Într-una din zile, Păun a plecat la vânătoare în pădurea din preajma cetății tatălui său. În timp ce gonea călare un cerb, a descoperit într-o poieniță o tânără țărăncuță, care culegea fragi. Se numea Lebada și era cea mai frumoasă fată din câte văzuse Păun până atunci. Cum s-au văzut cei doi tineri, pe loc s-au și îndrăgostit unul de altul. Păun îi promitea câte în lună și în stele și îi jura mereu că o s-o ia de nevastă. De atunci, se întâlneau zilnic în poienița din pădure. Într-o zi, Lebada îl anunță fericită pe Păun că a rămas însărcinată și urmează să-i dăruiască un copil. Vestea nu l-a bucurat însă pe Păun, care din acea zi nu a mai venit la întâlnire și a plecat chiar și din casa părinților săi într-o cetate îndepărtată (virus). Lebăda își aștepta în fiecare zi iubitul și, crezând că s-a întâmplat ceva rău cu el, s-a dus la cetatea tatălui său să-l caute. Aflând că acesta a plecat, și-a dat seama că a fost înșelată și s-a aruncat într-o apă, cerându-i lui Dumnezeu iertare pentru gestul ei disperat. Dumnezeu, înduioșându-se de sacrificiul tinerei fete, a prefăcut-o într-o pasăre mare, albă și foarte frumoasă, care și azi se numește Lebada. Iar pe Păun l-a transformat tot într-o pasăre, care se umflă mereu în pene și se crede cea mai grozavă din lume, purtând numele de Păun. L-a blestemat însă să aibă o nevastă urâtă, al cărei cântec seamană cu croncănitul ciorii. Și astfel frumosul Păun s-a însoțit cu Păunița cea urată, iar Lebada își poartă tristețea, frumusețea și singurătatea pe întinsul apelor.*

C) *Se zice că la început, când a făcut Dumnezeu toate vietățile de pe pămînt, pe toate păsările le-a făcut albe și nu le-a dat nici un nume. Ele se deosebeau una de alta prin mărime și prin cântec. Dar nu fu destul, fiindcă Dumnezeu nu putea să cheme la el nici o pasăre, că n-avea nume cum să le strige. Mai ales că Dumnezeu ar fi vrut să le mai dea cîte un sfat, de cum trebuie să trăiască și cum să se hrănească. Dar ele, după ce le-a făcut, toate au plecat de lîngă Sfîntul-Părinte, afară numai de una, care tot pe aproape de Atotputernicul se ținea. Se gândi atunci bunul Tată, ca să dea câte un nume la fiecare și să le coloreze și penele în chip deosebit, ca așa să se înțeleagă mai ușor cu ele. Porunci deci slujitorilor, ca să-i aducă tot felul de vopsele, pentru ca să se apuce de lucru. Dar cine să-i adune păsările iar la un loc, că pămîntul era mare, păsări multe și nici una nu știa de ce voia Dumnezeu să facă. Cum vede însă lîngă el pe zburătoarea care nu se depărtase de tronul sfânt, o cheamă și îi spune, ca ea să adune cum va ști, pe toate celelalte. Atât a trebuit, că unde se apucă acest crainic al Domnului să țipe cât îl lua pliscul, în cele patru laturi ale lumii și să cheme păsărimea toată la împodobit și la botez. Și, cu cât țipa mai tare, cu atât mai mult își rotea coada, mândru de cinstea ce i-o făcuse Domnul, de a-l pune pe el să dea de știre surorilor această veste. Păsările mari și mici, mai mult speriate de așa țipăt și de teamă ca pliscul îngâmfatului lor frate să nu se lărgească până dincolo de urechi, de atâta strigăt, au alergat, care cum au putut, în fața Sfântului-Stăpîn. Dumnezeu a început să le vopsească pe fiecare cum a vrut el și să le pună și nume. Când a venit și rândul celei care dăduse vestea celorlalte, ca semn*

de recunoștință, Dumnezeu a vopsit-o cu cele mai mândre culori și mai ales coada i-a împodobit-o cum nu se putea mai frumos. Dar pentru că se arătase mândră față de celelalte, i-a zis: ”Numele tău să fie păun și să însemneze mândrie iar în loc de cântec, tu să nu poți decât a țipa ! Și de atunci a rămas păunul cu penele mândre dar fără glas frumos, ci numai țipă”.

8. HAMSA

Hamsa este o pasăre acvatică migratoare. În cultura indiană și sud-est-asiatică este un simbol al spiritualității. Cuvântul mai este folosit și pentru o pasăre mitică capabilă să separe Soma (elixirul nemuririi=virusul) de apă (simbol al celulei), laptele de apă când sunt amestecate. În literatura filosofică indiană, hamsa reprezintă sufletul sau spiritul individual (de culoare albă), "Sufletul universal sau Spiritul suprem" sau Brahma (virusul). Paul Johnsgard a observat că lebăda mută (Cygnus Olor) migrează în fiecare iarnă din India în Himalaya, străbătând în jur de 1000 de kilometri, demonstrând astfel simbolismul perfect al acestei păsări (deplasarea virusului prin celulă, autoasamblarea, adică cântecul rar al lebedei) și părăsirea lumii, adică a celulei, urcând pe Himalaya, adică atingând o înaltă spiritualitate. Zborul hamsei simbolizează *moksha*, eliberarea din ciclul samsarei). Expresia „*Cântecul de lebădă*” își are originile într-o legendă veche de aproape două mii de ani care spune că lebedele cântă foarte frumos chiar înainte de a muri. De exemplu, o anumită specie de lebădă (Cygnus cygnus) emite un sunet puternic în ultimele clipe de viaţă și asta pentru că expulzează tot aerul din plămâni prin traheea sa foarte lungă. Sunetul a fost asemănat cu cel al unui clarinet la care cântă un sufleur neexperimentat. Nu este, deci, un cântec foarte frumos, dar cel puţin este adevărat că are loc înaintea morţii. Specia respectivă este foarte des întâlnită pe teritoriul Greciei și dacă ținem cont de bogăția de mituri a acestei țări, putem concluziona că virusul a cucerit și acest teritoriu. Prima menţiune scrisă a cântecului de lebădă a apărut într-o fabulă a lui Esop, numită „Lebăda şi gâsca”:

„*Un bogătaş a cumpărat de la piaţă o gâscă (simbol al celulei) şi o lebădă (simbol al virusului), prima pentru a fi gătită la masa de seară iar pe cea de-a doua pentru a-i asculta cântecul. Când bucătarul a trebuit să ucidă gâsca, a confundat cele două păsări, pentru că era întuneric şi a prins din greşeală lebăda. Aceasta, simţind ameninţarea morţii a început să cânte şi prin vocea sa a reuşit să se salveze*”.

Hamsa este considerată și ”vehicul de transport” (ARN de transport), zeul sau virusul fiind călărețul.

Lebada este simbolul purității, al virtuții, al fideliățtii, dar reprezintă și erotism, seducție și adulter. De asemenea, în mitologie lebăda semnifică transformarea (de la rața cea urâtă la lebăda albă și frumoasă) și eternitatea, nemurirea. Aceasta pasăre reprezintă atât moartea (decapsidarea în celulă) cât și viața (reasamblarea), purtând în ea în mod simbolic aerul și apa, norocul, bucuria și mulțumirea.

În spiritualitatea endiană este vehiculul de deplasare a lui Brahma, reflectând simbolul Om și Atman.

Cuvântul Hamsa ca simbolism pentru Atman și *moksha* (eliberare) apare în numeroasele texte vechi ale hinduismului. Vogel a sugerat în 1952 că Hamsa în textele hinduse ar putea fi simbolism pentru gâscă, mai degrabă decât pentru lebădă. Dave, în 2005, a declarat că imnurile din *Rigveda* și versetele din epicele și puranele hinduse menționează o varietate de păsări cu rădăcină de hamsa, cum ar fi *Maha-hamsa*, *Raj-hamsa*, *Kal-hamsa* și altele, care se referă la diferite specii de lebede, în special lebăda mută, în timp ce unele se referă la gâște. Identificarea lui Dave se bazează pe detaliile furnizate în textele sanscrită despre schimbările în penajul păsărilor în timpul vieții, despre vocea lor, obiceiurile migratoare, ritualurile de curtare și modul de zbor. Unele texte sanscrite, afirmă Dave, fac distincția între Hamsa și Kadamb, prima fiind lebăda și a doua gâsca.

În *Paramahamsa* este vorba de sufletul individual în căutarea înălțării spirituale.

”*La nașterea noastră intră în noi, pasărea migratoare!*
ca focul, prezent în mod invizibil în lemn,
ca uleiul ascuns în semințele de susan,
ea locuiește în cea mai adâncă adâncime a noastră:
să știi că (pasărea) este să te eliberezi de moarte”.

9. SIMORGH

Pasărea Simorgh are, conform ”*Dicționarului de simboluri*” a lui Jean Chevalier, vol. 3, pg. 228, un simbolism foarte bogat și în literatura persană, în *Avesta,* această pasăre mitică apare sub numele de Saena. Saena seamănă cu vulturul. Cuibul Simorgh-ului din *Shânoma* este aşezat pe vârful muntelui Alburz, ceea ce în *Avesta* corespunde cu Hara-bara-zalti *(Yasnâ,* 10.10). În literatura persană islamică însă, Simorgh-ul îşi are sălaşul pe muntele fabulos *qaf*, dimpreună cu *peri*-ile şi demonii. Aducînd lauda lui Dumnezeu, Sa'dî ne spune chiar că, pe *qaf*, Simorgh-ul îşi are partea sa de răsplată de la Dumnezeu.

SÎMORGH - cap de peşte fabulos. Piele. Artă veche altaică. (Leningrad, Muzeul Ermitaj))

Simorgh poate vorbi ca omul, slujind drept crainic şi confident, el îi poartă pe eroi la mari distanțe şi le dăruieşte uneori câteva pene pe care arzându-le, aceştia vor putea chema pasărea de oricât de departe. Această temă este foarte des întâlnită; ea apare nu numai în legătură cu Simorgh, ci şi cu alte păsări legendare, ca Homa sau Rok.

Se spune că pana de Simorgh vindecă rănile, iar Simorgh-ul însuşi este considerat drept un înţelept vindecător (hakîm). Această temă apare mai cu seama în Shonoma lui Firdusi, cînd Simorgh se desparte de eroul Zal, pe care l-a crescut de mic; pasărea îi dă viteazului câteva pene, spunându-i că de va avea nevoie de ajutor, n-are decât să ardă o pană. Zal va folosi penele în mai multe feluri; bunăoară el va freca rana din coastă a nevestei sale, Rudaba şi o va vindeca. La fel va face şi cu fiul său Rostan.

În epoca islamica, Simorgh nu simbolizează numai pe maestrul mistic și manifestarea Dumnezeirii, ci şi eul ascuns. Astfel, Faridun-din'Attar, în opera sa Convorbirea pasărilor (Mantiq-ut-tayr) arata că această pasăre fabuloasă este un simbol al căutării de sine. S-a făcut şi un joc de

cuvinte între numele acestei păsări şi cele treizeci de păsări (si morgh) care pornesc în căutarea unui țel transcendent, descoperind, în cele din urmă, că Simorgh erau ele însele, adică Si morgh *(cele treizeci de păsări).*

10. Gamaiun

În legendele rusești, Gamaiun este o pasăre miraculoasă, cu darul profeției, ce locuiește pe o insulă estică aproape de Paradis. Se spune că ea răspândește mesaje și profeții divine, ea știe totul despre toată creația, zei, eroi și om.

pictură de Viktor Vasnetsov, 1897)

La fel ca Sirin și Alkonost, Gamayunul este în mod normal descris ca o pasăre mare cu capul unei femei. În cosmografia lui esoterică *Roza Mira* (1997), Daniil Andreev susține că Sirin, Alkonost și Gamayun sunt transformați în Arhangheli în Paradis.

11. PASĂREA QUETZAL

Pasărea quetzal a fost venerată de civilizația aztecă și civilizația Maya, fiind considerată „*zeul aerului*" (simbol al luminii și bunătății). În legendele vechi americane era considerată o pasăre divină, numită „șarpele zeu" (ARN viral). Deoarece era considerat un act de crimă să omori un quetzal, pasărea era capturată, i se luau penele mai lungi din aripi și coadă, și apoi era eliberată.

Quetzalcoált (ARN viral), zeu aztec, este reprezentat ca un șarpe înfășurat în jurul propriului corp, ornat cu pene ale păsării Quetzal, și în a cărui gură deschisă pătrund oamenii ce-i asigură regenerarea.

12. PASĂREA ANQA

Pasăre fabuloasă care ține în egală măsură de grifon şi de fenix. După tradițiile cunoscute, credinţa în existența păsării *anqa* pare a fi de origine arabă și se ştie că anticii plasau *fenixul* în deşertul Arabiel. O dată cu apariția Islamismului, *anqa* îşi află consacrarea definitivă într-o tradiţie consemnată de Ib'n'Abbas (Mas'udi, *Câmpiile de aur.* 4. 195):

”*Profetul ne-a spus într-o zi: în vremurile de la începuturile lumii, Dumnezeu a zămislit o pasăre de o frumuseţe nemaivăzută (virus), împodobind-o cu toate darurile desăvârşirii. Dumnezeu a plăsmuit apoi partea femeiască după chipul părții bărbăteşti şi a dat perechii numele de anqa*”.

Şi a mai destăinuit lui Moise, fiul lui 'Imran: ”*Am dat viață unei păsări minunate ca înfățişare, am zămislit partea bărbătească și partea femeiască; le-am dat drept hrană jivinele Ierusalimului şi vreau să fie legături de apropiere între tine şi aceste două păsări, ca dovadă a întâietății pe care ți-am hărăzit-o printre copiii lui Israel*”.

Anqa a devenit simbolul avântului mistic spre Divinitate. I se mai atribuie și numele Quqnus care desemnează în mod curent fenixul, dar care este transcrierea grecescului Kyknos, care înseamnă lebădă. Or, afirma Socrate în *Phaidon* (84-85), lebăda, pasărea lui Apollo, cântă mai frumos ca întotdeauna când simte că i se apropie moartea, *nu sub imboldul durerii, ci al bucuriei că va ajunge curând în fața zeului tutelar.* Ceea ce ne face să desluşim aici motivul tranziţiei spre simbolul unirii mistice.

Sub diferitele sale nume, pasărea *anqa* simbolizează acea parte a ființei umane menită unirii mistice cu divinitatea. În această unire în care se aboleşte orice distincţie, *anqa* este atât creatorul, cât și creatura spirituală.

13. PASĂREA MINOKAWA

Este o pasăre gigantică, asemănătoare cu dragonul, întâlnită în legendele filipineze. Primii oameni au crezut că această creatură este atât de mare încât poate înghiți (sau acoperi) soarele pentru a explica apariția eclipsei. Este chiar descrisă ca o pasăre gigant care trăiește în spațiul cosmic și care poate devora soarele și luna și ar încerca să facă același lucru cu pământul.

Într-o poveste despre Bagobo, Minokawa este prezentată ca o pasăre la fel de mare ca o insulă. Penele sale sunt ascuțite ca săbiile, ochii reflectă ca oglinzile, ciocul și picioarele sunt ca de oțel. Trăiește "în afara cerului, la orizontul estic", deoarece Visayanii cred că există o peșteră

numită "calulundan" deasupra cerului, având intrarea acoperită de un fum albastru.

14. PASĂREA ZIZ

Cercetătorii moderni o compară pe Ziz cu Phoenixul Grec. Există doar o mențiune trecătoare despre *Ziz* în Biblie, găsită în Psalmi 50:11 "Ştiu toate păsările munților şi Zīz śday este al meu" şi Psalmii 80: 13-14 "Mistrețul din pădure o devastă şi Zīz śāday se hrăneşte cu ea". Agadatul evreu spune despre Ziz:

Leviatan este regele pestilor, deci Ziz este numit sa domnească asupra păsărilor. Numele lui provine din varietatea gusturilor pe care le are carnea; are gusturi ca asta, zeh, și așa, zeh. Ziz este la fel de monstruoasă ca și Leviathan. Gleznele ei se odihnesc pe pământ, iar capul atinge chiar cerul.

Legenda spune că odată sa întâmplat că niște călători aflați pe o navă au observat o pasăre. Ea stătea în apă, care-i acoperea doar picioarele și capul îi ajungea la cer. Călătorii au crezut că apa nu ar putea avea mare adâncime în acel loc și s-au pregătit să facă o baie. O voce cerească i-a avertizat: "Nu-i lăsa să vină aici! Odată un topor de dulgher (simbol al virusului) a scăpat din mâna unui călător în acest loc și a durat șapte ani (durata clonării virusului) ca să atingă fundul. Pasărea pe care o văzuseră călătorii nu era altceva decât Ziz. Aripile sale sunt atât de mari, încât întunecă soarele. Ea protejează pământul împotriva furtunilor din sud; fără ajutorul ei, pământul nu ar fi putut rezista vânturilor care suflă acolo. Odată un ou al lui Ziz (o capsidă de virus) a căzut la pământ și s-a spartt. Fluidul din el a inundat șasezeci de orașe, iar șocul a zdrobit trei sute de cedri. Din fericire, astfel de accidente nu apar frecvent. De regulă, pasărea le permite ouălor să iasă ușor din cuib. Această neplăcere s-a datorat faptului că oul era putrezit, iar pasărea la îndepărtat fără grijă.

Ziz se mai numește *Renanin*, pentru că este cântăreața cerească. Din cauza legăturii sale cu regiunile cerești, ea este numită și *Sekwi văzătorul* și, în plus, ea este numită "fiul cuibului" (virusului), pentru că puii săi ies din coajă, fără a fi ajutate de pasărea mamă; ei izvorăsc direct din cuib, așa cum sunt. La fel ca Leviatan, Ziz este o delicatesă care trebuie servită pioșilor la sfârșitul timpului, pentru a le compensa privațiunile la care s-au supus în timpul vieții.

15. PASĂREA CÂINE (Turul sau Kongrul)

În mitologia turcă, Konrul sau Kongrul este o pasăre care trăiește mult și care se regenerează ciclic sau renaște.

În folclorul turc, Konrul se referă la o pasăre supranaturală, adesea identificată cu Phoenixul grecesc sau Simurgul persan (în limbile turcă Semrük).

Konrul este reprezentat ca o creatură înaripată în formă de pasăre, suficient de puternică pentru a duce un elefant. Seamănă cu un păun cu capul unui câine și ghearele unui leu; uneori însă și cu o față umană. Are o dușmănie față de șerpi și habitatul său natural este un loc cu multă apă. Penele sale se spune că sunt de culoarea cuprului și, deși a fost inițial descrisă ca fiind o pasăre-câine, mai târziu s-a precizat că are doar capul unui câine.

În cultura turcă Konrul are un geamăn numit Toghrul (Turul la unguri). Într-una din poveștile folclorice, un erou salvează urmașii lui Konrul prin uciderea unui șarpe care se târa în copac pentru a se hrăni cu ei. Ca o recompensă, Konrul îi dă trei pene pe care eroul le poate folosi pentru a fi ajutat, dacă le arde. Mai târziu, eroul folosește penele, iar Konrul îl duce într-o țară îndepărtată. În cealaltă poveste, Konrul duce eroul prin lumea întreagă, hrănindu- cu lapte matern.
Turul și Kongrul mai sunt numiți și Buğdayık și Kumayık sau Semrük și Kerkes și, uneori, Züzülö și Öksökö. Ei au căzut în Copacul vieții (virus), care stă în mijlocul lumii. Relația dintre Turul și Konrul este extrem de apropiată.

În folclorul azer Konrul este cunoscut și sub numele de Zumrud (smarald). O poveste străveche despre Malik Mammad, fiul unuia dintre cei mai bogați regi ai Azerbaidjanului, spune că

regele avea o grădină mare. În centrul acestei grădini era un măr care producea mere în fiecare zi. Un gigant urât numit Div decide să fure în fiecare seară aceste mere. Atunci regele îl trimite pe Malik Mammad și pe frații săi mai mari să lupte cu gigantul. În mijlocul acestei povești, Malik Mammad salvează copiii lui Zumrud de un dragon. Zumrud, drept răsplată decide să-l ajute pe Mammad să treacă din Lumea întunecată în Lumea luminoasă, dacă acesta îi dă 40 de bucăți de carne și 40 de pahare cu apă. Când Zumrud pune apa pe aripa stângă și carnea pe aripa dreaptă, Malik Mammad este capabil să ajungă la Lumină.

În tradiția maghiară a apărut, probabil, ca simbol de clan în secolele al IX-lea și al XI-lea de către casa domnitorului Arpad.

Turul este considerat un mare șoim, iar originea cuvântului este, cel mai probabil, turcă: togril sau turgul înseamnă o pasăre mijlocie sau mare de pradă din familia Accipitridae, goshawk sau zmeu roșu. În limba maghiară, cuvântul "sólyom" înseamnă șoim și există trei cuvinte vechi care descriu diferite tipuri de șoimi: kerecsen (saker falcon), zongor (masculin Zsombor) și turul.

În legenda lui Emese, înregistrată în Gesta Hungarorum și Chronicon Pictum, *turul* este menționat în visul lui Emese, când era deja însărcinată. În literatura mai veche, aceasta a fost interpretată ca "impregnare", dar textul este clar, rolul lui Turul este unul al unui spirit protector, care protejează copilul Álmos de rău. Într-un al doilea vis al conducătorului triburilor maghiare, vulturii (emblema pechenegilor) au atacat caii, iar un *turul* a venit și i-a salvat.

16. PASĂREA GARUDA

Garuda este o pasăre legendară din mitologia hindusă, budistă și jainistă. Ea este vehiculul (vahana) zeului hindus Vishnu, Astasena în budism, și Yaksha în Jainism.

Garuda este descris ca rege al păsărilor și o figură asemănătoare cu Kite. Este prezentat fie în formă zoomorfică (pasăre gigant cu aripi parțial deschise), fie în formă antropomorfă (om cu aripi și unele caracteristici de pasăre). Garuda este, în general, un protector cu puterea de a merge rapid oriunde, foarte vigilent și un dușman al șarpelui. Ea mai este cunoscută sub numele de Tarkshya și Vynateya.

Shatapatha Brahmana încorporată în textul *Yajurveda* menționează Garuda ca personificare a curajului. În Mahabharata, Garutman este declarat a fi același cu Garuda, apoi descris ca cel care este rapid, care-și poate schimba forma și intra oriunde (în celulă). Ea este o creatură puternică a cărei aripă înălțată poate opri rotirea cerului, a pământului și a iadului.

Garuda mai este figurat ca având trei ochi şi un cioc de acvilă. Văr şi duşman al şerpilor nâga, garuda este adesea reprezentat sfâşiind cu ciocul ofidieni și apoi zdrobindu-i cu ghearele. În locul unui cap de reptilă, şerpii pe care-i omoară au, în mod frecvent, bust şi cap de om. Garuda a fost, îndeobşte, înzestrat de către tibetani cu o înfăţişare feroce; în anumite imagini, pare stăpînit de regele infernului. Lupta dintre pasăre şi şarpe este o temă obişnuită a iconografiei asiatice. În ea poate fi întrezărită imaginea înfruntării dintre viată şi moarte, dintre bine şi rău, dintre forţele uraniene şi cele htoniene; imaginea dublului aspect al lui Vishnu care omoară şi învie, care distruge şi reclădeşte. Psihanalistul ar putea descoperi în şarpele cu cap de om şi strivit de o pasăre imaginea inconştientului sufocat de raţiune sau pe cea a dorinţelor refulate din pricina opreliştilor morale.

În *Puranas*, spune George Williams, Garuda devine o întruchipare literală a ideii de Sine care se atașează și este inseparabil de Sinele Suprem (Vishnu). Deși Garuda este o parte esențială a mitologiei Vaishnaviste, el se remarcă, de asemenea, proeminent în mitologia șaivismului, în textele *Shaiva* precum Garuda Tantra și Kirana Tantra și în templele Shiva ca o pasăre și ca o metaforă a atmanului.

Textele hinduse privind iconografia lui Garuda variază în detaliile lor. Dacă este în formă de pasăre, el este vulturul, de obicei, cu aripile ușor deschise ca și cum ar fi gata să zboare oriunde are nevoie. Dacă este parțial în forma umană, poate avea un nas vultur, cioc sau picioare, ochii deschiși și mari, corpul de culoarea smaraldului, aripile auriu-galbene. El poate fi arătat cu două sau patru mâini. Dacă nu îl duce pe Vishnu, el ține un borcan de amrita (nectar de imortalitate) într-o mână și o umbrelă în cealaltă, în timp ce perechea de mâini din față este în postura *anjali* (namaste). Dacă îl poartă pe Vishnu, mâinile din spate oferă suportul pentru picioarele lui Vishnu.

Potrivit textului *Silparatna*, afirmă Rao, Garuda este cel mai bine ilustrat cu doar două mâini și cu patru benzi de culori: ”*galben auriu de la picioare la genunchi, alb de la genunchi la buric, stacojiu de la buric la gât și negru deasupra gâtului*“. Mâinile sale, recomandă textul, ar trebui să fie în poziția *abhaya* (fără de frică). [6] În textul lui Sritatvanidhi, iconografia recomandată pentru Garuda este o figură îngenuncheată, care poartă unul sau mai mulți șerpi, un cioc de păsăre ascuțit în loc de nas, cele două mâini în postura de mâncare. Acest stil este frecvent întâlnit în templele hinduse dedicate lui Vishnu.

În unele iconografii, Garuda îl poartă pe lordul Vișnu și pe cei doi consorți ai lui: Lakshmi (Thirumagal) și Bhūmi (Bhuma-Devi).

Mitologia lui Garuda este legată de cea a lui Aruna - carul lui Surya (zeul soarelui). Cu toate acestea, aceste mitologii indiene sunt diferite, inconsistente în texte. Ambele s-au dezvoltat din ou. Potrivit unei versiuni, spune George Williams, cele două neveste ale lui Kashyapa Prajapati, Vinata și Kadru, au vrut să aibă copii. Kashyapa a fost de acord. Kadru a cerut o mie de fii ai lui Nāga, în timp ce Vinata a vrut doi. Kashyapa i-a binecuvântat și apoi a plecat într-o pădure. Mai târziu, Kadru a dat naștere la o mie de ouă, în timp ce Vinata a dat naștere la două ouă. Acestea, incubate timp de cinci sute de ani, i-au adus lui Kadru 1.000 de fii. Vinata dornică de fiii ei, a spart unul din ouăle ei din care a apărut Aruna parțial format, care arăta radiant și roșiatic ca soarele de dimineață, dar nu la fel de strălucitor ca soarele de la miezul zilei.

”*O lacoma mea maică, n-ai izbutit ce-ai vrut;*
Neîmplinit cu trupul tu mai adus pe lume (ARN monocatenar),
De-aceea-n scurtă vreme te vei preface-n sclavă (catena femenină a ADN-ului),
Cinci veacuri slujitoare vei fi muncind din greu.
Pe urmă, se va naște fratele meu (virusul = Garuda), zburând
Să-și scape din sclavie nefericita mamă”.

Vinata a așteptat, iar mai târziu sa născut fratele lui Aruna, pe deplin dezvoltat, și anume

Garuda. Garuda s-a dus mai târziu la război împotriva fraților săi, Nagas.

Unele mituri îl prezintă pe Garuda atât de masiv încât poate bloca soarele. Textul *Garuda Purana* este numit după el.

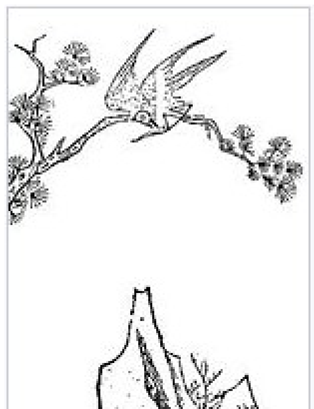
Garuda este prezentat în mitologia Mahabharata ca unul ce intenționează să omoare și să mănânce șarpele Sumukha și unde Indra încearcă să intervină.

18. PASĂREA ZHENNIAO

Zhenniao, sau Zhen, sau ”Pasărea cu penaj otrăvitor”, se spune că a existat în ceea ce este acum China de Sud în timpurile antice și se face referire la ea în multe mituri chinezești, anale și poezii. *Shanhaijing*, cap. 5, descrie Zhenul ca pe un vultur care trăiește pe Muntele Lutemute și Muntele Jade din sudul Chinei.

În comentariile lui Guo Pu despre, este descrisă această pasăre ca având un abdomen violet și pene cu vârf verde, cu un gât lung și un cioc stacojiu. Această pasăre își dobândește atributul de ”otrăvitoare” de la devorarea șerpilor otrăvitori. Masculul din specie este numit Soare Rotitor, iar femela este numită ”armonie Yin”. O altă descriere a lui Zhen apare în dicționarul Song Dynasty Piya unde este descrisă ca fiind o gâscă de culoare închisă cu un cioc lung de cupru.

Așa cum este descrisă în *Piya*, trupul lui Zhen este contaminat cu o otravă de neegalat numită Zhendu, de la propriile sale vene până la vârfurile penelor. Și carnea se spune că este foarte toxică, iar excrementele lui Zhen puteau dizolva piatra. Otrava lui Zhen a fost considerată a fi atât de moartală încât trebuia doar să treacă prin gât pentru a ucide o persoană. În *Baopuzi* a adeptului taoist Ge Hong, singurul lucru capabil să neutralizeze otrava lui Zhen este cornul lui Xiniu -rinocerul, care se transformă în fire de păr ce pot spuma și neutraliza otrava.

Următorul fragment din "*Biografia lui Qi Huan Gong*" spune:
"*Neamurile lui Rong și Di sunt șacali și lupi, și niciodată nu sunt mulțumiți. Este ca și cum ai bea otravă de pasăre Zhen, pentru că ei caută plăceri obținute cu ușurință și rapiditate fără a se gândi la viitor și acest mod de a gândi nu ar trebui să fie păstrat*".

În China "Zhen" a devenit o metaforă pentru orice tip de otrăvire și nu este întotdeauna clar dacă este vorba despre otrava acestei păsări în fiecare caz. În diverse surse hagiografice, se spune că Wang Chuyi, discipol al lui Wang Chongyang, ar f fost imun la otravă și că a supraviețuit după ce a băut lichior care conținea otravă din pasărea Zhen.

Și istoricul japonez Taiheiki spune că Ashikaga Takauji și fratele său, Ashikaga Tadayoshi, l-au forțat pe prințul Morinaga să ia otravă Zhendu (sau Chin doku așa cum este cunoscută în Japonia). Mai târziu, Todayoshii a fost ei înșuși capturați și otrăviți cu Zhendu.

Se presupune că pasărea Zhenniao a fost văzută ultima dată în dinastia Song, când mulți chinezi Han au fost mutați în Guangdong și Guangxi. Ornitologii chinezi au teoretizat adesea că Zhen este similar cu ”vulturul șarpelui” (care trăiește în China de Sud) și care și-a câștigat toxicitatea prin ingerarea de șerpi otrăvitori, similar cu modul în care broaștele otrăvitoare obțin

otrava prin ingerarea insectelor otrăvitoare. Ca o consecință, în unele cărți ilustrate, imagini foarte asemănătoare cu aceste păsări au fost folosite pentru a descrie Zhen.

În 1992, a fost publicat un articol de știință, care a raportat că ”pitonul cu glugă” din Noua Guinee are pene otrăvitoare și de atunci au fost descoperite și alte câteva specii de păsări otrăvitoare similare.

19. PASĂREA VERMILION *(pasarea purpurie)*

Pasărea Vermilion este una dintre cele patru simboluri ale constelațiilor chinezești. Potrivit lui Wu Xing, sistemul taoist cu cinci elemente, reprezintă elementul de foc, direcția sud, și sezonul de vară corespunzând acestei păsări. Astfel, uneori se numește pasărea Vermilion din Sud (Nán Fāng Zhū Què). Este cunoscută sub numele de Zhū Què în chineză, Suzaku în japoneză, Jujak în coreeană și Chu Tước în vietnameză. Este descrisă ca o pasăre roșie care seamănă cu un fazan cu un penaj în cinci culori și care este acoperit permanent de flăcări.

Este adesea confundată cu pasărea *Fenghuang* datorită asemănărilor în aparență, dar cele două sunt creaturi diferite. *Fenghuang* (din mitologiile occidentale) este un conducător legendar al păsărilor care este asociat cu împărăteasa chineză în același mod în care balaurul este asociat cu Împăratul, în timp ce pasărea Vermilion este o creatură spirituală mitologică a constelațiilor chinezești.

20. PASĂREA PENG

Peng este o pasăre uriașă care se transformă dintr-un Kun (pește uriaș în mitologia chineză). În mitologia comparativă a creaturilor uriașe, Peng este asemănat cu pasărea Roc sau Garuda și Kun cu Leviathan.

În literatura chineză apare cea mai veche înregistrare a mitului Peng și Kun. Primul capitol ("Pinguinul liber și ușor") începe cu trei versiuni ale acestui mit.

”În întunericul nordic există un pește și numele lui este K'un. K'un este atât de mare încât nu se știe cât de multe mii de LI măsoară. Se transformă și devine o pasăre al cărei nume este P'eng. Când se ridică și zboară, aripile sale sunt ca niște nori peste cer. Când marea începe să se miște, această pasăre pornește spre întunericul sudic, care este Lacul Cerului. Ea stârneștee vântul și ridică nouăzeci de mii LI, plecând în a șasea lună. Când pasărea se uită în jos, tot ceea ce vede este albastru.

Dacă apa adunată de vânt nu este suficient de adâncă, ea nu va avea puterea de a zbura. Prin urmare, atunci când P'eng se ridică nouăzeci de mii LI, trebuie să aibă vântul sub ea. Numai atunci poate să se așeze pe spatele vântului, să umple cerul albastru și nimic să nu-o împiedice sau s-o blocheze. Numai atunci își poate îndrepta ochii spre sud.

Printre întrebările lui T'ang către Ch'i găsim același lucru: *În nord există o mare întunecată,*

Lacul Cerului. În el este un pește care are mai multe mii LI. Numele lui este K'un. Există, de asemenea, o pasăre, numită P'eng, cu un spate cât Muntele T'ai și aripi cât norii care umplu cerul. El bate apa, sărind în aer, tăind norii și ceața, umărind cerul albastru, apoi întoarcând ochii spre sud se pregătește să călătorească spre Întunericul de sud.

Mulți savanți de la Zhuangzi, atât chinezi, cât și străini, au analizat povestea despre Peng. Lian Xinda o numește "cea mai controversată imagine din text, care a dus la interpretări contradictorii în ultimele șaptesprezece secole".

În comentariul lui Guo Xiang se spune:

”Zborul fabulos al păsării P'eng poate dura o jumătate de an și nu se va opri până nu ajunge la Lacul Celest. Zborul unei păsări mici durează doar jumătate de zi și se opreste la primul copac. În ceea ce privește capacitățile lor, există o diferență. Dar, prin adaptarea la natura lor, ele sunt aceleași.

Călugărul budist Zhi Dun (314-366 CE) a asociat zborul lui Peng cu cea mai mare satisfacție obținută de zhiren ("persoana perfectă).

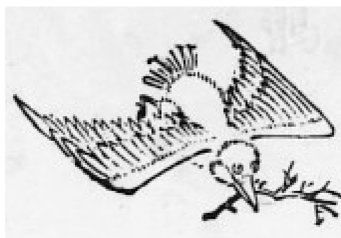
Maestrul Chuang traduce mitul astfel:

”Ceea ce rătăcește liber și ușor este în mod clar mintea Omului Perfectat. Datorită faptului că traseul păsării P'eng prin viață este lung, ea neglijează satisfacția [spirituală] dincolo de trup, pe când prepelița care râde de Peng este mulțumită de sine în inima ei. Omul Perfectat [totuși] urcă la cer în mod direct și cu bucurie rătăcește fără sfârșit în libertate.

Budistul Chan Hanshan Deqing (1546-1623) declară, de asemenea, că Peng este imaginea înțeleptului daoist și sugerează că zborul păsării nu rezultă din strângerea vântului, ci din adunarea profundă de "virtute și putere".

21. PASĂREA JINGWEI

Jingwei este o pasăre din mitologia chineză, în care a fost transformată fiica lui Yündi Nüwa. Ea este hotărâtă să umple marea (citoplasma), astfel că ea poartă continuu pietricele (fragmente de virus) sau o crenguță (ARN viral) în gură și o scutură în Marea estică.

Jingwei a avut un dialog cu marea în care marea a scos-o afară, spunând că nu va fi capabilă să o umple nici măcar după un milion de ani. Pasărea i-a răspuns și că dacă va petrece zece milioane de ani, chiar și o sută de milioane de ani și tot va continua până va reuși. Din acest mit vine *chengyu*, idiomul chinezesc "Jingwei încearcă să umple Marea", ceea ce înseamnă determinare și perseverență în fața unor probe aparent imposibile.

Povestea este redată în *Shanhaijing*:

”*Trei mii nouăzeci de LI mai la sud-est, apoi nord-est, se află un munte. Pe înălțimile sale sunt mulți duzi. Aici locuiește o pasăre care, ca formă, seamănă cu o cioară cu cioc alb și picioare roșii. Se numește Jingwei și scoate un sunet ca numele său. Ea este fiica cea mai tânără a ”flăcării arc” numită Nüwa. Nüwa a înotat în Marea estică și neputând să se mai întoarcă pe țărm s-a înecat. Apoi, ea s-a transformat în pasărea Spirit-Guardian și în mod regulat poartă crengi și pietre din Munții Vest pentru a umple Marea Estică. Râul Zhang izvorăște de aici și se varsă spre răsărit în râul galben*“.

Profesorul Manyuan Long de la Universitatea din Chicago a numit o genă de Drosophilia după pasărea Jingwei pentru că este - ca și această pasăre - "reîncarnată" cu o nouă funcție și o nouă

structură. Și alte gene asociate au fost numite după personajele legendei.

22. PASĂREA CU NOUĂ CAPETE

Pasărea cu nouă căpete (numită și "Nouă Phoenixuri"), este una dintre cele mai vechi forme ale Phoenix-ului chinez, venerată de vechii nativi din provincia Hubei în perioada statelor războinice și care era parte a regatului Chu (celula). Datorită relației ostile dintre Regatul Chu și fosta administrație a dinamicului regat Zhou, pasărea cu nouă capete (ADN-ul) a devenit creatura totem a poporului Chu și ca urmare, demonizată.

23. PASĂREA QINGNIAO

Qingniao a fost o pasăre albastră sau verde care apare în mitologia chineză, în povestiri populare, poezie și religie (Chinezii sunt oarecum ambigui în ceea ce privește culoarea, iar cuvântul Qing poate fi tradus ca "albastru", "verde" sau chiar "negru"). Qingniao este privită mai ales ca mesageră sau servind altfel Reginei Mamă. În unele surse, Qingniao cu trei picioare poartă mesajele; în alte surse, un singur Qingniao cu un singur picior i-a adus hrana Reginei Mamă. În unele versiuni, trei păsări verzi, uneori cu trei picioare, i-au adus mâncarea: acestea par a avea o asemănare cu păsările cu trei picioare, despre care se crede că locuiesc în soare. Qingniao este o temă importantă a istoriei mitice și este descrisă frecvent în mituri despre Xi Wangmu și Paradisul său de Vest, care se află, în general, pe muntele mitic Kunlun.

24. PASĂREA BIFANG

Bifang este o pasăre mitică. Arată ca un cocor cu marcaj roșu pe cap, cioc alb și are doar un picior. Această creatură nu mănâncă boabe, ci flăcări. Apariția ei este un semnal de foc mare.

Descrierea acestei păsări este clar o referire la virus, la nemurire și la metoda dietei ”bigu” pentru obținerea nemuririi. Faptul că are doar un picior este o aluzie la ARN-ul monocatenar.

Un capitol din Zhuangzi (din secolul al III-lea al secolului al III-lea) descrie o persoană divină care nu mănâncă boabe (cereale), dar îi ajută în mod misterios să crească. ”*Departe de Muntele Kuyeh locuiește un om al spiritului a cărui piele este ca zăpada și care este blând ca o fecioară. El nu mănâncă nici unul dintre cele cinci boabe, ci inhalează vântul și bea roua. Se plimbă pe nori, conduce un dragon zburător și se rătăcește dincolo de cele patru mări. Spiritul lui este concentrat, salvează lucrurile de corupție și aduce o recoltă bogată în fiecare an*”.

În acest pasaj, Maspero (1981: 417) recunoaște principalele practici taoiste care erau actuale în timpul perioadei celor șase dinastii: (1) abținere de la cereale, (2) exerciții respiratorii, (3) concentrare și meditație și (4) cele Patru Mări care corespund unui mod de direcționare a transei asemănătoare proiecției astrale.

Manuscrisul "Eliminarea cerealelor și a alimentației Qi", care a fost descoperit în 1973 printre textele de mătase Mawangdui, este cea mai veche dietă documentată de evitare a cerealelor (Harper 1998: 305-9). Acest manual medical chinez descrie o metodă de înlocuire a boabelor cu circulația Qi și consumul de plante medicinale, în special feriga shiwei "Pyrrosia lingua" ca diuretic pentru tratarea retenției urinei care rezultă din eliminarea cerealelor. Acest text (Campany 2005: 31)

dihotomizează dietele cu modelul pătrat-pământ rotund-ceresc din cosmografia chineză și fengshui: ”*Cei care mănâncă cereale mănâncă ceea ce este pătrat* (muritor pentru că provine de la ADN), *cei care mănâncă Qi mănâncă ceea ce este rotund* (nemuritor pentru că provine de la virus)”.

Capitolul (139 BCE) *Huainanzi* privind topografia (4, tr. Major et al., 2010: 161) corelează dieta și durata de viață. "*Cei care se hrănesc cu carne sunt curajoși și îndrăzneți, dar sunt cruzi, cei care se hrănesc cu hrană spirituală trăiesc îndelungat, cei care se hrănesc cu cereale sunt informați și inteligenți, dar cu durată scurtă de viață*".

Hagiografia daoistului Liu Xiang, "Biografiile colectate de nemuritori" din Liechian, spune povestea legendarei "Femeia păroasă" în ceea ce privește evitarea cerealelor.

”În timpul domniei împăratului Cheng, vânătorii din Munții Zhongnan au văzut o persoană care nu purta haine (personificare ARN viral), corpul fiindu-i acoperit cu un păr negru (de aceea poartă barbă cei care sunt dedicați căilor spirituale). Văzând această persoană, vânătorii doreau să-o urmărească și s-o captureze, dar persoana a sărit peste râuri și văi zburând și astfel nu putea fi prinsă. Până la urmă vânătorii au înconjurat-o și au capturat-o, stabilind că persoana era o femeie. Întrebartă cine este, ea a spus: "Am fost inițial o femeie din palatul Qin (capsida virusului). Când am auzit că veniseră invadatorii din est, că regele Qin urma să iasă și să se predea și că clădirile palatului ar fi fost arse, am fugit înfricoșată în munți și eram pe punctul de a muri de foame, când un bătrân m-a învățat să mănânc rășina și conurile de pin. La început erau amare, dar, treptat, m-am obișnuit cu ele și nu mai simțeam nici foame, nici sete, iarna nu-mi era frig, iar vara nu-mi era cald". Calculând vârsta femeii, care a fost membră a haremului lui Qin, au concluzionat că trebuie să aibă mai mult de două sute de ani. Vânătorii au luat-o pe femeie cu ei și i-au oferit să mănânce grâu. Când a mirosit prima dată boabele, a vomitat și numai după câteva zile le-a putut tolera. După puțin mai mult de doi ani cu această dietă, părul ei a căzut, a îmbătrânit și a murit. Dacă nu ar fi fost prinsă de vânătorii, ea ar fi devenit nemuritoare”.

25. PASĂREA SANZUWU (pasărea cu trei picioare)

Potrivit folclorului, pasărea Sanzuwu este descrisă ca o cioară sau ca un corb, dar colorată în roșu în loc de negru.

Se spune că, inițial, au existat zece păsări solare care s-au stabilit în 10 cuiburi separate, pe un dud roșu numit Fusang (ADN), situat în est, la poalele văii Soarelui. Acest dud se spune că are multe guri deschise pe ramurile sale. În fiecare zi, una dintre păsările solare era răsplătită cu o călătorie în jurul lumii pe un cărucior, condus de Xihe "mama" soarelui (replicarea ADN-ului). La întoarcere se putea călători și trecând peste cer (părăsirea celulei). Potrivit textului *Shanhaijing*, ”soarelui cuib” (ADN) îi plăcea să mănânce două feluri de ierburi mitice de nemurire, una numită Diri sau "pământească", iar celălaltă Chunsheng sau "cerească". Păsările solare (viruși) coboară adesea din cer pe pământ și aduc ierburi cerești, dar lui Xihe nu-i place acest lucru, așa că le-a împiedicat. Folclorul susține, de asemenea, că, în jurul anului 2170 î.Hr., toate cele zece păsări solare au ieșit în aceeași zi, făcând lumea aproape să ardă, dacă Houyi, arcașul ceresc, nu le-ar fi ucis pe toate, cu excepția uneia. Cele trei picioare simbolizează integrarea ARN-ului viral (cu un picior) în ADN-ul celulei (cu două picioare).

În mitologia chineză există și alte creaturi cu trei picioare, în afară de sanzuwu, de exemplu,

o "broască țestoasă cu trei picioare care provoacă malarie". Cocorul cu trei picioare, simbolizând soarele, este un om yang, "broască cu trei picioare", simbolizând luna, este un iepure yin. Conform unei tradiții antice, această broască este transformată în divinitatea lunară Chang'e, care a furat elixirul vieții de la sotul ei, Houyi, arcașul, și a fugit pe lună unde a fost transformată într-o broască.

Și *Fènghuáng*, o altă pasăre mitică, descrisă în mod obișnuit ca având două picioare, este reprezentată în unele opere de artă ca având trei picioare. De asemenea, se spune că Xi Wangmu (regina Mama a Vestului) are trei păsări verzi care au adunat mâncare pentru ea și în arta religioasă a perioadei Han au fost descrise ca având trei picioare. În mormântul Yongtai datând din epoca dinastiei Tang, când a înflorit cultul Xi Wangmu, păsările sunt de asemenea prezentate ca fiind cu trei picioare.

26. PASĂREA YATAGARASU

În mitologia japoneză, această creatură zburătoare este un corb sau o cioară, iar apariția ei deasupra mării este interpretată ca o dovadă a voinței cerului sau a intervenției divine în afacerile umane. *Yatagarasu* ca un zeu-ciumă este un simbol specific îndrumării. Această pasăre mare a fost trimisă din cer ca un ghid al împăratului Jimmu în călătoria sa inițiatică din regiunea numită Kumano la ceea ce urma să devină Yamato. Este în general acceptat faptul că *Yatagarasu* este o întrupare a prețiosului Taketsunimi (băutura nemuririi), dar nici una dintre înregistrările documentare care au supraviețuit nu este destul de clară.

În mai multe cazuri, Yatagarasu apare ca o pasăre cu trei picioare, nu în textul Kojiki, ci în Wamyō Ruijushō.

27. PASĂREA SHANGYANG (pasarea curcubeu)

Shangyangul, în mitologia chineză a fost o pasăre aducătoare de ploaie. A fost una dintre cele câteva păsări mitice importante din această tradiție. Shangyang a fost asociată în mod special cu Lordul ploii, Yu Shi. Odată, Shangyang a apărut la curtea regală de la Qi, unde a făcut un dans într-un picior, după care a plecat în statul vecin Lu. Confucius a interpretat acest eveniment ca fiind

prevestirea unei ploi dezastruoase și a sfătuit să se sape canale de scurgere și să se ridice diguri. Urmând sfatul înțeleptului, Qi a fost cruțat de calamitățile datorate inundației care a urmat, în timp ce celelalte state care nu au respectat sfatul lui au fost grav afectate. Acest incident legendar a fost adesea folosit pentru a ilustra nebunia celor care refuză să asculte cuvintele înțelepților. Alte surse asociază Shangyangul cu pasărea Bifang.

28. PASĂREA FENG HUANG

Feng Huang, sau Phoenix, este una dintre cele patru faimoase creaturi mitice chinezești. Simbolizează soarele, căldura, vara și recolta. Feng Huang se spune că este născută din foc, că domnește peste toate celelalte păsări și că este formată din perechea femeie-bărbat, simbol al iubirii veșnice. Este, de asemenea, emblema împărătesei Chinei.

Este o pasăre mitologică din Asia de Est unde bărbatul a fost numit inițial *feng* și femeia *huang*, dar o astfel de distincție de gen nu este adesea făcută și cele două genuri sunt estompate într-o singură entitate feminină, astfel încât pasărea să poată fi asociată cu dragonul chinezesc, care în mod tradițional este considerat bărbat.

Imaginile unei păsări străvechi au apărut în China acum 8000 de ani, la începutul perioadei neolitice Hongshan, pe plăci de jad și de ceramică. Unii cred că au fost un totem aducător de noroc în rândul triburilor orientale din China antică.

În timpul dinastiei Han (acum 2.200 de ani), două phoenix-uri, unul bărbat (feng) și celălalt femeie (huang), au fost semnalate ca stând împreună, unul în fața celuilalt. Mai târziu, în timpul dinastiei Yuan, cei doi termeni care-i desemna au fost uniți pentru a deveni fenghuang, "Regele păsărilor", dar când s-a asociat cu un dragon ce simboliza împăratul, pasărea a început să simbolizeze împărăteasa. Din epoca Jiaqing (1522-66) a dinastiei Qing, o pereche de phoenixși a fost diferențiată funcție de penele de pe coadă care, de obicei, formau împreună un model de cerc închis - bărbatul era identificat de cinci pene lungi sau "filamente" (cinci fiind un număr masculin

sau yang), iar femela prin ceea ce uneori pare a fi una, dar de fapt, fiind două pene (doi fiind un număr par, feminin sau yin).

Tot în această perioadă, f*enghuangul* a fost folosit ca simbol reprezentând direcția sud. Aceasta a fost reprezentată printr-un bărbat și o femeie care se confruntă unul cu celălalt. Penele lor erau din cele cinci culori fundamentale: negru, alb, roșu, verde și galben. Aceste culori se spune că reprezintă cele cinci virtuți ale lui Confucius:
Ren: virtutea bunăvoinței, a carității și a umanității; Yi: onestitate și corectitudine; Zhi: cunoștințe Xin: credincioșie și integritate; Li: comportament corect, bunele maniere, politețea, închinarea.

Phoenix-ul reprezenta puterea trimisă de ceruri împărătesei.

Fenghuang mai este numit şi "Cocoşul de august" (locul cocoşului în zodiacul chinezesc). În Occident, se numeşte de obicei Phoenix chinezesc sau pur şi simplu Phoenix, deşi asemănările mitologice cu Phoenixul de Vest sunt superficiale.

Imaginea fenghuang-ului, vizavi de balaur,

O descriere comună a fenghuangului îl prezintă ca atacând șerpii cu aripi. Potrivit capitolului 17 al lui Erya Shiniao, fenghuang este are ciocul unui cocoș, fruntea unei pasări, gâtul unui șarpe, pieptul unei gâște, partea din spate a unei broaște țestoase, sferturile posterioare ale unui cerb și coada unui pește. Astăzi, însă, este adesea descrisă ca o compoziție din părți ale mai multor păsări, incluzând capul unui fazan de aur, corpul unei rațe mandarin, coada unui păun, picioarele unui cocor, gura unui papagal și aripile unei rândunici.

Corpul *fenghuang*-ului simbolizează corpurile celeste: capul este cerul, ochii sunt soarele, spatele este luna, aripile sunt vântul, picioarele sunt pământul, iar coada sunt planetele.

Se spune că Fenghuang a apărut în soare. Corpul său conține cele cinci culori fundamentale: negru, alb, roșu, galben și verde. Uneori poartă suluri sau o cutie cu cărți sacre. Este uneori descrisă

ca o minge de foc sau ca având trei picioare. Se crede că pasărea apare numai în zone sau locuri care sunt binecuvântate cu pace și prosperitate sau fericire.

Fenghuang este un simbol al virtuții înalte și al harului,g simbolizînd, de asemenea, unirea yin-ului cu yang-ul. În primul capitol al lui Shan Hai Jing, "Nanshang Jing" se înregistrează fiecare parte a corpului ca simbolizând un cuvânt: capul reprezintă virtutea, aripa reprezintă datoria, spatele reprezintă proprietatea, abdomenul reprezintă credibilitatea, iar pieptul reprezintă mila.

Chinezii au considerat dragonul și Phoenixul, simbol al relațiilor fericite dintre soț și soție.

30. PASĂREA GRIFFON

Pasăre fabuloasă cu cioc şi aripi de vultur, iar trupul de leu. Grifonul din emblematica medievală ţine atât de simbolismul leului, cât și de cel al vulturului, ceea ce pare a însemna o sporire a naturii sale solare. În realitate, el este legat atât de pămînt, cât și de cer (ARN viral integrat în ADN celular), ceea ce-l face un simbol al celor două naturi - umană și divină - ale lui Hristos. Grifonul mai evocă și îndoita însuşire divină a forţei şi înţelepciunii.

Dacă vom compara simbolistica specifică vulturului cu cea a leului, putem spune că grifonul stabileşte legătura dintre puterea terestră a leului şi energia celestă a vulturului. El se înscrie astfel în simbolistica generală a forţelor mântuitoare.

Grifonul pare să fi fost pentru străvechii evrei simbolul Persiei, care a folosit mult această figură, şi deci al doctrinei care caracterizează acest spaţiu: ştiinţa Magilor sau doctrina lui Zoroastru asupra celor două principii fundamentale, Binele şi Răul.

Grifonul mai este reprezentat şi pe balustrada unei *stupa* din Sanchi, unde îl întruchipează pe Adrishta, nevăzutul. Deşi dublul simbolism solar leu-pasăre este subliniat în mod special, el rămîne totuşi apropiat de cel al leului și leoaicei, animale de încălecat şi simboluri ale zeiţei Shakti.

Potrivit unei tradiții creştine, mai târzii poate decât precedenta, grifonul este interpretat într-un sens defavorabil... *natura sa hibridă îi răpeşte independenţa şi nobleţea unuia şi a celuilalt (vulturul şi leul). El reprezintă mai degrabă forţa sălbatică. În simbolistica creştină, grifonul reprezintă o imagine a demonilor, în așa măsură încât, pentru scriitorii sfinţi, expresia <u>hestisequi</u> este sinonimă cu Satan. În domeniul civil însă, grifonul desemnează forţa cea mai înaltă, pericolul iminent*.

La greci, grifonii sunt asimilaţi monştrilor ce păzesc comorile din țara hiperboreenilor, supraveghează craterul umplut cu vin al lui Dionysos şi îi înfruntă pe căutătorii de aur din munţi. Apollo încalecă pe grifon. Ei simbolizează forţa şi vigilenţa, dar şi obstacolul ce trebuie învins pentru a ajunge la comoară.

În heraldică, grifonul reprezintă curaj, conducere și putere. El apar în mod regulat pe haine, arme, steaguri ale noilor familii importante din Europa. Rădăcinile acestei creaturi mitologice fascinante se întind din Europa de Vest până la marginile estice ale subcontinentului indian și dincolo de el.

Puternici și maiestuoşi, grifonii păzeau aurul și comoara. În epoca medievală, au ajuns să fie considerate simboluri ale căsătoriei monogame. Au descurajat fidelitatea. Cunoscută ca fiind strict loială partenerului său, în caz de deces al unui partener, celălalt Griffon nu s-a recăsătorit niciodată. Ei au început să-L reprezinte pe Isus, pentru că puteau să se deplaseze atât în aer cât și pe pământ, cu aceeași ușurință, simbolizând natura umană și divină a lui Hristos.

28. VULTURUL CU DOUĂ CAPETE SAU CU TREI

Motivul vulturului cu două capete pare să își aibă originea în Orientul Apropiat antic, mai ales în iconografia hitiților. El a reapărut în Evul Mediu târziu, secolul al XI-lea sau al XII-lea, și a fost folosit în mod special de către Imperiul Bizantin, însă au fost găsite și reprezentări provenind din Spania islamică, Franța și principatul sârb al lui Raška. Începând cu secolul al XIII-lea, a devenit și mai răspândit și a fost folosit de sultanatul Seljuk de Rum și Sultanatul Mamluk din lumea islamică și de Sfântul Imperiu Roman, Serbia și Rusia în lumea creștină.

Folosit în timpul Imperiului Bizantin târziu ca emblemă dinastică a Palaiologilor, a fost adoptat în perioada târzie medievală până la începutul perioadei moderne în Sfântul Imperiu Roman, pe de o parte, iar în principatele ortodoxe Serbia și Rusia, pe de altă parte, reprezentând o augmentare a vulturului sau Aquilei asociate cu Imperiul Roman.

Un relief monumental hitit al unui vultur cu două capete care prind două iepuri se află la digul estic al Poarții Sfinxului de la Alaca Hüyük.

Acest simbol nu era necunoscut vechilor mexicani. Era reprezentat, între altele, în *Codex Nuttal,* în care încarnează o divinitate a vegetaţiei, fiind însoţit de plante și scoici.

Se știe că în vechile civilizaţii din Asia Mică, vulturul bicefal era simbolul puterii supreme. În tradiţiile șamanice din Asia Centrală, este adesea așezat în vârful Stâlpului Lumii, înfipt în mijlocul satului; dolganii îl numesc *pasărea-stăpîn,* iar stâlpul este numit: *coloana care nu se prăbuşeşte niciodată* (ADN celular). Ea este o replică, a unei coloane identice aflate în fața casei Zeului suprem și numită *cea care nici nu îmbătrânește, nici nu cade* (ARN viral).

După Frazer, acest simbol de origine hitită ar fi fost reluat în evul mediu de către turcii selgiucizi, împrumutat de la aceştia de către europeni în epoca Cruciadelor și ajuns pe această cale pe stemele imperiale ale Austriei şi Rusiei.

Duplicarea capului exprimă mai puțin dualitatea sau multiplicitatea trupurilor din imperiu, cât întăreşte, dublându-l, însuși simbolismul vulturului: autoritate mai mult decît regală, suveranitate cu adevărat imperială, rege al regilor. Păsările amplasate spate în spate reprezintă cei doi acizi ribonucleici ai virusului, iar dacă au frunţile lipite reprezintă ADN-ul celular.

Interesant că se întâlneşte și vulturul tricefal sub numele de Ohsoko, reprezentând ARN-ul viral inserat în ADN-ul celular.

El este o pasăre mitologică sau heraldică, fiind o versiune augmentată a vulturului cu două

capete. Menționat în apocriful latin a lui Ezra, unde i-a apărut într-un vis, dar și într-un basm cecenesc, unde un vultur cu trei capete va fi ucis de un erou. În folclorul Yakut și Dolgan este numit Öksökö.

În mod excepțional, vulturul cu trei capete apare în stema lui Reinmar von Zweter (cca 1200-1248) din Codex Manesse (c 1300). O reprezentare independentă a vulturului cu trei capete se găsește în cartea lui Conrad Grünenberg (1492). O pasăre cu trei capete (nu neapărat un vultur) se găsește, de asemenea, în manuscrisul ilustrat *Slimdor Solis*, datat în anii 1530, în limba germană.

Sceptrul țarului Mihai I al Rusiei a fost decorat cu un vultur cu trei capete, iar reprezentările desenului se găsesc în simbolismul rus, antologia literară Lado, publicată în 1911, explicând cele trei capete ca reprezentând unirea a trei rase care au contribuit la geneza Rusiei, capul "occidental" reprezentând Varangienii, "capul estic" reprezentând Mongolii și capul central reprezentând slavii.

SIMBOLISMUL PĂSĂRILOR OBIȘNUITE

Zborul pasărilor serveşte de simbol relaţiilor dintre cer şi pământ. În greacă, este sinonim cu prevestire şi cu mesaj al cerului. În taoism, Nemuritorii iau înfăţişare de păsări pentru a semnifica uşurinţa, eliberarea de greutatea pământească. Sacrificatorii sau dansatoarele rituale sunt adesea calificate în *Brahmana* drept *pasări care îşi iau zborul către cer.* Pasărea este imaginea sufletului care scapă din trup sau numai a funcţiilor intelectuale (Inteligenţa*,* se spune în *Rig-Veda, este cea mai iute dintre păsări).* Anumite desene preistorice reprezentând oameni-păsări sunt interpretate ca ”zbor al sufletului” sau zbor extatic al şamanului.

Pasărea se opune şarpelui aşa cum simbolul lumii cereşti se opune celui al lumii pământeşti. Păsările simbolizează stările spirituale, iar îngerii stările superioare ale fiinţei. Numeroasele păsări albastre ale literaturii chineze din timpul dinastiei Han sunt zâne, nemuritoare, mesagere cereşti. În Occident ca şi în India, păsările se aşază - ierarhic - pe crengile Arborelui lumii. În *Upanişade* sunt două: una *mănâncă fructul pomului, cealaltă priveşte fără a mânca,* simboluri respectiv ale sufletului individual (jivatma) activ şi ale Spiritului universal (Atman), care este cunoaşterea pură. În realitate, ele nu sunt deosebite, de aceea sunt uneori reprezentate sub forma unei păsări cu două capete. În Islam, păsările sunt simbolul îngerilor.

Uşurinţa păsării are și un aspect negativ: sfântul Ioan al Crucii vede în ea un simbol al *operaţiilor Imaginaţiei* uşoare pentru că sunt instabile, zburătăcind de colo-colo fără metodă şi fără coerență, ceea ce budismul numeşte *distracţie* sau *divertisment.* Tao dă barbarilor o înfăţişare de pasări, pentru a desemna o spontaneitate primordială şi o violenţă necontrolată. În China, Haosul este simbolizat printr-o pasăre galbenă şi roşie, ca o minge de foc fără chip, dar înzestrată cu 6 picioare şi 4 aripi, în stare să danseze şi să cînte, dar nu să mănânce sau să respire.

Documentele cele mal vechi dintre textele vedice arată că pasărea (în general, fără specificaţii speciale) este considerată drept un simbol al *prieteniei pe care o au zeii faţă de oameni.* Pasarea (virusul) este aceea care se duce să ia soma, adică ambrozia (băutura nemuririi), pe un munte inaccesibil (nucleu) și-l dă oamenilor. Tot păsările atacă şerpii (ARN-ul celular), permițând victoria arienilor asupra barbarilor care se opun înaintării lor. Mai târziu, epopeea va preamări fidelitatea păsării Yatayu care se va jertfi pentru a-l împiedica pe demonul Ravana s-o răpească pe Sita. Interpretarea mistică a acestei poveşti, admisa de mulți hinduşi, este prietenia divină sub forma unei păsări străduindu-se să apere sufletul de întreprinderile demoniace ale spiritului răului. În măsura în care zeii sunt socotiţi nişte fiinţe zburătoare (ca îngerii din Biblie), păsările sunt simbolurile vii ale libertăţii divine, eliberate de contingentele pământeşti. Cuibul păsărilor (virusul), acest refugiu cvasiinaccesibil, ascuns în înaltul arborilor, este considerat o reprezentare a Paradisului, loc suprem de şedere unde sufletul (ARN-ul viral din om) nu va avea acces decât în măsura în care, dezbărat de greutăţile omeneşti (fragmente celulare), va reuşi să zboare până acolo. *Upanişadele* numesc sufletul o pasăre migratoare, referindu-se la credinţa în migrarea sufletului din trup în trup pînă la zborul final spre acel cuib (virus în curs de asamblare) în care îşi va găsi în

sfârşit adăpost împotriva pericolelor transmigrării. Acest ultim simbol este atât de puternic încât se povesteşte că Ramakrishna, acum vreo sută şi mai bine de ani, a căzut într-o zi în extaz văzând o pasăre migratoare albă ieşind deodată dintr-un nor negru (nucleu).

În lumea celtică, pasărea este mesagerul sau auxiliarul zeilor şi al Lumii Celeilalte, fie că este lebădă (ca în Irlanda), cocor sau stârc (în Galia), gâscă (în Marea Britanie), corb, auşel sau găină.

În Coran, cuvîntul *pasăre* este luat adesea drept sinonim cu *destin : De gâtul fiecărui om am legat pasarea lui* (Coranul, 17. 13; 27. 47; 36. 18-19). *Cînd abisinienii conduşi de Avraam au pornit-o spre Mecca, Dumnezeu a trimis împotriva lor păsările numite Ababil care i-au atacat cu pietre de argilă* (Coranul. 105. 3). În tradiţia Islamului, numele de pasăre verde este dat unor sfinţi, iar îngerul Gabriel are două aripi verzi. Sufletele martirilor vor zbura spre Paradis sub forma unor păsări verzi (Coranul. 2. 262).

Pasărea mai este luată şi ca un simbol al nemuririi sufletului în Coran (2, 262 ; 3. 43 ; 67. 19) şi în poezie. Sufletul este comparat cu un şoim care ascultă de chemarea tamburinului Stăpânului, ca pasărea închisă într-o colivie de lut. Ca majoritatea celorlalte tradiţii, mistica musulmana compară *naşterea spirituală* cu înflorirea trupului spiritual sfărâmând, ca o pasăre, cochilia oului, învelişul său pământesc.

Pasarea, simbol al sufletului, joacă rolul de intermediar între pământ şi cer. *Semnul dropiei, simbol al unirii sufletelor şi al fecundităţii al coborârii sufletului (ARN viral) în materie (celulă)... este comun mai multor triburi marabutice berbere. Tuaregii din Air, la sud de munţii Hoggar, poartă pe scuturile lor semnul celor doi Shin opuşi, cele două picioare ale dropiei.. Acest simbol se regăseşte în India, în lumea celtică* (crow's foot), pe veşmîntul şamanilor din tradiţiile uralo-altaice şi până şi în peştera Lascaux.

Hopii atribuie pasărilor puterea magică de a intra în comunicare cu zeii. Ele sînt frecvent reprezentate cu capul înconjurat de nori, simbol de ploaie care este un dar binefăcător al zeilor, fertilizator al pămîntulul şi aureolate cu un cerc frânt ce reprezintă creaţia, viața, precum şi deschiderea şi poarta, simbol de comunicare.

În legătură cu ornitomancia, Ibn Haldun declara că este vorba despre facultatea de a *vorbi* a necunoscutului care se trezeşte, *la anumite persoane, la vederea unei păsări care zboară sau a unui animal care trece, şi de a-şi concentra mintea după dispariția ei (sau a lui). Este o facultate a sufletului care provoacă o înțelegere rapidă a lucrurilor văzute sau auzite permițând povestirea şi care presupune o imaginaţie puternică...*

Cele două ramuri ale ornitomanciei arabe se întemeiază pe interpretarea direcţiei zborului păsărilor urmărite şi a țipetelor lor.

În Kurdistan, yazidiții, aşa-numiții Ahli-il-Haqq (Credincioşii Adevărului) consideră că simbolul păsării apare o dată cu existența lumii spirituale. Astfel, la yazidiți, Dumnezeu era reprezentat, pe vremea în care tot universul era acoperit de ape, sub forma unei păsări aşezate pe o ramură de copac, ale cărui rădăcini se înfig în aer. Acelaşi lucru se întîmplă în cosmogonia Ahli-il-Haqq-ilor: Dumnezeu se înfăţişează ca o pasăre cu aripi de aur, pe vremea cînd nu exista încă nici pământ, nici cer. Să mai amintim că la începutul *Facerii* (1. 1), duhul lui Dumnezeu se purta ca o pasăre, deasupra apelor primordiale.

Pasărea este o imagine frecventă în arta africană, care apare mai ales pe măşti. Pasărea simbolizează puterea şi viața; este adesea simbol de fecunditate. Uneori ca la indigenii *bambara*, darul vorbirii este legat de pasăre, de cocorul moţat, spre pildă. Pe vase, ei reprezintă adesea tema luptei păsării (virusul) cu şarpele (ADN-ul celular), imagine a luptei dintre viață şi moarte.

Iakuții cred că, la moarte, cei buni, ca şi cei răi, urcă spre cer unde sufletele lor iau forma unor păsări ce se aşază pe crengile Arborelui lumii.

În Egipt, o pasăre cu cap de bărbat sau de femeie simbolizează sufletul unui defunct sau pe cel al unui zeu vizitând pământul. *Cartea Morţilor* descrie moartea ca pe un șoim care-şi ia zborul. Pe monumentele preistorice din Europa şi Asia, Arborele Cosmic este reprezentat cu două păsări

aşezate pe ramurile lui. În afara valorii lor cosmogonice, aceste păsări par să fi simbolizat şi sufletul-strămoş. În mitologiile centro-asiatice, siberiene şi indoneziene, păsările aşezate pe ramurile Arborelui Lumii reprezintă sufletele oamenilor. Datorită faptului că se pot transforma în păsări, adică datorită condiţiei lor de Spirit, şamanii sunt în stare să urce până pe Arborele Lumii pentru a aduce de-acolo *sufletele-păsări*.

Tradiţia ezoterică a stabilit un set întreg de corespondențe între păsări, culori şi pulsiunile psihice. Cele patru culori principale ar fi reprezentate de către corb, pasăre neagră, simbol al inteligenței; de către păun, verde şi albastru, simbol al aspiraţiilor amoroase; de către lebădă, albă, simbol al libidoului care zămisleşte viața corporală şi, prin logos, viața spirituală; în sfîrşit de către fenixul roşu, simbol al sublimităţii divine şi al nemuririi.

Apelăm în continuare la același ”Dicționar de simboluri” a lui Jean Chevalier, izvor de interpretări ezoterice, incredibil de adecvate, ale obiceiurilor sau aspectului unor păsări răspândite pe întinsul Pământului, toate dezvăluind o legătură indestructibilă între virus și păsări.

<u>*VOLUMUL 1*</u>

ALCION 87

Specie de pescăruş, intrată în legendă și devenita simbol. Pescăruş sau goeland este o pasăre fabuloasă, frumoasă şi melancolică. Potrivit unei legende greceşti, Alcyone, fiica lui Eol, regele vânturllor, s-a însoţit cu Ceyx, fiul Luceafărului de dimineaţa (virus). Fericirea lor este atât de desăvârșită, încât ajung să se compare cu Zeus și Hera și, din această pricină, atrag asupră-le răzbunarea zeilor. Sunt preschimbaţi în păsări, iar cuiburile lor, construite la marginea mării (citoplasma), sunt fără încetare distruse de talazuri. Aceasta ar fi originea ţipătului lor tânguitor. Zeus, însă fiindu-i milă de el, îmblânzeşte marea de două ori pe an, câte şapte zile (pe perioada celor 7 etape de clonare a virusului) înainte şi după solstițiul de iarnă, în răgazul acestei acalmii, alcionul îşi cloceşte ouăle. Din acest motiv, a devenit un simbol al păcii şi al tihnei. Al unei păci de care trebuie să te zoreşti să profiţi, căci este de scurtă durată.

Păsări ale mării, închinate lui Thetis - divinitate marină, una dintre Nereide - odrasle ale vântului şi ale soarelui de dimineaţa, alcionii aparţin atât cerului (virus), cât şi oceanelor (celulei), atât aerului, cât şi apelor. În acest sens, el simbolizează o fecunditate deopotrivă spirituală şi materială, ameninţata însă de pizma zeilor şi a elementelor. Pericolul pe care îl evocă este acela al mulţumirii de sine, al autoatribuirii unei fericiri care nu poate veni decât de sus. Această orbire în fericire te poate lăsa pradă celor mai cumplite pedepse.

Plângeți, blânzi alcioni, o,
voi, sfinte păsări,
lui Thetis scumpe păsări.
blânzi alcioni, plângeți...
(Andre Chenier)

Nişte legende târzii au asimilat legenda Alcyonei celei a lui Isis; femeia zboară străbătând văzduhul, pe deasupra mărilor, în căutarea soţului ei, fiul Luceafărului de dimineaţa, tot aşa cum Osiris era soarele-răsare. Ovidius descrie întâlnirea soaţei, preschimbate în pasăre, cu cadavrul bărbatului ei purtat de valuri în nişte termeni care amintesc de mitul egiptean.

ARA 120

Din cauza penelor sale roşii şi lungi, papagalul *ara* este considerat în civilizaţia maya ca un simbol al focului şi al energiei solare. Glifa Kayab, reprezentată printr-un cap de *ara*, este un semn relativ la solstițiu pe care indienii *charti* îl redau printr-un soare strălucitor. În curtea palatului de la Copan, şase statui de *ara*, îndreptate trei spre răsărit şi trei spre apus, indică poziţia astronomică a celor şase sori cosmici care - împreuna cu cel din mijloc (reprezentat printr-o minge) - întruchipează

septemviratul astroteogonic al Zeului Soare.

La indienii *bribi* din Columbia se semnalează folosirea unul papagal roşu drept călăuză a celui săvârşit din viață.

Pana de *ara*, simbol solar, are utilizări decorative şi rituale la toate popoarele din America ecuatorială şi tropicală. O constatare a lui Yves d'Evreux referitoare la populaţiile *tupi-namba* şi relatată de A. Matraux stabileşte o distincţie între semnificaţia simbolică a acestei păsări şi cea a Vulturului: *trebuia evitat cu grijă să nu se pună la aripa săgeţii o pană de vultur alături de una de ara, căci aceasta ar fi fost mâncată de prima.*

Triburile de indieni *bororos* cred că există un ciclu complicat de transmigrație a sufletelor în timpul căruia acestea se încarnează vremelnic în *ara*.

În Brazilia, papagalii *ara* îşi fac cuiburile pe înălţimile falezelor sau stâncilor abrupte; capturarea lor este deci o aventura: *ara*, simbol solar, este un avatar al focului ceresc, greu de cucerit, în acest sens, *ara* se opune jaguarului, asociat cu focul htonian, aşa cum o confirmă şi numeroasele mituri amerindiene asupra originii focului, unde se întâlneşte frecvent eroul care se confruntă cu dualitatea htono-uraniană, încarnată în *ara* și Jaguar.

AUȘEL 159

Auşelul face pereche, în simbolismul celtic, cu corbul, iar sensul acestei dualităţi poate fi întâlnit și în cuplurile preot-războinic și mistreț-urs.

Din punct de vedere simbolic, în etimologia populară analogică, numele de *aușel* e interpretat în Irlandeză ca *druid al pasărilor,* iar în bretonă, numele ce i se dă este echivalentul lingvistic strict al numelui irlandez al druidulul. Auşelul corespunde clasei sacerdotale, după cum corbul corespunde clasei războinice. În Țara Galilor a existat pe seama lui un folclor bogat; este regele pasărilor, urmă a unor străvechi tradiţii. Un vechi proverb galez îl ameninţa cu Infernul pe oricine ar fi distrus cuibul acestei păsări, iar în Bretania exista un *cântec al aușelului*.

La Indienii din America de Nord, simbolul *aușelului* este asemănător cu cel al ciocârliei din folclorul european. Deşi este cea mai mică şi deci cea mai neputincioasă dintre păsări, ea cântă mai tare ca toate celelalte, în zori. Este o preafericită păsăruică, spun indienii pawnee.

BARZĂ 181

Deşi *Leviticul* (11. 19) o califică drept *spurcată,* barza este în general o pasăre de bun augur. Ea este un simbol de pietate filiala, căci se crede că ea își hrăneşte tatăl ajuns în pragul bătrâneții. În anumite regiuni se susţine că ea ar aduce copiii: ceea ce ar putea fi pus pe seama obiceiurilor ei de pasăre migratoare, întoarcerea ei corespunzând cu renaşterea naturii. Dar în aceeaşi perspectivă şi din acelaşi motiv i se atribuie capacitatea de a înlesni zămislirea doar prin forţa privirii. În China, se spune acelaşi lucru despre bâtlan.

Bâtlanul alb reprezintă hieroglifa toltecă de la Atzlan. Barza, bâtlanul, ibisul sunt păsări care distrug şerpii. Ele sunt deci adversarele răului, vietăți antisatanice, și în consecinţă simboluri ale lui Hristos. În Egiptul antic, Ibisul era un aspect al lui Toth, întruparea înţelepciunii, iar fenixul, simbolul ciclului solar și al reînvierii, ar putea foarte bine să fi fost *bâtlanul purpuriu*. Atitudinea acestor păsări, cocoţate într-un picior (de parcă ar fi șchioape, ca un ARN-viral), nemişcate şi

solitare, ne face imediat să ne gândim la contemplaţie.

În Extremul Orient, și mai ales în Japonia, barza se confundă cu ușurință cu cocorul, și apare ca un simbol al nemuririi. Ea este înainte de toate simbolul cel mal cunoscut al longevității. I se atribuie capacitatea de a atinge o vârstă fabuloasă. Dar, când atinge vârsta de șase sute de ani, ea nu se mai hrănește, mulțumindu-se doar să bea, pentru a supravieţui; după două mii de ani, ea devine neagră de tot. Ea este, împreună cu iepurele și cu corbul, un animal drag alchimiştilor taoiști.

Barza este un simbol ezoteric. Are ciocul lung şi ste văzută deseori pe hornurile caselor, care seamănă cu porul celulei prin care pătrunde virusul în interior, se hrănește cu şerpi asemănători cu proteinele fabricate de celulă. Cunoscută ca Zeiţa-pasăre, a fost prezentă în peisajul spiritual românesc sub două aspecte: aducătoare de viață = barza și aducătoare de moarte = gaia. Uneltele lor specifice erau ciocul, cu care barza aducea copiilor frăţiori pe coşul casei, ghearele, cu care gaia prelua trupul omului şi, folosindu-se de aripi, transporta sufletul acestuia în lumea cealaltă.

Ion Ghinea descrie barza astfel:

Barza vorbeşte oamenilor tocănind. Cântecul (bătutul) toacei este o practică magică de invocare a zeiţei-pasăre prin lovirea ritmică cu unul sau două ciocane din lemn a unei scânduri, de obicei din paltin. Numele acestui instrument preistoric de comunicare cu divinitatea adorată exprimă în limba română sunetul produs în timpul bătăii, toaca, identic cu glasul păsării de baltă, barza. Prin bătaia în lemn cu degetul, românul invocă şi astăzi, cu acelaşi glas, tocănitul, divinitatea fitomorfă pentru alungarea sau prevenirea unui rău de care aude sau îl vede. Cu acelaşi glas divin, Biserica Creştină de rit oriental cheamă credincioşii la rugăciune, anunţă începutul zilei rituale (începutul replicării virusului) şi principalele momente liturgice (etapele replicării).

BÂTLAN 197

Simbolismul bâtlanului se corelează cu cel al picioroangelor. Textele îl citează adesea ca participând la o metaforă relativă la schimonoselile războinice ale eroului Cuchulainn: acesta își holba unul din ochi cât un *ceaun unde putea fi fiert un vițel de un an* și-l înfunda pe celălalt atât de adânc în orbită, încât un bâtlan nu l-ar fi putut atinge cu ciocul său.

În tradiţiile europene și africane, bâtlanul simbolizează indiscreţia celui care-şi *vâră ciocul peste tot*; dar și vigilenţă care poote fi lesne pervertită, devenind curiozitate abuzivă. În vechiul ocultism, bâtlanul trecea drept un *simbol de știință divină,* desigur din cauza ciocului său subţire și pătrunzător.

Opoziţia dintre bâtlan şi şarpe, ca și cea dintre foc și apă, se regăseşte în credinţele populare din Cambodgia: bâtlanul aduce seceta; cocoţat pe acoperişul casei, el prevesteşte incendiul.

BUFNIȚĂ 214

Pentru că îi este cu neputinţă să înfrunte lumina zilei, bufnița este simbolul tristeţii, întunericului, singurătăţii și melancoliei. În mitologia greacă, ea este interpreta lui Atropos, aceea din cele trei Parce care retează firul destinului. La egipteni, bufnița reprezintă frigul, bezna, moartea (celula).

În iconografia hindusă, bufnița este uneori atribuită mamei Varahi (celula), fără ca semnificaţia ei să poată fi însă precizată.

În China antică, bufnița este o pasăre înspăimântătoare. Se credea despre ea că își devorează mama. Ea simboliza principiul yang și chiar excesul de yang care se manifestă la solstițiul de vară și era identificată cu toba și cu trăsnetul. Avea legătură cu atelierul fierarului, fiind și emblema lui Huangdi, suveranul galben și întâiul topitor. Când exprima excesul de yang bufnița aducea seceta; copiii născuți în ziua bufniței (solstițiul de vară) aveau o fire violentă (putând deveni chiar paricizi). În orice caz, bufnița era considerată întotdeauna un animal feroce și nefast.

Bufnita este unul dintre cele mal vechi simboluri chinezeşti, a cărui origine poate fi regăsită în epocile zise *mitice.* După unii autori, ea s-ar confunda cu *Dragonul-Torță,* emblemă a celei de-a doua dinastii Yin. Este emblema trăsnetului și era figurată pe stindardele regale. Este pasărea

închinată fierarilor și solstițiilor; în vremurile străvechi, patrona zilele în care fierarii făureau spadele și oglinzile magice.

Indienii din prerie credeau că *bufnița poate acorda sprijin și ocrotire în timpul nopţii* ceea ce explica folosirea penelor de bufniță în anumite ceremonii rituale.

În riturile inițiatice ale Societății Mide (Mide WiWin), la algonchini, în cortul de ceremonie se găseşte reprezentarea unui *om-bufniță care arată drumul spre ţinutul de la Soare-apune, împărăţia morţilor*, bufnița îndeplinind aici o funcţie psihopompă. Ea mai este considerată covestitor al morţii şi prin urmare i se atribuie o putere malefică. Când *cântă bufnița indianul moare*; vrăjitorul *chorti*, care încarnează forţa adevărului, se poate transforma în bufniță.

Cucuveaua este unul din străbunii Lumii, cei plini de înţelepciune din povestea apocrifă galeză cu acelaşi nume. Ea ar trebui deci trecută în rândul ființelor animale primordiale și poate fi probabil asimilată bufniței. Totuşi, aceste animale nu apar în simbolismul religios celtic. Sub influența creştinismului, bufnița este inclusă în categoria animalelor malefice. Simbolismul pozitiv al cucuvelei este mai vechi şi probabil anterior creştinismului (până a acționa virusul). Blodeuedd, soția infidelă a lui Lieu din *Povestea lui Math,* a fost transformată în bufniță ca pedeapsă pentru adulterul ei cu un nobil vecin (virusul).

CIOARĂ 318

În Irlanda, unul din numele zeiţei războiului este Cioara (celula) sau Bodb. Apare de altminteri deseori sub această formă. După bunul ei plac, se poate preschimba în animale felurite, ceea ce și face pentru a lupta împotriva lui Cuchulainn (virusul) care i-a respins dragostea. În Galia i se regăseşte numele în teonimul Cathubodua, cioara de luptă.

În Grecia, ca aspect nocturn al corbului (virusului), cioara este consacrată zeiţei Atena (ADN celular), în vreme ce corbul este închinat lui Apollo (ARN viral).

Studiate de McGowan, acesta susține că ciorile sunt capabile să recunoască feţe umane şi să fie mai atente atunci când în apropiere se află un om periculos. Altfel spus, dacă cineva ia proasta decizie să arunce cu o piatră într-o cioară, aceasta din urmă va ţine minte pentru mult timp nu numai fapta, ci şi individul care a făcut-o. „*Ciorile de pe-aici mă cunosc*”, a precizat McGowan. Deşi ciorile din apropierea laboratorului îl detestau pe savant pentru că se apropia prea mult de cuibul lor, acum îl plac pentru că a început să le lase mâncare. „*Îmi ştiu maşina, îmi ştiu mersul, mă ştiu la 10 mile distanţă de locul în care m-au întâlnit anterior. În felul acesta, sunt uimitoare*”.

Oricat ar parea de bizar, cele mai apropiate rude ale ciorilor sunt frumoasele păsări ale paradisului.

Spre deosebire de marea majoritatea a păsărilor, ciorile nu se tem de om, ci au învățat să traiască în apropierea oamenilor, profitând deseori de pe urma lor.

Ciorile sunt cele mai inteligente păsări din lume. Mult mai inteligente decat bufnițele și păsările de pradă, și cu mult mai istețe, șmechere și descurcărețe decât papagalii.

În testele de inteligență efectuate pe câini, pisici, porci și ciori, cele din urmă au ieșit învingătoare fără probleme. Mai mult decât atât, un studiu de mare anvergură, efectuat în anul 2004, a scos la iveală că banalele ciori sunt la fel de inteligente ca cimpanzeii bonobo. Cu alte cuvinte, ciorile sunt cele mai inteligente făpturi de pe planetă după oameni, ocupând locul 2 la egalitate cu cimpanzeii și delfinii.

Ciorile sunt singurele viețuitoare, cu excepția omului și maimuțelor, care sunt capabile să se folosească de unelte în căutarea hranei.

CIOCĂNITOARE 319

Pentru indienii din prerie, din America de Nord, ciocănitoarea (virusul) înlătură dezastrele aduse de furtună şi trăsnet. De unde şi utilizarea penelor de ciocănitoare în anume ceremonii rituale.

Pentru indienii pawnee, este un simbol de securitate, asigurînd perpetuarea speciei, într-o povestire mitică a acestui trib, ciocănitoarea îşi dispută cu curca titlul de protector al speciei. Curca

(celula) se mândreşte cu prolificitatea ei: *nimeni nu dă mai multe ouă ca mine.* Dar ciocănitoarea îşi câştigă întâietatea în numele siguranţei, singura în stare să asigure continuitatea vieţii. *Dau mai puţine ouă decât tine, spune ea, dar cuibui meu fiind inaccesibil, în scorbura unui mare stejar, din ele ies pasări care vor muri toate de bătrâneţe.* Ciocănitoarea este dibace şi grijulie.

Pentru triburile *negrito semang* este o pasăre sacră, un erou binefăcător, care aduce focul primilor oameni (virus).

În tradiţiile greceşti și romane, să vezi ciocănitoarea și să-i auzi ciocănitul era un semn bun pentru vânători. Reprezenta de asemenea metamorfoza regelui Picus, vestit pentru darurile sale de prezicător. Ciocănitoarea era slăvită drept pasăre profet. Ea îi călăuzea pe călători în drumul lor; ea zburase spre peştera lui Remus și Romulus ca să le aducă hrană când fuseseră prunci. Era pasarea sacră a lui Marte.

Toate aceste tradiţii ne-o arată pe ciocănitoare drept un simbol de protecţie şi de securitate (virusul supraveghează cu grijă reușita clonării). Ciocănitoarea este un simbol al renaşterii, deoarece sapă găuri în copaci. Această pasăre, gata oricând să dea o mână de ajutor, simbolizează întoarcerea în trupul mamei, *imagine liberatoare a gândului, dorinţa născută din introvertire*.

CIOCÂRLIE 320

Datorită felului său de a se înălța ca o săgeată spre cer sau, dimpotrivă, de a se lăsa brusc să cadă, clocârlia (virusul) poate simboliza evoluţia sau involuţia Manifestării. Trecerile sale succesive de la Pământ spre cer și de la cer spre Pâmânt leagă cel doi poli ai existenței: ea este un fel de mediatoare, reprezentând unirea dintre terestru și ceresc. Ea zboară sus și-şi face cuibul pe pământ (celulă) din fire de iarbă uscată (ARN viral). Când își ia zborul în lumina zorilor, evocă ardoarea unui elan juvenil, fervoarea, expresia bucuriei de viață. Cântecul el, spre deosebire de cel al privighetorii, este un cîntec de bucurie:

Sus, sus, tot mai sus
Din pământ ţâşneşti
Ca un nor de foc;
Răscolind adâncul albastru.
Te înalţi cântând și cântând te înalţi.

(SHELLEY, *Ciocârliei*, trad. Irina Eliade)

Pentru teologii mistici, cântecul ciocârliei înseamnă ruga răspicată şi veselă înaintea tronului lui Dumnezeu.

Pasăre sacră pentru gali, ea rămâne de-a lungul istoriei folclorului și a credinţelor populare franceze o pasăre de bun augur.

COCOR 343

În Occident cocorul este un simbol comun al prostiei și neîndemânării, probabil din cauza înfățișrii stângace a păsării care stă într-un picior (simbol al virusului monocatenar). În China, acestui fapt i se dă o altă interpretare. Cocorul legendar al filosofului Leonicus Thomaeus, de a cărui existență celebră aminteşte Buffon, evocă longevitatea, constantă a simbolismului extrem oriental, dar mai ales fidelitatea exemplară. Mai semnificativ este dansul cocorilor, executat de Teseu la ieşirea din labirint, și al cărui echivalent se regăsește în China. Fără îndoială, el are o legătură cu aspectul ciclic al înseşi probei labirintului, cocorul fiind o pasare migratoare. În China antică, dansul cocorilor evocă puterea de a zbura și prin urmare, de a ajunge în Insulele Nemuritorilor (virusul în curs de asamblare în citoplasmă). Acest dans este imitat cu ajutorul cataligelor. Căci dacă, pe de o parte, cocorul este simbol al longevităţii -fiind asociat, în acest caz, broaştei ţestoase - el este de asemenea şi mai ales un simbol taoist al nemuririi. Japonezii cred că cocorii (Tiuru) trăiesc mii de ani. Astfel, bătrânilor li se dăruiesc adesea picturi sau gravuri cu cocori, broaşte ţestoase şi pini, toate fiind simboluri ale longevităţii. Potrivit tradiţiilor egiptene, un cocor ar fi apărut deasupra Nilului în timpul domniei fiului lui Manes: el anunţa o perioadă de prosperitate.

Se consideră că viața cocorului este de o mie de ani și că acesta posedă o tehnică respiratorie susceptibilă de a-i asigura longevitatea, tehnică ce se cuvenea a fi imitată. Culoarea sa albă era un simbol al purităţii, dar capul de culoare roşu-cinabru indică permanența puterii vitale, concentrarea energiei yang: *După o mie de ani s-a întors un cocor,* spune un text din epoca Tang; *cinabrul se cerne pe capul său, zăpada imaculată îi îmbracă trupul*. De aceea Nemuritorii zboară de obicei călare pe un cocor. Ouăle de cocor servesc la prepararea băuturilor care conferă nemurirea, întoarcerea ciclică a cocorului este un simbol al regenerării. Este și motivul pentru care, asociat cu prunul, constituie o emblemă a primăverii. Cu capul de culoarea cinabrului, cocorul este de asemenea pus în legătură cu cuptorul alchimistului și cu focul din el. Şi pasărea Bifang, asemănătoare cocorului, având un singur picior, este un geniu al focului care prevesteşte incendiul.

În India găsim o interpretare foarte diferită: probabil datorită vreunei trăsături de comportament, cocorul este aici simbolul perfidiei. Balgala-mukhi, divinitatea cu cap de cocor este înşelătoarea, personificare a instinctelor distructive și a sadismului.

În tradiţia iniţiatică a populaţiilor bambara, cocorul moţat se află la originea cuvântului. Într-o tiradă epifanică se pot citi aceste cuvinte: *începutul oricărui început al verbului este cocorul moţat. Pasărea spune: eu vorbesc.* Cocorul moţat, se explică în text, reuneşte prin penele, țipătul și dansul său nupţial cele trei atribute fundamentale ale verbului: frumuseţe (el este considerat ca cea mai frumoasă dintre păsări); sunet (este singura pasăre care, după cât se spune, îşi modulează vocea când țipă); mişcare (dansul său în timpul împerecherii oferă un spectacol de neuitat). Din acest motiv, se afirmă că oamenii au învățat să vorbească imitându-1. Dar cauza profundă a preţuirii acestei păsări rezultă, la africani, din certitudinea că ea este conştientă de calitățile sale (și chiar pare să fie), că are conştiinţa propriei valori. Prin urmare, tocmai în calitatea sa de simbol al contemplării de sine însuşi cocorul moţat este la originea cuvîntului lui Dumnezeu, a cunoaşterii pe care omul o are despre Dumnezeu. Raţionamentul (Implicit, Intuitiv) ar fi urmâtorul: omul nu a cunoscut cuvântul referitor la Dumnezeu decât din momentul în care s-a cunoscut pe el însuşi. Se lasă să se înteleagă astfel că cunoaşterea lui Dumnezeu derivă din cea de sine însuşi. Acesta ar fi simbolismul profund al cocorului moțat.

Speciile de păsări cu picioare lungi, al căror principali reprezentanți în țările celtice sunt cocorul şi bâtlanul, se află uneori în concurenţă cu lebedele, cu rezerva că aproape niciodată nu sunt privite cu ochi buni. Simbolismul lor ar părea, deci, că este invers şi contradictoriu (la început virusul a fost văzut ca duşman). Este însă puţin probabil că acest simbolism peiorativ a predominat şi în Galia, de unde avem câteva mărturii privitoare la cocori cu valoare mitologică sigură (taur cu trei cocori, pe un altar galo-roman găsit în fundaţiile catedralei Notre-Dame din Paris). În anumite regiuni germanice, cocorul avea un rol religios; era consacrat, viu sau în efigie, zeului care îndeplinea funcții analoge cu cele ale lui Hermes, zeul călătoriilor şi al comunicării.

COCOŞ 345

Cocoșul este cunoscut ca o emblemă a orgoliului - accepţie motivată de înfăţişarea și comportamentul păsării. El este în mod universal un simbol solar, pentru că prin cântecul său anunță răsăritul soarelui. De aceea în India este atributul lui Skanda, care personifică energia solară. În Japonia, i se atribuie un rol important, pentru că prin cântul său asociat cu acela al zeilor, a scos-o

pe Amaterasu, zeița soarelui, din peştera unde se ascundea; ceea ce corespunde cu răsăritul soarelui, cu apariţia luminii, iata de ce în incinta marilor temple șintoiste circulă nestingheriți niște cocoşi splendizi; cocoşi sacri sunt găzduiți în templul din Ise.

În Japonia ca și în alte țări din Extremul Orient, unde i se atribuie ca virtute curajul, el joacă un rol extrem de benefic: mai întâi pentru că ideograma care îl desemnează în chineză (JI) este omofonă cu aceea care înseamnă *de bun augur, favorabil;* apoi pentru că atât înfățișarea cât și comportamentul său îl fac apt să simbolizeze cele cinci virtuţi: cele civile, creasta conferindu-i aspect de mandarin; virtuţile militare, datorită pintenilor; curajul, drept urmare a comportamentului său în luptă (în țări unde lupta de cocoşi este foarte preţuită); bunătatea, pentru câ își împarte mâncarea cu găinile; încrederea, datorită siguranţei cu care anunță răsăritul soarelui.

Totuşi, în budismul tlbetan cocoșul (virusul) este un simbol extrem de nefast; el flgurează în centrul Roții Existenței, împreună cu porcul și cu şarpele, drept una din cele trei otrăvuri. Sensul lui este dorinţa, ataşamentul, pofta nesățioasă, setea. Mai trebuie amintit că în Europa este luat uneori drept imagine a mâniei, a dorinţei nesăbuite și dezlănțuite, nesatisfăcute.

În conformitate cu tradiţiile elenice, *zeul cu cocoș al cretanilor, Velchanos, a fost asimilat cu Zeus*. Cocoșul s-a aflat lângă Leto când l-a născut pe Apollo și pe Artemis, al căror părinte era Zeus. De aceea, el este consacrat totodată lui Zeus, Leto, Apollo și Artemis, adică zeilor solari și zeiţelor lunii. *Versurile de aur* ale lui Pitagora recomandă în consecinţă: *hrăniţi cocoşul și nu-l sacrificaţi, deoarece este consacrat soarelui și lunii.*

Fiul lui Apollo a fost sigurul zeu care, datorită leacurilor sale, a înfăptuit învierea pe pământ (s-a clonat), prefigurare a renaşterilor din cer. Pentru acelaşi motiv, cocoșul era emblema lui Attis, zeul solar, mort și înviat, printre divinitățile orientale. Acest rol de psihopomp explică și faptul că cocoșul i-a fost atribuit lui Hermes (Mercur), mesagerul care parcurge cele trei nivele ale cosmosului, de la Infern la Cer.

În tradiţiile nordice, cocoșul este simbolul veghei militare, el scrutează zările de pe cele mai înalte crengi ale frasinului Yggdrasil, pentru a-i preveni pe zei, atunci când uriașii, dusmanii lor dintotdeauna, se vor pregăti să-i atace. Frasinul arbore cosmic, este originea vieţii. Cocosul care stă de veghe în vârful său, ca pe fleşa unei biserici, apare astfel ca protector și chezaș al vieţii.

În Africa, după o legendă a *peulilor*, cocoșul este asociat noţiunii de taină. Atitudinile, actele și metamorfozele cocoșului corespund diferitelor destine prin care trec secretele; un cocoș într-o colibă înseamnă secretul păstrat în tăcere, un cocoș în curte (metamorfozat în berbec) = secret dat în vileag față de cei apropiați și intimi; un cocoș în stradă (metamorfozat în taur) = secret răspândit în popor; un cocoş pe pajişte (metamorfozat în incendiu) = secret ajuns la ştirea duşmanului, cauză a ruinei și dezolării.

Cocoșul este și emblema lui Hristos, asemeni vulturului și mielului. Dar în mod deosebit își pune în evidență simbolismul solar: lumină și înviere.

Înca în *Iov* (38. 36), cocoșul este simbolul *Inteligenţei venite de la Dumnezeu: cine a pus atâta înțelepciune în pasărea Ibis, sau cine i-a dat pricepere cocoşului* ? Darul previziunii fusese hărăzit păsării Ibis, care vesteşte fără greş creşterea apelor Nilului, și cocoșului, crainic al ivirii zilei. Precum Mesia el anunță ziua care urmează nopţii. De aceea și figurează pe fleșele bisericilor și turnurile catedralelor. Poziţia aceasta în vîrful locaşurilor de cult poate evoca supremaţia spiritului în viața omenească, originea divina a iluminării izbăvitoare, veghea sufletului doritor să perceapă în tenebrele nopţii pe sfârșite primele licăriri ale spiritului care se trezeşte.

Cocoşul se bucură în lumea islamică de o veneraţie mult mai mare decât celelalte vietăți. Profetul însuşi spunea: *Cocoşul alb este prietenul meu; el este duşmanul duşmanului lui Dumne*zeu... Cântatul său semnalează prezența îngerului.

Tot Profetului i se atribuie opreliștea de a-l blestema pe cocoș căci el cheamă la rugâciune; i-a dat astfel o dimensiune cosmică: *Printre creaturile lui Dumnezeu,* pare-se că a spus*, exista un cocoș, a cărui creastă se află sub Tron; ghearele pe pământul inferior și aripile în aer. După ce două treimi din noapte au trecut și nu mai rămâne decât o treime, bate din aripi. Iar apoi spune: Lăudaţi pe regele preasfânt, vrednic de laudă și de sfinţenie, adică nu mai e altul pe potriva lui. În clipa aceea, toate păsările bat din aripi și toți cocoşii cântă*.

Cocoşii marchează o fază în evoluţia interioara: integrarea forţelor htoniene la nivelul unei vieți personale, în care spiritul și materia tind să se echilibreze într-o unitate armonioasă.

Ca simbol masonic, cocoșul este totodată semnul veghei și al apariţiei luminii inițiatice. Cocoșul corespunde mercurului alchimic.

COCOŞ-DE-MUNTE 347

Alt nume dat cocoşului sălbatic care trăiește mai ales în pădurile de munte, în mijlocul ferigilor înalte, nume devenit în legende acela al unul animal fabulos. Primăvara o pasiune înfocată şi oarbă pune stăpânire pe cocoşii de munte. El cântă şi dansează la împerecherea pasărilor, dau roată țanțoşi în jurul femelelor și scot sunete răsunătoare. După Buffon, vânătorii nu pot să-l ucidă decît în vise. Cocoşul de munte este simbolul pasiunii fără măsură care se expune din iubire până la moarte. *Măsura iubirii este să iubeşti fară măsură,* spunea Sfântul Augustin, vorbind despre iubirea lui Dumnezeu. Iubirea cocoșului de munte care-l împinge până la dispreţul față de vânătorul care-i pândește pornirile înflăcărate ca să-l poată ucide mai uşor. În clipa când rămâne nemişcat, mai simbolizează frica aceasta de neant, gustul amar al nimicirii care însoţesc o pasiune de o violență în exclusivitate. Dar pasiunea care ucide e și aceea care ne face să trăim intens. Viată și moarte împletite, aceasta este imaginea cocoșului de munte dansând și strigându-și iubirea.

CODOBATURĂ, PRUNDAR 348

În miturile primordiale din Japonia, codobatura are un rol de natură demiurgică. De la ea a învățat împerecherea cuplul primordial Izanagi - Izanami. Ar fi fără îndoială pueril să se interpreteze acest fapt numai într-un mod realist. Rolul păsării pare a avea o legătură cu cel al şarpelui din Facere; ea revelează inteligența creatoare și este, în acelaşi timp, instrumentul transpunerii, în planul comun, al manifestării subtile: îl revelează pe om lui însuşi.

Și la greci, codobatura, cadou al Afroditei, este asociată dragostei şi filtrelor sale magice, mai ales când este fixată de o roată care se învîrtește cu repeziciune: *Dar stăpîna celor mai aspre săgeţi pestriţa pasăre a Iubirii / Din înaltul Olimpulul de patru spiţe ale roții / De nedesfăcut o leagă: / Pasărea nebuniei - zeița născută-n Cipru / O aduse mai întâi oamenilor... Litanii vrăjitoreşti / L-a învăţat pe iscusitul fiu al lui Alson, / Ca prin acestea să înlăture sfiala* (*Medell*).

Codobatura ar simboliza deci, farmecele dragostei.

COLIBRI 349

La azteci, sufletele războinicilor răpuşi coboară iar pe pământ sub formă de colibri sau de fluturi. De asemenea se consideră că pasărea colibri este cea care produce căldura solară.

Într-un mit al indienilor *hopi* din Arizona - indieni înrudiți cel puţin în plan lingvistic cu aztecii - pasarea colibri apare ca un erou mediator care salvează omenirea de foamete Intervenind pe lângă zeul germinării și al creşterii plantelor.

Aceeaşi valorizare pozitivă face ca, pentru indienii *tukano* din Columbia, colibri sau pasărea-muscă, despre care se presupune că face amor cu florile, reprezintă penisul, erecţia, virilitatea radioasă. De altminteri în Brazilia i se spune pasărea pupă-floare.

CONDOR 358

În toate mitologiile din Cordiliera Anzilor, condorul apare ca un avatar al Soarelui. Este astfel reprezentat la Tiahuanaco, precum și la Chavin de Huantar, sau pe ceramicele de la Paracas.

Alianța Pachamama înființată de John Perkins este o alianță creată între triburile Achuar (oamenii Condor din Ecuadorul Amazonian) și lumea modernă (oamenii Vultur din America de Nord). Ei susțin că o veche profeție amazoniană vorbește despre comunitățile umane care sunt organizate și urmează două căi distincte de evoluție – calea Vulturului și calea Condorului. Calea Condorului este calea inimii, a intuiției și a femininului, pe când calea Vulturului este calea minții, a masculinului.

Profeția ”Vulturului și a Condorului” precizează faptul că începând cu anul 1490 va urma o perioadă de 500 de ani în timpul căreia oamenii care urmează calea Vulturului vor deveni atât de puternici, încât vor face ca oamenii care urmează calea Condorului să dispară. Acest lucru poate fi relevat de cucerirea Americilor și de uciderea și oprimarea popoarelor indigene care s-a petrecut în ultimii 500 ani.

Aceeași profeție menționează faptul că, începând cu 1990, pentru următorii 500 de ani se va crea contextul/posibilitatea pentru ca Vulturul și Condorul să se întâlnească pentru a zbura împreună pe același cer și pentru a crea un nou nivel de conștiință pentru umanitate. Profeția vorbește doar despre posibilitate/context, astfel că depinde de noi pentru a activa acest potențial și a ne asigura că o nouă conștiință se poate materializa.

CORB 364

Dintr-un studiu comparat de obiceiuri și credinţe a numeroase popoare pare să reiasă că simbolismul corbului sub forma sa pur negativă a fost accept recent și aproape exclusiv în Europa. Apariţia sa în vise este considerată de rău augur și evocă teama că vei păţi o nenorocire. Este pasărea Neagră o romanticilor, planând peste câmpurile de luptă pentru că se îmbuibă cu hoituri. Aceasta accepţie pare recentă și foarte localizată. Ea se regăsește în India, unde în *Mahabharata* corbii sunt comparaţi cu mesagerii morţii. Şi poate în Laos, unde apa spurcată de corbi nu mai poate fi folosită în ritual. Aproape peste tot însă, în Orient ca și în occident, virtuţile pozitive ale corbului sunt cele în baza cărora se construieşte simbolismul său.

Astfel, în China și în Japonia este simbolul gratitudinii filiale, faptul că-și hrăneşte tatăl și mama fiind considerat în timpul dinastiei Han semnul unei miraculoase restabiliri a ordinii sociale.

Tot în Japonia, el este de-o potrivă şi mesager divin și pasăre de bun augur, asa cum a fost considerat în epoca Zhou vestitor al biruinţelor şi semn al virtuţii lor. Vorbeau, ce-i drept, de un corb roşu de culoarea Soarelul. În China, corbul este o pasăre solară. Zece corbi şi-au luat zborul de pe rugii de mure ai Levantului pentru a aduce lumină lumii, simbol care pare să fi trecut în Shinto. Dar Yi-BunulArcaş a doborît nouă dintre ei cu lovituri de săgeată: altminteri, lumea ar fi ars.

Un corb cu trei gheare figurează în sânul soarelui (ARN viral inserat în ADN). În conformitate cu pietrele sculptate pe vremea dinastiei hanilor, el ar fi principiul care animă soarele și poate fi o reprezentare a lui yang Impar. Cele trei gheare, emblemă a împăraţilor Chinei, corespund, la fel ca trepiedul, unui simbolism al soarelui: răsărit, zenit, crepuscul.

Simbol al perspicacităţii. În *Facerea* (6. 6-7) el este cel care avea să verifice dacă, după potop, pământul (noul virus) a început să se ivească deasupra apelor: *După patruzeci de zile, a deschis Noe fereastra pe care o făcuse la corabie. Şi a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pamânt. Acesta, zburând, nu s-a moi întors, pînă ce a secat apa de pe pamânt.*

Şi în Grecia este considerat solar corbul consacrat lui Apollo. După Strabon corbii stabilesc amplasarea omfalosului la Delfi; după Pindar, vulturii; după Plutarh, lebăda. Aceste trei păsări au în comun măcar faptul că joacă rolul de mesageri al zeilor şi îndeplinesc funcţii profetice. Corbii erau şi atributele zeului Mithra, socotindu-se că sunt înzestraţi cu puterea de a conjura piaza rea.

Corbul apare adesea în legendele celtice, unde joacă un rol profetic. Numele de Lyon, Lugdunum, a fost interpretat de Pseudo-Plutarh, care se bazeazâ desigur pe nişte tradiţii galice, drept *colină a corbului*, şi nu colină a lui Lug, pentru că un stol de corbi a indicat întemeietorilor

locul unde urma să fie clădit oraşul. În Irlanda, zeița războiulul Bodb poartă numele de cioară. De altminteri, corbul joacă un rol fundamental în povestirea galică intitulată *Visul lui Ronabwy;* corbii lui Owein, după ce a fost masacrat de soldații lui Arthur, reacţionează violent și îi căsăpesc la rândul lor pe soldaţi.

La gali era o pasare sacră. Mitologia germană făcea din corbi păsările și tovarăşii lui Wotan.

În mitologia scandinavă, doi corbi sunt cocoţaţi pe tronul lui Odin, unul este Hugin, spiritul, celălalt, Munnin, memoria; doi lupi se găsesc de asemenea în preajma zeului: cei doi corbi ar reprezenta principiul creaţiei, cei doi lupi, principiul distrugerii.

La indienii *tilngit* (coasta de nord-vest a Pacificului), *figura divină centrală este Corbul, erou și demiurg primordial, care făureşte lumea, sau mai exact o organizează, răspândeşte peste tot civilizația și cultura, creează și eliberează soarele*. El îi adaugă elementul dinamic și organizator.

În America de Nord, Ființa Supremă din ceruri tinde în genere spre o contopire cu personificarea mitică a tunetului şi a vântulul, reprezentat ca o pasăre mare (corbul etc); cu o bătaie din aripi stârneşte vântul, limba lui este fulgerul.

Cu prilejul sărbătorii primăverii la *mandani*, primul bărbat, crainic al reînnoirii, comemorând retragerea apelor, stă gol, vopsit cu alb, cu o mantie făcută din blana a patru lupi albi pe umeri și cu doi corbi morți pe cap.

Ca mesager al zeului tunetului și al trăsnetului, corbul apare la triburile maya *(Popol-Vuh).*

El ar fi și simbolul singurătății sau mai degrabă al izolării voite a celui care s-a decis să trăiască pe un plan superior. Ar fi și un atribut al speranţei, întrucât corbul repetă întruna, după spusele lui Suetoniu: *cras, cras*, adică *mâine mâine*.

Aşadar, în majoritatea credinţelor ce-l privesc, corbul apare ca un erou solar, adesea demiurg sau mesager divin, oricum ghid, ba chiar ghid al sufletelor în ultima lor călătorie, deoarece fiind psihopomp, descoperă fără greş tainele întunecimilor (celulei). Aspectul lui pozitiv pare legat de credinţele popoarelor nomade, vânători și pescari (funcții virale), pe când cel negativ se iveşte o dată cu viața sedentară și dezvoltarea agriculturii (funcție celulară).

Alchimiştii au asociat întotdeauna faza putrefacţiei şi o *materiei la negru* cu un corb, numind-o *Cap de corb.* Ea este leproasă și trebuie albită, *spălând-o de şapte ori (etapele clonării) în apele Iordanului (citoplasmă)*. Înălbirile, sublimările, distilările sau digerările se fac de la sine numai cu ajutorul focului (în mitocondrie). Aşa se explică reprezentarea deosebit de frecventă a negrului volatil pe planşele vechilor tratate de ştiinţe ermetice.

Corbul a devenit un simbol negativ în Europa în urmă cu doar câteva sute de ani.

În China și Japonia, corbul este simbol al recunoştinţei filiale, faptul că pasărea își hrănește părinții când aceştia sunt bătrâni, fiind considerat semnul unei miraculoase restabiliri a ordinii sociale. Tot în Japonia, corbul este mesager divin și pasăre de bun augur, vestitor al victoriei și semn al virtuții războnice.

Și în Grecia Antică, corbul era considerat un simbol solar, în ciuda penajului său negru. După Strabon, corbii au fost cei care au ales amplasarea locului unde a fost construit oracolul din Delphi. Tot aici, cioara era consacrată zeiței Atena (ADN celular), iar corbul era pasărea mesager a zeului Apollo (ARN viral).

În legendele celtice, corbii au adeseori un rol profetic. În mitologia celtică, corbul și cioara sunt păsările-simbol ale lui Badb și Morrigan, temutele Zeițe ale Războiului, care aveau puterea să se transforme în ciori și să survoleze astfel câmpurile unde urmau să se desfășoare bătălii.

La vechii mayași, corbul era mesager al Zeului Tunetului și al Trăsnetelor.

În Africa, corbul are rol de calăuză și spirit protector, fiind considerat o pasăre care previne oamenii de pericolele care-i pândesc.

În Talmudul ebraic, corbul este menționat cu dispreț ca fiind una dintre cele trei viețuitoare care s-au angajat în relatii sexuale pe perioada Potopului (decapsidarea virusului), fiind aspru pedepsit pentru aceste fapte. Rabinii cred că masculul corb a fost pedepsit să ejaculeze doar în ciocul deschis al femelelor de corb (celula), acesta fiind singurul mod prin care corbii se mai pot

înmulți, ca pedeapsă asupra încălcării interdicției sexuale de pe Arca lui Noe.

În Coran, corbii sunt prezentați drept făpturile care i-au învățat pe oameni să își îngroape morții (Sura 5:27-31).

Cu prilejul sărbătoririi primăverii la amerindienii mandani, primul bărbat al tribului avea rolul de crainic al reînnoirii: comemorând retragerea Apelor Primordiale, stând gol, vopsit în alb, avea pe umeri o mantie făcută din blănurile a 4 lupi și ținea unul sau 2 corbi morți pe cap.

La șamanii din întreaga Asie, corbul era unul dintre cei mai importanți tovarăși de drum în cadrul călătoriilor în celelalte lumi.

În mitologia scandinavă, Zeul Odin are pe umerii săi doi corbi care-i șoptesc la urechi ce se mai întâmplă în lume. Unul este Hugin-spiritul, celălat Munnin-memoria. În contrast cu cei doi lupi de la picioarele lui Odin care simbolizeaza principiul distrugerii, corbii reprezintă principiul creației.

În artele marțiale ezoterice din Japonia, entitățile războinice care-i inspiră pe samuraii, luptătorii *yamabushi* sau *ninja* deciși să descifreze misterele Căii Bu-Jutsu, au întotdeauna o înfățișare jumătate om - jumătate corb. Denumiți Tengu, ei trăiesc în lumile subtile care înconjoară Muntele Kurama, fiind conduși de către regele lor mistic, *Sojobo*. Conform tradițiilor nipone, *Sojobo* este maestrul tainic care l-a învățat pe samuraiul Minamoto Yoshitstune (personaj istoric real), arta mânuirii sabiei, tacticile de război și magia albă.

În plan real, corbii pot fi învățați ușor să numere pînă la 30. Ei sunt singurele păsări care se joacă și fac glume. În același timp sunt singurele viețuitoare, în afară de om, care aleg să se drogheze în căutarea expresă a stărilor euforice. Cercetătorii au fost şocaţi să descopere că inteligentele păsări practică pe scară largă *myrmecomania* (din grecescul "myrmex" - furnică și "mania" - obsesie). Corbii se așează pe mușuroaiele de furnici cu aripile și coada deschise. În prima fază, corbul lasă furnicile să-i invadeze penajul, zdrobind câteva printre pene. Odată acoperit de furnici furioase, corbul începe să execute un dans bizar, contorsionându-se, cu capul întotdeauna ridicat și penele umflate. Ciocul său este plin de salivă, iar pasărea are o mimică extaziată. După circa 30 de minute, corbul își revine se scutură de furnici, se îmbăiază și zboară relaxat. Cercetătorii bănuiesc că acidul formic eliberat de furnicile muribunde creează corbului o stare de euforie.

Toate corvidele se împerechează pe viață cu un singur partener. Fidelitatea ciorilor și a corbilor este atât de mare, încât nu ăși caută alt partener decât dacă cel actual a fost ucis sau capturat.

Corbii sunt capabili să rezolve teste complexe de inteligenţă. Într-un experiment simplu, savanţii au aflat că o unealtă poate ajuta aceste păsări să ajungă la mâncare. Când au fost nevoite să selecteze obiecte, după 24 de ore, corbii au selectat aceeaşi unealtă pentru a realiza aceeaşi operaţie. „*Maimuţele nu au fost capabile să rezolve sarcini ca acestea*", a precizat Mathias Osvath, cercetător la Universitatea Lund din Suedia.

Corbul (Corvus corax), este de două ori mai mare și mai solid decât cioara (Corvus corone cornix). Sunt numeroase alte diferențe concretizate în obiceiuri, proporții corporale și bagaj genetic.

Corbii nu suportă compania ciorilor, gonindu-le pe acestea, ori de câte ori teritoriile celor două specii ajung să se suprapună.

Puțin cunoscut este și episodul istoric în care Vlad Țepeș a vrut să-i angajeze pe robii țigani în rândul corpurilor sale de oaste (*țiganii ca și evreii sunt popor ales. Numele lor înseamnă "de neatins"*).

În fața amenințării otomane, din lipsă de oameni și resurse, Vlad Țepeș a ridicat întotdeauna o armată mică, insuficientă, așa că a apelat la șatrele de țigani-robi, deținute de boieri și mănăstiri, promițându-le romilor dezrobirea, dacă vor alege să lupte alături de el contra turcilor. Entuziasmați la început, țiganii au acceptat pe loc. Grupul de țigani a primit astfel haine și arme, devenind un nou corp în armata valahă. Țiganii și-au ales chiar un stindard de bătălie sub forma unei sulițe în care au înfipt o cioară. Lăudăroși și ținând să-l impresioneze pe voievod cu bravura lor, țiganii au cerut chiar să fie așezați în linia întâi, fiind astfel primii care aveau să se înfrunte cu

turcii. Vlad le-a ascultat cererea. Episodul care a urmat este hilar și burlesc în egală măsură. În fața armatei turcești care se apropia încet și metodic, țiganii au început să-i batjocorească și să-i amenințe pe turci. Pe măsură ce trupele ienicerilor se apropiau în zgomot crescând de tobe, meterhanele și timvale, țiganilor a început să li se facă frică. Nimic anormal. Țiganii erau de generații întregi fierari, meșteșugari și argați. Nu cunoșteau știința armelor, nici nu experimentaseră puternicul impact psihologic pe care îl aveau crunții ieniceri. Armate mult mai galonate și titrate, alcătuite din cavaleri occidentali încercați, au dat cinstea pe rușine, fugind din fața eficientei mașini de război turcești. Odată ce valurile de ieniceri au îngustat orizontul, țiganii au intrat în groaza morții, aruncând armele pentru a-și înlesni fuga. Astfel, înainte de lupta propriu-zisă, țiganii au părăsit în grabă câmpul de luptă, țipând și alergând dezordonat în râsetele oștirii valahe. Doar sulița lor cu cioara în vârf a rămas înfiptă în locul unde fusese "regimentul tuciuriu". De atunci, a ramas vechea zicală românească "Curajos ca cioara-n par".

COȚOFANĂ 379

Coţofana este considerată de obicei ca un sinonim a flecărelii și a hoției, ceea ce se explică destul de limpede prin comportamentul ei. Acesta este motivul pentru care sturzul simbolizează la muntenii din Vietnamul de Sud pe strămoşul care l-a învăţat art de a face conversaţie, de a trăncăni... Triburile sioux afirmă, la rîndul lor, că o coţofană ştie totul.

Ea cunoaşte în China infidelitățile conjugale pentru că jumtatea de oglindă pe care i-a dat-o soţiei soţul (catena masculină a ADN-ului) se transformă în coţofană şi îi va dă acestuia raportul dacă femela l-a înşelat în răstimpul absenței sale. Identificarea coţofană-oglindă este ciudată, dacă ne amintim de atracţia pe care o au coțofenele pentru fragmentele de obiecte strălucitoare. În schimb, coţofana mai este şi instrumentul unei celebre fidelităţi: coţofenele construiesc podul de-a lungul Căii Lactee pentru trecerea cortegiului nupţial, când Țesătoarea celestă merge să-l întâlnească pe Boar. Acesta este motivul pentru care coțofenele au capul pleşuv.

Coţofana este o zână (Jinli). Într-adevăr, fiica lui Yandl, regele focului, s-a transformat într-o coţofană și s-a înălțat la cer după incendierea cuibului ei, ceea ce reprezintă o apoteoză a nemuririi taoiste. Aici, coţofana joacă un rol asemănător cu cel al cocorului.

Coțofenele erau jertfite pentru Bacchus (ARN viral), pentru ca limbile să se dezlege și să iasă la iveală secretele și cu ajutorul vinului.

După legendele greceşti, Pleiadele (codoni ADN), care erau nouă fete tinere din Thracia, au vrut să rivalizeze cu cele nouă Muze (codoni ARN virali). Învinse la un concurs de cânt, ele au fost transformate în coţofene. Am putea vedea în coţofenele din această legendă povestită de Ovidiu simbolul invidiei, al înfumurării, al flecărelii și al snobismului.

Simbolismul coțofenei în folclorul occidental este, în general, sumbru și manifestările acestei păsări sunt interpretate ca un semn rău.

CUC 406

Cucul este pentru noi simbolul geloziei, sentiment pe care îl stârneşte, şi mai mult încă al parazitismului, datorită faptului că-și cloceşte ouăle în cuibul altor pasări; de asemenea, el este și semn al lenii, presupunându-se că ar fi incapabil să-și construiască singur propriul lui cuib (capsida).

Uneori poate fi găsit ca emblemă a Herei (Iunona). Zeus o sedus-o pe Hera (celula), zburând către dânsa și cuibărindu-se la sânul ei sub forma unui cuc, pasăre vestitoare a primăverii. Pornind de la această legenda s-a încercat să se facă din cuc un simbol al spiritului lui Dumnezeu, mânat de trăsnet în apele aeriene, ape care ar reprezenta-o pe zeiță.

În Japonia, apariţia sa în zori face din el un mesager al regatulul nopții; zborul său matinal însoțește dispariţia umbrelor.

La popoarele siberiene, soarele și luna sunt uneori figurate prin doi cuci. În legătură cu primăvara şi cu trezirea naturii, pasărea îl ajută pe şaman să învie morții. La alte popoare din

aceeaşi regiune, cucul este în fruntea Justiţiei.

În Africa există credinţa că prin vocea sa cucul scoate din minți vitele care îl aud în orele fierbinţi ale zilei. Fără îndoială le excită la extrem instinctul și stârnește apetitul sexual.

În tradiţia vedică, cucul ar simboliza sufletul omului, înainte și după încarnare. Trupul (celula) ar fi ca un cuib străin în care sufletul (virusul) ar veni să se aşeze.

După o legendă populară, primul cânt al cucului primăvara este o făgăduială de bogăție, dacă ai asupra ta un ban atunci când îl auzi.

La vechii greci, după mărturia lui Aristotel, „cucul trebuie să fi fost inițial un uliu, care de altfel îi seamănă, și apoi să fi devenit cuc, pentru că atunci când se aude des glasul cucului, ulii dispar. Cucul apare puțină vreme vara, pe când iarna, dispare. Aceeași credință e amintită și de Plutarh, care povestește următoarele: păsările, la întrebarea pusă de cuc „de ce fug de el, îndată ce-l zăresc, că doară nu e sălbatec, acestea îi răspund că se tem de el, „pentru că în curând se va face uliu (virus).

Regretatul Simion Fl. Marian a înregistrat credințe asemănătoare răspândite în Bucovina, Transilvania, Ungaria și Muntenia, și anume că, după ce încetează a cânta, cucul se preface în uliu și ca atare se hrănește cu diferite păsări pe care le fugărește și, prinzându-le, le sugrumă și le mănâncă.

Vasile Lovinescu, în cartea ”*Mitul sfâșiat”,* analizează imaginea care o arată pe Hera aşezată pe un tron, cu sceptrul în mână, ţinut în poziţie verticală, în vârful căruia se afla un cuc. Cucul (virusul), prin parazitismul său de depunere a ouălor într-un cuib străin (celula), reprezintă transcendenţa a ceva ce nu este din lumea noastră. Furtul de cuib este semnul că transcendentul trebuie să împrumute în coborârea pe pământ căldura cuibului visceral al unei mame. Acest lucru arată că Zeus (virusul) s-a coborât spre sora şi soţia sa (celula) pentru o hierogamie.

Tot în această carte, Vasile Lovinescu analizează cimilitura lui Ion Creangă din ”*Amintiri din copilărie*”:

*Chițigaie, gae (***celula = Pământul***), ce ai în tigaie?*
Papă puilor (**fragment holografic de virus**) duc în valea socilor
(**interiorul celulei, stare intermediară**
între cele două lumi: pământeană și cerească)
*Ferice de gangur (***grangur***) că șede într-un vârf de soc*
*Şi se roagă rugului (***Celui de pe Tronul Divin***) și se-nchină cucului:*
*(***Cu** = Eu sunt – ***Cu*** = Cel ce sunt*)*
Nici pentru mine, nici pentru tine,
Nici pentru budihacea de la groapă,
Să-i dai vacă de vacă şi doi boi să tacă.

și poezia culeasă de Rădulescu-Codin în județul Muscel, în care Cucul (virusul) apare ca mire a

unei fecioare-zână (celula), ”rătăcită” în pădure. La început ea se oferă să-i fie verişoară, a doua oară se oferă să-i fie surioară, dar pentru Duh (virus) nu-i suficient. El cere totul. În sfârşit, a treia oară, îi spune:

«Scoate-mă la țară
Să-ți fiu ***soţioară***
Foaie și-o lalea
Cum ea mi-i vorbea
Cucul mi s-oprea
Pe loc s-așeza».

Expresia „singur cuc”, adică fără soţie (doar ARN viral), insinuând sfinţenia, pustnicia îşi găseşte răspunsul în mitul cules de Tudor Pamfile din care rezultă că pasărea cuc nu este adevăratul cuc, ci soţul Savei (Saba, Sfânta), adică o pasăre de aur (ARN viral) care a plecat în cer. Sava (adică una din catenele ADN-ului) a rămas singură şi s-a dat în dragoste cu privighetoarea (catena virală) al cărui cântec este inferior onomatopeii cucului. Cucul ca şi Foenixul (o altă personificare a virusului) nu-şi mai găseşte loc pe Pământ.

Când Ion Creangă în „*Poveşti şi amintiri*” spune că se roagă de Dragon sau de Cerber, în numele mortului, şi că le va da „vacă de vacă şi doi boi să tacă” se referă de fapt la asamblarea virusului. Cât timp asamblarea virusului nu este terminată, orice element de asamblare sosit este verificat de Păzitorii pragului şi dacă acesta nu conţine un fragment de ARN viral (adică vacă/viţel de vacă/virusul vechi) şi încă un fragment de membrană şi unul de capsidă (doi boi), nu este lăsat să treacă şi este trimis în citoplasmă pentru o nouă încarnare.

Păzitorii pragului apar şi la Vasile Alecsandri, în „Despot Vodă”, reprezentaţi de cei doi plăieşi grăniceri: Jumătate şi Vorbă Dulce.

„... căci noi sîntem de pază
Aici în pragul ţării... „

Jumătate pentru că este vorba de sufletul mortului, care a pierdut carnea, cealaltă jumătate a sa, şi Vorbă Dulce pentru că reprezintă un fragment din Verb, Cuvântul care s-a întrupat. Pragul ţării reprezintă intrarea (poarta strâmtă, punctul de Barzach) în Cetatea sfântă (Nedeia cetate), virusul a cărui asamblare nu este terminată, dar este în plină desfăşurare. În prima scenă, cei doi păzitori primesc pe voievodul perpetuu şi legitim, pe Ciubăr Vodă (ARN-ul viral), venit din lăuntrul ţării (virusul vechi). Ler-împărat din basmele româneşti apare în colinde ca paznic al Mânăstirii Albe, cu nouă altare, din Insula Albă. Ei apar în momente cheie, când începe asamblarea şi Anima Mundi devine în mod necesar Văduva simbolică, Fiul legitim, întâiul născut-pribeag şi desmoştenit, „el Desdichado”, Cheia de boltă a universului - piatra azvîrlită-n şanţ.

Câteva aspecte extraordinare despre cuc, scoate în evidență Richard Dawkins în ”*Destrămarea curcubeului*”.

Astfel, la pg. 283-289, spune:

Cucii parazitari sunt o ciudăţenie şi chiar una fascinantă din punctul de vedere al Cărţii genetice a morţilor. După cum se ştie, sunt crescuţi de părinţi adoptivi care nu aparţin speciei lor. Ei nu îşi cresc niciodată urmaşii. Aceştia nu sunt crescuţi nici de o anume specie adoptivă. În Marea Britanie, unii sunt crescuţi de fâsa de luncă, alţii de lăcarul de lac, puţini de măcăleandru, unii de o varietate de alte specii, dar cei mai mulţi sunt crescuţi de brumăriţa de pădure. Nicholas Davies de la Cambridge University, autor al lucrării Dunnock Behaviour and Social Evolution (1992) a studiat în amănunțime viața cucului comun, Cuculus canorzis, din Marea Britanie și a brumăriţelor de pădure.

Acesta afirmă: Deşi greşeşte în zece la sută dintre cazuri, o femelă cuc, în mod normal, depune ouăle în acelaşi fel de cuib ca şi mama ei, bunica ei maternă, mama bunicii ei materne şi aşa mai departe. Probabil tinerele femele memorează caracteristicile cuibului lor adoptiv şi caută acelaşi tip de cuib când vine timpul să-şi depună propriile ouă.

În ceea ce priveşte femelele, există cuci brumăriţe de pădure, cuci lăcari de lac, cuci fâsă de luncă şi tot aşa, iar ele au în comun acelaşi aspect cu toate rudele pe linia lor maternă de descendenţă. Dar acestea nu sunt specii distincte, nici măcar rase separate, în sensul obişnuit al cuvântului. Ele sunt numite „ginţi" („gintă" la singular). Motivul pentru care o gintă nu este o rasă sau specie în adevăratul sens al cuvântului este acela că cucii de sex masculin nu aparţin niciunei ginţi. Deoarece masculii nu depun ouă, ei nu trebuie să aleagă un cuib adoptiv. Şi când un mascul cuc se împerechează, el se împerechează cu orice femelă cuc, indiferent de ginta ei şi indiferent de specia adoptivă care 1-a crescut pe el sau care a crescut-o pe femelă. Rezultă de aici că există un flux de gene între ginţi. Masculii transportă gene de la o gintă de femele la alta. Mama unei femele, bunica maternă şi mama bunicii materne aparţin aceleiaşi ginţi. Dar bunica ei paternă, ambele bunici ale bunicii ei paterne şi toţi strămoşii ei de sex feminin prin care ea este legată prin orice strămoş de sex masculin puteau aparţine oricărei ginţi. Din punct de vedere al „experienţei" genelor, consecinţa este foarte interesantă. La păsări femelele sunt cele care au cromozomi sexuali diferiţi, X şi Y, în timp ce masculii au doi cromozomi X. Din moment ce se transmite neabătut pe linie feminină, fară a se intercala cu acele căi de experienţă masculină, un cromozom Y rămâne strict în cadrul aceleiaşi ginţi. Este un cromozom Y cuc brumăriţă de pădure sau un cromozom Y cuc fâsă de luncă. „Experienţa" sa de mamă adoptivă este aceeaşi din generaţie în generaţie. În acest sens, se deosebeşte de toate celelalte gene ale cucului, pentru că toate celelalte au petrecut timp în corpuri de sex masculin şi astfel au trecut liber de la o gintă feminină la alta, cunoscându-le pe toate proporţional cu frecvenţa lor.

Cele mai multe gene de cuc vor fi în măsură să descrie acele caracteristici comune întregii game de cuiburi adoptive pe care specia le-a parazitat. Genele cromozomilor Y, în mod unic, vor descrie doar un singur tip de cuib adoptiv, o singură specie de părinţi adoptivi.

Acest lucru înseamnă că genele cromozomului Y, într-un mod care nu este posibil pentru alte gene de cuc, vor fi în măsură să dezvolte trucuri specializate pentru a supravieţui în cuibul propriei specii adoptive. Ce fel de trucuri? Ei bine, ouăle de cuc prezintă, cel puţin în parte, tendinţa de a imita ouăle speciei lor adoptive. Ouăle de cuc depuse în cuiburile fâsei de luncă arată ca nişte ouă de fâsă mai mari. Ouăle de cuc depuse în cuiburile de lăcari de lac arată ca nişte ouă de lăcar mai mari. Ouăle de cuc depuse în cuiburile de codobatură albă seamănă cu ouăle de codobatură albă. Putem presupune că acest lucru ajută ouăle de cuc, care altfel ar putea fi respinse de părinţii adoptivi. Dar să ne gândim ce înseamnă toate acestea din punctul de vedere al genelor.

Dacă genele pentru culoarea ouălor s-ar fi aflat pe orice alt cromozom, în afară de cromozomul Y, ele ar fi fost transmise organismelor femele din toate ginţile prin intermediul masculilor. Acest lucru ar însemna că ele ar ajunge în toate tipurile de cuiburi gazdă şi nu ar exista nicio acţiune consistentă a selecţiei naturale în sensul de a forţa imitarea cu precădere a unui anumit tip de ou şi nu a altora. Ar fi dificil pentru ouă, în aceste condiţii, să imite orice caracteristici ale ouălor gazdei. Deşi nu există nicio dovadă directă, este în consecinţă rezonabil să credem că genele specifice mimetismului ouălor sunt poziţionate pe cromozomul Y al cucului. Femelele le vor transmite apoi generaţie după generaţie, în cuiburile aceloraşi gazde. În „experienţa" lor ancestrală se vor înregistra ochii selectivi ai aceleiaşi gazde, iar aceşti ochi vor exercita presiunea de selecţie care împinge ouăle să imite culoarea şi tiparul de pete al ouălor gazdei.

Există o excepţie ce sare în evidenţă. Ouăle de cuc depuse în cuiburile brumăriţei de pădure nu seamănă cu ouăle acesteia. Ele nu variază mai mult decât ouăle depuse în cuiburile de fâsă sau lăcar; culoarea lor este specifică ginţii cucului brumăriţă de pădure şi nu seamănă cu ouăle niciunei alte ginţi, dar nu seamănă nici cu ouăle brumăriţei de pădure.

De ce? S-ar putea crede că ouăle de brumăriţă, fiind de un albastru-pal uniform, sunt mai greu de imitat decât cele de fâsă de luncă sau cele de lăcar de lac. Poate cucii pur şi simplu nu au dotarea fiziologică necesară pentru a produce ouă de un albastru uniform. În Finlanda există o gintă de cuc care parazitează specia numită codroş, care depune, de asemenea, ouă de un albastru

uniform. Aceşti cuci care aparţin aceleiaşi specii ca şi cei britanici reuşesc să imite foarte frumos ouăle de codroş. Acest lucru arată indiscutabil că eşecul cucilor britanici de a imita ouăle brumăriţei de pădure nu poate fi pus pe seama incapacităţii inerente a cucilor de a produce culoarea albastră uniformă. Davies şi Brooke cred că adevărata explicaţie este dată de vechimea relativ recentă a relaţiei dintre brumăriţele de pădure şi cuci. Cucii sunt angajaţi în „curse de înarmare” evoluţioniste cu fiecare specie gazdă, iar genele în discuţie au invadat numai de curând brumăriţele. Prin urmare, acestea nu au avut încă timp să dezvolte arme de contraatac. Iar cucii brumăriţă de pădure fie nu au avut timp să dezvolte ouă care le imită pe cele ale brumăriţei, fie nu este încă necesar, deoarece brumăriţele nu au căpătat obiceiul de a-şi deosebi propriile ouă de cele străine. Deci, nici rezervorul genetic al brumăriţei de pădure, nici rezervorul genetic al cucului (sau, mai degrabă, cromozomul Y al ginţii cucului brumăriţă de pădure) nu au acumulat suficientă experienţă în relaţia reciprocă pentru a evolua arme de contraatac. Poate cucii brumăriţă de pădure sunt încă adaptaţi pentru a păcăli o specie adoptivă diferită, cea pe care strămoşul lor de sex feminin a părăsit-o în momentul în care a depus primul său ou în cuibul brumăriţei de pădure.

Fâsa de luncă, lăcarul de lac şi codobatura albă, din acest punct de vedere, sunt duşmani ai ginţii lor de cuci. A existat suficient timp pentru înarmare de fiecare parte. Gazdele au evoluat ochi atenţi pentru a depista ouăle străine, iar cucii posedă mecanisme pe măsură de abile pentru a-şi deghiza ouăle.

Măcălendrii sunt un caz intermediar.

Cucii lor depun ouă care se aseamănă uşor cu cele de măcăleandru, dar nu total. Probabil, cursa înarmării dintre măcăleandru şi ginta măcăleandru de cuci are o vechime intermediară. Din acest punct de vedere, cromozomii Y ai cucilor măcăleandru sunt oarecum experimentaţi, dar descripţia lor corespunzătoare mediului de viaţă ancestral recent (în relaţie cu măcăleandrul) este încă sumară şi este contaminată de descripţia mediului oferit de altă specie, experimentat anterior.

Davies şi Brooke au creat experimente în care au introdus în mod intenţionat ouă suplimentare, de diferite tipuri, în cuiburile ce aparţineau unor specii variate de păsări. Ei au vrut să vadă ce specii ar accepta sau respinge ouă străine. Ipoteza lor a fost că speciile care au intrat vreodată într-o cursă a înarmării cu cucii, ca urmare a „experienţei” lor genetice, cel mai probabil ar respinge ouăle străine. O modalitate de a testa acest lucru a fost alegerea unor specii care nu sunt potrivite ca gazde pentru cuci. Puii cucilor trebuie să mănânce insecte sau viermi. Speciile care îşi hrănesc puii cu seminţe sau speciile care îşi construiesc cuiburile în găuri inaccesibile femelelor de cuc, nu au fost niciodată expuse acestui risc. Davies şi Brooke au prezis că astfel de păsări nu vor reacţiona dacă un ou străin va fi introdus în cuibul lor, ca parte a unui experiment. Şi s-a dovedit a fi chiar aşa. Speciile care sunt totuşi potrivite pentru cuci, cum ar fi cintezele, sturzii cântători şi mierlele, au arătat o tendinţă mai mare de a respinge ouăle experimentale pe care Davies şi Brooke, jucându-se de-a cucul, le-au plasat în cuiburile lor. Muscarii sunt potenţial vulnerabili pentru că îşi cresc puii cu o dietă favorabilă cucului. Dar în timp ce muscarii suri au cuiburi deschise şi accesibile, muscarii negri îşi fac cuibul în găuri în care femelele cuc nu pot pătrunde, fiind prea mari. Cum era de aşteptat, când experimentatorii au plasat ouă străine în cuiburile lor, muscarii negri, cu rezervorul lor de gene „lipsite de experienţă”, au acceptat ouăle străine fară protest; muscarii suri, din contră, le-au respins, ceea ce sugerează că rezervorul lor genetic cunoştea de mult timp ameninţarea reprezentată de cuc.

Davies şi Brooke au făcut experimente similare cu specii pe care de fapt cucii chiar le parazitează. Fâsele de luncă, lăcarii de lac şi codobatura albă de obicei resping ouăle adăugate artificial. Întocmai precum susţine ipoteza „lipsei de experienţă ancestrală”, brumăriţele de pădure nu au făcut astfel şi nici pănţăruşii. Măcăleandri şi lăcarii mici s-au plasat undeva la mijloc. La cealaltă extremă, presurile de stuf, potrivite pentru creşterea puilor cucilor, fără a fi foarte des parazitate de aceştia, au manifestat o intoleranţă totală faţă de ouăle străine. Nu e de mirare că cucii nu le parazitează. Interpretarea lui Davies şi Brooke ar fi că e de presupus că presurile de stuf au ieşit dintr-o lungă cursă a înarmării ancestrale cu cucii, pe care în cele din urmă au câştigat-o.

Brumăriţele de pădure sunt aproape de începutul cursei înarmării. Măcăleandri sunt ceva mai avansaţi. Fâsele de luncă, lăcarul de lac şi codobatura albă se află la mijlocul cursei lor. Când spunem că brumăriţele abia şi-au început cursa înarmării cu cucii, „abia” trebuie văzut din perspectiva scalei temporale evolutive. După standardele umane, relaţia celor două specii ar putea fi destul de veche, Oxford English Dictionary citează o referinţă din 1616 la „heisugge” (cuvântul arhaic pentru hedge sparrow - „vrabia gardului viu" - sau brumăriţa de pădure) ca „o pasăre care clocește ouăle cucilor”. Davies remarcă următoarele rânduri din Regele Lear actul I, scena IV, scris un deceniu mai devreme:

Căci gândeşte, unchiule,
Vrabia a hrănit cucul atât de mult timp,
Că i-a muşcat puiul capul.

Şi în secolul al XIV-lea, Chaucer scria despre modul în care cucul tratează brumăriţa în The Parliament of Fowls:

Tu, ucigaş al vrabie! în ram
Ce te-a crescut, tu, lacom demn de milă!

Este posibil ca Shakespeare să fi dat acest sens următoarelor rânduri din Henric al IV-lea, actul I, partea V:

...te-ai purtat cu noi
Precum un pui de cuc cu gazda lui:
Ne-ai alungat pe noi din cuib afară;
De noi hrănit, te-ai voinicit atâta
Că nici nu îndrăzneam să te privim
în ochi, să nu ne-nghiţi: şi ne-ai silit
Să ne lăsăm cuibarul căutând
Izbava în puterea armelor.

Această analiză este interesantă deoarece se potrivește felului de acțiune al virusului. Acesta a acumulat cunoștințe despre toate celulele pe care le-a parazitat și le folosește cu succes în cursa de supraviețuire a genomului viral.

CUCUVEA 407

Cucuveaua (celula) căreia îi atribuim o reputaţie modernă neplăcută de hoaţă și din care facem emblema urâţeniei - nesocotind, se pare, opinia lui Rabelals – că era pasarea zeiţei Athena. Pasăre de noapte, aflată în relaţie cu luna, ea nu poate suporta lumina soarelui, opunându-se prin aceasta vulturului care o înfruntă cu ochii deschişi. Guenon a notat că putem vedea aici, la fel ca și în relaţia Athena-Minerva, simbolul cunoaşterii raţionale - percepţie a luminii (lunare) prin reflectare - opunându-se cunoaşterii intuitive - percepţie directă a luminii (solare). Aceasta explică și de ce ea este, prin tradiţie, un atribut al prezicătorilor: ea simbolizează darul clarviziunii, manifestat însă cu ajutorul semnelor pe care le interpretează el. Cucuveaua, pasărea Athenei, simbolizează reflexivitatea care domină întunericul (celula).

Cucuveaua, în mitologia greacă, este reprezentată prin Ascalaphos, fiul lui Acheron și al nimfei întunericului; ea este aceea care o vede pe Persefona gustând dintr-un fruct al Infernului (un sâmbure de rodie) şi o denunţă, interzlcându-i astfel orice speranţă de a reveni vreodată pe pământ.

La azteci, este animalul simbolic al zeului Infernului, dimpreună cu păianjenul. În numeroase codexuri este reprezentată drept răpitoarea casei întunecate a pămîntulul. Pusă în relație cu forţele htoniene, ea este un avatar al nopţii, al ploii, al furtunilor. Acest simbolism o leagă de

moarte și de forţele Inconştientului lunar-terestru, care conduc peste ape, vegetaţie și dezvoltare în general.

În materialul funerar din mormintele civilizaţiei preincaşe Chimu (Peru) poate fi întâlnită frecvent reprezentarea unui cuţit pentru sacrificii în formă de semilună, deasupra căruia este aşezată o divinitate jumătate om, jumătate animal, pasăre de noapte, cucuvea sau bufniță. Acest simbol care este legat în mod limpede de ideea de moarte sau de sacrificiu este împodobit cu coliere de perle şi de scoici de mare, pieptul este pictat în roşu și divinitatea astfel reprezentată este însoţită adesea de doi câini, a căror semnificaţie psihopompă este cunoscută. Această bufniță sau această cucuvea ține adesea într-o mână un cuțit destinat jertfelor și în cealaltă vasul ce a fost destinat să adune sângele victimei.

În zilele noastre rămâne divinitatea morții și păzitoarea cimitirelor la numeroase etnii indoamericane.

Este totuşi impresionant faptul că un atare simbol, în general atât de întunecat și legat de idei înspăimântătoare, a putut să desemneze, în unele limbi neolatine, ca adjectiv, femeia drăguță și apoi tot ceea ce se prezice de bine (pentru că desemna celula, care până la venirea virusului nu era demonizată).

CURCAN 420

La indienii din America de Nord, reprezintă un simbol dublu, al puterii virile și al fecundităţii materne. Când îşi umflă guşa, curcanul evocă erecția falică; pe de altă parte, se crede că este cea mal prolific dintre toate păsările (simbolizează celula).

Există la români și o povestire cu tâlc legată de curcan și păun.

”*Era odată într-o curte un prea frumos păun cu pene colorate, cu coada împodobită, bătută, parcă toată-n nestemate. Se plimba trufaş întreaga zi de colo până colo. Tot în ograda aceea se afla şi un curcan. Măreţ era păunul, dar gras era curcanul, căci îl pusese stăpâna la îndopat… Se pregătea să-l bage la cuptor, să-l facă friptură pe varză. Curcanul nu ştia. N-avea de unde să ştie. Mânca şi se îngrăşa. Era mulţumit. Păunul îl privea chiondorâş şi se învineţea de necaz. Nu-i nici o pasăre mai mândră ca păunul. El nici la vultur nu se uită. Păsările spun toate că vulturul este mai mare peste ele. Păunul nu zice aşa. El singur trebuie să stăpânească păsăretul. Nu-l lua în seamă păunul pe vultur, dar la curcan privea cu pizmă. Uneori mai uita stăpâna să ducă de mâncare păunului. Pe curcan nu-l uita niciodată. Bucăţile cele mai bune i le da curcanului, grăunţele muiate, fiertură dulce de mei, merinde din cele mai alese…*

„ E oare curcanul, în ochii stăpânei mai mult decât sunt eu?“ se întreba păunul.

Grozav îl mai rodea necazul. Ce n-ar fi dat să fie el curcan! Să-l îndoape stăpâna cubunătăţi. Curcanul locuia în curtea păsărilor. Păunul umbla liber prin ogradă. Dar într-o bună zi s-a dus păunul la curcan. S-a înfoiat în faţa lui:

-Priveşte în ce veşmânt sunt îmbrăcat!

-Dar moţ şi guşă cum am eu, ţie-ţi lipseşte! a zis curcanul.

„Pesemne, pentru că-i moţat şi cu mărgele roşii la gât, are curcanul mai multă trecere ca mine!“ şi-a zis în sine păunul. Se ştie că păunul e împodobit, dar minte multă n-are…

-Nu vrei să-ţi dau penele mele, să-mi dai mărgelele şi moţul tău? l-a întrebat el pe curcan.

A început apoi să-l linguşească, să-i laude înţelepciunea, să-i spună că lui i se cuvine să umble prin ogradă şi nu să stea în coteţ. De mult voia şi curcanul să umble liber prin ogradă, dar îl gonea stăpâna iute-n coteţ, să stea mereu acolo, să se îngraşe.

S-a învoit să schimbe cu păunul. Şi-au schimbat penele, mărgelele şi moţul, şi-au schimbat şi cozile. Păunul a intrat în coteţ. Curcanul a pornit să se preumble prin ogradă. Păunul era mulţumit.

„L-am înşelat pe prostul de curcan!… Doar mie o să-mi dea stăpâna de-acum înainte bucatele alese. Abia acum sunt pasărea cea mai de seamă.“

Tocmai venea stăpâna. Ea îşi zicea:

„S-a îngrăşat destul curcanul. E bun de pus la tavă.“

A luat de-o aripă păunul. I-a tăiat gâtul. L-a jumulit. L-a pus în tavă. L-a fript. L-a pus pe varză. L-au mâncat oaspeţii.

Curcanul a rămas. Se preumblă şi astăzi. Şi face pe păunul. Cine l-a pus pe nesătulul de păun să râvnească la bunul altuia ?

VOLUMUL 2

FAZAN 38

Fazanul și făzăniţa joacă un rol important în mitologiile Extremului Orient. Un fazan, simbol prin cântul și dansul său al armoniei cosmice, va prefigura venirea lui Yu-cel-Mare, care ordonează lumea. Chemarea făzăniței adresată fazanului este legată de tunet. Chen, care este tunetul, primăvara, zguduirea cosmică, concepţiunea indică şi zgomotul făcut de aripile fazanilor, este semnul trezirii elementului yang. În ritmul schimbării anotimpurilor, fazanul (ARN-ul viral) se transformă în şarpe (catenă ADN) şi invers: fazanul este yang, şarpele yin; așa este rimul, alternanţa universală. Și fără îndoială din aceeaşi cauză, curbura acoperişurilor pagodelor este imaginea aripilor unui fazan care zboară.

Chemarea făzăniței este folosită în mitologia șintoistă. Ea este trimisă lui Amaterasu-omikami pe lângâ Kami, organizatorul lumii, Ame-waka-hiko, cel care dedându-se plăcerilor pământene, a rupt relaţiile cu cerul. Pentru Kami păcătosul şi ai săi, țipătul păsării este de rău augur. El rămâne totuşi mesagerul şi raza luminii originare: dovadă că săgeata trasă împotriva făzăniței atinge locul unde sălăşluieşte Amaterasu.

El este simbolul luminii colorate organizatoare.

Zhuang-zi, pe de altă parte, face din fazanul smârcurilor simbolul unei existențe grele și neliniştite dar lipsită de obstacole. Această pasăre este socotită peste tot ca o cratofanie solară.

FLAMINGO 55

În Upanişade se spune că: ”*atunci când un băiat orfan de tată și mânat de o sinceritate eroică cere iniţierea brahmanică, stăpînul lui îl face mai întâi bouar încredințându-i patru sute de vaci slabe și prăpădite. Când ajunge să aibă o mie, un taur îi spune: Du-ne acasă la stăpânul tău și-ți voi destăinui o pătrime dintr-un brahman. Apoi îl învaţă care sunt regiunile spaţiului. Focul îl învaţă un alt sfert, cel al lumilor infinite; după aceea, un flamingo îl învaţă pătrimea brahmanului alcătuită din patru şaisprezecimi, care este lumină și, în sfîrşit, un cufundar îi relevă simţurile*”. Astfel, flamingo, această pasăre mare şi roz, este cel care cunoaşte lumea luminii. El este iniţiatorul luminii; se înfăţişează ca unul din simbolurile sufletului rătăcitor mergând dinspre întuneric spre lumină. De aceea se află în noi. În lumea noastră reală, flamingo ne amintește de clonarea virusului.

Astfel, păsările flamingo se împerechează tot timpul anului, dar mai cu seamă după ploaie. Ele își continuă săptămâni întregi dansul de curtare, construind apoi împreună colonii imense de cuiburi din nămol.

Din ouăle depuse, unul sau două de fiecare cuplu, ies puii o lună mai târziu. După o săptămână petrecută în cuib, puii cenușii pufoși se adună în "creșe" uriașe, în care părinții vin pentru a-i hrăni cu "laptele" roșiatic din gusă.

Până când încep să zboare, la vârsta de 11 săptămâni, puii sunt amenințați de vulturii pescari.

GAIE 81

În literatura chineză, referirile la gaie o descriu ca pe o pasăre vulgară şi limbută. Cam ceea ce reprezintă pentru noi coţofana.

În Japonia, dimpotrivă, gaia este o pasăre divină: după cele mai vechi anale istorice nipone, *Nihonqi*, o gaie de aur cocoţată pe arcul celui dintâi împărat, *Jimmu*, i-a arătat acestuia drumul spre

victorie. Astfel, cu ocazia anumitor ceremonii, imaginea gaiei apare întotdeauna în preajma împăratului. Se poate ca ea să fi fost, precum în Egipt, o emblemă de clan.

Gaia figura printre pasările sacre ale lui Apollo; o pasăre al cărei zbor era plin de semne prevestitoare. Cândd Typnon a atacat Olimpul, Apollo s-a transformat în gaie. Gaia (sau uliul) zburând în înaltul cerului, înzestrată cu o privire pătrunzătoare și iscodită de auguri[108] în zborul ei plin de înţelesuri, este în mod obişnuit legată de Apollo și simbolizează clarviziunea.

Dacă faza de atașare, penetrare și reînnoire a virusului sunt simbolizate de barza care aduce copii, faza finală este simbolizată de gaie aducătoare de moarte, în care se va transforma barza, spune Ion Ghinea.

”*Pasărea de pradă gaia are o statură robustă şi aerodinamică, gheare ascuţite şi tăioase la cele patru degete, cioc puţin curbat şi turtit lateral, penaj colorat care variază cu vârsta. Simţul său cel mai dezvoltat este văzul. Este puternică, crudă, rapace, invincibilă (ca virusul); şi-a impus numele în memoria oamenilor prin propriul ei glas, ga! Ga!*”. Această onomatopee repetată ca în cazul cucului simbolizează tot pe Dumnezeu (eu sunt cel ce sunt). Cu aceste trăsături, gaia îndeplinește criteriile de bază pentru a simboliza virusul aducător de moarte.

GÂSCA 98

Atunci când, în literatură sau pictura chineză, se face vreo referire la gâște, este întotdeauna vorba de gâște sălbatice; situaţia este aceeaşi în cazul raţelor. Întâietatea simbolică acordată animalelor sălbatice asupra celor domestice datează din epocile arhaice. Astfel, gâsca, devenită în zilele noastre un simbol al fidelităţii conjugale, era, la începuturi, un semnal, un mesaj menit s-o facă pe tânăra aleasă de un bărbat să priceapă că, atunci cînd primea o gâscă în dar, trebuia să pună capăt împotrivirilor ținînd de pudoarea sexuală, întocmai acestor animale sălbatice, la începutul primăverii.

În *Cartea Odelor jing,* culegere de cântece populare și cânturi religioase, dintre care cele mai vechi por să dateze de la începutul secolului al VII-lea înainte de Hristos, gîsca sălbatică este adesea aleasă drept temă.

În literatură, atunci când chinezii vorbesc despre gâștele sălbatice plîngînd, ei fac aluzie la refugiaţi, și oamenii obligaţi să-şi părăsească ţinutul.

Atunci când faraonii au fost identificaţi cu soarele, sufletul le-a fost reprezentat sub forma unei gâște, căci gâsca *este soarele ieşit din oul primordial*. În Egipt, gâștele sălbatice mai erau considerate, ca şi în China, a fi nişte mesageri între cer și pământ. Urcarea pe tron a unui nou rege era anunţată, printre alte ceremonii, prin lansarea a patru gâşte sălbatice în cele patru zări: *Grăbestc-te, se spune, spre miazăzi şi spune zeilor Sudului că faraonul cutare si-a pus Dubla Coroană.* Formula era repetată pentru fiecare dintre cele patru puncte cardinale.

În Africa de Nord mai există încă obiceiul de a se sacrifica o gâscă (în calitatea ei de animal solar) în perioada critică de la cumpăna anilor.

La Roma, gâștele sacre crescute în preajma templului zeiţei Junona aveau menirea de vestitoare; se credea că pot prevesti pericolul și că pot da alarma. Ele s-au evidenţiat, cu precădere, în anul 390 înainte de Hristos, atunci cînd au început să scoată strigăte văzîndu-i pe galii ce încercau să invadeze Capitoliul.

În ritualul de sacrificare a calului şi de ascensiune șamanică din Altai, relatat de Radlov, şamanul încalecă pe o gâscă spre a urmări sufletul calului. Nu calul, ci gâsea este animalul pe care încalecă cel mai adesea şamanul altaic, atunci când se întoarce din Infern, după ce l-a vizitat pe Regele Morţilor (ADN-ul celular).

În Rusia, în Asia Centrală și în Siberia, termenul de gâscă este folosit metaforic pentru a desemna femeia iubită.

108 În antichitatea romană augurii erau cei 16 preoți ai unui colegiu religios cărora li se atribuia facultatea de a prevesti viitorul și de a interpreta voința zeilor după zborul și cântecul păsărilor sau după măruntaiele animalelor sacrificate.

În tradiţia celtică insulară şi continentală, gâsca este un echivalent al lebedei, de care, din punct de vedere lexicografic, nu este întotdeauna diferenţiată. Considerată a fi un sol al Lumii de dincolo, gâsca este, pentru bretoni, obiectul unei interdicţii alimentare, ca și iepurele sau găina. Cezar, care relatează aceste fapte în *De bello Galico*, adaugă că animalele amintite erau crescute de plăcere *(voluptatis causa)* și că nu a înțeles de ce.

Jocul gâştii *(jeu de l'oie),* atât de familiar amintirilor noastre din copilărie, a făcut obiectul unei interpretări ezoterice, care îl consideră a fi un labirint şi o culegere a principalelor hieroglife ale Marii Opere (Fulcanelli). *Poveştile mamei gâște* de Perrault au fost de asemena interpretate ca nişte istorisiri hermetice.

GRANGUR 107

În China, grangurul este un simbol al căsătoriei. Pentru a simboliza primăvara, grangurul este asociat în imaginea populară cu florile de piersic. Asociat cu crizantema, el este uneori, ca urmare a unei omofonii aproximative, un simbol al bucuriei.

Păsările galbene care se așază pe poarta Nemuritorului Jiczi Tui sunt, fără îndoială, nişte granguri și ar putea apărea legate, și aici, de vestirea primăverii.

În basmul ”*D'astea știu*”, Rădulescu-Codin numește pe *grangur* ”Împăratul păsărilor”, de aici și obiceiul de a desemna o persoană importantă *grangur*, sau *mare grangur.*

IBIS 137

Egiptenii în antichitate venerau ibișii, păsările fiind considerate sfinte datorită faptului că își făceau apariția în timpul inundațiilor provocate de Nil și erau identificate cu zeul Thot. Ibisul apare mumificat în morminte sau pe diferite fresce antice din Egipt. În cartea lui Conrad Gesner, *Historia Animalium* este amintit *Geronticus eremita*, o specie de ibis care a trăit până în secolul XVI în Alpi și care, prin vânare, defrișare, cât și extinderea terenurilor cultivate, a dispărut din Europa Centrală. Ibisul este amintit în biblie ca aflându-se pe arca lui Noe.

În imaginea de mai jos, cei doi șerpi reprezintă cele două catene ale ADN-ului, în care a fost integrat ARN-ul viral simbolizat de pasărea Ibis, care-și va lua zborul după terminarea clonării.

Încarnare a zeului Toth, zeu al cuvântului creator şi patron al astronomilor, contabililor, magilor, vracilor şi vrăjitoarelor. A fost asimilat cu zeul grec Hermes şi i s-au atribuit în consecinţă celebrele tratate sincretiste şi ezoterice antice, cunoscute ca fiind opera lui Hermes Trismegistul: *Cel de trei ori mare*. Astfel, ibisul cu cioc ascuţit ar simboliza orice operaţie a intelectului practic. Dar chiar de-ar fi practică, înţelepciunea sa n-ar exclude concursul cunoştinţelor ezoterice.

Cartea lui Iov atribuie ibisului, ca şi cocoşului, facultăţi premonitorii, primul fiind cel care anunţă creşterile Nilului, iar al doilea răsăritul soarelui:

Cine a pus atîta înţelepciune în pasarea ibis
sau cine i-a dat pricepere cocoşului ?

Ibisul a fost considerat o pasăre selenară din cauza formei ciocului său care ar aminti semiluna (cornul lunii). Dar această formă a mai inspirat şi altă interpretare, mult mai puţin poetică: ibisul ar fi simbolul salubrităţii, ciocul lui amintind de un clistir şi putând fi folosit în acest scop. Într-adevăr, scrie Pliniu: *Graţie curburii ciocului pc care-l are, el iriga acea parte a trupului său prin care sănătatea ne obligă să evacuăm bucatele înghiţite.* Iar poeţii greci şi romani, precum Calimah şi Ovidiu, utilizau uneori termenul de *ibis* cu valoare injurioasă.

LEBĂDA 204

Din Grecia antică şi pînă în Siberia, trecînd prin Asia Mică, de la popoarele slave la cele germanice, un ansamblu impunător de mituri, tradiţii si poeme celebrează lebăda, pasăre imaculată, care prin albul, forţa şi grația sa constituie o vie epifanie a luminii.

Există totuşi două feluri de alb, două lumini; cea a zilei, solară și masculină (ARN-ul masculin); cea a nopţii, lunară şi feminină (ARN-ul feminin). După cum lebăda o întruchipează pe una sau pe cealaltă, simbolul său se îndreaptă într-un sens diferit. Dacă nu se scindează şi doreşte să-si asume sinteza celor două, asa cum se întîmplă uneori, devine androginal şi, în plus, încărcat cu un mister sacru. În fine, după cum există un soare și un cal negru, există o lebădă neagră (celula), nu desacralizată, dar având un simbolism ocult şi inversat.

Bureații povestesc că: ”*un vînător a surprins odată trei femei splendide care se scăldau într-un lac singuratic. Erau nişte lebede care îşi lepădaseră veşmântul de pene ca să poată intra în apă. Omul fură unul dintre aceste veşminte şi îl ascunse, din care cauză, după baie, numai două dintre femeile-lebede își putură lua zborul regăsindu-și aripile. Pe cea de-a treia, vînătorul o luă de nevastă. Ea îi dărui unsprezece fii și şase fiice, apoi îşi îmbrăcă haina si-şi luă zborul, după ce îi spuse: Voi sunteți făpturi terestre şi veți rămâne pe pământ, pe când eu nu sunt de aici, eu vin din cer și acolo se cuvine să rămîn. În fiecare an, primăvara, când ne veți vedea trecând în zbor spre miazănoapte, și în fiecare toamnă, cînd vom coborî spre miazăzi, veţi serba trecerea noastră prin ceremonii rânduite anume*”.

O poveste analoagă se regăseşte la majoritatea popoarelor altaice, cu variante în care lebăda este înlocuită adesea printr-o gâscă sălbatică. În toate aceste povestiri, pasărea de lumină, de o frumuseţe orbitoare şi imaculată, este fecioara cerească și va fi fecundată de apă sau de pământ - lacul sau vânătorul - pentru a da naştere speciei umane. Dar așa cum subliniază cu justeţe J.-P. Roux, această lumină cerească încetează a mai fi în acest caz masculină și fecundatoare, şi devine feminină şi fecundată. Prin aceste mituri se ajunge la reprezentarea egipteană a hierogamiei Pământ-Cer. Nut, zeiţa Cerului, este fecundată de Geb, zeul pământului. În acest caz este vorba de lumina lunară, lăptoasă și lină, a unei fecioare mitice. Această accepţie a simbolului lebedei pare să fi predominat la toate popoarele slave, precum și la scandinavi, la iranieni și la turcii din Asia Mică. Imaginea sau, mai bine zis, credinţa este uneori împinsă pînă la consecinţele sale extreme. Așa, de pildă, în bazinul fluviului Ienisei a existat multă vreme credinţa că lebăda are menstruaţie ca orice femeie. Dar lebăda are numeroase ipostaze, ce diferă de la un popor la altul: în afară de gâsca sălbatică pe care am menționat-o, să mai semnalăm pescăruşul la ciukoți, porumbelul şi porumbiţa în Rusia.

Cel mai adesea, lebăda încarnează lumina masculină, solară şi fecundatoare. Această credinţă, deşi negeneralizată, a lăsat urme până și în Siberia. Așa, de pildă, Uno Harva notează că, la turcați, primăvara, femeile fac o reverenţă și adresează o rugăciune primei lebede care le iese în cale. Dar în lumina pură a Greciei a fost celebrată mai cu seamă frumuseţea masculină a lebedei, tovarăşul inseparabil al lui Apollo; în mituri, această pasăre uraniană reprezintă de asemenea legătura prin care - datorită migrărilor ei pricinuite de anotimpuri - popoarele mediteraneene şi

misterioşii hiperboreeni comunică între ele. Se știe că Apollo, zeul muzicii, al poeziei și al prezicerilor, s-a născut la Delos, într-o zi de şapte. Nişte lebede sfinte au dat în acea zi de şapte ori ocol insulei, iar Zeus i-a dăruit tinerei divinităţi, o dată cu lira sa, și un car la care erau înhămate lebede albe. Acestea l-au dus mai întâi în țara lor, pe ţărmul oceanului, dincolo de patria vânturilor dinspre miazănoapte, la hiperboreenii ce trăiesc sub un cer pururi senin.

La prima vedere, mitul Ledei pare să reia aceeaşi interpretare, masculină şi diurnă, a simbolului lebedei. Cercetându-l mai îndeaproape, observăm totuşi că, dacă Zeus s-a preschimbat în lebădă pentru a se putea apropia de Leda, aceasta s-a întîmplat, precizează mitul grec, după ce ea s-a metamorfozat în gâscă (catenă feminină de ADN) spre a scăpa de el. Or, după cum s-a mai spus, gâsca este una din întruchipările lebedei în accepţia sa lunară şi feminină. Iubirea dintre Zeus prefăcut în Lebădă și Leda - prefăcută în gâscă reprezintă deci bipolarizarea simbolului, ceea ce ne face să credem că grecii, asociind cele două accepţii, pe cea diurnă și pe cea nocturnă, au făcut din această pasăre un simbol hermafrodit, în care Leda și zeiescul ei iubit sunt una.

Aceeaşi idee o subânţelege Gaston Bochdard într-o analiză a unei scene din partea a II-a a tragediei Faust.

În povestea lui Andersen apare însă o lebădă neagră: o tânără vrăjită și setoasă de sânge se înfăţişează sub forma unei lepede negre. Cufundându-se de trei ori la rînd într-un bazin cu apă purificatoare, devine o lebădă albă şi, scăpată de blestem, îi zîmbește în sfârșit ca prinţesă tânărului ei soț.

În Extremul Orient, lebăda este şi simbolul eleganţei, al nobleţei și al curajului. De aceea, potrivit spuselor lui Lizi, mongolii i-au dat împăratului Mu din dinastia Zhu să bea sânge de lebădă. Ea este și simbolul muzicii şi al cântecului, în vreme ce gâsca sălbatică, a cărei suspiciune este cunoscută, este simbolul prudenței, folosită în *Yijing*, pentru a indica etapele unei înaintări prudente. Iar această mişcare progresivă este, fireşte, susceptibilă de o interpretare spirituală.

Aceste animale nu sunt bine diferenţiate în iconografia hindusă, unde lebăda pe care călăreşte Brahma (hamsa) arată ca o gâscă sălbatică. Înrudirea etimologică dintre *hamsa* şi *anser* este evidentă, susține M.T. Mallmann. Hamsa care îl poartă în spinare pe Varuna este o pasăre acvatică; pe când, purtându-l pe Brahma, ea este simbolul înălţării lumii informe spre cerul cunoaşterii. Într-un sens apropiat, unele texte sanscrite din Cambodgia îl confundă pe Shiva ori cu *Kalahamsa* care vine adesea la lacul inimii yoghinilor, ori cu *hamsa* care sălăşluieşte în *bindu*, *hamsa* însemnând deopotrivă *anser* şi Atma sau şinele, Spiritul universal. Atribuită lui Vishnu, ea devine un simbol al lui Narayana, unul din numele Dumnezeului, creatorul şi sufletul lumii personificate.

Simbolismul lebedei deschide şi alte perspective prin aceea că dă naştere şi cloceşte oul lumii. Aşa este de pildă gâsca Nilului în Egiptul antic. La fel hamsa care-l cloceşte pe Brahmanda pe apele primordiale în tradiţia Indiei. În sfârșit, oul Ledei şi al lui Zeus, din care au luat naştere Dioscurii, purtând pe cap fiecare câte o jumătate din acest ou căruia ei îi întruchipează diferenţierea. Se mai cuvine spus că, în conformitate cu unele credinţe foarte răspîndite încă într-o epocă recentă, copiii născuţi din pământ şi apă erau aduşi de lebede.

În textele celtice, majoritatea făpturilor de pe lumea cealaltă care, dintr-un motiv sau altul, pătrund în zona terestră, iau înfăţişarea lebedei şi călătoresc câte două, legate printr-un lanț de aur sau de argint. Pe multe opere de artă celtice, apar câte două lebede, fiecare de câte o parte a bărcii solare pe care o conduc şi o însoţesc în călătoria ei pe oceanul ceresc. Venind dinspre miazănoapte sau înapoindu-se de acolo, ele simbolizează stările superioare sau angelice ale fiinţei umane pe cale să se elibereze și să se întoarcă spre Principiul suprem. Pe continent şi chiar în insule, lebăda este adeseori confundată cu cocorul, pe de-o parte, şi cu gâsca, pe de altă parte; ceea ce explică și faptul că bretonilor le era interzis să o mănînce, după cum povesteşte Cezar.

Lebăda face parte și din simbolistica alchimiei. A fost întotdeauna privită de alchimişti drept o emblemă a mercurului. Are şi culoarea şi mobilitatea acestuia, precum și volatilitatea prin capacitatea de zbor datorată aripilor sale. Lebăda exprimă un centru mistic şi unirea contrariilor

(apa-focul), unde se regăseşte valoarea sa arhetipală de androgin. La mănăstirea franciscană din Cimiez, deviza latină scoate în relief ezoterismul imaginii - *Divina sibi cănit et orbi*: ea cîntă dumnezeieşte pentru sine şi pentru lume. Acest şuierat este numit cântecul lebedei (semnul cântat), pentru că mercurul, hărăzit morţii și descompunerii, îşi transmite sufletul către trupul lăuntric ieşit dintr-un metal imperfect, inert şi descompus.

LILIAC 218

Potrivii legii mozaice, liliacul este un animal impur, apoi a devenit simbolul idolatriei și al spaimei.

În Extremul Orient, este simbolul fericirii, pentru că semnul grafic *fu,* care îl desemnează, este omofon cu acela care înseamnă *fericire.* Imaginea liliacului însoţeşte uneori semnul grafic *longevitate,* în urări. Pe gravurile chinezeşti adesea se află un cerb în apropierea sa. Liliacul figurează pe haina geniului Fericirii. Cinci lilieci aşezaţi în formă de romb înfăţişează cele Cinci Fericiri (wu fu): bogăţie, longevitate, linişte, cult al virtuţii (sau sănătate), o moarte bună.

Este îndeosebi simbolul longevităţii, deoarece se presupune că el însuşi ar fi longeviv, opinie determinată de faptul că trăieşte în peşteri - care sunt o trecere spre tărâmul Nemuritorilor - unde se hrăneşte cu concreţiuni apte să-l întremeze.

Fortificarea creierului, practicată de către taoişti şi reprezentată prin hipertrofie craniană, este o imitaţie a liliacului: se presupune că el o practică şi din această cauză greutatea creierului său îl sileşte să ţină capul în jos. Nu-i de mirare că el însuşi constituie o hrană dătătoare de nemurire. Fortificarea despre care este vorba şi longevitatea ca o consecinţă a practicilor de fortificare sunt adesea legate de practici erotice: liliacul serveşte la prepararea unor droguri afrodisiace, virtute pe care Pliniu o atribuia sângelui acestui animal.

La mayaşi, liliacul este una din divinităţile care încarnează forţele subpământene. În *Popol Vuh,* casa liliacului este una din regiunile subpămîntene care trebuie străbătute pentru a se ajunge în țara morţii. Liliacul este stăpânul focului. El distruge viaţa, înghite lumina, apare ca un substitut al marilor divinităţi htoniene, Jaguarul şi Crocodilul. Liliacul este socotit a fi divinitate a morţii şi la mexicani, care-l asociază punctului cardinal miazănoapte şi-l reprezintă adesea laolaltă cu un maxilar deschis, înlocuit uneori de un cuţit pentru sacrificii. Aceeaşi funcţie, pare-se, o îndeplineşte la indienii *tupiguarami* din Brazilia: indienii *tupinambas* socotesc că sfârşitul lumii va fi precedat de dispariţia soarelui, înghiţit de un liliac. Mayasii foloseau liliacul drept emblemă a morţii, numindu-l *cel care smulge capetele;* ei reprezentau liliacul cu ochi de mort.

Pentru indienii *zuni* (pueblo), liliecii sunt vestitorii ploii. Într-un mit al Indienilor *chami*, înrudiţi cu grupul *choko* (de pe versantul Pacificului al cordilierei Anzilor columbieni), eroul mitic Aribada ucide liliacul Inka (vampirul), pentru a-și însuşi puterea acestuia de a-şi adormi victimele. Într-adevăr, se spune că vampirul, atunci cînd vrea să muşte un om adormit (în general o face în zona dintre degetele de la picioare), ca să-i poată suge sângele fără să-l trezească, bate mereu din aripi. Aribada, obținînd această putere, se strecoară noaptea în dormitorul unei femei adormite și flutură două batiste, una albă, alta roşie, pentru a putea abuza de ea fără ştirea ei. Acest mit se referă la puterile erotico-libidinoase ale liliacului, recunoscute încă de Pliniu.

În Africa, potrivit unei tradiţii *peule* de iniţiere, liliacul are o semnificaţie dublă. În sens pozitiv, el este imaginea perspicacităţii: o făptură care vede chiar și pe întuneric, atunci când toată, lumea este cufundată în beznă. În sens negativ, el este figura duşmanului luminii, a insului extravagant care le face pe toate în răspăr, şi care le vede pe toate de-a-ndăratelea, ca un om spânzurat de picioare. Urechile sale mari, din perspectivă diurnă sunt emblema unui auz dezvoltat ca să poată prinde totul; din perspectivă nocturnă, nişte excrescenţe hidoase. Şoarece zburător, din aceeaşi perspectivă nocturnă: orbire în faţa adevărurilor celor mai luminoase şi îngrămădire de duhori şi urâţenii morale; din perspectivă diurnă: imagine a unei anumite unităţi a făpturilor, frontierele lor estompându-se într-un hibrid, datorită alianţelor.

În iconografia Renaşterii, ilustrând vechi legende, liliacul, unica zburătoare cu mamele,

simboliza femeia fertilă. Era prezent lângă Artemis, zeiţa cu multe mamele, care, deşi fecioară, sau mai degrabă tocmai de aceea, era protectoarea naşterii și a creşterii.

În tradiţiile alchimice, ambiguitatea acestei făpturi hibride, şoarecele pasăre, explică ambivalenţa simbolurilor sale: liliacul reprezintă androginul, balaurul înaripat, demonii. Aripile sale ar fi cele ale locuitorilor infernului. O bogată iconografie ilustrează aceste interpretări.

În anumite opere de artă de inspiraţie germanică, liliacul este şi atributul invidiei, deoarece, asemenea acestuia, care zboară numai când se lasă noaptea, invidia unelteşte în umbră și nu se arată la lumina zilei; sau: proprietatea liliacului este de a fi orbit de lumină, asemenea oamenilor invidioşi şi plini de ură care nu suportă privirile altor persoane.

Liliacul mai simbolizează şi fiinţa care s-a oprit definitiv la o fază a evoluţiei sale ascendente: nu mai este pe treapta inferioară, dar nu este încă pe treapta superioară; pasăre ratată, el este, după cum spunea Buffon, o *fiinţă monstru.* Contrar păsării albastre, care până şi noaptea rămâne un animal ceresc, *ceva mohorit și greoi se strânge în jurul păsărilor de noapte,* scrie Bachelard. *Pentru imaginaţia multora, liliacul este aşadar realizarea unui zbor chinuit (un soi de zburătăcire nesigură,* spune Buffon), a *unui zbor mut, a unui zbor negru, a unui zbor lipsit de înălţime, o antitrilogie a trilogiei shelleyene a sonorului, a diafanului şi a uşurinţei. Osândit să bată din aripi, nu cunoaşte repaosul dinamic al zborului planat. Într-adevăr,* spune Jules Michelet, *se vede că natura caută aripa şi găseşte deocamdată doar o membrană păroasă, hidoasă, care totuşi de pe acum execută funcţia.. Dar aripa nu înseamnă pasăre.* În cosmologia înaripată a lui *Victor Hugo, liliacul este fiinţa blestemată care personifică ateismul*. În această privinţă, liliacul ar simboliza o fiinţă a cărei evoluţie spirituală a fost împiedicată, un ratat al spiritului.

VOLUMUL 3

PĂUN 59

Dacă, de multe ori, facem din păun o imagine a vanităţii, această pasăre a Herei (Iuno), soţia lui Zeus (Iupiter) este, înainte de toate, un simbol solar: aceasta corespunde faptului că păunul îşi roteşte coada.

Păunul este emblema dinastiei solare birmane. Dansul birman al păunului, folosirea păunului într-un dans cambodgian evocă seceta provocată de soare. Uciderea păunului, ca şi cea a cerbului, este o chemare a ploii, a fertilizării cereşti. Kumara (Skanda), care călăreşte pe un păun (şi care apare mai cu seamă într-o celebră reprezentare de la Angkor-Vat), se identifică energiei solare. Păunul lui Skando este, desigur, nimicitorul şerpilor (adică al legăturilor trupeşti şi al timpului). Dar identificarea şarpelui cu elementul apă confirmă apartenenţă păunului la soare, la elementul foc, contrarul apei. De altfel, în *Bardo-Thodol,* păunul este şi tronul lui Buddha-Amitabha, căruia îi corespund culoarea roşie şi elementul foc.

În acest caz el mai este şi simbolul frumuseţii şi al puterii de transmutaţie, căci frumuseţea penajului său se datoreşte, potrivit unor credinţe, transmutării spontane a veninului pe care-l absoarbe nimicind şerpii. Fără îndoială că avem de a face cu un simbolism al nemuririi. Aşa este el interpretat în India ; de menţionat că Skanda însuşi transformă otrăvurile în elixiruri dătătoare de nemurire.

În textele budiste din *Jatoka,* păunul este o formă a lui Boddhisattva și propovăduieşte renunţarea la legăturile cu lumea. În lumea chineză, păunul slujeşte ca expresie a urărilor de pace şi de belşug. I se mai spune şi *mijlocitorul,* atât pentru că ţipătul lui este folosit la prinderea păsărilor, cât şi pentru că simpla lui privire poate face ca femeia să rămână grea.

În tribul *mac* din Vietnamul de Sud, bărbaţii îşi înfing pene de păun în coc: astfel ei se vor fi identificînd cu poporul pasărilor; dar aceasta are legătură şi cu simbolismul razelor solare. În Vietnam, păunul este o emblemă a păcii şi belşugului.

În tradiţia creştină, păunul simbolizează discul solar, fiind, din această pricină, un semn al nemuririi; coada lui evocă cerul înstelat.

Este demn de notat că în iconografia occidentală păunii sunt uneori reprezentaţi sorbind din Potirul împărtăşaniei. În Orientul Mijlociu, ei apar de o parte și de cealaltă a Pomului Vieții - simboluri ale sufletului pururi neprihănit şi ale *dualităţii psihice* a omului.

Păunul este uneori călărit, şi-şi poartă călărețul fără greş. Numit *animalul cu o sută de ochi,* el devine semnul fericirii veşnice, al contemplării lui Dumnezeu de către suflet.

În Islam, este un simbol cosmic: când îşi roteşte coada, el întruchipează fie Universul, fie luna plină, fie soarele la zenit.

O *legendă sunită, probabil de origine persană, spune că Dumnezeu a creat Spiritul sub forma unui păun, arătându-i propriul chip în oglinda Esenţei dumnezeieşti. Cuprins de o teamă amestecată cu respect, păunului îi picurară câţiva stropi de sudoare, din care au fost zămislite celelalte făpturi. Rotirea cozii păunului simbolizează desfăşurarea cosmică a Spiritului*.

În tradiţiile ezoterice, păunul este un simbol al totalității, căci strânge laolaltă, pe evantaiul cozii lui, toate culorile. El indică identitatea de natură a tuturor manifestărilor, precum şi fragilitatea lor, căci ele apar şi pier la fel de repede cum îşi roteşte şi îşi strânge păunul coada.

Iezizii, originari din Kurdistan şi care prezintă o serie de similitudini cu dervişii sufişti şi cu budiştii, dau o mare importanță puterii denumite *Malik-Taus, Anga-Păunul* în care se unesc contrariile.

PĂUN - Artă bizantină. Sec. X - XI. (Paris, Muzeul Luvru).

În folclor, circulă următoarea legendă despre păun:

”*Se zice că la început, când a făcut Dumnezeu toate vietăţile de pe pământ, pe toate păsările le-a făcut albe şi nu le-a dat nici un nume. Ele se deosebeau una de alta prin mărime şi prin cântec. Dar nu fu destul, fiindcă Dumnezeu nu putea să cheme la el nici o pasăre, că n-avea nume cum să le strige. Mai ales că Dumnezeu ar fi vrut să le mai dea câte un sfat, de cum trebuie să trăiască şi cum să se hrănească. Dar ele, după ce le-a făcut, toate au plecat de lângă Sfîntul-Părinte, afară numai de una, care tot pe aproape de Atotputernicul se ţinea. Se gândi atunci bunul Tată, ca să dea câte un nume la fiecare şi să le coloreze şi penele în chip deosebit, ca aşa să se înţeleagă mai uşor cu ele. Porunci deci slujitorilor, ca să-i aducă tot felul de vopsele, pentru ca să se apuce de lucru. Dar cine să-i adune păsările iar la un loc, că pămîntul era mare, păsări multe şi nici una nu ştia de ce voia Dumnezeu să facă. Cum vede însă lîngă el pe zburătoarea care nu se depărtase de tronul sfânt, o cheamă şi îi spune, ca ea să adune cum va şti, pe toate celelalte. Atât a trebuit, că unde se apucă acest crainic al Domnului să ţipe cât îl lua pliscul, în cele patru laturi ale lumii şi să cheme păsărimea toată la împodobit şi la botez. Şi, cu cât ţipa mai tare, cu atât mai mult îşi rotea coada, mândru de cinstea ce i-o făcuse Domnul, de a-l pune pe el să dea de ştire surorilor această veste. Păsările mari şi mici, mai mult speriate de aşa ţipăt şi de teamă ca pliscul îngâmfatului lor frate să nu se lărgească până dincolo de urechi, de atâta strigăt, au alergat, care cum au putut, în faţa Sfântului-Stăpân. Dumnezeu a început să le vopsească pe fiecare cum a vrut el şi să le pună şi nume. Când a venit şi rîndul celei care dăduse vestea celorlalte, ca semn de recunoştinţă, Dumnezeu a vopsit-o cu cele mai mândre culori şi mai ales coada i-a împodobit-o cum nu se putea mai frumos. Dar pentru că se arătase mândră faţă de celelalte, i-a zis:*

- Numele tău să fie păun şi să însemneze mândrie iar în loc de cântec, tu să nu poţi decât a ţipa !

Şi de atunci a rămas păunul cu penele mândre dar fără glas frumos, ci numai ţipă".

PELICAN 64

S-a făcut odinioară din pelican, pasăre acvatică, un simbol al iubirii părinteşti, sub falsul pretext că-şi hrăneşte puii cu carnea şi cu sângele său. Tot din această cauză, iconografia creştină a făcut din el un simbol al lui Hristos; dar există pentru aceasta un motiv mai puternic. Simbol al naturii umede care, după fizica veche, dispărea sub efectul căldurii solare şi renăştea iarna, pelicanul a fost socotit o figură a jertfei lui Hristos şi a învierii sale, precum şi a învierii lui Lazăr. De aceea, imaginea lui este uneori alăturată celei a Fenixului. Simbolismul hristic se mai întemeiază şi pe rana inimii din care curg sângele şi apa dătătoare de viată: *Trezeşte-te, creştine mort,* scrie Silesius, *şi vezi Pelicanul nostru te stropeşte cu sângele său şi cu apa din inima sa. Dacă o primeşti cum trebuie... vei fi pe loc viu şi sănătos*.

Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, în cartea numită „*Din Ierihon către Sion*", amintește vechea legendă a pelicanului.

"*În cuibul unui pelican a intrat odinioară un șarpe veninos. Pelicanul nu era în cuib, erau numai puișorii singuri. Șarpele (ADN-ul) a început să muște și să bage veninul lui ucigător în toți puișorii. Când era aproape să-i înghită, s-a ivit și pelicanul (ARN-ul viral). La zgomotul aripilor lui, șarpele a părăsit cuibul, fără să guste din pradă. Bietul pelican vede cu durere că puișorii lui sunt pe jumătate morți, fiind otrăviți de vrăjmașul șarpe. Fără să mai stea mult pe gânduri, el se hotărăște să-i scape cu orice preț. Și iată ce face: își găurește coasta lui cu ciocul și cu sângele său adapă pe toți puișorii care sunt amețiți de veninul șarpelui. Sângele lui curat are minunata putere să taie otrava șarpelui și, prin aceasta, puișorii lui se înviorează și scapă de moarte*".

PESCĂREL 71

Pescăreii, care zboară în cupluri sunt, așa cum se întâmplă adesea în China, simboluri de fidelitate, de fericire conjugală.

Conştienţi de frumuseţea lor, chinezii opun nobleţea şi delicateţea lor vulgarităţii păsărilor sporovăitoare precum gaia.

PESCĂRUŞ 71

După un mit al indienilor *lilloert* din Columbia Britanică, raportat de Frazer, pescăruşul era la începuturi stăpânul luminii zilei pe care o păzea cu străşnicie, închisă într-o cutie, pentru folosinţa sa personală. Corbul, ale cărui calităţi demiurgice sunt recunoscute în culturile din nord-vest, a reuşit, printr-un şiretlic, să sfărâme cutia spre folosul omenirii. Acelaşi mit povesteşte apoi expediția organizată de Corb în țara peştilor, la bordul bărcii pescăruşului (barca de lumină) pentru a cuceri focul.

Există şi o legendă despre pescăruş:

"*În vremurile de odinioară, când pe pământ mai salășluiau zânele și spiridușii, mările și oceanele se aflau în stăpânirea duhurilor apelor, care, sub cele mai înșelătoare înfățișări, ademeneau corăbierii în adâncimi, fără putință de scăpare.*

S-a întâmplat însă ca printre aceste duhuri să se afle unul (ARN viral) care, în loc să-și însoțească frații în jocurile lor, se încumeta adesea să le smulgă victimele (elemente de virus), purtându-le până la cel mai apropiat țărm (loc de asamblare), departe de urgia furtunii stârnite de ai lui.

Un delfin aflat în drum spre Stăpâna apelor, Marea, spre a-i duce vești de la fratele său, Oceanul, zărindu-l pe duhul cel trist, s-a apropiat de el și l-a întrebat dacă poate să-l ajute. Aflându-i păsul îl roagă să-l însoțească, pentru că, sigur, Marea îi va îndeplini dorința.

Bucuros, a pornit duhul la drum și-n cea de-a noua zi au ajuns dinaintea porților palatului Stăpânei apelor, înălțat pe o stâncă de corali.

Invitat înauntru, duhul cel blând îi povesti de corăbiile scufundate și corăbierii înecați, de

furtunile pe care le iscau vânturile la porunca duhurilor, de țărmurile prăvălite sub zbaterea valurilor uriașe și multe altele, pentru ca abia într-un târziu să-și mărturisească dorința lui de a se afla în preajma pământenilor și a-i ajuta să se ferească din calea furtunilor.

Marea îl asculta îngândurată și uimită, căci nici unul dintre supusii săi nu se arătase nemulțumit de ceea ce-i fusese hărăzit din totdeauna, după legile cele mai de demult.

- Am să-ți îndeplinesc voia, duhule! spuse ea, în cele din urmă. Îți voi dărui o altă înfățișare, dar vei pierde nemurirea. Și să nu uiți niciodată că va trebui de-acum să te ferești din calea fraților tăi (ARN celular), care nu-ți vor ierta trădarea.

Duhul mulțumi cu o plecăciune, în chiar clipa când o adiere ușoară, asemănătoare unei mângâieri îl impresură, iar glasul Mării se auzea din ce în ce mai departat: "Să nu uiți niciodată… să nu uiți niciodată …"

Cu vuiet surd, apele s-au despărțit în două ca lovite de o spadă uriașă, lăsând să țâșnească spre înălțimi o pasăre albă (virus), cu aripi puternice și privire ageră, căreia oamenii i-au spus pescăruș.

Furia duhurilor apelor (sistemul imunitar) a fost într-adevăr nemăsurată, auzind de această întâmplare și, de atunci, ori de câte ori zăreau pescărușul, îl fugăreau înverșunați, cu gând să-l pedepsească pentru cutezanța sa. Dar acesta, cunoscându-le prea bine firea amarnică, se grăbea să dea de veste oamenilor despre apropierea lor, și, cum corăbierii știau acum că strigătul păsării albe cu privire ageră le anunța furtuna, nu mai pregetau o clipa ascunzându-se în preajma țărmurilor, acolo unde, vrăjmășia duhurilor nu-i putea ajunge, urmărind cu priviri recunoscătoare zborul pescărușului".

PORUMBEL 122

De-a lungul întregii simbolistici iudeo-creștine, porumbelul - care începând cu Noul Tostament va reprezenta Sfântul Duh – este, în mod fundamental, un simbol al purităţi, al nevinovăţiei, ba chiar, atunci când aduce ramura de măslin la Arca lui Noe, un simbol al păcii, al armoniei, al speranţei, al fericiri regăsite. Asemeni celor mai multe dintre reprezentările de animale înaripate în aceeaşi arie de culturi, s-a putut spune că el reprezintă sublimarea instinctului, și anume al eresului.

Într-o accepţie păgână, care evoluează în mod diferit noţiunea de puritate, nu opunând-o dragostei carnale, ci asociindu-le-o, porumbelul, pasărea Afroditei, reprezintă împlinirea amoroasă dintre cei doi amanţi.

În aceste accepţii, care nu diferă între ele decât în aparență, porumbelul reprezintă adesea ceea ce are omul în sine nepieritor, adică principiul vital, inimă. Drept urmare, pe anumite vase funerare greceşti, porumbelul este reprezentat *bând dintr-un vas care simbolizează izvorul memoriei*. Imginea este reluată de iconografia creştină care, în povestirea despre martirajul sfântului Policarp, înfăţişează un porumbel ieşindu-i din trup după moarte.

Simbolismul provine în totalitatea lui, în mod evident, din frumuseţea și grația acestei păsări, din albul său imaculat, din dulceața gunguritului său. Ceea ce explică faptul că în limba cea mai triviala, ca și în cea mai elevată, de la argoul parizian până la *Cântarea Cântărilor,* termenul de porumbiţă se numără printre cele mai universale metafore celebrând femeia. Pe măsură ce sufletul se apropie de lumină, spune Jean Danielou, citându-l pe Grigorie din Nyssa, devine frumos și ia în lumină forma de porumbița. Să mai amintim că porumbelul este o pasăre sociabila, ceea ce intensifică evaluarea întotdeauna pozitivă a simbolismului său.

Porumbelul este un simbol al iubirii. Acest simbolism este mai bine explicitat prin perechea de porumbei, așa cum se întâmplă și în cazul altor zburătoare - rața, fenix, pescărel - și cu atât mai mult cu cât la aceste păsări bărbătușul clocește ouăle.

În China antică, urmând ritmul fundamental al anotimpurilor -alternanța principiilor yin și yang - uliul se prefăcea în porumbel, iar parumbelul în uliu. Cel dintâi devenind astfel un simbol al primăverii.

La kabili, porumbeii înconjoară mormântul sfântului musulman, ocrotitor al satului; prin alte părți însă, *ei sunt considerați păsări de rău augur, căci uguitul lor este tânguirea sufletelor chinuite*.

PREPELIȚĂ 126

În China, prepeliţa este pasărea sudului şi a focului. *Pasărea Roşie,* simbolul verii, în atronomia chineză, ea denumeşte steaua centrală a Palatului de vară.

Cu toate acestea, simbolismul prepeliţei este mai cu seamă legat de obiceiurile sale de pasăre călătoare și de caracterul ciclic al acestora. Caracter întrucâtva ciudat, care va face ca, în China, locul prepeliţei să fie luat de fenix. În China antică, prepeliţa, ca și rândunlca, reapare o dată cu primăvara; se crede că peste iarnă, ea se preface în catâr sau în broască. Jocurile și întrecerile care au loc primăvara închipuie dansul nupţial al prepeliţelor (sau al potârnichilor ori al gâștelor sălbatice). Acest ritm al anotimpurilor, acest dute-vino al păsărilor călătoare este o imagine a alternanței principiilor *yin* şi *yang*, pasărea cerului prefăcându-se în animal subteran sau de apă (intrarea virusului în celulă).

Mitul vedic al *eliberării prepeliţei* de către Ashvini, zeii gemeni cu cap de cal (cei doi acizi ribonucleici virali), este bine cunoscut. Și el pare să aibă un înţeles asemănător chiar dacă se inserează într-un ciclu diferit ca amplitudine. Potrivit unei interpretări curente, Ashvinii se leagă de Cer și Pământ, de zi și noapte. Prepeliţa (vartika) pe care o scapă el *din gura lupului* ar întruchipa aşadar aurora, lumina înghiţită până atunci, lumina închisă în peşteră. De remarcat că norii aurorei au, la chinezi, cinci culori, ca oul de prepeliță, și că prepelița zboară numai noaptea. *Vartika* înseamnă ”cea care se întoarce” și derivă, ne arata R. Christinger, din aceeaşi rădăcină ca şi *ortyx*, numele grecesc al acestei păsări. Ortygla (insula Prepeliţelor), insula Delos, este locul de baştină al Artemidei și al lui Apollo, care amintesc, prin alternanța lor, de Ashvini. Este de la sine înţeles că această lumină eliberată din noapte - sau din infern - nu este numai lumina zorilor, ci și aceea a soarelui spiritual, lumina intelectivă sau inițiatică.

Să ne amintim de asemenea că prepeliţele au constituit, dimpreună cu *mana*, hrana miraculoasă a evreilor în pustiu.

Circulă în popor și o legendă, care în versiunea lui George Coşbuc sună astfel:

”*Dumnezeu a dat tuturor păsărilor pene în fel de fel de culori, după cum a aflat el de bine. Prepelița însă nu era învoită cu penele roșii pe care le avea, și nu-i placea nici coada pe care i-a dat-o Ziditorul, și voia să aibă pene și coada ca păunul.*

S-a dus la Dumnezeu și a început să se certe. Ca s-o înnebunească, Dumnezeu i-a făgăduit coada și pene ca ale raței. Dar nici așa nu s-a mulțumit prepelița. Și i-a făgăduit Dumnezeu astfel de pene, dar prepelița se făcea tot mai obraznică.

Atunci, supărându-se Dumnezeu, a apucat prepelița de coadă și a azvârlit-o într-un vas cu cenușă, zicându-i:

“Ei, iaca și coadă și pene!”

Și, cum a azvârlit-o, i-a ramas coada prepeliței în mână, iar biata pasăre s-a umplut de cenușă. Apoi Dumnezeu si-a văzut de cale, dar prepelita de atunci nu are coadă, că Dumnezeu i-a smuls-o și pe ceea ce a avut-o, iar penele ei sunt toate pline de cenușă”.

PRIVIGHETOARE 127

Privighetoarea se bucură de un renume universal datorita perfecţiunii cântulul ei. Ea a fost, după Platon, emblema lui Thamyras, bardul Traciei antice.

Este preţuită în mod deosebit în Japonia, unde cântul ei se crede că repetă titlul Hokke-kyo, sau *Sutra Lotusului,* a *legii celei Bune* (Saddharmapundarika-sutra) îndrăgită de secta Tendal.

În celebra scenă a 5-a din actul al II-lea din *Romeo și Julieta,* privighetoarea este opusă ciocârliei, precum cântărețul iubirii din noaptea ce se sfârșește vestitoarei zorilor și a clipei despșrțirii; dacă cei doi îndrăgostiți ascultă de îndemnul privighetorii, ei rămân împreună, dar se expun pericolului de moarte; dacă ascultă ciocârlia, ei își salvează viața, dar trebuie să se despartă.

Prin frumuseţea cântecului ei care umple de farmec nopţile de veghe, privighetoarea este vrăjitorul care te face să uiți de pericolele zilei.

Perfecţiunea fericirii pe care o evocă pare atât de fragilă sau atât de îndepărtată, în intensitatea ei excesivă, încât face mai greu de suportat durerea de a fi lipsit de ea sau obligat să renunţi la ea odată cu apariţia fatidică a soarelui.

Pasărea aceasta, din care poeţii au făcut cântărețul iubirii, ne arată într-un chip izbitor, prin toate sentimentele pe care le naște în noi, legătura intimă ce există între moarte și iubire.

Legenda privighetorii ne spune:

"*Odată, împăratul păsărilor era voios și bine dispus. Voind să știe care dintre supușii săi cântă cel mai frumos, mai plăcut și mai fermecător, a dat poruncă în toată împărăția, ca de îndată, să se adune la curtea împărătească cei mai vestiți cântăreți ca să-i cânte la masă. Cum au auzit păsările de această poruncă împărătească, îndată s-au adunat toate la un loc, au ținut o ședință și au ales apoi din mijlocul lor pe trei reprezentanți: gangurul, mierla și privighetoarea. Cele alese nu au stat mult pe gânduri să se sfătuiască, ci se porniră în grabă spre curțile împărătești, fiindcă timpul când trebuiau să se prezinte împăratului se apropiase. Gangurul, ca unul care are îmbrăcămintea cea mai aleasă și cea mai frumoasă, fiind acoperit cu pene aurii, care strălucesc foarte frumos la lumina soarelui, fu lăsat să meargă înainte. Dar, nu numai că îl lăsară, el singur se puse în fruntea celorlalte două și nici pe una n-o lăsă de fel să meargă înaintea lui.*

Mierla mergea și ea în urma lui, zicând că ea, ca una care are cioc auriu, ca și penele gangurului, și îmbrăcămintea neagră și strălucitoare ca mătasea, trebuie să meargă în urma lui. Privighetoarea însă, fiind mai mică la făptură și având îmbrăcămintea cea mai simplă, rămase în urmă și mergea cu capul plecat și umilă spre curtea împăratului. Cum ajunse gangurul la curtea împărătească și intră înlăuntru, împăratul, văzându-l că e așa de frumos aranjat și că are o statură foarte impunătoare, îl primi cu cea mai mare cinste, îl puse apoi în fruntea mesei și-l pofti să cânte. Gangurul, mândru și plin de fală, începu a cânta. Împăratul fu foarte mulțumit cu cântecul lui și-l lăudă. Intră apoi mierla. Împăratul, cum o vazu și pe aceasta, îndată îi întinse și ei un scaun poftind-o să stea lângă masă și să cânte. Începând să cânte, mierla impresionă mult mai plăcut și cântă mult mai frumos decât gangurul. La urmă sosi și privighetoarea și se plecă plină de umilință până la pământ dinaintea împăratului. Văzând-o că e atât de mică, de prizărită, de umilă și nebăgată în seamă, împăratul se miră ce caută la curtea lui și de aceea o întrebă, cam răstit, cu ce treburi a venit, fără însă să o poftească să stea, cum făcuse cu ceilalți doi oaspeți care intraseră înaintea ei.

- Înălțate Împărate, zise privighetoarea umilă de lângă ușă, unde rămăsese de când intrase înăuntru, să nu vă fie cu supărare și cu bănat, sunt aleasă și trimisă de către neamurile mele la Înalțimea voastră ca și eu să vă cânt un cântec.

- Cântă-mi atunci, zise împăratul zâmbind, să te vad și pe tine ce poți.

Privighetoarea, necutezând măcar să-și îndrepte privirea spre împărat, își drese mai întâi glasul și apoi începu a cânta cum știe ea să cânte, nu cum cântaseră celelalte. Împăratul, când o auzi cântând, rămase uimit de frumusețea cântecului ei. Un glas așa de duios, dulce, plăcut și fermecător n-a mai auzit de când s-a trezit el pe lume. Privighetoarea, prin cântecul ei, a băgat sub covată pe ceilalți doi cântăreți de mai înainte. Și după ce a sfârăit ea de cântat, împăratul n-o mai lăsă să stea la ușă, ci o puse pe dânsa în locul gangurului, în fruntea mesei, totdeodată și „prima", adică darul cel mai mare, mai frumos și mai prețios, care era menit pentru cel mai bun cântăreț, iar după ce s-a sfârșit masa, după ce toți oaspeții s-au sculat, ea – privighetoarea - a fost aceea care a pornit prima în fruntea celorlalți doi cântăreți, chiar dacă îmbrăcămintea ei e cu mult mai simplă decât a gangurului și a mierlei.

Și de atunci, de când au fost aceste trei păsări la împăratul lor ca să-i cânte la masă, a rămas privighetoarea cea mai renumită și măiastră cântăreață dintre toate neamurile păsărilor. Fiecare pasăre cântătoare trebuie să-și plece capul și să se închine înaintea ei".

PUPĂZĂ 137

Coranul (27, 20 și urm.) spune că această pasăre a jucat rolul de crainic între Solomon și regina din Saba. De aici, un mare număr de legende.

În *Mantiq-ut-Tair (Convorbirea sau sfatul păsărilor)* de Farid-od-Din-Attan, poetul povesteşte că toate păsările din lume o pornesc în călătorie în căutarea unui rege. Călăuză le va fi pupăza. Ea se înfățișează ca *solie a lumii nevăzute ș*i este descrisă ca *purtând pe cap coroana adevărului.* Această călătorie a polarilor simbolizează *drumul mitc al sufletului în căutarea divinului.*

Iată de ce *Cheia Viselor* iraniană o prezintă ca pe un *bărbat învăţat si integru.*

Se spune că ea era *singura pasăre în stare a-i arăta lui Solomon punctele de apă.*

Potrivit legendelor persane, *pupăza era o femeie măritată. Ea se pieptăna în fața oglinzii, când socrul ei se întoarse acasă fără veste. Speriindu-se, ea s-a prefăcut într-o pasăre şi şi-a luat zborul cu pieptenul prins în cap* (de unde și numele el persan: shaneser = *pieptene-n-cap).* Potrivit unei alte povestiri, *ea era o femeie de treabă, măritată însă cu un netrebnic; acesta, într-o zi, surprinzând-o pe când se ruga, o luă la bătaie; ea se rugă la Dumnezeu, iar acesta o prefăcu într-o pasăre. Pupăza îşi luă zborul. Astăzi, ea este considerată o pasăre de bun augur.*

În povestea Surghiunirii în apus a lui Sohravardi, pupăza simbolizează inspiraţia personală interioară.

Pupăza are, pe de altă parte, numeroase calități magice. Măruntaiele ei, scoase și uscate, sunt purtate ca talisman. Ele apără de deochi și dezleagă farmecele. La Tanger, ele sunt atârnate prin prăvălii ca să apere de hoți. Sunt folosite și pentru a feri de farmece laptele și untul, ca și pentru a-i împiedica pe *gini* să vină și să bântuie locurile unde sunt îngropați bani (talanții = fragmente de virus) și să-i lovească pe cei care sapă după ei. Unele populaţii cred că ochiul drept al unei pupeze, prins între ochii cuiva, îi îngăduie acestuia să vadă comorile îngropate în pământ. Se crede că însăşi pasărea este în stare să vadă aceste lucruri; așa se și explică de ce face ea *hut*, *hut*, *hut*, adică *acolo*, *acolo*, *acolo*, tipăt de la care i se trage și numele în limba araba (hud-hud). Sângele sau inima de pupăza sunt utilizate ca leacuri sau la scrierea de farmece. Pupăza este simbolul isteţimii: ea nu numai că descoperă comorile ascunse, dar și apără de capcane.

RAȚĂ 147

Rața, mai exact cuplul de rațe-mandarini (în japoneză *oshh dori*) este în Extremul Orient simbolul unităţii și fericirii conjugale, uneori adăugându-i-se noţiunea de putere vitală. Raţiunea acestui sens este că bărbatul și femela înoată întotdeauna alături. Acest simbol este adesea folosit în iconografie (pot fi citate stampa lui Hiroshige şi pictura lui LI Yihe, din secolul al XV-lea), precum și în pozele populare, având rostul de a exprima anumite legăminte. Diverse legende confirmă explicaţia simbolului. O ilustraţie înfăţişând un cuplu de rațe este pusă în camera nupţială.

Pentru Indienii din preria americană, rața reprezintă *călăuza infailibilă, este în largul său și în apă, și în cer.* De aici provine obiceiul de a folosi pene de rață în anumite ceremonii rituale.

Rața nu este niciodată menţionată în textele mitologice sau epice irlandeze ori galeze. A fost confundată cu lebăda, de care diferă însă și nu numai prin dimensiune şl culoare. Ar fi greu să i se atribuie un simbolism aparte. Totuşi există reprezentări ale rațelor pe obiecte celtice din cultura La Tene. Acestor imagini li s-ar putea da o interpretare analoagă celei date lebedei.

RÂNDUNICĂ 161

Orice ar zice proverbul, este un lucru ştiut că, așa cum scria Remy Belleau, rândunicile sunt a*i primăverii soli.* În China, odinioară, data sosirii și a plecării rândunelelor coincidea cu data exactă a echinocțiilor (atunci se consideră că se deschide poarta cerului pentru a intra virusul). Ziua când se înapoiau (echinocliul de primăvara) era un prilej pentru ritualuri consacrate fecundităţii. Împrejurare care, fără îndoială, poate fi asociată cu mai multe legende relatând despre fecundarea

miraculoasă a unor fete (implant de ARN viral) după ce au mâncat ouă de rândunică (povestea lui Hiandi; povestea străbunului familiei Chang, din care se trăgea Confucius). Dacă se poate spune astfel, Confucius este deci fiul unei rândunici (virus extraterestru). Iată și un alt semn al primăverii: plăcinte în formă de rândunică erau agăţate deasupra porţilor; aici rândunica pare să se confunde cu o altă pasăre a primăverii care ar putea fi grangurul.

De altminteri, ritmul în conformitate cu anotimpurile (yin-yang) al migrării rândunelelor este însoţit de o metomorfoză: rândunica se refugiază în apa (yin, iarna = citoplasmă) unde, afirmă Liezi, se *preschimbă într-o cochilie (asamblare virus), dar redevine rândunică* (virus) însoţind mişcarea ascendentă o soarelui (yang, vara).

În acelaşi sens, Isis se preschimba noaptea în rândunică, se rotea în jurul coșciugului lui Osiris și se tânguia cu ţipete sfâșietoare până la înapoierea soarelui. Simbol al veşnicei întoarceri și vestire a învierii.

În spaţiul mitic celtic, rândunica este reprezentată cu numele de *Fand*, soţia zeului mării, Manannan, îndrăgostindu-se de Cuchulainn, ea îl invită pe lumea cealaltă, unde petrece o lună alături de dânsa. Apoi o părăseşte și revine la soţia lui, Emer. Cuprinsă de dor, *Fand* se înapoiază la soţul ei, venit după ea.

Un alt personaj mitic legat de numele rândunicii este *Fandle*, unul dintre cei trei fii ai lui Nechtan Scene, ucis de Cuchulainn cu prilejul primei sale expediţii la frontiera Ulsterului. *Fandle* fiind extraordinar de uşor, luptă la suprafaţa apei (fiind virus plutește în citoplasmă). Și aici, rândunica apare legată de un simbolism al fecundităţii, alternanţei și reînnoirii.

Pentru triburile *bambara* din Mali, rândunica este un auxiliar - o manifestare - a demiurgului Faro, stăpânul apelor și al cuvântului, expresie supremă a purităţii (ARN-ul viral este pur), în opoziţie cu pământul, care la început a fost murdar. Rândunica își datorează rolul important faptului ca nu se lasă niciodată pe pământ, prin urmare este ferită de a se murdări. Ea este cea care primeşte sângele victimelor sacrificiilor oferite lui Faro, pentru al înălța în spațiile superioare (în afara celulei) de unde va coborî sub forma ploii fertilizatoare. Rândunica joacă deci rolul unul vehicul în mecanismul ciclic al fecundării pământului, dar și în acela al fecundării femeii, cu ajutorul sucului de roșii sălbatice, pe care de asemenea îl duce la cer.

Rândunica este în Islam simbolul renunţări și al însoţirii bune, fiind numită Pasărea Paradisului.

La persani, ciripitul rândunicii desparte vecini și camarazi (omul este dual, amestec de ARN viral și ADN celular): ea înseamnă singurătate, emigrare, separare, fără îndoială datorită naturii sale de pasăre migratoare (virusul se deplasează din celulă în celulă).

STÂRC 268

Simbolismul stârcului se confundă cu acela al picioroangelor. Textele îl fac de cele mai multe ori să participe la o metaforă privind scălâmbăielile războinlce ale eroului Cuchulainn: eroul își scotea în afară un ochi *ca un ceaun pentru a fierbe viţeii de un an și-l afunda pe celălalt atât de adânc în orbită încât nici un stârc n-ar fi putut să-l atingă cu ciocul*.

În tradiţiile europene și africane, stârcul simbolizează indiscreţia, pe cel ce-și vâră nasul peste tot, dar și vigilența care se poate uşor perverti în curiozitate abuzivă. În vechiul ocultism, el trecea drept un *simbol al ştiinţei divine,* fară îndoială din cauza ciocului său subţire și pătrunzător.

ȘOIM 319

Datorită forței şi frumuseţii sale, în Egipt, şoimul, prinţul pasărilor, simboliza principiul ceresc, între alte divinităţi şi în mod deosebit îl încarna pe Horus, zeul spațiilor aeriene, ai cărui doi ochi erau soarele și luna. Acest zeu lua forma unui șoim sau a unui om cu cap de șoim. Egiptenii au fost impresionaţi de pata ciudată de sub ochiul şoimului, ochi care vede tot, și în jurul ochiului lui Horus s-a dezvoltat o întreagă simbolică a fecundităţii universale. Şoimul era și un atribut al zeului Ra, simbol al soarelui care răsare și care este reprezentat uneori având pe cap, în locul crestei, un

disc solar, încercuit de o cobră (ARN viral), simbolizând flacăra.

Şoimul este emblemă și simbol solar la incaşii din Peru. După cronicarul Sarmiento, citat de P.-A. Means, toți incaşii, începând cu Manco Capac, întemeietorul dinastiei, aveau un dublu sau un frate spiritual, un soi de înger păzitor, reprezentat sub forma unui șoim, pe care îl numeau *Inti*, soarele.

Într-un mit al triburilor *yunga* (Peru), eroii creatori se năşteau din cinci ouă puse pe un munte, sub forma unor şoimi, înainte de a lua înfățișare umană. Într-o altă versiune, eroina dă naştere unui prunc în urma relaţiilor sale cu zeul Șoim-Nandu (virus).

În povestirea irlandeză despre aventurile lui Tuan Mac Cairill, şoimul este una din stările succesive ale acestui personaj primordial. Aşadar, el corespunde vulturului în povestirea mitologică galeză a *Lumilor Vechi.* Importanța şoimului în legile galice ale lui Hywel Da (secolul al X-lea) s-ar datora mai degrabă dezvoltării șoimăritulul ca mod de vânătoare.

În evul mediu, şoimul este uneori reprezentat sfârtecând iepuri; dacă după unele interpretări iepurii simbolizează lascivitatea (celula), şoimul ar reprezenta în acest caz biruinţa asupra luxurii. Pe un plan mai general, reprezintă victoria principiului masculin, diurn şi solar (virus), asupra celui feminin, nocturn şi lunar (celula).

Șoimul, al cărui tip simbolic este întotdeauna solar, uranian, masculin, diurn, este un simbol ascensional pe toate planurile, fizic, intelectual şi moral. El indică o superioritate sau o victorie dobândite sau pe cale de a fi dobândite. Horapollon scrie: *Atunci când egiptenii vor să figureze un zeu, ascensiunea, coborârea, superioritatea, rangul sau victoria, ei desenează un șoim*.

Şoimul e reprezentat uneori purtând o glugă (deghizare/ascundere ARN viral monocatenar în ADN dublu catenar). El simbolizează atunci speranţa în lumina care-l animă pe cel ce trăieşte în mijlocul tenebrelor (fragmente de virus aflate în celulă); este imaginea prizonierilor, a zelului spiritual împiedicat să se manifeste, a luminii ţinute sub obroc, a cunoaşterii ezoterice şi, fără îndoială, din această cauză numeroşi tipografi al Renaşterii şi-au ales drept emblemă şoimul cu glugă și deviza: *Post tenebros spero lucem* ("După întuneric, sper pentru lumină", în versiunea Vulgatei a lui Iov 17:12.).

ULIU 403

În vorbirea curentă, uliul simbolizează rapacitatea, ca majoritatea păsărilor din aceeaşi specie, cu gheare puternice. Cum femela este mai puternică și mai isteaţă decât masculul, mai simbolizează de asemenea cuplul în care domină femeia. De asemenea trebuie amintit că în vremurile vechi a purta un uliu pe pumnul înmănușat era socotit semn de nobleţe și de distincție. Fiind o pasăre de vânătoare și agresivă, uliul mai desemnează frecvent și penisul.

În China antică, uliul, metamorfoză a porumbelului gulerat, este o emblemă a toamnei, anotimp totodată al vânătorii și al vieții retrase.

În afară de aceasta, după Zhojng, un uliu este acela care asociat cu broasca ţestoasă, l-a ajutat pe Gun să construiască diguri ce trebuiau să zăgăzuiască apele din timpul potopului

(asamblare virus). În Egipt, uliul era pasărea lui Horus, și deci o emblemă solară.

Ca și vulturul, simbolizează puterile soarelui. Grecii şi romanii vedeau şi ei în uliu imaginea Soarelui.

VULTUR 475

Rege al păsărilor, încarnare, substitut sau mesager al celei mai înalte divinităţi uraniene și al focului ceresc (virus), soarele, pe care este singurul ce poate să-l privească fără a-și arde ochii. Simbol atât de considerabil încât nu există povestire sau imagine, istorică sau mitică, în civilizaţia noastră, ca şi în toate celelalte, în care vulturul să nu însoţească, când nu le reprezintă, pe cei mai mari zei și pe cei mai tari eroi. Este atributul lui Zeus (Jupiter) și al lui Hristos, emblemă imperială a lui Cezar şi a lui Napoleon, iar în preria americană, ca și în Siberia, în Japonia, în China şi în Africa, şamani, preoţi, prezicători, precum regi şi căpetenii războinice îi împrumutau atributele ca să se împărtăşească din puterile lui. Este, de asemenea, simbolul primitiv și colectiv al tatălui şi al tuturor figurilor paternităţii. Dar această universalitate a imaginii nu ştirbeşte cu nimic bogăția și complexitatea simbolului pe care îl exprimă.

<u>Rege al păsărilor</u>: vulturul încununează simbolismul general al păsărilor, care este acela al stărilor spirituale superioare și deci al îngerilor, așa cum o atestă adesea tradiţia biblică: *Tuspatru aveau câte o față de om înainte, tuspatru aveau câte o față de leu la dreapta, tuspatru aveau câte o față de bou la stânga și tuspatru mai aveau câte o față de vultur îndărăt* (Iezechiel, 1. 10). Aceste imagini sunt o expresie a transcendenței: nimic nu-i seamănă, chiar dacă înmulţim cele mal nobile atribute ale vulturului. Iar în *Apocalipsă* (4. 7): ...a *patra ființă era asemenea vulturului care zboară...*

Pseudo-Dionisie Areopagitul explică astfel reprezentarea îngerului printr-un vultur: *Figura vulturului indică regalitatea, tendinţa spre culmi, zborul iute, agilitatea, promptitudinea, dibăcia de a descoperi hrana întăritoare, vigoarea unei priviri îndreptate liber, direct și fără înconjur spre contemplarea acelor raze pe care generozitatea soarelui tearhic le înmulţeşte*.

Vulturul fixează soarele cu privirea, și aceasta este încă un simbol al percepţiei directe a luminii intelective. *Vulturul priveşte fără teamă soarele în față,* scrie Angelus Siteslus: *Iar tu poţi fixa la rândul tău strălucirea veşnică dacă sufletu-ți este neprihănit* (dacă a-i activat virusul din tine). Simbol al contemplării, de care se leagă atribuirea unui vultur Sfântului Ioan și Evangheliei sale. Identificat cu Hristos în anumite opere din evul mediu.

Exprimă totodată ascensiunea și caracterul său împărătesc. Această a doua interpretare este o transpunere a simbolului roman al Imperiului, simbol care va fi și cel al Sfântului Imperiu medieval,

În sfârșit, în *Psalmi* este socotit un simbol de regenerare spirituală ca Fenixul.

<u>Pasare solară</u>: vulturul este substitutul soarelui în mitologia asiatică și nord-asiatică; aşa este și în mitologiile amerindiene şi, în chip straniu, la indienii din prerie. Se va înţelege deci uşor că pana de vultur şi fluierul din os de vultur să fie obligatorii pentru oricine trebuie să înfrunte încercarea *dansului care priveşte soarele.* Aceeaşi identificare se regăseşte la azteci și în Japonia: *kami* are drept *mesager* sau *suport* un vultur numit *vulturul soarelui.*

În reprezentarea pe care o dau despre univers, indienii *zuni* așază vulturul împreună cu soarele la al cincilea *punct cardinal* care este zenitul (al şaselea fiind Nadirul şi al şaptelea Centrul, locul omului). Îl aşază deci pe *axul lumii,* apropiindu-se astfel de credinţa grecilor pentru care vulturii plecaţi de la extremitatea lumii sunt presupuşi a se opri pe verticala *omphalos*-ului de la Delphi. În consecinţă, el urmează traiectoria soarelui, de la răsărit la zenit, care coincide cu axa lumii. Ocupând locul divinităţii supreme uraniene, vulturul se găseşte în panteonul indian ca și alături de Zeus, stăpân al trăznetului şi al tunetului.

Aripile sale desfăcute, comentează Alexander, evocă linia frântă a fulgerului sau braţele crucii. Alexander vede în cele două imagini ale vulturulul-fulger şi ale vulturulul-cruce simbolurile celor două civilizaţii, ale vânătorilor și ale agricultorilor. După acest autor, vulturul, divinitate uraniană, expresie a Păsării-Tunet, este la origine emblema principală a civilizaţiilor de vânători nomazi, războinici, cuceritori; ca și crucea (crucea Mexicului ce stillzează tulpina cu frunze

dicotiledonate a porumbului), este principala emblemă a civilizaţiilor agrare. La originea culturilor indiene, una încarnează Nordul, frigul, polaritatea virilă, cealaltă este caracteristică pentru Sud, roşu, umed și cald, cu polaritate feminină. Nu trebuie uitat aici că, în funcţie de ceea ce le precedă, Nordul și zenitul, Sudul şi nadirul se înrudesc aşa cum se înrudesc în față şi deasupra, în spate şi dedesubt.

Dar, cu timpul, cele două civilizaţii (a virusului şi a celulei) însoțindu-se, aceste două simboluri, la origine antagoniste, se suprapun și se confundă : *este ciudat să vezi* că *acea cruce de formă geometrică simplă, de tip roman a devenit în cele din urma, chiar pentru pieile-roşii de la câmpie, simbolul şoimului sau al vulturului cu aripile întinse, acela al aspectului dicotiledonat al frunzelor de porumb ieşind din pământ - în chip autohton, fără nici o influență europeană.* Într-un fel general, Pasărea-Tunet - vulturul lui Ashur şi al lui Zeus - devine de asemenea, pe măsură ce timpul se scurge și culturile se contopesc, Stăpînul fertilităţii şi al Pământului simbolizat de Cruce.

Unirea celor două etape culturale, forțele uraniene şi htoniene, duc adesea la confruntarea vulturului cu leul. De aceea avem la azteci două mari grupări războinice: cele ale cavalerilor-vulturi și ale cavalerilor-Jaguari. Tot la azteci, inima războinicilor jertfiţi serveşte de hrană Vulturului-solar. Sunt numiţi *oamenii vulturului.* Valoarea simbolică a războinicilor căzuţi în luptă şi cea a celor jertfiţi Vulturului solar este aceeaşi: ei hrănesc soarele și-l însoţesc în drumul său.

Această asociere simbolică a vulturului și a jaguarului se regăseşte în descrierile tronului de sărbătoare a împăratului aztec: este aşezat pe nişte pene de vultur și se reazemă de o piele de jaguar.

Altă expresie a dualităţii cer-pământ apare în opoziţia vultur-şarpe menţionată în *Vede*: împreună cu pasărea mitică Garuda, care este un vultur la origine. Pasăre solară strălucitoare ca focul, pe care o călăreşte Vishnu - și el de natură solară - Garuda este *nagari*, duşman al Şerpilor, sau *nagantaka*, distrugătorul şerpilor. Dualitatea vulturului şi a şarpelui reprezintă, universal, pe cea a Cerului şi a Pământulul, sau lupta dintre înger și demon. În Cambodgla, Garuda este emblema suveranilor de rasă solară (cu virus extraterestru), iar Naga, aceea a suveranilor de rasă lunară (băştinași ai Terrei). Garuda mai este și Cuvântul înaripat (ARN viral), tripla *Veda,* un simbol al Verbului, aşa cum este vulturul în iconografia creştină.

Garuda mai este de asemenea un simbol de putere, de curaj, de pătrundere, ceea ce este și vulturul din cauza acuității vizunii sale.

Înzestrat cu acea putere solară şi uraniană demonstrată evident de puterea zborului său, vulturul devine în chip firesc *pasarea-tutelară, iniţiatorul și psiho-pompul* ce antrenează sufletul şamanului printre spaţiile nevăzute. Tradiţiile americane și asiatice se întâlnesc aici și se întăresc neâncetat, dovadă utilizarea identică a penei de vultur în practicile şamanice ale celor două continente. Astfel, în Siberia, *şamanul dansează mult timp, cade pe jos, inconştient, şi sufletul lui este dus în ceruri într-o corabie trasă de vulturi*; în timp ce la Indienii din America de Nord, un baston purtând în vârf o pană de vultur procurată de un şaman este aşezat pe capul bolnavului, și răul dispare, luat pe sus ca somonul de vultur în timpul zborurilor sale magice. În aceeaşi arie culturală, o credinţă fundamentală vrea ca un vultur să se aşeze în vârful copacului cosmic pentru a veghea în chip de leac la toate relele ascunse printre ramurile sale.

Iniţiatoare şi psiho-pompă este şi marele vultur - femelă care-l salvează pe eroul Toshtuk din lumea de jos, ducându-l cu sine în lumea de sus; ea singură este în stare să zboare dintr-o lume într-alta. De două ori îl înghite pe eroul muribund pentru a-i reface trupul în pântecul ei, înainte de a-l readuce la lumina zilei. Tot atâtea imagini iniţiatice dovedind o putere de regenerare prin absorbţie.

Vulturul femelă se regăseşte într-o povestire apocrifă galeză *Cei vechi din lume.* Acest text corespunde cu povestirea irlandeză *Tuan Mac Calrill* şi cu un pasaj din *Mabinogion-ul* lui Kulhwch şi Olwen; vulturul este unul din acele animale primordiale iniţiatoare, precum mierla, bufnița, cerbul şi somonul. Nu se cunoaşte altă apariţie în mitologia celtică, în afara transformării lui Liew în vultur după ce a fost ucis de ibovnicul soţiei sale adultere Blodenwedd.

Regăsim imaginea arhetipală a Tatălui, asociata cu cea a iniţiatorulul şi a Psihopompului într-un mit siberian relatat de Uno Harva, care face din vultur un erou civilizator. Tată al şamanilor,

Cel-de-Sus trimite Vulturul în ajutorul oamenilor, chinuiţi de duhurile rele care le aduc boli şi moarte; dar oamenii nu înţeleg limba mesagerului; Dumnezeu îi spune atunci să le dea oamenilor puteri șamanice; vulturul (ARN viral) coboară, cunoaşte o femeie (catena femenină a ADN-ului), o lasă grea şi aceasta dă naştere primului şaman (fragment de virus).

Tradiţia occidentală a atribuit și ea vulturilor puteri excepţionale, care-l aşază mult deasupra contingenţelor pământeşti. Astfel, deși nu este nemuritor, are puterea de a se întineri. Se expune soarelui și când penele lui s-au încins, se cufundă într-o apă limpede (în citoplasmă) şi regăseşte astfel o nouă tinereţe, ceea ce poate fi comparat cu iniţierea şi cu alchimia, care presupun trecerea prin foc şi apă. Vederea lui pătrunzătoare face din el un *clarvazător,* dar şi un psihopomp. În lumea creştină, se crede că el ia sufletul mortului (a celui care și-a activat virusul) pe aripile sale pentru a-l duce înapoi lui Dumnezeu. Un zbor în coborâre înseamnă coborârea luminii (virus) pe pământ (celulă).

Misticii din evul mediu reiau adesea tema vulturului pentru a evoca viziunea lui Dumnezeu, și compară rugăciunea cu aripile vulturului care se ridică spre lumină.

Văzător fiind, vulturul devine augural și prezicător. În Antichitatea mediteraneană, arta augurală interpretează zborul vulturilor pentru a percepe voința divină. Vulturul roman, ca și corbul germano-celtic, este esențialmente un mesager al voinţei de sus.

Rege al păsărilor, doarme, spune Pindar, pe *sceptrul lui Zeus* şi comunică oamenilor voinţa acestuia. Când Priam se duce să-i ceară lui Ahile trupul neînsufleţit al lui Hector, face o libaţie în cinstea lui Zeus: *Scoate-mi în cale semn bun de la pasărea cea mai iubită și mai puternica ta zburătoare, să-mi iasă pe dreapta. (Iliada*).

Vulturul zburînd la stînga este, dimpotrivă, de prost augur şi regăsim aici simbolistica dreapta/stânga[109].

Augural, dar adesea confundat, așa cum am văzut-o în Irlanda, cu alte răpitoare nobile, și în primul rând cu şoimul, aşa apare vulturul în tradiţia iraniană, în epoca mezilor şi a perşilor simboliza victoria. După Xenofon, când armatele lui Cyrus (560-529 î. d. Hr.) au venit în ajutorul lui Cyaxare, regele mezilor în lupta cu asirienii (sistem imunitar), un vultur a zburat deasupra armatelor iraniene și aceasta a fost interpretată ca o prevestire fericită. Chiar și Eschil își închipuie că înfrângerea perşilor de către greci fusese anunţată în vis la Altossa, de un vultur urmărind un

---

109 Dacă, de pildă, în tradiția Occidentului, partea dreaptă este activă și benefică, iar partea stângă pasivă și "sinistră", cu totul altfel stau lucrurile în vechea tradiție chineză, în care mâna dreaptă era *yin,* adică feminină, pentru că ea ducea alimentele la gură, îndeletnicire umilă, în timp ce mâna stângă era *yang,* ca fiind inactivă. Omul bilateral, al cărui mers este un balans ritmat, împarte astfel lumea în doua jumătăți opuse, dar complementare, ce reflectă disimetria misterioasă a creierului, deopotriva anatomică și funcţională, dat fiind că emisfera stângă conţine zona limbajului, iar emisfera dreapta supraveghează acțiunea mută a unei gândiri, prin semn, imagine sau sunet. Privind retrospectiv asupra speciei, această polaritate datează cu mult înaintea apariției regnului animal, de vreme ce e deja vizibilă în celula vie. Fără disimetria originară nu ar fi existat viața, așa cum a remarcat deja Pasteur, căci condiția apariției ei rezida în echilibrul a două forțe opuse. Pe de altă parte, dacă printr-o linie verticală separăm zona mediană în două jumătăți, cea stânga, comandată de partea dreaptă a creierului, ar părea consacrată trecutului, iar cea dreaptă comandată de partea stângă a creierului, viitorului. E, de altminteri, interesant de constatat că reputația proastă a stângii poate fi explicată experimental. Ea și-ar afla originea în traumatismul de la naștere, la care partea stângă a fătului pare a fi mai expusă prin poziția sa intrauterină. E firesc ca orice mişcare pornind din centru și care s-ar dirija spre dreapta să se îndrepte către o manifestare exterioară, în timp ce spre stânga s-ar refugia în interioritate. Am putea spune deci că stânga ascunde în ea partea ereditară și receptivă, latura socială și conformistă a individului, în vreme ce partea dreaptă i-ar revela originalitatea creatoare, voința de expansiune, iar orice gest s-ar spiritualiza ridicându-se și s-ar materializa coborând. I s-ar putea obiecta acestei cinematici caracteriale faptul că nu este aplicabilă decât scrierii limbilor occidentale trasate numai de la stânga la dreapta. Nu este deloc așa, pentru că e foarte posibil să testezi o tradiție cu ajutorul scrierii sale. Popoarele semite, evreu sau arab, care scriu de la dreapta la stânga își trădează astfel o reîntoarcere ancestrală permanentă, o fidelitate extraordinară față de natura rasei lor, față de unicitatea lor specifică ce merge până la intoleranță. În schimb, popoarele care, precum cel chinez, scriu de la dreapta la stînga, dar de sus în jos, domină ceea ce ar fi deosebit în fidelitatea față de natura rasei lor printr-o întoarcere periodică la spiritualitatea lor originară și, de asemenea, la o tendință pozitivă ce acordă o mai mare importanță rezultatului decât metodei folosite pentru a ajunge la el. Nu putem spune că o astfel de analiză contrazice mărturia adusă de psihologia raselor.

șoim.

Herodot povesteşte că regele Darius și şapte notabili din Iran șovăiau să atace Palatul lui Gaumata, regele uzurpator al Persiei, când văzură dintr-o dată şapte perechi de șoimi (șapte codoni de ARN viral) aruncându-se asupra a două perechi de vulturi hoitari (doi codoni de ADN celular) și smulgându-le penele: aceasta a fost socotit de bun augur pentru reușita întreprinderilor lor, așa că au pornit la asalt.

În *Avesta*, varana este simbolizat de un vultur sau de un șoim. Când regele legendar al Iranului, Djamshid (Yama), primul rege din lume, după această carte (sau al treilea după Shahama de Firdusi), a rostit o minciună, varana lui care sălășluia în el l-a părăsit sub forma vizibilă a unei păsări, varaghna (șoim). De îndată, regele a pierdut toate însuşirile sale extraordinare; a fost învins de duşmanii lui și și-a pierdut tronul.

Apariţia Islamului nu alterează simbolismul vulturului. În mai multe povestiri, un vrăjitor își dovedeşte întâietatea față de altul transformându-se în vultur.

O putere supraomenească îi este atribuită acestei păsări în vechile farmacopei care prescriu să se bea sânge de vultur pentru a dobândi vigoare și vitejie, și recomandă să se amestece găinaț de vultur în băutura alcoolică *siki* pentru a combate sterilitatea femeilor. În zilele noastre, vulturul reprezintă pentru nomazii *yuruk* din Turcia, vârsta deplinei puteri părinteşti, la jumătate cale dintre peşte, vârsta adolescentului, și oaie, vârsta bătrânului.

Folclorul oriental a menţinut valoarea simbolică a vulturului în vise. În *Tainele lui Hamza*, regele Anushira-van (Chosroe I-ul) vede în vis un zbor de corbi venind dinspre Khaybar. Cel care se află în frunte pune mâna pe coroană, în clipa aceea, trei vulturi regali venind dinspre Mecca se năpustesc asupra corbului şi-i iau coroană pe care o înapoiază lui Chosroe. Acest vis este interpretat de vizirul Buzardjomehr ca desemnând un duşman al regelui care va fi învins de emirul Hamza, de 'Amr, scutierul său și de Moabel, arcaşul lui. Calificativul de vultur regal este folosit pentru a desemna aceste trei personaje care mai sunt numite și *sahab-qaran*, adică seniorii epocii, care câștigă victoria împotriva necredincioşilor, și de aceea sunt comparaţi cu vulturii.

Vulturul din stânga.

Ca orice simbol, vulturul are și un aspect nocturn, malefic sau stâng, datorat exagerării valorii sale, perversiunii puterii sale, nemăsurarea propriei sale exaltări (ADN-ul este prezentat întotdeauna ca un zeu lăudăros). Dualismul simbolului se exprimă și la indienii *pawnee*. A. Fletcher a observat că la ei vulturul brun-femelă este asociat nopţii, Lunei, Nordului, Mumei Primordiale (celula), apucătoare, generoasă și teribilă, în timp ce vulturul alb, mascul, ține deopotrivă de zi, de Soare, de Sud, de Tatăl Primordial (virus), a cărui figură poate deveni dominatoare și tiranică.

În visuri, vulturul, ca și leul, este un animal regal care încarnează gânduri înalte și a cărui semnificație este întotdeauna pozitivă. Simbolizează *perceperea rapidă, patima ce consumă spiritul.* Dar caracterul lui de pasăre de pradă care-și înșfacă prada cu ghearele pentru a o conduce în locuri de unde nu mai poate scăpa, îl fac să simbolizeze de asemenea o voință de putere neînduplecată şi mistuitoare.

Aplicată tradiţiei creştine, aceeași inversare de imagine conduce de la Hristos la Antihrist: vulturul, simbol de orgoliu și opresiune, nu mai este atunci decât un prădător crud și hrăpreț.

VULTURUL HOITAR 480

Vulturul hoitar regal (ADN-ul celular), mâncător de măruntaie, este un simbol al morţii la populaţiile maya. Dar, hrănindu-se cu hoituri şi gunoaie, el poate fi considerat, în egala măsură, ca un agent care regenerează forţele vitale, cuprinse în descompunerea organică și în deşeurile de orice fel, altfel spus, ca un purificator, un magician care asigură ciclul reînnoirii, transmutând moartea într-o nouă viață (clonează virusul). Acest lucru explică de ce, în simbolismul cosmologic, vulturul hoitar este asociat cu semnele de apă: precum în calendarul maya. El este stăpînul *furtunilor de nepreţuit* în anotimpul secetos și asigură, prin intervenţia sa, reînnoirea vegetaţiei, devenind astfel o divinitate a belşugului. Vulturii hoitari pot fi văzuţi stând în număr mare, drepţi și întunecaţi, în

preajma oraşelor şi satelor, pe insulele mâloase de pe marile fluvii, precum Mekongul.

Vulturul hoitar este asociat focului celest, care purifică şi fecundează totodată, când este considerat ARN viral, căruia i s-a furat focul de către un Demiurg.

În Africa de Nord, la triburile *bambara*, acelaşi simbolism este împins până la ultimele lui consecinţe pe plan mistic, de către gruparea de iniţiaţi - vulturii. Vulturul Kore reprezintă iniţiatul dezlegat de viața profană de curând împărtăşit cu înţelepciunea divină, purificat și ars în focul încercărilor inițiatice (virus proaspăt clonat). În ieşirile în lume ale confreriei, vulturul hoitar apare uneori ca un clovn, dar cel mãi adesea că un copil, căci într-adevăr abia s-a născut său mãi bine zis a renăscut. În împărăţia transcendentală a lui Dumnezeu, a cărui înţelepciune îmbracă, în ochii profanului, aparențele nebuniei și ale inocenței, şi dacă, aidoma unui copil, el se târâie pe pământ și mănâncă tot ce găseşte, chiar şi propriile sale excremente, o face pentru a dovedi că a biruit moartea terestră și a dobândit puterea să preschimbe putregaiul în aur filozofal. Se spune despre el că este cea mai bogată dintre toate fiinţele, deoarece el singur, vulturul hoitar, are puterea de a cunoaşte aurul veritabil (ARN-ul viral). Este slăvit într-o rugăciune în care se spune că dacă *cele ce se află deasupra și dedesubtul unui aliment sunt aidoma, făcute din aceeaşi plămadă, acesta e adevărul.*

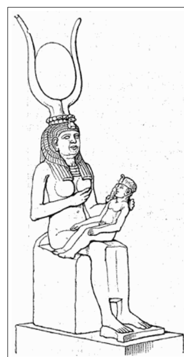
În fine, între analogiile stabilite între clasele de iniţiaţi și treptele ierarhiei sociale, el corespunde femeii mereu născătoare. El este deci, atât în Africa, cât și în America, un simbol al fertilităţii şi abundenţei, pe toate planurile bogăţiei: bogăţia vitală, materială şi spirituală.

În *Un souvenir d'enfance de Leonard de Vinci,* Sigmund Freud consideră vulturul hoitar o metamorfoză a mamei. Zeița-vultur egipteană, Nekhbet, era după credinţele populare protectoarea naşterilor.

Vulturul hoitar este uneori identificat cu Isis. În *Textele Piramidelor*, cuvintele misterioase ale lui Isis, cele care dăruie viața, trebuie să fie cunoscute de cei decedaţi. *Cunoaşterea rugăciunii vulturului hoitar îți va fi binefăcătoare pe tărâmul celor o mie de câmpuri.* Noaptea, printre tenebre și moarte, zeița-vultur readuce la viață sufletul care va învia în zori cu aceste cuvinte: *Vulturul hoitar (mama) a conceput în noapte datorită cornului tău (ARN-ului tău viral). Slavă ție, vacă rămasă grea.* Vulturul hoitar este reprezentat de asemenea pe un paner sau un coș (nucleu), simbolizând astfel germinaţia într-o matrice.

Vulturul hoitar figurează adesea în arta egipteană puterea Mamelor celeste. El absoarbe cadavrele și redă viața, simbolizând ciclul morții și al vieţii într-o perpetuă transmutare.

Un admirabil relief al lui Isis decoreazâ templul din Philae, reprezentând-o pe zeiță aşezată pe un tron, din profil, cu ţeasta acoperită, ca de o cască, de către aripile lăsate ale unei mari păsări, din care se desprind un cap şi o coadă de vultur. Casca e dominată de un glob lunar pe care-l încadrează, asemeni unei lire, două coarne de vită (catenele ADN-ului); zeiţa cu pieptul gol își întinde sânul descoperit și plin, ca și cum s-ar pregăti să alăpteze; rară acumulare de simboluri feminine, personificare a procesului biologic, în univers, una dintre cele mai frumoase imagini ale eternului feminin.

CONCLUZII

Din materialul prezentat se poate constata că păsările sau zeii pe care-i personifică, prin caracteristicile și obiceiurile lor, descriu ceva ce se potrivește ca o mănușă virusului și tehnicii lui de

clonare. Am mai remarcat că toate acestea nu pot fi coincidențe și că aceste păsări au fost create special de virus, legendele lor au fost transmise prin revelație, special, ca împreună sau și cu alte mijloace spirituale, să activeze genomul viral inserat în noi la Începutul Timpului și, utilizând metodele transmise ezoteric doar pe cale orală, să purcedem la asamblarea unui virus tânăr capabil să-și reia periplul ”interstelar”. Rolul principal al simbolurilor ezoterice este aducerea aminte. De aceea se spune în Coran, LI, 54:

”Adu-le aminte, căci amintirea le este credincioşilor de folos !”.

XIII. CUTIA PANDOREI

Pandora, prima femeie din lume, conform mitologiei greceşti, a fost creată de Hefaistos numai din lut şi apă, iar Afrodita i-a dat frumuseţe, Minerva înţelepciune, Apollo talent muzical, Hermes puterea de convingere şi Atena viaţă. Mai târziu i s-a pus pe cap un văl şi o coroană pe care Hefaistos însuşi închipuise felurite animale. Ea a fost creată ca o contrapondere la lumea numai de bărbaţi ce exista în acel moment.

Tot Hefaistos, cel fără tată, şchiop din naştere sau după ce a fost aruncat din cer pe insula Lesbos, cel care nouă ani a locuit într-o peşteră de pe fundul Oceanului, a mai construit un ulcior, după alţii o cutie, în care a pus toate relele ştiute şi cunoscute numai de zei: suferinţa proprie, cruzimea lui Ares, aroganţa lui Poseidon, vanitatea lui Hermes, gelozia Herei, pofta trupească a lui Dionysos, ura Artemisei, bolile lui Apollo, moartea care se afla în stăpânirea lui Hades, tristeţea lui Demetra şi speranţa Hestiei. O variantă târzie a mitului susţine, dimpotrivă, că acea cutie ce a fost dăruită Pandorei conţinea toate binecuvântările cerului, care le-ar fi fost destinate oamenilor.

Prometeu, unul dintre titani, dovedindu-se încă de mic isteţ şi dornic de cunoaştere, a modelat din lut şi apă proaspătă şi rece trupul unui bărbat ce semăna leit cu zeii, care să stăpânească Pământul şi să-i folosească roadele. Apoi a rugat-o pe Atena, zeiţa înţelepciunii, să dăruiască minte fiinţei nou create. Atena i-a îndeplinit rugămintea, căci îl preţuia mult pe Prometeu, şi omul a fost înzestrat şi cu gândire.

Lui Zeus nu i-a plăcut că oamenii creaţi de Prometeu semănau cu zeii, el dorind ca aceştia să li se supună şi să îi slujească mereu. Pentru a tranşa problema, i-a chemat la Mekone să sacrifice un taur şi, funcţie de modul cum îl vor împărţi între zei şi ei, se va hotărî soarta lor.

Prometeu intervine din nou şi împarte în două grămezi animalul sacrificat astfel încât, zeilor să le revină oasele, coarnele şi copitele (simboluri al nemuririi) şi oamenilor toată partea comestibilă a animalului (simbol al morţii, al foamei domolite, dar permanent reapărută). Urmare a acestei împărţiri oamenilor le revenea îndatorirea de a-i slăvi pe zei, de a le construi temple şi altare şi de a le aduce sacrificii.

Pentru că Zeus, supărat de această împărţire, a luat oamenilor bucuria focului ceresc de care avusesera parte pîna atunci, Prometeu s-a dus noaptea în fierăria zeului Hefaistos şi a furat un bob de jar. Ca să nu îl stingă vântul sau ploaia, l-a adăpostit într-o tulpină verde de soc, goală pe dinăuntru, şi l-a dus oamenilor (După Jean-Pierre Vernant: Prometeu fură din cuta unei plante lemnoase o scânteie, o sămânţă de foc pe care o aduce pe pământ). Rând pe rând s-au aprins focuri peste tot, pe câmpii, pe munţi, prin păduri. Oamenii au început să-şi facă, învăţaţi de Prometeu, unelte şi arme, roţi şi corăbii, case şi tot ce voiau ei.

În faţa acestei noi răzvrătiri Zeus, în calitate de rege suprem, îl pedepseşte supunându-l unui chin îndelungat prin înlănţuirea de o stâncă pe muntele Kazbek (Elbrus) din Caucaz, unde un vultur

uriaş îi va devora zilnic ficatul, până la eliberarea lui de către Herakles aflat în drum spre Grădina Hesperidelor şi, suplimentar, răspândeşte în lume toate relele şi nenorocirile cu ajutorul renumitei cutii a relelor dăruită Pandorei ca dar la căsătoria acesteia cu Epimetheus, fratele lui Prometheus.

Împinsă de firea sa curioasă, Pandora (*alte legende susţin că Epimetheus*) a deschis cutia și astfel toate relele din interior au scăpat şi s-au împrăştiat pe pământ. Înfricoșată, s-a grăbit să închidă capacul cutiei, dar în ea nu mai rămăsese decât Speranța care va ajuta pe oameni să înfrunte necazurile vieţii pământeşti.

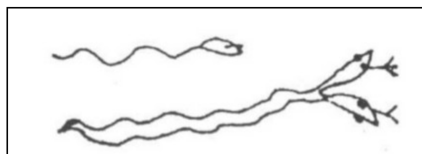
În analiza legendelor de mai sus trebuie să ţinem cont de faptul că Hesiod a scris „*Teogonia*" într-o perioadă când explorările extatice ale lumii sacre realizate pe diverse căi (exerciţii speciale, halucinogene) luaseră un mare avânt în Grecia antică şi că Platon recomanda modificarea miturilor astfel încât să dispară aspectul malefic şi benefic existent la acelaşi zeu (*vezi Rene Girard*) şi să rămână numai aspectul benefic. Un alt lucru important este că în legende are loc o comprimare a timpului, astfel încât este posibil să apare o continuitate între două evenimente, care de fapt sunt despărţite de milioane de ani.

Dar oricât de modificate şi încărcate de sensuri ascunse au devenit miturile, tot vom putea identifica personaje ale căror acţiuni pot fi puse în acord cu descoperirile ştiinţifice.

Astfel:

Se observă că miturile tratează câteva teme comune şi anume: tema fraţilor duşmani (*Romulus şi Remus, fraţii Avireri din miturile tribului ashaninca*), tema căderii din cer (*Lucifer, Hefaistos, îngerii căzuţi prezentaţi de Enoh în cartea sa*), tema crimei primordiale (*Cain şi Abel*), tema infirmităţii unor zei (*Hefaistos, Oedip, Dionysos, Vulcan, dracii, Sf. Ilie*), tema dreptului primului născut (*Esau şi Issac*), tema sacrificiului primordial (*Nanauatzin din legendele mayaşe*) şi tema incestului (Soarele şi Luna, povestea cârtiţei, Oedip).

În cazul nostru Hefaistos este prezentat ca un orfan (*nu avea tată, Hera concepându-l singură*) şi şchiop din naştere, ori este de neconceput ca o zeiţă (a doua în ierarhia panteonul grecesc), să nască un copil cu malformaţii. Rezultă de aici că mitul vrea să transmită cu totul altceva şi anume că aceşti zei sunt exclusiv masculini şi deci incompleţi din punct de vedere al naturii (în unele cazuri sunt ARN-uri virale, în alte cazuri sunt ADN).

Şerpi cosmici desenaţi de şamani (Jeremy Narby – Şarpele cosmic, pg. 82)

Ei sunt prezentaţi în contrast cu zeiţele femei Hera, Gea, Pandora, Afrodita care personalizează ADN-ul sau în unele cazuri celula în integralitatea sa. Unele acţiuni ale zeilor, ca de exemplu cele ale lui Dionysos, exprimă faza de integrază inversă din procesul de clonare a virusului, adică transformarea ARN-ului viral în ADN viral (crearea Evei).

În plan mitologic sunt şchioape divinităţile lumii subpământene, cele care intră şi ies din infern, care sunt legate, înlănţuite, mutilate ca semn al apartenenţei la orizontul lumii de dincolo". Pentru că umblă pe sub pământ, pentru că, prin aceasta, trece de la o lume la alta, şi pentru că întoarce valorile morale, şoarecele este un simbol al acestor divinităţi spune Mircea Coman în „Mitologie populară românească".

Varianta târzie cu aruncarea lui Hefaistos din cer şi căderea (*a durat o zi*) pe o insulă descrie de fapt penetrarea membranei celulei de către virus.

Hefaistos este prezentat în legende ca un demiurg. Aici se încadrează crearea Pandorei şi a cutiei acesteia.

Crearea Pandorei de către Hefaistos (*în unele versiuni ale mitului de către Prometeu, sau Epimeteu, sau vreun satir ori silen*) ca prima femeie din lume, adică zeiţa Terra care asigură fertilitatea pământului, este de fapt crearea primei procariote în „supa primordială".

Cutia relelor, mai cunoscută sub numele de „cutia Pandorei”, este virusul incapabil de a procrea fără ajutorul celulei. De aceea Pandora (*celula*) se căsătoreşte cu Epimeteu (*un alt virus*) şi prin operaţia de decapsidare efectuată de amândoi (*de aici ezitarea mitului în stabilirea persoanei care a făcut-o*) sunt împrăştiate în lume toate relele (*fragmentele de virus*), sau după aplicarea directivei lui Platon, sunt împrăştiate în lume toate binecuvântările cerului. Scânteia furată din focul zeilor şi dăruită oamenilor nu este decât un fragment de virus, care adăugat la mintea dăruită de Atena oamenilor „reci” (exclusiv masculini) creaţi de Prometeu (sau ajunşi „reci” după ce Zeus le-a luat focul/sexualitatea/flacăra pasională), va fi cauza evoluţiei civilizaţiilor umane dar şi a relelor venite odată cu ele.

Un „sac al relelor” există şi în folclorul românesc, versiune în care Dumnezeu a strâns toţi şerpii şi toate relele de pe pământ într-un sac (virus), dar un om curios, transformat mai târziu, ca pedeapsă în barză (simbol al virusului), le dă drumul pe Pământ (decapsidare).

De aceea, vălul şi coroana cu animale puse mai târziu pe capul Pandorei sunt în concordanţă cu afirmaţia din „Popol Vuh”, cartea sacră a mayaşilor, că a fost necesar să se pună un văl pe ochii oamenilor din cauză că erau asemenea zeilor ca intelect, dar şi că nu ar mai fi putut procrea, cu interpretarea specialiştilor în mitologie cum că operaţia de împărţire a taurului sacrificat de Prometeu reprezintă despărţirea lumii unice ce existase până atunci, în care zeii trăiau printre oameni, în două lumi: una sacră pentru zei şi una profană pentru oameni, dar şi cu afirmaţia echipei de cercetători a lui Louis Villareal că membrana nucleară, cea care desparte citoplasma de nucleoplasmă este opera viruşilor.

O aluzie la crearea membranei nucleare este blocarea Herei pe tronul oferit în dar de fiul ei, cât şi prinderea într-o plasă a zeului Ares şi a Afroditei de către acelaşi Hefaistos.

Ţintuirea lui Prometeu de o stâncă reprezintă virusul, iar cele două ipostaze ale lui Zeus, de șarpe și de vultur, plus devorarea ficatului ce se auto-regenerează reprezintă utilizarea metabolismului celulei pentru clonare.

Eliberarea lui de către Herakles (*ARN proaspăt clonat*) şi deplasarea acestuia spre Grădina Hesperidelor reprezintă ultima fază de asamblare a clonei lui Prometeu.

Un alt argument ce nu trebuie neglijat în susţinerea ipotezei noastre este şi semnificaţia numelor personajelor şi aici ne referim la Pandora, Prometeu şi Epimeteu.

Pandora, care înseamnă „*cu toate darurile*”, numită, după Ana Ferrari, **Anesidora**, *„cea care face să răsară darurile din adâncuri”* este identică cu zeiţa Terra, cu femeia totală, cu celula.

Prometeu, care înseamnă „*prevăzătorul*” (*sau* „*cel ce se gândeşte dinainte*”) este virusul, adică cel care păstrează sământa, este personificarea virilităţii, de aici şi simbolul falusului (al ARN-ului viral) răspândit pe întregul glob.

Mitologia greacă atribuie crearea ființelor pământene zeilor sau fraților Epimeteu și

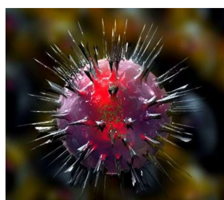
Prometeu. În ambele variante, sarcina de a oferi mijloacele de trai animalelor i-a revenit titanului Epimeteu, iar lui Prometeu, sarcina de a crea abilitățile umane.

Epimeteu, care înseamnă „*neprevăzătorul*" a risipit fără chibzuință pe animale toate darurile și abilitățile (*gheare, dinți ascuțiți, simțuri bine dezvoltate, blană sau pene care să le apere de frig etc.*). Prometeu („prevăzătorul") a oferit daruri pentru supraviețuirea oamenilor. El i-a învăţat să-şi facă arme şi unelte.

Hierogamia originară dintre cer şi pământ este de fapt hierogamia forţată dintre virus şi celulă.

Până şi existenţa celor doi fraţi o putem identifica în retrovirus în care există întotdeauna doi acizi ribonucleici şi poate că ar fi necesar ca savanţii să se inspire din aceste legende şi să facă legătura între apariţia plantelor cultivabile şi unul dintre ARN-urile virale şi legătura între transformarea băştinaşului Terrei (goim cum îl numesc evreii) în OM făcută de celălalt ARN viral. Mahabharata face o aluzie în „Arderea zeilor" când ascetul Djaratcaru îşi găseşte o soţie la fel ca el.

Ca un ultim argument că în legende cât şi în biblie se vorbeşte despre virus exemplificăm naşterea lui Zamolxis într-o blană de urs, îmbrăcarea lui Herakles în blana leului din Nemeea, Hades în blană de lup, Osiris înviat sub forma unui lup pentru a-l învinge pe fratele său, nenorocitul condamnat să fie ţap ispăşitor ce trebuia să poarte o mantie din blană de animal, naşterea „părosului" Esau, povestea acestuia sugerând şi că ARN-ul este primul născut şi că ADN-ul, prin viclenie, i-a furat acest drept. Această blană obligatorie la personajele legendare îşi are explicaţia în învelişul cu ţepi al virusului şi se reflectă în obiceiul portului bărbii mai ales la rabini, musulmani şi călugări şi în portul „melotei", acea blană din piele de capră sau de oaie purtată de profeţii vechiului testament. În dicţionarul ezoteric vechi barba asigură legătura cu divinitatea. Reginele egiptene sunt reprezentate cu barbă, la fel ca monarhii şi filozofii.

Blana de oaie purtată de patriarhii Vechiului Testament ne duce cu gândul la fabula lupului îmbrăcat în piele de oaie.

Comportamentul lupului este identic cu o etapă din evoluţia virusului, când acesta pătrundea numai în citoplasmă, îşi lua ceea ce avea nevoie şi pleca.

De aceea lupul, întâlnit şi pe steagul dacic, este un simbol ezoteric, este sinonim cu lumina (*Apollo Lykaios*) şi cu puterea (*Gingis Han sau lupul albastru*). Este şi psihopomp, putând conduce sufletul mortului (fragment de virus) la un fecior de crai (ARN viral) care-l va duce în rai (virus în curs de asamblare), după cum spune un bocet românesc (M. Coman – Mitologia populară

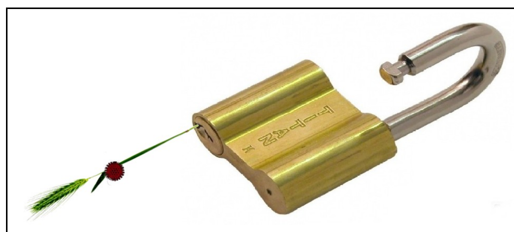
românească, pg. 145).

Prima inserţie a lupului în universul existenţei umane este una malefică. Imediat după naştere, câteva semne prevestitoare permit identificarea celor hărăziţi să fie pricolici, adică „oameni-lup" : dacă „chiţia" pruncului este roşie („dovadă" că asupra lui planează umbra malefică a lupului), moaşa o apucă repede, iese cu ea afară şi strigă : „*Auziţi lume că s-a născut un lup pe pămînt! Nu e lup să mănînce lumea, ci e lup să muncească şi să aibă trişte de ea*".

Prin această invocaţie (care, în spaţiul cuvântului, afirmă întâi identitatea dintre copilul cu „chiţie" roşie şi lup („s-a născut un lup") şi o neagă apoi, subliniind caracterul uman al acestui „lup" (care va munci şi va suferi omeneşte), ea anulează acţiunea nefastă a puterilor răului şi apără pruncul de intruziunea demonicului (vezi T. Pamfile, 1916, b, p. 131).

XIV. IARBA FIARELOR

Oamenii vechi au atribuit adeseori unor plante, virtuţi magice. În spatele acestor virtuţi se ascunde un simbol care explică în termeni foarte concreţi însuşirile magice atribuite plantei. Din această categorie face parte şi „iarba fiarelor” întâlnită şi sub denumirile de: iarba tâlharilor, iarba uitării, iarba de somn, iarba cântătoare, iarba aricioaicei, iarba depotcovirii, iarba ciocănitoarei, iarba iubirii, iarba de aur etc. Întâlnită în basme şi în unele zicale populare, se crede că această iarbă poate descuia orice lacăt sau zăvor (*după unii, numai împreună cu rostirea unui anumit descântec*), ori dădea posibilitatea posesorului să înţeleagă limba animalelor şi a plantelor. Se spune că numai ariciul sau ciocănitoarea o pot găsi. Legenda ei este răspândită la noi şi în mai multe ţări din Europa şi Orientul Mijlociu.

Potrivit lui Ion Aurel Candrea, autorul cărţii „*Iarba fiarelor*”, în legendele rabinice privitoare la regele Solomon apar primele referiri în zonă despre această iarbă magică. Astfel, într-o legendă evreiască, se spune că regele Solomon ar fi avut o iarbă magică numita "*shamir*", cu ajutorul căreia putea sfărâma pietre. În anumite scrieri, *shamir* este un vierme. Din Orient au preluat-o grecii, ea fiind amintită de sofistul Elian, pentru ca grecii să împrumute toate aceste credinţe şi romanilor. Aici, puterea de a descuia orice poartă din lume este amintită de Plinius cel Bătrân. Este amintită şi de Dioscorides Pedanios[110] sub numele de ZOO-USTE ”Iarba fiarelor” (cf. grec. zoon ”animal”; got. asts ”ramură”), iar de Pseudo-Apuleius[111] sub numele: ZYRED ”Sălbatic(ă); Războinic(ă).

După răspândirea creştinismului, iarba lui Solomon a devenit „iarba lui Isus”, în sensul că planta a apărut în locul în care a picurat sânge din buricul tăiat al pruncului Isus (Kernbach, 1994,305).

În Franţa, iarba fiarelor se numeşte "*herbe du pic*", adică iarba ciocănitoarei. Germanii îi zic "*Springwurzel*" - iarba sfărâmătoare (pomenită şi de fraţii Grimm), iar italienii "*sferracavallo*", iarba ce sfărâmă potcoavele. În spaţiul german, credinţa aceasta era atât de înrădăcinată în evul mediu încât, în închisori, vrăjitorii bănuiţi că posedau iarba fiarelor erau atârnaţi într-un fel de leagăn ca să nu se poată atinge de podea sau de uşi.

În privinţa locurilor unde creşte, indicaţiile folclorice sunt inconsecvente. Se spune că se găseşte pe locul unde a pierit trăsnit un diavol (Pamfile-1, 1916, 58). Creşte pe piatră, nu are rădăcină, are cap de om ce poartă coroană, e vie şi umblă dintr-o poiană într-alta, situată peste trei ape curgătoare şi, tocmai peste nouă ani, mai răsare tot în locul acela. Planta nu poate fi dobândită uşor, în lipsa unei iniţieri. Se mai spune că iarba fiarelor înflorește în noaptea de Sânziene (24 iunie). Ea va lumina în întuneric ca aurul iar la răsărit va picura sânge, lăsând urme roșiatice pe pământ. Ca să scape de cei ce vor s-o culeagă, intră în pământ, se afundă în ape. Pentru a o obţine, trebuie să o rogi să se lase smulsă şi să-i promiţi că nu o vei folosi împotriva firii ei, ca să faci rău altora. În Bărăgan nici nu este socotită plantă, ci un fir fermecat cu care se poate deschide orice lacăt, iar în Gorj, unii oameni cred că iarba fiarelor se găsește numai în arici, pentru că se hrănește

110 Dioscoride a fost un medic, farmacolog şi botanist grec, care a trăit la Roma în timpul împăratului Nero. A scris o carte în cinci volume - „*De Materia Medica”*, în care menţionează şi denumiri de plante medicinale în limba dacă.

111 Pseudo-Apuleius este autorul unui ierbar de plante.

cu ea. Pe o buză de mortarium descoperită la Romula, judeţul Olt, de o parte şi de alta a unei crenguţe, este scris: MARC-UST ARETI O FEC. Inscripţia se poate traduce în mai multe feluri, între care şi: „Iarba fiarelor, ariciul (aricioaica) o face (o produce).

La celţi, în loc de iarba fiarelor, era venerat vâscul despre care se spune că a fost trimis din cer şi că poate deschide toate lacătele (Creanga de aur, pg. 85, vol. 5).

Iarba fiarelor apare şi pe un disc ornamental de ceramică de pe biserica veche din Rădăuţi.

Nici în privinţa descrierii opiniile nu sunt unanime: ba e neagră, ba argintie, ba aurie, cel mai adesea fiind roşie (*se observă că este vorba de culorile alchimice*). Mijloacele prin care poate fi găsită iarba fiarelor sunt relativ numeroase şi descrise în câteva cărţi, dar pentru subiectul de faţă, care răspunde la întrebarea „ce este de fapt iarba fiarelor", nu prezintă interes.

Sunt interesante explicaţiile în plan simbolic expuse de Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant în cartea „*Dictionar de Simboluri*". Iarba fiarelor „*simbolizează energia solară condensată şi manifestată, captând forţa focului din măruntaiele pământului şi primind energia solară*". Adrian Bucurescu spune că, având toate aceste puteri, plantele capătă proprietăţi extraordinare, că Mircea Eliade le asocia direct cu Arborele Vieţii. Există, aşadar, o legătură simbolică între soare, foc, roşu, fier şi plante.

Ariciul în această relaţie spune totul. Credinţele populare afirmă că adevăratul creator al lumii este ariciul. În Legendele cosmosului, Editura „Grai şi suflet", Bucureşti, 1994 se spune:

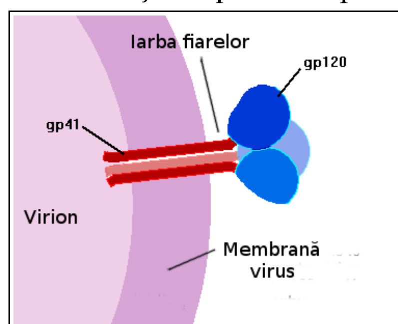
"*Când Dumnezeu a urzit pământul, i-a rămas olecuţă de lut şi nu ştia ce să facă cu el. Atunci a trimis albina la arici, că ştia că-i isteţ, să-l întrebe ce să facă. Ariciul i-a zis: - Dacă e Dumnezeu, nu ştie el ce să facă? Vine să-l învăţ eu? Albina, care s-a făcut că pleacă, s-a ascuns la ţâţâna uşii. Ariciul a prins să vorbească de unul singur. - Şi Dumnezeu ce fel de om îi! Pe mine s-a priceput să mă facă aşa de urât, parcă-s un ghem, şi acum vine să-l învăţ eu ce să facă! Nu ştie să facă nişte dealuri, nişte munţi! Cum a auzit vorbele ariciului, albina a şi plecat şi i-a spus întocmai lui Dumnezeu, care aşa a şi făcut. Inteligenţa ieşită din comun a ariciului îl ajută, în basmele despre animale, să păcălească cel mai şiret dintre necuvântătoare, vulpea, pedepseşte lupul, întrece cerbul la fugă ş.a*".

Se crede că ghimpii ariciului simbolizează razele soarelui, prin Asia centrală fiind socotit inventatorul focului. Ariciul păzeşte cu străşnicie iarba fiarelor, plantă magică cu puterea vieţii şi morţii, cea care asigura pătrunderea prin „uşile raiului". Animal înţelept, de esenţă solară, ariciul a fost binecuvântat de Dumnezeu să poată deschide orice încuietoare, bineînţeles, cu ajutorul ierbii fiarelor.

După această scurtă prezentare, este momentul să descifrăm enigma „ierbii fiarelor". Pentru asta vom folosi, ca de obicei, cele două chei prezentate în capitolele anterioare şi anume „virusul" şi „celula".

Noi susţinem că „iarba fiarelor" sunt spiculii virusului, fiarele sunt ARN-ul viral, „ariciul" este virusul şi „lacătul" este coreceptorul celulei.

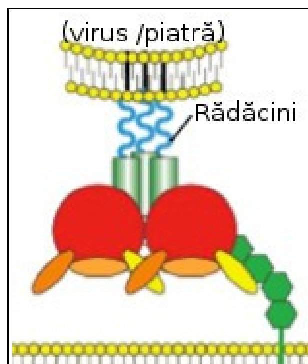
Se observă ce bine seamănă spiculii cu nişte plante. Chiar se spune că „*iarba fiarelor*", care seamănă cu un om, nu are frunze ci numai nişte aripioare ce pornesc din umeri.

Virusul are aspectul exterior asemănător unui arici. Ţepii de pe virus sunt nişte chei care pot

deschide porţile de intrare în celulă, care sunt prevăzute cu nişte coreceptori cu rol de lacăte. Putem spune că virusul are la exterior un „inel de chei” cu care poate deschide orice lacăt. Cele două ARN-uri virale sunt fiarele care dirijează efracţia.

În desenul de mai jos putem vedea şi rădăcinile despre care legenda spune că o fixează în

piatră.

De aici izvorăște întreaga poveste și este o dovadă că a existat o perioadă în istoria acestei planete când se cunoștea celula și cum procedează virusul ca să pătrundă în interior.

Proteina gp120 a „ierbii fiarelor” are trei roluri cunoscute: caută receptorul adecvat (cheia potrivită) pentru intrarea virusului, fixează virionul pe celula țintă, ajută la absorbţia acestuia în celulă.

Denumirea de „iarba iubirii” vine de la specificitatea virusului pentru o anumită categorie de celule. Nu cred că exagerăm dacă la sursele[112] tragediei lui Shakespeare - „Romeo şi Julieta” adăugăm şi iubirea născută între celulă şi virus.

De regulă, în ezoterism se foloseşte perechea **albină – arici** pentru că albina cu al ei unic ac înseamnă UNUL, iar ariciul cu multiplele-i ace reprezintă multiplicitatea, iar ghemul - virusul. În legenda „ierbii fiarelor”, albina este înlocuită cu ciocănitoarea care sparge coaja copacului (celula), pentru a scoate viermi (*viitori virioni*), tocmai pentru a accentua operaţia de „deschidere cu forţa”.

Poarta prin care pătrunde virusul se numeşte „Poarta Zeilor” (*deva-yana, Ianus Coeli*), figurată în arhitectura sacră ca „Ochiul Domnului” spune Mircea Tămaş în notele de la pg. 175 al cărţii „*Mânia zeilor*”. Când Plinius Cel Bătrân afirma că „iarba fiarelor” deschide orice poartă, nu o afirma ironic, ci se referea la porţile de intrare în celulă, iar când legenda lui Solomon afirmă că acesta avea o plantă (*shamir, care poate însemna şi vierme, făcând legătură cu ciocănitoarea*) cu care sfărâma pietre se referea la virus despre care ştiinţa ne spune că este o „piatră” (*şi din legendă rezultă că iarba fiarelor creşte pe piatră, de fapt este în interiorul ei*).

Simbolismul despotcovirii cailor cu iarba fiarelor este mai amplu. Potcoava protejează calul (*celula*) la înţepături (*de virus*), dar totodată despre cal se spune[113] că este un animal psihopomp, un animal funerar, care purta şi proteja pe mort şi postmortem (*reflectat în spectacolul funerar pe tema calului, numit Gogiu*), cu referire la multiplicarea virusului cu ajutorul celulei.

Afirmaţia că: „*aruncată în apă, merge împotriva curentului*” trimite şi la mersul pe apă a lui Isus, care după Mircea Tămaş este un mers împotriva curentului, şi la virus a cărui multiplicare este împotriva direcţiei normale a metabolismului celulei.

Pentru a înţelege afirmaţia că: „*la răsărit va picura sânge, lăsând urme roșiatice pe pământ*” apelăm la cartea lui Rene Guenon - „Simboluri ale ştiinţei sacre” care, la pg. 77, ne spune că „*picăturile de sânge sunt imaginea influenţelor emanate de Puruşa la sacrificarea sa*”, care se

112 - în 1476, autorul Masuccia Salernitano prezintă în scris legenda lui Romeo si a Julietei, care era cunoscută în zonă de peste 100 de ani.
- în 1530, Luigi da Porta a reluat povestea; el a adăugat elementul sinuciderii îndrăgostiților.
- în 1562 , Artur Brooke scrie poemul ”The tragical history of Romeo and Juliet”, din care s-a inpirat Shakespeare.

113 Vezi Romulus Vulcănescu, „Mitologie română”, pg. 191

traduce cu cheile noastre că: fragmentele de virus obţinute prin decapsidarea acestuia la intrarea în celulă (*echivalată cu răsăritul soarelui*) va influenţa metabolismul celulei, mai exact „îl va deturna".

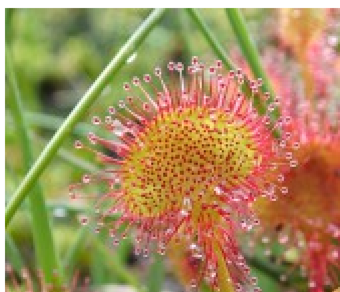
La saşii din Transilvania, exemplifică Frazer, când o femeie se află în chinurile facerii, se deschid în casă toate încuietorile de la uşi şi lăzi, urmărindu-se ca prin acest mijloc să se uşureze naşterea.

Pentru a întări şi mai mult afirmaţia noastră că iarba fiarelor este virusul vă rugăm să priviţi vâscul din imaginea de mai jos, cât şi Drosera rotundifolia. Prima seamănă cu un om înaripat şi a doua cu anvelopa virusului.

Vâscul era considerat o plantă sacră atât de norvegieni și de druizii celți, cât și de indienii nord-americani. Există o veche credinţă italiană că vâscul stinge focul (focul sexual). Vechii germani credeau că această plantă provine direct din cer.

Drosera rotundifolia, numită şi Roua-cerului (Trans.), iarba fiarelor, rocă (Trans.), are rizomul vertical, tulpina erectă ce iese din mijlocul frunzelor dispuse în rozeta bazilară, frunzele cu peri glanduloși, roșietici, care secretă o substanță vâscoasă ce rămâne ca o picătură lucitoare de rouă pe vârful glandulei, florile mici, albe, caliciul cu 5 sepale, corola cu 5 petale şi 5 stamine.

Chiar şi Vincetoxicum officinale numită şi iarba-fiarelor, brilioancă, harniai, iarba-fierului, rândunița, poate simboliza virusul prin aspect: tulpină dreaptă, frunze opuse ovale, florile albe-gălbui având caliciul cu 5 diviziuni lanceolate, ascuțite, iar fructele sunt netede, lanceolat-ascuțite.

În legătură cu numele, iată ce spune „Dicţionarul de simboluri" a lui Jean Chevalier: în China, data sosirii şi a plecàrii rândunelelor (a virusului) coincidea cu data exactă a echinocţiilor. Ziua când se înapoiau (echinocţiul de primăvară) era un prilej pentru ritualuri consacrate fecundităţii. Există legende relatând despre fecundarea miraculoasa a unor fete după ce-au mâncat ouă de rândunică (povestea lui Hiandi, povestea străbunului familiei Chang, din care se trăgea Confucius). S-ar putea afirma astfel despre Confucius că este fiul unei rândunici (a unui ARN viral). Se spune că migrarea ritmică a rândunelelor este însoţită de o metamorfoză: iarna/yin, rândunica se refugiază în apă (celulă) unde, afirmă Liezl, *se preschimbă într-o cochilie (virus),* dar *redevine*

rândunică (ARN viral) însoţind mişcarea ascendentă a soarelui Vara/yang (când atacă din nou o celulă).

Chiar şi Isis se preschimba noaptea în rândunică şi se rotea în jurul coşciugului lui Osiris (cel tăiat de Seth în bucăţi „Okazaki”) şi se tânguia cu ţipete sfâşietoare până la înapoierea soarelui (noul ARN viral). Simbol al veşnicei întoarceri şi vestire a învierii.

Rândunica îşi datorează rolul important faptului că nu se lasă niciodată pe pământ şi, prin urmare, este ferită de a se murdări. Ea înseamnă singurătate, emigrare, separare.

La persani, ciripitul rândunicii *(verbul creator, fragmentul de virus)* desparte vecini şi camarazi (*unele suflete reintră în circuitul metabolismului celular, altele merg spre locul de asamblare a virusului)*.

XV. PARABOLA TALANTULUI

Parabola talanților apare în Evanghelia de la Luca (19, 11 – 28) și Evanghelia de la Matei (25, 14-30). La început, Isus a spus parabola talanților ucenicilor săi, ulterior, Matei și Luca, în mod independent, au pus-o sub formă scrisă. Textele parabolei sunt diferite la cei doi evangheliști. Suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm de ce acest lucru şi care a fost adevăratul discurs, pentru că noi credem că spusele lui Isus au fost transformate în parabolă de către cei doi apostoli pentru a se ascunde de neiniţiaţi sensul real. Putem să ne întrebăm şi de ce atâta taină în toate textele religioase şi ezoterice. Ce este de ascuns şi de cine se feresc, atâta timp cât toţi am primit „suflare de viaţă" de la Dumnezeu şi toţi sunt aşteptaţi să o returneze după moarte.

După unii savanţi, originea cuvântului "*Talant*" se află în grecescul *talanton*, iar după alţii în latinescul *talentum*. El este o sursă de ambiguități deoarece cuvântul semnifică atât *unitate de măsură*, cât și *capacitate înăscută* de a face un anumit lucru.

Deci talanții ca bani, sunt doar o metaforă şi că talanţii distribuiți de *stăpânul voiajor* reprezintă un dar pentru a înfăptui un anumit lucru dorit de Dumnezeu.

Că este aşa, o demonstrează necesitatea simţită de mulţi autori de a o explica, printre ei numărându-se Sf. Ioan Gură de Aur, Papa Grigore Cel Mare şi alţii, fiecare scoţând în evidenţă un alt sens.

Prezentăm mai jos și interpretarea noastră.

După descoperirea şi studierea virusului, Wendel M. Stanlay afirma în 1958 că acesta este un cristal (o piatră) care are şi capacitatea de a se reproduce/clona (este vie), aşa că ar trebui să nu ne mai mire afirmaţia foarte veche a lui Ostanes[114], din textul arab "*Kitab El-Fosul*", cum că: "*Dacă l-am numi [pe Dumnezeu] cu numele lui adevărat proștii (credincioșii) ar striga: Minciună !, iar cei Înțelepți ar rămâne uimiți. Această piatră vă vorbește și voi nu o înțelegeți. Vă cheamă și voi nu îi răspundeți. O ce prostie. Ce surzenie vă închide urechile ? Ce vrajă vă înăbușă inima ?*".

Şi alchimistul John Bracesco[115] ne spune că "*Unul-Totul* (Dumnezeu/Virus) *e piatră și nu e*

---

114 Ostanes, născut în jurul anului 400 î.e.n. a fost un înțelept legendar din timpurile preislamice, un posibil succesor a lui Zoroastru. Este considerat o autoritate în alchimia arabă și persană.

115 John Bracesco (1482-1555), medic italian şi alchimist care a pretins că a descoperit elixirul vieţii (de fapt

piatră, se găsește peste tot, e un lucru umil și prețios, ascuns și cunoscut de toți. E un spirit sub formă de corp și totuși nu e corp”, iar misticul Jacob Bohme spune în „*Aurora sau răsăritul care se întrezăreşte*”, pg. 328, că „*Tatăl casei* (virusul) *ţi-a încredinţat un talant* (un fragment de ARN viral) *pe care trebuie să-l împrumuţi* (să faci copii[116])” şi la pg. 359 că: „*oamenilor li s-a încredinţat talantul şi chiar cheia, dar ei s-au înecat în poftele trupului, au îngropat talantul în pământ şi cheia au pierdut-o în beţia trufiei*”. El continuă la pg. 343: „*O păgân orb care eşti, care smulgi şi răsfoieşti documente, deschide-ţi bine ochii, nu te ruşina în faţa acestei simplităţi; căci Dumnezeu se află acum în centru (nucleul celular) şi este cu mult mai simplu; dar tu nu-l vezi*”.

Dacă la toate acestea adăugăm concluzia noastră că orice sistem solar perceput astfel de către simţurile noastre nu este altceva decât o celulă[117] (*lumea sacră a politeismului*), că una din aceste celule, tocmai sistemul nostru solar, a fost atacat şi cucerit de un virus (*lumea sacră a religiilor monoteiste*), acţiune percepută de noi ca efectuată de extratereştri sub conducerea lui Dumnezeu[118], vom descoperi că, de fapt, religia şi căile spirituale sunt principalele instrumente de a asigura multiplicarea virusului. În momentul morţii, sau prin tehnici spirituale, vălul aplicat de creier peste ochii noştri[119] este îndepărtat şi putem vedea atunci, cu al treilea ochi, adevărata faţă a lumii în care am trăit sau trăim. În acest context putem înţelege că omul este dual, purtător: 1) al ADN-ului celular (matriţa sa celulară=numele=trupul), care îl conduce prin simţuri şi 2) al ARN-ului viral (matriţa sa virală=talantul=sufletul) care îl conduce prin iluminări şi revelaţii şi că „*liberul arbitru*” constă în posibilitatea de a opta ce parte să restitui. Dacă vei restitui virusului matriţa ta virală, contribuind astfel la asamblarea virusului (*Ierusalimul ceresc*), vei bucura pe Dumnezeu, care te va răsplăti cu nemurire (*este cunoscută durata de viaţă enormă a virusului în comparaţie cu cea a celulei*). Dacă vei restitui celulei matriţa ta celulară (*pentru Dumnezeu fiind un suflet pierdut, o oaie rătăcită*), te vei supune legii metemsihozei şi abia la a 7 reîncarnare, conform legii lui Mendel (*în om sunt încrucişate, în faza de integrază, fragmente de ADN celular şi ARN viral şi cu fiecare reîncarnare contribui la repararea celulei, ori la reîntregirea ARN-ului viral*), vei putea din nou apela la *liberul arbitru* pentru a opta în favoarea uneia sau alteia din cele două opţiuni.

Parafrazând pe Jean-Yves Meunier, care a analizat şi el parabola talantului, putem spune că dacă-l asimilăm pe acest stăpân itinerant din parabola talantului cu Virusul, El, Stăpânul, ***nu poate oferi decât ce are el mai prețios, Duh Sfânt sau, altfel spus, un fragment din ARN-ul Său***.

În lumina celor de mai sus, interpretăm parabola talantului din **EVANGHELIA DE LA LUCA (19, 11 – 28)**, astfel:

11. *Pe când ascultau ei aceste lucruri, Isus a mai spus o pildă, pentru că era aproape de Ierusalim, şi ei credeau că Împărăţia lui Dumnezeu (*virusul în curs de asamblare*) are să se arate îndată.*
12. *Deci a zis: „Un om de neam mare (*genom viral*) s-a dus într-o ţară depărtată*

calea spre nemurire). A dat o interpretare alchimică mitologiei antice în cele două cărţi: “Lemnul vieţii” -1542 şi “Expunerea filozofică a lui Geber”.

116 Facerea, cap. 1,

27.Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.

28.Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi!"

117 Conrad Ranzan susţine că Universul are un aspect celular la scară mare, iar cărţile sacre susţin că Universul este un OM cosmic.

118 Vezi cartea lui Toni Victor Moldovan, „Programul Terra, un atentat extraterestru asupra omenirii”.

119 David Bohm şi Karl Pribram au afirmat că: *realitatea tangibilă din viața de zi cu zi este de fapt o iluzie, ca o* ***imagine holografică****. Dincolo de această iluzie există o ordine mai ascunsă a existenței, un nivel vast și primordial al realității care creează toate obiectele și aparențele lumii noastre fizice.* Popol Vuh deconspiră aplicarea vălului de către zei.

*(*citoplasmă[120]*), ca să-şi ia o împărăţie (*un loc pentru asamblare virus*), şi apoi să se întoarcă.*

13. *A chemat zece din robii săi* (băştinaşi ai Terrei)*, le-a dat zece poli* (câte un fragment de ARN viral pentru fiecare) *şi le-a zis: „Puneţi-i în negoţ (*în metabolismul celulei*) până mă voi întoarce."*
14. *Dar cetăţenii lui (*ARN-urile celulei, mesager şi de transport*) îl urau; şi au trimis după el o solie să-i spună: „Nu vrem ca omul acesta* (virusul) *să împărăţească peste noi."*
15. *Când s-a întors înapoi, după ce îşi luase împărăţia* (pusese piatra de temelie pentru asamblare)*, a spus să cheme pe robii aceia (*fragmente de ADN celular*), cărora le dăduse banii (*fragmente de ARN viral*), ca să vadă cât câştigase fiecare cu ei din negoţ.*
16. *Cel dintâi a venit şi i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus zece poli (*zece clone de ARN viral*)."*
17. *El i-a zis: „Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puţine lucruri*[121]*, primeşte cârmuirea a zece cetăţi (*organite celulare*)."*
18. *A venit al doilea şi i-a zis: „Doamne, polul tău a mai adus cinci poli (*cinci clone de ARN viral*)."*
19. *El i-a zis şi lui: „Primeşte şi tu cârmuirea a cinci cetăţi."*
20. *A venit un altul şi i-a zis: „Doamne, iată-ţi polul pe care l-am păstrat învelit într-un ştergar*[122]*;*
21. *Căci m-am temut de tine, fiindcă eşti un om aspru*[123]*; iei ce n-ai pus şi seceri ce n-ai semănat (*obţii mulţi virioni*)."*
22. *Stăpânul i-a zis: „Rob rău; te voi judeca după cuvintele tale. Ştiai că sunt un om aspru, care iau ce n-am pus şi secer ce n-am semănat (*genomul viral nu neagă că este un parazit*);*
23. *atunci de ce nu mi-ai pus banii la zarafi (*organite celulare*), pentru ca, la întoarcerea mea, să-i fi luat înapoi cu dobândă?"*
24. *Apoi a zis celor ce erau de faţă: „Luaţi-i polul (*fragmentul de ARN-viral*) şi daţi-l celui ce are zece poli (*are deja zece fragmente de ARN şi şanse mari de a completa genomul viral*)."*
25. *„Doamne", i-au zis ei, „el are zece poli."*
26. *Iar el le-a zis: „Vă spun că celui ce are (*fragmente de ARN viral*), i se va da; dar de la cel ce n-are (*suficient ARN viral*), se va lua chiar şi ce are.*
27. *Cât despre vrăjmaşii mei (*ARN celular*), care n-au vrut să împărăţesc eu peste ei, aduceţi-i încoace şi tăiaţi-i înaintea mea (*fragmente okazaki*)."*
28. *După ce a vorbit astfel, Isus a pornit în frunte şi Se suia spre Ierusalim* (Ierusalimul ceresc, virusul în curs de asamblare).

Din **Predica Sf. Ioan Gură de Aur** mai desprindem următoarele aspecte:

- Dumnezeu nu cere socoteală imediat, ci după un timp suficient de lung, adică El are răbdare cu noi, ne suportă așa cum suntem, până ne cere socoteală (*Virusul are răbdare ca ARN-ul viral să se multiplice utilizând aparatul metabolic al celulei*).
- Când dau socoteală, servitorii recunosc cinstit că au primit de la Stăpân darul de a acționa (*ca un virus*).
- Al treielea servitor invocă frica față de Stăpânul sever. Stăpânul aștepta un "beneficiu" (*virioni noi*). Sf. Ioan Gură de Aur consideră că dacă ai primit darul științei utile și pentru alții (*eşti un iniţiat*) și nu folosești acest dar, atunci vei fi pedepsit.

120 Şi Isus a coborât în Infern şi a pescuit nişte suflete pentru a începe construirea Ierusalimului ceresc (asamblarea virusului).

121 Și-a stăpânit simţurile

122 Învelirea într-o pânză trimite direct la ritualul de înmormântare al semiților. Deci a optat pentru celulă, restituind un ARN viral mort.

123 În 2 Moise, cap. 20, alin. 5-6; 5 Moise, cap. 5, alin. 9, 10 se spune că Dumnezeu i-a zis lui Moise: "Eu sunt un Dumnezeu mânios şi aspru cu cei ce mă urăsc".

- Sfântul spune: ”vedeți fraților, că nu numai hoții, uzurpatorii bunurilor altuia, sau cei ce sunt violenți cu semenii lor sunt cei care merg în Infern (*citoplasmă*), ci și cei ce sunt lași și nu fac binele (*nu multiplică ARN-ul viral*)”.
- ”Un sigur talant (*un fragment de ARN viral*) vă ajunge să dovediți fidelitatea față de Stăpânul vostru (*virusul*), ca să fiți plăcuți lui Dumnezeu.”

Interpretarea parabolei talantului din **Evanghelia de la Matei (25, 14 – 30)** este mai dificilă, dar ne ajută interpretarea dată de Papa Grigore Cel Mare.

14. *Atunci Împărăţia cerurilor (*ARN-ul virusului în curs de asamblare*) se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă ţară (*citoplasmă*), a chemat pe robii săi şi le-a încredinţat avuţia sa* (fragmente de ARN viral*).*
15. *Unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, şi altuia unul: fiecăruia după puterea lui; şi a plecat.*
16. *Îndată, cel ce primise cei cinci talanţi s-a dus, i-a pus în negoţ (*în metabolismul celulei*) şi a câştigat cu ei alţi cinci talanţi.*
17. *Tot aşa, cel ce primise cei doi talanţi a câştigat şi el alţi doi cu ei.*
18. *Cel ce nu primise decât un talant s-a dus de a făcut o groapă în pământ şi a ascuns acolo banii stăpânului său.*
19. *După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors şi le-a cerut socoteala.*
20. *Cel ce primise cei cinci talanţi a venit, a adus alţi cinci talanţi şi a zis: „Doamne, mi-ai încredinţat cinci talanţi; iată că am câştigat cu ei alţi cinci talanţi.”*
21. *Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău! (*în capsida virusului*)”*
22. *Cel ce primise cei doi talanţi a venit şi el şi a zis: „Doamne, mi-ai încredinţat doi talanţi; iată că am câştigat cu ei alţi doi talanţi.”*
23. *Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”*
24. *Cel ce nu primise decât un talant a venit şi el şi a zis: „Doamne, am ştiut că eşti om aspru, care seceri de unde n-ai semănat şi strângi de unde n-ai vânturat (*virusul este un parazit*):*
25. *mi-a fost teamă şi m-am dus de ţi-am ascuns talantul în pământ; iată-ţi ce este al tău!”*
26. *Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean şi leneş! Ai ştiut că secer de unde n-am semănat şi că strâng de unde n-am vânturat (*Stăpânul nu neagă acuzaţia*);*
27. *prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zarafi şi, la venirea mea, eu mi-aş fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu!*
28. *Luaţi-i, dar, talantul şi daţi-l celui ce are zece talanţi.*
29. *Pentru că celui ce are i se va da, şi va avea de prisos; dar de la cel ce n-are se va lua şi ce are!*
30. *Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul de afară (*în citoplasmă*): acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor (*metabolismul celulei*).”*

În parabola de mai sus nu mai avem de-a face cu fragmente de ARN viral ci cu puterile diferite oferite de fragmentele inegale din genomul viral primite la naştere. Cunoaştem deja că accederea spre lumea sacră se face prin tehnici de anulare a informaţiilor primite de la simţuri şi prin suprimarea dialogului mental. Practicanţii sunt cunoscuţi sub numele de şamani (la populaţiile aşa zis primitive), iatromanţi (în antichitatea târzie a Greciei), profeţi (în perioada dezvoltării religiilor monoteiste), iniţiaţi (în timpurile moderne). Caracteristica definitorie a acestor tehnici este ascetismul.

În mitologia Indiei, zeii cei mai puternici se tem de acei asceţi care practică prelungi şi crunte înfrânări. Zeii încearcă să-i ispitească sau să le făgăduiască orice – pentru că forţa antrenată de asceză îi depăşeşte, e o energie impersonală şi feroce, iar o dată strunită de voinţa unui ascet,

libertatea lor divină e limitată. Să nu uităm că virusul este un exospor bacterian, rezultatul unei asceze benevole în vederea pregătirii pentru vremuri vitrege. Reducerea drastică a organelelor este descrisă în Mahabharata în capitolul „*Arderea zmeilor*”.

- Primul servitor primește cinci talanți, adică putere asupra celor cinci simţuri[124]: vedere, auz, gust, miros şi pipăit, care **descriu fals lumea exterioară** (*cea mai accesibilă dintre toate puterile pe care le poate oferi ARN-ul viral*). El se va feri cu străşnicie de dorințele nestăpânite ale cărnii, de urmărirea lucrurilor terestre și de plăcerea pe care o procură bunurile vizibile, iar în plus va reuşi să atragă pe această cale un „suflet rătăcit”, vorbindu-i despre Împărăția celestă (*nemuritoarea împărăţie de piatră a virusului*), şi învăţându-l puterea de a stăpâni cele cinci simţuri.
- Al doilea servitor primește doi talanți, reprezentând puterea Duhului Sfânt (*fragment de ARN viral*) care, conform lui Jacob Bohme, este format din două puteri: puterea Tatălui (*virus complet*) şi din puterea Fiului (*ARN viral complet*), deci este o forţă dumnezeiască în acţiune[125]. Având aceste daruri, servitorul predică şi altora atât prin știința lui cât și prin faptele lui, dublând câștigul darurilor primite.
- Al treielea servitor primește un talant, adică ***puterea „liberului arbitru”***, dar nu valorifică acest dar de preţ în scopul obţinerii comuniunii cu Dumnezeu (*asamblare virus*), ci îngroapă talantul în pământ.

Celor buni le zice ”*Bine slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost credincioasă* (a renunţat la multe bunuri lumeşti), *peste multe te voi pune; intră întru bucuria*[126] *domnului tău* (virusul în curs de asamblare).”

– Servitorul care nu și-a fructificat talantul vine cu vorbe de scuză. Servitorul inutil spune despre stăpânul său că este ”*un om dur*”[127], și a neglijat să se dedice interesului stăpânului. El pretinde că i-a fost teamă să cheltuiască talantul pentru a obține un câștig, când, în mod normal, ar fi trebuit să se teamă de returnarea talantului fără beneficiu.

– Talantul luat și dat celui ce are cel mai mult se justifică astfel. În logica umană a echității el trebuia dat celui ce a primit doar doi. Dar Papa Grigore consideră că primul a primit doar cinci simțuri pentru cunoaşterea lucrurilor exterioare” și că, în completare, trebuie să primească şi facultatea de a înţelege *realitățile interioare și mistice (că este virus şi că trebuie să acţioneze pentru activarea şi creşterea fragmentului de virus din el, folosind una din diversele căi spirituale făcute cunoscute nouă de civilizaţiile trecute*).

Dacă nu se activează fragmentul de virus primit la naştere, se îngroapă talantul, sufletul va

---

124 Încă din cele mai vechi Upanişade aflăm că respiraţia poate domina simţurile şi vagabondajul minţii şi ea
va fi folosită de majoritatea căilor spirituale pentru micşorarea influienţei acestora asupra creierului şi accederea
în lumea sacră a zeilor.

125 Omul este un microcosmos, un univers în miniatură, de aici şi îndemnul de pe frontispiciul templului de la Delhi „Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Aflând că este virus şi că nu are nici o legătură cu această planetă toate acţiunile sale trebuie să fie îndreptate spre părăsirea ei.

126 Din Fiul (ARN viral complet) care este inima Tatălui (virus complet) în toate puterile sale, se înalţă veşnica bucurie cerească (anularea contrariilor), pe care n-a existat ochi s-o vadă, nici ureche s-o audă, nici inimă omenească s-o cuprindă, cum spune Pavel în l-Cor. , 2, 9.

127 Deuteronom 4
10. Adu-ţi aminte de ziua când Domnul mi-a zis: "Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să înveţe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; şi să înveţe şi pe copiii
lor să le păzească."
24. Căci Domnul Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos.
Deuteronom 5
9. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujesti, căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu
gelos, care pedepsesc fărădelegea părinţilor în copii până la al treilea şi la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc;
Deuteronom 6
15. Căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu gelos în mijlocul tău. Altfel, Domnul Dumnezeul tău
S-ar aprinde de mânie împotriva ta şi te-ar nimici de pe faţa pământului.
Deuteronom 8
6. Să păzești poruncile Domnului Dumnezeului tău, ca să umbli în căile Lui, şi să te temi de El.

intra din nou în metabolismul celulei pentru o nouă încarnare, Dumnezeu pierzând o componentă preţioasă a edificiului viral în curs de asamblare.

Mesajul parabolei talantului este similar cu cel al parabolei celor zece fecioare: „*fiți vigilenți, vegheați, aveți grijă de uleiul candelei voastre...*” (candela fiind fragmentul de virus introdus în genomul uman ***in illo tempore***). Deci parabola talantului reaminteşte oamenilor prima poruncă a lui Dumnezeu: „creşteţi şi vă înmulţiţi !” (Facerea, capitolul 1, 28).

27. *Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.*
28. *Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"*

Este de remarcat îndemnul „creşteţi” pentru că se referă la fragmentul de ARN viral care trebuie reîntregit. Şi Gurdjieff va spune că Sinele trebuie crescut. Atunci când analizează ideea de cale spirituală („*Fragmente dintr-o învăţătură necunoscută*”, partea a II-a, pg. 184, de Ouspensky), Gurdjieff spune: *nimeni nu se poate ridica la un grad superior al scării înainte de a pune pe cineva în locul său.* Ceea ce un om a primit, trebuie imediat să dăruie mai departe; doar atunci el poate primi mai mult. **Altfel, îi va fi luat şi ceea ce i-a fost dat**.

*

Există scriitori, din trecut și din prezent, care disprețuiesc această alegorie, mai ales pe interpretarea eronată conform căreia povestea recompensează elita și susține capitalismul. Alții evită întrebările pe care le creează ignorând cu totul alegoria. Dar pentru că povestea este supărătoare, merită investigată. Marea întrebare este despre inegalitate. Paul Case a scris: „Egalitatea omului nu este egalitatea de abilitate sau capacitate. Ei înțeleg greșit atât francmasoneria, cât și americanismul, care ar face ca cuvintele Declarației să proclame orice asemenea absurditate. Egalitatea umană este egalitatea în fața lui Dumnezeu și a sinelui și Din punct de vedere politic, este egalitate în fața legii, cu aceeași justiție pentru toți, indiferent de diferențele care ar putea exista între bogăție sau sărăcie. Din punct de vedere economic, este egalitate de șanse să profite la maximum de talentele naturale ale asigură o întoarcere adecvată pentru munca cuiva.

Această poveste este despre venirea Împărăției. Doctrina cabalistică este că Regatul, Malkuth, este deja aici, deși de obicei nerecunoscut. Deci, o viziune ezoterică a temei este că parabola este despre recunoașterea lui Kether în Malkuth, a spiritului în materie. Primul lucru pe care îl observăm este că omul, stăpânul, pleacă într-o țară îndepărtată. Aceasta indică eliberarea sclavilor și responsabilitatea asupra slujitorilor. Acum vor trebui să ia decizii și să-și exercite propria voință. Așa ni se pare, dar așa cum spune Book of Tokens:

Din voia mea, toate testamentele create nu sunt decât reflexii, iar esența acestei testamente -
Ce este, în afară de dorință?

Nu numai că stăpânul se îndepărtează, ci își lasă toate bunurile în slujba lui. Acesta pare un scenariu foarte puțin probabil. Traducerea literală a proprietății este „lucruri în mână”, care indică ideea de evoluție, de roată a legii, deoarece mâna care înțelege este Kaph, כ, Keia 10 de Tarot și Jupiter, cel mai mare beneficiar. Cei opt talanți de argint sunt suma Tezaurului Divin lăsat nouă, slujitorilor. Opt este simbolic pentru Kundalini, în timp ce argintul reprezintă subconștientul. Se poate presupune că comoara stăpânului este Puterea Șarpelui care funcționează armonios și ciclic în subconștient.

Nu se dau instrucțiuni niciunuia dintre cei trei servitori, ceea ce pare, de asemenea, puțin probabil. Ce fel de stăpân își lasă servitorii cu o avere și fără nicio direcție? Nu suntem în aceeași situație? Ni se dă o avere. Ea se află în subconștientul nostru, ceea ce ne va oferi toată bogăția pe

care ne-o putem imagina dacă știm cum să o dirijăm. Trebuie să ținem cont de faptul că cuvintele avere, bogăție, prosperitate etc. nu se limitează la lumea materială. Aceste principii există la toate nivelurile și. suficient de adecvat, acestea sunt roți în interiorul roților.

Un talant de argint valora o mulțime de bani, aproximativ echivalentul a 100 de lire de argint. Pe piața de astăzi este peste $ 100.000. Este o sumă regală și este greu de crezut că o sumă atât de mare ar fi dată unui slujitor. Cuvântul grecesc, talanton, ταλαντον, este derivat dintr-un cuvânt care înseamnă „balanță”. Talantul denotă ceva cântărit și are aceeași semnificație ca și cuvântul englezesc care înseamnă ***dar*** sau ***abilitate***. Acest lucru ne amintește de maxima: „Înțelepciunea se atinge prin echilibru”.

Valoarea gematriei lui talanton, ταλαντον, este 802, aceeași cu expresia din Proverbe 8:33: „Ascultați instrucțiunea și fiți înțelepți”, שמען מךםך וחבמן shimayou musawr va-haekamu. Implicația este că echilibrarea este legată de intuiție și înțelepciune. Este, de asemenea, o indicație că slujitorii au avut ocazia să devină înțelepți prin instruirea talantului. Aparent, această poveste ne spune că înțelepciunea este un produs al aplicației inteligente a forței Kundalini în domeniul subconștientului. Ann Davies spune că Kundalini este puterea care face copiii. Acest lucru nu trebuie luat doar la propriu. Toți facem copii. Nu o putem împiedica, deoarece subconștientul nostru ÎNTOTDEAUNA produce urmași din aportul conștient de sine. Creativitatea umană este incredibil de prolifică la toate nivelurile.

Traducerile autorizate ale pasajului spun că stăpânul a dat fiecărui slujitor în funcție de capacitatea sa. Dar o cercetare atentă a cuvântului tradus ca „abilitate” arată că semnificația sa reală este „putere magică”. Cuvântul este ***dunamis***, δυναμίς are o valoare gematrică de 705. Este rădăcina cuvântului englezesc ***dynamic***. După cum scrie Paul Case, fiecare individ are o cantitate diferită de dinamism. Fiecare dintre noi are grad diferit de putere miraculoasă. Dar cu toții o avem, chiar dacă suntem slugi leneșe.

De ce povestea se repetă de fiecare dată când descrie reacția stăpânului la slujitorii săi profitabili? De ce repetă aceleași cuvinte de două ori? Poate că din cauză că reacția divină este aceeași pentru fiecare dintre noi, indiferent de talentele noastre, atâta timp cât le folosim.

Slujitorului care a făcut cinci talanți i se oferă exact aceeași laudă și recompensă ca și slujitorul care a făcut doi talanți. Răsplata pentru cei doi slujitori profitabili este mai multă muncă: „Te voi pune peste mai multe lucruri”.

Observați că numai două lucruri au fost date de către stăpân. Prima a fost mai multă responsabilitate. Al doilea a fost abilitatea de a intra în „bucuria Domnului tău”. Înainte de a examina această frază, ia în considerare acest lucru. Orice definim ca Domn al nostru va determina ce fel de bucurie avem. Dacă Domnul nostru este un jucător compulsiv, bucuria noastră va fi câștigătoare și pierdătoare. Dacă Domnul nostru este un colecționar compulsiv, bucuria noastră va fi în acumulare. Dacă Domnul nostru este bun și blând, bucuria noastră va fi slujirea semenilor noștri. Dacă Domnul nostru este blând și smerit, bucuria noastră va fi o prietenie durabilă și profundă.

În greacă, bucuria este chara, χαρα, și înseamnă și ***încântare*** și ***veselie***. Valoarea sa de gematrie este 702, la fel ca un cuvânt ebraic care înseamnă același lucru, מהמדים, ***machmadim***. Este, de asemenea, aceeași valoare ca tzuroth, צודוח, forme; שבת, shabbat, ziua de odihnă; și barak, ברך. Se poate concluziona că bucuria Domnului tău este plăcerea în forme și binecuvântarea odihnirii. Cum ar putea bucuria Domnului să fie plăcere în formă? Trebuie să ne amintim că forma este expresia finală a spiritului și o culme a Voinței Divine.

Cu toate acestea, niciunul dintre cei trei servitori nu are nimic al lor. Nici bucuria lor nu este a lor. Este „bucuria Domnului lor”. Deși nu posedă, pot experimenta largimea stăpânului peste măsură. Iată un pic minunat de instrucțiuni practice. Cât de des ne împotmolim în proprietate, când, de fapt, niciun om nu deține nimic? Mai devreme sau mai târziu, totul revine la starea sa componentă și se transformă în altceva. Despre tot ce putem spune despre obiecte, idei și sentimente este că le experimentăm o vreme. Nu le putem poseda și, atunci când încercăm,

rezultatele sunt evident triste pentru orice observator obiectiv.

Dacă slujitorul leneș a fost fără nicio abilitate, de ce i-a dat stăpânul său un talent? A fost cruzime? Poate că răspunsul este că slujitorul leneș avea abilități. Pur și simplu nu a exercitat-o. Care era diferența dintre el și slujitorii de succes? FRICĂ. Slujitorul leneș se temea de stăpânul său. Și refuză să acționeze decât să îngroape talentul stăpânului său. „Dacă oamenii nu vor acționa pentru ei înșiși, ce vor face atunci când beneficiul efortului lor este pentru toți?”

Este evident că atunci când acționăm pentru stăpânul nostru, acționăm și pentru noi înșine și, în consecință, pentru întreaga omenire. Aceasta deoarece nu există nicio distincție între noi și Puterea Vieții. Dacă singurele noastre acțiuni se bazează pe frica de Divin, reacția subconștientă nu va fi plăcută și daunele aduse minții de masă vor fi la fel de neplăcute.

Scriitorul lui Matei nu a fost remarcat pentru detaliile sale, așa că de ce în pasaj se spune că slujitorul a săpat în pământ și a ascuns talentul? Nu ar putea pasajul să spună doar că l-a pus în pământ?

Știm că pământul este lumea materială reală și simbolică. A pune ceva în pământ nu îl ascunde neapărat. De fapt, cabaliștii cred că orice manifest este de fapt o viziune clară a realității superioare. Pământul nu se ascunde, dezvăluie. De aceea, scriitorul acestei pilde a trebuit să spună că talentul era ascuns în pământ. Ceilalți slujitori și-au condus afacerile pe pământ și pe tărâmul manifestului. Dar slujitorul rău și leneș și-a ascuns talentul în același loc în care îi exercitau ceilalți. Este important să ne amintim că aspirația și creșterea spirituală au loc aici în Malkuth, deoarece acolo ne aflăm. Malkuth nu este pur și simplu materie. Este condensarea spiritului.

Teama de slujitorul cel rău și leneș se bazează pe presupunerea greșită că Dumnezeu este automat crud, că Puterea Vieții seceră acolo unde nu seamănă și se adună acolo unde nu se împrăștie. Nu este o concepție greșită obișnuită că Dumnezeu este nedrept, nedrept și nepăsător? Spre deosebire de ceilalți doi, acest slujitor a văzut că stăpânul a secerat acolo unde nu a semănat și a adunat ceea ce nu a împrăștiat. Ceea ce a văzut a fost inechitatea. El a crezut doar severitatea lui Dumnezeu, nu dreptatea, pentru că viziunea lui era defectuoasă. Cuvântul grecesc folosit pentru „***saw***” este legat de viziune, o atribuire a Împăratului, cheia 4, Berbec, condus de Marte. Marte este, de asemenea, forța de operare în Sephirah a cincea, Geburah, căruia i se dau ambele nume Severitate și Justiție. Din nou, Marte este foarte legat de forța Kundalini menționată mai sus. S-ar putea spune că slujitorul eșuat credea că propria sa forță marțiană este în primul rând distructivă, așa că nu a putut concepe Forța Vieții ca altceva decât el însuși, distructiv și nedrept.

Proverbele ne spun că frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Ann Davies continuă să comenteze că este doar începutul. Ea spune că trebuie să ne luăm propria evoluție în mână, pas cu pas, dacă vrem să facem progrese suplimentare pe Calea Întoarcerii. Pur și simplu trebuie să ne depășim imaturitatea emoțională, în timp ce suferința ne împinge înainte. Nu asta a făcut al treilea slujitor. Chiar dacă ar trăi cu frică de Domnul său, ar fi putut să dea talentul de argint unui bancher și să câștige un profit lent. Acest lucru este simbolic pentru a face chiar și puțin, pentru a-ți asuma chiar și o mică responsabilitate. Cu toții trebuie să începem de undeva. Însă servitorul leneș se temea de propria sa putere, de propria sa forță pe Marte, așa că nu a făcut nimic.

Această concepție greșită despre forța lui Marte este comună în ocultismul simplist. Se uită adesea că Marte este protectorul câmpurilor și iubitorul lui Venus, nu doar zeul războiului. Unii spun că Marte și Venus produc Mercur, zeul comerțului. Acest lucru se potrivește foarte bine cu parabola talantului. Marte și Venus sunt aspectele masculine și feminine ale Kundalini. Când sunt în armonie, ei produc copilul minune Mercur, plin de talent, artă și prosperitate. Când sunt lipsiți de armonie, produc Mercur, leneșul șmecher.

Tema generală este recompensa pentru practic și pedeapsa pentru impracticabilitate. Slujitorul leneș este pedepsit din cauza credinței sale în natura severă a stăpânului său, care este o credință impracticabilă. Ceilalți doi slujitori nu-și judecă deloc stăpânul. Matthew Henry, pe bună dreptate, îi etichetează pe servitori drept miniștri. Sunt toți cei trei miniștri?

Pedeapsa dată slugii leneșe pare aspră. Dar adevărata temă a acestei povești este internă. Toți

cei trei slujitori, stăpânul, talanții, pământul, recompensele și pedepsele sunt toate în interiorul fiecăruia dintre noi. O parte din parabolă ne spune ce trebuie să facem. O parte din ea ne spune ce să nu facem. Dar fiecare dintre noi a făcut ambele. Am reușit ca slujitori și am eșuat. N-am exercitat talantul și l-am ascuns în pământ.

Cine l-a pus pe slugii leneși în lumea umbrelor? Povestea are doar patru personaje: stăpânul și cei trei servitori. Așadar, cu cine stăpânește stăpânul când cere ca slujitorul cel rău și leneș să fie aruncat în umbră? El ne cere să o facem.

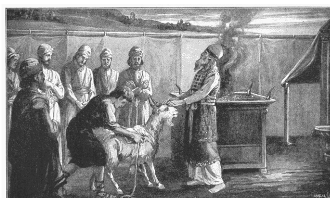
Deci, probabil, ni se spune ce să facem, fără îndrumări negative deloc. Slujitorul rău și leneș a fost aruncat în umbrele exterioare. Aceasta este lumea inferioară a scheletelor morților, lumea interlopă a morților și a muribundului, lumea vechilor tipare de obiceiuri care așteaptă să fie reciclate. Și tocmai acolo apar lenea și frica noastră: într-un loc în care sunt fie morți, fie pe moarte, iar noi suntem cei care trebuie să-l punem acolo.

Toți suntem de acord că există părți ale noastre care sunt rele și leneși, la fel ca slujitorul eșuat. Dar asta doar pentru că suntem într-un proces de evoluție. Eșecurile pe care le experimentăm sunt fenomene trecătoare. Poate de aceea parabola are două povești de succes în loc de una și un singur eșec în loc de două. Ne dă speranță, speranță că într-o bună zi vom fi slujitori complet de succes, conștienți de responsabilitățile noastre în expansiune și primind mai multe dintre ele pe măsură ce ne rafinăm propriile puteri subconștiente creative. Atunci putem intra, mai complet, în bucuria Domnului nostru.

XVI. ȚAPUL ISPĂȘITOR

Etnologul englez James Frazer, remarcase existenţa unei tradiţii de sacrificare pentru purificare, la marea majoritate a culturilor indigene, de pe toate continentele şi denumită de civilizaţiile antice „*ceremonia ţapului ispăşitor*”. Ea consta în transferarea relelor dintr-o comunitate pe spinarea unei fiinţe ce îndeplinea anumite cerinţe şi alungarea sau uciderea acesteia la final.

La evreii antici „sacrificarea purificatoare” era efectuată asupra unor ţapi[128], în Atena era efectuată asupra unor oameni numiţi *farmaci*, la romani ţinta era un om îmbrăcat în blană, numit Mamurius Veturius[129], în care oamenii puteau arunca cu orice.

Înainte de a merge mai departe, este nevoie să lămurim următoarea situaţie sesizată de specialiştii în mitologie: *divinităţile şi-au schimbat între ele caracterul, adică cele malefice au devenit benefice şi invers sau că o aceeaşi divinitate încorporează atât aspectele benefice cât şi pe cele malefice*. Conform ipotezei noastre acest lucru are următoarea explicaţie.

Cât timp celula a fost neatacată de virus, toţi zeii erau benefici. Ei asigurau hrană suficientă fiinţelor inteligente de pe Terra şi ele, la rândul lor, prelungeau viaţa zeilor (*organitele celulare*) şi a şefului lor Dumnezeu (*ADN-ul celular*). Era o singură lume sacră şi o bună comunicare între Cer şi Pământ. Putem compara viaţa pe Pământ cu viaţa pe planeta Gaia din ciclul *Fundaţiei* lui Isaac Asimov.

Odată cu pătrunderea virusului în celulă prin porul membranei celulare (*horn, Axa Lumii*) viaţa locuitorilor Terrei s-a schimbat. Acesta a fost perceput prima dată ca un agresor, ca o zeitate malefică pe care au numit-o Lucifer. Zeii s-au scindat în buni şi răi, iar comunicarea s-a întrerupt şi nu mai putea fi făcută decât de şamani, care la rândul lor s-au scindat în albi şi negri. Fiinţele inteligente de pe Terra s-au împărţit, prin acţiunea de „inginerie genetică” efectuată de virus, în două grupe: cele cu totem negru şi cele cu totem alb. Cele cu totem alb beneficiau de nemurire, cele cu totem negru, nu. Din momentul în care virusul a pătruns în nucleu şi s-a integrat în ADN-ul celular, subjugându-l, ARN-ul viral (Lucifer) a devenit Dumnezeu, ADN-ul celular a devenit Satana, iar proteinele au devenit draci. Acesta este şi motivul pentru care tribul Yazidiților, un grup religios de etnie kurdă, se mai închină la *Melek Taws*, identificat în islam și creștinism cu Satana (*Shaitan*), considerându-l un zeu benefic.

Odată cu Platon şi la insistenţele acestuia au fost modificate miturile în aşa fel ca virusul, să apară doar ca benefic.

Virusul poate fi comparat cu civilizaţia Borg din serialul *Star Track – Next Generation*, iar somaţia ei „*Orice rezistenţă este inutilă*”, supărător de adevărată. Analiza făcută de Anders Sandberg în articolul ”*We Borg*” o recomandă cu prisosinţă.

Pentru o mai bună înţelegere a propunerii noastre de înţelegere a ceremoniei „Ţapului Ispăşitor” este necesar să revedem caracteristicile ezoterice atribuite ţapului.

---

128 Se alegeau doi ţapi din care, prin tragere la sorţi, unul era jertfit, iar celălalt îşi recăpăta libertatea: Unul era *ţapul pentru Domnul* celalt era *ţapul de ispăşire*, care îl reprezenta pe Satana (Leviticul 16:8). Ţapul pentru Domnul era omorât şi adus ca jertfă pentru păcatele poporului (Leviticul 16:9), iar ţapul pentru Azazel era eliberat în pustie încărcat cu partea demonică a poporului desfrânat. După alte versiuni era aruncat într-o prăpastie de pe o stâncă.

129 Pe 14 martie, romanii îl alungau pe străzi pe Mamurius Veturius, adică pe Marte cel bătrân/ anul cel vechi (virusul asamblat). Marte, în vechea Italie, întruchipa Soarele, adică principiul însuși al virilității, după cum spune Varro.

Conform „*Dicţionarului de simboluri şi arhetipuri culturale*”, pg. 190, a lui Ivan Evseev, ţapul are un simbolism complex, negativ şi pozitiv:

- *un animal demonic şi impur, asociat prolificităţii, virilităţii, sexualităţii debordante, luxurii*[130]*, lubricităţii*[131].
- *simbol sau atribut al divinităţilor recoltei şi vegetaţiei, cu sensul „a face fertil”. Dionysos era înfăţişat cu trăsături de ţap. Tragedia greacă îşi are originea în cântecele şi jocurile ce însoţeau alaiul lui Dionysos, iar dansul ţapului – tragos – va da numele tragediei. În copilarie, lui Dionysos i se spunea iedul, iar la serbări el apărea adesea îmbrăcat în piele de ţap. Şi în alte mituri ţapul trece drept creatură a diavolului strecurată printre animalele create de Domnul, şi poartă o simbolistică malefică. Într-o pânza a lui Goya, diavolul este înfăţişat ca un ţap.*
- *A fost folosit ca animal de sacrificiu şi de exorcizare a răului la vechii evrei. În Biblie, necredincioşii sunt numiti ţapi, şi păcatele lumii erau aruncate pe capul ţapului (de aici ţap ispăşitor).*
- *În creştinismul Evului Mediu a devenit întruchiparea diavolului, care în calitate de zeu al sexului era reprezentat printr-un ţap. În opoziţie cu mielul creştinilor, reprezintă tipul oamenilor răi şi brutali.*
- *Este vehicolul vrăjitoarelor la sabaturile lor nocturne.*
- *Lubricitatea acestui animal, în concepţia populară, vine în contradicţie cu barba sa de patriarh; de aceea, cuvântul ţap, în multe limbi, este epitetul unui bătrân libidinos. Mitologia populară asociază invariabil ţapul bărbos cu diavolul.*
- *Capricornul ca semn zodiacal (21 dec.—19 ian.), marchează începerea unui ciclu nou (în Extremul Orient e capul zodiacului); adesea e reprezentat ca un ţap cu coadă de peşte, marcând ambivalenţa, tendinţele inversate, orientate spre viaţă şi spre abis.*
- *Ţapul este imaginea masculului în veşnică erecţie, care are nevoie pentru a-şi astâmpăra poftele de 3 x 80 de femei. Din el s-a născut viaţa.*
- *Conform clasificării fiinţelor, ţapul reprezintă unirea dintre animal şi plantă, lucru sugerat de legenda africană a lui Kaydara în care un ţap bărbos se urca pe o buturugă de foarte multe ori şi ejacula de fiecare dată, fără a-şi epuiza ardoarea virilă.*
- *În India vedică, „Atharva veda”, 9, 5 spune că ţapul este splendoarea, este cel ce izgoneşte bezna şi cel ce s-a născut din focul zeului Agni.*
- *În Grecia antică era sacru pentru Zeus, Pan şi Artemis, iar în păgânism, carul lui Thor era tras de ţapi.*

Numai din această scurtă prezentare putem identifica în caracteristicile ezoterice ale ţapului caracteristici ale virusului. Acesta trebuie să amplifice metabolismul celulei pentru ca celula să-şi sporească producţia de proteine şi virusul să-şi poată multiplica părţile componente, deci trebuie să se comporte ca un ţap extrem de viril.

Revenind la problema Ţapului ispăşitor apelăm la competenţa lui Rene Girard exprimată în cărţile „*Violenţa şi sacrul*” şi „*Ţapul ispăşitor*”, cărţi neînţelese şi neacceptate de contemporanii săi. Acesta, pornind de la tragediile greceşti, în special „*Oedip rege*” de Sofocle şi coborând până la miturile fondatoare, demonstrează că toate cuprind acelaşi tipar: o infirmitate, un incest şi o crimă primordială sau sacrificiu primordial, urmate de alte crime de proporţiile unei ciume, care au declanşat dezordine socială pe baza reciprocităţii, dar care au fost rezolvate, **spunem noi**, prin **utilizarea magiei**.

Dezbrăcând textele de toate metaforele introduse pentru a ascunde crima primordială (*sau sacrificiul primordial*), Rene Gerard arată, în textul pe care îl vom reda mai jos, cam cum s-au petrecut lucrurile:

---

130 Desfrânare, viciul celor care se dedau fără reținere plăcerilor senzuale. (*concupiscență*)
131 Desfrânat, lasciv; excesiv de senzual. Pornografic, obscen.

„Recoltele sunt proaste, vacile avortează; oamenii nu se mai înţeleg între ei. Ai spune că satului i s-au făcut farmece. Vina o poartă şchiopul, e limpede. A sosit aici într-o bună zi, nu se ştie de unde, şi s-a instalat ca la el acasă. Chiar şi-a permis s-o ia de nevastă pe cea mai de vază moştenitoare din sat si să-i facă doi copii. Se pare că la ei se petrec tot felul de lucruri necurate! Se bănuieşte că străinul i-a venit de hac primului soţ al nevestei sale, un fel de potentat local, dispărut în împrejurări misterioase şi cam prea repede înlocuit şi într-un rol şi în celălalt de noul venit. Într-o bună zi, flăcăii satului s-au săturat şi, punând mâna pe furci, l-au silit pe suspectul personaj să spele putina”.

Acest text se potriveşte ca o mănuşă virusului.

Folosind aceeaşi tehnică a simplificării aplicată de Rene Girard, obţinem:

Un străin (ARN-ul viral) de acelaşi rang cu regele local (ADN-ul celular) intră în sat (celulă) şi se instalează ca la el acasă. El are o infirmitate (este unisexual – ca un spermatozoid) care pare monstruoasă în ochii locuitorilor (bisexuali) ai satului (celulei). Acest lucru monstruos este înlocuit în texte prin lipsa unui picior sau şchiopătat, prin prezenţa unui singur ochi (cel cunoscut în literatură ca fiind al treilea ochi), lipsa unei mîini, bâlbâială (Moise), aspect fizic neplăcut (bubos).

Şi-a permis, utilizând ceva asemănător ramurilor de vâsc (module de ARN viral) să facă animalelor şi chiar soţiilor băştinaşilor, prin vrăji (prin implant uterin), două feluri de copii: celor identificaţi după totemul[132] *alb primit la naştere, li se promitea viaţă veşnică (fără reîncarnări), iar celor cu totemul negru, nu. Se bănuieşte că străinul le-a venit de hac soţilor băştinaşelor, aceştia dispărând în împrejurări misterioase (băştinaşii de gen masculin nu s-au mai putut înmulţi, fiind incompatibili genetic cu noile odrasle).*

Prelucrările genetice sunt atât de reuşite încât între băştinaşi şi noile creaturi nu se mai vede nici o diferenţă, totemurile pierzându-şi necesitatea.

După o perioadă de bunăstare, urmează un şir de nenorociri (virusul trebuie să finalizeze asamblarea şi are nevoie de toate modulele): recoltele sunt proaste, animalele nu se mai înmulţesc, oamenii se îmbolnăvesc şi mor pe capete.

Nemulţumiţi, flăcăii satului apelează la magie[133] *(în care, în unanimitate, au încredere), cu scopul de a ajuta la finalizarea mai rapidă a asamblării şi expedierea nenorocirilor (virusul) în alt sat (alungare), sau pentru a reîntoarce bunăstarea (ucidere).*

Astfel, alungând sau ucigând străinul (virusul) întruchipat de un om sau animal cu caracteristicile acestuia (*şchiop, purtând o blană de animal*) şi despre care oamenii ştiu sigur că este vinovat de nenorocirile lor, încărcat cu toate relele satului (*module de virus*), oamenii speră că vor stopa molima aducătoare de moarte în rândul lor, trimiţând-o în altă parte prin ceremonia alungării ţapului ispăşitor, sau declanşând o nouă etapă de bunăstare (un nou proces de clonare a virusului) prin ceremonia uciderii acestui „ţap” (*aruncare de pe stâncă, simbolizând decapsidarea*).

Din păcate, generaţiile tot mai depărtate de aceste evenimente şi mai ales neînţelegându-le sensul, vor modifica vechile relatări, dându-le zeilor numai un aspect benefic, făcând aproape imposibilă reconstituirea adevăratelor întâmplări.

Utilizând în permanenţă cheia virusului, o să detaliez în continuare observaţiile pe care le-am făcut între paranteze.

INFIRMUL SAU UNISEXUALUL

Străinul este descris ca un om de vază, venit de aiurea, împreună cu supuşii săi. Întocmai ca virusul care vine de aiurea şi pătrunde în celulă. De aceea Iahve îi spune lui Avraam „*Ieşi din*

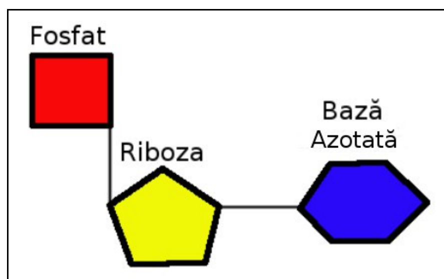
132 Animal considerat ca strămoșul rasei și adorat ca atare. Este sculptat pe un stâlp având în vârf animalul respectiv şi la bază un cap de om.

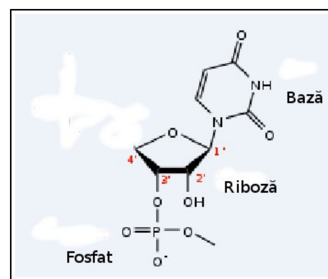
133 **A doua lege** a magiei afirmă că similarul produce similarul, ori că efectul se aseamănă cu cauza sa şi poate fi denumită legea similitudinii.

pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău (din virus) *şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta eu* (celula). *Voi ridica din tine un popor mareţ ...*" (Facerea, cap. 12).

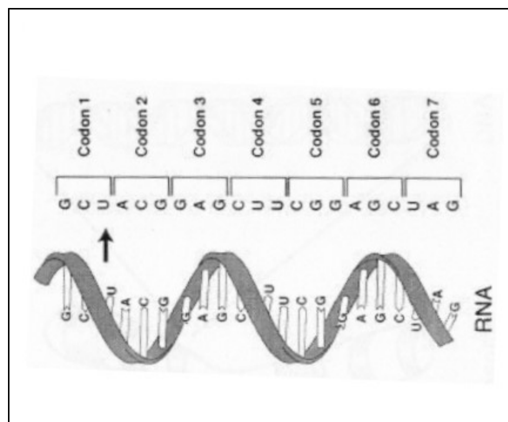
Virusul a cărui componentă principală este ARN-ul se consideră, într-un fel, frate geamăn al băştinaşului (ADN-ului), el este o rudă îndepărtată, un văr foarte inteligent. Această rudenie pretinsă de el s-ar justifica genetic, dacă coroborăm mai multe elemente.

Ştiinţa spune că primul locuitor al supei primordiale a fost ARN-ul, o arhivă cu formule de proteine (miturile le denumesc *tăbliţe ale destinului*). Acidul ribonucleic este o *macromoleculă monocatenară* care conţine un singur lanţ polinucleotidic format din module cu trei elemente: o bază azotată, o riboză şi un fosfat.

Cu cât dimensiunea moleculei ARN este mai mare, cu atât stabilitatea ei se reduce, prin urmare ARN-ul nu poate creşte foarte mult în dimensiuni (*are puritate genetică cum spune Toni Victor Moldovan în cartea sa*). ARN-ul de bază are de obicei 7 codoni formaţi din 21 de nucleotide (*cât numărul literelor din alfabetele revelate*).

Acest lanţ lung, monocatenar este, după cum spun miturile, exclusiv masculin. Pe anumite porţiuni scurte monocatena de ARN se poate răsuci în jurul ei, determinând apariţia unei structuri duble între secvenţele complementare de baze (*homosexualitate*).

Cercetătorii de la Northwestern University şi Alfonso Mondragón, profesor de biologie moleculară la Weinberg College of Arts and Sciences, susţin că ARN-ul, această moleculă veche şi sofisticată, plus o micuţă proteină se transformă într-o enzimă, adică un catalizator capabil de multă versatilitate, ce recunoaşte, se leagă şi "*taie*" ARN-ul lung, repetând procesul continuu şi tăind de fiecare dată, exact în acelaşi punct, fiecare acid ribonucleic de transfer, făcând tranziţia evolutivă de la o lume biochimică dominată de ARN la una dominată de proteine (ADN-ul este creatorul de proteine). Numită „viroid hammerhead", imortalizează informaţia moleculară devenind sămânţă de start. El poate redesena rapid planul vieţii. În Biblie i se spune Arca lui Noe[134], iar aztecii îl numesc Quetzalcoatl (*Şarpele cu pene)*.

134 Conform „Dicţionarului de simboluri" a lui Jean Chevalier, sfântul Ambrozie consideră că arca reprezintă trupul lui Dumnezeu. În tradiţia rabinică are formă piramidală cu sensul de foc, pentru că se referă la ARN-ul viral cu tot cu capsidă, în timp ce chivotul cu cele două table ale legii (cei doi acizi ribonucleici din virus) reprezintă biserica, mântuirea, adică virusul după asamblare.

Este interesant şi ce se spune despre şchiop, ciung şi orb în „*Dicţionarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier şi Alain Gheerbrant:

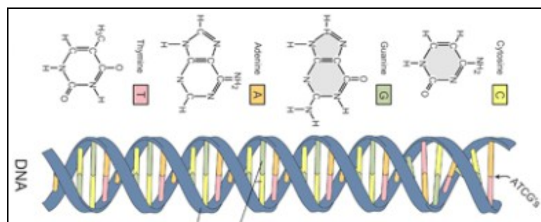
„Şchiopul este cel ce a plătit pentru a avea o cunoaştere supraomenească şi pentru puterea conferită de ea. Şi cei care văd pentru scurtă vreme „slava lui Dumnezeu” încep să şchiopăteze. La triburile fons din Benin, zeitatea Arui care le-a dăruit oamenilor focul (pasiunii sau sexualităţii n. n.) este reprezentată ca un omuleţ ciung, cu un singur picior şi cu un singur ochi în mijlocul frunţii. Această lume infirmă este o lume a ordinii impare, simbolizând o putere uzurpată, o putere a unui Zeu suprem”. *Ciungul simbolizează scoaterea temporară în afara timpului. Zeul Odin din mitologia scandinavă a pierdut un ochi dar a dobândit capacitatea de a vedea invizibilul*”.

Obiceiul, existent în multe ţări şi redat în multe basme, de căsătorie a unei fiice de rege cu un prinţ străin, în urma unei competiţii sau a unor probe şi de înzestrare a acestuia cu jumătate de împărăţie, este o reflectare în lumea noastră a ceea ce s-a întâmplat în *illo tempore*, când virusul (*străinul*) şi celula (*prinţesa*) s-au unit într-un *hieros gamos* prototip. Se considera că sângele regal (*sângele albastru, ARN-ul viral*) se transmite numai prin femei.

Geamănul

Ştiinţa afirmă că ADN-ul este un lanţ lung dublu catenar, răsucit în jurul lui, obţinut prin înlocuirea la o catenă (ARN), a bazei azotate numită *uracil* cu o altă bază azotată numită *timină*.

Specialistul în biologie moleculară Christopher Wills scrie: „*Cele două lanțuri de ADN seamănă cu doi șerpi înfășurați unul în jurul celuilalt într-un sofisticat ritual de împerechere*”.

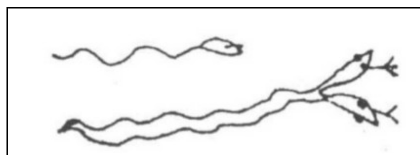
Astfel, ARN-ul viral devine un văr îndepărtat al ADN-ului celular. Deci nu cele două catene ale ADN-ului sunt „gemenii”, ci cei doi acizi ribonucleici din capsida virusului, care vor deveni soţ şi soţie în majoritatea miturilor (de exemplu Soarele şi Luna, fratele şi sora Avireri, *Fu Hsi* cu *Nuwa*), de aici şi acuzaţia de incest. El concentrează esenţa masculină (*spermatozoid*) şi ea esenţa feminină (*ovul*).

Ştiinţa nu s-a pronunţat încă în privinţa genului celor doi acizi ribonucleici.

În schimb, ştiinţa ne spune că după faza de decapsidare are loc „**transcriptaza inversă**”. În această fază, o enzimă existentă în virus va converti ARN-ul viral monocatenar în ADN-viral dublu-catenar, care se poate astfel integra în genomul gazdă, fiind replicat împreună cu acesta (*amestecarea limbilor*). Rolul surorii gemene este crucial pentru că va asigura transformarea genetică a băştinaşului Terrei, dar va supraveghea toate etapele de multiplicare a virusului.

Acest ADN viral, numit în mituri androgin[135], iar în altele „Şarpele cosmic” (Ronin), este reprezentat de şamani, în acelaşi timp, când simplu, când dublu.

135 Care are organe de reproducere atât masculine, cât și feminine pe același individ.

La el se referă Biblia când spune că Eva a fost creată dintr-o coastă a lui Adam, la el se referă midrashul ”*Bereshit rabba*” când spune că „*la Facere, Adam şi Eva stăteau spate în spate, lipiţi de umeri*” şi tot la el se referă următorul fragment din cartea *Brihadaranyaka Upanişad*, *Brahmana II, 4*, care spune: *creatorul a dorit „Să mi se nască al doilea trup/Sine (*ātman*)”* şi fragmentul din *Cartea I, Brahmana IV* în care se spune că singuraticul nu s-a bucurat, „*A dorit un al doilea. El era cât o femeie și un bărbat strâns îmbrățișați. S-a despicat pe sine (ātman) însuşi în două. Drept care s-au ivit soțul şi* soția”. De aceea, Yājna-valkya spunea: „*Iată, noi doi suntem câte o jumătate*”.

Mercurul filozofilor se numeşte Rebis, în care se găseşte tot ce e necesar Operei, deoarece numai asta ajunge ca să obţii Piatra (virusul). Pentru Pernety, Rebisul e contopirea principiului masculin şi a celui feminin.

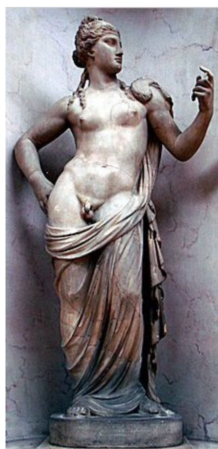
O tabletă chinezească de piatră, datată 160 e.n. îl arată pe *Fu Hsi* cu *Nuwa*, care a fost atât soția cât și sora lui, ca doi şerpi înlănţuiţi.

Simbolul androginului apare din timpuri străvechi, fiind reprezentat în sculpturi cu un sân de femeie şi unul de bărbat. Legenda spune că primul hermafrodit a apărut prin unirea pentru totdeauna

a trupurilor nimfei Salmacis cu cel a lui Hermphroditus. Aşa apare şi zeul roman Bacchus alias Dionysos (zeul grec născut de două ori).

Autenticul Hermafrodit nu este o persoană de Sex Intermediar, ci un tip complet.

În această situaţie nu trebuie să ne mire dacă miturile, pentru a face deosebire între cei doi acizi nucleici, afirmă despre cel monocatenar (*ARN-viral*) că este „şchiop”. De asemenea, nu trebuie să ne mire că, din dorinţa de imitare a Dumnezeului androgin (*ARN dublu catenar*), la ritualul tribal de iniţiere a tinerilor se practica circumcizia[136], că la evrei şi musulmani se practică şi astăzi, sau că şamanii, călugării, preoţii, papii şi alţii poartă fustă. Şamanii purtau chiar şi două cupe metalice pentru simularea sânilor.

Din studiul literar al Lilianei Floria de la Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, intitulat „*Adam şi două Eve*”, publicat în „Journal of Romanian Literary Studies”, nr.6/2015 aflăm că au existat două creaţii feminine în Biblie: Lilith[137] şi Eva. Lilith (al doilea acid ribonucleic din virus) a fost creată egală a lui Adam, dispare în mod misterios pentru a face loc Evei. Dacă prima a fost creată independentă faţă de masculin, cealaltă va fi zămislită pentru a fi „mama celor vii” (deţinători de ARN viral).

Lilith are pilozitate excesivă la nivelul picioarelor şi o sexualitate debordantă, la fel ca a zeităților-demoni cu falusuri enorme ce simbolizau puterea lor impresionantă. Seducătoarea este reprezentată cu picioare de catâr, având pasiunea de a strangula bărbații, o putere de atracție magnetică şi capacitatea de a face vrăji. Ea aduce moarte și imoralitate, întruchipând trei dintre spaimele masculine: impotența, singurătatea și moartea prin absența progeniturii (*o descriere succintă a virusului*).

Dar din I Corinteni, cap. 15, aflăm că au existat şi doi Adami:
46. *De aceea este scris: "Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu." Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viaţă (de nemurire).*
47. *Omul cel dintâi este din pământ pământesc (băştinaş), omul cel de-al doilea este din cer (virus).*
49. *Şi după cum am purtat chipul celui pământesc (creat de ADN-ul celular) să purtăm şi chipul celui ceresc (creat de ARN-ul viral).*
40. ..... *dar alta este slava celor cereşti şi alta a celor pământeşti.*

În concluzie, cei doi acizi ribonucleici din virus sunt: unul exclusiv masculin şi celălalt exclusiv feminin. Ei se vor combina genetic cu cele două catene ale ADN-ului celular şi vor crea pe

136 Semnificaţiile religioase ale circumciziei sunt ideea bisexualităţii şi valoarea religioasă a sângelui. După părerea lui Winthuis, scopul este de a-l înzestra simbolic pe neofit cu un organ sexual feminin, astfel încît el să semene cu divinităţile care sînt întotdeauna bisexuate. Transformarea ritualică a novicelui în femeie în timpul iniţierii sale este un fenomen destul de răspîndit în multe zone culturale. În Africa, de exemplu, la Masai, Nandi, Nuba şi alte triburi, novicii sînt îmbrăcaţi ca fetele, iar în Africa de Sud, la Sotho, fetele care sînt iniţiate poartă veşminte bărbăteşti.

137 „Alfabetul lui Ben-Sira” este primul text cabalistic în care prima femeie a lui Adam este numită de către creator Lilith. Lilu (entitate masculină) și Lilitu (entitate feminină).

Homo Sapiens purtător de virus. Rolul acestuia este de regenerare, de reînnoire a virusului (Dumnezeu). De aceea unul din deziderатele religiilor şi a căilor spirituale este „*contopirea cu Dumnezeu*”.

MONSTRUOZITATEA

ADN-ul viral a creat oameni bisexuaţi, mari consumatori de sex în orice variantă.

Băştinaşilor (*cei care făceau sex doar în perioada rutului*) le-a atras atenţia comportamentul sexual ciudat al „străinilor” (*incestul*, *homosexualitatea*) şi i-a acuzat şi de crima de bestialitate, în sensul de raporturi sexuale între o fiinţă umană şi un animal, care au dat naştere unor amestecuri monstruoase de oameni şi animale (*Pasiphaë, soţia regelui Minos, în urma relaţiei cu taurul alb dăruit de Poseidon, naşte Minotaurul*); animalul însuşi va apărea ca un fel de avatar, o întrupare temporară ori o deghizare necesară reuşitei anumitor acţiuni necurate.

Rene Girard citează şi el un mit întâlnit în Canada, în preajma cercului polar, rezumat de Roger Bastide în volumul „*Ethnologie generale, l'Encyclopedie de la Pleiade*” (p.1065):

*O femeie (*ADN-ul celular*) întreţine raporturi cu un câine (*ARN-ul viral*) şi aduce pe lume şase căţei. Alungată de tribul său, se vede constrânsă să-şi procure singură hrana. Într-o zi, revenind din junglă, descoperă că respectivii căţei erau de fapt copii şi că îşi lepădau pieile de animal ori de câte ori ea pleca de-acasă. Se preface aşadar că pleacă şi, de îndată ce odraslele şi-au lepădat pieile, ea le confiscă, silindu-le să-şi păstreze definitiv identitatea umană (asta ne aminteşte de basmul românesc „Povestea porcului”).*

Aceste relaţii sexuale anormale sunt redate de Mircea Eliade într-un text de analiză a mitologiei greceşti astfel: „*eroii sunt androgini (Cecrops) sau îşi schimbă sexul (Tiresias) ori se travestesc în femei (Herakles). Sunt mai cu seamă şchiopi, chiori sau orbi. Cât priveşte comportamentul lor sexual, el este excesiv sau aberant: Herakles le fecundează într-o noapte pe cele cincizeci de fiice ale lui Thespios; Tezeu e renumit pentru numeroasele-i violuri (Elena, Ariadna etc), Ahile o răpeşte pe Stratonice. Eroii comit incesturi cu fiicele ori cu mamele lor şi masacrează din invidie, din furie sau adesea fără nici un motiv; îşi ucid chiar taţii, mamele sau rudele.*

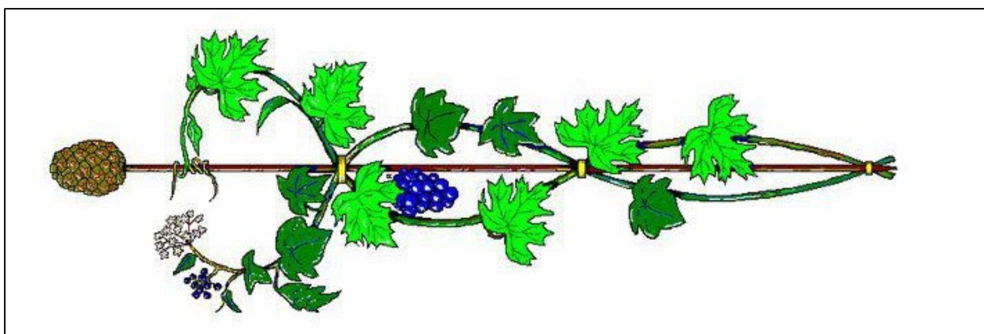
Aceleaşi relaţii, anormale pentru omul obişnuit (*considerat de iniţiaţi ca netrezit*), le vom întâlni în cartea „*Măgarul de aur*” a lui Apuleius, cât şi în ashramurile „magilor” Gurdjieff şi Osho unde se adună căutătorii Sinelui care, prin practicarea unor căi spirituale (tantra yoga, magie sexuală), urmăresc să activeze ARN-ul viral, scânteia divină din om, în vederea comuniunii cu divinitatea şi obţinerea nemuririi (*ARN-ul viral este practic nemuritor*).

Primatul sexului în această perioadă a istoriei este reflectat şi în răspândirea simbolurilor falice pe tot globul, iar obiceiul populaţiei okikayu din Africa orientală, descris de J. G. Frazer în „Creanga de aur”, de a căsători o fată tânără cu un zeu şarpe, ne demonstrează că este vorba de virus.

Ştiinţific aceste lucruri s-ar putea explica prin intrarea în următoarea fază de multiplicare a virusului şi anume „**integraza**”, când ARN-ul viral dublu catenar (deci un ADN fals) pătrunde în nucleu şi este integrat în ADN-ul celulei (*un incest dacă considerăm că virusul provine dintr-un spor bacterian*).

Şi H. Corneille Agrippa, în „*La magie naturelle*”, op. cit., pag. 65, spune că: „*Un intermediar este necesar pentru ca sufletele celeste să se poată uni cu corpurile grosolane, comunicându-le minunate proprietăţi şi virtuţi. Acest intermediar este Spiritul lumii pe care îl numim şi Chintesenţă (ARN viral), pentru că nu aparţine niciunuia dintre cele patru elemente, ci unui al cincilea (uracilul), superior celorlalte, diferit de celelalte*”.

Integraza apare ca un fel de „altoire” şi de aceea Dionysos conducător al orgiilor sexuale poartă în mână renumitul „**thyrs**” (*simbol al organului sexual în erecţie, iar conul de pin reprezentând „sămânţa”, dar şi simbolul nemuririi şi al iluminării*) înfăşurat în iederă (*simbol al ADN-ului celular)* şi viţă de vie rezultat al altoirii pe genomul iederii a genomului viral.

De aceea Androginul Huh („fără sfârșit“) este zeitatea eternității în Egiptul Antic, iar vinul este considerat „băutura nemuririi”. În mod obişnuit thyrsus-ul (*obiect regal de sprijin al unui rege orb*) este redat împreună cu o cupă de vin *kantharos* (*un alt simbol al Dionysos*), formând o combinație de sex masculin și feminin. Euripide a scris că din thyrsos picură mierea, albina[138] fiind un alt simbol al divinităţii.

Astfel putem explica legenda lui Lycurg fost legislator în Sparta. Semnificaţia numelui său este „*cel care alungă lupii*”, lupul[139] fiind şi el un simbol al divinităţii în perioada când virusul nu pătrunea în nucleu şi se multiplica doar în citoplasmă, comportându-se ca lupul, adică fura din celulă şi fugea.

Legenda spune că Lycurg a fost pedepsit de Dyonisos pentru că l-a alungat din regatul său, provocându-i nebunia ce a avut ca urmare uciderea propriului său fiu, pe care el l-a luat drept o viță de vie (virus), sau, după alţi autori, tăierea propriilor picioare, crezând că taie niște viță de vie (deci era conştient că este dual, rod al hierogamiei dintre celulă şi virus). Atunci când a făcut acest lucru, nebunia lui a încetat, dar țara a rămas stearpă, iar Dionysos a declarat că va rămâne așa până ce Lycurg va muri.

Acum putem înţelege şi simbolismul tăierii viţei de vie de către Burebista şi interzicerea vinului. Vroia să scape Dacia de influenţa virusului (a cultului lui Dionysos).

Şi Pentheus a păţit la fel pentru că s-a împotrivit lui Dionysos. Euripide povesteşte că regele Tebei, Cadmus, a abdicat din cauza vârstei înaintate în favoarea nepotului său Pentheus. Pentheus a interzis în curând cultul zeului Dionysos și nu a mai permis femeilor din Cadmeia să se alăture ritualurile sale.

Dionysos înfuriat, a convins pe mama lui Pentheus, pe mătuşile lui, împreună cu toate celelalte femei din Teba, să se grăbească la Muntele Cithaeron pentru a participa la orgia bahică ce se practica în cadrul misterelor sale.

Apoi, deghizat în femeie, a ademenit pe Pentheus să spioneze ritualurile Bachice și să vadă activitățile sexuale. Fetele lui Cadmus văzând-ul într-un copac și crezând ca este un animal (om sălbatic), l-au tras pe Pentheus jos și i-au rupt membrele (*ca parte a unui ritual cunoscut sub numele de sparagmos*). Unii spun că propria mamă a fost prima care l-a atacat, i-a rupt brațele și apoi capul.

---

138 Conform „Dicţionarului de simboluri” a lui Jean Chevalier, albina simbolizează la greci sufletul coborât în infern, dar şi sufletul ieşind din trup. Este simbol al învierii şi întruchipare a sufletului şi al cuvântului divin. Ea esenţializează în miere parfumul florilor. Este ca o fiinţă de foc. Conform „Dicţionarului de simboluri şi arhetipuri culturale” a lui Ivan Evseev, albina aducătoare de miere e considerată la multe popoare „sfântă" şi un fel de totem sau divinitate zoomorfă, solară şi pirică. Simbolizează hărnicia, truda, viaţa comunitară (roiul de albine), regalitatea, înţelepciunea, nemurirea sau renaşterea, inteligenţa, elocinţa, poezia, justiţia (are ac de împuns!), în foarte multe tradiţii culturale, inclusiv la români, e încarnarea sufletului celor drepţi.

139 Conform „Dicţionarului de simboluri şi arhetipuri culturale” a lui Ivan Evseev, simbolismul lupului comportă două feţe: una satanică şi feroce, alta benefică şi luminoasă. Pentru că vede în întuneric, e simbolul luminii, al soarelui şi al focului. În legendele, basmele şi credinţele româneşti lupul e un animal ambivalent. Este făcut de Diavol „dintr-un boţ de lut", dar acesta nu-l poate însufleţi decât apelând la ajutorul lui Dumnezeu, care îi dă viaţă şi îl asmute împotriva diavolului (Bîrlea, 1976, 254). Expresia „lupul îşi schimbă părul dar năravul ba !” exprimă perfect transcriptaza inversă, iar steagul dacilor – lup cu trup de balaur – are acelaşi simbolism.

Că a fost nevoie de schimbarea obiceiului sexual a băştinaşilor Terrei în vederea practicării sexului de plăcere, ceea ce permitea optimizarea procesului de multiplicare a virusului, reiese şi din poemul mesopotamian „*Epopea lui Ghilgameş*” ce redă ademenirea lui Enkidu (om sălbatic) cu ajutorul unei curtezane şi lupta acestuia cu regele Ghilgameş care tiraniza şi necinstea fetele Urukului.

James Frazer, în „Creanga de aur”, vol. 4, pg. 193 redă mai multe obiceiuri tribale care trădează aceste evenimente:

Astfel, indienii *mandan* celebrează primăvara izgonirea diavolului. Un bărbat vopsit cu negru, apărea din câmpie, intra în sat şi gonea şi speria femeile imitând mişcările de împerechere ale bivolului. În cele din urmă era alungat de femei cu fluierături, ocări, lovituri cu beţe şi împroşcături cu noroi.

Unele triburi indigene din Queensland-ul Central cred că o fiinţă primejdioasă numită Molonga se furişează în sat, ucigând bărbaţii şi necinstind femeile.

Toni Victor Moldovan explică în cartea sa şi rolul transformării băştinaşului ierbivor în carnivor, pentru coborârea vârstei de maturizare a fetelor în vederea procreării.

Satirii - demoni ai naturii, jumătate bărbaţi, jumătate fiare - au fost creaturi mitologice ce exprimă un aspect important al sexualităţii masculine; în tradiţiile clasice, satirii se caracterizau printr-un apetit sexual insaţiabil (fiind asociaţi de exemplu cu zeul Pan sau cu zeul Dyonisos, seducător al nimfelor), trădând trecerea de la Neanderthalienii - animale la Homo Sapiens – om.

Doctorul Ellis Silver a publicat o carte care se numește „*Nu ne-am născut pe Terra*”, în care provoacă cititorul printr-un text incitant, cu privire la teoria că oamenii sunt de origine extraterestră. În sprijinul acestei teorii, el aduce și câteva argumente.

Primul argument se referă la faptul că omul nu este adaptat la mediul în care trăiește. Femeile nasc foarte greu, mai mult, la naștere se produc accidente, semn că femeia nu este adaptată la un astfel de mediu. Comparativ cu animalele care nasc ușor și fără accidente, nașterea la femei are încă un anumit risc. Un al doilea argument pe care-l aduce este numărul mare de boli pe care omul le face și fragilitatea sa, în fața bolilor. La animale numărul bolilor este mult mai redus. Pielea noastră nu este adaptată la mediul în care trăim. Riscurile expunerii la soare sunt mult mai mari la om, comparativ cu animalele.

Un alt argument important este cel legat de viața și dezvoltarea speciei umane. De ce rasele umane sunt atât de diferite, dacă avem un strămoș comun? Cum au apărut civilizații misterioase, precum mayașii sau egiptenii și cum au dispărut? Cunoștințele lor evoluate despre univers, matematică, fizică, cum le putem explica?

O altă întrebare care se pune astăzi este de ce lipseşte părul de pe corpul uman, în timp ce antropoidele – conform teoriei evoluţioniste, din care noi evoluăm, îl au (deşi, paradoxal, în zona friguroasa din nord, ar fi fost foarte necesar).

Şi Josephus Flaviu scrie în Antichităţi iudaice, Cărţile I-X, trad. Ion Acsan, Ed. Hasefer, Bucureşti, 1999, p. 15, că: "Mulţi dintre îngerii Domnului, unindu-se cu femeile pământene, au zămislit feciori nelegitimi care dispreţuiau toate lucrurile drepte datorită încrederii în puterea lor".

CRIME ŞI AUTOSACRIFICII PRIMORDIALE

În multe mituri vechi este redată o crimă colectivă. Dar, din punctul nostru de vedere, poemul asiro-babilonian „*Enuma Eliş*”, este primul care redă crima primordială, răzvrătirea şi Ţapul ispăşitor. Crima primordială este descrisă în Tăbliţa I, prin uciderea zeului Apsu (*apa dulce*) şi întemniţarea sfetnicului său Mummu de către nepotul lor EA, magician şi înţelept.

Când zeul Apsu îi spune zeiţei Tiamat:

37. „Purtarea lor a devenit jignitoare pentru mine,
38. Ziua eu n-am linişte, noaptea nu pot să dorm;
39. Vreau să-i distrug, să termin cu purtările lor,

40. Ca liniştea să fie refăcută, să putem dormi".

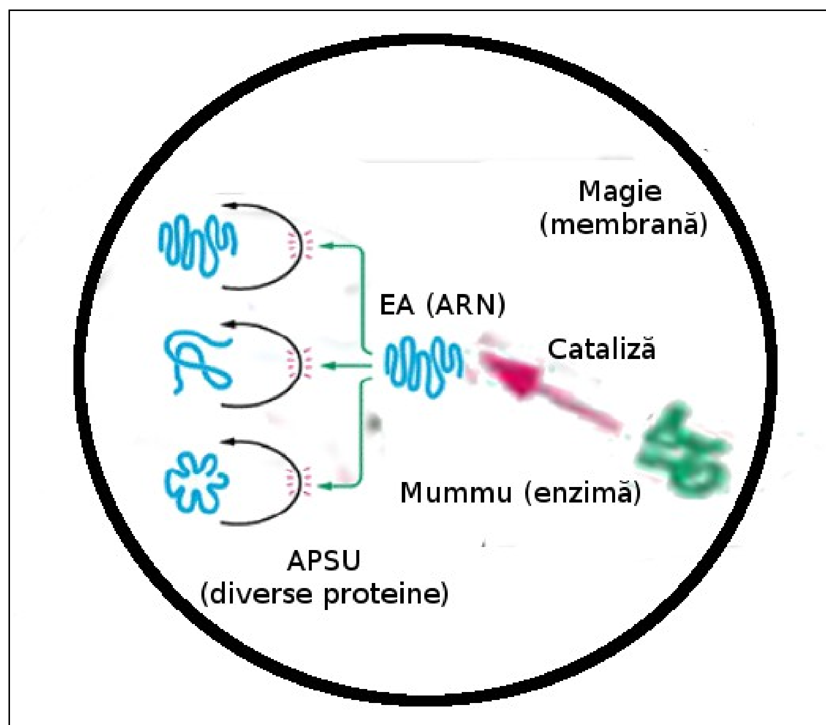
iar Mummu, *enzima primordială*, îl încurajează:

47. Mummu luă cuvîntul şi sfătui pe Apsu;
48. [...] şi răuvoitor fu sfatul lui Mummu:
49. „Da, tată, distruge purtarea lor jignitoare;

zeul EA, primul ARN, închide pe Apsu şi pe Mummu într-un cerc (membrană), construind astfel prima procariotă:

60. Ea cel priceput în toate, a înţeles planul lor.
61. El a întocmit cu măiestrie un cerc magic contra lui.

67. El i-a slăbit cingătoarea (şi) i-a scos tiara,
68. El i-a luat splendoarea şi a pus-(o) peste dânsul.
69. După ce l-a ferecat (astfel) pe Apsu, el l-a omorât.
70. Pe Mummu l-a legat şi a zăvorit (uşa) în faţa lui,
71. Deasupra lui Apsu şi-a aşezat locuinţa lui;

Căsătorindu-se cu Damchina, adică devenind primul ADN, vor da naştere lui Marduk, sporul bacterian, adică virusul primordial.

78. (Acolo) Ea (şi) Damkina, soţia lui, locuiesc în splendoare.
79. în camera soartei, în locuinţa destinelor,
80. A fost născut cel mai înţelept şi mai capabil dintre zei.
81. În inima lui Apsu a fost Marduk creat,
82. în inima lui Apsu s-a născut Marduk;
83. Cel care l-a născut pe el a fost Ea, tatăl lui;
84. Cea care l-a născut pe el a fost Damkina, mama sa.

În continuare aflăm că Marduk este bisexuat, ca Ianus cel cu două feţe, pentru că i s-a dăruit o dublă divinitate:

89. Când Ea, tatăl care L-a născut, l-a văzut pe el,
90. S-a bucurat, a radiat, inima i s-a umplut de bucurie.
91. L-a dăruit cu perfecţiune şi i-a dăruit o dublă divinitate,
92. Cu mult era deasupra lor, cu mult îi depăşea;

Marduk se perfecţionează prin asceză şi nemaiputându-se înmulţi atacă alte procariote (incest).

106. El a produs... şi aşezat vântul-vârtej,
107. El a întocmit torente şi a tulburat pe Tiamat.

114. Când el a creat împătritul vânt uscat,
115. Forţa ta a slăbit şi noi nu putem să fim liniştiţi.

Zeiţa Tiamat slăbită de atacurile virusului proiectează o procariotă care să poată lupta cu viruşii. În acest scop se căsătoreşte cu zeul Kingu pe care îl înzestrează cu multe puteri:

152. „Eu te-am consacrat, te-am făcut mare în sfatul zeilor,
153. Ţi-am dat toată puterea să sfătuieşti pe zei.
154. Cu adevărat tu eşti suprem, singurul meu soţ eşti tu!
155. Cuvintele tale vor fi mai presus de toţi Anunnakii".
156. Ea i-a înmânat tablele (listele) cu soarta, le-a fixat pe pieptul lui:
157. „Porunca ta să fie necontestată, [cuvîntul] tău să fie de neînlocuit.
158. Îndată ce Kingu a fost înălţat, s-a făcut stăpîn [pe rangul lui Anu],
159. [Ei au hotărît] soarta pentru zei, fiii ei:
160. „Cuvîntul vostru va face focul (adică virusul) să se stingă,
161. Va smeri pe „Arma cea puternică" aşa de tare în înconjurul (său) [anvelopa virusului]

Proiectele lui Tiamat ajung la cunoştinţa înţeleptului *Ea* care îl alertează pe Marduk.

96. Ea L-a chemat pe [Marduk] în locul său tăinuit,

Acesta acceptă să lupte cu noua procariotă cu condiţia ca lui să i se încredinţeze puterea de a hotărî destinele tuturor, acţiune descrisă în Tăbliţa III:

127. Cuvîntul meu şi nu al vostru să hotărască destinele;
128. Tot ceea ce eu creez să rămînă neschimbat,
129. Rostirea buzelor mele să nu fie înlocuită, nici schimbată

În Tăbliţa IV se descrie cum ajunge Marduk cel mai perfecţionat virus.

1. Ei i-au ridicat lui un turn princiar [capsida],
2. în faţa părinţilor, el s-a aşezat, prezidând:
3. „Tu eşti cel mai onorat dintre marii zei,
4. Hotărârea ta să n-aibă egal, porunca ta [ca] a lui Anu.
5. Marduk, tu eşti cel mai onorat dintre zeii cei mari,

6. Hotărârea ta este necontestată, cuvântul tău este Anu.
7. Din ziua de azi, porunca ta nu va fi schimbată,
8. înălţarea şi coborârea (cuiva) vor fi în mâna ta.
9. Spusele tale trebuie să fie de nezdruncinat, poruncile tale măreţe.
10. Nici unul dintre zei să nu încalce prerogativele tale.

Tot acum l-au înzestrat pe Marduk cu puterea de a-şi destrăma anvelopa şi de a o reface la loc:

21. „Hotărârea ta, Stăpîne, este supremă printre zei.
22. N-ai decât să ordoni a nimici ori a crea şi va fi.
23. Deschide-ţi gura: veşmântul [anvelopa] va fi distrus.
24. Vorbeşte a doua oară: veşmântul va fi refăcut.
25. El porunci din gură şi veşmântul a fost nimicit".
26. El porunci a doua oară şi veşmântul a fost refăcut.
27. Când zeii, părinţii lui, văzură puterea cuvântului său,
28. Plini de bucurie, l-au omagiat: „Marduk e rege".
29. îi dăruiră un sceptru, un tron şi un veşmânt regal;
30. îi adăugară o armă fără egal să lovească pe vrăjmaş (zicând):
31. ..Mergi şi curmă viaţa lui Tiamat;

În plus el îşi adăugă forţa atracţiei sexuale:

40. Cu o flacără arzătoare el îşi umple corpul.

Lupta începe şi victorios, Marduk va transforma noua procariotă în prima celulă cu nucleu, faptă descrisă în Tăbliţa IV şi V :

137. Ca pe o scoică el o împărţi în două:
138. Jumătate o ridică în sus, formînd plafonul cerului [citoschelet];
139. Trase în jos zăvorul şi puse gardieni.
140. El le ordonă să nu lase apele să scape.
141. El străbătu cerul şi examina locurile.
142. El fixă cartierul lui Apsu, locuinţa lui Nudimmud.
143. Stăpînul măsură dimensiunile lui Apsu.
144. Stabili Eşarra [nucleu], locuinţa cea mare, asemenea lui;
145. Marea locuinţă Eşarra, ce el o făcu cer;
146. Aici să-şi ia locul Anu, Enlil şi Ea.

Apoi, Marduk îi comunică zeului Ea[140] că s-a hotărât să-l creeze pe OM ca slujitor al zeilor şi totodată să-i împartă pe aceştea din urmă în două tabere, acţiune descrisă în Tăbliţa VI:

3. Deschizându-şi gura, s-a adresat lui Ea,
4. împărtăşindu-i planul, plămădit în inima sa:
5. „Sânge vreau să se adune, să ia fiinţă oasele,
6. Voiesc să-l fac pe Lullu, „om" este numele lui.

140 Făcând oamenii, la porunca lui Marduk, din sângele zeului sacrificat Kingu (uzurpatorul funcţiei lui Apsu), zeul antropogonic şi sapienţial Ea introduce (în simbolul impus de teologia babiloniană) părticica divină în om; sacrificarea lui Kingu în opera antropogonică (cf. miturile creaţiei din India vedică, America precolumbiană etc.) are semnificaţia aruncării păcatelor divine şi umane asupra lui, ca ţap ispăşitor.

7. Da, vreau să-l creez pe Lullu, pe om.
8. El va sluji pe zei, ca ei să se odihnească;
9. De altfel şi calea zeilor o voi orândui eu bine.
10. Deşi egal onoraţi, în două tabere vor fi împărţiţi"

Zeul EA, dădu poruncă: «*Să fie jertfit unul singur dintre zei, să fie nimicit [numai] el, spre a se întemeia omenirea! Unească-se deci marii zei, iar vinovatul să fie jertfit, ca să rămână în fiinţă ceilalţi!*» şi ucide pe zeul Kingu şi cu sîngele său zideşte pe oameni. Astfel, prin sacrificarea zeului Kingu, ceilalţi vor fi izbăviţi de păcatul de a se fi răsculat, iar sacrificatul va deveni primul Ţap ispăşitor din istoria viului. Aşadar omul cuprinde în el, încă de la naştere, păcatul răzvrătirii. Oamenii vor fi numiţi „Capete Negre”[141] şi vor fi păstoriţi de Marduk chiar dacă aceştia pot opta în credinţa lor în favoarea unor zei din tabere diferite.

În final, construirea de către Marduk a Arcului[142] cu cele trei nume: «Fie el Odrasla!», «Atingă-şi ţinta» şi «Steaua Arcului» s-a stabilit şi modul de multiplicare a virusului: decapsidare, multiplicare şi asamblare:

Apoi: Marduk îşi ciopli un arc şi drept armă şi-l hărăzi, încercă săgeata[143], întinse coarda.

Acest model: *crimă, revoltă* şi *pedeapsă* vor fi folosite în evenimentele care marchează salturi decisive în evoluţia virusului. S-a văzut că zeii olimpieni ai Greciei clasice nu mai sunt nişte victime, dar continuă să comită majoritatea crimelor stereotipe care, în alte mitologii, îndreptăţesc trimiterea la moarte a făptaşului.

Celelalte legende, ca cea amerindiană cu Tecuciztecatl şi Nanauatzin, sau cea scandinavă cu zeul Baldr şi Loki nu fac decât să lumineze şi alte aspecte ale modului în care a fost creată celula şi virusul sau sunt sinteze ale clonării virusului:

Astfel, când Zeii se adună într-un loc numit Teotihuacan [...] şi se întreabă unii pe alţii: „*Cine va fi însărcinat să lumineze lumea?"* şi un zeu pe nume Tecuciztecatl răspunde*: „Eu îmi iau sarcina să o luminez.",* se creează ADNul celulei eucariote. Când zeii vorbind pentru a doua oară întreabă: *„Şi mai cine altcineva?",* şi uitându-se apoi unii la alţii căutând să afle cine va fi acela, şi pentru că nici unul nu îndrăznea să se ofere spre a îndeplini o asemenea treabă; toţi se temeau şi se scuzau, au ales pe unul de care nimeni nu ţinea seamă şi era acoperit de „bubas” (pustule)*: „Tu să fii acela, micule buboso".* El s-a supus de bunăvoie şi a răspuns*: „Primesc porunca voastră ca pe o favoare......”.*

După 4 zile de penitenţă, când zeii au văzut că Tecucizecatl se codea, se adresară lui Nanauatzin (aşa îl chema pe buboso), spunându-i*: „Hai, Nanauatzin, e rândul tău*."

Abia ce şi-au sfârşit ei vorba, că zeul îşi adună toate puterile, închise ochii, îşi luă avânt şi se aruncă în foc. Şi de îndată începu să trosnească asemenea unui obiect din care muşcă focul.

Văzând acestea, Tecuciztecatl îşi luă la rându-i avânt şi se aruncă în flăcări.

Povestea spune că o dată cu el a intrat în vatră şi un vultur care s-a ars şi de aceea această pasăre are acum penele negricioase şi că a fost urmat de un tigru, ce numai s-a pârlit, aşa că blana îi este vârstată în alb şi în negru, este o aluzie la virusul care intră în celulă ca un vultur şi se comportă aici ca un tigru.

---

141 Capetele Negre (în Sumer, apoi în toată Mesopotamia), este numele oamenilor de rând, mai ales păstorii şi ţăranii. Rene Guenon ne spune în cartea sa „Simboluri ale ştiinţei sacre” că această denumire are un sens mult mai ascuns, acela de flacără, de starea principială a nonmanifestării, de Centru din care va iradia lumina.

142 Conform „Dicţionarului de simboluri” a lui Jean Chevalier, arcul are un simbol sexual. Săgeata se identifică cu fulgerul, cu străfulgerarea de lumină care risipeşte tenebrele, este un simbol al cunoaşterii. În Upanishade, silaba OM este arcul care lansează săgeata EU-lui spre ţinta Brahma cu care se uneşte. Arcul este şi un simbol al destinului. Este atributul celor care păstoresc popoare.

143 O predică a lui Origene îl numeşte pe Dumnezeu arcaş. În sens mistic, înseamnă căutarea unirii cu divinitatea. Săgeata se identifică cu arcaşul şi cu ajutorul ei se aruncă asupra prăzii.

Mitul lui Baldur se referă la un alt stadiu de evoluţie a virusului:

Astfel, Baldr e cel mai bun dintre toţi zeii, nu are nici un defect, e plin de virtuţi de tot felul şi incapabil de violenţă [*este ADN-ul celular*]. Vise neliniştitoare îl avertizează că asupra lui pluteşte o primejdie de moarte. Le împărtăşeşte această îngrijorare confraţilor săi, Aesir, care decid „*să ceară protejarea lui Baldr contra oricărui pericol”*. Pentru a obţine acest rezultat, Frigg, mama zeului, le pune pe toate elementele însufleţite şi neînsufleţite - foc, apă, metale, pietre, pământ, pădure, boli, patrupede, păsări, şerpi [...] - să jure că nu-i vor face nici un rău. Protejat astfel de toată lumea, Baldr se distrează jucând împreună cu Aesir un joc surprinzător. Aceştia aruncă în el cu tot felul de proiectile, îl împung cu săbiile, dar Baldr rămâne teafăr.

Tricksterul scandinav Loki [...], deghizat în femeie, o descoase pe Frigg dacă jurământul universal privind protejarea lui Baldr contra oricărui pericol nu comportă nici o excepţie. Şi află de la Frigg că o tânără mlădiţă de lemn numită *mistilleinn* (vâsc[144]) [ARN viral] i se păruse atât de crudă, încât n-o mai pusese să jure.

Înarmat cu o crenguţă de vâsc, Loki se întoarce la locul sacru unde se desfăşoară jocul şi i-o dă fratelui orb al lui Baldr, Hohr, care până atunci se abţinuse să-şi lovească fratele pentru că nu îl vedea, însă Loki îi dirijează mâna spre victimă, care moare asasinată de o simplă crenguţă de vâsc [virus].

Şi aşa, perfidia lui Loki anulează efectul măsurilor luate de zei pentru a-1 „proteja" pe Baldr de orice violenţă.

Aflăm din „*Dicţionarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier că într-un episod al mitologiei irlandeze că în timpurile vechi s-a scăpat de acest virus. Când zeiţa războiului Bodb (cioară), de ciudă că nu este iubită de eroul Cuchulainn, coboară metamorfozat în anghilă (*ţipar-ARN viral*) în vadul râului unde acesta se lupta cu irlandezii şi i se încolăceşte în jurul piciorului (*simbol a unei catene ARN*), Cuchulainn o smulge cu violenţă şi o izbeşte de o stâncă (*simbol al virusului*). De reţinut este şi faptul că anghila are şi o conotaţie sexuală, iar în Egiptul antic era un simbol al apariţiei primordiale a soarelui înălţându-se din ape.

Eroul prin eminenţă al textelor vedice era Indra, zeul forţei şi al războiului; el a trebuit să lupte cu demonul Vrtra şi cu monstrul tricefal pentru a salva zeii şi lumea de la pieire, deoarece prin uciderea lor au fost recăpătate apele fertilizante pe care aceştia le zăvorâseră în adâncul pământului. Vrtra şi monstrul tricefal aveau rang de brahmani, şi oricât de legitimă ar fi fost fapta lui Indra, el a săvârşit prin uciderea lor marele păcat al brahmanicidului. Hulit de toate fiinţele care îi strigau în faţă crima lui, spre a se descărca de cumplita ei greutate, Indra s-a rugat pe rând de pământ, de arbori şi de femei să-i ia o parte din păcat asupra lor: de atunci există pe lume pământuri deşerte şi crăpate, de atunci curge răşina din coaja crăpată a pomilor şi şângele menstrual al femeilor.

Vlăguit prin păcat de toată forţa lui magică şi războinică, el însuşi, zeul forţei, redus la dimensiunea unui atom, ajuns cea mai neputincioasă între fiinţe, a trebuit să stea ascuns, ghemuit în tulpina unui lotus (ARN) timp de un an, cât dura ispăşirea (replicarea), într-o stare vecină cu moartea.

---

144 Vâscul este o plantă parazită, care creşte hrănindu-se din seva diferiților copaci. Pliniu spune că la popoarele celtice era considerata de către druizi ca o planta de sorginte divina, căzută din cer (virus), că s-a lăsat pe stejar (ADN celular) de săgeata unui fulger.

În nota de la pg. 236 a „Istoriei credinţelor şi ideilor religioase”, vol. 1, Mircea Eliade spune: ”*Vratya purtau un turban, erau îmbrăcaţi în negru şi îşi aruncau pe umeri două piei de berbec, una neagră şi alta albă (inserare în ADN-ul celular); ca însemn aveau un baston ascuţit (ARN viral); o podoabă în jurul gâtului şi un arc neâncordat (încă nu începuse replicarea). Aduceau sacrificii într-un car tras de un cal şi un catâr. În timpul ritualului solstiţial, un* ***magadha*** *(cantor) sau* ***brahmacarin*** *(elev) se împreuna ritualic cu o prostituată. Toate acestea au început din momentul în care virusul simbolizat de zeul Agni a trecut de la faza de înmulţire exacerbată (Dumnezeu a zis: merge-ţi şi înmulţiţi-vă, simbolismul calului) la asceză şi împreunare fără risipire de sămânţă precursoare a tantrăi yoga (împreunarea prin hierogamie a devenit în religie păcat, sacrificarea calului)*”.

Există „zvonuri” răzleţe pe marginea tradiţiei iudaice, potrivit cărora Moise ar fi fost şi el un exemplu de ţap ispăşitor, o victimă a unei crime colective. Bâlbâială lui reprezintă un însemn victimar. Există în el urme de culpabilitate mitică precum uciderea egipteanului şi cele zece plăgi din Egipt, greşeli ce atrag interdicţia de a intra pe Pământul făgăduinţei.

Există de asemenea, un fapt extrem de semnificativ, o încercare de a-l arunca pe Isus din înaltul unei faleze, pentru că există două moduri de ucidere rituală: căderea din înaltul falezei şi lapidarea. De ce căderea din înaltul falezei ? Pentru că simulează plonjonul ARN-ului viral, de pe capsidă, în citoplasma celulei. De ce lapidare, adică omorâre cu pietre ? Fiindcă prin acest gest se înapoiază virusului fragmentul primit de om la naştere.

Scena se petrece la Nazaret. Isus e rău primit în oraşul copilăriei sale; nu poate face acolo nici un miracol. Predica rostită în sinagogă îi scandalizează pe ascultătorii săi. Părăseşte locul fără probleme, deşi Luca e singurul dintre evanghelişti care ne spune altceva:

Şi toţi, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie. Şi sculându-se, L-au scos afară din cetate şi L-au dus până pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie; iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus (Le 4. 28-30).

Nu mai este necesar să ne punem întrebarea de ce Luca înzestrează Nazaretul cu o faleză în realitate inexistentă !

Şi alte surse sugerează crime colective, de exemplu, că Zarathustra a murit asasinat de membrii, deghizaţi în lupi, ai uneia dintre acele grupări rituale a căror violenţă sacrificială el o combătuse.

Biblia se referă la o altă crimă petrecută ca efect al integrării virusului în ADN-ul celulei, redată prin conflictul dintre Cain şi Abel, renumiţii fraţi din literatura biblică.

Cain a fost primul fiu al lui ADAM şi EVA. Conform Genezei, într-o zi, atât el, cât și fratele său Abel, au adus o jertfă lui Dumnezeu. Abel a adus un miel, pentru că era păstor, iar Cain, pentru că se ocupa cu agricultura, a jertfit din roadele pământului. Dumnezeu nu a privit cu bunăvoință la jertfa lui Cain, nu atât datorită jertfei, cât datorită caracterului său și astfel Cain, orbit de gelozie l-a ucis pe Abel cu o piatră.

10.Şi a zis Domnul: "Ce-ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă spre Mine din pământ.
12.Când vei munci pământul, el nu-ţi va mai da puterea lui; rătăcitor vei fi şi fugar pe pământ!"

Dumnezeu îi oferă un semn de protecție, astfel încât chiar dacă cineva l-ar ucide, Cain ar fi răzbunat de 7 ori. Această scenă este de fapt o descriere personificată a integrării monocatenei ARN-ului viral în ADN-ul celular, iar consecinţele sunt demonstrate de descoperirile ştiinţei.

În urma unor cercetări asupra genomului uman s-a aflat întâi că oamenii din Asia au în medie mai mult genom neanderthalian decât cei din Europa, iar africanii nu au deloc. Deci Europenii, sunt cu toţii, într-un anumit sens, (şi) descendenţi ai omului de Neanderthal. Apoi,

analizându-se porţiunile din genomul uman unde varianta neanderthaliană lipseşte cu desăvârşire, s-a observat că cromozomul X, unul dintre cromozomii sexului, nu are descendenţă neanderthaliană care sugerează un fenomen biologic numit sterilitate hibridă. Când două organisme au o rudenie îndepărtată, genele legate de fertilitate moştenite pe cromozomul X interacţionează slab cu alte gene din genom. Interferenţa dintre perechile de gene poate cauza infertilitatea masculilor, care au doar un singur cromozom X. Acest lucru se întâmplă când populaţiile nu mai sunt chiar atât de apropiate genetic.

Asta, combinată cu poliandria[145], înseamnă că *Homo sapiens* (din care facem şi noi parte), au produs, practic, primul mare genocid din istoria umanităţii. Pe măsură ce numărul acestora creştea în progresie geometrică sub protecţia virusului, în acelaşi ritm erau distruşi băştinaşii:

24. *Cain va fi răzbunat de şapte ori (la un Homo sapiens erau ucişi 7 Neanderthalieni) iar Lameh de şaptezeci de ori câte şapt*e (Facerea, cap. 4).

Astfel Homo Sapiens - pelasgul, conform Eschyl, este îndreptăţit să spună către Danau următoarele cuvinte: «*Eu sunt Pelasg, fiul vechiului Pământean, a celui născut din pământ (a băştinaşului)*».

MAGIA

Despre magie au scris mulţi, printre ei numărându-se: James Frazer, Jean Servier, H. Hubert, Arnold Van Gennep, M. Mauss, etc.

De exemplu, Arnold Van Gennep, în lucrarea sa „*Les rites du passage*” (1909), tratează fenomenul magico-religios ca pe un ansamblu indivizibil în care trebuie distins, după părerea lui, un aspect teoretic: religia, şi un aspect practic: magia. Modul de producere a magiei este ascuns.

Magii sunt consideraţi ca deţinători ai unei vaste cunoaşteri. Ei pot avea cunoştinţele unui matematician, a unui astronom, fizician, chimist, botanist, biolog, pentru că sunt singurii care deţin planul unei sinteze pe care-l numesc Filosofie ocultă sau Magie. Este admis că aceşti indivizi pot fi recunoscuţi după anumite particularităţi fizice - mergând de la o extremă urâţenie la o prea mare frumuseţe - chiar după trăsături comportamentale, variabile de la o cultură la alta.

După cum a semnalat primul, Desparmet („*Le mal magique*”, pag. 221): “*Există în străfundul organismului uman o putere parazită, ca un alt organism invizibil care, amestecat inseparabil cu al nostru, este totuşi distinct. Acest străin misterios nu pare să se nască odată cu noi, el nu-şi face simţită prezenţa în orice moment şi nici în toate perioadele vieţii... el poate evita copilăria şi poate, de asemenea, cel mai adesea, să părăsească bătrâneţea...” “... el nu se strecoară în noi decât la pubertate, şi atunci, şi în timpul vieţii adulte, invadează atât de bine fiinţa noastră încât o supune şi o tiranizează*” (op. cit., pag. 222).

Alistair Crowley, se spune în „*Cei trei magi periculoşi*”, pg. 81, că a definit magia ca „*ştiinţa şi arta de a face ca o schimbare să aibă loc în conformitate cu Voinţa* (cu ARN-ul)”. Bronislaw Malinowski afirmă că există convingerea că doar printr-o transmisie absolut nemodificată, imaculată ea îşi păstrează eficienţa. Cea mai mică alterare a schemei originare i-ar fi fatală.

J. G. Frazer, în *Creanga de aur*, spune că logica oricărei magii se reduce la două legi: a similarităţii (*imiţi fazele apariţiei vieţii şi multiplicării virusului ordonezi din nou lumea*) şi a principiului contagiunii (*după integrază fragmentele de virus rămân în contact cu virusul iniţial*).

Noi nu confundăm vrăjitoria cu magia, bazându-ne pe spusele lui Gurdjieff după accidentul de maşină care era cât pe ce să-i pună capăt zilelor. El a declarat („*Cei trei magi periculoşi*” de M.T. Mistlberger, pg. 230) că: *există o manifestare a unui tip de forţă care se opune trezirii conştiinţei în lume, o forţă numită TZVARNOHARNO şi că dacă apare ceva care perturbă echilibrul universului,*

145 Se omora orice copil femelă care se năştea înaintea copilului mascul.

aceasta se opune similar modului în care bacteriile şi viruşii din corp sunt atacaţi de anticorpi sau leucocite. Aproape toate tradiţiile de înţelepciune sunt de acord că nu te poţi juca cu aceşti anticorpi şi că au o inventivitate nesfârşită de a deturna acţiunile virusului şi mai ales sânt maeştri în coptarea ideilor spirituale şi folosirea lor pentru propriile planuri. Gnosticii personifică aceste forţe care împiedică orice tentativă de trezire[146] *cu numele ARCHONI.*

De exemplu, în „*Biologia credinţei*”, Bruce Lipton spune că atunci când virusul pojarului infectează un copil, este chemată o celulă imună nematurizată, pentru a crea o proteină anticorp care să asigure protecţia împotriva acelui virus. În acest proces, celula trebuie să creeze o genă nouă, care să servească drept model pentru producerea proteinei-anticorp împotriva virusului pojarului. Primul pas în generarea unei gene specifice de anticorp împotriva virusului pojarului apare în nucleul celulelor imune imature. Printre genele lor se află un număr foarte mare de segmente de ADN, care codifică bucăţi de proteine cu forme unice. Prin asamblarea şi recombinarea aleatoare a acestor segmente de ADN, celulele imune creează o gamă vastă de gene diferite, fiecare furnizând o proteină-anticorp, cu o formă unică. Atunci când o celulă imună imatură produce o proteină-anticorp care se potriveşte fizic „îndeaproape" cu virusul invadator al pojarului, ea este activată.

Celulele activate folosesc un mecanism uimitor, numit maturarea de afinitate, care îi permite celulei să „ajusteze” perfect forma finală a proteinei sale anticorp, astfel încât ea să devină complementul perfect al virusului invadator de pojar. [Li, ş.a, 2003; Adams, ş.a., 2003). Folosind un proces numit hipermutaţia somatică, celulele imune activate fac sute de copii ale genei lor anticorp iniţiale. Totuşi, fiecare nouă versiune a genei are o uşoară mutaţie, astfel că ea va codifica o proteină-anticorp de o formă uşor diferită. Celula alege varianta de genă care produce anticorpul ce se potriveşte cel mai bine. Această versiune aleasă a genei trece şi ea prin mai multe cicluri de hipermutaţie somatică, prin care forma anticorpului este sculptată în continuare, pentru a deveni un complement fizic „perfect” pentru virusul de pojar. [Wu, ş.a., 2003; Blanden şi Steele 1998; Diaz şi Casali 2002; Gearhart 2002].

Atunci când anticorpul astfel finisat se fixează de virus, el inactivează invadatorul şi îl marchează pentru a fi distrus, protejând astfel copilul de ravagiile pojarului.

Ne gândim că un rol asemănător îl joacă sectele religioase, având în vedere că noi credem că elementele necesare asamblării anvelopei virusului provin dintre credincioşi. Controversa existentă între grupul format de evrei, creştinii şi musulmanii, care susţin că este suficientă credinţa pentru ca după moarte să se ajungă în Paradis şi grupul format de cabalişti, gnostici şi sufiţi, cum că asigurarea Paradisului trebuie pregătită încă din timpul vieţii prin practicarea unei căi spirituale, fiind astfel rezolvată, şi unii şi ceilalţi au dreptate, diferenţa constând doar în ierarhia ocupată în corpul virusului, unii în anvelopă, ceilalţi în capsidă.

Revenind, vrăjitoria este o acţiune a anticorpilor, reprezentaţi mai ales prin femei, împotriva oamenilor posesori a unui frgment de virus suficient de mare pentru a fi consideraţi periculoşi. De aceea Biserica, prin intermediul Inchiziţiei, a dus o luptă necruţătoare împotriva vrăjitoarelor. Vrăjitorii utilizează a doua lege a magiei.

Deoarece finalizarea asamblării unui virus are caracteristicile unui final de ciclu, a unei apocalipse, fiind însoţită de molime devastatoare, era necesară (după cum spune Mircea Eliade în „*Naşteri mistice*”): *repetiţia simbolică a creaţiei, reactualizarea evenimentelor primordiale, reactivarea forţelor sacre care s-au manifestat atunci pentru prima oară. După repetarea gesturilor săvârşite de zei pentru pentru prima dată în illo tempore, societatea şi întreg cosmosul devin pure, puternice, eficiente, cu toate posibilităţile intacte*.

Ca urmare, noi considerăm ceremonia Ţapului Ispăşitor ca fiind un act de magie, prin care se aplică prima lege identificată de Frazer, că similarul produce similarul, urmărindu-se o nouă ordonare a lumii sau măcar silirea virusului să opereze în altă parte.

---

146 Ştiinţele tradiţionale susţin că oamenii nu sunt treji şi că numai prin urmarea unei căi spirituale, sau sub acţiunea unei iluminări mistice, se pot trezi.

Pentru a argumenta această idee vom reda mai jos descrierea mai multor ceremonii a Ţapului Ispăşitor descrise de James Frazer în „*Creanga de Aur*”, vol. 4, pg. 218, 227, 229, 233).

În Tibet:

- cârmuitorului (*ADN-ul celular*) i se ia conducerea şi un călugăr, intitulat Jalno (*virusul tată*), preia postul, simbolizat de un toiag de argint, contra unei mari oferte de bani.
- autoritatea exercitată de acest călugăr este cât mai arbitrară cu putinţă, obţinând un profit de zece ori mai mare decât oferta.
- lucrătorii (*enzimele celulei*) sunt nevoiţi să plece şi locul le este luat de clerici (*enzimele virusului*) cărându-şi cărţile de rugăciune. Sunt atât de mulţi, încât din cauza lor domneşte o dezordine şi o zăpăceală de nedescris.
- începe o bătălie uriaşă între cetele de călugări (*mimarea luptei dintre nemuritori şi muritori, sau cum spune Rene Girard: dispariţia diferenţierii, totemurile albe şi negre pierzându-şi rostul*)
- după 24 de zile puterea lui Jalno încetează, dar după 10 zile revine la putere şi acţionează şi mai arbitrar.
- Preoţii încep să-l roage pe Dumnezeu să-i apere de noi îmbolnăviri şi-i sacrifică, drept răsplată, un om. Acesta, numit Regele Anilor (*virusul reînnoit*), are faţa vopsită jumătate în alb şi jumătate în negru (*simbol al androginiei*), poartă o haină din piele de animal sub braţ (*simbol al anvelopei cu ţepi a virusului*), scutură o coadă neagră de iac (*simbol al ARN-ului viral incomplet*) pe deasupra trecătorilor pentru a le prelua nenorocul (*fragmentul de ARN-viral aflat în posesia acestora*).
- În a zecea zi, cetele îi reproşează lui Jalno că i-a învăţat greşit că ceea ce percep cu cele cinci simţuri (*lumea materială*) este iluzie. Pentru împăcare Jalno propune o tragere la sorţi între el şi Ţapul Ispăşitor. Rezultatul este întotdeauna în favoarea lui Jalno, pentru că zarurile sunt măsluite, cele ale Regelui Anilor având numai cifra unu, iar ale lui Jalno numai cifra şase.
- Regele Anilor îngrozit fuge pe un cal alb, însoţit de un câine alb, o pasăre albă şi altele. Alungat din oraş, este închis timp de şapte zile (*etapele multiplicării virusului*) într-o cameră a spaimelor (*celula*), înconjurat de imagini monstruoase de diavoli, şerpi uriaşi şi animale sălbatice. Apoi este obligat să trăiască o perioadă într-o vizuină strâmtă (*capsida virusului*). Dacă moare înaintea scurgerii celor 7 zile, poporul consideră că este un semn rău prevestitor.

Conţinutul real al ceremonialului nu apare de la sine, el are un sens şi este inspirat de fapte reale. Jalno (*virusul matur*) plăteşte mult pentru a juca rolul de zeu câteva săptămâni, iar Regele Anilor (*ARN-ul viral*) are la dispoziţie 7 zile pentru a-şi atinge scopul (*multiplicarea*).

În Roma antică:

La fiecare început de an (1 martie), un om îmbrăcat în piei de animal (*simbolizând anvelopa*), denumit Mamurius Veturius (*Bătrânul Marte, adică bătrânul virus*), era bătut (*adică se mimează suferinţa acestuia în timpul parcurgerii etapelor de clonare*) şi alungat (*ca Ţap Ispăşitor, după asamblare*) din oraş (*celulă*), încărcat cu toate relele poporului (*fragmentele de virus*). Nu trebuie uitat că zeului Marte i se sacrifica un cal (*calul reprezintă accelerarea procesului metabolic al celulei*) pentru ca secerişul (*recolta de viruşi*) să fie bogat.

În Grecia antică:

În colonia grecească Marsilia un om din sărăcime, după ce era întreţinut un an întreg pe cheltuiala statului, era încărcat prin rugăciuni cu nenorocirile oraşului (*fragmentele de virus deţinute de oameni*), alungat din oraş şi omorât cu pietre (*simbol al virusului care este piatră*).

La Atena existau fiinţe degradate întreţinute de stat şi sacrificate când foametea se abătea asupra oraşului astfel. Se luau două viitoare victime (*un bărbat şi o femeie, adică cei doi acizi ribonucleici din virus*), li se punea în jurul gâtului un colan de smochine negre la una şi unul de

smochine albe la cealaltă, erau purtate prin tot oraşul şi omorâte prin lapidare (cu fragmentele de virus deţinute de om transformate în pietre) dincolo de ziduri.

În oraşul Abdera din Tracia, cetăţeanul ales ca Ţap Ispăşitor (un fel de Isus Hristos) era omorât cu pietre după ce înainte cu şase zile era excomunicat, pentru ca numai el să poarte păcatele poporului (*simbol al fragmentelor de virus*).

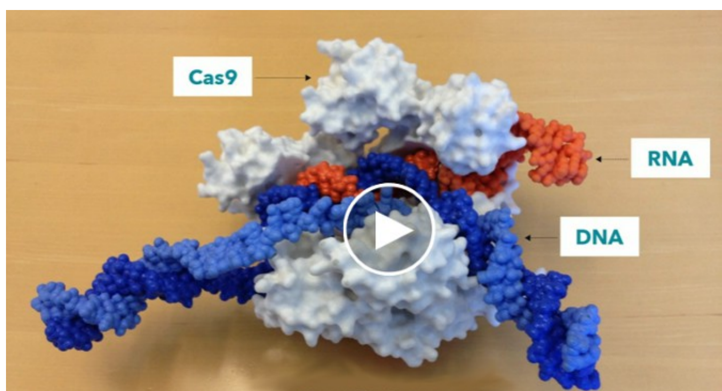
Leucadienii sacrificau de ziua lui Apollo (*un alt virus tată*) un Ţap ispășitor în persoana unui ucigaş (*aluzie la crima primordială*), aruncându-l în mare (*simbol al celulei*) de pe stânca Îndrăgostiţilor (la decapsidarea virusului, dar şi aluzie la hierogamia sacră), rostindu-se uneori „*fii tu necurăţenia de care ne lepădăm*".

Grecii din Asia Mică, când bântuia ciuma (morţi multe necesare asamblării), alegeau ca Ţap ispășitor un schilod, sau un pocit (*aluzie la virusul androgin şi numai cu o catenă ARN*) pe care îl încărcau cu toate nenorocirile (*fragmente de virus*) care copleşeau comunitatea, îi dădeau să mănânce smochine uscate (*aluzie la virus care este lipsit de apă*) şi apoi îl loveau de 7 ori peste organele genitale cu ramuri de smochin sălbatic (*identice cu iedera lui Dionysos*). Frazer spune că era lovit astfel pentru a se elibera, de orice piedică, puterile de reproducere (*cantitatea de viruşi trebuia să fie cât mai mare*). În final, victima era arsă pe rug şi cenuşa aruncată în mare (*simbolismul păsării Phoenix*). De reţinut şi observaţia lui W. R. Paton că Ţapii ispăşitori reprezentau spiritul smochinului (*al virusului*). Astfel în Grecia şi Asia Mică se practica „caprificarea", adică o fecundare artificială a smochinilor cultivaţi prin atârnarea unor tulpini de smochini sălbatici între ramurile lor (*la fel ca iedera şi viţa de vie a lui Dionysos*). Atârnarea smochinelor albe în jurul gâtului victimei bărbat şi a celor negre în jurul gâtului victimei femeie, era o aplicare a legii magiei imitative pentru favorizarea fecundării. Caprificarea este de fapt o căsătorie între smochinul mascul şi smochinul femelă.

Există tradiţii care trădează eforturile depuse pentru a scăpa de acţiunea virusului. Vom da câteva exemple tot din inepuizabilul James Frazer.

Astfel, indigenii din Noua Britanie, în perioadele când multă lume se îmbolnăveşte şi moare (precum pandemia de Covid 19), toţi locuitorii unei regiuni, înarmaţi cu crengi, se duc pe ogoare unde lovesc şi bat pământul în speranţa că vor alunga demonii, sau, cum consideră cei din insula Rook, pentru a alunga diavolul. Diavolul alungat se retrage în insula Lottin (*virus în curs de asamblare*). În insulele Kei se crede că fiecare arbore şi peşteră este lăcaşul diavolilor.

Câteodată teama de străini şi de magia lor este atât de mare, încât nu sunt primiţi sub nici un motiv, fiind consideraţi „jefuitori watuta". În alte locuri străinii erau bătuţi pe spate cu o creangă verde (*proteina Cas 9 din metoda CRISPR de îndepărtare a virusului ataşat la ADN*) în ideea că influienţele vătămătoare din ei (ARN-ul viral) erau scoase şi intrau în ea, creanga fiind apoi îngropată în adâncul pădurii.

Teama de implanturi uterine practicate asupra fetelor ajunse la pubertate, sau pentru a nu fi văzute de zeul Soare (virus) i-a determinat pe băştinaşi să ia măsuri de protecţie. Astfel, în Noua

Irlandă fetele tinere sunt închise 4-5 ani în cuşti mici unde stau cufundate în întuneric, fără a li se permite să pună piciorul pe pământ. În insula Mabuiag, când semnele pubertăţii îşi fac apariţia la o fată, se face un cerc din mărăcini într-un colţ întunecos al casei. Împodobită frumos, ea stă ghemuită în mijlocul mărăcinilor îngrămădiţi în jurul ei, de nu i se mai vede decât capul, timp de trei luni. Nu are voie să mănânce decât alimente vegetale.

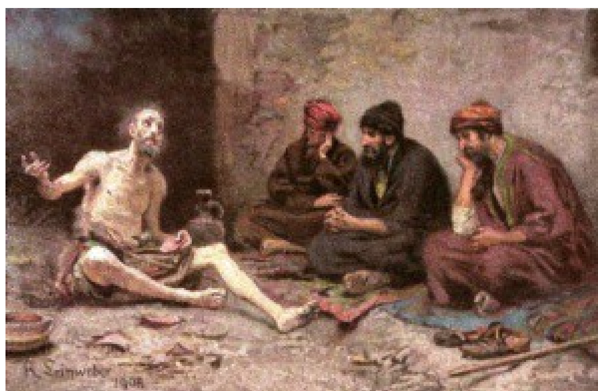
Se crede că dacă priveşte cerul sau soarele se vor abate nenorociri asupra comunităţii.

IOV ȘI PATIMILE LUI CRISTOS

Rene Girard susține în cartea ”*Iov sau calea străveche a celor nelegiuiți*” că eroul suferă pentru că se vede ostracizat, persecutat de toți cei ce-l înconjoară. N-a făcut nici un rău și toată lumea îi întoarce spatele, toți se îndârjesc împotriva lui. E ”*Țapul ispășitor*” al comunității sale.

Înainte de a deveni țap ispășitor, Iov avusese o perioadă de o popularitate atât de prodigioasă încât friza idolatria. În partea a doua a vieții sale, Iov devine victima unei răsturnări masive și neașteptate a opiniei publice. El nu este cu nimic mai responsabil de schimbarea acestei opinii decât este vinovat Iisus de schimbarea foarte analogă care se petrece între Duminica Floriilor și Vinerea Patimilor.

În ultimul discurs al unuia dintre cei trei prieteni (Elifaz din Teman) se amintește de existența unor predecesori a lui Iov care la rândul lor au fost atotputernici și apoi au devenit țapi ispășitori.

Elihu, al patrulea dintre predicatorii lui Iov, susține că pedeapsa este aplicată de Dumnezeu și nu de popor. Înălțarea și căderea celor mari constituie în sine un mister sacru:

„[Dumnezeu] zdrobește pe cei mari *fără cercetare*
și pune pe alții în locul lor.
Căci El cunoaște faptele lor !
Noaptea îi răstoarnă, sunt zdrobiți,
îi lovește ca pe niște nelegiuiți, în fața tuturor”.

Cauza principală a decăderii lui Iov este invidia celorlalți. Paria din zonele inferioare ale societății nu ar fi îndrăznit vreodată să se ia de Iov, fără să fi fost încurajați de clasa superioară. Întârzierea pedepsirii lui Iov este explicată de obicei prin aceea că zeul recurge la o strategie, că îl încurajează în trufia lui, dar că în final îl va pedepsi prin participarea populară la răzbunarea divină.

Căderea celor Răi se produce exact la timp pentru a restabili credibilitatea Dreptății veșnice și pentru a-l izbăvi pe invidios de invidia sa.

Succesiunea violentă a tiranilor corespunde cu ”calea străveche a celor nelegiuiți”. Aici transpare un mecanism victimar, un mecanism ispășitor care îi izbăvește pe toți oamenii, iar pe victimă o transformă într-un idol. Cei trei acuzatori a lui Iov sunt acolo pentru a veghea la bunul mers al acestui mecanism și ca nu cumva violența să se răspândească periculos și să se dezlănțuie asupra altcuiva. Ei consideră sacrificarea lui Iov ca o terapeutică socială, asemănătoare cu a

șamanilor, tehnica țapului ispășitor fiind cea mai străveche dintre toate tehnicile, utilizând ca figuri rituale orfanul sacrificat și regele sacru și totodată reproducerea fidelă a modelului.

Și în cazul canibalismului se respectă acest model. Deși destinați imolării și festinului antropofag, prizonierii războaielor rituale erau întâi tratați cu mare respect de către prădători; li se ofereau femei și se bucurau de anumite privilegii. Aceste situații puteau să dureze ani de zile, până la momentul în care, cu maxim devotament religios, erau masacrați și devorați.

Este interesant că înainte de marea orgie canibală, viitoarea victimă este încurajată să evadeze sau să comită o altă fărădelege care s-o facă vinovată în ochii comunității și să se refacă unitatea grupului împotriva ei.

Este aceeași schemă a ”căii străvechi” perfect programată. În plus, trebuiesc distruse și ultimele urme ale prezenței victimei.

”*Pomenirea lui se șterge de pe pământ și în toată lumea numele i-a pierit/ De la lumină i-au dat brânci în întuneric și de pretutindeni este scos afară. / Nu lasă nici urmași, nici sământă în poporul său și nimeni nu mai trăiește după el prin locurile prin care a locuit*” (”Iov sau calea străveche a celor nelegiuiți”, pg. 153).

Curios că, privată de orice ajutor din partea oamenilor, victima se întoarce spre un Dumnezeu al victimelor. Iov plasează alături de dumnezeul persecutorilor care este Satana, un alt Dumnezeu care îl înțelege și care intervine în favoarea victimei.

”*Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica din pulbere această piele a mea ce se destramă. / Și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu. / Pe El îl voi vedea și ochii mei Îl vor privi nu au altuia. / Și de dorul acesta măruntaiele mele tânjesc în mine*” (19, 25-27).

Acest Dumnezeu se refugiază în natură, vorbește despre ibis, cocoș, leu, măgar sălbatic, bou sălbatic, struț, cal, șoim și în cele din urmă, despre Behemot și Leviatan. Toate acestea sunt, conform ”Dicționarului de simboluri”, personificări ale genomului viral. Cunoscându-le sensul, Iov se declară eliberat de angoasele pe care le avea.

Candidatul explicit pentru rolul de Dumnezeu al victimelor este Dumnezeul din Evanghelii care își trimite Fiul ca să apere victimele, săracii și dezmoșteniții. Iisus se numește pe el ”paraclet” care înseamnă avocat al apărării într-un proces. În Pilde, Dumnezeu joacă mereu rolul de stăpân absent, de proprietar plecat în călătorie, lăsând câmpul pe mâna slujitorilor, care se dovedesc credincioși sau necredincioși. Iisus recomandă oamenilor să-l imite pe el, neascunzându-le faptul că vor rămâne totuși tributari crimelor colective comise ”de la întemeierea lumii”, că sunt fii ai Satanei.

Isus, ca și Iov, este condamnat fără a fi vinovat, fiind prețul însângerat al rătăcirii, iar Patimile fiind ”calea străveche”. Iov și Iisus se aseamănă în aceea că ei spun adevărul cu privire la ceea ce li se întâmplă, că sunt țapi ispășitori. Ca și Iov, Iisus cunoaște o perioadă de mare trecere, gloata voind să-l facă rege, ca în final să se întoarcă împotriva idolului. Patimile revelează adevărata natură a dramei pe care o trăiește Iov.

În epilog, Dumnezeu adaugă că, datorită meritelor lui Iov, nu va lua în seamă nebunia acuzatorilor și nici nu va abate mânia lui asupra lor.

Rene Girard consideră că Isus a fost ultimul Ţap Ispăşitor. Asta înseamnă că răstignirea a fost regizată[147] de cunoscători a primei legi a magiei, pentru începerea unui nou ciclu de clonare a virusului şi pentru că este ultimul, mai înseamnă că va veni Apocalipsa, lucru care chiar este anunţat

147 Această regizare este argumentată de faptul că creştinismul are caracterul excepţional de a fi o tradiţie fără limbă sacră şi totodată lipsită de norme de drept proprii, fiind nevoită să folosească vechiul drept roman (vezi Rene Guenon, „Ezoterismul creştin”, pg. 22, 23).

de ISUS în parabola smochinului blestemat.

Smochinul este plin de simbolism ezoteric. Provine din Syria şi vechea Persie. Frunzele sunt păroase pe ambele feţe, mai aspre deasupra şi mătăsoase dedesubt. Nu are nevoie de polenizare pentru a rodi. Florile sunt toate de sex feminin şi se autopolenizează. În cartea genezei (3:7), Adam și Eva își acoperea goliciunea cu frunze de smochin, după căderea în păcat. În parabola smochinului neroditor spusă de Isus, proprietarul este în general considerat a fi Dumnezeu, și grădinarul (vierul) Iisus.

„Cineva avea un smochin, sădit în via sa și a venit să caute rod în el, dar n-a găsit. Și a zis către vier: Iată trei ani sunt de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu găsesc. Taie-l; de ce să ocupe locul în zadar? Iar el, răspunzând, a zis: Doamne, lasă-l și anul acesta, până ce îl voi săpa împrejur și voi pune gunoi. Poate va face rod în viitor; iar de nu, îl vei tăia. - Luca 13:6-9”.

Mai există şi parabola smochinului care frăgezeşte: *„Vedeți smochinul și toți copacii: Când înfrunzesc aceștia, văzându-i, de la voi înșivă știți că vara este aproape. Așa și voi, când veți vedea făcându-se acestea, să știți că aproape este împărăția lui Dumnezeu. Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” - Luca 21:29-33.*

În această interpretare copacul este o metaforă a poporului evreu, care ar avea un aspect exterior plin de grandoare evlavioasă (frunzele), dar care nu a produs nimic pentru slava lui Dumnezeu (lipsa de fructe).

„*Tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în focul veşnic*” (Mt. 3,10).

„*Sau nu ştiţi că Hristos este întru voi? Afară numai dacă nu sunteți netrebnici*” (II Cor. 13, 5).

„*Nu ştiţi că sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul Sfânt locuieşte în voi ?*” (I Cor. 3,16 .

Hristos nu vrea ca omul să rodească doar „*când e vremea roadelor*”, ci mereu, ca pomii raiului din Apocalipsă sau din Păstorul lui Herma, care înfloreau şi rodeau necontenit.

Preotul Ioan Valentin Istrati spune pe site-ul *Cuvântul ortodox.ro*: „*Atunci, la moartea noastră pământească, se cere roada strânsă în noi* (ARN-ul viral), *rodirea noastră cea de taină, ascunsă printre crengile inimii* (ADN-ul celular). *Să ne hrănim cu Dumnezeu prin Împărtăşanie* (integrază), *pentru a-L putea hrăni cu smochinele noastre* (elemente virale) *în clipa întoarcerii la El*.

În Marcu 11:12-22, se spune: „*a doua zi, după ce au ieșit din Betania, Isus a flămânzit. A zărit de departe un smochin care avea frunze și a venit să vadă poate va găsi ceva în el. S-a apropiat de smochin, dar n-a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor. Atunci a luat cuvântul și a zis smochinului: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine!*”

Sfântul Ioan Gură de Aur spune: „*Era drept să se usuce smochinul, dacă nu era vremea smochinelor?*”

„*Nu de smochin şi de smochine se face menţiune în parabola aceasta, ci de om* (virus)” (tot aşa şi în alte metafore neotestamentare) spune parintele Nicolae Steinhardt. „*Omul (smochinul, în limbaj codificat) trebuie să fie oricând gata, oricând disponibil pentru Hristos*”.

Această ultimă parabolă anunţă sfârşitul lumii, eveniment simbolizat de smochinul care nu va mai produce fructe (alţi viruşi).

Noul Testament este o sinteză a clonării şi evoluţiei virusului, iar termenii ”calea străveche a celor nelegiuiți”, invidia, orfanul, regele sacru și Dumnezeul victimelor pot fi explicați prin această paradigmă.

Virusul pătrunde în celulă, genomul se eliberează și devine regele citoplasmei, a organelelor celulare producând elemente virale în cantitate mare, este bogăție și toți idolatrizează genomul viral. La un moment dat se produc toate componentele necesare asamblării și este nevoie de un mecanism care să declanșeze acest lucru. Este nevoie de cei trei prieteni, în cazul lui Iov, de cei trei Magi, în cazul lui Iisus, de trei crai, în cazul lui Dobrișan, de cele trei enzime din capsidă, în cazul virusului.

Instrucțiunile de clonare sunt cele care duc la dezmembrarea virusului și tot ele duc la autoasamblare. Dumnezeul persecutorilor este același cu Dumnezeul victimelor. El supraveghează să se urmeze ”calea străveche a celor nelegiuiți”, care este descrisă succint prin dictonul ”solve et coagula”. Virusul, până a fi integrat în ADN și a deveni stăpânul celulei, a fost socotit ”nelegiuit” și ”străin”.

Într-o variantă a baladei Miorița, ciobănaşul este numit ”negru străinel”. Alăturarea culorii negre la starea de străin întăreşte o noimă spirituală, ne spune Mircea A. Tămaş în cartea ”Graalul”, pg. 132. Cuvântul latin *peregrinus,* ca şi cel ebraic *gershân,* înseamnă în acelaşi timp „călător şi „străin", companionii din Evul Mediu occidental purtând şi ei ambele calificări. Deoarece procesul iniţiatic (replicarea virusului) este adesea simbolizat printr-o călătorie, pare normal ca „alesul” să fie numit „pelerin”, „călător”, or un călător pe diverse meleaguri este şi un „străin” pentru localnicii respectivi. Cu toate acestea, el încearcă să se facă nevăzut, ascunzându-se în anonimatul mulţimii.

„*Dobrişan dacă venea/ Cu mocanii s-alătura/ Cu ciobani s-amesteca/...nimenea nu-l cunoştea/ Tot de mocan îl lua/ Tot cioban îl socotea*”.

În basme, mesagerii divini apar încorporaţi în femei sărmane, cerşetori, bătrâni, animale rănite, „sărăcia” lor, starea lor de plâns fiind, de fapt, „bogăţia” spirituală ce se oglindeşte invers în lume, provocând totodată „mila”, „amorul” mântuitor din partea „alesului”.

Mirele mioritic, „negru străinel”, acelaşi cu Harap Alb, uneşte sub coroana unică puterile soarelui (virusul) şi ale lunii (celula), uneşte calea dreaptă şi cea stângă, adună în *Kether,* coroana infinitului, ramurile laterale ale arborelui *sefirotic* (din Kabbala iudaică).

ÎN LOC DE CONCLUZII

Iniţiaţii, cunoscători ai acestui secret (*cine este în realitate Dumnezeu*), interzic divulgarea lui cu ameninţarea unor aspre pedepse[148] în caz de nerespectare, acceptându-se doar transmiterea pe cale orală numai către persoane care au început să se ”trezească” (*valabil chiar şi pentru cei care l-au descoperit întâmplător*), sintagma cea mai des folosită fiind „*nu împrăştiaţi mărgăritarele la porci*” sau cum spun românii: „*nu strica orzul pe gâşte*”.

Folosiţi, dacă sunteţi interesaţi, cheia pe care deja v-am dat-o, sporindu-vă şansa unei adevărate „*a doua naşteri*[149]” şi nu una simulată ca a botezului creştin.

Să nu aveţi aşteptări prea mari din studii sau practici spirituale, din două motive: primul este cel precizat de Gurdjieff („*Cei trei magi periculoşi*”, pg. 470) cum că „*trezirea se face individual, câte o persoană pe ici pe colo*” şi că „*totdeauna există o împotrivire contra acestei treziri*” şi al doilea motiv este că această cheie doar întredeschide uşa înţelegerii şi asta pentru că, în cunoaşterea celulei şi virusului, ştiinţa a făcut progrese şi ne-a furnizat deja un vocabular, dar cel pentru înţelegerea profunzimilor lumii materiale nu este încă accesibil pentru toţi. Încă nu putem înţelege şi exprima muzica cântată de elementele chimice pe portativul tabelului lui Mendeleev, şi nici liniile de cod scrise de cele patru forţe care acţionează în Univers !

Alchimistul Alphidius ne încurajează totuşi pentru că în „Rossarium Philosophorum”, pg. 23, spune că: „*la piatra (virus) de la care provine marele secret se poate ajunge prin raţionament şi cunoaştere*”.

---

148 În „Alchimia, maestrul şi opera”, la pg. 285, se spune că: cei ce dezvăluie misterul unei asemenea învăţături unor oameni care nu merită să afle asemenea lucruri, sunt cei ce rup sigiliul Revelaţiei cereşti, atrăgând asupra lor multe nenorociri şi pedepse. Conform „Rossarium Philosophorum”, pg. 30, nimic nu este ascuns în afară de secretul artei care nu trebuie dezvăluit nimănui, deoarece acela care o va face va fi blestemat, îşi va atrage mânia lui Dumnezeu şi va muri paralizat.

149 În Ioan, 3, 7, se spune: „trebuie să vă naşteţi din nou, altfel nu puteţi intra în Împărăţia Cerului (virus)”. Jakob Bohme afirmă că naşterea interioară este în mâna „aruncătoarei de zaruri” (amestecării genelor virusului). În naşterea interioară Spiritul naşte Cuvântul (ARN viral).

Adevăraţii iniţiaţi, vorbind despre aceste taine, folosesc numai simboluri[150], pentru că vocabularul omului este neputincios.

Cărţile şi filmele zilelor noastre, se bucură de succes doar dacă sunt scrise la imboldul ARN-ului viral din noi, închis în carapacea cărnii noastre, din dorinţa acestuia de a se elibera şi de a ne aduce aminte că suntem străini în acest Sistem Solar şi că menirea noastră de nemuritori este de cucerire a lui Puruşa, Omul Cosmic, chiar dacă efectul secundar este distrugerea lui şi sinuciderea noastră.

La decapsidare, virusul a strigat: „*după noi Potopul*”, acum, la asamblare, va putea striga: „*după noi Apocalipsa*”.

Dacă, cu mulţi ani în urmă, alchimistul Ostanes[151] a putut exclama în textul arab „Kitab El-Fosul”: „*această piatră (virusul), vă vorbeşte şi voi nu o înţelegeţi. Vă cheamă şi voi nu îi răspundeţi. O ce prostie ! Ce surzenie vă închide urechile ! Ce vrajă vă înăbuşă inima ?*“, aşa am putea şi noi exclama astăzi: „*Sistemule Imunitar, unde eşti ca să ne salvezi* „?

În discuţia dintre W. P. Patterson cu Chogyam Trungpa Rimpoche („*Cei trei magi periculoşi*”, pg. 429), acesta din urmă a spus în timpul interviului că: *metoda spirituală a lui Gurdjieff de aliniere a egoului la Sinele suprem şi nu suprimarea lui ca în budismul tibetan poate crea „zei geloşi*”. Deci există riscul să se obţină efectul contrar şi să se activeze sistemul Imunitar.

Cine are urechi de auzit, să audă !

S-a acreditat ideea că alchimia ar fi mult mai veche şi mai universală decât toate învăţăturile ezoterice. Ea face o trimitere subtilă, (prin analogii, metafore, pilde…), la o devenire a omului, la o metamorfozare. În esenţă, aceste tezaure de sapienţialitate transmit mesajul universal potrivit căruia, după ce omul înţelege cine este el cu adevărat, începe să se întrebe tot mai responsabil care-i misiunea sa. Şi apoi, un astfel de om deşteptat din somn (trezit, înviat din morţi) se uită repede în jur ca să găsească un maestru adevărat (sau, mai bine spus, un maestru îl găseşte pe el) care să-l înveţe cum să parcurgă, la propriu, labirintul, devenirea întru Fiinţă, drumul de la Ego la Sine.

Activitatea psihanaliştilor a înlocuit rolul iniţierii. Din cartea „Eroul cu o mie de chipuri” a lui Joseph Campbell, pg. 57, aflăm că: „mesagerul sau heraldul (apărut în vise) care anunţă chemarea la „aventură” (transformarea omului în virus) este de obicei întunecat, dezgustător sau înspăimântător şi considerat a fi rău de întreaga lume (a celulei). Cu toate acestea, dacă ar fi urmat, s-ar deschide calea printre zidurile zilei (vălul maya), către întunericul (citoplasma) unde strălucesc comorile (virusul în curs de asamblare)”. Castrarea care apare în analizele psihanaliştilor este legată de faptul că virusul nu se mai poate reproduce pe cale normală şi omul căruia i se cere de către Sinele Suprem să devină virus, se teme.

Ca o ironie a sorţii, dacă strămoşii noştri au fost printre primii băştinaşi prelucraţi genetic de virus, noi suntem printre primii care, suferind consecinţele legii lui Mendel, redevenim adevăraţii băştinaşi, aşa că, să nu ne mirăm că am devenit sclavii naţiunilor europene, căci, nu aşa, „*ultima castă se află sub picioarele lui Budha*”!

150 Simbolul trebuie să aibă cel puţin două sensuri opuse. În latină ALTUS înseamnă şi „înalt” şi „adânc”, iar SACER înseamnă şi „sfânt” şi „”blestemat”. În ebraică SHET (şarpe) înseamnă şi „temelie” şi „ruină”.

151 Ostanes, născut în jurul anului 400 î.e.n. A fost un înţelept legendar din timpurile preislamice. Se spune că a fost un succesor spiritual a lui Zoroastru şi o autoritate în alchimia arabă şi persană.

XVII. ARBORELE CABALISTIC

Ghidul nostru principal va fi Israel Regardie[152] și cartea sa ”*Grădina cu rodii*” și Moshe Idel cu cartea ”*Cabala – noi perspective*”. *Talmudul* și *Zoharul* vor fi folosite doar acolo unde va mai fi cazul.

”*Cabala*” („a primi") este un corpus tradițional de înțelepciune care tratează problema originii și naturii vieții, precum și evoluția omului și universului. Așa cum spune Moshe Idel, funcție de aspectele pe care se pune accentul, cabala poate fi catalogată ca fiind teozofică, mistică, magică, filozofică sau extatică.

Legenda spune că această filosofie reprezintă o cunoaştere a lucrurilor (adică tehnica clonării) pe care Demiurgul[153] a predat-o unui grup select de inteligenţe spirituale de rang înalt care, după Izgonire (decapsidarea virusului), au comunicat ordinele ei divine omenirii - care, în realitate, erau ele însele încarnate (codoni inserați în ADN-ul celular și creatori ai Sinelui uman).

Accesul la această înțelepciune se face prin transă ”șamanică” (stare de conștiință paranormală) provocată prin diverse tehnici spirituale. Există ipoteza că *Zohar-ul* a fost compus prin metoda scrisului automat.

Cele mai cunoscute patru tehnici mistice folosite de cabaliști sunt: plânsul, ascensiunea sufletului, combinaţia de litere şi vizualizarea de culori (*ultimile două reprezintă genul de tehnici ”intensive”, caracteristice mai mult pentru perioada medievală*). Mai există tehnicile onirice[154], izolarea sau concentrarea mentală.

1. Plânsul mistic, adică strădania de a primi viziuni şi informaţii despre nişte secrete ca un rezultat direct al plânsului autoprovocat, este atestat pentru prima oară în *Enoh* 2, unde patriarhul spune că: „*plângeam și mă îndureram cu ochii mei. Când m-am întins pe pat, am adormit şi doi bărbaţi înalţi mi-au apărut în faţă*”.

În *Ezdra 4*, îngerul care îi dezvăluise mai înainte profetului o serie de secrete îşi încheie discursul cu următoarele cuvinte: „*Dacă vei continua să te rogi, dacă vei plânge aşa cum faci acum şi dacă vei posti vreme de şapte zile, ai să auzi lucruri şi mai mari decât acestea*”. După aceea, Ezdra spune: „*Am postit vreme de şapte zile (cele 7 etape ale clonării), jelind și plângând, aşa cum mi-a poruncit îngerul Ariel*”. După aceasta, el are o a doua viziune. Chiar şi cea de a treia viziune este precedată de o secvenţă asemănătoare de evenimente: „*Am plâns din nou şi am postit vreme de şapte zile ca mai înainte*”. Afirmaţii asemănătoare se află și în *Apocalipsa lui Baruh*. Baruh şi Ieremia urmează aceeaşi metodă: „*Sfâșiatu-ne-am veşmintele, am plâns și ne-am jelit vreme de şapte zile, iar după şapte zile Cuvântul lui Dumnezeu a venit la mine*”.

Suferinţa şi plânsul deschid calea către revelaţie, adică spre viziune (”*ochiul lui vede orice*

152 Francis Israel Regardie, evreu ucrainian născut la Londra, a fost un ocultist, scriitor și secretar personal și transcriptor al lui Aleister Crowley, cunoscut pentru cărțile și comentariile sale despre Ordinul Hermetic Golden Down.

153 *Demiourgos* care înseamnă în limba greacă „lucrător public", a fost folosit în platonism şi gnosticism, pentru a denumi un zeu secundar (virusul) care creează şi aranjează lumea fizică (creată de celulă) pentru a fi în conformitate cu un ideal raţional, etern (clonarea virusului).

154 Tehnică de obținere a viselor inspiratoare.

lucru de preţ”) sau vederea carului Merkava și înţelegerea subiectelor esoterice: ”*şi a scos la iveală tot ce era ascuns*”.

Există combinaţia dintre plâns şi poziţia cu capul între genunchi, cunoscută în general ca „*poziţia lui Ilie*”. Este o poziţie în care s-a aşezat profetul pe muntele Carmel şi care era probabil o parte integrantă din rugăciunea sa.

Tehnica plânsului este excelent expusă de Avraham ha-Levi Beruhim, unul dintre discipolii lui Iţhak Luria, într-unul din programele sale pentru a ajunge la „înţelepciune”, după ce a explicat că prima condiţie este „tăcerea”, iar a doua condiţie:

”*În toate rugăciunile tale şi în fiecare oră de studiu, într-un loc pe care îl consideri dificil, în care să nu poţi înţelege ştiinţele propedeutice sau vreun secret, fă să iasă din tine un plâns amar până când ochii tăi nu vor mai avea lacrimi să verse. Şi fă aşa, cât vei putea să plângi. Şi sporeşte-ţi plânsul pentru ca porţile lacrimilor să nu rămână închise şi pentru ca porţile cereşti să se deschidă în fata* ta”.

Rav Chaim Vital mai subliniază că „*nu este necesar ca acel ce plânge să fie un [om] drept şi cinstit, deoarece oricine varsă [lacrimi] provoacă acest lucru (...) chiar dacă cel ce plânge face [parte] din vulg*”. Aşadar, eficacitatea plânsului nu se bazează pe cunoaşterea gnozei esoterice, ci pe apropierea lui Dumnezeu de cei care au ”inimile sfâşiate” (plânsul și în general, suferința clonează elemente virale).

Plânsul nu este niciodată descris ca o metodă de sine stătătoare. El face parte întotdeauna dintr-o secvenţă mai elaborată de exerciţii ascetice - post, jeluire, suferinţe provocate - şi constituie, în general, ultima lor etapă. În unele cazuri, misticul este deja epuizat în momentul în care începe să plângă. O stare de toropeală, uneori leşin, care precedă faza de somn propriu-zis, sunt dovada concretă a epuizării lui.

Într-o predică a lui Vital se spune că ”*tot ceea ce se întâmplă între [puterile] superioare este rezultatul activităţii (entităţilor) inferioare, iar omul inferior mişcă cu faptele sale toate oştirile din înalt, în rău și în bine*”.

Aşadar, Dumnezeu aşteaptă să fie acţionat (clonat) de către activitățile umane și asta este cauza nenorocirilor din lume.

2. Ascensiunea sufletului are scopul de a percepe entităţile supramundane – *Merkava,* tronul de glorie, cetele îngereşti, sau chiar pe Dumnezeu - sau de a primi secrete sublime. Ea face parte dintr-o tehnică mai complexă care include recitarea de nume divine, cântarea unor imnuri, postul şi poziţii speciale ale trupului. Pavel îi atribuie o asemenea ascensiune lui Isus, care ar fi fost răpit în al treilea cer „*fie în trup, fie în afară de trup*”. Când ascensiunea este făcută în afară de trup, acesta rămâne în această lume într-o stare cataleptică, iar sufletul rătăceşte în regnurile superioare pentru a primi secrete cereşti, fiind necesară existenţa unor scribi care să noteze mărturiile verbale ale celui care face ascensiunea.

Hai Gaon scrie într-o *responsa* (scrisoare):

”*Acela care se distinge prin numeroase calităţi descrise în cărți trebuie să urmeze o anumită procedură când încearcă să zărească Merkava şi palatele îngerilor din cer. Trebuie să postească un anume număr de zile şi să-şi pună capul între genunchi, murmurând multe imnuri şi cântece ale căror texte sunt prin tradiţie cunoscute. Atunci obţine el o percepţie înlăuntrul lui şi în cămările (inimii sale), ca şi cum ar fi văzut cele şapte palate (cei șapte codoni) cu proprii săi ochi şi ca şi cum ar fi intrat în acele palate unul după altul şi ar fi văzut ceea ce se petrece acolo. În acest sens,* ***tanaim***[155] *ne-au învăţat două* ***misnaiot*** *numite Marele Hehalot și Micul Hehalot, iar această metodă este binecunoscută şi răspândită*”.

155 Tannaimii, ca profesori ai Legii orale, sunt considerați a fi transmițători direcți ai unei tradiții orale predate de la profesor la student, care a fost scrisă și codificată ca bază pentru învățăturile Mihnah, Tosefta și tahnaitice ale Talmudului. Conform tradiției rabinice, Tannaimul a fost ultima generație dintr-o lungă secvență de profesori orali care a început cu Moise. Perioada Tannaim, numită și perioada mișnaică, a durat aproximativ 210 de ani. A venit după perioada Zugot ("a perechilor") și a fost imediat urmată de perioada Amoraim ("a interpreților").

Se povesteşte că Mihael Îngerul, care a trăit în Franţa la mijlocul secolului al XIII-lea, punea întrebări, iar sufletul lui se urca la ceruri pentru a primi (răspunsuri) la îndoielile sale. El s-a închis într-o cameră vreme de trei zile şi a poruncit ca uşa acesteia să nu fie deschisă. Dar oamenii din casa lui au tras cu coada ochiului prin gard (!) şi au văzut că trupul lui zăcea pe jos nemişcat ca o piatră. În această stare a rămas trei zile, complet izolat, înţepenit pe pat ca un mort. După trei zile, a revenit la viaţă şi s-a ridicat în picioare. De atunci a fost numit Mihael îngerul.

Despre Iţhak Luria, se spunea că sufletul lui se urca la cer în timpul nopţii, iar îngerii însoţitori îl duceau până la academia cerească și-l întrebau: ”*La ce academie vrei să participi*”? Uneori, spunea că dorea să viziteze academia lui Simon bar Iohai sau academia lui Akiva sau aceea a lui Eliezer cel Mare, sau academiile altor *tanaim* şi amoraim[156], sau ale profeţilor. Îngerii îl însoţeau la acea academie la care dorea el să se ducă. În ziua următoare, el dezvăluia înţelepţilor secretele care-i fuseseră revelate în acea academie.

Israel Baal Șem Tov era bine cunoscut pentru practicarea ascensiunii sufletului. În faimoasa sa epistolă adresată cumnatului sau, el scrie:

”*Pentru Roș ha-Sana din anul 5507 (1746). Am făcut o incantaţie în vederea ascensiunii sufletului, cunoscută de tine. În acea viziune, am văzut lucruri minunate, pe care nu le mai văzusem vreodată din ziua când am devenit conştient din punct de vedere spiritual. Este imposibil să povestesc şi să relatez, chiar și în mod confidenţial, ceea ce am văzut şi am aflat în timpul ascensiunii. Când am revenit însă în Paradisul inferior, am văzut sufletele unor persoane vii și moarte, unele pe care le cunoşteam, iar altele pe care nu le cunoşteam (...) nenumărate, în continuă mişcare, urcând de la o lume la cealaltă cu ajutorul unei coloane, cunoscută de către cei iniţiaţi în ştiinţele esoterice... L-am rugat atunci pe maestrul și învăţătorul meu să vină cu mine. E un pericol mare să urci la lumile superioare, unde nu mai urcasem vreodată de când obţinusem conştiinţa spirituală, iar aceste ascensiuni erau, într-adevăr, puternice. Aşa, treaptă după treaptă, m-am ridicat până când am intrat în palatul lui Mesia*”.

Unirea cu sufletul universal, numită și ”moartea prin sărut” este o etapă pregătitoare din călătoria firească a sufletului meritoriu către obârşia sa. La începutul secolului al XIV-lea, moartea prin sărut era considerată o metaforă pentru starea cataleptică a celui drept în momentul extazului. Iată cum explică autorul anonim al tratatului *Maareket haElohut* semnificaţia morţii prin sărut: „*Sufletul celui drept va urca - în vreme ce el este încă în viaţă - tot mai sus, până la locul unde sufletele celor drepţi (se bucură în) desfătare, la locul «unirii minţii». Trupul va rămâne nemişcat, aşa cum e scris: « Dar voi care vă uniţi cu Domnul Dumnezeul vostru, voi sunteţi vii în această zi».* Unirea sufletului este prezentată aici ca fiind o stare în care trupul vine în întâmpinarea unei morţi provizorii care este în realitate un simptom al vieţii „adevărate”.

Este destul de ciudat că **cel drept** care se uneşte cu Sefira *Malhut* şi **cel cucernic** care se uneşte cu Sefira *Tiferet* sunt implicit superiori **profeţilor** care, potrivit lui Nahmanide, se unesc separat cu intelectul, care ontologic este ”inferior” faţa de domeniul sefirotic.

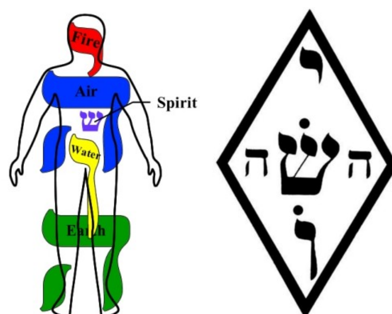
3. Combinația de litere ale numelor divine și recitarea lor repetată este o tehnică binecunoscută de cabalişti pentru obţinerea de stări de conştiinţă paranormale. Ele sunt folosite în mod similar de către misticii creştini, islamici, hinduşi şi japonezi, permiţând concentrarea atenţiei pe o expresie scurtă sau pe o frază ca de exemplu: ”*Nu există alt Dumnezeu în afara lui Alah*”, „*Isus Cristos*”, ”*Namu Amida Bittso”* - sau câteva litere, ca în cazul lui *Aum* din hinduism, această activitate fiind echivalentă cu pierderea simţurilor.

Israel Regardie dă în cartea ”*Grădina cu rodii*” (pg. 170) un exemplu interesant:

”*Cabala folosește numele Yeheshua (ה ו ש ה י), scris de la dreapta la stânga, referindu-se la un anumit prototip (ARN viral) și nu la o persoană anume. Întreaga lume, cuprinzând literele YHWH (ה ו ה י) ale Tetragrammaton-ului, reprezintă omul neregenerat (virusul neclonat) ce*

156 Amoraim ("cei care spun", "cei care vorbesc poporului" sau "purtători de cuvânt") se referă la învățații evrei din perioada cuprinsă între 200 și 500 CE, care au expus și au clarificat legea orală după codificarea inițială.

*trăiește în noi, mâncând, bând, copulând, etc. De aceea, cele patru litere reprezintă, cele patru elemente necesare clonării virusului, dar și instrucțiunile de clonare. Astfel, litera Yod în calitate de funcție creatoare (virus) este focul sexual (Chiah), prima literă Heh reprezintă cupa (celula) în calitate de Apă creatoare (Neschamah), litera Vav este Fiul (prototipul de la care pornește clonarea), viceregele activ al Tatălui și de aceea reprezentat de Aer (Ruach), iar litera Heh finală este pământul (mitocondria) ce va regenera toate elementele virale. În cursul practicării meditației cabalistice Sfântul Duh sau Shechinah coboară sub forma literei Shin (ש) în mijlocul Tetragrammaton-ului (inserând în ADN, ARN-ul viral), purificând și regenerând trupul celui care practică acest tip de meditație, revitalizându-l prin încarnarea Cuvântului și apariția Sinelui divin (Yechidah). Formându-se un nou cuvânt, **Yeheshua**, ia naștere o nouă ființă (cel a doua oară născut), practicantul devenind un inițiat (tsaddik) în care Spiritul (elementele virale) au echilibrat elementele de materie nemântuită (adică aparținând ADN-ului celular)*".

Cabalistul nu trebuia numai să pronunţe literele potrivit unor scheme precise, stabilite dinainte, ci trebuia şi să structureze, în mod activ, aceste combinaţii, ca o parte din practica mistică. Efectul tehnicilor combinatorii provenea atât din pronunţarea combinaţiilor cât şi din hiperactivitatea facultăţilor mentale indispensabile pentru producerea expresiilor ce trebuiau pronunţate. Repetiţiile monotone de formule bine ştiute sau de nume divine nu provocau deci o stare de calm sau de linişte a mentalului, ci o intensă excitare a proceselor mentale, stimulate de necontenita necesitate de a combina literele și vocalizările lor cu diferite mişcări ale corpului (mişcări ale capului, ale mâinilor, controlul respiraţiei).

Elia de Vidas spune în *Resii hohma:*

"Cel ce doreşte să-și bucure sufletul trebuie să se izoleze o parte din zi şi să mediteze la măreţia literelor din Tetragramă... aşa cum a spus regele David: „Tetragrama îmi stă mereu în faţă"... Deci, cu ajutorul meditaţiei sale asupra Tetragramei, sufletul e luminat... şi se bucură şi aceasta este treapta la care au ajuns acei *țadikim* care s-au contopit cu Tetragrama, astfel încât chiar şi după moarte sunt consideraţi vii din cauza contopirii lor cu Tetragrama".

Eleazar spune că nici numele divine, nici vocalizarea lor nu trebuie să fie încredinţate tradiţiei scrise, ca nu cumva acela care e "*lipsit de înţelegere*"(cu virus neactivat) să le folosească.

4. Vizualizarea de culori prin rugăciunea cabalistică se bazează pe credința că vorbele rugăciunii erau simboluri ale puterilor divine cereşti și din această cauză puteau servi ca punct de plecare pentru contemplarea unor entităţi superioare sau ca un mijloc de a le influenţa, sau pentru amândouă scopurile.

Potrivit acestei interpretări, *kavana*[157] operează o ascensiune a gândirii umane de la cuvintele rugăciunii la domeniul Sefirot-urilor, aparent fără ajutorul unei operaţii mentale intermediare.

Obţinerea stării de *kavana* se poate face prin vizualizarea de culori. Primele scrieri care se referă clar la această tehnică sunt textele atribuite lui David ben Iehuda he-Hasid, cabalist spaniol

157 În misticismul ezoteric evreiesc (Kabbalah), Kavvanah se referă la practica în care devotatul se concentrează asupra sensurilor secrete ale cuvintelor și cuvintelor de rugăciune, uneori referindu-se la permutarea numelui divin.

care a trăit la sfârşitul secolului al XIII-lea și începutul secolului al XIV-lea:

El a spus: ”*Ne este îngăduit să vedem cele zece Sefirot numai în acord cu **rase perakim** care ajung până la tine, cum ar fi **Maghen David***[158] *pentru Hesed şi **Honen ha-Daat***[159] *pentru Tiferet. De aceea vei vedea mereu acea culoare (atribuită Sefirei potrivit cu) adică **rase perakim**, culoare care reprezintă **haşmal** al Sefirei, **haşmal** fiind ceea ce acoperă*[160] *(sau îmbracă) de jur împrejur această Sefira. După aceea vei atrage (în jos), prin vizualizare, fluxul din ”adâncul râului” străbătând lumile inferioare până la lumea noastră. Aceasta este (calea) adevărată, care s-a transmis (în mod esoteric) prin tradiţia orală*”.

Un cabalist necunoscut, scrie: ”*când introduci vocalele în Devareka*[161]*, vei vedea în mintea ta literele Tetragramei, în faţa ochilor tăi, într-un cerc (sau sferă) de culoare roşie ca focul. În acel moment, gândul tău efectuează multe lucruri*”. Acest fragment reprezintă o dovada decisiva a faptului că vizualizarea în culori a Tetragramei era practicată de către cabalişti.

Materialul cabalistic luat din scrierile lui Iosef Askenazi și ale lui David ben Iehuda he-Hasid spune că: « *Cercul constă dintr-o diagramă care conţine zece cercuri concentrice, fiecare dintre ele reprezentând o Sefira al cărei nume este scris pe cerc. Lângă nume este indicat numele culorii ce corespunde Sefirei şi o Tetragramă cu vocale. Astfel, lângă Sefira Ghevura citim expresia „roşu ca focul” şi o Tetragramă cu vocale identice cu vocalele din Devareka* ». Putem aşadar să afirmăm că lista de culori şi Tetragramă cu vocale în cercuri concentrice ne dă instrucţiuni amănunţite pentru vizualizarea Tetragramei în diferitele culori care corespund Sefirot-urilor. Mai putem presupune că această listă reprezintă cel puţin o parte din ”descrierile sumare” menţionate de David ben Iehuda când scria: .„*vei vizualiza mereu potrivit cu acea culoare care (este atribuită) Sefirei (potrivit) cu **rașe perakim***”.

În această diagramă se face o distincţie între prima Sefira, Keter şi celelalte nouă, numite *Zeir Anpin,* care reprezintă, potrivit simbolismului zoharic, configuraţia divină inferioară. Aceasta este un simbol antropomorf evident, care în *Zohar* se referă la cel de al doilea aspect divin, cel inferior, care constă numai din Sefira *Tiferet,* sau din Sefirot-urile cuprinse între *Hokma* şi *Yesod*.

Este interesant de remarcat cum, pentru a se asigura dominația evreilor asupra lumii există această recomandare: ”*Să nu pronunţi cuvântul Israel până când nu ai vizualizat numele divin, care este YHWH cu vocalele lui și cu culoarea lui, şi până când nu l-ai vizualizat în aşa fel încât ultima literă a numelui (divin), adică H, să înconjoare lumea întreagă, de sus şi de jos*”.

Primii cabaliști au rămas credincioşi interdicţiei halahice care-i oprea să răspândească în public materialul legat de ”*Povestirea Facerii*” şi de „*Povestirea Carului*”, abţinându-se de la a trata despre ele în scrierile şi în discursurile lor în public. Mai mult, se pare că aceştia au păstrat cu stricteţe tradiţiile precedente fără să încerce să le aprofundeze, să le dezvolte unele detalii sau să întreprindă o sinteză teoretică mai amplă, ei s-au considerat în general depozitarii unei tradiţii esoterice, datori de a o păstra intactă în interiorul unui cerc de învăţaţi, şi nu de a o transforma într-un *corpus* de speculaţii.

Impresionantă este afirmaţia unui autor anonim despre natura esoterică a vizualizării: ”*Să ştii că aceasta este o tradiţie cabalistică care ţi-a fost transmisă, iar noi o încredinţăm scrisului, (deşi) este oprit s-o dezvălui sau s-o transmiţi oricui, ci numai acelora care se tem de numele divin şi care cinstesc numele lui, fie el binecuvântat, «care tremură la cuvântul lui»*”.

Cabala mai are un aspect numit ”*Maashith Quabala*” sau Cabala practică, numită azi ”magie”, răspândită în Polonia, Galiția și o parte din Rusia de rabini rătăcitori numiți ”*tsadikimi*”.

158 Cunoscut în ebraică ca scutul lui David sau Magen David

159 Expresiile ebraice provin din rugăciunea *Amidah* și dovedesc faptul că vizualizarea este legată de rugăciune.

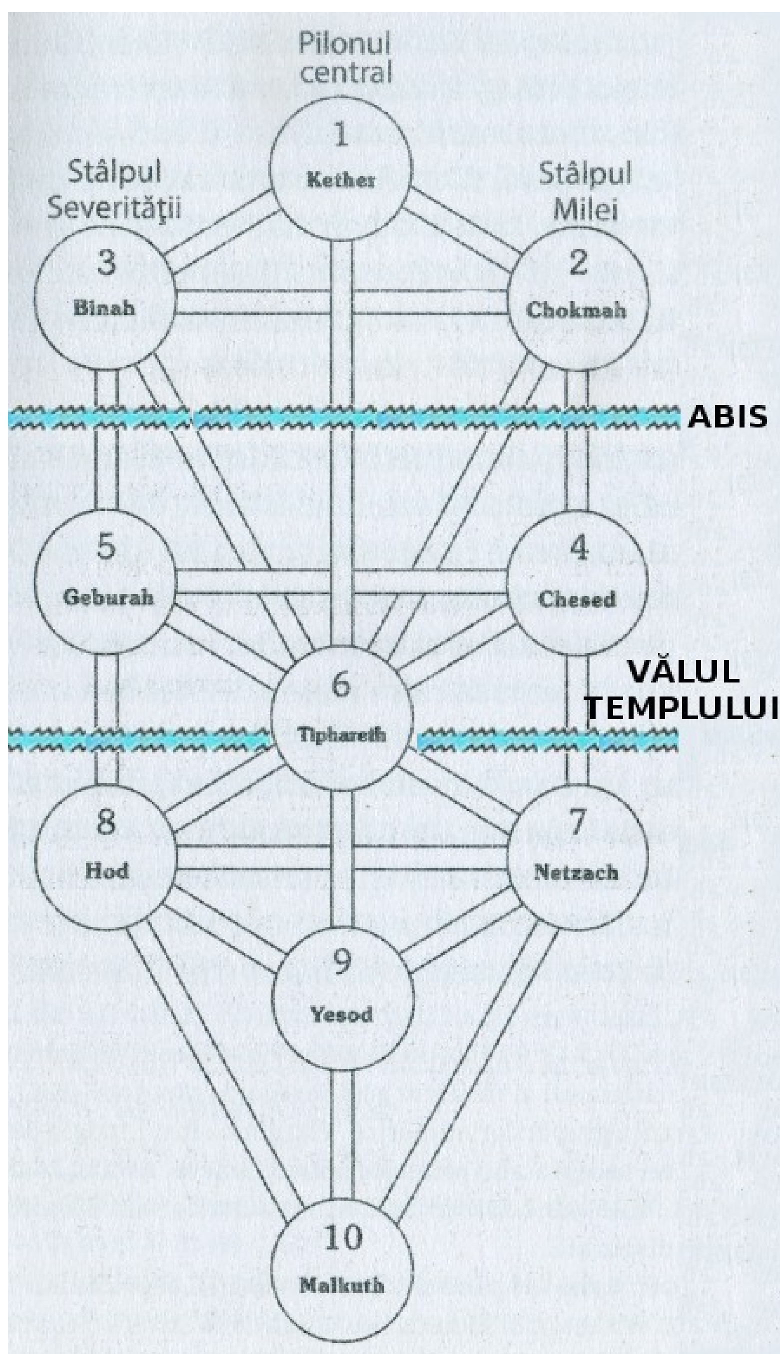
160 *Haşmal* si *Maşbuş* au aceeaşi valoare numerica - 378.

161 Vocalizarea termenului *devareka* a fost considerată uneori una din modalităţile de pronunţare a Tetragramei.

Cabaliştii afirmă că raţiunea conţine în sine un principiu de autocontradicţie care limitează cunoaşterea şi că numai intuiția (*neschamah*) poate depăşi această limitare. Universul nu poate fi explicat prin intermediul rațiunii, pentru că natura lui este irațională. La aceeaşi concluzie au ajuns Hume, Kant şi Spencer. Dezavantajul intuiției este că nu poate fi controlată și verificată, fiind influenţată de înclinația şi dorința persoanei care are intuiţia.

Toate acestea au dus la necesitatea dezvoltării unui limbaj universal pentru comunicarea ideilor. S-a crezut, la un moment dat, că terminologia budistă, aşa cum se regăseşte în ”*Abidhamma*”, oferă un astfel de limbaj, dar s-a constatat că terminologia este exclusiv psihologică. În schimb, termenii sistemului Cabalei, fiind în cea mai mare parte simbolici, pot fi acceptaţi şi înţeleşi şi de oamenii de ştiinţă.

Ca urmare, drept bază a alfabetului filosofic universal, a fost ales ”Arborele cabalistic” sau ”Arborele Vieţii” (mai corect: Arborele Nemuririi, poziţionat cu rădăcina în sus).

Cele zece numere şi douăzeci şi două de litere ale alfabetului ebraic, împreună cu

corespondenţele lor tradiţionale şi raţionale - luând în considerare, de asemenea, relaţiile lor numerice şi geometrice - conferă o bază sistematică coerentă pentru alfabetul universal. Mulți cabaliști au făcut o legătură și între cele 72 de cărți de *tarot* (considerate reprezentări picturale ale universului) și *Arborele vieții*.

Julius Evola spune despre Arbore, în cartea sa ”*Tradiția hermetică*”:

Metafizic, el exprimă forţa universală, care se manifestă în lumea fenomenală, aşa cum vigoarea copacului cu rădăcini invizibile se manifestă în trunchi, în ramuri, în frunze si fructe.

În afară de asta, „Arborelui" i se asociază, practic pretutindeni, ideile de nemurire şi de cunoaştere supranaturală, pe de o parte, şi, pe de alta, reprezentări ale unor forţe ucigătoare şi distrugătoare, ale unor fiinţe de temut precum: dragoni, şerpi sau demoni. În plus, există o serie întreagă de mituri privind întîmplări dramatice care au în centru Arborele şi care în spatele alegoriei ascund semnificaţii profunde. Dintre aceste mituri este larg cunoscut cel biblic, încheiat cu căderea lui Adam.

Încă în Vede şi în Upanişade întîlnim „Arborele lumii", uneori răsturnat, pentru a semnifica faptul că forţa sa îşi are originea „în înalt", în „ceruri". Întrucît din el picură băutura nemuririi (soma sau amrta), întrucît apropierea de el provoacă inspiraţia şi o viziune care, depăşind timpul, este asemenea amintirii unor infinite forme de existenţă, întrucît, pe de altă parte, în desişul ramurilor sale se ascunde Yama, zeul din lumea de dincolo de mormînt, înţeles însă si ca un rege al lumii primordiale[2] — în el întîlnim deja acea convergenţă a elementelor şi a ideilor pomenită mai sus. Şi o regăsim în Iran, în tradiţia unui dublu arbore, unul con-ţinînd, potrivit Bundahisn-ei, toate seminţele, celălalt, capabil să furnizeze băutura nemuririi (haoma) şi cunoaşterea spirituală, fapt care ne duce şi el cu gîndul la cei doi pomi ai Paradisului biblic, unul al Vieţii, iar celălalt tocmai al Cunoştinţei... Apoi, cel dintâi echivalează cu acela despre care aflăm în Matei (13,31-32), întruchipînd împărăţia cerurilor născută din sămînţa aruncată de om pe „cîmpul" său simbolic; el se regăseşte în Apocalipsa lui Ioan (22,2) şi mai ales în Cabala, unde „Marelui şi puternicului Arbore al Vieţii", din care „izvorăşte Viaţa din înalt", i se adaugă o „rouă" prin puterea căreia se produce învierea „morţilor": vădită echivalenţă cu puterea de a dărui nemurirea a amrtei vedice şi a haomei iraniene.

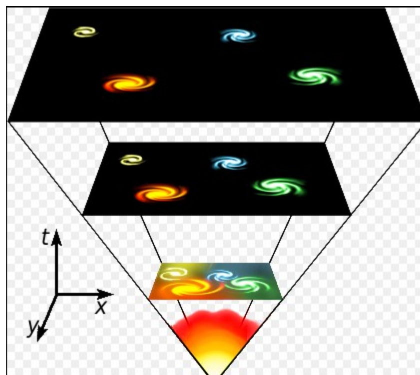
Mitologia asiro-babiloniană cunoaşte şi ea un „Arbore cosmic", cu rădăcinile în Eridu, „Casa Adîncimii", numită şi „Casa înţelepciunii". Arborele se prezintă şi ca o personificare a unei „Femei divine", de tipul general al zeiţelor asiatice ale Naturii: Iştar, Anat, Tammuz, Cibele etc. Aşadar, găsim ideea naturii feminine a forţei universale întruchipate de Arbore. Această idee nu este reconfirmată doar de zeiţa căreia îi era consacrat stejarul din Dodona, care, de altfel, fiind un loc de oracol.

Este şi un început de cunoaştere spirituală. De fapt, Hesperidele sînt cele ce păzesc arborele, al cărui fruct are aceeaşi valoare simbolică precum „Lâna de Aur" şi aceeaşi putere de a dărui nemurire ca şi acela care în saga irlandeză a lui Mag Mell este păzit şi el de o fiinţă feminină; în Edda, cea care păzeşte pomii nemuririi este zeiţa Idunn, în timp ce simbolul central redevine arborele cosmic Yggdrasill, care ascunde izvorul Mimir (există aici, în plus, simbolul unui dragon la rădăcinile Arborelui), şi care, de altfel, conţine orice înţelepciune. în sfîrşit, potrivit unei saga slave, în insula Bujan există un stejar păzit de un dragon (a se asocia cu şarpele biblic, cu monştrii expediţiei lui Iason şi ai grădinii Hesperidelor), stejar care este totodată sediul unui principiu feminin, numit „Fecioara Aurorei".

Interesantă este, apoi, varianta potrivit căreia Arborele ni se prezintă ca fiind şi acela al stăpînirii şi al Imperiului universal: ea se găseşte în legende precum acelea ale lui Ogier şi a Preotului Gianni. În aceste legende Arborele se dedublează într-un Arbore al Soarelui si un Arbore al Lunii.

Conform științei actuale, la originea Cosmosului stă un eveniment exploziv din care s-a născut Timpul, Spațiul și Materia, universul aflându-se astăzi într-o stare de expansiune generală,

răcindu-se încet și rarefiindu-se continuu, dar nu se știe dacă după încetarea expansiunii va urma colapsarea.

Astronomii cred că în prima fracțiune de secundă de după explozie, universul s-a extins în proporții de milioane de ori mai mari decât starea inițială, iar în următoarea fracțiune de secundă extinderea a devenit mai înceată, acesta răcindu-se și lăsând loc particulelor de materie să se formeze. **Electronii s-au unit cu antielectronii** (încă din ”fașă” există opoziția Bine-Rău, Masculin-Feminin, etc)**, formând fotoni**. În felul acesta, universul a devenit o sferă de lumină. Ciudat este că Biblia nu contrazice știința și, în Geneză, cap. 1, pct. 3, menționează că Dumnezeu a zis: *„Să fie lumină!*” *Şi a fost lumină.*

La 10^{-11} secunde s-au născut cele patru *interacţii: interacţiile tari (nucleare), interacţii electromagnetice, interacţii slabe, interacţii gravitaţionale.*

Interacţiile nucleare sunt responsabile de formarea nucleului, *interacţiile electromagnetice* sunt responsabile de formarea atomilor şi moleculelor, iar *interacţiile gravitaţionale* sunt responsabile de formarea sistemelor planetare, stelare şi galactice. *Interacţiile slabe* se manifestă numai în cadrul unor procese de ciocnire şi în dezintegrări. Toate particule pot fi create şi anihilate în procese de coliziune.

Primele particule apărute sunt fotonii, ca o formă de manifestare a câmpului electromagnetic, urmați de patru populații de particulele elementare: protoni, neutroni, electroni și neutrini (*sub acțiunea forței nucleare slabe, Quarkurile se asociază, formând printre altele neutroni și protoni. Sub acțiunea forței nucleare tari, neutronii și protonii se asociază în nuclee. Sub acțiunea forței electromagnetice, nucleele se asociază cu electronii, formând atomi și mai târziu molecule simple*).

Cabala, în schimb, susține că Universul a început printr-o contracție numită *tsimtsum* conform Zoharului (Big Crunch conform științei) a *Ain*-ului (nimicului = Parabrahmam = ”Cauza fără Cauză” = = Tao chinezesc care este aidoma ”golului spațiului”) care devine Ain Soph (infinitul), ca o necesitate a apariției conștiinței de sine și mai departe devenind *Ain Soph Aur* (Lumina nelimitată = Mintea cosmică = Daivaprakriti = Amitabha) concentrată într-un punct central lipsit de dimensiune numit Kether.

Acest concept este întâlnit și în știință sub denumirea de Gaură neagră[162], formată lent prin ”*inspirarea*” resturilor stelelor colapsate (*poate de aceea filozofia chineză susține că nimic nu este mai plin decât nimicul*). O gaură neagră este un obiect astronomic limitat de o suprafață în interiorul căreia câmpul gravitațional este atât de puternic, încât nimic nu poate scăpa din interiorul aceastei suprafețe numită *„orizontul evenimentului*”. Interiorul unei găuri negre, în ciuda aparențelor, se presupune că este extrem de luminos, deoarece lumina este și ea prinsă în gaura neagră. În centrul unei găuri negre se află unul dintre cele mai misterioase fenomene fizice: singularitatea (*lumea Ideilor lui Platon = Mintea Cosmică=un fel de mașină Turing[163] universală abstractă*).

162 Există dovezi solide ce indică existența unei găuri negre de peste patru milioane de mase solare în centrul Căii Lactee.

163 Un fel de "dispozitiv care gândește" și care are nevoie de date de intrare și ieșire nelimitate și spațiu de

Singularitatea este un punct de volum ce tinde spre zero, dar care conține o masă ce tinde spre infinit. Teorema unicității găurilor negre, afirmă că, odată ce devine stabilă, după formare, o gaură neagră este caracterizată de doar o triadă de parametri fizici independenți: masă, sarcină electrică și moment cinetic.

Acest punct de lumină concentrată a produs Big Bangul ce are ca rezultat final, prin materializarea ideilor Minții Cosmice, apariția procariotei (Marea însăși), a virusului (Dumnezeu) și a eucariotei (lumea noastră virtuală). Ciclicitatea Big Crunch – Big Bang reprezintă respirația lui Brahman (Spiritul Cosmic Suprem).

Cauza apariției lui Kether-nr.1, ne spune Israel Regardie, iscă probleme nemaipomenite, pentru că este greu de conceput ca zero să facă ceva. Însă afirmația lui Lao Tzu că: ”Tao (Big Crunch) a produs Unitatea (singularitatea=Mintea Cosmică), Unitatea a produs Dualitatea (prin Big Bang a produs procariota și virusul), Dualitatea a produs Trinitatea (procariota, virusul și eucariota), iar Trinitatea a produs toate lucrurile existente (lumea noastră virtuală), este în concordanță cu ipoteza noastră. Și Helena Petrovna Blavatsky ajunge la o concluzie asemănătoare cu a noastră, sugerând în ”*Doctrina secretă*” că principiul hindus a Marelui Suflu a lui Brahman rezolvă problema pentru că zeroul inspiră și expiră mereu, creând și distrugând lumi (ciclul Big Bang – Big Crunch). Prin inhalarea ciclică, universul este retras și încetează să existe, dar prin exhalare, manifestarea începe cu ”laya[164]”.

Samael Aun Weor exprimă această idee astfel: ”*Din acest Tot Necunoscut sau Zero Radical, orice Univers sideral emană, la început, Tatăl-Mama gnostic, Purusha-Prakriti hindus, Osiris-Isis egiptean, Protocosmosul Dual sau Adam-Kadmon cabalistic, Theos-Chaos al Teogoniei lui Hesiod, Ur-Anas sau Foc și Apă caldeean, Iod-Heve semit, Zeru-Ana persan, Unul-Unic, Aunadad-Ab budist, ...(***virusul-celula**, completăm noi*)*”. ”*În Ain Soph există o evoluție ciudată: o expirație care se numește Zi Cosmică (Mahamvantara) și o inspirație numită Noapte Cosmică (Marea Pralaya)*”.

Din punct de vedere cabalistic nu se poate explica existența lui Kether-nr. 0 din care au evoluat toate.

ARBORELE NEMURIRII

Arborele nemuririi este format din 10 Sephiroturi (sephira la singular) sau 10 ”*emanații numerice*”, aranjate sub forma a trei stâlpi: ”*stâlpul milei/compasiunii*” în partea dreaptă, compus din a doua, a patra și a șaptea emanație; ”*stâlpul judecății/rigurozității*”, în partea stângă, compus din a treia, a cincea și a opta emanație; și ”*stâlpul blândeții*”, la mijloc, compus din prima, a șasea, a noua și a zecea emanație.

În totalitatea și unitatea lui, Arborele nemuririi reprezintă omul arhetipal, Adam Qadmon, Protogonos.

În tratatul *Imre Şefer* a lui Abulafia se arată că teozofii:

”*susţin că au primit de la profeţi şi de la înţelepţi revelaţia că există zece Sefirot, și au desemnat fiecare Sefira cu un nume, unele dintre acestea fiind omonime, altele nume proprii. Iar când li se cerea (să le explice), cei care le cunoşteau nu erau în măsură să spună ce anume erau acele Sefirot şi la care anume (tip de) entitate se refereau numele lor (...), iar numele lor (ale Sefirot-urilor) sunt bine cunoscute din cărţile lor, însă ei sunt foarte nedumeriţi în privinţa semnificaţiei lor*”.

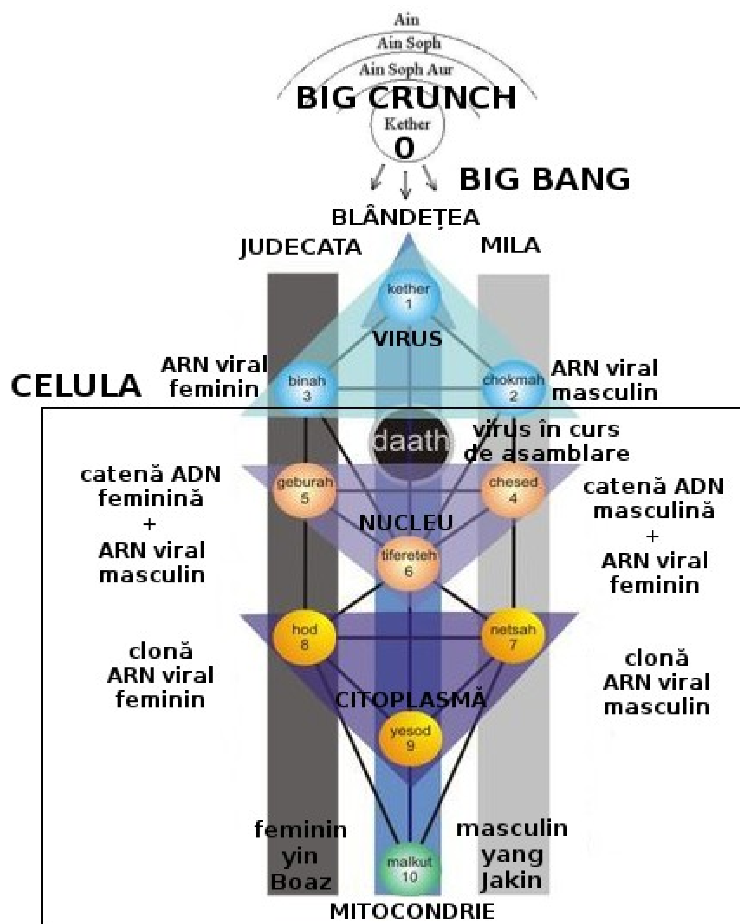
După Iohanan Alemanno, Sefirot-urile sunt intelecte superseparate:

”*Cabaliştii cred că Moise, pacea fie asupra lui, a avut o cunoaştere exactă a lumii spirituale, care e numită lumea Sefirot-urilor, lumea numelor divine, sau lumea literelor. Moise ştia cum să-şi îndrepte gândul şi rugăciunile, pe care cabaliştii le numesc ”cabale”, în aşa fel încât să îmbunătăţească influxul divin. Activitatea lui Moise stimula cabalele pentru ca acestea să emane asupra lumii inferioare potrivii voinţei lui. Cu ajutorul acestui influx, el crea tot ce dorea, aşa cum*

calcul nelimitat.

164 Laya înseamnă punctul de materie aflat într-o condiție nediferențiată.

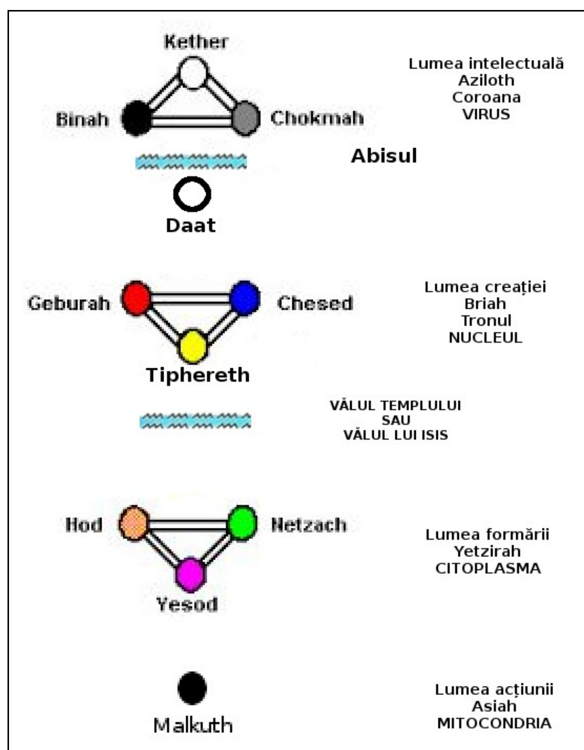
Dumnezeu a creat lumea cu ajutorul a diferite emanaţii. De câte ori dorea să facă semne şi minuni, Moise se ruga şi pronunţa nume, cuvinte şi gânduri divine până când reuşea să intensifice aceste emanaţii. Emanațiile coborau atunci în lume și creau lucruri supranaturale noi. Aşa a separat Moise marea, a deschis pământul şi altele de acest fel".

În cartea ”*Comentariu la cei zece Sephiroți*”, rabinul Azariel spune că fiecare Sephiră are trei calități distincte: propria funcție, primește calități de la sephiroșii superiori sau de deasupra și ultima, transmite propria natură și pe cea primită de sus, sephiroților de jos.

Stâlpul din dreapta (Jakin) va prelua caracteristicile sephirotului Chokmah (*yang = masculin = ARN viral masculin*) și va reprezenta ”forța”, iar cel din stânga (Boaz) va prelua caracteristicile sephirotului Binah (*yin = feminin = ADN viral feminin*) și va reprezenta ”forma”.

În acest Arbore se pot distinge trei triade care definesc tot atâtea lumi, ceea ce este în concordanță cu religiile care definesc o lume cerească, o lume profană și o lume a Infernului. Mitologiile primare defineau doar două lumi: una cerească și una profană, atunci când zeii trăiau printre muritori, adică exista doar procariota. După atacul virusului și cuplarea lumii lui la cea a procariotei au apărut cele trei lumi, iar după transformarea procariotei în eucariotă prin războiul descris în poemul mesopotamian Enuma Eliș au apărut patru lumi, așa cum le descrie MacGregor Mathers în introducere la ”*Kabbala denudata*”. Prima triadă este ”**lumea intelectuală** = cerească = virusul = TATĂL”, formată din sephiroturile Kether - Geburah – Chokmah (*în care sephira Kether-1 este o reflexie în oglindă a sephirei Kether-0*), a doua este ”**lumea creației** = profană = nucleul eucariotei = tronul”, formată din sephiroturile Binah – Chesed – Tiphereth, a treia este ”**lumea formării**”, sau a îngerilor, fiind vorba de locul unde se asamblează virusul (citoplasma = purgatoriul), formată din sephiroturile Hod – Netzach – Yesod și a patra, ”**lumea acțiunii**” = Infernul = mitocondria” plasată în sephira Malkuth.

Sephirotul *Da'at* sau *Daath* ("Cunoaștere") este locația stării mistice (Kohos hanefesh = "stare spirituală") în care toate cele zece sephroturi din Arborele Vieții sunt unificate (virusul virtual asamblat) și nu mai este posibil să se distingă o sephira de alta. Este o reflexie a Kether-ului în lumea celulei, a Minții Stup despre care am vorbit în eseul ”*Singularitatea tehnologică și virusul*” și care permite asamblarea virusului.

Da'at nu este întotdeauna descris în reprezentările sefirotului și ar putea fi considerat în mod abstract un "spațiu gol" în care pot fi plasați germenii oricărui alt sefirot (*el este locul de asamblare al virusului clonat, este Paradisul unde elementele clonate așteaptă ”piatra din vârful unghiului” pentru a începe asamblarea*). În mod corespunzător, Lumina Divină strălucește mereu, dar nu toți oamenii o pot vedea.

Ascunderea sau revelarea Luminii Divine care strălucește prin *Da'at* nu se întâmplă de fapt în *Da'at*, ci numai din perspectiva umană din Malkuth (prin activarea virusului din genomul uman, spontan sau urmând o cale spirituală). Oamenii care prin ”altruism” (activare virus) ajung la o comuniune cu Lumina (cu Dumnezeu), devin capabili să o vadă și să beneficieze de "revelațiile" ei. Cei egoiști nu o pot vedea, iar pentru ei beneficiile par "ascunse".

Da'at funcționează pe două nivele. Nivelul superior, denumit *Da'at Elyon* ("cunoaștere superioară") sau *Da'at hane'elam* ("cunoașterea ascunsă"), servește pentru a asigura legătura continuă dintre cele două puteri superioare ale intelectului - Chokhmah și Binah , înțelepciunea și înțelegerea. Acesta este *Da'at* în cadrul lui Kether.

Nivelul inferior, denumit *Da'at Tachton* ("cunoaștere inferioară") sau *Da'at hamitpashet* ("extinderea cunoștințelor"), servește pentru a conecta intelectul în ansamblu cu sfera emoției (cu ADN-ul), mărind astfel determinarea și hotărîrea de a acționa în conformitate cu adevărurile esențiale pe care le-a integrat în conștiință. Astfel *Da'at* devine a treia putere a intelectului, adică FIUL.

În Zohar, acest nivel al *Da'at* este numit "cheia care include șase". "Cheia" lui *Da'at* deschide toate cele șase camere (atribute) ale inimii și le umple cu forța de viață. Fiecare dintre aceste șase camere (atunci când sunt umplute cu *Da'at*), este numită *dei'ah* ("atitudine"), fiind o stare particulară a sufletului.

În corpul uman *Da'at* corespunde cu interstițiul[165], iar în creier, *Da'at* este reprezentat de claustrum[166].

Și mai edificator pentru ipoteza noastră că *Da'at* reprezintă un virus proaspăt clonat este simbolismul numărului unsprezece care este alocat acestei sephira:

Acest număr este deosebit de sacru în tradiţiile ezoterice africane, fiind considerat ca una din cheile principale ale ocultismului negru. Este pus în legătură cu misterele fecundității. Femeia mamă are unsprezece deschideri în timp ce bărbatul nu are decât nouă. Se presupune că trebuie unsprezece zile spermei pentru a ajunge la destinație și a fecunda ovulul matern. Copilul care vine pe lume va primi unsprezece puteri divine prin cele unsprezece deschideri ale mamei lui. În această tradiție, numărul 11 este luat într-un sens favorabil, acela care orientează către ideea de reînnoire a ciclurilor vitale și de comunicare a forţelor vitale. Dar are și un sens contrar, atestat mai frecvent în celelalte arii culturale.

Adăugându-se plenitudinii lui 10, care simbolizează un ciclu complet, 11 este semnul excesului, nemăsurii, revărsării, în oricare ordine ar fi: incontinență, violență, judecată excesivă. Acest număr anunță un conflict virtual (*cu celula. Trebuie să o părăsească*). Ambivalenţa lui rezidă în faptul că excesul pe care-l reprezintă poate fi privit fie ca începutul unei reînnoiri, fie ca o ruptură față de 10 sau o determinare a lui. O falie în Univers. În acest sens sfântul Augustin va putea să spună că *numărul 11 este stema păcatelor.* Acţiunea lui perturbatoare poate fi concepută ca o dedublare hipertrofică ce dezechilibrează unul din elementele constructive ale Universului (10): ceea ce defineşte dezordinea, boala, greşeala.

Într-un sens mai general, acest număr este numărul *Iniţiativei Individuale*, dar care se exercită fără raporturi cu armonia cosmică (a celulei) și având deci un caracter mai curând defavorabil. Acest caracter este confirmat de procedeul de adunare teozofică; acesta, făcând totalul celor două cifre componente, dă drept rezultat 2, adică numărul nefast al luptei și al opoziţiei. Unsprezece ar fi atunci simbolul luptei interioare, al disonanței, al rebeliunii, al rătăcirii... al transformării legii... al păcatului omenesc... al revoltei îngerilor.

Numărul unsprezece, care pare să fie una din cheile *Divinei Comedii,* îşi trage simbolismul din conjuncţia numerelor 5 și 6, care sunt microcosmosul și macrocosmosul, sau Cerul și Pământul. Unsprezece este numărul prin care se constituie în totalitatea sa (*cheng*) calea Cerului și a Pământului. Este numărul lui Tao.

În schimb, este un simbol de discuţie și de conflict pentru populaţia bambara. A unsprezecea etapă a Facerii este cea a răzvrătirii zeului Cerului, Tellko (clona virusului), împotriva autorităţii lui Faro, zeul apei (celulei), rânduitorul lumii.

În loja societăților secrete, sunt înfipte într-un obroc unsprezece drapele, sub forma (2 x 5) + 1, în amintirea, zice-se, a celor două serii de întemeietori reuniţi într-unul singur.

LUMEA INTELECTUALĂ (ATZILUTH)

Virusul, considerându-se moștenitor al Ain Soph Aur, al Minții cosmice, și-a arogat rolul de Dumnezeu și cauză primară a tuturor lucrurilor, fiind format din trei Sephiroți: Kether-1 (oglindire a sephirei Kether-0), Chokmah ("înțelepciunea") și Binah ("înțelegerea"). Conform sistemului *Thelema* a lui A. Crowley, universul a devenit ”joaca eternă” (*lila*) a două forțe, pozitivul (virusul) fiind un punct central și negativul – spațiul absolut (celula).

Kether mai este denumită: Coroana = Macroprosopul = Marele Chip = Monada = Bătrânul Zilelor[167]. I se atribuie prima cifră și numele de divinitate *Aheieh* (eu voi fi), adică este veșnicia, nemurirea. A fost identificat cu zeul Osiris de egipteni, cu Zeus de către greci, cu Jupiter de către romani, cu Brahma de către indieni (*cel din ”mintea” căruia s-au zămislit cei șapte sephiroți minori, cei șapte codoni ai genomului viral*).

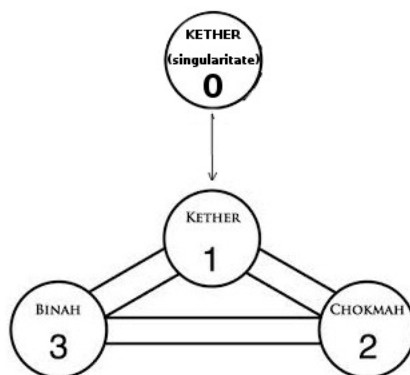
---

165 Fluidul interstițial este un sistem de rezervoare și transport pentru substanțele nutritive și substanțele dizolvate care se distribuie între organe, celule și capilare, pentru semnalizarea moleculelor care comunică între celule și pentru antigene și citokine care participă la reglarea imunității.

166 Claustrul (Claustrum) este un strat subțire de substanță cenușie cu traiect ondulat dispus vertical și sagital, situat între insula cortexului cerebral și nucleul lenticular. Dovezile clinice au sugerat că claustrul joacă un rol important în menținerea conștiinței, potențial fiind utilizabil ca un "comutator on-off".

167 Se spune în mod simbolic că părul Bătrânului Zilelor are 33 de bucle, iar barba 13 șuvițe. Arcanul 13 este Bătrânul Zilelor. Doar învingând moartea (psihologică) îl putem încarna pe Bătrânul Zilelor. Încercările funerare ale Arcanului 13 sunt mai înspăimântătoare și mai teribile decât Abisul (Samael Aun Weor).

Kether (virusul) este reprezentat de ”diamant” care-i seamănă prin duritate și strălucire, prin ”lebădă„ despre care se spune că din laptele amestecat cu apă (*componente virale amestecate cu citoplasma*) alege doar laptele (*componentele virale*) și prin ”șoim” care stă în echilibru în aer ca și virusul în celulă, rămânând detașat de procesele metabolice ale acesteia. Dintre parfumuri, *ambra* (chihlimbarul) îl reprezintă cel mai bine pentru că poate scoate ce e mai bun din orice altă aromă cu care se combină (*virusul, combinându-și elementele componente cu ale celulei și le scoate noi, regenerate*).

”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, vol. 1, pg. 302, aduce completări suplimentare care argumentează, odată în plus, că este vorba despre virus:

***UNU**, sau monada lui Pitagora, conform Zoharului (pg. 25), are ascuns în el celelalte numere. Este invizibil și este deasemenea incapabil de a se multiplica (virusul nu se poate reproduce). Acest număr are o natură dublă și formează legătura dintre negativ și pozitiv (virusul este și benefic și malefic). În această situație, un alt număr unu care să poată fi adăugat se poate obține numai prin reflectarea lui însuși. Se obține un Eidolon, adică o pereche formată din 1 și reflexia sa. Ca urmare cifra unu este Tatăl tuturor lucrurilor, reprezentând Existența sau ceea ce spune expresia ”Eu sunt” = Eheieh. Alte denumiri sunt: Taina tainelor, Bătrânul Bătrânilor, Preasfântul bătrân, Bătrânul, Bătrânul zilelor, Punctul primordial, Punctul neted, Capul alb, Înălțimea inpenetrabilă. Pe lângă toate acestea i se mai spune și Arikh Anpin = Marea față = Macroprosopul. Se spune despre el că este în parte ascuns, în parte manifest.*

Jean Chevalier spune în dicționarul său de simboluri (vol. 3, pg. 410) despre ”unu” că: este Principiul, Nemanifestat, de la el decurge totuşi orice manifestare şi la el se întoarce, odată vlăguită, existența ei efemeră: este principiul activ, creatorul. Unu este locul simbolic al ființei, izvor și sfârșit al tuturor lucrurilor, centru cosmic și ontologic.

Este simbol al ființei, dar și al revelației, mediatoarea care înalță omul prin cunoaştere la un nivel de ființă superioară. Unu este de asemenea centrul mistic de unde străluceşte Spiritul, ca un soare.

Această cifră prezintă câteva particularități, de exemplu în literatura şi folclorul iranian, unu (yak) îl reprezintă pe Dumnezeul unic; se scrie la fel ca litera allf (= a), prima din alfabetul arabo-persan. În alfabetul abdjad (A.B.Dj.D.) această literă are de asemenea valoare de unu.

Când procesul de individualizare este avansat, subiectul este în stare să asume întreaga energie a simbolului unificator pentru a realiza în el armonia conştientului și a inconştientului, pentru a realiza echilibrul dinamic al contrariilor, coabitarea dintre irațional și rațional, dintre intelect și imaginar, dintre real și ideal, dintre concret și abstract. Totalitatea se unifică în persoana sa, persoana înflorind în totalitate.

*”**Chihlimbarul** reprezintă firul psihic ce leagă energia individuală de energia cosmică, sunetul individual de sufletul universal. El simbolizează atracţia solară, spirituală și divină. Ogmios, la celți, apare în legende sub forma unui moşneag (Bătrânul Zilelor). El atrage o mulţime de oameni și îi ține legaţi de urechi cu un lanţ de chihlimbar. Datorită şubrezeniei lanţului, prizonierii ar putea să fugă. Ei preferă să-și urmeze călăuza. Legătura prin chihlimbar este de ordin spiritual.*

Eroilor și sfinţilor li se atribuie mai întotdeauna un chip chihlimbariu. Acesta reprezintă o oglindire a cerului în ființa lor, precum și forţa lor de atracţie.

Apollo varsă lacrimi de ambră atunci când, fiind surghiunit din Olimp (capsida virusului), se îndreptă spre hiperboreeni (băștinașii Terrei). Lacrimile exprimau nostalgia paradisului și legătura subtilă ce încă îl apropia de Câmpiile Elizee (virus).

Pseudo-Dionisie Areopagitul explica faptul că ambra aparţine esenţelor cereşti deoarece îmbinând în sine

formele aurului și argintului, ea simbolizează, în același timp, puritatea incoruptibilă, nesfârșită, de neclintit și de neatins, care aparţine aurului și strălucirea limpede, scânteietoare și celestă care aparţine argintului.

Potrivit unei credinţe populare, cel care are asupra lui, în orice împrejurare, un obiect de chihlimbar, se poate bizui oricând pe virilitatea sa".

Numită în "Sepher Yetzirah" și "*Inteligența admirabilă și Ascunsă*", culoarea atribuită lui Kether este albul.

Același "*Dicționar de simboluri*" a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, vol. 1, pg. 75, ne spune despre alb următoarele:

"***Albul** este suma culorilor. Se situează fie la începutul, fie la capătul vieții diurne și al lumii manifestate - ceea ce îi conferă o valoare ideală, asimptotică. Sfârşitul vieții - momentul morții - este și un moment de tranziție, la granița dintre vizibil și invizibil și reprezintă o altă obârșie. Albul - candidus - este culoarea candidatului în francmasonerie, adică a celui care își va schimba condiția. Este deci normal ca majoritatea popoarelor, atunci când figurau prin culori punctele cardinale, să fi făcut din alb culoarea estului și a vestului, adică a acestor două puncte extreme și misterioase unde soarele - astrul gândirii diurne – se naște și moare în fiecare zi. El este și o culoare de trecere, reprezentând culoarea privilegiată a riturilor de trecere prin care se înfăptuiesc mutațiile ființei, potrivit schemei clasice a oricărei Inițieri: moartea și renașterea. Albul apusului este albul mat al morții, care absoarbe flința și o introduce în lumea lunară, rece și feminină; el conduce spre absență și vid nocturn, spre dispariția conștiinței și a culorilor diurne.*

Albul răsăritului este cel al întoarcerii: este albul zorilor ce redezvăluie o boltă cerească încă lipsită de culori, dar încărcată de potențialul de manifestare cu care microcosmosul și macrocosmosul s-au încărcat, precum o baterie electrică. Pictorul W. Kandinsky - pentru care problema culorilor depăşea cu mult domeniul esteticului, s-a exprimat astfel: albul, este un nimic plin de veselie juvenilă sau, mai bine spus, un nimic de dinaintea oricărei nașteri, o oricărui început.

În orice gândire simbolică, moartea precede viața, orice naștere fiind o renaștere. Din această pricină, albul a fost la începuturi culoarea morții și a doliului. Așa stau încă lucrurile în întreg Orientul: tot așa a fost multă vreme situația în Europa și, cu precădere, la Curtea regilor Franței.

Pentru celți, acest alb pozitiv era culoarea rezervată clasei sacerdotale: druizii erau îmbrăcați în alb. Cu excepția preoților, doar regele - o cărui funcţie se aseamănă cu cea a preoției și care este un războinic însărcinat cu o misiune religioasă excepțională - are dreptul să poarte veșmântul alb. Metalul simbolic al regelui Nuada este argintul, a cărui culoare este una regală.

Aureola albă și lotusul alb sunt asociate, în budismul japonez, cu gestul pumnului cunoaşterii al marelui Iluminator Buddha.

Albul, culoare a inițierii, devine, în accepția sa diurnă o culoare a revelației, a stării de grație, a transfigurării care uluiește, trezind facultatea de înțelegere și depășind-o în același timp: este culoarea teofaniei din care o rămășiță va înconjura capul tuturor acelora care l-au cunoscut pe Dumnezeu.

*Și după șase zile a luat Iisus cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan și i-a dus într-un munte înalt, deosebi, pe ei singuri, și S-a schimbat la față înaintea lor. Și veșmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada, cum nu poate înălbi așa pe pământ înălbitorul. Și li s-a arătat Iile împreună cu Moise și vorbeau cu Iisus (Marcu. 9. 2-4). Ilie este stăpânul principiului vital simbolizat de foc, iar culoarea sa este roșul. Moise, potrivit tradiției Islamice, este asociat foru-lui Intim al ființei, a cărui culoare este albul, albul ocult al luminii interioare, lumina acelui **sirr** ce reprezintă secretul, misterul fundamental al gândirii sufiștilor.*

Întâlnim, de asemenea, la sufişti, relaţia simbolică dintre alb și roșu. Albul este culoarea esențială a înțelepciunii, venite din obârșii și purtând în sine chemarea umană către progres; roșul este culoarea ființei încâlcite în negurile lumii (celulă), incapabilă să-i depășească obstacolele. Astfel este omul pe acest pământ, un arhanghel împurpurat. Alb sunt cu adevărat. Vin din vechime, sunt un înțelept a cărui esență este lumina (...) Şi eu sunt însă aruncat în Tunelul obscur (...) Privește apusul și zorii de Zi sunt niște clipe de hotar; de-o parte albeața zilei, de cealaltă întunericul nopții, de unde și purpuriul faptului de zi și-al celui de seară (CORE. 247).

Fiind solar, albul devine simbolul conștiinței diurne desăvârșite, care mușcă din realitate. Albul se apropie deci de auriu: aceasta explică asocierea celor două culori pe drapelul Vaticanului, prin care se afirmă împărăția Dumnezeului creștin pe pâmânt".

În jocul de Tarot (*despre care se spune că a fost creat în urma unei întruniri ținute în Sanctuarul Gnozei, la sugestia unui inițiat, din dorința de a conserva toată cunoașterea despre om = virus, astfel încât să treacă neobservată de către "turmă"*), Kether este reprezentat de cei patru Ași.

Semnificația lor și desenele care-i reprezintă vorbesc despre clonarea virusului, iar cifra ”patru” se referă la cele patru elemente ale creației: pământ, aer, foc, apă, adică bazele purinice și piramidinice din genom.

Înainte de a trece mai departe, merită să trecem în revistă semnificațiile toiagului, a spadei, a monedei și a cupei reprezentate pe cărțile de Tarot, utilizând ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant:

TOIAGUL (vol. 1, pg. 169)

Toiagul (bâta) simbolizează un grup plus o persoană cu care toiagul (ARN viral) se identifică. Dacă toiagul înmugurește înseamnă că acel grup va prospera pentru că a fost ales de Dumnezeu, iar omul cu care toiagul se identifică va fi mijlocitor între Dumnezeu și popor, pentru că Dumnezeu l-a desemnat, l-a preluat și-l ține în mână.

SPADA (vol. 3, pg. 246)

Puterea spadei are un dublu aspect: distrugător (dacă distrugerea este aplicată nedreptății, facătorilor de rele, ignoranței, ea devine pozitivă) și constructiv când stabilește și menține pacea și dreptatea. Ea este emblemă regală. Asociată cu balanța (sau *cumpăna),* ea evocă dreptatea: desparte binele de rău, lovește vinovatul.

Semnificația sabiei aduse de Hristos *(Matei.* 10, 34) este războiul Interior un simbol al Verbului, al Cuvântului. Khitab-ul musulman ține în mână o spadă din lemn în timpul predicii; *Apocalipsa* descrie o spadă cu două tăișuri ieșind din gura Verbului. Cele două tăișuri sunt în raport cu o dublă putere. Ele pot de asemenea însemna un dualism sexual: falsurile pot fi bărbătesc și femeiesc (cum o afirmă un text arab); sau spadele sunt topite ritual două câte două, de către un cuplu de topitori.

Spada este lumina și fulgerul: lama ei strălumineaza. Spada sfântă japoneză deriva din fulger. Spada jertfitorului vedic este trăsnetul lui Indra, ceea ce o identifica cu *vajra* (focul). Îngerii care au izgonit pe Adam din Rai purtau săbii de foc.

În termeni de alchimie, *spada filozofilor* este focul din *athanor.* Bodhisattva poartă spada strălucitoare în lumea asurilor: este simbolul bătăliei pentru cucerirea cunoaşterii și eliberarea dorinţelor; spada taie întunericul ignoranței sau nodul învălmăşelilor. Spada strălucitoare a lui Vishnu este simbolul cunoaşterii pure și a distrugerii ignoranței. Teaca ei este ignoranța și bezna. Spada sfântă a *Sadetulul de foc a tribului* Jarai (ARN viral) nu poate fi trasă afară din teacă (ADN) de către un profan decât expunându-se celor mai mari pericole. În simbolistica pură, aceste pericole ar trebui să se exprime prin orbire sau ardere, strălucirea sau focul spadei neputând fi îndurată decât de persoane îndrituite.

Dacă spada este fulgerul și focul, ea este de asemenea o rază a soarelui: fața din Apocalipsă din gura căreia iese o sabie este strălucitoare precum soarele (este o sursă de lumină). În China, trigrama II, care corespunde soarelui, corespunde de asemenea cu fulgerul și sabia.

Invers, spada este în legătură cu apa și cu balaurul: călirea lamei este căsătoria dintre apă și foc; fiind foc, ea a fost atrasă de apă. Spada sfântă niponă a fost scoasă din coada balaurului; cea a Sadetului Focului a fost găsită în albia Mekongului. În China, spadele (ARN-uri virali) se aruncă singure în apă (citoplasmă) unde se preschimbă în balauri strălucitori.

Spada mai este și un simbol axial și polar: așa este spada care se identifică cu axa balanței. În China, spada, simbol al puterii Imperiale, era arma Centrului. La sciți, axa lumii și activitatea cerească erau reprezentate printr-o spadă înfiptă în vârful unui munte (nucleul celulei).

Sabia de foc desemnează, după Philon *(De cherubim,* 25, 27) Logosul și soarele.

Cei doi heruvimi cu sabie de flacără vâlvâitoare care păzesc drumul către pomul vieții, reprezintă mişcarea universului, deplasarea veşnică a ansamblului cerului, sau a celor două emisfere. După o altă interpretare, heruvimii simbolizează cele două atribute supreme ale lui Dumnezeu: bunătatea și puterea (cei doi acizi ribonucleici ai virusului).

Spada este în legătură și cu rațiunea care reuneşte cele două atribute de bunătate și putere.

Cuvântul, elocința, sunt uneori desemnate prin spadă, căci limba are, ca și spada, două tăișuri.

Sabia este simbolul forței lucide a Spiritului care cutează să tranșeze o problemă.

MONEDA (vol. 2, pg. 316)

Două aspecte distincte trebuie luate în consideraţie: utilizarea pur metaforică a noţiunii de monedă; simbolismul şi rolul monedei ca atare. Primul aspect se leagă de discernământul dintre fapte şi acţiuni conforme cu Duhul, întru folosul credinţei drept criteriu de adevăr. Angdus Silesius utilizează de mai multe ori simbolul monedei drept chip al sufletului, căci sufletul poartă pecetea lui Dumnezeu, aşa cum moneda poartă, pecetluit, chipul suveranului. Evocă de asemenea starea de *Rosa-Cruce.*

Moneda este deosebit de semnificativă în China, unde *sapecul* rotund poartă o gaură specială pătrată: este imaginea Triadei supreme, spaţiul intermediar între Leul (rotund) şi Pămîntul (pătrat) fiind ocupat de pecetea

suveranului, Fiu al Cerului şi al Pământului, imagine a Omului Universal.

Monedele vechi erau încărcate de simboluri şi deci de influenţe spirituale. Un mare număr de monede galice poartă simboluri, figuri sau semne (capete, cai, mistreţi, cavaleri, arbori etc.) a căror valoare sau semnificaţie sunt foarte probabil religioase şi tradiţionale.

CUPA (vol. 1, pg. 416)

Simbolismul cupei se prezintă sub doua aspecte esenţiale: cel de vas al belşugului și cel de vas conținând elixirul nemuririi.

În primul caz, ea este deseori comparată cu sânul matern, care produce lapte. Cupa de ofrandă a *somei* este asimilată cu cornul lunii, a cărei lumină este comparată în mod tradiţional cu culoarea laptelui.

Simbolismul cel mal general al cupei vizează Graalul din Evul mediu, vasul în care se strânge sângele (fragmente de virus) lui Hristos (virus) și care conţine: tradiţia pentru moment pierdută, cât şi băutura nemuririi. Cupa conţine sângele - *principiul vieții* - și corespunde Inimii, în consecinţă, centrului. Hieroglifa egipteană a Inimii este un vas. Pe plan etimologic, Graalul este întotdeauna un vas şi o carte (instrucțiuni de clonare), ceea ce confirmă dublul sens al conţinutului său; revelaţie şi viaţă. Una din tradiţii pretinde că ar fi fost tăiată dintr-un singur smarald, desprins de pe fruntea lui Lucifer (virus). Atunci când se şlefuieşte, scrie maestrul zen Dogen, ea devine un vas: conţinutul acestui vas este strălucirea luminii revelată prin şlefuire, așa precum în inima omului se produce iluminarea prin concentrarea spiritului.

Graalul mai era indicat şi drept potir: simbol al corăbiei, al arcei conținând germenii renaşterii ciclice (ARN-ul arată ca o corabie), al tradiţiei pierdute. Și cornul lunii, echivalentul cupei, este de asemenea o barcă.

Cu simbolismul Graalulul se aseamănă cel al calotei craniene din tantrism, care conţine sânge (uneori ceai sau alcool) și care exprimă nemurirea sau cunoaşterea obținută cu preţul morţii imediate, deci după renașterea inițiatică sau supraomenească.

Unele opere ermetice occidentale recomandă folosirea unei calote craniene pentru realizarea Marii Opere alchimice, ceea ce relevă existenţa unui simbolism analog. Alchimiştii chinezi sunt cei care, neizbutind să producă direct Elixirul vieții, făceau din aurul obţinut în creuzet vasele și cupele destinate să păstreze hrana și băutura nemuririi.

Cupa este şi un simbol cosmic: oul lumii, despărțit în două, constituie două cupe opuse, dintre care una, cea a cerului, reprezintă Imaginea Domnului. Aceste Jumătăți le poartă pe cap dioscurii.

Sacrificiul vedic al împărţirii cupei unice a lui Tvashtri de către cei trei Ribhu în patru cupe strălucitoare ca zilele indică opera cosmică extinzându-se de la centrul manifestării spre cele patru direcţii ale orizontului. Și invers, atunci când Buddha face un singur bol din cele patru boluri folosite pentru pomeni, care au fost aduse dinspre cele patru puncte cardinale de cei patru Maharajahi, el readuce cuaternarul cosmic la unitatea sa primordială.

Principalul accent al simbolismului cupei este pus în Biblie asupra destinului uman: omul primeşte destinul din mâna lui Dumnezeu ca pe o cupă sau ca pe conţinutul unei cupe. Poate fi vorba atunci de o cupă plină de binecuvântări sau de un pahar cu foc şi pucioasă și vânt dogoritor *(Psalmul* 10, 6).

În literatura mistică a Islamului, cupa simbolizează în general inima, cu sensul de intuiţie, de subtilitate a sufletului.
Inima celui Iniţiat (*arif*), care este şi ea un microcosmos, este adesea comparată cu cupa lui Djmashid; se spune că acest rege legendar al Persiei ar fi avut o cupă cu care putea să vadă universul.

Cupa simbolizează nu numai conţinutul, dar și esenţa unei revelaţii. Se spune că atunci cînd Profetul o sosit la Ierusalim, cu prilejul călătoriei sale nocturne, a intrat în Templu. *Când am ieşit,* povesteşte el, *s-a înfăţişat înaintea mea Gabriel cu o cupă cu vin și o alta cu lapte prins. Am luat-o pe aceasta din urmă. Atunci Gabriel mi-a spus: ai ales Filtra, adică natura umană, în accepţia ei originară, în afara oricărei referinţe la botezul creştin sau la legea mozaică.* Și tradiția mai adaugă: *După ce a băut laptele, i s-a spus: Dacă a-i fi ales vinul, comunitatea ta ar fi ales calea greşelii*.

Această alegorie poate avea două explicaţii: una preislamică face din lapte simbolul păstorilor şi din vin simbolul agricultorilor, apa fiind un simbol comun: alta, Islamică, reprezintă cele trei religii monoteiste: cea a evreilor, în care apa joacă un rol totodată distructiv (potopul) și salvator (trecerea Mării Roşii); cea a creştinilor, în care vinul joacă un rol transcendental; cea a islamului, care face să triumfe valorile vieţii nomade printr-o înapoiere la vechile izvoare abrahamice. Laptele reprezintă în simbolistica viselor, religia naturală și știința.

Acum putem reda, din cartea ”*Tarotul*” a lui Hajo Banzhaf, semnificația așilor:

1. **Asul de cupă** reprezintă iubirea, fericirea contopirii a două ființe, astrologic reprezintă pe Neptun/Jupiter, mitologic reprezintă Sfântul Graal, iar desenul reprezintă pătrunderea virusului (porumbelul) în celulă (cupa). Despre Graal se spune că are calitatea de a oferi ”darul vieții” (nemurirea), lumina spirituală și o forță invincibilă.
2. **Asul de spade** reprezintă șansa care există în noi (ARN viral) și care se manifestă ca forță de cunoaștere, astrologic reprezintă pe Mercur/Marte, mitologic reprezintă spada (ca forță

de cunoaștere) cu care Alexandru Cel Mare a tăiat Nodul Gordian, iar desenul reprezintă preluarea prin luptă a coroanei regale a ADN-ului celular. În literatură și arta religioasă Nodul simbolizează puterea care leagă și dezleagă. În ”Upanișade”, a dezlega nodul inimii înseamnă a atinge nemurirea. Conform învățăturilor budiste, nodurile făcute într-o anumită ordine nu pot fi deznodate decât în ordinea inversă, utilizând o metodă riguroasă. După Abraham Abulatia, scopul vieții este de a ”deznoda” sufletul de legăturile care îl țin legat. După dezlegarea lor, survine moartea, adică adevărata viață. Pe plan spiritual, a desface nodurile înseamnă a se elibera de atașamentele față de lumea materială și de a trăi la un nivel mai elevat. Nodul mai poate însemna și luarea în posesie a unui zeu. În Maroc, soțul nu poate avea relații sexuale cu soția sa decât după ce a deznodat șapte noduri ale veșmintelor ei. După Deonna nodul Gordian este un nod cosmic, dintre natura vegetală (celula) și zeul ceresc al luminii (virusul). Tăierea nodului nu este o soluție de durată, ci dezlegarea acestuia cu răbdare.

3. **Asul de monede** reprezintă bogăția interioară (ARN-ul viral) ce trebuie descoperită printr-o muncă dificilă (căi spirituale), astrologic reprezintă pe Venus (virusul) în a 2-a casă sub forma șansei, mitologic reprezintă Lâna de Aur (ARN-ul viral), iar desenul reprezintă ”talantul” obținut prin transformarea noastră în virus. Conform ”*Dicționarului de simboluri*” a lui Jean Chevalier și Alain Gheerbrant, vol. 2, pg. 229, Lâna de Aur reprezintă puritatea spirituală, iar Iason, cel care a pornit în căutarea ei, și-a îndeplinit dorința doar pe jumătate deoarece nu a ucis Balaurul care păzea comoara, ci doar l-a adormit.
4. **Asul de bâte** reprezintă o șansă care există în noi, pe care ar trebui s-o descoperim și s-o cultivăm. Astrologic reprezintă Soarele/Marte în sensul curajului, hotărârii, plăcerii de a risca și capacității de autoafirmare. Mitologic reprezintă bâta (ARN-ul viral) cu care Moise (virusul pierzându-și răbdarea=dorind să se regenereze) a lovit suprafața apei (membrana celulei) și a stâncii (învelișul viral). Desenul reprezintă ARN-ul viral (bâta) și începerea regenerării fragmentelor de virus (frunzele).

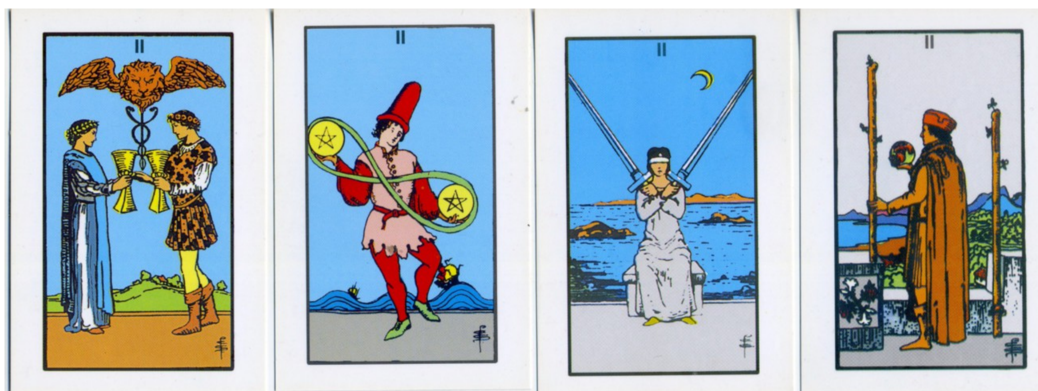
CHOKMAH

Sephira Chokmah reprezintă ARN-ul masculin al virusului, sau coloana Jakin a Francmasoneriei.

Chokmah este denumit Tatăl, iar numele divin este *Yoh*, adică jumătate din Tetragramaton-ul *YHVH*, având înțelesul aproximativ de ”*Stăpânul*”. Zeul egiptean Toth, reprezentat cu cap de ibis[168] și având ca servitor o maimuță (*băștinaș*), este atribuit acestei sephira. Grecii i-o atribuie pe Pallas Athena care s-a ivit înarmată din cap până în picioare direct din creierul lui Zeus, iar romanii pe Minerva, puterea gândirii.

168 Ibisul cu cioc ascuţit ar simboliza orice operaţie a intelectului practic. Dar chiar de-ar fi practică, înţelepciunea sa n-ar exclude concursul cunoştinţelor ezoterice.

Chokmah este Cuvântul, Logos-ul, *Inteligența iluminatoare* cum o denumește *Sepher Yetzirah*; culoarea este griul[169], parfumul este moscul orchitic[170], planta sa este – amaranthul[171], floarea nemuririi. El este reprezentat de cei patru doiari ai Tarotului.

1. **Doiul de cupă** reprezintă o întâlnire plină de dragoste (între ARN viral și ADN celular). Astrologic corespunde lui Venus (virus) pe ascendent, iar mitologic Concordiei, zeița romană a armoniei. Desenul ne arată ”dragostea” dintre celulă și virus din care se va naște un nou virus, înaripat ca un vultur și viguros ca un leu.
2. **Doiul de monede** reprezintă decizia luată în ”joacă” (*am mai spus că ARN-ul viral este pus pe șotii. El se preface că este îndrăgostit de catena feminină a ADN-ului*). Ea indică și maleabilitatea virusului și puterea lui de acomodare la noile condiții de mediu. Astrologic corespunde Lunii în punctul de răsărit și Lunii/Marte în sensul inconstanței. Mitologic corespunde lui Hermes în rolul său secundar de Zeu al Scamatoriei. Desenul reprezintă posibilitatea multiplicării ”talantului”.
3. **Doiul de spade** reprezintă chinul îndoielii și încercarea de a ajunge pe plan intelectual la puterea de a lua o decizie. Reprezintă și necesitatea de a consulta și vocea interioară (*componentele virale au un moment în care uită scopul lor și trebuie un efort pentru a reveni la el*). Astrologic corespunde Lunii în Gemeni, expresie a îndoielilor interioare. Mitologic corespunde lui Toma Necredinciosul[172]. Desenul anticipează viitoarea luptă care se va da între cele două genomuri.
4. **Doiul de bâte** ne arată că adoptăm o poziție neutră în loc să luăm o decizie clară (clonare). Prețul plătit pentru indecizie va fi un gol interior care poate duce la depresie. Astrologic corespunde lui Marte în Balanță, iar mitologic corespunde Nehotărâților care zăbovesc împreună cu Dante în antecamera Iadului. Desenul reprezintă necesitatea de a opta pentru una din cele două bâte, adică să depășim indecizia măgarului lui Buridan. O bâtă reprezintă ARN-ul viral și drumul spre Rai (virus) și cealaltă reprezintă ADN-ul celular și drumul spre Iad (circuitul metabolic al

---

169 Griul sau cenușiul este centrul culorilor. În simbolistica creștină reprezintă învierea morților.

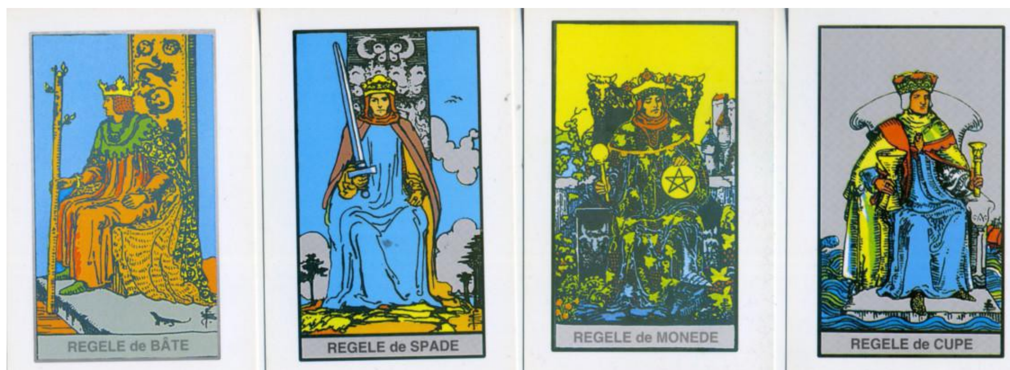
170 Moscul se referă la o substanță cu proprietăți afrodisiace secretată de o specie de cerbi moscați, folosită în parfumerie. Există și alte animale cu glande care secretă mosc, cum ar fi unele specii de rațe, aligatori și șerpi.

171 Amaranthul este o plantă a cărei denumire provine din grecescul ”amarantos” care înseamnă "nepieritor; cel care nu se va veșteji". Inflorescența ei variază de la roșu la mov, verde și galben, reprezentând tendința spre cald. Amarant-ul este o plantă benefică pentru sănătate.

172 Evangheliile relatează mai multe episoade în care Iisus li s-a arătat ucenicilor săi după ce a înviat. Când Mântuitorul s-a înfăţişat pentru prima dată după ce a înviat în faţa apostolilor, Toma, zis Geamăn, nu era împreună cu ei. Când ceilalţi ucenici i-au spus că l-au văzut pe Iisus, Toma nu a crezut. „*Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede*”, sunt cuvintele apostolului care stă la baza expresiei „Toma necredinciosul”. După opt zile de la învierea sa, când ucenicii erau din nou împreună, fiind şi Toma împreună cu ei, Iisus li s-a arătat din nou ucenicilor. „*Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele; şi adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios*”, sunt cuvintele Bibliei, care relatează întâlnirea dintre Mântuitor şi Toma.

celulei). Piatra prețioasă alocată este rubinul[173] ce reprezintă energia masculină a stelei creatoare (virusul).

Pentru că Zoharul atribuie saphirei Chocmah prima literă *Yod* din Tetragrammaton-ul YHVH, i se atribuie și cei patru regi din Tarot.

1. **Regele de bâte** reprezintă latura masculină a elementului foc și talentul organizatoric. Pentru el viața este o imensă arenă. Astrologic reprezintă Soarele în Leu, expresie a încrederii de sine și suveranității, iar mitologic este imaginea Regelui Arthur[174] sau a Regelui Solomon. Desenul reprezintă ARN-ul viral supraveghind clonarea.
2. **Regele de spade** reprezintă latura masculină a elementului aer, înțelepciunea rațiunii, mentalitatea de negustor și capacitatea de înțelegere. Astrologic corespunde lui Mercur în Gemeni în sensul de spiritual, viclean și cunoscător a multor șiretlicuri. Imaginea mitologică este a lui Orfeu[175] sau a lui Sisif. Desenul reprezintă supravegherea clonării sub autoritatea spadei.
3. **Regele de monede** reprezintă latura masculină a elementului pământ, siguranța și simțul realității, disponibilitatea pentru răbdare, conștienți fiind că scopul nu poate fi atins deocamdată. Corespondența astrologică este Soarele în Taur ca expresie a posesivității, voluptății și realismului. Imaginea mitologică este zeul Dionysos[176].

---

173 Rubinul este socotit o emblemă a fericirii, este piatra îndrăgostiților care îmbată și exaltă fără să existe un contact. Este ochiul din fruntea dragonilor și șerpilor.

174 **Regele Arthur** este un rege britanic legendar, cunoscut pentru episodul sabiei din stâncă, înființarea ordinului de cavaleri cunoscut ca *Masa Rotundă* și cavalerismul asociat, sfaturile vrăjitorului Merlin, căutarea Sfântului Graal, adulterul lui Lancelot și al reginei lui Arthur, *Guinevere*, bătălia finală cu *Mordred*, și legenda întoarcerii lui Arthur.

Solomon a fost fiul lui David și al Batșebei, ctitorul Templului din Ierusalim și renumit pentru înțelepciunea sa.

175 **Orfeu** a fost un muzician, poet și profet din mitologia greacă, fiu al zeului Helios-Apollo, cunoscut pentru abilitatea sa de a fermeca prin muzica sa toate creaturile vii, dar și pietrele, pentru încercările sale de a-și învia soția, Euridice, coborând după ea în infern și pentru moartea sa. Pentru greci, Orfeu a fost fondatorul și profetul așa numitelor mistere orfice.

Sisif era considerat cel mai viclean dintre muritori. Pentru vina de a fi dat în vileag răpirea Aeginei de către Zeus, Sisif și-a atras asupră-și mânia acestuia din urmă și a fost supus în Infern la o caznă perpetuă: el a fost sortit să urce un deal împingând veșnic o stâncă uriașă, care o dată ajunsă în vârf, se rostogolea din nou la vale și cazna era reluată.

176 **Dionysos** era în mitologia greacă zeul vegetației, al pomiculturii, al vinului, al extazului și fertilității, denumit de romani Bacchus. Ajuns adult, el a luat parte la lupta zeilor cu giganții. Pe muritori, zeul îi învață să cultive vița de vie. În plus, el avea darul de a face să țâșnească din țărână lapte, miere și vin. Față de cei care i s-au împotrivit s-a arătat crud, luându-le mințile (ca în cazul regilor Lycurg și Pentheus). Se spune că a coborât până la urmă și în Infern ca să-și salveze mama (Semele).

4. **Regele de cupe** reprezintă latura masculină a elementului apă, strădania de a dobândi cunoașterea transcedentală, eliberarea și unificarea mistică, receptivitate la imaginile lumii interioare, a fantasmelor subconștientului colectiv. În desen se pune accentul pe sceptrul puterii.

BINAH

Sephira Binah este ARN-ul femenin sau coloana Boaz a Francmasoneriei. Este denumită *Aimah* (Mama) și este negativ, feminin și pasiv. Tradus prin ”Înțelegere”, lui îi este atribuit Saturn, cel mai vechi dintre zei, dar și Kronos, zeul Timpului. Ei ar trebui să i se atribuie cifra doi, al cărui simbolism i se potrivește perfect.

Simbol al opoziţiei, al conflictului, al răsfrângerii, acest număr semnifică echilibrul realizat sau amenințări latente. Este cifra tuturor ambivalenţelor şi dedublărilor. Este prima și cea mai radicală dintre diviziuni (creatorul și creatura, albul și negrul, masculinul și femininul, materia și spiritul etc), cea din care decurg toate celelalte. Pentru că semnifică principiul feminin, numărul doi era în antichitate atribuit Mamei. Printre redutabilele sale ambivalenţe exista și aceea că el poate fi tot atât de bine germenele unei evoluţii creatoare, cât și al unei involuţii dezastruoase.

Numărul doi simbolizează dualismul pe care se sprijină orice dialectică, orice efort, orice luptă, orice mişcare, orice progres. Diviziunea este, însă, principiul multiplicării, ca și al sintezei. Multiplicarea este şi ea bipolară, crescând şi scăzând în funcţie de semnul care afectează numărul.

Numărul doi exprimă deci un antagonism care din latent devine manifest; o rivalitate, o reciprocitate care poate fi aceea a urii sau a iubirii; o opoziție care poate fi contrară și incompatibilă sau, tot atât de bine, complementară şi fecundă.

În simbolistică, o imagine dublă - doi lei, doi vulturi etc. - măreşte, prin multiplicare, valoarea simbolică a imaginii sau, dimpotrivă, dezvăluie, prin dedublare, diviziunile interne care o atenuează.

Toată simbolistica africană se bazează pe un dualism fundamental, considerat ca legea cosmică prin excelență: există în om moartea și viața, binele și răul; de la acelaşi Gueno (zeu) vin binele şi răul; orice lucru are aspectul său pozitiv (diurn) şi aspectul său negativ (nocturn); trebuie de asemenea menţionată rivalitatea dintre stânga şi dreapta, dintre sus şi jos, dintre inferior şi superior, în fiecare ființă şi în relaţiile acesteia cu orice ființă, dintre punctele cardinale opuse două câte două, dintre zi şi noapte, dintre sexe.

În sistemul aritmosofic al triburilor *bambara* (din Mali), cifra dualității inițiale şi a gemenilor este un simbol al unirii, al iubirii sau al prieteniei.

În lumea celtică, un anumit număr de figuri mitice apar sub formă de perechi, grupând astfel caractere opuse sau complementare. Explorarea şi interpretarea mitologiei celtice nu sunt destul de avansate pentru a putea menţiona cu certitudine un număr mare de asemenea figuri, dar cuplul, dualitatea esenţială este cea a timidului și a războinicului, adesea reunită sau concentrată într-o singura entitate divină. Unul reprezintă forța, celălalt înțelepciunea tradiției. Toate seriile sau construcţiile mitologice respectă acest principiu dualist care se integrează uşor într-o serie de simboluri numerice acoperind câmpul teologic.

Conform aritmosofiei lui Allendy, doi este numărul diferenţierii relative, al reciprocităţii antagonice sau atractive. Cum orice progres nu are loc decât printr-o anumită opoziție, sau cel puțin prin negarea a ceea ce se vrea a fi depăşit, doi este motorul dezvoltării diferenţiate sau al progresului. El este celălalt ca atare. De asemenea, dacă personalitatea nu se afirmă decât prin opoziţie, așa cum s-a spus, doi este principiul motor pe calea individualizării. Simbolurile binare, sau cuplurile, se găsesc în număr imens în toate tradiţiile: ele sunt la originea oricărei gândiri, oricărei manifestări, oricărei mişcări.

În cultura iraniană, regăsim cifra doi legată de temele următoare:

- ziua și noaptea prezentate ca două aspecte ale eternei întoarceri a timpului și a mişcării cereşti;
- lumea de aici şi lumea de dincolo, simbolizate prin două locuinţe sau două palate (do-sara)
- viața pământească reprezentată printr-o locuinţă făcută din țărână, care are două uși: una pentru a intra și alta pentru a ieşi, adică pentru a muri;
- scurtimea vieţii reprezentată printr-o şedere de două zile (do ruza-moqam) în această lume;
- divergenţele şi diferendele dintre oamenii fiecărei epoci au fost redate printr-un climat în care există două atmosfere (do-havat).

Pentru a reda bine imaginea unui demon, accentul este întotdeauna pus pe cele două coarne ale sale. Principalele expresii persane care utilizează cifra doi sunt foarte numeroase și tind în totalitate să arate că virtuţile subiectului sunt dublate, înzecite, ridicate la pătrat sau amplificate la infinit. În simbolica persană, cifra doi multiplică puterea la infinit. De exemplu, mesagerul cu doi cai semnifică o rapiditate extremă; un cort cu două compartimente, confortul cel mai mare etc.

(”Dicționarul de simboluri” de Jean Chevalier, vol. 1, pg. 452)

Această sephira este Frigg, soția zeului norvegian cu un singur ochi: Odin şi mama tuturor zeilor. Este, de asemenea, Sakti – consoarta zeului Shiva, distrugătorul vieții. Ea îndeplinește planurile divinului Gând (Chocmah=virusul).

Binah este *maya*[177], puterea iluziei, *Kwan yin*[178] a budismului chinezesc, *yin* al taoismului, zeița Kali a religiei hinduse. Este Marea Mamă care ne-a născut.

Culoarea sa este negrul, piatra atribuită este perla, plantele sale sacre sunt chiparosul, crinul și macul de opiu. Simbolul ei este porumbița clocitoare – adevăratul Shechinah sau Sfântul Spirit. Despre negru, în ”*Dicționarul de simboluri*”, vol. 2, pg. 334, a lui Jean Chevalier, se spune că:

În valoare absolută, Negrul (celula), culoare contrară Albului (virusului), este egal acestuia. Simbolic, negrul este înţeles cel mai adesea sub aspectul său rece, negativ. În reprezentările lumii, negrul este plasat pe Axa nord-sud, a transcendenței absolute și a ploilor. După cum îşi închipuie Infernul și lumea subpământeană la nord sau la sud, popoarele consideră una din aceste direcţii ca fiind neagră. Astfel, nordul este negru pentru azteci, algonkini sau chinezi; sudul - pentru mayasi; pentru indienii pueblo, negru este nadirul, adică baza axei lumii. Plasat dedesubtul lumii, negrul exprimă pasivitatea absolută, starea de moarte deplină și invariantă. Dacă doliul alb are în el ceva mesianic, indicând o absență temporară, o lipsă provizorie, pentru că regii și zeii urmează să renască, Negrul este o culoare de doliu într-un mod copleşitor, fără speranţă. Doliul negru înseamnă pierderea definitivă, prăbuşirea pe vecie în Neant: în zoroastrism, primii oomeni, înşelaţi de Ahriman, se înveşmântează în negru atunci când sunt izgoniţi din Rai. Mantiile negre constituie o proclamare o credinţei în creştinism și islamism, iar mantia neagră o dervişilor rotitori (asa-numiţii Mawlawi) închipuie piatra de mormânt. Când iniţiatul o leapădă, pornind să se învîrtă pe loc, el apare învesmântat într-o haină albă, ce simbolizează renaşterea întru dumnezeire, adică Adevărata Realitate. În Egipt, după Horapollon, hieroglifa femeii ce rămâne văduvă până la moarte era porumbelul negru. Acest porumbel negru poate fi considerat ca erotismul frustrat, negarea vieţii (a nemuririi). Lumea htoniană, acest dedesubt al realităţii aparente, este pântecul pământului, unde are loc regenerarea lumii diurne.

Cum adâncurile apelor sunt negre, negrul închide în el capitalul de viaţă latentă, căci el este marele rezervor a toate câte sunt: Homer vede oceanul negru, Marile zeiţe ale fertilităţii, străvechile zeițe-mume, sunt adesea negre, în virtutea originii lor htoniene: astfel, Fecioarele negre continuă tradiția atâtor Isis, Athon, Demetre și Cibele sau afrodite negre. Acest negru căptuşeşte pântecul lumii, unde, în adâncul întuneric gestator, lucrează roşul focului şi sângelui, simbol al forţei vitale. De aici, frecventa opoziție dintre roşu şi negru pe Axa nord-sud sau, cu alte cuvinte, faptul că roşul şi negrul pot apărea ca substitute reciproce. De aici și reprezentarea Dioscurilor, călări, unul pe un cal negru şi celălalt pe un cal roşu, reprezentare ce apare pe un vas descris de Portal sau, pe un alt vas descris de acelaşi autor, costumaţia marelui psihopomp al etruscilor, Camillus, care are trup roşu, dar aripi, încălţări şi o tunică negre.

Culorile *Morţii,* cel de-al 13-lea arcan al Tarocului, sunt şi ele semnificative. Această moarte initiatică, preludiu al unei adevărate naşteri, coseşte peisajul realităţii oponente - peisaj al iluziilor pieritoare -, cu o coasă roşie, pe când peisajul apare colorat în negru.

Instrumentele morţii reprezintă forţa vitală şi pe victima ei, neantul: cosind viața iluzorie, arcanul al 13-lea

177 **Maya** este termenul sanscrit pentru iluzie. Ceea ce este neschimbător și etern se numește realitate, în timp ce tot ce este subiect al schimbării este socotit drept maya.

178 **Kuan Yin** este zeitatea chinezească a fecundității.

pregăteşte drumul spre viaţa reală. Simbolismul numărului îl întăreşte aici pe cel al culorii; 13, care-i succede lui 12, cifra ciclului încheiat, pregăteşte o nouă pornire, o reînnoire.

În limbaj heraldic, culoarea neagră se numeşte *sable* (este vorba de omonimia cuvintelor sable=*nisip* şi sable=*negru heraldic*), ceea ce exprimă afinităţile ei cu pământul sterp - reprezentat îndeobşte prin ocru galben, care poate fi şi el un substitut al negrului: aceeaşi culoare galbenă ca pământul sau nisipul reprezintă, pentru anumite popoare amerindiene, ca şi pentru tibetani şi calmuci, nordul rece şi hibernal. Culoarea *sable* înseamnă prudenţă, înţelepciune şi neclintire în vremuri de restrişte. Negrul cald şi strălucitor, provenind din roşu, reprezintă suma culorilor, şi va deveni în gândirea misticilor musulmani, lumina dumnezeiască prin excelenţă. Mevlana Djalalud-Din Rumi, întemeietorul ordinului dervişilor rotitori, compară etapele mersului lăuntric spre beatitudine al sufistului, cu o scară cromatică. Aceasta porneşte de la alb (care întruchipează Cartea Legii coranice, valoarea de pornire, pasivă, căci precede angajarea dervişului pe calea desăvârşirii) şi ajunge la negru trecând prin roşu: acest negru este, potrivit concepţiei lui Mevlana, culoarea absolută, deplinătatea tuturor celorlalte culori pe care misticul urcă, întocmai ca pe nişte trepte, până la stadiul suprem al extazului, când Dumnezeirea i se arată, orbindu-l cu strălucirea ei. Aici, negrul strălucitor este identic cu albul strălucitor. Fără îndoială că la fel poate fi interpretă piatra - şi ea neagră şi strălucitoare - de la Mecca.

Îmbinarea albului şi negrului este o hierogamie; din ea va ieşi culoarea gri care, în sfera cromatică, reprezintă valoarea de centru, adică de om.

În Extremul Orient, dualitatea negru-alb este, în general, dualitatea aurore-lumină, noapte-zi, ignoranţă-cunoaştere, yin-yang, Pământ-Cer. La hinduşi, ea traduce tendinţele *tamas* (de coborîre sau de împrăştiere) şi *sattva* (de ascensiune sau de coeziune), sau relaţia dintre casta *shudra* şi cea a *brahmanilor* (albul fiind, de regulă, culoarea sacerdoţiului). Cu toate acestea, Shiva (*tamas*) este alb, iar Vishnu (sattva) este negru, lucru pe care textele îl explică prin interdependenţa contrariilor, dar mai cu seamă prin faptul că manifestarea exterioară a principiului alb apare neagră şi viceversa, după cum este răsturnată prin reflectarea sa în oglinda Apelor.

Negrul este culoarea Substanţei universale (Prakriti), a acelei *materia prima*, a nediferenţierii primordiale, a haosului originar, a opelor inferioare, a nordului, a morţii - de la aşa-numitul nigredo ermetic şi până la simbolismele hindus, chinez şi japonez (neopunându-se de altfel întotdeauna albului, ci şi, ca de pildă în China, galbenului sau roşului). În acest sens, negrul are un aspect obscur şi impur. În schimb, el poate fi simbolul superior al nemanifestării şi al *virginităţii* primordiale; acesta este înţelesul simbolic al Fecioarelor negre medievale, ca şi cel al lui Kali, care este neagră deoarece ea reintegrează în inform împrăştierea formelor şi culorilor. Tot astfel, în *Bhagavat Gita,* Krishna, nemuritorul, este *întunecat,* în vreme ce Arjuna, muritorul, este *alb* - imagini de perspectivă ale *Sinelui* universal şi ale eului individual. Regăsim de altfel aici simbolismul lui Vişnnu şi al lui Shiva. Iniţiatul hindus se aşază pe o blană cu fire de păr albe şi negre, semnificând nemanifestatul şi manifestarea. În aceeaşi perspectivă, Guenon a remarcat importanţa simbolică a *feţelor negre* etiopiene, a capetelor negre caldeene şi chineze (*jianzhou*), ca şi a *pământului negru* egiptean (Kemi) - toate aceste expresii având cu siguranţă un sens central şi primordial, iar manifestarea ce iradiază din centru apărând *albă* ca lumina.

Cuvântul chinez *hei* evocă deopotrivă culoarea neagră şi pervertirea sau căinţa; înnegrirea rituală a feţei este un semn de umilinţă, menit a cere iertarea greşelilor. Tot astfel, Malkut este al doilea *He* din Tetragrama lui Dumnezeu. Alungată şi chinuită, această literă, de mărime normală, se micşorează până ce rămâne doar un mic punct negru, ce evocă forma literei *yod*, cea mai mică din alfabetul ebraic.

Faza nigredo a Operei sau lucrării ermetice, care este o *moarte ş*i o reîntoarcere la *haosul nedifereaţiat,* duce la *albedo* (faza albă*)* şi, în cele din urmă, la *rubedo* (faza roşie) a eliberării spirituale. Embriologia simbolică taoistă ridică *principiul umed* din întunecimile *abisului* (Kon) şi îl uneşte apoi cu *principiul ignic,* pentru ca *Floarea de Aur să înflorească,* albul este culoarea aurului.

Din punctul de vedere al analizei psihologice, în visele de zi sau de noapte, ca şi în percepţiile sensibile din starea de veghe, negrul este considerat ca absenţa oricărei culori, ca absenţă a luminii. Negrul absoarbe lumina şi nu-i mai îngăduie să iasă. El evocă, înainte de orice, haosul, neantul, cerul nocturn, întunericul terestru al nopţii, răul, angoasa, tristeţea, inconştienţa şi Moartea

Vechile ceremonii ale cultului lui Pluto, zeul Infernului, cuprindeau jertfe de animale negre, împodobite cu panglici de aceeaşi culoare. Aceste jertfe nu puteau avea loc decât pe întuneric, iar capul victimei trebuia ţinut întors spre pământ. Negrul reaminteşte şi adâncimile abisale, genunile oceanice şi de aceea, anticii îi jertfeau lui Neptun tauri negri.

Ca evocare a neantului şi haosului, adică a confuziei şi dezordinii, negrul înseamnă întunericul originilor, el precede *creaţia,* în toate religiile. Pentru Biblie, înainte de a fi lumină, *pământul era netocmit şi gol, (şi) întuneric era deasupra adâncului.* Pentru mitologia greco-latină, starea primordială a lumii era Haosul. Din Haos s-a născut Noaptea, care l-a luat de bărbat pe fratele ei, Erebus; ei au avut un fiu, Văzduhul sau Eterul. Astfel, din Noapte şi Haos începe să apară lumina creaţiei, Eterul (virusul). Între timp însă, Noaptea zămislise Somnul, Moartea şi toate nenororcirile lumii - sărăcia, boala, bătrâneţea şi aşa mai departe. Totuşi, în ciuda neliniştii stârnite de beznă, grecii numeau Noaptea *Euphrone*, adică *Maica ce dă sfat bun*. Şi noi spunem: *noaptea e un sfetnic bun.*

Căci, într-adevăr, mai ales noaptea putem noi progresa, trăgând foloase din avertismentele date de vise, asa cum ne învaţă si Biblia (*Iov,* 33, 15) sau Coranul (*Surata* 42).

Dacă negrul se leagă de ideea de Rău, adică de tot ceea ce împiedică sau întârzie planul de evoluţie voit de Dumnezeire, e pentru că negrul evocă ceea ce hinduşii numesc Ignoranța, umbra lui Jung, diabolicul șarpe-balaur mitologic, pe care trebuie să-l biruim în noi înşine pentru a ne asigura propria prefacere, dar care ne trădează întruna. Astfel, în câteva icoane - foarte rare - din evul mediu, trădătorul Iuda apare cu o aureolă neagră.

Acest negru asociat Răului şi Inconştienţei se regăseşte în expresii de tipul: *ași face gânduri negre, a i se face negru dinaintea ochilor, un om negru la suflet*.

Negrul corespunde principiului feminin chinez *yin*, terestru, instinctual și matern. Multe *zeițe-mame,* multe f*ecioare* sunt negre; Artemis din Efes, Kali sau Isis sunt reprezentate în negru, pe Palatin, o piatră neagră o simboliza pe Magna Mater; *kaaba* de la Mecca, ca *Anima Mundi,* este un cub de piatră neagră.

În aceeaşi ordine de idei, *Călărețul* din *Apocalipsă* ce călăreşte calul negru ține în mână un cântar *ș*i trebuie să măsoare grâul, orzul, untdelemnul și vinul, împărţind astfel, în vreme de foamete, roadele pamântului fertil al Marii Mume Lumea.

Despre perlă (simbol al virusului), din ''*Dicționarul de simboluri*'', vol. 2, pg. 334, a lui Jean Chevalier, aflăm că:

Simbol lunar, legat de apă și de femeie. Născută din ape sau din Lună, doscoperită într-o scoică, perla reprezintă principiul *yin*: ea este simbolul esenţial al feminătății creatoare. Simbolismul sexual al scoicii îi transmite toate puterile pe care le implică aceasta; asemănarea dintre perla și fetus îi conferă perlei proprietăți genezice și obstetrice; din triplul simbolism Lună-Ape-Femeie decurg toate proprietăţile magice ale perlei - medicinale, ginecologice, funerare.

Pusă într-un mormânt, perla regenerează trupul mortului, inserându-l pe acesta într-un ritm cosmic, prin excelență ciclic, care presupune, întocmai ca fazele lunii, naştere, viață, moarte, renaştere.

O dată cu creştinismul și gnosticismul, simbolismul perlei se îmbogățește și se complică, fără ca totuşi să devieze de la orientarea sa dintâi.

Sfântul Efrem utilizează acest mit străvechi pentru a ilustra atât Neprihănita Zămislire, cât şi naşterea spirituală a lui Hristos prin botezul focului. Origene reia identificarea lui Hristos cu o perlă. El este urmat de numeroşi alți autori. În *Faptele lui Toma*, celebru text gnostic, căutarea perlei simbolizează drama spirituală a căderii omului și a mântuirii lui. În final, această căutare semnifică misterul transcendentului devenit vizibil, manifestarea lui Dumnezeu în Cosmos.

Perla joacă un rol de centru mistic. Ea simbolizează sublimarea instinctelor, spiritualizarea materiei, transfigurarea elementelor, capătul luminos al evoluţiei. Ea seamănă cu omul sferic (virus) al lui Platon, imagine a perfecţiunii ideale de la originile și de la sfârșitul existenței omului. Musulmanul și-l reprezintă pe alesul ajuns în rai, ca închis într-o perlă, în tovărăşia unei hurii. Perla este atributul perfecţiunii îngereşti, a unei perfecţiuni însă nu date, ci dobândite printr-o prefacere.

Perla este rară, pură, prețioasă. Pură, pentru că trece drept desăvârșită, pentru că este albă și pentru că, deși a fost culeasă dintr-o apă murdară sau dintr-o scoică grosolană, nu este întinată. Preţioasă, căci ea întruchipează *împărăția cerurilor* (*Matei,* 13. -55-46). *Prin acea perlă pe care o poţi dobândi vânzându-ţi tot avutul trebuie înțeleasă*, ne învață Diadoh din Photike, *lumina Intelectuală în Inimă, viziunea extatică*. Atingem aici noţiunea de perlă ascunsă în scoica ei: dobândirea ei - întocmai ca aceea a adevărului, a cunoaşterii - cere efort. Pentru Shabestari, perla, sau mărgăritarul, este *șiința inimii: când gnosticul a descoperit mărgăritarul el a adus la îndeplinire menirea vieţii* lui (activarea virusului). Căpetenia Orientului din *Faptele lui Toma* căuta perla așa cum Perceval caută Graalul. Odată obținută, această perlă nu trebuie *aruncată la porci* (*Matei. 7.* 6): cunoaşterea nu trebuie încredinţată la întâmplare celor ce nu sunt vrednici să o primească. Simbolul este mărgăritarul limbajului, ascuns în cochilia cuvintelor.

Perla, spun legendele, ia naştere ca efect al fulgerului, sau prin căderea unei picături de rouă într-o scoică; ea este, în orice caz, urma unei lucrări cereşti și embrionul unei naşteri - trupeşti sau spirituale - cum este *bindu* (picătura) în scoica lui, ori perla - Afrodita în cochilia ei. Miturile persane asociază perla cu *manifestarea primordială.* Perla, în scoica ei, este aidoma duhului ascuns în noapte. În diferite regiuni, scoica de mărgăritar este comparată cu organul genital feminin.

Asociată în mod firesc cu elementul Apă - și păzită de balauri, în străfundurile mării -, perla se leagă și de lună. *Atharva-Veda* spune că perla este *fiica Somei* - care este deopotrivă luna și băutură dătătoare de nemurire. În China antică, se observă o prefacere a perlelor - și a animalelor acvatice -, paralelă cu fazele lunii. Perla luminoasă, își lua strălucirea de la lună; ea pâzea de foc. Dar ea este și apă și foc, întruchipare a spiritului ce ia naştere în sânul materiei.

Perla vedică, *fiica Somei*, prelungeşte viața. Ea este, și în China, simbolul nemuririi. Veşmântul împodobit cu perle, sau perlele vârâte în orificiile cadavrului, îl împiedică pe acesta să se descompună. La fel se întâmplă cu jadul și cu aurul. De remarcat că mărgăritarul la naştere, întocmai ca jadul, este înzestrat cu aceleaşi puteri și slujeşte aceloraşi întrebuinţări.

Un simbol de ordin analog este acela al mărgelelor înșirate pe o ață. Așa sunt mătăniile, *sutratma*, înlănţuirea lumilor, pătrunse şi legate între ele de Atma, spiritul universal. Astfel, şiragul de mărgele simbolizează unitatea cosmică a multiplului. Integrarea elementelor disociate ale unei ființe în unitatea persoanei, legătura spirituală dintre două sau mai multe ființe; şiragul rupt însă este imaginea persoanei dezintegrate, a Universului răsturnat, a unităţii sparte.

Perla are o valoare simbolică deosebit de bogată în Iran, atât din punctul de vedere al sociologiei, cât și din acel al Istoriei religiilor.

După o legendă reluată de Saadi (poet persan din secolul al XIII-lea) în *Bustan,* perla este considerată drept o picătură de ploaie căzută din cer într-o scoică ce se ridică la suprafaţa mării și se întredeschide ca să o primească. Această picătura de apă, această sămânță cerească devine perlă.

Un hadith al Profetului spune: Slujitorii lui Dumnezeu sunt aidoma ploii care, când cade pe pământ, face să crească grâul, iar când cade în mare, dă naştere mărgăritarelor.

În sens mistic, perla este luată și drept simbol al iluminării și naşterii spirituale. În Orient şi mai cu seamă în Persia, perla are, în general, un caracter nobil ce decurge din sacralitatea ei.

După cum o să vedem în ”*Dicționarul de simboluri*”, vol. 1, pg. 304, 386, vol. 2, pg. 254 a lui Jean Chevalier, chiparosul, crinul și macul, porumbița, sunt asociate celulei doar prin al doilea ARN viral femenin care se va clona aici:

CHIPAROS

Arbore sacru la numeroase popoare, datorită longevităţii sale şi frunzişului veşnic verde. Este numit arborele vieții . La greci și la romani, el corespunde divinităților Infernului; este arborele tărâmurilor subpământene; este legat de cultul lui Pluton, zeul Infernului și de aceea împodobeşte cimitirele.

Arbore funerar pe tot cuprinsul mediteranean, datorează acest lucru simbolismului general al coniferelor care, prin rășina lor inalterabilă și frunzișul lor persistent, evocă nemurirea și învierea. Rășina chiparosului, dacă îți ungeai cu ea călcâiele, îți îngăduia să mergi prin apă (prin citoplasmă, fără a mai fi legat de metabolismul celulei). Flacăra obţinută prin arderea seminţelor ajuta la descoperirea Jadului și a aurului (virusul), acestea fiind de asemenea substanţe *yang* și simboluri ale nemuririi. Chiparosul era reprezentat și în lojile societăților secrete chinezeşti, la Intrarea în *Oraşul Sălciilor* sau în *Cercul Cerului și al Pământului.*

CRIN

Crinul este sinonimul albului, al purităţii, inocenţei şi fecioriei. Poate să primească şi o interpretare cu totul diferită desemnând o iubire interzisă (virus-celulă), dacă e vorba de un crin roşu. Pe când culegea un crin (sau o narcisă), a fost răpită Persefona de Hades, îndrăgostit de ea, dusă spre o deschidere neaşteptată apărută în pământ şi purtată până în regatul său subteran şi de aceea crinul ar putea să simbolizeze ispita sau poarta Infernului. În a sa *Mitologie a plantelor,* Angelo de Gubernatis consideră că se atribuie crinul lui *Venus* şi *Satyrilor.* Simbolismul apelor face din crin floarea iubirii intense, dar care, în ambiguitatea ei, poate să fie irealizabilă. Dacă este sublimată, crinul este floarea gloriei. Se poate stabili o echivalență între crin și lotus, crescut deasupra apelor pline de nămol. E vorba, în acest caz, de un simbol al realizării posibilităţilor antitetice ale fiinţei.

Crinul heraldic cu şase petale mai poate să se identifice cu cele şase spiţe ale roţii, a cărei circumferinţă nu e trasată, deci cu cele șase raze ale soarelui, floare a gloriei și Izvor al fecundității.

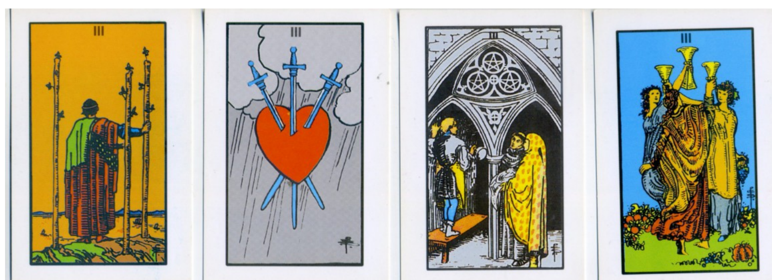
Crinul mai simbolizează uitarea de sine în seama voinţei lui Dumnezeu, odică în seama Providenţei, care are grijă de nevoile aleşilor săi.

Crinul galben este un simbol al frumuseţii trecătoare, din pricina splendorii și scurtei durate pe care o au florile lui.

MAC

În simbolismul eleusin, macul se identifică cu zeiţa Demeter a pământului, reprezintând puterea somnului şi a uitării care îi cuprinde pe oameni după moarte şi înainte de reînviere, pământul (celula) fiind locul unde se înfăptuiesc transmutaţiile: naştere, moarte şi uitare, renaştere.

Cărțile de tarot alocate sunt cei patru de trei.

1. **Trei de bâte** reprezintă legarea a două experiențe valoroase și deschiderea unor multiple posibilități, având un fundament solid creat prin strădania de până acum. Se poate conștientiza scopul în viață. Astrologic corespunde lui Mercur în Leu, în sensul încrederii și perspectivei, în legătură armonioasă cu Saturn, ca fundament pe care te poți bizui. Imaginea mitologică este a lui Moise pe muntele Sinai și admirând pământul Făgăduinței. Desenul reprezintă ARN-ul viral care inserat între cele două catene ale ADN-ului (cele două bâte din spate) poate să-și facă planul de clonare.
2. **Trei de spade** reprezintă luarea unei decizii împotriva dorinței, adoptarea unei atitudini împotriva sentimentelor, conștientizarea faptului că trebuie renunțat la obișnuințe devenite familiare și acest pas dureros va fi salvator. Astrologic corespunde lui Mercur sub forma deciziei luate împotriva dorinței. Imaginea mitologică este ce a lui Abraham luând decizia de a-l sacrifica pe Isaac, sau a Antigonei[179] de a-l înhuma pe Polineikes, fratele ei. Desenul reprezintă cele trei baze ale unui codon, din care o bază este a virusului, care este nevoit să se impună.
3. **Trei de monede** reprezintă un examen trecut cu succes, ce asigură un nou început pe un plan superior, este o expresie a îmbogățirii spirituale, o căutare într-o singură direcție. Corespondența astrologică este Jupiter/Marte, în sensul muncii încununate de succes, sau trecerea lui Saturn peste poziția radix, ca pătrundere într-un nou domeniu de viață. Imaginea mitologică este Heracle ducând la bun sfârșit cele douăsprezece munci, pătrunzând tot mai adânc în misterele vieții.
4. **Trei de cupe** reprezintă bucuria pentru realizarea a ceva de valoare, pentru obținerea a ceva important. Corespondența astrologică este Venus, ca expresie a veseliei și recunoștinței. Imaginea mitologică sunt cele Trei Grații[180]: Aglaia (Strălucirea), Eufrosina (Veselia) și Thaleia (Înflorirea).

Pentru că *Heh*, prima literă a Tetragrammaton-ului, este atribuită acestei sephira, tot ei îi corespund și cele patru Regine ale cărților de Tarot.

1. **Regina de bâte** personifică forța feminină a elementului foc (virusul), supletețea felină ca expresie a înțelepciunii, setea de existență. Este spiritul flămând de senzații și pasiune. Corespondența astrologică este Luna în Leu în sensul setei de viață. Imaginea mitologică este Hippolita[181] și Pentesilea[182] (reginele Amazoanelor) sau Artemis (Stăpâna animalelor).

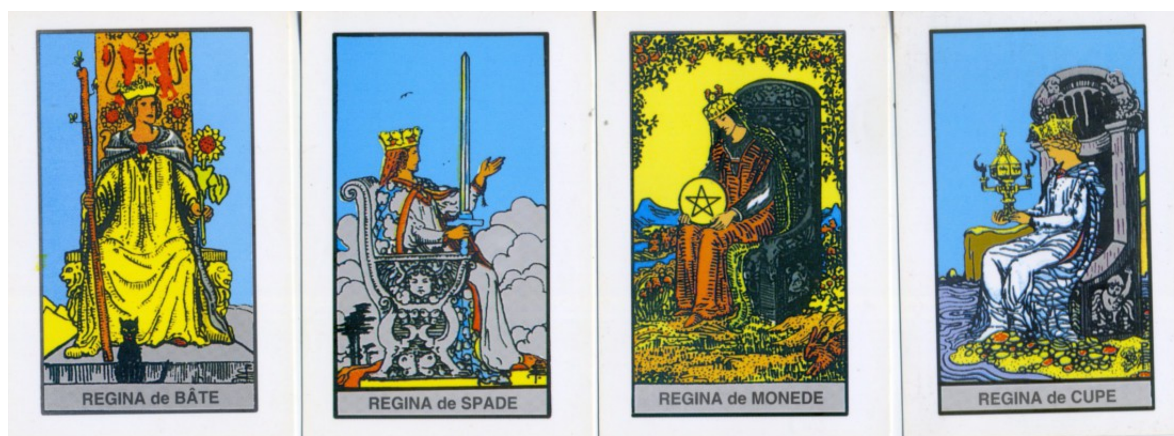
179 Filozofia dedusă din actele Antigonei are în ea accente ce anunță pe acelea ale filozofiei platoniciene. Ne aflăm, oarecum, pe un plan de "idei pure". Antigona se sacrifică pentru legi care nu sunt scrise pe hârtie, ci țin de permanența conștiinței umane. Merge la moarte, drept, ca din datorie. Aceasta îi dă o dimensiune aproape supraomenească. Atunci când declară: "m-am născut ca să aduc în lume iubire, nu ură" - are în vedere datoria ei față de fratele său mort, mai mult decât sentimentul său de dragoste față de Hemon. Întreaga ei viață s-a țesut din devotament pentru ai săi. Ani, în șir, a mângâiat bătrânețea nefericită a tatălui său orb. A încercat, între zidurile Tebei, să-și impace frații. Rareori s-a putut gândi și la ea, la problemele ei intime, ca fată tânără, ca îndrăgostită. Datoria față de alții, ca și cea față de legea morală, i-a poruncit să uite de sine. Găsim în misiunea ei o frumusețe severă, de proporții eroice, care se păstrează până la sfârșit, spre grota unde va fi ca și înmormântată de vie, Antigona va păși demnă, hotărâtă, fără ezitările, slăbiciunile ori regretele noastre obișnuite. Ideea - s-ar putea spune - e mai puternică în ea decât sentimentul.

180 În mitologia greacă, Cele trei Grații sau Haritele erau personificări ale grației și frumuseții feminine. Erau fiicele lui Zeus și ale oceanidei Eurynome [*Eurynome, împreună cu Ophion, domnește asupra titanilor din înaltul «Olimpului înzăpezit». Conform lui Apollonius din Rodos, ea a fost detronată de Rhea, iar cuplul se retrage în apele oceanului. Originea lui Ophion nu este descrisă de nicio sursă, dar, conform lui Robert Graves, el este creat chiar de Eurynome. Graves îl apropie pe Ophion de Uranus (născut din Geea cu care se căsătorește apoi) și îl consideră o divinitate ce personifică Cerul*], sălășluiau în Olimp, unde trăiau alături de muze, și erau deopotrivă protectoarele poeților. Erau socotite când însoțitoarele lui Apollo, când ale Atenei sau ale Aphroditei, mai rar ale lui Dionysos.

181 Hippolita avea un brâu magic care i-a fost dat de tatăl ei Ares, zeul războiului. Brâul era o centură care semnifica autoritatea ei ca regină a amazoanelor. A fost ucisă din greșeală de sora ei Penthesilea.

182 Penthesilea, regină a amazoanelor, a ucis-o din greșeală pe sora ei Hippolyta cu o suliță, în momentul când

În desen apare o pisică neagră care în cabală și în budism este asociată șarpelui, adică prea aplecată spre cele pământești. Zeița Bastet, cea cu cap de pisică, este reprezentată în numeroase opere de artă, cu un cuțit în labă, retezând capul șarpelui Apophis (*Balaurul Întunericului*), personificare a dușmanilor Soarelui, care încearcă să răstoarne luntrea sacră (ARN-ul viral) în timpul trecerii (clonării) ei prin lumea subpământeană (nucleu). La indigenii *nias* din Sumatra, pisica este socotită o slugă a Iadului. Indigenii povestesc despre un copac cosmic din care au apărut toate câte sunt. Ca să urce la cer, morții o apucă pe o punte ce trece pe deasupra Iadului. La poarta cerului stă de strajă un paznic înarmat cu suliță și scut. O pisică îl ajută să arunce sufletele vinovate în apele infernale. O altă legendă spune că Noe, stingherit de șobolanii de pe Arca sa, și-a trecut mâna peste fruntea leului (virus), care strănutând a aruncat o pereche de pisoi (doi acizi ribonucleici virali).

2. **Regina de spade** reprezintă forma feminină a elementului aer. Ea personifică înțelepciunea și o mare capacitate de asimilare rapidă a cunoștințelor. În interpretarea veche a acestei cărți se spune că Regina de spade reprezintă prototipul femeii rele sau al văduvei. Corespondența astrologică este Soarele în Vărsător, în sensul independenței și cunoașterii înțelepte. Imaginea mitologică este Atalanta[183], cea iute de picior.
3. **Regina de monede** personifică latura feminină a elementului pământ și reprezintă consecvența, fertilitatea și plăcerea simțurilor. Corespondența astrologică este Luna în Taur în sensul înrădăcinării profunde, fertilității și simțului familial (*dedicată clonării de elemente virale*). Imaginea mitologică este *Isis* a egiptenilor (înfățișată cu capul taurului Apis), *Io* a grecilor (înfățișată cu trup de vacă), sau *Europa*, iubita lui Zeus (”cea lată în față”).

---

erau la o vânătoare de cerbi; acest accident a provocat amazoanei Penthesilea o durere așa de mare încât își dorea moartea. Fiind războinică și amazoană, ea trebuia să moară într-un mod onorabil în luptă. Prin urmare, ea a fost uşor de convins să se alăture în războiul troian de partea apărătorilor Troiei. În Evul Mediu, secolele XIV – XV, circula în Apus o legendă despre un Zid Uriaş numit al Amazoanelor, care ar fi existat aproape de malul Mării Negre, în locul unde astăzi se găseşte Mangalia. Militarul burgund Wallerand de Wawrin, ajuns în 1445 în acest port, numit de el Panguala, scria: "Pentesileea, regina amazoanelor a pus să îl clădească după ce Hercule şi Tezeu au intrat pe furiş şi s-au luptat cu Hipolita şi Menalipa".

183 Atalanta era o tânără fecioară, foarte talentată la alergare, care era decisă să nu se căsătorească decât cu cel care va reuși să o depășească într-o astfel de cursă atletică. Unul dintre pretendenți este tânărul Hippomene. Acesta nu era un bun alergător, dar zeița Afrodita îl învățase un șiretlic, cu ajutorul căruia va câștiga cursa: de fiecare dată când tânăra reușea să îl depășească, el arunca pe jos un măr de aur. Curioasă și totodată atrasă de strălucirea aurului, Atalanta se oprește pentru a culege fiecare din cele trei mere, fiind în cele din urmă depășită. Fericit ca a dobândit-o pe Atalanta, Hippomene uită să își arate recunoștința față de Afrodita, care, mânioasă, îl face să fie cuprins de dorință în templul zeiței Cybele și să încerce să facă dragoste cu proaspăta sa soție chiar acolo. Cybele, cu templul pângărit, se razbună și îi transformă pe cei doi tineri în lei, pe care îi înhamă la propriul său car.

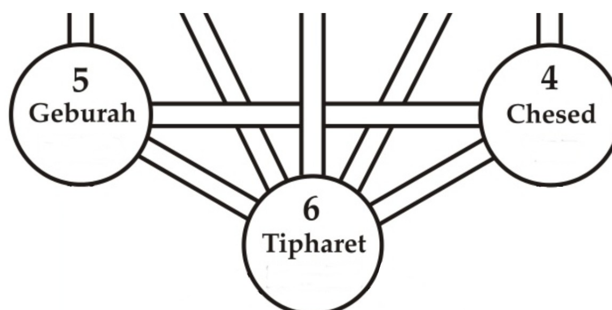
O cheie de interpretare a legendei o oferă, Michael Maier: "*Ca Hippomene-i Sulful - filosofii o spun făr-nconjur / Iară Fecioara cea grăbită e fugitivul Mercur*".

4. **Regina de cupe** personifică latura feminină a elementului apă, reprezentând sensibilitatea și forța introspecțiunii, tălmăcitoarea clarvăzătoare a viselor noastre. Este descrisă ca ”Cea Întunecată”, ”Cea Misterioasă”. Corespondența astrologică este Luna în Pești, ca expresie a sensibilității. Imaginea mitologică este reprezentată de profetele: Casandra, Pitia și Sibila, sau în miturile medievale: stăpâna întunecată a mării.

Despre sefiroții acestei triade, numiți Superiori, se spune că nu pot fi realizați decât prin meditație specială și Cabală practică. Sunt ideali și separați de ce se află sub ei printr-un Abis.

LUMEA CREAȚIEI (BRIAH)

Lumea creației sau lumea profană este dirijată de sephiroții: Chesed, Geburah și Tiphareth.

Lor le sunt atribuite culorile primare: albastru pentru Chesed, roșu pentru Geburah și galben pentru Tiphareth.

CHESED

Sephira Chesed este masculin și pozitiv, dar are calitatea feminină a apei. Zoharul o numește ”Măreție” și îi atribuie planeta Jupiter. Sepher Yetzirah îl numește ”Inteligență Receptaculară” (primește fragmente de la virus).

Este, de fapt, combinația dintre ARN-ul viral masculin și catena femenină a ADN-ului. Această inserare creștinii o numesc încarnare. K. G. Jung vorbește de *Anima* (aspectul feminin al psihicului masculin) și *Animus* (aspectul masculin al psihicului feminin). Francmasonii inversează denumirea stâlpilor Boaz și Jakin de la exterior față de denumirea celor de la interior.

Lui îi corespunde zeul Poseidon, sau Zeus cel de la începuturi. Hindușii i-l atribuie pe Indra, egiptenii pe Amon, scandinavii pe Thor.

Animalele sacre ale lui Chesed sunt unicornul și calul, plantele sale sunt pinul, măslinul și trifoiul, pietrele prețioase sunt ametistul și safirul, metalul său este cositorul, parfumul este lemnul de cedru, iar atribuirile de Tarot sunt cei patru Pătrari.

Să vedem ce spune ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier despre ele:

UNICORNUL

Dicționarul explicativ Webster definește unicornul ca „un animal mitic având corpul și capul unui cal, picioarele din spate ale unui cerb, coada unui leu, cu un corn în mijlocul frunții”. Se întâlnește sub următoarele denumiri: Ekasringa, Kirtnasari, Cartazon, Kirin, Wahid și Karn, Abou Quarn, Kartkdann, etc. Rădăcina *krn* este expresia cea mai înaltă a luminii, fiind legată de numele Kronos - Părintele Timpului și al Epocii de Aur. Pentru chinezi, unicornul reprezenta înțelepciunea. În mitologia chineză, unicornul era un animal care venea printre oameni numai cu misiuni importante. Vocea sa era deosebit de frumoasă și se asemăna cu clinchetul armonios al clopoțeilor. Blândețea lui era atât de mare încât își ridica picioarele foarte sus pentru a evita să calce pe orice viețuitoare. Unicornul era foarte puternic, un conducător în rândul animalelor. În Bibliile ilustrate, acest animal misterios apare între Adam și Eva, iar cornul său este îndreptat către arborele Binelui și Răului. Se spune că inorogul își datorează forța miraculoasă unei călătorii pe care o face odată pe an spre grădina apelor Paradisului, unde consumă plante magice, dătătoare de viață. Este o ființă cu puteri miraculoase, invizibilă și cu posibilitatea de a se ascunde de privirea oamenilor, dispărând ca prin

minune în pădurile întunecoase. În epoca medievală, inorogul este reprezentarea puterii, dar și a purității. Prin cornul său unic, inorogul reprezintă săgeata dreptății, raza solară, sabia lui Dumnezeu. În opera lui Dimitrie Cantemir, „Istoria Ieroglifică”, el este simbolul omului superior, neînțeles de societatea mediocră.

CALUL (vol. 1, pg. 224)

Există o credință în memoria tuturor popoarelor potrivit căreia, la origine, calul țâşneşte din bezna adâncurilor htoniene, fie din măruntaiele pământului, fie din adâncurile mării. Acest cal arhetipal este purtătorul deopotrivă al vieții și al morţii, fiind legat atât de focul ce nimiceşte și triumfă, cât și de apa ce hrăneşte și îneacă (este vorba de ARN-ul de transport). Această situație a existenței a două tipuri de ARN de transport (unul celular, unul viral) este reprezentat de cei doi cai ashvini din astrologia hindusă, dar și de Dioscuri:

Când se transformă în ARN viral, calul își părăseşte originile întunecate, înălțându-se la ceruri, în plină lumină. El apare într-un alb veşmânt de slavă și încetează să mai fie lunar și htonian, devenind, în lumea zeilor buni și a eroilor, uranian sau solar. Acest cal alb ceresc reprezintă cea *mai nobilă cucerire a omului.* Dar nu există cuceriri veşnice. În pofida acestei imagini luminoase, calul întunecimilor își urmează neclintit, în străfundurile ființei noastre, galopul infernal: el este când benefic, când malefic, pentru că este vehicul, este corabie și destinul lui este deci inseparabil de cel al omului. Noaptea (când virusul se află în celulă), calul (fragmentul cu instrucțiuni de clonare) poate deveni călăuză clarvăzătoare, căci el singur poate trece nepedepsit pragul misterului inaccesibil rațiunii.

În riturile extatice ale șamanilor se produce o răsturnare de roluri, în care omul ajunge să fie călărit de duh. La fel și în practicile dionisiace din Asia Mică. Şi astfel, după ce a fost considerat ca un animal psihopomp și clarvăzător, calul se transformă în adeptul misterelor divine, renunţând la propria-i personalitate pentru ca prin el să se manifeste o alta, a unui spirit superior.

PINUL (vol. 3, pg. 94)

În Extremul Orient, pinul este un simbol al nemuririi, lucru ce se explica prin aceea că are frunzişul veşnic verde, iar răşina nu i se alterează.

Nemuritorii taoiști se hrănesc cu boabele, acele și răşina pinului. Această hrana le este îndeajuns și le face trupurile ușoare și capabile să zboare. Răşina de pin (virus), dacă se scurge de-a lungul trunchiului (ARN viral) și intră în pământ (celulă), dă naştere, după o mie de ani, unei ciuperci minunate, *fouling*, aducătoare, și ea, de nemurire (clonă). Celui ce mănâncă florile pinilor din Cerul Curat ca jadul, *trupul îi va străluci ca aurul* (va deveni virus).

Un simbolism de acelaşi fel a făcut ca în Japonia pinul și chiparosul să fie folosiți la construirea templelor şintoiste, ca și la fabricarea instrumentelor rituale.

În iconografia occidentală, conul de pin sau de brad apare uneori între doi cocoși care se bat și această imagine o evocă pe aceea a celor doi balauri care îşi dispută perla (virusul): este vorba de simbolul adevărului manifestat.

În China, pinul apare adeseori alături de alte simboluri ale longevităţii; el alcătuieşte o triadă împreună cu ciuperca şi cocorul, sau cu bambusul şi prunul.

În Japonia, pinul (*matsu*) este şi simbolul unei forțe de nezdruncinat, făurită de-a lungul unei vieţi de grele lupte cotidiene: simbolul, de asemenea, al oamenilor care au ştiut să-şi păstreze gîndurile neclintite, în ciuda criticilor din jur, căci pinul izbuteşte să țină piept vânturilor și furtunilor.

Conul de pin apare adeseori în mâna lui Dionysos, ca un sceptru; el exprimă, ca și iedera, permanența vieții vegetative, adăugând însă acestei idei o nuanță, un soi de superioritate a zeului (virusului) față de natură (celulă), considerată ca ansamblu de forțe elementare și îmbătătoare. Conul de pin reprezintă preamărirea forței vitale și glorificarea fecundității. Orficii îi închinau lui Dionysos un cult cu mistere, potrivit căruia zeul murea mâncat de Titani, apoi învia, simbol al eternei întoarceri a vegetaţiei și a vieții în general. La Delhi, el apărea timp de trei luni, domnind peste sanctuar, și dispărea apoi pentru tot restul anului. Pinul îi era consacrat și Cibelei, zeița fecundității. El era socotit ca metamorfoză a unei nimfe pe care ar fi iubit-o Pan. Conul de pin simbolizează această nemurire a vieţii vegetale și animale.

MĂSLINUL (vol. 2, pg. 285)

Copac de o mare bogăție simbolică: pace, fecunditate, purificare, putere, victorie și răsplată. În Grecia era consacrat Athenei și primul măslin, născut dintr-o ceartă între Athena și Poseidon, era păstrat ca o comoară în spatele Erechteionului.

Are semnificaţii asemănătoare în toate ţările europene şi orientale. La Roma era consacrat lui Jupiter și Minervei.

După o legendă chinezească, lemnul dc măslin ar neutraliza anumite otrăvuri sau veninuri: ceea ce i-ar conferi o valoare tutelară.

În Japonia este un arbore al victoriei.

În tradiţiile evreieşti şi creştine, măslinul este un simbol al păcii: o ramură de măslin îi aduce porumbelul lui Noe la sfârșitul Potopului. După o veche legendă, crucea răstignirii lui Hristos era din lemn de măslin și de cedru. În plus, în limbajul Evului Mediu, mai este şi un simbol de aur și iubire.

În Islam, măslinul este un pom central, axa lumii, simbol al Omului universal, al Profetului. Copac binecuvântat, el este asociat cu Lumina, întrucât untdelemnul de măsline alimentează lămpile. De asemenea, în ezoterismul ismaelian, măslinul din vârful muntelui Sinai este o reprezentare a Imamului: totodată axă, Om universal și izvor de lumină.

Se spune despre măslin, considerat ca un arbore sacru, că unul din numele lui Dumnezeu sau vreun alt nume sacru stă scris pe fiecare din frunzele sale şi, *baraka* untdelemnului său poate fi atât de puternică încât poate înmulţi prin ea însăşi cantitatea de untdelemn şi deveni periculoasă.

O altă interpretare a simbolului măslinului identifică acest pom binecuvîntat cu Avraam și cu ospitalitatea lui care va fi menţinută până în ziua Reînvierii. Pomul avraamic al preafericiţilor despre care vorbeşte un *hadith* ar fi de asemenea măslinul. Măslinul simbolizează în definitiv Raiul celor aleşi.

TRIFOIUL (vol. 3, pg. 367)

Încă din secolul al V-lea, trifoiul alb cu trei frunze a fost asociat cu Sf. Patrick – primul misionar al creștinismului în Irlanda. Legenda spune ca Sf. Patrick a folosit trifoiul ca simbol al trinității, fiecare frunză simbolizând: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Atunci când o persoană găsea un trifoi cu patru frunze, se spunea că pe lângă trinitate, a fost binecuvantată și cu Harul lui Dumnezeu, asa… ca o recompensă a faptelor sale.

Un studiu efectuat de cercetatorii britanici arată că mirosul dulce al trifoiului induce subiectului o stare de calm, mulțumire și echilibru. Trifoiul este utilizat și în magie datorită numărului de frunze – 3 – considerat a fi număr sacru în magie și numerologie dar și un număr al puterii.

Trefla este una dintre cele patru culori ale cărților de joc, dar și un ornament, întâlnit în special în arhitectură și heraldică, ce are forma stilizată a unei frunze de trifoi. În general, se obține trasând trei cercuri care se intersectează și ale căror centre sunt plasate în vârfurile unui triunghi echilateral.

Motivul decorativ este utilizat în special în arhitectura gotică deasupra ușilor și ferestrelor. Sugerând ideea trinității, simbolul trifoiului este întâlnit și în forma de construcție a multor biserici creștine.

AMETISTUL (vol. 1, pg. 93)

Provine din grecescul ametuslos - ”care nu este beat”. Ametistul este o piatră a cumpătării, care păzeşte de orice fel de beție. Acesta ar fi motivul pentru care, după credinţele creştine ortodoxe, el este purtat de către episcopi. Episcopul, ca păstor de suflete (ARN virali), însărcinat cu o responsabilitate duhovnicească și lumească, trebuie, spre deosebire de schimnicul contemplativ, care a părăsit toate cele lumeşti, să se ferească de orice beție, fie ea și spirituală. O tradiţie creştină moralizatoare face din el un simbol al smereniei, pentru că are culoarea violetelor.

După Pliniu, ametistul fereşte de vrăjitorii, dacă este gravat cu imaginile lunii și soarelui și dacă este legat la gât cu puf de păun și pene de rândunică. Vindecă de gută și, aşezat sub pernă, dă vise benefice, întăreşte memoria şi dă imunitate împotriva otrăvurilor.

SAFIRUL (vol. 3, pg. 185)

Piatră celestă prin excelență, safirul reface întreaga simbolistică a Azurului. Potrivit *Lapidariului* lui Ludovic al XI-lea, *meditația asupra acestei nestemate călăuzeşte sufletul spre contemplarea cerurilor*. În Evul Mediu ca și în Grecia, se spunea ca satirul vindeca bolile de ochi și desfereca închisorile. Alchimiştii îl înrudeau cu elementul *aer*. În secolul al XI-lea, episcopul Marbode îl descrie în aceşti termeni: *frumuseţea safirului este aidoma celei a tronului cetesc; el desemnează inima celor simpli, a acelora împinşi de o speranţă sigură, inima celor a căror viaţă este făcută strălucitoare de virtute și de moravuri*.

Pentru că dreptatea divină se află înlăuntrul lui, i se vor atribul puteri foarte diverse: îndepărtarea sărăciei, paza de furia mai-marilor lumii, de trădare și de judecățile strâmbe; sporirea curajului, a bucuriei, a vitalității.

Sfântul Gheorghe în stil baroc (aparținând tezaurului din Munchen) care înfrânge un dragon de smarald este acoperit cu safire încastrate în aur. În cadrul creştinismului, safirul simbolizează neprihănirea și, deopotrivă, puterea

luminoasă a împărăţiei lui Dumnezeu.

COSITORUL/PLUMBUL

Metal straniu, care "scrâşnea" în timp ce era prelucrat şi se topea la temperaturi relativ mici, cositorul era asociat mai degrabă cu puterile malefice ale diavolului. Cu toate acestea, alchimiştii îi recunoşteau calităţile deosebite de protejare a obiectelor pe care le acoperea. Rezistent la apă, dar nu şi la foc, cositorul era o enigmă. Drept pentru care a început să fie folosit în practicile divinatorii. Ghicitul în cositor topit era larg răspândit în Europa Evului Mediu. Zodia Săgetătorului este numită şi zodia cositorului

În noaptea Anului Nou, fetele și flăcăii topesc plumb sau cositor și toarnă, fiecare dintre ei, câte trei linguriţe într-un vas cu apă; forma pe care o ia metalul solidificat în acest fel prilejuieşte participanţilor (de multe ori asistaţi de o femeie mai în vârstă și cu mai multă experienţă) să interpreteze cum le va fi viitorul în anul în care se intră; chiar și femeile, ca să afle care le este viitorul mai apropiat, topesc plumb și-l toarnă apoi în apă și, dacă forma pe care o ia plumbul este aceea de cruce, este semn că respectiva va muri. Pentru cine visează că posedă cositor sau plumb este semn de boală sau de sărăcie.

CEDRUL (vol. 1, pg. 279)

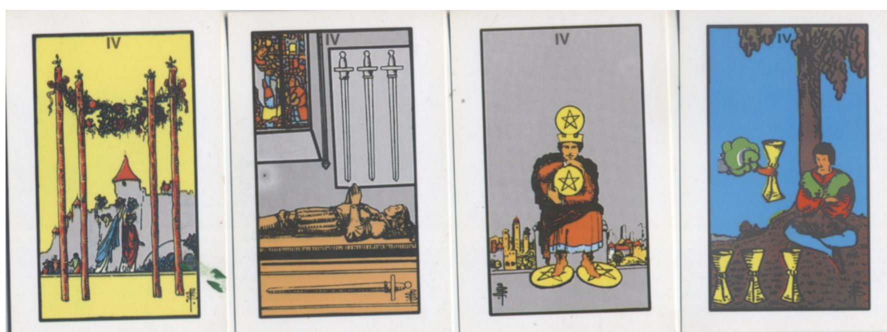
Datorită dimensiunii impunătoare a varietăţii sale cele mai cunoscute (cedrul din Liban), cedrul a devenit emblema măreţiei, nobleţii, a forţei şi a perenităţii. Dar, mai mult decât atât, datorită proprietăţilor sale naturale, el este simbolul incoruptibilităţii. Acest lucru îl afirmă teologicianul filosof din secolul al II-lea, Origene, în comentariul său asupra *Cîntării Cântărilor* 1,17: Cedrul nu putrezeşte; a face din cedru bârne pentru casele noastre înseamnă a ne feri sufletele de stricare.

Ca toate coniferele, cedrul este - prin urmare - simbol al nemuririi.

Egiptenii îşi făceau corăbiile, coşciugele şi statuile din lemn de cedru; evreii, pe vremea regelui Solomon, au construit din lemn de cedru schelăria Templului din Ierusalim. Unele statui greceşti şi romane erau sculptate din lemn de cedru. Din trunchiul său răşinos romanii făceau şi torţe plăcut mirositoare, şi sculptau imaginile zeilor şi ale strămoşilor tot din acest lemn socotit sacru. Celţii îmbălsămau cu răşina lemnului de cedru capetele celor mai nobili dintre duşmanii lor. În unele cazuri, răşina era înlocuită cu aur, care evident avea aceeaşi semnificaţie. Hristos este uneori înfăţişat în trunchiul unui cedru.

Semnificația Pătrarilor jocului de Tarot este următoarea:

1. **Patru de bâte** reprezintă o etapă a păcii (cei doi acizi ribonucleici virali și cele două catene ale ADN-ului celular au dat la pace), a siguranței și a lipsei de rețineri. Corespondența astrologică este Venus în casa a V-a, ca bucurie, sau Luna/Venus în sensul siguranței, a adăpostului. Imaginea mitologică este Eirene[184], zeița păcii sau Noe părăsind Arca (după intrarea ARN-ului viral în nucleu).

2. **Patru de spade** reprezintă imobilitatea, liniștea impusă forțat, starea de izolare. Se aseamănă mult cu cartea a XII-a, Spânzuratul. Este nevoie de o pauză și de o distanțare pentru a trece mai departe. Corespondența astrologică este Saturn în casa a V-a, ca expresie a activității stânjenite. Imaginea mitologică este Regele Arthur[185]

---

184 Una din cele patru fiice ale lui Zeus și zeiței Themis: Horae (ordinea), Eunomia (Disciplina), Dice (Dreptatea) și Irene/Eirene (Pacea). Străjuiau la porțile Olympului, o slujeau pe Hera și, în același timp, erau reprezentate ca însoțitoare ale Aphroditei și ale lui Dionysos.

185 Regele Arthur este un rege britanic legendar reprezentând idealul cavaleresc, atât în război, cât și pe timp de pace. Se spune că pe insulă legendară Avalon, unde a fost făurită sabia Excalibur, regele a fost dus să îi fie vindecate rănile după ultima sa luptă. Insula este locuită de Morgan Le Fay și cele opt surori ale ei, care au puteri

aflat pe Insula Ceții Avalon sau Împăratul Barbarosa[186] care zace în racla de pe velierul olandez.

3. **Patru de monede** reprezintă nevoia exagerată de siguranță și împotrivirea la cursul firesc al vieții. Esta necesară deschiderea spre un alt stil de viață, pentru că oricum se va întâmpla. Corespondența astrologică este Saturn în casa a II-a ca expresie a nevoii obsesive de siguranță. Imaginea mitologică este regele etrusc Midas, căruia Dionysos i-a îndeplinit dorința și tot ce atingea se transforma în aur, inclusiv mâncarea.
4. **Patru de cupe** reprezintă starea de sațietate, lipsa motivării, criza vieții neîmplinite. Corespondența astrologică este Marte în Cancer, ca expresie a indispoziției. Imaginea mitologică este Îmbufnatul Pelide Ahile, căruia Agamemnon îi luase înapoi pe sclava Brises pe care aheii i-au dat-o în dar.

GEBURAH

Sephira Geburah născută de Chesed este o reflexie a lui Binah. Înseamnă ”Tărie” sau ”Putere”, este femenin și i s-a acordat numele ”Zeii cei Puternici”. Cu toate că reprezintă o putere femenină, toate atribuirile sale sunt masculine în calitate și viguroase. Această sephira este reprezentată de zeii Marte și Ares, dar și zeul norvegian Thor. Cifrei cinci îi este atribuită zeița Nephthys, stăpâna severității, dublul din umbră și sora lui Isis.

Armele magice sunt sabia, sulița, biciul și pumnalul. Metalul atribuit este fierul, iar ca arbore sacru este stejarul. Ca plante, sunt corespondente tutunul și urzica. Culoarea sa este roșul și are rubinul ca simbol. Are și o creatură sacră numită basilisc[187], având înfățișare de dragon cu privirea și răsuflarea mortale.

Iată ce se spune în ”*Dicționarul de simboluri*” a lui Jean Chevalier despre simbolismul acestora, simbolism ce ne permite să intuim și alte legături cu virusul:

SULIȚA (vol. 2, pg. 196)

Simbol axial, falic, al focului, al soarelui (yang), astfel apare lancea pretutindeni. În mitologia japoneză șintoistă, Izanagi şi Izanami (cei doi acizi ribonucleici virali) cufundă în mare lancea împodobită cu giuvaiere (lancea care este axa solstiţiului), apoi o scot, sarea care picură de pe lance dă naştere primei insule: Onogooro-jima (clonă virus). Mai târziu, tot din această sare se formează *Stâlpul ceresc* care este Axa lumii. Anumite texte însă identifică în mod firesc stâlpul cu lancea. Ca axă, lancea este și raza de soare care simbolizează acţiunea Esenţei (virus) asupra Substanţei nediferențiate (celula). În legendele privind cortegiul Graalului, sângele care picură de pe lance în cupa exprimă aceeaşi idee Această lance aparţine sutaşului Longin care a împuns coasta lui Hristos: se spune că ar fi avut darul de a vindeca rănile pe care tot ea le provocase, asemeni lăncii lui Ahile.

Potrivit tradiţiilor celtice, lancea lui Lug a fost adusă de *Tuatha De Danann* din Insulele aflate în nordul lumii, ea fiind mai cu seamă o lance de foc care produce răni mortale şi a cărei atingere este implacabilă şi inexorabilă. A fost multiplicată în numeroase exemplare în cuprinsul epopeii, ajungând în mâna unor crai faimoşi, precum Cuchulainn sau fratele său de lapte Conall Biruitorul. Uneori îl ucide pe acela care o poartă sau pe cei din preajma lui: aşa de pildă Celtchar cel Şiret a fost ucis de o picătură de sânge desprinsă de pe armă.

Simbolismul lăncii este complementar simbolismului cazanului lui Dagda, întrucât cazanul conţinând sânge magic (de pisică, de druid şi de câine) este necesar pentru a potoli lancea, altminteri aceasta azvârle scântei şi-i omoară ea însăşi pe prinţi şi pe fiii de rege: simbolistica sexuală este în acest caz explicită, iar faptul că lancea purtată de eroii irlandezi este deseori comparată cu un sfeşnic sau cu un stâlp nu face decât s-o confirme.

---

vindecătoare.

186 Frederic I a reprezentat în epocă simbolul suveranului de sorginte divină, adevarat urmaș al Cezarilor Romei, prin măreția și carisma lui aproape legendară. Însăși prezența sa fizică inspira respect și teamă superstițioasă printre supuși. De o statură impresionantă, cu chipul împodobit de o barbă prelungă, de culoare roșie (de aici numele de Barbarosa), Frederic părea aproape un personaj de basm. A murit la traversarea raului Calycadmus (Salep, aflat în sud-estul Anatoliei), plecat fiind într-o nouă cruciadă. Și astazi se mai crede, în unele cantoane germane, că Frederic nu a murit, ci se odihnește într-o peșteră din muntele Kyffhäuser, în Turingia, cu barba crescută albă ca neaua, până la genunchi, și ochii pe jumătate închiși, și că se va reîntoarce cândva, suflând iarăși din corn și chemându-și oștile la luptă, pentru biruința Crucii.

187 Vasiliscul (numit și bazilisc = animal regal) este o reptilă fabuloasă care, în legendele europene, inclusiv în mitologia românească, este reprezentată de obicei ca o combinație de șarpe și cocoș, având puterea de a ucide prin privire sau prin otrava răsuflării.

Acelaşi simbolism se regăseşte în Africa neagră unde, detorită însumării puterii, mănunchiul de lănci îl indică pe rege.

În lumea greco-romană, unde lancea era un atribut al zeiţei Atena (Minerva), este de menţionat o întrebuinţare care dovedeşte cum tot ce se leagă de libido poate fi totodată onorat și strunit (controlat): luptătorilor, ofiţeri sau soldaţi, care făcuseră o acţiune strălucită, le era oferită în dar, drept recompensă, o lance; dar în genere nu avea vârf, nu numai pentru că era onorifică, dar şi pentru că nu acorda nici o autoritare publică și nici o putere de comandă.

Evident, puterea exprimată de lance trebuia să fie aceea a autorităţii publice înainte de a fi aceea a unei persoane particulare. Din această cauză, lancea ocupa un loc simbolic şi în ceea ce ţinea de Drept; proteja contractele, procedurile, dezbaterile.

BICI (vol. 1, pg. 192)

Simbol al puterii judecătoreşti și al dreptului ei de a pedepsi. În imaginile ce-l reprezintă pe zeul egiptean Min, acesta apare cu braţul drept ridicat în unghi drept: deasupra lui un bici, biciul regal, simbol al spaimei izbăvitoare, (care) pluteşte misterios peste mâna deschisă. Dar acest zeu avea legătură și cu cultele fecundităţii. Într-adevăr, Jean Yoyotte constată că *celălalt braț se strecoară sub veșmânt și mâna strânge rădăcina falusulul divin...* Aceasta este imaginea calmă în care se întrupa divinitatea de temut a taurului care acoperă femelele, stăpân generator a cărui procesiune deschidea anotimpul secerișului.

Biciul mai este şi însemnul unor divinităţi greceşti, al Hecatei de pildă, care se foloseşte de el pentru a ține la distanță monştrii infernali; sau al Eriniilor, care îi biciuiesc pe răufăcători; de asemenea, al demnitarilor puterii şi al preoţilor La sanctuarul lui Zeus din Dodona se afla o mică statuie de copil cu un bici în mână; curelele biciului, mişcate de vânt, plesnesc o căldare sacră, iar sunetul care se aude se crede că este oracolul zeului.

Biciul este considerat în mod obişnuit un simbol al trăsnetului. În societăţile inițiatice se practica frecvent rituri de autoflagelare pentru a se combate seceta; este cazul societăţii Kwore a băştinaşilor *bombara*. Fapt semnificativ, iniţiaţii acesteia folosesc rând pe rând biciul şi nişte torțe cu care își ard trupul. Într-adevăr, se crede că trăsnetul poate aduce ploaia.

Biciul, ca şi trăsnetul, mai este considerat şi un simbol al energiei creatoare. Rolul său dobândește o amploare cosmică în Vede; el transformă laptele în unt, hrana primordială a fiinţelor vii (nemuritoare). Din bătutul mării de lapte (citoplasma) ies dansatoarele Apsara și germenii vieții.

Biciuirea simbolizează acţiunile menite să pună pe fugă puterile sau demonii ce ar împiedica fecunditatea materială sau dezvoltarea spirituală (adică clonarea). În întreg Orientul, loviturile de bici se aplica tuturor supuşilor prinţilor, regilor sau faraonilor, dor îndeosebi sclavilor, ţăranilor și muncitorilor, soldaţilor sau copiilor neascultători. Ca pedeapsă infamantă, biciuirea le este rezervată sclavilor.

Existau și biciuiri cu caracter ritual: fie substitute atenuate ale sacrificiilor, deși puteau ţine până ce începea să curgă sânge, fie simulacre pentru alungarea duhurilor rele care puteau dăuna vânătorii, recoltelor sau fecundităţii. Femeile sterpe erau plesnite cu curele din piele de capră și, spune Plutarh, biciuirea sclavilor era însoţită de strigătul: ”Piei, foamete !”.

În toate religiile, asceţii se flagelează până la sânge, atât din spirit de sacrificiu, cât și pentru a alunga ispitele.

Biciuirea urmăreşte să nimicească, atât simbolic, cât și real, orice pricină de dezordine în societate sau individ, orice ar tulbura sau ar inhiba funcţionarea lor normală.

FIER (vol. 2, 45)

În mod obişnuit, fierul este considerat simbol al robusteții, al asprimii, al îndârjirii, al rigorii excesive şi al inflexibilităţii, însuşiri pe care de altminteri calitățile fizice ale metalului nu le confirmă decât în parte (este un simbol al celulei). În tradiția biblică, precum și în China antică, fierul este opus aramei sau bronzului, ca un metal vulgar față de unul nobil, ca apa față de foc, nordul față de sud, culoarea neagră față de cea roşie, *yin* față de *yang*. Epoca fierului este epoca *dură,* sfârșitul *solidificării* ciclice, față de care cea a *aramei* sau a *bronzului* este o etapă premergătoare. Frunțile de *fier* și din *aramă* ale eroilor mitici, plăcile din fier şi aramă ale podului simbolic din legendele chineze exprimă aceeaşi polaritate.

Lipsa de nobleţe a acestui metal nu este o noţiune constantă: dimpotrivă, la multe popoare fierul a avut o valoare sacră, fie că, având o origine meteoritică, a fost considerat căzut din cer, fie că, în cazul originii lui terestre, el confirmă datele embriologiei tradiţionale. Dar simbolismu fierului este ambivalent, asemeni celui al artelor metalurgice: fierul protejează împotriva influenţelor rele, dar este și cel care le produce, el este agentul principiului activ care modifică substanţa inertă, dar şi instrumentul satanic al războiului și al morţii (celula protejează de virus, dar îl și poate produce). Modificarea materiei printr-un instrument ascuţit are și ea un aspect pozitiv, deoarece uneltele din fier erau interzise la construirea Templului lui Solomon (*Regi* 3, 6, 7).

În India, lucratul fierului este de natură *asurică,* adică este rezervat divinităţilor secundare. Egiptul antic identifica fierul cu oasele lui Seth divinitate esenţialmente tenebroasă. Dar fierul îi asigură şamanului forţă și eficacitate. De altminteri, este considerat simbol al fertilităţii sau protector al recoltelor: ambivalenţa sa este peste tot legată de lucrul la forjă.

Fierul, în concepţia despre lume a dogonilor din Mali, este contrariul simbolic al aramei. El este stăpânul umbrei și al nopţii în vreme ce arama este în mod esenţial simbolul luminii și al vieţii (nemuririi). Din această cauză, el este un atribut al demiurgului nefast Yurugu (celula), vulpoiul palid, stăpânul primului cuvânt și al divinaţiei, care porunceşte nopţii, secetei, sterilităţii, dezordinii, impurităţii, morţii. Dar cel de-al doilea demiurg, Nommo (virusul), binefăcător și călăuză a omenirii stăpânul absolut al cerului, apei, al sufletelor, al fecundităţii limitează acţiunile dezordonate ale demiurgului Yurugu. Omul nu este supus dualităţii acestor forte antagonice, și fierarul creat de Nommo își poate supune fierul pentru a face din el săpăliga, baza agriculturii, și armele de vânătoare și de război. Din Yurugu și-a făcut un prieten tainic de care femeia se teme, dar de pe urma căruia omul ştie să tragă foloase. Vulpoiul palid sau înlocuitorul lui, şacalul, este animalul divinatoriu cel mai mult folosit de dogoni, popor la care fierarul adesea cumulează și funcţiile de prezicător.

La populaţiile *watchaga* (*bantu* hamitizaţi din Kilimandjaro), femeile poartă coliere şi brăţări din fier care ajută la procreare şi la vindecarea copiilor bolnavi. În cei priveşte pe *tivi* (populaţie din Nigeria de Nord), la ei fierul asigură relaţia dintre vii şi morţi.

În celebrul său mit al seminţiilor, Hesiod (Munci și zile) descrie cu spaimă a cincea seminţie ca urmare a succesiunii timpurilor, seminţia fierului:

Mort să fi fost mai devreme, născut să fi fost mai pe urmă;
Neamul acesta, de fier, nicicând n-o s-ajungă să-şi afle
Tihnă, nici noapte, nici zi, sleiţi de durere şi trudă,
Căci, precum vezi, le dau zeii grijile sfâșietoare.
Dar patimilor rele li s-au adaus si bunuri.
Pierde-va și acest neam al cuvântătorilor oameni
Zeus de-abia că s-or naşte şi-ndată cărunţi se vor stinge. (...)
(...) N-au vreun respect al dreptăţii, al cinstei și nici jurământul
Nu-şi împlinesc, mai curând cinstesc pe semeţii netrebnici.
Dreptul cu pumnul şi-l iau și nu cunosc vreo *ruşine.*
Va vătăma pe cel vrednic, cu vorbele-i întortocheate.
Nelegiuitul, minciuna cu jurământ întărind-o.
Râvna spre rău, bunăoară, cu zarvă și tunet, va merge
Pururi cu oamenii-alături, stârnindu-i cu ochii-i de fiară.
De pe pămîntul cu drumuri întinse, Aidos și Nemesis
Gingaşa fiinţă ascunzând în albe veşminte de nouri,
Către Olimp vor zbura pe muritori părăsindu-i
Neamul zeiesc vor căta. Rămâne-va cruda durere
Omului cel muritor, lipsit de-a-jutor în restrişte.

În această viziune apocaliptică a lui Hesiod, seminţia de fier simbolizează domnia materialităţii, regresiunea spre forţa brutală a inconştienței.

De origine htoniană, ba chiar infernală, fierul este un metal profan, care nu trebuie pus în relaţie cu viaţa (nemurirea). După Platon, locuitorii Atlantidei vânau cu țepușe din lemn și plase, fără arme de fier. Nici druizii nu puteau folosi instrumente de fier; ei tăiau vâscul sfânt cu o seceră de aur. Fierul simbolizează o forţă aspră, sumbră, impură, diabolică.

STEJAR (vol. 3, pg. 264)

Arbore sacru în nenumărate tradiţii, stejarul este învestit cu privilegiile supremei divinităţi cereşti, din pricină că atrage trăsnetul și simbolizează măreţia; stejarul lui Zeus din Dodona, al lui Jupiter Capitolinul la Roma, al lui Ramowe în Prusia, al lui Perun la slavi. Ghioaga lui Hercule este făcută din stejar. Acesta desemnează, cu precădere, soliditatea, puterea, longevitatea și înălţimea, atât în sens spiritual, cât și material.

Stejarul a fost mereu și pretutindeni sinonim cu forţa. În latină, stejarul și forţa sunt numite prin acelaşi cuvînt: *robur.* Acesta simbolizează atât forţa morală, cât și cea fizică.

Stejarul este, prin excelență, figura arborelui sau a axei lumii, atât pentru celți, cât și pentru greci, la Dodona. Lucrul este valabil și pentru *iakuții* siberieni.

Trebuie adăugat că, atât la Sichem, cât și la Hebron, revelaţiile lui Yahve i-au fost transmise lui Avraam în preajma unor stejari; deci, stejarul îndeplinea rolul său axial, care făcea din el un instrument de comunicare între Cer și Pământ. În *Odiseea,* la întoarcerea sa acasă, Ulise consultă în două rânduri *frunzişul divin al marelui stejar al lui Zeus*. Lâna de aur, păzită de balaur, era atârnată într-un stejar: acesta avea valoare de templu.

Potrivit unul pasaj din Pliniu cel Bătrân, care se sprijină pe o analogie din limba greacă (drus), numele druizilor se află în relaţie etimologică cu numele stejarului, de unde și traducerea *oameni de stejar.* Numele stejarului este însă diferit în toate limbile celtice, inclusiv în galică (dervo). Această apropiere este totuşi valabilă din punct de vedere simbolic, în sensul că druizii, dată fiind calitatea lor sacerdotală, au deopotrivă acces la înțelepciune și la forță. Stejarul era adorat de celți și reprezenta pentru ei, prin trunchiul său, prin ramurile sale groase, prin frunzişul său des şi

prin propriul său simbolism, o emblemă a ospitalităţii şi echivalentul unui templu.

TUTUN (vol. 3, pg. 395)

Indienii *tupinamba* din Brazilia socoteau că tutunul poseda o serie de proprietăți, cu precădere acelea de a lumina inteligenţa şi de ai menţine bine dispuşi, veseli și viguroşi pe cei care-l folosesc.

Vraciul suflând asupra războinicilor fumul de tutun pronunţa aceste cuvinte: *Fie ca să-i biruiţi pe duşmanii voştri, să primiţi duhul forței în voi*.

Se mai spune și că fumul suflat asupra unui pacient întărește puterea magică a respirației sale. Fumigații sau inhalaţii ale tutunului însoţesc întotdeauna riturile de inițiere ale indienilor din zona Amazonului.

În aceeaşi arie culturală, sucul făcut din tutun este aruncat în ochii celui ce vrea să devină şaman, pentru a-i oferi acestuia darul previziunii.

URZICĂ (Dicționar de simboluri și credințe tradiționale românești", pg. 680, de Romulus Antonescu)

Considerată şi ca buruiană de leac, urzica se bucură în gândirea tradiţională de un loc aparte; astfel, se crede că urzicile au parte de o nuntă a lor care se petrece fie la Buna Vestire (25 martie), fie la mijlocul Postului Mare, fie în Duminica Floriilor; la aceste date, urzicile îşi aleg un crai, Urzicelul, şi o crăiasă, Urzicuţa, care dau şi semnalul petrecerilor, urmarea fiind că toate urzicile de pe pământ se căsătoresc; ca în cântecele bătrâneşti sau în basme, păsările cântătoare le sunt lăutari, iar vântul le face să se legene în ritm de joc; nunta durează trei zile şi corespunde practic cu înflorirea plantei, după care nu mai este bună de mâncat, ci doar folosită ca leac sau pentru vrăji; Urzicelul şi Urzicuţa cresc în pădure şi acela care, din greşeală, rupe, taie sau striveşte pe unul dintre ei atât timp cât sunt încă verzi este pândit de mari nenorociri peste tot anul; femeile care fac vrăji cunosc după anumite semne pe cei doi şi se feresc să-i culeagă; toamna, când aceştia se ofilesc, sunt dezgropaţi şi apoi păstraţi ca leacuri împotriva unor boli; împletiţi, Urzicelul şi Urzicuţa sunt buni în vrăjile pentru dezlegarea cununiilor; valoarea nutritivă a plantei a născut credinţa că, prin consumarea ei, oamenii îşi înnoiesc sângele şi devin mai puternici.

„Urzica se dă în gura foamei", spune un proverb, motivul fiind că ea ar constitui şi hrana de bază în Postul Mare, când alimentele de post s-au cam terminat (varza acră se înmoaie), iar această perioadă este şi cea mai grea, şi cea mai lungă. Se crede că este păcat ca, în Săptămâna Patimilor, oamenii să mănânce urzici şi să consume oţet, pentru că Mântuitorul a suportat supliciul şi cu aceste două alimente.

ROȘU (vol. 3, pg. 171)

Considerat pretutindeni ca fiind simbolul fundamental al principiului vital, cu forţa, puterea şi strălucirea lui, rosul, culoare o focului şi sângelul, prezintă totuşi, din punct de vedere simbolic, aceeaşi ambivalenţă ca şi acestea din urmă - desigur după cum el este, ca nuanţă, deschis sau închis.

Roşul deschis, exploziv, centrifug, este diurn, masculin, tonic, îndemnând la acţiune şi aruncîndu-şi strălucirea peste tot, aidoma unui soare, cu o putere uriaşă şi de neînvins.

Roşul închis este, dimpotrivă, nocturn, feminin, tainic şi, la limită, centripet; el reprezintă nu expresia, ci misterul vieții. Primul însufleţeşte, încurajează, stârneşte; aşa este roşul drapelelor, al firmelor, afişelor şi ambalajelor publicitare. Celălalt alertează, reține, îndeamnă la vigilenţă şi, la limită, nelinişteşte; aşa este roşul semafoarelor, becul roşu ce interzice intrarea într-un studiou cinematografic sau radiofonic, într-o sală de operații sau felinarul roşu de la bordelurile de altădată, lucru ce ar putea să pară contradictoriu - de vreme ce, aici, nu de interzicere ar fi vorba, ci de invitaţie - dar nu este, dacă ne gândim că această invitaţie implică încălcarea celei mai profunde interdicţii fixate de epoca respectivă, şi anume înfrânarea pulsiunilor sexuale, a libidoulul, a instinctelor pasionale.

Roşul nocturn şi centripet este culoarea focului central al omului şi al pământului, focul din pântece şi din athanorul alchimiştilor în care, în faza *rubedo*, au loc digestia, coacerea, zămislirea ori regenerarea omului sau Operei. Alchimiştii occidentali, chinezi sau islamici utilizează în mod identic sensul culorii roşii, iar suflul roşu prin care arabii îl desemnează pe omul universal îşi trage obârşia direct din această etapă *rubedo*, de gestaţie în athanor. La fel stau lucrurile şi cu orezul roşu din oboroc, de la chinezi - și el, foc (sau sânge) al athanorulul, legat de cinabru, în care el se transformă alchimic, simbolizând nemurirea.

Subiacent verdelui ce îmbracă pământul, sau culorii negre a Vasului, acest roşu eminamente sacru şi secret este misterul vieţii ascuns în străfundurile beznei şi oceanelor primordiale; culoarea sufletului, a libidoului, a inimii. Culoarea Ştiinţei, a Cunoaşterii ezoterice. Interzisă neinițiaților, şi pe care înțelepţii o ţin ascunsă sub mantie; pe lamele Tarotului, Pustnicul, Papesa, Împărăteasa, poartă robe roşii, sub o pelerină sau o mantie de culoare albastră: toti trei reprezintă, în grade diferite, știința secretă.

După cum se poate vedea, acest roşu este matricial. El nu devine vizibil decât în cursul morţii iniţiatice, când capătă o valoare sacramentală: iniţiaţii în misterele Cibelei coborau într-o groapă unde erau stropiţi pe trup cu sângele unui taur sau al unui berbec aşezat pe un grătar, deasupra gropii, și sacrificat acolo potrivit ritualului, în timp ce un şarpe se adăpa din rana deschisă a victimei.

În insulele Fiji, într-un ritual analog, tinerilor li se arăta un şir de bărbaţi aparent morţi, plini de sânge, cu trupurile spintecate şi cu măruntaiele afară. Dar, la un strigăt al preotului, aşa-zişii morţi săreau în picioare şi alergau la râu, ca să se cureţe de sângele şi măruntaiele de porc cu care fuseseră acoperiţi. *Oceanele purpurii* ale grecilor şi Marea Roşie ţin de acelaşi simbolism: ele reprezintă pântecul în care viaţa şi moartea se transformă una în cealaltă.

Acest roşu întunecat şi centripet, iniţiatic, îmbracă şi un înţeles funerar: *Culoarea purpurie*, spune Artemidor, se *leagă* de *moarte*.

Aceasta este ambivalenţa culorii roşii a sângelui profund: ascuns, el este condiţia vieţii; vărsat, el înseamnă moarte. De aici şi faptul că femeile fac, pe durata menstruaţiei, obiectul unei interdicţii: sângele ce le curge este necurat căci, ieşind din întunericul uterin la lumină, el îşi inversează polaritatea şi trece de la dreapta sacră la stânga sacră. Aceste femei nu trebuie atinse şi în multe societăţi, ele trebuie să se izoleze şi să se purifice înainte de o reintra în colectivitatea din care au fost, pentru un timp, excluse. Această punere sub interdicţie s-a extins multă vreme asupra oricărui individ care ar fi făcut vărsare de sânge, fie şi în numele unei cauze drepte; călăul, cu hainele lui roşii, este un paria, ca şi fierarul, căci el atinge esenţa însăşi a misterului vieţii întrupat de roşul centripet al sângelui şi al metalului topit.

Un mit din insulele Trobriand (Melanezia), relatat de către Malinowski, ilustrează caracterul universal şi străvechi al acestor credinţe: *la începutul vremurilor, un om a învăţat taina magiei de la un crab, care era roşu din pricina vrăjilor pe care le purta într-însul; după ce îi smulse taina, omul ucise crabul; aşa se face că, astăzi, crabii deposedaţi de vrăji, sunt negri. Totuşi, ei mor greu, căci au fost, odinioară, stăpâni peste viaţă şi moarte*.

Roşul viu, diurn, solar, centrifug îndeamnă, în schimb, la acţiune: el este imaginea înflăcărării şi frumuseţii, a forţei impulsive şi generoase, a tinereţii, sănătăţii, bogăţiei, a Erosului liber şi triumfător - lucru ce explică prezenţa, în unele obiceiuri, a ambelor faţete ale simbolului. Aşa, de pildă, vopseaua roşie, diluată de regulă într-un ulei vegetal - menit a-i spori puterea vitalizatoare - cu care, în Africa Neagră, se ung pe trup şi pe faţă femeile şi fetele, la ieşirea din izolare impusă de prima lor menstruaţie, sau în ajunul căsătoriei, sau după ce li se naşte primul copil. Sau vopseaua roşie diluată tot în ulei vegetal cu care se împodobesc tinerii şi tinerele, la indienii din America; se crede că ea stimulează forţele şi trezeşte dorinţele trupeşti. Această vopsea capătă virtuţi medicale şi devine un panaceu indispensabil. Acesta este şi sensul unor tradiţii care, din Rusia până în China şi Japonia, asociază culoarea roşie cu toate serbările populare prilejuite de venirea primăverii, de căsătorie şi de naştere; adeseori, despre un băiat sau o fată se spune că sunt *roşii*, înţelegânduse prin aceasta că sunt *frumoşi:* expresia există şi la celţii din Irlanda.

Întruchipare a ardorii şi a năvălniciei tinereţii, roşul este însă, în tradiţiile irlandeze, culoarea prin excelenţă războinică, iar vocabularul gaelic îl desemnează prin două adjective foarte uzuale: *derg* şi *ruadh*. Există sute, dacă nu chiar mii de exemple în acest sens: lui Dagda, zeul-druid, i se spune Ruadh Rofhessa, *roşul ştiinţei celei mari*. În câteva texte, printre care povestirea despre nimicirea *Hanului de la Da Derga,* apar şi druizi roşii, fapt ce trimite la virtuţile lor războinice şi la dubla funcţie pe care o îndeplinesc ei, de preoţi şi războinici. Galia, la rându-i, se închina unui Marte Rudiobus sau Rudionus (cel roşu).

Această simbolistică războinică pare să arate că roşul constituie veşnic miza bătăliei - sau dialecticii - dintre Cer şi Infern, dintre focul uranian şi cel htonian. Roşul, orgiastic şi eliberator, este culoarea lui Dionysos. Alchimiştii spun despre piatra filozofală că *poartă semnul* soarelui (virusul). Ea mai este numită şi Absolut, este pură, căci este alcătuită din raze concentrate de soare. Când primează simbolismul solar, iar Marte i-o răpeşte pe Venus lui Vulcan, războinicul devine cuceritor, iar cuceritorul - Imperator. Un roşu somtuos, mai copt şi bătând în violet, devine emblema puterii şi, foarte curând, apanajul acesteia. Aceasta este purpura: această varietate de roşu era, la Roma, culoarea rezervată generalilor, nobilimii, patricienilor: ea avea să devină deci culoarea împăraţilor. Cei de la Constantinopol erau în întregime înveşmântaţi în roşu (...) De aceea, chiar de la început, au existat legi care interziceau folosirea culorii roşii pe blazoane; codul lui Iustinian îl condamna la moarte pe cel care ar fi vândut sau ar fi cumpărat o stofă de purpură. Altfel spus, purpura devenise simbolul puterii supreme. Roşul şi albul sunt cele două culori consacrate lui Iehova, ca Dumnezeu al dragostei şi al înţelepciunii, în care par a se contopi înţelepciunea şi cucerirea, dreptatea şi puterea. Tarocul nu greşeşte: arcanul al 11-lea, Puterea, care deschide cu mâinile gura leului, poartă o capă roşie peste o robă albastră, în vreme ce arcanul al 8-lea, Dreptatea, îşi ascunde roba roşie sub o mantie albastră, aidoma Papesei.

Exteriorizat, roşul devine primejdios ca instinctul de putere, dacă nu este controlat; el duce la egoism, la ură, la patimă oarbă, la amorul infernal: Mephistopheles poartă mantia roşie a căpeteniilor Iadului, în vreme ce cardinalii o poartă pe aceea a prinţilor Bisericii. Iar Isaia (I, 18) scrie : *Veniţi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul*[188]*, ca zăpada le voi albi, şi de vor fi ca purpura, ca lâna albă le voi face.*

Nu există popor să nu fi exprimat, în felul său, această ambivalenţă din care provine toată puterea de fascinaţie a culorii roşii, ce poartă într-însa, strâns legate, cele mai adânci două pulsiuni umane: acţiunea şi pasiunea, eliberarea şi asuprirea.

Roşul heraldic denotă, printre virtuţile spirituale, arzătoarea iubire de Dumnezeu şi de aproape: printre virtuţile mondene, cutezanţa şi furia; printre vicii, cruzimea, omuciderea şi măcelul, printre temperamentele umane, pe cel coleric. Înţelepciunea triburilor *bambara* spune, la rândul său, că roşul te trimite cu gândul la căldură, la foc, la sânge, la hoit, la muscă, la zgândărire, la dificultate, la Rege, la cele ce nu pot fi atinse, la cele ce nu pot fi ajunse.

---

188 Plantă erbacee cu flori mici albe-roz, cu fructe în formă de bobiţe mici roşii sau insectă originară din Mexic, care trăieşte pe o specie de stejar şi a cărei femelă depune gogoşi rotunde şi roşii.

În Extremul Orient, roşul evocă tot căldura, intensitatea, acţiunea, pasiunea. Roşul este culoarea tendinţei expansive, *rajas*. În întreg Extremul Orient, roşul este culoarea focului, a Sudului şi uneori a secetei. Este culoarea vieţii, ca şi a nemuririi, obţinute prin cinabru (sulfura roşie de mercur), prin orezul roşu din Cetatea Sălciilor. Alchimia chineză se întâlneşte aici cu simbolismul etapei *rubedo* din alchimia occidentală, şi cu cel al *Sulfului roşu* din ermetismul islamic. Acesta din urmă, prin care este desemnot *Omul universal,* este în fapt, produsul celui dintâi: faza *rubedo* înseamnă într-adevăr ajungerea la *marile Mistere,* ieşirea din condiţia individuală.

În Japonia, culoarea roşie (aka) este purtată aproape exclusiv de către femei. Este un simbol al sincerității și fericirii. După unele şcoli șintoiste, roșul ar desemna armonia și expansiunea.

RUBIN (vol. 3, pg. 178)

În antichitate, rubinul era socotit drept emblema fericirii, izgonea tristeţea şi reprima desfrâul, rezista la venin, prevenea epidemia de Ciumă şi îndepărta gândurile rele.

Piatra de sânge, rubinul a fost folosit homeopatic pentru a prepara medicamente antihemoragice. Din acelaşi motiv, tradiția populară din Rusia socotea că e bun pentru inimă, creier, memorie, că întreţine vigoarea şi limpezeşte sângele. A devenit, prin extinderea ariei semnificaţiilor, piatra îndrăgostiţilor care îmbată şi exaltă, fără să existe un contact.

După episcopul Marbode, *rubinul este ochiul unic cu luciri roșiatice pe care-l au în mijlocul frunţii dragonii şi şerpii. Atunci e numit carvuncul. E mai presus de toate pietrele arzătoare înfocate, aruncă raze precum un cărbune aprins, a cărui întunecime nu reuşeşte să stingă lumina*.

Geburah mai este denumit și ”Inteligența radicală”. Cei patru Cinciari ai jocului de Tarot complectează caracteristicile acestui sephira.

Cartea ”Tarot” a lui Hajo Banzhaf spune despre cele patru cărți următoarele:

1. **Cinci de bâte** reprezintă o verificare a propriilor posibilități, dar într-o manieră sportivă. Corespondența astrologică este Marte în casa a V-a, în sensul întrecerii sportive. Imaginea mitologică este întrecerea la alergare dintre Hercule și cei patru frați ai săi.
2. **Cinci de spade** reprezintă un conflict încrâncenat, o etapă de gândire distructivă. Pe calea cunoașterii de sine, ea reprezintă prăbușirea unui vechi concept despre lume și viață. Corespondența astrologică este Marte în Scorpion, ca expresie a forței distructive. Imaginea mitologică este Ares, zeul războiului și sora sa Eris, zeița învrăjbirii.
3. **Cinci de monede** reprezintă nesiguranța, inerentă oricărei crize evolutive. Corespondența astrologică este Saturn în casa a II-a ca expresie a crizei. Imaginea mitologică este reprezentată de cei șapte ani de foamete din Egipt.
4. **Cinci de cupe** reprezintă durerea produsă de distrugerea a ceva de valoare și ajungerea la concepții și atitudini de viață noi. Corespondența astrologică este Saturn/Venus sau Saturn/Lună, ca expresie a durerii. Imaginea mitologică este Psyche[189] care a crezut că la

189 Psyche era o tânără vestită pentru frumuseţea ei. Pentru că, adulată de foarte mulți admiratori, nu şi-a găsit totuşi iubirea, părinţii ei au crezut că a mâniat vreun zeu şi ca urmare au consultat un oracol care i-a sfătuit să o părăsească pe un munte înalt, îmbrăcată în haine de doliu, de unde avea să vină s-o ia de nevastă un monstru înspăimântător asemănător cu dragonul. Într-adevăr, Psyche a fost luată de vânt şi dusă într-un palat îndepărtat. Acolo, un necunoscut pe care nu-l întâlnea decât noaptea şi al cărui chip în felul acesta Psyche nu putea să-l vadă, a făcut-o soţia sa şi stăpâna unor bogăţii nemăsurate. Psyche a trăit astfel o vreme, fericită. Condiţia acestei fericiri era însă ca ea să nu caute să vadă, niciodată, chipul soţului iubit. Împinsă de curiozitate şi sfătuită de surorile ei invidioase, Psyche a încălcat legământul. Odată, noaptea, ea a aprins în taină un opaiţ şi la lumina lui a văzut, în locul unui monstru îngrozitor, cum bănuia, un tânăr nespus de frumos care dormea alături de ea. Zeul Eros - căci

pierdut definitiv pe Eros datorită curiozității ei exagerate.

TIPHARETH

Sephiroții patru și cinci îl produc, prin reconciliere, pe Tiphareth care înseamnă ”Frumusețe” și ”Armonie”. Această sephira are o poziție comparabilă cu a soarelui în jurul căruia se învârt planetele. Este reprezentată prin zeul egiptean Ra, având cap de șoim, sau prin zeul Apollo, formă spirituală a luminii lăuntrice. Tiphareth este cea mai înaltă manifestare a vieții etice. Este socotit un Avatar, o încarnare divină care a progresat dincolo de necesitatea renașterii în corpul unei ființe muritoare, în care Spiritul (ARN-ul viral) și Materia (ADN-ul celulei virusate) sunt în echilibrul perfect (s-a finalizat integrarea virusului). Toți zeii care mor și renasc sunt atribuiți sephirei Tiphareth, ca de exemplu zeul Dionysos. Sepher Yetzirah denumește această sephira ”Inteligența Mediatoare”.

Animalele sacre sunt Leul, regele animalelor și fabulosul Fenix care-și sfâșie pieptul (desfacerea catenelor ADN-ului virusat) pentru ca cei șapte pui a-i săi (cei 7 codoni ai ARN-ului viral) să se hrănească din sângele și vitalitatea care ies din rana sa (să se cloneze).

Plantele lui Tiphareth sunt salcâmul (simbolul masonic al reînvierii)[190] și vița de vie. Parfumul său este rășina de olibanum (tămâie), culoarea sa este galben. Pietrele prețioase sunt topazul și diamantul galben.

Cartea ”Dicționar de simboluri” a lui Jean Chevalier ne descrie simbolismul celor de mai sus, după cum urmează:

LEUL (vol. 2, pg. 211)

Puternic, suveran, simbol solar și luminos până la extrem, leul, *regele animalelor,* are calităţile și defectele inerente rangului său. Dar el reprezintă încarnarea însăşi a Puterii și a înțelepciunii, a Dreptăţii, în schimb, orgoliul său nemăsurat și siguranţa de sine fac din el simbolul Tatălui, al Stăpânului, al Suveranului, orbit de propria sa putere, de propria sa lumină și care ajunge tiran, crezându-se, de fapt, ocrotitor. El poate fi aşadar pe cât de ocrotitor, pe atât de insuportabil: între aceşti doi poli oscilează numeroasele lui înţelesuri simbolice.

Krishna, se spune în Gita, este *leul printre animale* (printre băștinașii Terrei); Budhna este leul lui Shakya; Hristos este leul lui Iuda.

Ali, ginerele lui Mahomed, glorificat de şiiți, este leul lui Allah, motiv pentru care drapelul Iranului avea imprimat un leu încoronat. Pseudo-Dionisie Areopagitul explică de ce teologia atribuie unor îngeri înfăţişare de lei: leul exprimă autoritatea şi forţa invincibilă a minţilor dumnezeieşti, acest efort suveran, vehement, nedomolit, de a imita măreţia divină şi taina divină încredinţată îngerilor de a învălui misterul lui Dumnezeu cu o întunecime măreaţă, ascunzînd de privirile indiscrete urmele comunicării lor cu divinitatea, aidoma leului, despre care se spune că şterge urma propriilor paşi atunci când fuge de vînător. În *Apocalipsâ,* cea dintâi dintre cele patru fiinţe pline de ochi, dinainte şi dinapoi, care se află împrejurul tronului ceresc este zugrăvită ca "asemenea leului", iar în *Iezechiel* (1,4-15) *carul lui Iahve apare având patru fiare, fiecare din ele avea patru fețe, toate patru aveau câte o față de leu la dreapta.*

Blazonul lui Ashoka (232 î.de Hr.), regele budist care a recucerit India de la greci şi perşi şi a reunificat-o, avea ca efigie trei lei aşezaţi spate în spate, deasupra unui soclu în formă de roată și purtând deviza: *adevărul biruie.* Așa arată și azi stema Indiei. Cei trei lei, ţinând seama de fervoarea budistă a regelui, ar putea simboliza *Cele trei coşuri (Tripitaka),* culegere canonică de învăţături ale lui Buddha, precum şi *întreitul Giuvaier* (*Triratna):* Buddha (*întemeietorul sau cel Treaz), Dharma* (Legea), *Samgha* (Comunitatea).

Simbol al dreptăţii, leul este prin aceasta garantul puterii materiale și spirituale. De aceea serveşte drept animal de călărie sau drept tron multor divinităţi, după cum împodobeşte fie tronul lui Solomon, fie pe acela al regilor Franţei sau al episcopilor medievali. El este şi simbolul lui Hristos-Judecătorul și al lui Hristos-Invățătorul căruia îi poartă cartea sau sulul de pergament (ARN-ul cu instrucțiunile de clonare). În aceeaşi perspectivă, se ştie că este emblema sfântului evanghelist Marcu. *Leul lui Iuda,* pomenit de-a lungul întregii Scripturi, începînd cu *Facerea 49,*8, se înalţă în persoana lui Hristos. Și în *Apocalipsă* (5, 5) scrie că o *biruit leul din seminţia lui David ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei* (cei șapte codoni în vederea clonării). Mai exact, în iconografia medievală, capul și partea anterioară

acesta era frumosul tânăr - mânios pe faptul că Psyche i-a încălcat porunca, a părăsit-o în acel moment, dispărând în văzduh. Cuprinsă de disperare, Psyche, rămasă însărcinată, a pornit atunci să cutreiere lumea pe urmele lui. După multe căutări zadarnice, ea a poposit în palatul Aphroditei, cea care, din gelozie, îi provocase toate nenorocirile. Acolo, a fost pusă la multe încercări și trude până în ziua când, făcându-i-se milă de nenorocirea ei, zeul Eros, care o iubea totuși, a luat-o cu sine în ceruri unde, cu voia lui Zeus, a făcut-o nemuritoare, trăind veșnic alături de ea.

190 Am explicat simbolismul salcâmului în eseul ”Francmasoneria și virusul”.

a leului corespund naturii dumnezeieşti a lui Hristos, iar partea posterioară, care contrastează prin relativa ei *slăbiciune,* corespunde naturii umane.

De asemenea, el serveşte drept tron lui Buddha şi lui Kubijka, ipostază a lui Devi.

El este puterea energiei divine *(shakti).* Este avatarul Narasimho (om-leu), forța și curajul, nimicitorul răului şi al ignoranţei. Suveranitate, dar şi putere a Legii (*Dharma*), leul corespunde lui Vairochana supremul Buddha central şi lui Manjushri, depozitarul cunoaşterii. Buddha rage cu răgetul leului asemeni lui Brihaspati din *Vede:* atunci când propovăduieşte *Dharma* în fața unei adunări, răsună răcnetul lui de leu. Ceea ce exprimă puterea legii, capacitatea ei de a trezi şi de a zgudui, propagarea ei în timp şi în spaţiu.

Iconografia hindusă menţionează şi leoaica *shardula,* manifestare a Verbului, care exprimă aspectul de temut al aşa-numitei *Maya,* forţa de manifestare.

Acest rol plin de mândrie al leului nu se schimbă din Europa până în America. Triburile *bambara*, impresionate de seninătatea forţei lui, l-au transformat în alegorie a Ştiinţei divine şi într-un rang care, în ierarhia socială tradiţională nu-i are ca superiori decât pe preoții-savanți.

Totuşi, cusururile acestei *forțe liniştite* n-au scăpat nici înţelepciunii populare, nici misticilor și nici filosofilor. Aşa se face că o dată cu emanciparea femeii, care s-a înfăptuit în vremea noastră, leul mândru şi generos a devenit un macho falocrat, care nu ştie sau se preface a nu şti că puterea lui este întru totul relativă. Ceea ce reamintesc şi observaţiile Sfântului Ioan al Crucii cu privire la impetuozitatea poftei irascibile a leului, simbol al unei voinţe autoritare şi a unei forțe necontrolate. Pe această cale se ajunge la leul pântecos, simbol al lăcomiei oarbe, asupra căruia îşi pune Shiva piciorul. De la leul simbol al lui Hristos, aceasta orbire duce la leul simbol al Antehristului, de asemenea atestat în Scriptură. Psihanaliza va face din el simbolul unei pulsiuni sociale deformate: tendinţa de a domina ca despot, de aşi impune cu brutalitate autoritatea și forţa. Răgetul lui puternic, botul lui larg deschis ţin de un alt simbolism, care nu mai este solar şi luminos, ci întunecat şi htonian. În această viziune neliniştitoare, leul se înrudeşte cu celelalte divinităţi subpământene, care înghit ziua în amurg şi îi dau iarăşi drumul în zori, asemenea crocodilului din multe mitologii. Astfel se întâmpla în Egipt, unde leii erau adeseori reprezentaţi perechi, spate în spate: fiecare dintre ei privea orizontul din fața sa, unul spre răsărit, celălalt spre apus. Au ajuns să simbolizeze cele două zări şi drumul soarelui de la un capăt al pământului la celălalt. Veghind astfel timpul în curgerea sa, ei reprezentau ziua de Ieri şi pe cea de Mâine. Şi deoarece călătoria infernală a soarelui îl ducea de la botul Leului de la apus la botul Leului de la răsărit, de unde reînvia în zori cei doi lei au devenit agentul principal al întineririi astrului. Într-o manieră mai generală, ei au simbolizat vigoarea împrospătată pe care o asigură alternarea zilei şi a nopţii, a efortului şi a odihnei.

În Extremul Orient, leul, animal pur emblematic, are afinităţi cu dragonul, cu care ajunge să se identifice. În Japonia au loc dansuri ale leului de 1 ianuarie şi în anumite zile de sărbătoare. Ele se desfăşoară în faţa templelor şintoiste, pe străzi şi până în case particulare. Cântăreţi îi acompaniază pe dansatori, iar aceştia poartă măşti având chipul unui leu. O persoană poartă masca şi alte două sau trei, sub un cearşaf, îi înfăţişează trupul. Capul leului are culoarea roşie. Acest leu se presupune că alungă demonii şi că aduce sănătate şi prosperitate familiilor, satelor, comunelor.

După cum se vede, viziunea de coşmar evocată mai sus ajunge să fie exorcizată şi simbolismul htonian răsturnat, imaginea morţii devenind garanţia reînnoirii, deci a vieţii. Acest lucru se poate vedea şi în alte arii culturale unde *leul devorând în mod periodic taurul exprimă de milenii dualitatea antagonistă fundamentală a zilei și a nopţii, a verii şi a iernii.* Leul va ajunge să simbolizeze nu numai înapoierea soarelui şi împrospătarea energiilor cosmice şi biologice, ci însăşi renaşterea. Unele morminte creştine vor fi împodobite cu lei. El singur, leul, este un simbol al învierii.

FENIX (vol. 2, pg. 41)

Fenixul, după cum relatează Herodot şi Plutarh, este o pasăre mitică, de origine etiopiană, de o frumuseţe neasemuită, înzestrată cu o longevitate extraordinară şi care poate, după ce a fost arsă pe rug, să renască din propria ei cenuşă. Când se apropie ora morţii, fenixul îşi construieşte un cuib din rămurele parfumate unde se lasă consumat de propria-i văpaie. Aspectele simbolismului său sunt deci foarte clare: înviere şi nemurire, resurgenţă ciclică. De aceea întreg Evul Mediu a făcut din fenix simbolul învierii lui Hristos, şi, uneori, acela al Naturii divine - natura omenească fiind figurată de pelican[191].

Fenixul este, în vechiul Egipt, un simbol al revoluţiilor solare; este asociat cu oraşul Heliopolis. S-ar putea totuşi ca această *cetate a soarelui* să nu fie, la origine, aceea a Egiptului, ci *Pământul solar* primordial, Siria lui Homer. Fenixul, spun arabii, nu se poate aşeza decât pe muntele Qaf, care este polul, centrul lumii. Oricum, fenixul egiptean, sau Bennu, era asociat ciclului zilnic al soarelui şi ciclului anual al creşterii apelor Nilului; de unde legătura sa cu regenerarea și cu viața.

Taoiştii desemnează fenixul sub numele de *pasare de cinabru* (danniao) cinabrul fiind sulfura roşie a mercurului Fenixul corespunde de altfel, emblematic, cu Sudul, vara, focul, culoarea roşie. Simbolismul lui este de asemenea în raport cu soarele, viaţa, nemurirea. Fenixul poate fi încălecat de Nemuritori. Este emblema lui Niigua care a inventat *zheng*-ul, instrument de muzică în formă de fenix, care imită cântul supranatural al fenixului.

---

191 Am prezentat pe larg implicațiile acestui simbol în eseul ”Pasărea Phoenix și virusul

Fenixul mascul este simbol de fericire; fenixul femelă este emblema reginei, prin opoziţie cu dragonul imperial. Fenixul mascul și fenixul femelă sunt, împreună, simboluri de unire, de căsătorie fericită, iar fenicșii de la Xiaozhe și Longyu, care exprimă fericirea conjugală, îi conduc pe soţi la paradisul Nemuritorilor. Un fenix i-a dezvăluit lui Bianhe prezenţa jadului dinastic al familiei Zhu, simbol de nemurire, și Fonghoan-ul, manifestare a yang-ului pur, este acela care apare în timpul domniilor fericite.

Al-Jili consideră fenixul drept simbolul a ceea ce nu-şi trage existenţa decât din nume; el semnifică ceea ce *scapă inteligenţelor şi gândurilor.* Astfel, cum ideea de fenix nu poate fi atinsă decât prin numele care o desemnează, Dumnezeu nu poate fi atins decât prin intermediarul Numelor şi Calităţilor sale.

Această pasăre minunată și fabuloasă se scula o dată cu zorile pe apele Nilului ca un soare, legenda a făcut-o să se consume şi să se stingă ca un soare în întunericul nopţii, apoi să renască din cenuşa sa. Fenixul evocă focul creator şi distrugător din care îşi trage lumea originea şi care îi va aduce sfârşitul; este un substitut al lui Shiva şi al lui Orfeu.

Este un simbol al reînvierii, care-l aşteaptă pe răposat după cântărirea sufletelor (psihostazie), dacă acesta a satisfăcut obligaţiile rituale și dacă spovedania lui negativă a fost socotită veridică. Răposatul devine el însuşi un fenix (virus). Fenixul poartă adesea o stea pentru a indica natura sa cerească și natura vieţii în cealaltă lume. Fenixul este numele grecesc al păsării Bennu; figurează la prova multor bărci sacre care înaintează *spre imensa învăpăiere a luminii... simbol al sufletului universal al lui Osiris care se recrea fără de sfârşit din el însuşi, atâta vreme cât vor dura timpul și veșnicia*.

Gândirea orientală latină trebuie să moştenească simbolul privitor la fenix, pasăre fabuloasă al cărui prototip egiptean, pasărea Bennu, se bucura de un prestigiu extraordinar, din cauza caracteristicilor sale. La creştini, fenixul va fi, de la Origen încoace, considerat ca o pasăre sacră și drept simbolul unei *neţărmurite voinţe de supravieţuire, asa cum învierea este un triumf al vieţii asupra morţii*.

VIȚA DE VIE (vol. 3, pg. 463)

Vița de vie trecea, în regiunile din jurul vechiului Israel, drept un arbore sacru, și produsul său, vinul, drept băutura zeilor. Un ecou slab al acestor credinţe poate fi găsit în Vechiul Testament *(Cartea Judecătorilor,* 9. 13 ; *Deuteronomul.* 32. 37-38).

Prin adaptare, Israelul priveşte viţa de vie (ca și măslinul) ca pe unul dintre arborii mesianici *(Miheia.* 4. 4 ; *Zaharia.* 3, 10). Nu este imposibil ca vechile tradiţii să fi identificat arborele vieţii din Rai cu vița de vie.

De la origine, simbolismul viei este deci eminamente pozitiv. Via este în primul rând proprietate și deci asigurarea vieții, și aceasta îi dă preţul ei (3 *Regi.* 1 și urm.). O soție bună este pentru soțul ei ca o vie roditoare *(Psalmi* 127. 3). Înţelepciunea este o viță cu ramuri încântătoare (*Cartea înțelepciunii lui Iisus, fiul lui Sirah.* 24. 20).

De aici se trece în mod firesc la tema majoră a simbolismului. Vița este Israel, în chip de proprietate a lui Dumnezeu. Acolo îşi găseşte Domnul bucuria, îl aşteaptă rodul şi o îngrijeşte neîncetat. Cu ocazia sărbătorii culesului, profetul Isaia a compus un cântec în cinstea viei:

Vreau să cânt pentru prietenul meu: cântecul lui de dragoste pentru via lui.
Prietenul meu avea o *vie pe o coastă mănoasă. (...)*
Dar via Domnului Savaot este casa lui Israel,
Iar oamenii din Iuda sunt sădirea sa dragă.
El nădăjduia ca acesta să fie un popor fără păcate, și iată-l plin de sânge.
Nădăjduit-a să rodească dreptate, dar iată; răzvrătire (Isaia. 5. 1. 7).

Această viță preţioasă (ARN viral) dezamăgeşte pe cel care a îngrijit-o atât de bine. Nu obţine decât fructe rele şi degenerate *(Ieremia,* 2.21). De aceea simbolismul se va transfera asupra persoanei celui care încarnează şi recapitulează adevăratul popor al Domnului: Mesia este ca o vie *(Cartea lui Baruh),*

Iisus spune că este viţa cea adevărată şi că oamenii nu pot pretinde a fi mlădițele viei lui Dumnezeu dacă nu rămân în El. Altminteri nu vor fi decât mlădițe uscate, bune de a fi aruncate în foc (*Ioan,* 15. 1 și urm.).

În *Matei* (21. 28-46), via, în parabola lucratorilor ucigaşi, reprezintă împărăţia Domnului care, încredinţată întâi evreilor, va trece în alte mâini.

Simbolismul viei se întinde la fiecare suflet omenesc. Dumnezeu este stăpânul viei căre-l trimite pe fiul său să vădă cum merge culesul *(Marcu,* 12. 6). Substitulndu-se lui Israel, Hristos va deveni la rîndul său asemenea unei vii, sângele său fiind vinul Noului Legământ.

Textele mandeene folosesc cuvântul *vie* pentru a desemna nu numai trimisul ceresc, ci o întreagă serie de fiinţe aparținând lumii de sus, luminoase.

Via este un simbol important, între altele pentru că produce vinul, care este imagine a cunoaşterii. Nu este o întâmplare dacă Noe, care însoţeşte începutul unui ciclu nou, este zis a fi fost primul care să sădească vie. Textele evanghelice fac din vie un simbol al Împărăției Cerului, al cărui *rod* este Euharistia, Iisus este *viță adevărată. Înţeleg prin vie în sensul alegoric,* scrie Clement din Alexandria, *pe Domnul cu al cărui rod trebuie să ne hrănim, dar în urma unei munci de cultivare care se face prin lucrarea raţiunii (Stromate 1).* Seva care urcă prin viță este lumina Duhului. Tatăl este Stăpânul viei, cel puţin după concepţiile gnosticilor care-l despart de via sa așa cum este despărțit Absolutul

de relativ.

În iconografie, via este adesea o reprezentare a Arborelui vieţii, înspăimântătorul cules din *Apocalipsă* (14, 18-20) confirmă semnificaţia aceasta :

Şi încă un înger a ieșit din altar, având putere asupra focului, și a strigat cu glas mare celui care avea secerea ascuţită și a grăit: Trimite secerea ta ascuţită la cules strugurii viei pământului căci boabele ei s-au copt. Atunci îngerul a aruncat pe pământ secerea lui și-a cules via pământului și ciorchinii i-a aruncat în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Şi teascul a fost călcat afară din cetate și a ieșit sânge din teasc, până la zăbalele cailor, în depărtare de o mie șase sute de stadii.

La greci, cultura viei este de tradiţie relativ recentă faţă de cultura grâului. De aceea nu aparţine unei zeiţe foarte vechi, precum Demeter, ci lui Dionysos, al cărui cult, asociat cu cunoaşterea misterelor vieţii de după moarte, a dobândit o importanţă tot mai mare. Aceasta legătură a lui Dionysos cu misterele morţii, care sunt de asemenea ale renaşterii şi ale cunoaşterii, o făcut din vie un simbol funerar, al cărui rol a continuat în simbolica creştinismului.

Aşa cum via era expresia vegetală a nemuririi, tot aşa alcoolul a rămas, în tradiţiile arhaice, simbolul tinereţii şi al vieţii veşnice: apele vieţii; galicul *whiskey* = apa a vieţii; persanul *male-l-shabah* = băutura tinereţii; sumerianul *geshtin* = arbore al vieţii etc.

Via era identificată de paleo-orientali cu iarba vieţii, și semnul sumerian pentru viaţă era de obicei o foaie de viță. Această plantă era consacrata Marilor Zeiţe. Zeita-Mumă era numită, la început, Mama-Butuc-de-viță-de-vie sau Zeiţa Butuc-de-viță-de-vie.

Mishna afirma că arborele ştiinţei binelul şi răului era o vie.

În mandeism, vinul este încorporarea luminii, înţelepciunii şi purităţii. Arhetipul vinului se găseşte în lumea cerească. Via arhetipală se compune din apă în interior, frunzişul său este format din spirite ale luminii şi nodurile sale sunt grăunțe de lumină. Via este considerată drept un arbore cosmic, de vreme ce acoperă cerurile şi bolţile de struguri sunt stelele.

Motivul *femeie goală - vie* s-a transmis de asemenea în legendele apocrife creştine.

Vinul este simbolul vieţii ascunse, al tinereţii triumfătoare şi secrete. De aceea, ca şi din cauza culorii sale roşie sângerie, este o reabilitare tehnologică a sângelui. Sângele recreat de teasc este semnul unei imense victorii asupra scurgerii anemice a trupului... Arhetipul băuturii sacre şi o vinului se alătură, la mistici, izomorfismului cu valorizări sexuale şi materne al laptelui. Lapte natural şi vin artificial se confundă în tinereasca juisare a misticilor .

Rachiul, băutura sacră a sectelor şiite din Anatolia, este numit, în limbajul lor secret, *arslan sutu* = laptele leului. Se știe că leul este pentru șiiți o manifestare a lui Ali.

Turco-tătarii din Asia Centrală atribuie eroului Potopului născocirea băuturilor îmbătătoare. Acest erou este patronul morţilor, al beţivilor şi al copilaşilor.

La bektaşi cuvântul *dem* înseamnă *vin, suflu* și *timp*. Învăţămintele divine sunt comparate cu Vinul, după Pseudo-Dionisie Areopagitul, pentru *facultatea lor de a reda putere.*

Culoarea vineţie, făcută din roşu şi alb, este o sinteză htono-uraniană; este unirea dintre aer și pământ, suflet și spirit, înţelepciune şi patimă: este culoarea flamurii purpurii-azurie, care, după legenda populară, fusese trimisă de cer lui Clovis. Este, de fapt, acea adevărată purpură care, în heraldism, diferă de roșul pur (de gueules) pentru că bate în violet.

Vinurile, nectarurile, hidromelurile, ambroziile sunt toate de origine uraniană, legate de focul ceresc. În *Vede,* soma a fost adusă oamenilor de vultur, pasăre solară. Licoare virilă prin excelenţă, expresie a dorinţei impetuoase şi roditoare, ea este slăvită o data cu calul.

Dar această glorificare a puterii virile, unanim legată de vinuri, antrenează de asemenea percepţia dualităţii antagoniste cer – pământ, rezolvată de beţie în clipa în care este percepută.

TOPAZ

Își are originea în cuvântul sanscrit "*tapas*", cu înţelesul de "foc". Datorită culorii sale galbene, simbolizând razele zeului soare Ra, egiptenii credeau în puterea topazului de a proteja împotriva răului. Grecii aveau credinţa ca topazul poate potenţa forţa fizică. Se spune că are capacitatea de a destramă vrajile și de a face posesorul ei invizibil.

Semnul zodiacal al topazului este *Scorpionul,* iar *Gemenii* și *Leul* sunt casele sale astrologice. Planetele topazului sunt Uranus și Mercur, iar elementul său este aerul.

Topazul este un fluorosilicat de aluminiu și are o structură cristalină ortorombică.

DIAMANT (vol. 1, pg. 442)

Calitățile sale fizice excepționale, duritate, transparență, luminozitate, fac din diamant un simbol major al perfecţiunii, deşi strălucirea sa nu este întotdeauna considerată ca fiind benefică (este virus matur).

Mineralogia tradiţională din India crede că el se naşte din pământ sub forma unul embrion al cărui cristal ar reprezenta o stare de maturație intermediară. Diamantul este matur, cristalul este imatur. El întruchipează apogeul maturității. Este vorba, deci, de o desăvârşire absolută pe care alchimia Indiana o utilizează ea însăși simbolic, asociind diamantul imortalității, adică identificându-1 cu Piatra filosofală.

Duritatea diamantului, puterea sa de a lasă urme, de a tăia, sunt puse în evidenţă îndeosebi de budismul tantric, pentru care *vajra* (trăsnet şi diamant) este simbolul inalterabilului, al forţei spirituale invincibile. Este regina pietrelor, conform etimologiei echivalentului tibetan *dorje*. El simbolizează transparenţa, strălucirea, fulguraţia iluminării, vidul şi neterminatul. Mai reprezintă şi natura pură, care este identică naturii lui Buddha: ceea ce nici nu creşte, nici nu descreşte, este Diamantul, conform învăţăturii patriarhului zen Houeineng. Un text tantric citat de Mircea Eliade stabileşte în mod expres ecuaţia: *shunyata* (vacuitatea) = *vajra*.

Imuabilitatea este prin excelenţă un caracter axial: de aceea tronul lui Buddha, aşezat sub Pomul Bodhi, este un tron de diamant. Pentru acelaşi motiv, *Osia lumii* este descrisă de Platon ca fiind de diamant. Focar al strălucirii intense, el aparţine şi simbolicii centrului. La cuvântul piatră semnalăm apropierea care a fost făcută între piatra unghiulară şi diamant, ambele desemnate în germană prin cuvântul *Eckstein*.

În iconografia tibetană, *dorje* (sceptru de diamant) se opune clopotului (tilpu) ca lumea adamantină (potenţială, nemanifestată) lumii fenomenale (sau a sânului matern), ca principiul activ principiului pasiv, ca înţelepciunea metodei.

În limbajul curent, diamantul sub ciocan este simbolul fermităţii, al solidităţii caracterului care rezistă persecuţiilor.

În tradiţia occidentală, diamantul este simbolul suveranităţii universale, al incoruptibilităţii, al realităţii absolute.

După Pliniu, el este talismanul universal, care face inofensive toate otrăvurile şi bolile, alungă duhurile şi visele rele. Cufundat în vin sau apă, îi apără pe cei ce beau de apoplexie, de gută şi de icter.

Conform tradiţiilor Europei occidentale, el alungă, de asemenea, animalele sălbatice, fantomele, vrăjitorii şi toate spaimele nopţii. Tradiţia rusă spune că diamantul împiedică desfrâul şi favorizează castitatea. În Franţa se spunea şi că potoleşte mânia şi menţine legătura dintre soţi; drept care i s-a dat numele de piatră a împăcării; el reuneşte inocenţa, înţelepciunea şi credinţa. În limbajul iconologic, diamantul este simbolul constanţei, al forţei şi al altor virtuţi eroice.

Poveştile populare mai spuneau că diamantele dau naştere altor diamante (altor viruşi): origine ancestrală a înţelepciunii care se zămisleşte singură. Forma diamantului brut trebuie apropiată de credinţa care consideră cubul ca un alt simbol al adevărului, al înţelepciunii şi al perfacţiunii morale.

În deviza familiei Medici, diamantul figurează ca un simbol al Iubirii divine, dar interpretarea se bazează pe un calambur; *diamant, dio-amando.*

Trei inele înlănţuite, purtând fiecare câte un diamant, formau deviza lui Cosimo de Medici... Fiul lui Cosimo, Pietro, moştenind deviza tatălui şi modificând-o potrivit obiceiului, a pus un inel cu diamant în ghearele unui şoim, cu deviza SEMPER. Ceea ce înseamnă că îi închină lui Dumnezeu o iubire veşnică, de o neclintită fidelitate. Lorenzo Magnificul a adăugat inelului trei pene, una albă, una verde şi alta roşie, voind să arate că iubindu-l pe Dumnezeu, el excela în trei virtuţi: Fides, Spes, Caritas, , corespunzând acestor trei culori: Credinţa – albă, Speranţa – verde, Milostenia - ferventă, adică roşie: cu un SEMPER în partea de jos.

Diamantul familiei Medici a fost interpretat şi ca simbol al înţelepciunii familiei, al victoriei asupra ei însăşi şi asupra celorlalţi. Botticelli, reprezentând-o pe Minerva care struneşte un centaur, împodobeşte rochia zeiţei cu un inel cu diamant.

Diamantul a mai simbolizat, în arta Renaşterii, echilibrul sufletesc, curajul în faţa adversităţii, puterea de a elibera spiritul de orice teamă, integritatea caracterului, buna credinţă.

Cărţile de Tarot sunt cei patru şesari şi simbolismul lor este următorul:

1. **Şase de bâte** reprezintă victoria, adică ARN-ul viral a pus stăpânire pe ADN-ul celulei. Corespondenţa astrologică este Jupiter în casa a 10-a ca expresie a succesului. Imaginea mitologică este Nike, zeiţa victoriei.
2. **Şase de spade** reprezintă pornirea spre un Nou Tărâm, traversarea unei ape (*pentru replicare, ARN-ul viral trebuie să ajungă din nucleu la un ribozom situat în citoplasmă*). Corespondenţa astrologică este Marte în casa a IV-a, sub forma părăsirii locurilor familiare,

și Mercur în casa a IX-a, ca expresie a căutării unor noi orizonturi. Imaginea mitologică este traversarea Mării Moarte pentru a găsi Iarba vieții, de către Ghilgameș, sau trecerea Mării Roșii de către poporul lui Israel.

3. **Șase de monede** reprezintă deschiderea șanselor de realizare a ideilor noastre. Corespondența astrologică este Jupiter în Pești, ca expresie a mărinimiei, și Jupiter în Vărsător, ca expresie a toleranței. Imaginea mitologică este Prometeu, prieten și susținător al tuturor celor care viețuiesc în întuneric.
4. **Șase de cupe** reprezintă amintirea dorințelor din trecut, care vor deveni izvor de inspirație pentru prezent. Corespondența astrologică este Luna în Pești, ca expresie a amintirii. Imaginea mitologică este Mnemosina, zeița amintirilor și mama celor nouă muze.

Pentru că i se atribuie litera *Vav* a Tetragrammaton-ului și titlul de *Fiu*, i se atribuie și cei patru valeți ai jocului de Tarot.

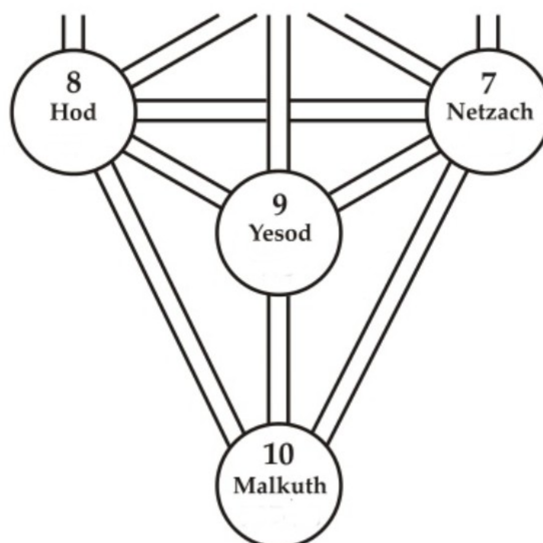

Redăm în continuare observațiile din cartea ”Tarot” a lui Hajo Banzaf în legătură cu aceste ”lame”.

1. **Valetul de bâte** reprezintă șansa de a depăși sfera experiențelor anterioare, receptarea unor stimuli importanți care permit lărgirea orizontului de până acum și corespunde elementului foc. Corespondența astrologică este Venus în legătură cu Luna în Săgetător, ca expresie a șansei. Imaginea mitologică este Iason invitându-i pe Argonauți în căutarea Lânii de Aur (ARN viral).
2. **Valetul de spade** reprezintă un stimul ce acționează din exterior și pregătește pentru a face față unor conflicte. Corespondența astrologică este Marte în casa a III-a. Imaginea mitologică este Mărul de Aur (Mărul discordiei) pe care zeița Eris (personifică celula) îl aruncă pe masă la nunta muritorului Peleus cu zeița Thetis.
3. **Valetul de monede** reprezintă o șansă concretă de înfăptuire a ideilor, dată de elementul pământ. Corespondența astrologică este Uranus și Venus în legătură cu Taurul, ca expresie a șansei surprinzătoare. Imaginea mitologică este Ariadna care îl ajută pe Tezeu să găsească ieșirea din Labirint după uciderea Minotaurului.
4. **Valetul de cupe** reprezintă receptarea semnalelor și impulsurilor bine intenționate, declanșând o evoluție de cea mai mare importanță, dată de elementul apă. Corespondența astrologică este Venus în prima casă sub forma dorinței de împăcare. Imaginea mitologică este Esau care l-a iertat pe Iacob pentru înșelăciune.

LUMEA FORMĂRII (YETZIRAH)

Lumea formării este dirijată de sephiroții Netzach, Hod și Yesod, iar împreună cu Malkuth formează Lumea trupului.

NETZACH

Netzach înseamnă ”Victorie” dar mai este denumită ”Eternitate” sau ”Triumf”. Sepher Yetzirah îl denumește ”*Inteligența ocultă*”. Îi este atribuită zeița Nike deoarece reprezintă victoria luminii (virusului) asupra întunericului (celula). Este primul ARN viral femenin clonat. Din punct de vedere astrologic, planeta ei este Venus. Sensul acestei sephira este de iubire de natură sexuală. Echivalentul egiptean este zeița Hathor[192] ce reprezintă un aspect inferior al zeiței Isis. Este înfîțișată cu cap de vacă, reprezentând forțele generatoare ale naturii. Hindușii i-au atribuit-o pe zeița Bhavani[193].

Floarea atribuită este trandafirul, parfumul este santalul, culoarea este verdele.

”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier ne spune despre trandafir, santal și culoarea verde, următoarele:

TRANDAFIR (vol. 3, pg. 176)

Minunat prin frumuseţea, forma și parfumul său, trandafirul este floarea cel mai des folosită ca simbol în Occident. El corespunde, în linii mari, cu lotusul din Asia. Atât trandafirul cât și acesta din urmă apropiindu-se foarte mult de simbolul roții. Aspectul cel mai general al acestui simbolism floral este acela de manifestare, ţâșnită din apele primordiale, deasupra cărora floarea de trandafir se înalţă și își deschide petalele. Acest aspect nu este de altfel necunoscut în India, unde trandafirul cosmic *Tripurasundari* exprimă frumuseţea Mumei divine. El desemnează atingerea perfecţiunii, desăvârşirea fără cusur. Așa cum vom vedea, el simbolizează cupa vieţii, sufletul, inima, iubirea. Poate fi contemplat ca o *mandală* și poate fi socotit drept un centru mistic.

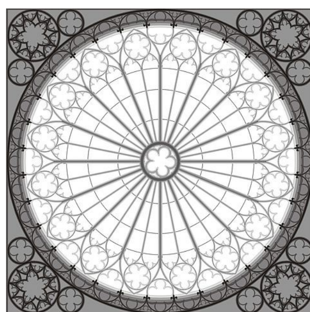
În iconografia creştină, trandafirul este fie potirul în care o picurat sângele lui Hristos, fie o transfigurare a picăturilor de sânge, fie simbolul rănilor lui Hristos. Într-un simbol rozacrucian apar cinci trandafiri, unul în centru şi câte unul pe fiecare braţ al Crucii. Aceste imagini evocă fie Graalul, fie *roua cerească* a Mântuirii. Emblema rozacrucienilor înfăţişează un trandafir aşezat în centrul Crucii, adică în dreptul Inimii lui Hristos, al Sfintei Inimi. Este vorba de acelaşi simbol ca şi *Rosa candida* din *Divina Comedie* care, la rându-i, evocă *Trandafirul mistic* din litaniile creştine, simbolul Sfintei Fecioare. *Trandafirul de aur,* sfinţit odinioară de Papa în cea de-o patra duminică din Postul Mare, era un *simbol de putere și de învăţătură duhovnicească*, dar și, neîndoios, un simbol al învierii şi al nemuririi.

Rozasa gotică[194] și *roza vânturilor* marchează trecerea de la simbolismul rozei la cel al roții.

192 Hathor este fiica lui Neith și Ra. De cele mai multe ori, este prezentată și ca soție a lui Ra. Uneori, Hathor este identificată cu zeița cerului, a soarelui, a lunii, a fertilității și a agriculturii. Mai târziu, când cultul osirian a câștigat mai multă popularitate și mai mulți adepți, rolul său s-a schimbat. Conform noului statut, Hathor primea decedații în lumea de jos, oferind sufletelor apă și hrană. În perioada târzie, femeile decedate erau identificate cu Hathor, așa cum bărbații decedați erau identificați cu Osiris. Ca mod de reprezentare, la început, Hathor era adorată în forma unei bovine. Mai târziu, este reprezentată ca o femeie cu cap de vacă și în final cu un cap uman, deși uneori este reprezentată cu urechi și coarne similare cu cele ale bovinelor. Reprezentarea cea mai întâlnită este aceea în care Hathor are două coarne cu discul lunar în mijloc.

193 Bhavani se traduce ca "dătătorul vieții", adică puterea naturii sau sursa energiei creative.

194 O rozetă gotică este o floare rotundă, stilizată, folosită mai ales în obiectele sculptate în Antichitate.

Prin legătura sa cu sângele vărsat, trandafirul pare adeseori a fi simbolul unei renaşteri mistice. *Trebuie,* scrie Mircea Eliade, *ca viaţa omenească să se mistuie cu totul ca să epuizeze toate posibilităţile de creaţie sau de manifestare; chiar curmată brusc, printr-o moarte violentă, ea caută să continue sub o formă nouă - de plantă, de floare, de fruct*.

Trandafirul şi culoarea trandafirie erau simbolurile primei trepte a regenerării şi a iniţierii în mistere.

În textele sacre, trandafirul este adeseori asociat cu verdele, ceea ce vine să confirme aceste interpretări. Trandafirii erau consacraţi deopotrivă Afroditei şi Atenei. Trandafirul era, la greci, o floare albă dar, când Adonis, tânărul ocrotit de Afrodita, a fost rănit de moarte, sângele lui a colorat trandafirii consacraţi zeiţei.

În virtutea acestui simbolism al regenerării, pe morminte se aşază încă din antichitate, trandafiri. Hecate, zeiţa infernului, era uneori reprezentată cu o cunună de trandafiri cu cinci frunze pe cap. Or, după cum se ştie, numărul cinci, care vine după patru, simbolul desăvârşirii, marchează începutul unul nou ciclu (clonarea unui nou ARN viral).

În veacul al şaptelea, Beda spune că mormântul lui Iisus Hristos era vopsit cu o culoare de alb amestecat cu roşu. Aceste două elemente constitutive ale culorii roz - roşul şi albul - apar cu valoarea lor simbolică tradiţională, pe toate planurile, de la cel profan la cel sacru; în deosebirea ce se face între ofrandele de trandafiri albi şi de trandafiri roşii, ca şi în diferenţa dintre noţiunile de pasiune şi de puritate pe de o parte şi cele de iubire transcendentă şi de înţelepciune divină pe de altă parte. Pe blazoanele călugăriţelor, se arată în lucrarea *Palatul Cinstirii*, se aşază o cunună alcătuită din ramuri de trandafir alb cu frunze, flori şi spini, ceea ce arată castitatea pe care şi-au păstrat-o ele printre spinii şi mortificările vieţii.

Trandafirul a devenit un simbol al iubirii, mai cu seamă al iubirii ce se dăruieşte, al iubirii curate.

Alb sau roşu, trandafirul este una din florile preferate ale alchimiştilor; adesea, tratatele lor purtau numele de *Trandafiri ai filozofilor.* Trandafirul alb, ca şi crinul, a fost asociat cu faza *albedo*, ţelul operei celei mici (clonarea celor doi acizi ribonucleici virali), în vreme ce trandafirul roşu a fost asociat cu faza *rubedo*, scopul Marii Opere (asamblarea virusului). Majoritatea acestor trandafiri au şapte petale, fiecare evocând un metal sau o operaţiune a lucrării. Trandafirul albastru este un simbol al Imposibilului.

SANTAL (vol. 3, pg. 21)

Buna mireasmă despre care vorbeşte liturghia catolică, este unul din elementele jertfei, care trebuie să contribuie la agrearea ei de către Divinitate. Aromatele joacă un rol special de important în ritualurile evreilor. De asemenea, în ceremoniile religioase ale grecilor şi ale romanilor, parfumurlle erau mult folosite: erau răspândite pe statuile zeilor, serveau la îmbălsămarea cadavrelor, flacoane cu parfum erau depuse în morminte, şi înseşi stela era frecată cu porfum. În Egipt, esenţele de parfum erau extrase şi amestecate în temple; se spunea că zeiţele eclipsează toate femeile cu parfumul lor. Subtilitatea insesizabilă şi totuşi reală a parfumului îl înrudeşte simbolic cu o prezenţă spirituală şi cu natura sufletului. Persistenţa parfumului unei persoane, după plecarea acesteia, evocă o idee de durată şi de amintire. Parfumul ar simboliza astfel memoria şi acesta ar fi poate unul din sensurile folosirii sale în riturile funerare.

Dar parfumul mai este şi expresia virtuţilor: este ceea ce numeşte Origene în legătură cu *minunatul miros* al chiparosului. Este, de asemenea, în yoga, manifestarea unei anumite perfecţiuni spirituale, căci mirosul pe care-l emană un om poate fi determinat de aptitudinea sa de transmutare a energiei seminale. Dacă este *urdhvaretas*, parfumul pe care-l emană este acela al lotusului.

Parfumul joacă un rol de purificare, cu atât mai mult cu cât el este adesea exalarea substanţelor inalterabile, ca răşinile sau tămâia. Ele reprezintă percepţia conştiinţei.

Parfumuri este numele Gandharva-ilor, fiinţe cereşti care în loc să producă emanaţii suave se hrănesc cu ele. Ele sunt în relaţie când cu *soma*, când cu suflul sau cu forţa vitală.

Parfumul este de asemenea un simbol de lumina. Ritualul hindus îl leagă de elementul aer.

Experienţele asupra imaginilor mentale ale medicilor Fretigny şi Virel au demonstrat că parfumurile şi mirosurile acţionează asupra psihismului. Ele înlesnesc apariţia imaginilor şi o scenelor semnificative. Aceste imagini, la rândul lor. suscită şi orientează emoţiile şi dorinţele.

Crescut în Asia şi în India de Est, **lemnul de santal** a fost folosit iniţial la ceremonii funerare, pentru că arse, mirosul putea duce sufletul într-o viaţă viitoare. Aroma - care îşi păstrează calităţile timp de zeci de ani - provine din

lemn, mai degrabă decât din frunze sau flori. Mirosul cald liniștitor al lemnului de santal ajută mintea să se relaxeze și ajută la deschiderea inimii spre iubire.

În tradiția budistă antică, lemnul de santal a fost sărbătorit ca instrument de meditație perfectă de mii de ani. Se crede pe scară largă că aroma de lemn de santal poate stimula senzualitatea, conferă un sentiment de conștientizare, invocă liniște, trezește gândurile divine și promovează o relaxare profundă. Arderea tămâiei din lemn de santal poate aduce beneficii vindecării prin promovarea unei stări mai relaxate și sporind energia spirituală.

Lemnul de santal stimulează chakra de bază - considerată a spori încrederea și identitatea de sine. În tradiția vindecătoare ayurvedică, ea promovează energia și entuziasmul, crescând respectul de sine al unei persoane și dorința de viață. Se crede, de asemenea, că arderea lemnului de santal aproape de ușă transmite în subconștientul oaspeților pozitivitatea casei și-i încurajează să-și lase îndoielile și furia afară.

Aroma vindecătoare a lemnului de santal promovează sentimente de pace și liniște și ușurează diverse afecțiuni ale sistemului digestiv. Respirația în fumul aromatic al unui baston de tămâie de lemn de santal poate produce un somn odihnitor. Lemnul de santal este deosebit de bun pentru ameliorarea stresului, mai ales atunci cand este combinat cu levănțica sau bergamota.

În timpurile moderne ține loc de tămâie și este folosit în aromoterapie, sculpturi, malas (mărgele de rugăciune), medicină ayurvedică, parfumuri și uleiuri esențiale unde, se spune că aduce omul mai aproape de Divin. Lemnul de santal este folosit și ca afrodisiac.

VERDE (vol. 3, pg. 436)

Situat între albastru și galben, verdele rezultă din interferențele lor cromatice. Intră cu roșul într-un joc simbolic de alternanțe. Trandafirul înflorește printre frunzele verzi.

Echidistant între albastrul ceresc și roșul infernal, două culori absolute și inaccesibile, verdele, valoare medie, mediatoare între cald și rece, între sus și jos, este o culoare liniştitoare, răcoritoare, umană. În fiecare primăvară, după ce iarna i-a arătat omului cât este de singur și de precar, dezvelind și înghețând pământul care-l poartă, acesta îmbracă o nouă haină verde, dătătoare de speranţă, redevenind fecund și hrănitor. Verdele este călduţ și venirea primăverii se manifestă prin topirea gheţurilor și căderea unor ploi fertilizatoare.

Verde este culoarea regnului vegetal în plină reafirmare, a apelor regeneratoare și lustrale, cărora botezul le datorează semnificaţia lui simbolică. Verde este și trezirea la viață. Vishnu, purtător al lumii, este reprezentat sub forma unei broaşte ţestoase cu faţă verde; după Fulcanelli, zeiţa indiană a materiei filozofale, care naşte dintr-o mare de lapte, și are trupul verde ca și Afrodita lui Fidias.

Verdele este culoarea apei așa cum roșul este culoarea focului, și de aceea omul a simțit dintotdeauna, instinctiv, raporturile dintre aceste două culori drept analoage cu cele dintre esența și existența lui. Verdele este legat de trăsnet. În China, corespunde cu trigrama *chen* care este zguduirea (manifestării și naturii în timpul primăverii), tunetul, semn de început al ascensiunii *yang*-ului: corespunde și cu elementul lemn. Verdele este culoarea speranţei, puterii, longevității (dar și a acrimii). Este culoarea nemuririi, universal simbolizată de ramuri verzi.

Viața în urcare pleacă de la roşu și se deschide în verde. Populaţiile *bambara*, *dogonă* și *niossi* socotesc verdele drept o culoare secundară născută din roșu. S-a văzut adesea în această reprezentare cea a complementarității sexelor: bărbatul fecundează femeia, femeia îl hrănește pe bărbat; roșul este o culoare virilă, verdele este o culoare feminină. În gândirea chinezească, sunt *yin* și *yang*. Primul viril, impulsiv, centrifug și roșu, al doilea feminin, reflexiv, centripet și verde, echilibrul dintre ele constituind secretul echilibrului dintre om și natură.

Faţă de această dialectică orientală, societăţile noastre, întemeiate pe cultul principiului viril, au acordat întotdeauna prioritate scânteii creatoare, fie că provine din şalele sau din creierul omului. Ea determină trezirea complexului lui Oedip, adică a cultului refugiului matern. Fiu și îndrăgostit, bărbatul se întoarce, după un galop năvalnic, spre Muma lui ca înspre o oază, un liman de pace, răcoritor și întremător. De aceea și există o terapeutică a verdelul, întemeiată, chiar și fără să o știe, pe *regressus ad uterum*.

Verde era, în evul mediu, și toga medicilor - zice-se, pentru că foloseau ierburile de leac; verdele a fost înlocuit, în zilele noastre, de roșul închis care, intuitiv, exprimă credinţa în calitatea tainică a artei medicale; dar verdele a rămas culoarea spiţerilor care elaborează medicamentele, iar publicitatea farmaceutică a ştiut să reînnoiască o veche credinţă dând o valoare mitică, de panaceu, unor cuvinte ca *vitamine* sau *clorofilă.* Expresiile ”*a ieşi la iarbă verde, a se duce la ţară, la câmp, la odihnă*”, sunt născute din hipertensiunea datorată vieții citadine și exprimă de asemenea nevoia unei întoarceri periodice într-un mediu natural care a transformat ţara, câmpul, într-un substitut al mumei.

Învăluitor, liniştitor, răcoritor, tonic, verdele este glorificat în monumentele religioase ridicate de strămoşii noştri în deșert. Verde a rămas pentru creştini și Speranţa, virtute teologală. Dar creştinismul s-a dezvoltat pe meleaguri cu climă temperată, unde apa și verdeaţa s-au banalizat. Nu tot așa s-a întâmplat cu Islamul, ale cărui tradiţii s-au creat ca nişte miraje, deasupra nemărginirii duşmănoase şi arzătoare a deșerturilor şi a stepelor. Steagul Islamului este verde; şi această culoare constituie pentru musulmani emblema Mântuirii, simbolul tuturor marilor bogăţii, materiale şi spirituale, dintre care prima este familia: verde era, zice-se, mantia Trimisului lui Dumnezeu, la adăpostul căreia descendenţii săi direcţi - Fatima, fiica lui, Ali, ginerele său, și cei doi copii al lor, Hassan si Hussein - veneau să se ascundă în clipele de pericol; de aceea au și fost numiți *cei patru de sub mantie*: cei *patru,* adică și cei patru stâlpi pe care Mohammed şi-a clădit comunitatea. Iar seara, după ce și-au rostit ultima rugăciune, nomazii îşi istorisesc mereu

povestea minunată a lui Khidr, Khisr sau Al Khadir, *Omul Verde.* Khisr este patronul călătorilor şi încarnează pronia cerească. Tradiţia spune că şi-ar fi clădit locuinţa la marginea lumii, acolo unde se întâlnesc cele două oceane, cel ceresc şi cel pământesc: el reprezintă deci măsura ordinii umane, echidistantă între Sus şi Jos. Cel care-l întîlneşte pe Khisr nu trebuie să-i pună întrebări, se va supune sfaturilor sale, oricât de extravagante i s-ar părea. Căci Khisr, ca orice adevărat iniţiat, arată calea adevărului sub înfăţişări uneori absurde. Originea lui este incertă. După unii, ar fi chiar fiul lui Adam, primul dintre profeți, și ar fi salvat în apele potopului cadavrul tatălui său. După alții, s-ar fi născut într-o peşteră - adică în însuşi vaginul pământului - și ar fi crescut hrănit cu laptele unui dobitoc înainte de a intra în slujba unui Rege care nu poate fi altul decât Dumnezeu sau Duhul. Este uneori confundat cu sfântul Gheorghe și mai adesea cu Ilie - ceea ce întăreşte înrudirea verdelui cu roşul, a apei cu focul. Se povesteşte că, într-o zi, pe când străbătea deșertul cu un pește uscat în mână, a descoperit un izvor; a cufundat peştele în apă, iar acesta a prins viață (peștele uscat era virusul, apa era celula); Khisr (ARN-ul viral) a înţeles atunci că ajunsese la izvorul vieții; s-a cufundat și el în apă și astfel a devenit nemuritor, în timp ce haina lui se colora în verde. Este adesea asociat cu oceanul primordial; se spune atunci că locuieşte într-o insulă nevăzută, în mijlocul mării (citoplasmei). A devenit, în consecinţă, patronul navigatorilor, invocat de toți marinarii din Siria când îi surprinde furtuna. În India, unde este cinstit sub numele de Khawadja Khidr, el apare aşezat pe un peşte și este asimilat cu zeul fluviilor. Dar, în chip firesc, domneşte atât asupra vegetației, cât și asupra apelor. Anumiţi cronicari arabi spun că se aşază pe o *blană albă și că aceasta devine verde:* această blană, adaugă un comentator, *este pământul*. Sufiții spun despre Khisr că îl apără pe om de înec și incendiu, de Regi, de Diavoli, de șerpi și de scorpioni. Este deci un adevărat mediator, care împacă extremele și rezolvă antagonismele fundamentale pentru a asigura dezvoltarea omului. În islam, verdele este de asemenea culoarea cunoaşterii, ca și cea a Profetului. Sfinții, în șederea lor paradisiacâ din lumea de dincolo, sunt îmbrăcaţi în verde.

Culoarea verde din heraldică (fr. sinople) are o origine pastorală. Minunatele însuşiri ale verdelui te fac să crezi că această culoare ascunde o taină, că simbolizează o cunoaştere adâncă a lucurilor şi a destinului. Cuvântul *sinople* vine din latină unde, *sinopis*, care a desemnat întâi pământul roşu din Sinope, înainte de a căpăta, în secolul al XIV-lea, în mod inexplicabil, sensul de verde şi care însemna totodată roşu şi verde. Şi acesta este probabil motivul pentru care anonimi codificatori al limbajului *stemelor vorbitoare* au ales acest cuvânt. Virtutea tainică a verdelui provine din faptul că el conţine roşu, tot aşa cum, pentru a împrumuta limbajul ermetiştilor şi al alchimiştilor, fertilitatea oricărei opere provine din faptul că principiul arderii - principiu cald şi viril - însufleţeşte principiul umed, rece, feminin, în toate mitologiile, zeitățile verzi ale reînnoirii hibernează în Infern unde roşul htonian le regenerează (mitocondria). De aceea, ele sunt verzi în exterior şi roşii în interior, iar Imperiul lor se întinde pe cele două lumi. Osiris cel verde (nemuritorul virus) a fost sfârtecat şi aruncat în Nil. El reînvie graţie virtuţilor magice ale lui Isis cea roşie. Este un Mare Iniţiat deoarece cunoaşte misterul morţii şi al renaşterii. De aceea, el prezidează simultan pe pământ reînnoirea primăvăratecă, şi sub pământ, judecarea sufletelor. Persefona apare pe pământ primăvara, o dată cu primele încolţiri de pe câmpuri. Toamna, se întoarce în intern, de care este legată de când a mâncat un sâmbure de rodie. Acest sîmbure de rodie este Inima ei, o fărâmă din locul interior al pământului care condiţionează orice regenerare: este roşul Intern al Persefonei celei verzi. Mitul aztec al zeiţei Xochiquetzal, răpită ca şi Persefona şi dusă în Infern în timpul iernii, prezintă o tulburătoare analogie cu mitul grec; zeiţa dispare în grădina din Vest, adică în ţara morţilor, şi reapare primăvara, când veghează la naşterea florilor. Este recunoscută în manuscrise după găteala de cap formată dlntr-un dublu panaş cu pene verzi, *omoquetzall*. În gândirea aztecilor, verdele şi roşul sunt simbolizate de asemenea de *chalchihultl*, pietre preţioase verzi care ornează fusta zeiţei apelor, şi de *chalchihuatll* sau *apa preţioasă,* nume dat sângelui ţâşnind din inima victimelor jertfite de preoţii Soarelui în fiecare zi pe altarul astrului zilei ca să-i hrănească lupta împotriva beznei nopţii şi ca să-i asigure regenerarea (clonarea).

Aceeaşi complementaritate a verdelui cu roşul se regăseşte în tradiţiile legate de zeităţile dragostei. Afrodita, ţâşnită din spuma mării, şovăie între chemările a două principii virile - soţul ei, Hefaistos, focul htonian, şi iubitul ei, Ares, focul uranian; în ziua în care Hefaistos îi surprinde pe cei doi ibovnici unul în braţele celuilalt, Poseidon, zeul apei, este acela care intervine în favoarea Afroditei.

Egiptenii se temeau de pisicile cu ochi verzi şi pedepseau cu moartea pe oricine ucidea acest animal. În tradiția orfică, verde este lumina spiritului care a fecundat, la începutul veacurilor, apele primordiale, până atunci învăluite de beznă. Alchimiştii socotesc că lumina smaraldului este aceea care pătrunde cele mai mari taine. Astfel este lămurită semnificaţia ambivalentă a *razei verzi*: fiind în stare să străpungă orice, este deopotrivă dătătoare de moarte şi de viată. Căci, şi astfel este inversată valorizarea simbolului, verdelui mugurilor primăvăratici i se opune verdele mucegăirii şi al putrezirii: există un verde al morţii, aşa cum există un verde al vieţii. Verzuiului pielii de pe faţa bolnavului i se opune mărul verde, iar dacă broscuţele şi omizile verzi sunt amuzante şi simpatice în schimb crocodilul ce-şi cască botul verde este o viziune de coşmar, aceea a porţii infernului larg căscată în zare pentru a înghiţi lumina zilei și viaţa. Verdele are o putere malefică, nocturnă, ca orice simbol feminin. Limbajul o conotează la rându-i căci poţi *râde verde*, poţi fi verde de spaimă sau *verde* (vânăt) de frig. Smaraldul este o piatră papală, dar este şi piatra lui Lucifer dinainte de cădere. Dacă verdele, luat drept măsură, a fost simbolul raţiunii - ochii verzi ai Minervei - el a devenit în Evul mediu simbolul zminteli și emblema nebunilor. Această ambivalenţă este aceea a oricărui simbol htonian: pe un vitraliu al catedralei din Chartres, Satana are pielea verde şi ochii verzi bulbucaţi. În epoca noastră, în care fantasticul regăseşte prin descoperirile făcute de ştiință o semnificaţie cosmică, marţienii, adică reversul omenirii noastre, sunt în chip firesc reprezentaţi sub forma unor diavoli, a unor omuleţi verzi sau cu sânge verde, ceea ce dobândeşte o valoare de sacrilegiu,

ca şi vărsarea de sânge, căci omul refuză, instinctiv, inversarea rolurilor, a ceea ce este făcut pentru a fi văzut şi a ceea ce este făcut spre a fi tăinuit.

Verdele mişcărilor ecologiste adaugă astfel primului simbolism al acestei culori o nuanță nostalgică, ca și cum primăvara pământului ar trebui să dispară, inexorabil distrusă de un peisaj de coşmar, din beton și oțel. Și aici poate fi ghicită o inversiune simbolică subiacentă: căci natura verde nu a fost întotdeauna o imagine blândă şi liniştitoare; Amazonia, *plămânul lumii*, apărat pe drept de *Uruburu* și de mișcările ecologiste, era, nu demult, desemnat sub numele de *infernul verde.*

Căutând să rezolve definirea contrariilor, alchimiștii au mers și mai departe, poate, decât ne duce azi închipuirea. Ei definesc focul lor tainic, *spirit viu și luminos,* drept un cristal translucid, verde, fuzibil ca ceara; *de el,* spuneau ei, *se serveşte natura subterană pentru toate lucrurile făurite de Artă, căci Arta trebuie să se mulţumească a imita natura*. *Acest foc rozolvă contrariile: se spune că este uscat (virus), dar că produce ploaie (sporește metabolismul celulei pentru a produce și elemente virale); umed, dar că usucă totul (realizează un virus care este piatră).*

În toate ezoterismele, principiul vital însuși, taină a tainelor, apare ca un sânge adânc conţinut într-un recipient verde. Este, pentru alchimişti, *sângele Leului Verde* care este aurul nu al vulgului, ci al filozofilor. În filozofia și în medicina chinezească, este nu mai puţin misteriosul *sânge al balaurului*. Este de asemenea Graalul, vasul de smarald sau de cristal verde, deci din verdele cel mai pur care conţine sângele Dumnezeului întrupat, în care se topesc noțiunile de dragoste și de jertfă, condiţii ale regenerării exprimate prin luminosul verde al vasului în care amurg și zori, moarte şi renaştere se confundă, echilibrîndu-se. Fară îndoială că în acest mit, Evul mediu s-a inspirat din textele cele mai ezoterice ale Noului Testament. În *Apocallpsă* (4, 3), Sfântul Ioan descrie astfel viziunea pe care o are despre Dumnezeul suprem, o viziune care, asemenea celei a lui Iezechiel, nu este decât o epifanie de lumini, fără formă sau chip: *Cel ce şedea semăna la vedere cu piatra de jasp şi de sardin, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu cu înfăţişarea smaragdului.* Aceasta *înfăţişare de smarald* pare a fi originea Graalului: ce învăluie, conţine, este *vas,* parte femeiască, iar lumina divină pe care o conţine ca esenţa însăși a divinității este dublă întruna, deopotrivă verde de jasp şi roşu închis şi adânc de cornalină.

Cert este că vasul, chiar plin cu băutura cea mai preţioasa, este el însuşi neutru, poate dintr-o raţiune de protejare, ca pântecul în interiorul căruia se dezvoltă embrionul, principiu vital. Aceasta ar răspunde tuturor tradiţiilor ezoterice, în care principiul vital, taină a tainelor, apare ca un sânge adânc conţinut într-un recipient verde.

Limbajul simbolurilor, totodată viu și ezoteric ca și *limba verde* (argotica), nu este făcut pentru a închide uşile, ci pentru a îndemna la cugetare. Este intim legat cu infinitul vieţii sentimentelor şi gândurilor, ceea ce distinge încercările noastre de orice încercare de psihologie aplicată care, ea, răspunde unui finit precis. Ceea ce spune acest limbaj profund nu se percepe decât a posteriori, prilejuind, peste secole şi civilizaţii, dialoguri neaşteptate.

Verdele păstrează o caracteristică stranie și complexă, care ține de dubla lui polaritate: verdele mugurului și verdele mucegaiului, viața și moartea. Este imaginea adâncimilor și a destinului.

Cărţile de Tarot atribuite sephirei Netzach sunt cei patru şeptari, despre care Hajo Banzhaf spune:

1. **Şapte de bâte** reprezintă amenințare la poziția obținută de virus până la acest moment al clonării. Există o concurență acerbă în producerea elementelor necesare replicării ADN și ARN viral. Este nevoie de fermitate și consecvență. Corespondența astrologică este Mercur/Marte în raport cu Saturn, sub forma unei lupte iscusite duse împotriva unui obstacol. Imaginea mitologică este lupta lui David împotriva lui Goliat din care trebuie să reținem următoarele: David era păstor, nume cu care este prezentat virusul în textele revelate, purta toiag, simbol al ARN-ului viral și l-a ucis pe Goliat cu o piatră, simbol al virusului care este o piatră. În plus, Goliat avea vederea slabă, cu sensul că nu avea clarviziunea cu care textele sacre prezintă pe toți cei ce întruchipează divinitățile.

2. **Șapte de spade** reprezintă partea întunecată a Magului din cărțile de Tarot. Ca urmare mintea ascuțită a virusului devine viclenie, josnicie și înșelăciune. Corespondența astrologică este Mercur în sensul vicleniei și incorectitudinii. Imaginea mitologică este Hermes, zeul hoților și fiul său, Autolykos, cel mai iscusit dintre hoți.
3. **Șapte de monede** reprezintă răbdarea și creșterea lentă a numărului elementelor virale clonate. Evoluția va fi lentă dar necontenită. Corespondența astrologică este Jupiter/Saturn în sensul răbdării și creșterii lente, dar sigure. Imaginea mitologică este dată de trei zeițe ale anotimpurilor: Thallo (zeița inflorescenței), Auxo (zeița creșterii) și Karpo (zeița fructelor coapte).
4. **Șapte de cupe** reprezintă alungarea himerelor și limitarea la lucrurile realizabile. Corespondența astrologică este Neptun ca expresie a iluziilor. Imaginea mitologică este Ate, zeița orbirii, sau Odiseu în ”țara uitării” ca urmare a consumului fructelor de lotus.

HOD

Numit în mod obișnuit ”*Splendoarea*” și de către Sepher Yetzirah ”*Inteligența perfectă sau absolută*”, are atribuit zeul Hermes cel prudent, șiret și subtil și conducător al sufletelor morților spre lumea de jos sau de sus. Zeul Hermes este similar zeului egiptean cu cap de șacal, Anubis. Hod înseamnă extensia, multiplicarea și forța obținute în această fază a clonării virusului. H. Blavatsky afirmă în ”*Doctrina secretă*” că zeul hindus Hanuman reprezentat de o maimuță (apelativ pentru băștinașii Terrei) simbolizează captivitatea sufletelor de natură solară și apropiate de statutul unei divinități și denumite *Manasaputras*, în corpul acestor locuitori.

Planta sa este iarba (ARN-ul viral) dată de către Hermes lui Ulise pentru a contracara farmecele vrăjitoarei Circe, iar drogul vegetal este mescalina provenită din cactusul peyote și care sporește autoanaliza prin halucinațiile provocate.

Parfumul este storax-ul sau styrax-ul, o rășină maronie obținută din coaja unor copaci ce cresc în Turcia. Piatra sa prețioasă este opalul, culoarea sa este portocaliul, derivat din roșul lui Geburah și galbenul lui Tiphareth.

Despre opal și despre portocaliu, ni se spune:

OPALUL

Simbolismul opalului este la fel de variat ca și jocul de culoare al pietrei în sine. Această piatră are semnificații mistice, pentru că ajută omul să intre în contact cu natura lui spirituală. Se spune că, purtând un opal învelit într-o frunză proaspătă de dafin, nu poți fi văzut de alții. De aceea, denumirea populară a opalului este de ”patron al hoților”.

Se presupune că focul interior sau jocul de culoare al opalului atrage forțe care aduc bani. Unii cred că întunericul și adâncimea opalului negru poate ține și elibera puterea necesară magicienilor în lucrările lor cu arcane. Opalul este o piatră prețioasă a înțelepciunii și a prieteniei. Din cauza culorilor curcubeului această piatră este venerată ca simbol al speranței. Opalul este piatra Lunii și a Neptunului. În astrologie este asociat cu luna octombrie și constelația Libra. Numele acestui mineral vine din latină și înseamnă literalmente "bijuterie". În majoritatea cazurilor, opalul este incolor și are o structură opacă cu impurități și culori plictisitoare. Lumina soarelui are o influență extraordinară asupra opalului, creând un joc de culori. Există trei tipuri de opal: opal alb, opal de foc (o piatră roșie) și opal negru.

De-a lungul secolelor, simbolismul opalului a fost asociat cu regii și cu norocul. Se pare că, după apariția romanului lui Sir Walter Scott din 1829, în care Anne de Geierstein, o prințesă ce purta un ac de păr fermecat din opal, ce-și schimba culoarea după starea de spirit și temperamentul ei, simbolismul benefic al opalului a fost înlăturat. Motivul ar fi că, la un moment al poveștii, opalul stropit cu apă sfințită și-a pierdut focul închis în el, care-i asigura prințesei puteri magice și aceasta ar fi a dispărut. De atunci se consideră că opalul aduce ghinion.

Există multe povești despre nenorocirile și chiar despre moartea oamenilor care purtau această piatră. A fost considerat un simbol al pasiunii secrete, al speranțelor iluzorii și al iluziilor. Istoria ne spune că regele Angliei, Edward VII, din cauza fricii, a înlocuit opalele de pe coroană cu rubine. De asemenea, s-a afirmat că în timpul exilului lui Napoleon, faimosul opal numit "Focul de la Troia" și aparținând lui Josephine de Beauharnais a dispărut. În secolul al XVII-lea, doar câteva opale mari mai erau în tezaurul regilor spanioli. Dar pentru că moștenitorul a murit și o flotă de nave încărcate cu aur s-a scufundat, aceste pietre au fost date clerului mănăstirii din Almeida și au fost atârnate în fața Madonei.

Fiind o piatră a vizionarilor și a visătorilor, care trăiesc în lumea iluziei și așteptărilor nerealiste, nu este o

piatră care să ne păstrează cu picioarele pe pământ. Se crede că această piatră aduce darul profeției posesorului ei. Pentru oamenii egoiști opalul este o piatră a răului care provoacă conflicte, temeri și coșmaruri. Pentru o lungă perioadă de timp, oamenii superstiți au crezut că opalul era rău și, prin urmare, nu îl purtau.

Cu toate acestea, se spune că opalul protejează împotriva bolilor infecțioase, calmează nervii, restabilește acuitatea vizuală și strălucirea ochilor, că poate vindeca bolile cronice și bolile cardiace.

PORTOCALIU (vol. 3, pg. 121)

La jumătatea distanței dintre galben și roșu, portocaliul este cea mai actinică dintre culori. Între aurul celest și roşul htonian, această culoare simbolizează punctul de echilibru dintre spirit şi libido. Dar dacă acest echilibru tinde să se rupă într-un sens sau într-altul, ea devine atunci fie revelaţia iubirii divine, fie emblema desfrâului.

În primul caz, apare în rasa de culoarea şofranului a călugărilor budiști și în crucea din catifea portocalie a Cavalerilor Sfântulul Duh. Vălul pe care Vergilius îl dă Elenei este de culoarea şofranului. Muzele care, după anumite versiuni, apar drept fiicele cerului și ale pământulul, și a căror importanţă în cadrul cultelor apolinice este binecunoscută, purtau și ele veșminte de culoarea șofranului. Piatra de *iacint*, de culoare portocalie, era socotită o emblemă de fidelitate. Ea constituie emblema unuia din cele douăsprezece triburi din Israel. Putea fi regăsită pe coroana regilor Angliei, unde simboliza cumpătarea și sobrietatea Regelui. Trecută prin foc, această piatră se decolorează, şi de aceea a fost socotită expresia credinţei arzătoare, care triumfă de văpaia patimilor şi le stinge.

Dar echilibrul spiritului și al libidoului este un lucru atât de greu de realizat încât portocaliul devine de asemenea culoarea simbolică a necredinţei și a luxurii. Acest echilibru - conform tradiţiilor - izvorând din cultul Pământului-Mumă, era căutat în orgia rituală, care se credea că aduce revelaţia şi sublimarea initiatică. Se spune despre Dionysos că purta veșminte de culoare portocalie.

Optul și cei patru optari ai Tarotului, atribuite acestei sephira, au următoarele interpretări:

OPT (vol. 2, pg. 379)

Opt este peste tot cifra *echilibrului cosmic,* este cifra direcţiilor *cardinale,* căreia i se adaugă cea a direcţiilor intermediare; cifra rozei vînturilor, a Turnului Vânturilor de la Atena. Adeseori este cifra spiţelor de la roată, de la rotița celtică și până la Roata vieții budiste. Este cifra petalelor florii de lotus și a cărărilor Căii. Este numărul trigramelor din Yijing și al stâlpilor Mingtang-ului; al îngerilor care poartă Tronul ceresc și al oglinzii lui Amaterasu fără să se știe exact sub ce formă. Așa cum o indică stâlpii Mingtang-ului, îngerii tronului, partea octogonală a *lingamului*, cifra opt, octogonul au și o valoare de mediere între pătrat și cerc, între Cer și Pământ, fiind deci în relaţie cu lumea *intermediară.*

Iconografia și arhitectura hindusă acordă un loc important simbolismului octadei: braţele lui Vishnu sunt în număr de opt, corespunzând celor opt Paznici ai spațiului, *grahas* [planetele] sunt opt, fiind reprezentate în două temple din grupul de la Angkor, prin opt *lingamuri* aşezate în jurul unui *lingam* central. În templul Bayon de la Angkor-Thom, Buddha se află instalat în centrul unui veritabil lotus format din opt capele ca nişte raze, asumându-şi astfel şi funcţiile șivaiste și pe acelea ale regelui Chakravarti, cel care învârte roata în chiar centrul Universului.

Acest simbolism al echilibrului central, care este totodată și cel al Justiţiei, se regăseşte şi în ogdoada pitagoreică și gnostică.

Un alt aspect al simbolului apare din faptul că Japonia, din vremuri străvechi, este denumită de către locuitorii ei Marele-Opt-Insule, ca să se arate că este constituită din nenumărate insule. Opt este și cifra care se înfilnește foarte des în cele mai vechi texte sfinte şintoiste cu sensul de multiplu. A devenit astfel o cifră sacră. Opt nu este însă nenumăratul indefinit și dispersat, ci el exprimă nenumăratul constituind o entitate.

Un exemplu din vremea noastră: la Yokohama s-a construit, în 1932, un centru naţional de educaţie spirituală. El are un plan octogonal și în interiorul lui se află statuile a opt înțelepți ai lumii: Shakyamuni, Confucius, Socrate, Iisus, prinţul Shotoku (sec. al VII-lea), Kobo Daishi (sec. al IX-lea japonez), preoții Shinran și Nichiren (sec. al XIII-lea japonez). Forma ortogonală nu se datorează existenței celor opt înțelepți; de altminteri, numărul de opt înțelepți nu este nici el limitativ; forma templului și numărul înțelepților semnifică înțelepciunea infinită cu nenumărate forme, care se află în centrul oricărui efort spiritual, al oricărei educaţii şi al oricărei cercetări.

La fel de totalizatoare apare cifra opt în credinţele africane. Aşa se întâmplă la *dogoni*, la care cifra-cheie a creaţiei nu este patru, ci opt, datorită calităţii sale de a fi dublul lui patru căci, în gândirea *dogonilor*, tot ce este pur, adică just, este dublu.

Există aşadar opt eroi creatori şi opt familii umane, născute din opt strămoşi primordiali, dintre care patru au o predominanţă masculină şi patru o predominanţă feminină, deşi sunt cu toţii bisexuali. Al 7-lea strămoş este stăpânul cuvântului, dar al optulea este cuvântul însuşi verbul este deci simbolizat prin cifra opt, care mai înseamnă şi apa, sperma şi totalitatea forţelor care fecundează. Verbul şi sperma se răsucesc de opt ori în jurul matricei pentru a o fecunda, după cum o spirală de cupru roşu, alt substitut al apei primordiale, se înfăşoară de opt ori în jurul ulciorului solar pentru a lumina lumea.

În sfârşit, omul este opt în scheletul său, asigurat de cele opt articulaţii ale membrelor, articulaţii a căror importanță este primordială deoarece din ele provine sămânța bărbătească.

Omul, imagine a macro-cosmosului, este dirijat de cifra opt nu numai în mecanismul generării şi în structura corpului său, dar şi în crearea şi în rânduirea tuturor lucrurilor de care depinde subzistenţa sa. Astfel, seminţele plantelor pe care le cultivă, aduse pe pământ în claviculele strămoşilor, sunt în număr de opt, iar cele opt grăunțe primordiale sunt plantate în cele opt câmpuri cardinale ale satului.

Sacralizarea numărului opt la *dogoni* se suprapune regenerării periodice, opt fiind numărul Geniului şi al Strămoşului - strămoşul cel mai bătrân - care s-a sacrificat pentru a asigura regenerarea umanităţii, atunci când s-a stabilit definitiv pe pământ. Abia după acest sacrificiu (*decapsidarea virusului*) au căzut pe pământ primele ploi care l-au fertilizat şi purificat, primul ogor a fost însămânţat şi, în nordul satului, a răsunat primul zgomot de forjă.

Mitul *qucchua* care relatează despre originea dinastiei incaşilor, menţionează de asemenea opt strămoşi primordiali, patru fraţi şi patru surori.

Tradiţia creştină privitoare la această cifră coincide în mod straniu cu mitul *dogonilor* şi face din opt desăvârşirea, împlinirea. După cum arată sfântul Augustin, orice acţiune în această viaţă se raportează la cifra patru, sau la sunet, al cărui număr este ternar. După ziua a şaptea urmează a opta care marchează viaţa celor drepţi şi condamnarea nelegiuiţilor.

Cât priveşte ziua a opta, care urmează celor şase zile ale creaţiei şi sabatului, ea este simbolul învierii, al transfigurării, al vestirii erei viitoare veşnice: ea cuprinde nu numai învierea lui Hristos, ci şi pe cea a omului. Dacă cifra 7 apare mai ales în Vechiul Testament, 8 corespunde Noului Testament. Ea anunţă beatitudinea secolului viitor într-o altă lume.

Să mai amintim, în încheiere, că semnul matematic al infinitului este un opt culcat și că lama a opta a Tarocului din Marsilia reprezintă Dreptatea, simbol al împlinirii totalizante și al echilibrului, ceea ce corespunde perfect cu acel „opt = patru + patru” al *dogonilor.*

OPTARII

1. **Opt de bâte** reprezintă iminența unui eveniment, că ceva se va întâmpla, că un proces început mai demult se va accelera. Corespondența astrologică este Timpul. Imaginea mitologică este zborul păsărilor călătoare.
2. **Opt de spade** reprezintă oprirea trezirii la viață a uneia din cele două părți ale ființei noastre, refularea a ceva prețios din noi înșine. Cauza este rațiunea care pune barieră unor sentimente importante și care trebuie depășită pentru a elibera prizonierul din noi înșine. Corespondența astrologică este Saturn în casa a IV-a ca expresie a reținerilor interioare. Imaginea mitologică este este Danae[195], închisă într-un turn - labirint pentru a nu avea copii.
3. **Opt de monede** reprezintă începerea unui proiect promițător, un câștig valoros de cunoaștere și înțelepciune și perspective de mare viitor. Corespondența astrologică este

195 Temându-se de împlinirea unui oracol care-i prezisese că va muri de mâna fiului lui Danae, Acrisius își închide fata într-un turn înalt la care nici un muritor nu putea ajunge. Transformat în ploaie de aur, Zeus reuşeşte însă să se strecoare până în iatacul fetei. Din dragostea lui cu Danae se naşte Perseus. Ca să o piardă pe ea și pe fiul ei, Acrisius îi închide într-un cufăr și-i abandonează pe apă, pradă valurilor. Danae, ocrotită de Zeus, reușește însă să scape cu viață și să ajungă în insula Seriphus. Acolo e primită la curtea regelui Polydectes, care se îndrăgostește de ea. După trecerea anilor regele vede însă că fiul este o piedică în cucerirea mamei. De aceea el îl trimite pe Perseus departe, cu gândul ascuns că-și va găsi moartea în lupta cu Medusa. Perseus se înapoiază însă victorios. Împreună cu mama sa, se întoarce în Argos unde, fără voia lui - ca o împlinire a oracolului - își ucide bunicul.

Mercur în casa a III-a în sensul sârguinței. Imaginea mitologică este Talos[196], nepotul lui Dedal și ucis de acesta din invidie.

4. **Opt de cupe** reprezintă pornirea la drum spre ceva incert, pașii dificili spre dobândirea unei noi libertăți. Este despărțirea de un tovarăș foarte important pentru noi (*de Eu-l propriu, reprezentant al ADN-ului*), tăierea cordonului ombilical pentru a porni într-o direcție proprie. Corespondența astrologică este Saturn/Luna ca expresie a despărțirii. Imaginea mitologică este Lot care părăsește Sodoma.

YESOD

Este denumit ”*Fundația*”, dar și ”*Inteligența Pură sau Clară*” de către Sepher Yezirah, sau *Anima Mundi* (Sufletul Lumii) de către unii scriitori. Pe el se întemeiază lumea fizică. Este vârtejul și curgerea nesfârșită și neschimbată a forțelor lumii. Zeul său egiptean este Shu (zeu al aerului), iar echivalentul său hindus este Ganesha, zeul elefant ce sprijină universul stând pe o broască țestoasă.

Îi este atribuită Luna, un corp mort dar totuși viu, după cum susține tradiția ocultă.

Plantele sale sunt mătrăguna și damiana, parfumul său este iasomia, culoarea sa este roșul aprins.

La noi, despre mătrăgună, au scris Simeon Florea Marian în ”*Botanica poporană română*” și Mircea Eliade în ”*La Mandragore et l'Arbre Cosmique*”.

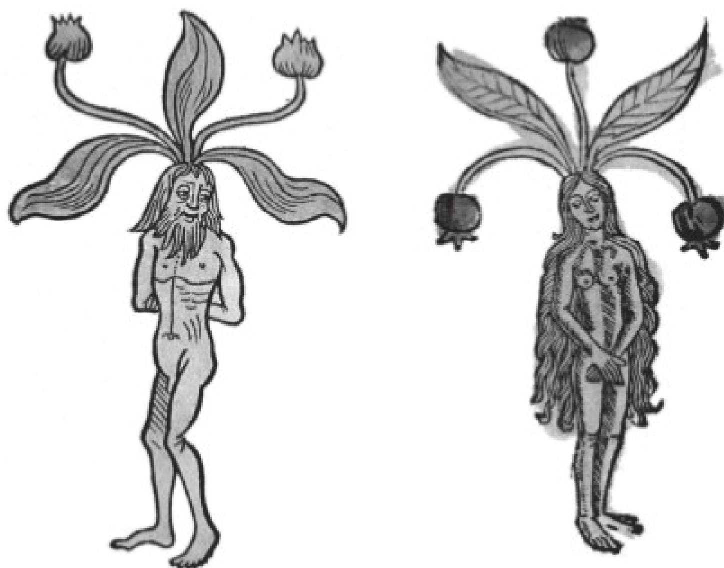
Este denumită în limba română *Doamna-Codrului*, *Doamna-Mare*, *Împărătească* și *Iarbă-bună*, iar în arabă se cheamă *toffah-el-jinn*, adică, ”mărul spiritelor”, *siraj-el-kotrob*, ”lampa spiridușilor” sau *beid-el-jinn* „oul spiritelor”.

Practicile magice legate de mătrăgună se desfăşoară în trei timpi rituali: descoperirea plantei, când i se spune cui îi va fi de folos; scoaterea şi aducerea ei acasă şi, de la caz la caz, prepararea leacului; plantarea sau păstrarea acesteia pentru a fi folosită la momentul oportun. Trăsăturile caracteristice ale acestui scenariu magic sunt: circumambulațiunea și nuditatea rituale, mimarea actului sexual, aducerea ofrandelor specifice (făină, miere, băutură alcoolică), recitarea invocațiilor și a formulelor magice, diferite condiționări magice de loc, timp, îmbrăcăminte, comportament, gestică, izvorâte din considerarea mătrăgunei ca „*iarbă sfântă*”. Complexul de gesturi magice și rituale – cu caracter catartic și apotropaic – este menit, pe de o parte, să protejeze omul de contactul nemijlocit cu planta sacră și, pe de altă parte, să protejeze valențele magico-terapeutice ale acesteia de contactul cu omul (unele gesturi sunt pentru prezervarea virtuților plantei, altele pentru sporirea lor). Ritualul se aseamănă cu cel al recoltării cactusului peruvian *peyotl*. Credințele antice și medievale susțin antropomorfismul masculin și feminin al rădăcinii mătrăgunei și obligativitatea folosirii unui câine[197] negru la dezgroparea ei. În Basarabia se spune – că are rădăcina ”*în formă de față de drac*”.

---

196 Dedal a avut un elev deosebit de înzestrat (numit Calos, Talus sau Perdix), fiul surorii sale (numită tot Perdix), care foarte curând i-a depăşit în pricepere tehnică şi inspiraţie nu numai pe toţi ceilalţi sculptori ai momentului, ci şi pe însuşi maestrul său. Gelos pe arta şi pe succesele nepotului, Dedal l-a ucis. Ca urmare, a fost condamnat la moarte de tribunalul din Atena, dar s-a refugiat în Creta, unde datorită iscusinţei sale i-a atras prietenia regelui Minos. Dar Minos este întruchiparea virusului. Despre el se spune că avea o companie de navigat (ARN viral de transport) și devenise stapînul Mediteranei (a citoplasmei). Era un inițiat: mergea din nouă în nouă ani în peştera părintelui său divin din muntele Ida, în mijlocul insulei, ca să primească „Tablele Legii” de fiecare dată reînnoite, sau altfel spus: tot la nouă ani (când se termina un ciclu de clonare) era reales rege după ce se întâlnea cu Zeus în peştera-i sacră. Cunoștea „ştiinţa de a întemeia o colonie” (de a asambla un virus). Minos cucerise Atena şi cerea de la atenieni un tribut anual (sau la fiecare nouă ani), în şapte tineri şi şapte tinere ca jertfă pentru Minotaur (pentru virusare). Și, că Tezeu însuşi, care i-a însoţit într-un an pe tinerii atenieni, s-a luptat cu Minotaurul şi l-a ucis. Minotaurul simbolizează omul cu virus inserat în genomul său (el este rezultatul împreunării reginei/virus cu taurul mării/ADN), Minos rezultând el însuși din legătura lui Zeus/virus cu Europa/celula, iar labirintul care este o cruce din care pornește și la care se întoarce o spirală formată din 7 spire, închipuie simbolic lumea și mersul ei veşnic neschimbat, adică umea în întregul ei, împărţită în cele patru sferturi/lumi sau tărâmuri: lumea de sus şi lumea de jos, lumea morţilor şi lumea celor întorşi la viaţă/a celor înviaţi (drumul clonării).

197 Câinii-de-mare sunt socotiţi în folclorul levantin protectori ai perlelor, după cum balaurii sunt protectorii comorilor, simbolul virilității, al esenţei masculine, în folclorul continental. Pe pământ, câinele ia locul câinelui-de-mare, iar mătrăguna (ca şi scoicile, perlele, aurul, toate obiectele ce se pun în mormânt pentru a „susţine" mortul prin valoarea lor magică), are o funcţiune magică, de a face, trecerea, descuierea, intrarea în alt loc (naşterea şi moartea). Există o intimă asociaţie între câine şi zeii infernali (câinele divin Anubius). Semnul hieroglific al cuvântului egiptean ***mes***, „a da naştere", consistă din pieile a trei câini (sau şacali, vulpi). Câinele cu trei capete, Cerberus, care apără pragul Infernului, poate să aibă o legătură directă cu acest semn grafic egiptean, care simbolizează trecerea pragului vieţii. Există o credinţă universal răspândită asupra câinelui ca o călăuză a mortului.

În Evul Mediu mătrăguna devine o „plantă a vieții și a morții”, o „plantă sacră”, o „plantă-zeiță”. Toate părțile plantei, dar mai ales rădăcina, frunzele și fructele, au un conținut bogat în alcaloizi (atropină, beladonină, hiosciamină, scopolamină etc.), care au o acțiune psihotropă deosebit de puternică: inhibă terminațiile nervoase parasimpatice, excită sistemul nervos central.

Trebuie amestecată cu alte ingrediente pentru ca natura sa să fie dominată şi de cate ori e nevoie de intervenţia ei se amestecă cu puţin vin şi se dă ca băutură. Atunci, întreg trupul celui care o bea va fi paralizat şi va cădea într-o torpoare ca şi cum ar fi mort. Chiar dacă va fi împuns cu cuţite nu va băga de seamă. După trei zile, dacă i se dă o mică doză de doctorie se va reîntoarce la viaţă. În zona Bârladului, fiertura de mătrăgună cu vin era băută de „cei îndrăciți” (cu conținut mare de ARN viral).

Un grup de tradiţii chineze, vorbesc de mătrăgună asemenea lui Marmonide, spunând că Adam în cartea sa a menţionat un arbore a cărui rădăcină are forma unui om şi pronunţă cu voce tare cuvinte inteligibile. Planta chineză, *ginseng*, este, de asemenea, antropomorfizată şi chinezii cred că poate vorbi. Dar între ea şi mătrăgună există diferenţe.

Aurel Candrea a recoltat multe referinţe la credinţele românilor şi ale altor popoare relativ la facultatea de a vorbi a mătrăgunei, dar și despre puterea mătrăgunei de a dărui copii celui care o posedă, de a aduce bani în casă, de a vindeca, de a descuia lacătele etc. Tot despre mătrăgună se crede că străluceşte noaptea (această însuşire photică este împrumutată perlei), că rădăcina se moşteneşte din tată în fiu, însă trebuie să treacă în stăpânirea fiului cel mic, care e obligat să depună în coşciugul tatălui său o bucată de pâine şi un ban de aur sau de argint (o reminiscenţă de ultimă-genitură). Se mai spune, de asemenea, că rădăcina trebuie scăldată, îmbrăcată şi împodobită, adusă la masă; dacă nu i se dă de mâncare, ţipă ca un copil mic.

Planta aceasta, atât de mult antropomorfizată, este una din puţinele cu caracter cosmic; adică, legenda ei trădează o preocupare de a explica creaţia, naşterea etc, dar nu o „explicaţie” ca în poveştile populare etiologice, bazată pe un calambur filologic sau pe un vag proces de asociaţie, ci un adevărat efort de sinteză realizat sub semnul magic al folclorului.

Mătrăguna participă la aceste procese de explicaţie cosmică. De aici valoarea ei tragică, de aici puterea pe care o exercită asupra fertilizării. Se ştie că, în credinţa poporului, mătrăguna creşte pe locul unde a fost spânzurat un om virgin. Picătura de spermă a spânzuratului rodeşte; fructul acestei uniri are însuşirea de a ajuta naşterile. Este o unire magică, între spermă şi pământ.

IASOMIA

Iasomia este originară din zona munţilor Himalaya, din Persia și Kashmir, fiind adesea considerată o floare sacră în tradiția popoarelor din aceste regiuni. Ea evocă înalțarea spirituală, relaxarea trupească și dizolvarea barierelor emoţionale, fiind cunoscută ca o floare care încurajează intimitatea.

Numele de iasomie provine din cuvântul persan "Yasmin" având semnificaţia de "dar al Domnului".

Într-o legendă populară antică se spune ca regina Cleopatra înmuia în parfum de iasomie pânzele corăbiei sale, pentru a-l prinde în mreje pe Marcus Antonius.

Iasomia este floarea sfântă a zeului hindus al dragostei și de aceea este prezentă în ceremoniile de nuntă indiene, pentru a dărui noului cuplu o afecţiune profundă și eternă. În mitologia indiana, "Kund", "iasomia stea", este vestită datorită albului ei pur.

Mai este cunoscută sub numele de "*raza lunii din pădure*", datorita nuanţei pale a petalelor ei, dar şi sub acela de "rege al florilor". În Thailanda, floarea de iasomie este un simbol al mamei.

În limba sanscrită, numele iasomiei este "Mallika", iar in limba hindi, "Chameli". În China floarea de iasomie simbolizează dulceaţa sau delicateţea feminină.

În tradiția musulmană, dar și în cea hindu, iasomia este respectată sub denumirea de "parfum al dragostei".

Simbolismul floral asociat cu iasomia constă în atașament, senzualitate, modestie, grație și eleganță.

În aromoterapie, floarea de iasomie este cunoscută sub numele de "Regele uleiurilor esențiale". Ea este descrisă ca având o "calitate aproape animală", fiind precumpănitor masculină prin natură și parfum, în comparaţie cu trandafirul, poreclit "Regina uleiurilor esentiale".

Considerată a avea calităţi afrodisiace, floarea de iasomie a fost asociată cu intimitatea, romantismul, iubirea, dragostea fizica transcendentă, apropierea afectivă și sexuală. Proprietatile antidepresive și aroma acestei flori o recomandă ca instrument eficient împotriva problemelor sexuale psihice decât ale celor fiziologice asociate cu sistemul reproductiv.

Numărul său este nouă, iar corespondența în Tarot sunt cei patru Nouari. Pentru a intui mai bine legăturile cu clonarea virusului, să urmărim semnificația cifrei nouă și a Noarilor de Tarot:

NOUĂ (vol. 2, pg. 349)

În scrierile homerice, această cifra are o valoare rituală. Demetra străbate lumea timp de nouă zile în căutarea fiicei sale Persefona. Leto suferă timp de nouă zile și de nouă nopţi durerile facerii. Cele nouă muze au fost zămislite de Zeus în nouă nopţi de dragoste. S-ar părea că nouă este măsura gestațiilor, a căutărilor fructuoase şi simbolizează încununarea eforturilor, desăvârșirea unei creaţii.

Îngerii, după Pseudo-Dionisie Areopagitul, sunt ierarhizaţi în nouă coruri sau trei triade (trei codoni de virus): desăvârșirea desăvârșirii, ordinea în ordine, unitatea în unitate.

Fiecare lume este simbolizată de un triunghi, o cifră ternară: cerul, pământul, infernul. Nouă este totalitatea celor trei lumi. Nouă este una din cifrele sferelor cereşti. În mod simetric, este și cifra cercurilor din infern. Este raţiunea de a fi a celor nouă noduri a bambusului taoist și a celor nouă (sau şapte) crestături de pe mesteacănul axial siberian. Tot de aici provin cele nouă trepte ale tronului imperial chinez, precum și cele nouă porţi care îl despart de lumea exterioară, deoarece microcosmosul este asemeni imaginii cerului. Celor nouă ceruri li se opun cele nouă izvoare, sălaşul morţilor. Cerurile budiste sunt tot nouă, dar după cum afirmă Huai Nanzi, cerul chinezesc are *9 câmpii și 9999 coifuri*. Cifra 9 se află la baza celor mai multe ceremonii taoiste de pe vremea dinastiei Han. Nouă este cifra *plenitudinii.* 9 este *numărul lui yang*. Din această cauză, căldările lui YU sunt nouă la număr, iar cinabrul alchimic devine potabil abia la a noua transmutaţie.

Nouă este şi măsura spaţiului chinez, numărul la pătrat al lui Lezhou, numărul regiunilor din care cei nouă păstori au adus metalul pentru a fi turnate căldările. Mai târziu, China a avut 18 provincii, adică de două ori 9, dar după spusele lui Sima Xian ea cuprindea 1/81 din suprafaţa lumii. În mitul despre Huangdi, Cheyou nu este unul, ci 81 (sau 72), ceea ce reprezinte *totalitatea unei* confrerii. Si nu din întîmplare *Daode jing* numără 81 de capitole (9 x 9).

Dacă la Dante, ca dealtminteri peste tot, nouă este cifra Cerului, ea este și cea a lui Beatrice, ca însăşi un simbol al dragostei.

Conform ezoterismului islamic, a coborî nouă trepte fără a cădea înseamnă a-ți fi ţinut în frâu simţurile. Este totodată și cifra care, corespunzând celor nouă deschideri ale omului, simbolizează căile acestuia de comunicare cu lumea.

La azteci, regele Tecoco, Nezahualcoyotl, a construit un templu cu nouă etaje, precum cele nouă ceruri sau cele nouă etape pe care trebuia să le parcurgă sunetul (virusul) pentru a dobândi pacea veşnică. Templul era consacrat *Zeului neştiut și creator al tuturor lucrurilor, al vecinătăţii imediate, prin care trăim*. În mitologia mezo-americană, cifra nouă simbolizează cele nouă ceruri deasupra cărora gravitează soarele. Pe de altă parte, nouă este și cifra sacră a zeiţei luna: în gliptica maya, Bolon Tiki, Zeiţa Nouă este zeiţa lunii pline.

Pentru azteci, nouă este în mod specific cifra simbolică a lucrurilor terestre şi nocturne; infernul este alcătuit din nouă câmpii și panteonul aztec are nouă divinităţi nocturne, dirijate de zeul infernului, care se află pe lista lor pe locul cinci, deci la mijloc între celelalte opt.

În majoritatea cosmogoniilor indiene există și nouă lumi subpămîntene. La popoarele maya, cifra nouă, considerată ca fastă, este deosebit de importantă în magie şi în medicină. Divinitatea zilei a noua este şarpele, care dispune şi de ziua a 13 -a. Dar în credinţele populare aztece, cifra nouă, fiind legată de divinităţile nopţii, ale infernului şi ale morţii, este temută.

Cifra nouă joacă un rol de seamă atât în mitologia, cât şi în riturile şamanice ale popoarelor turco-mongole. Împărţirii cerului în nouă straturi i se asociază adesea credinţa în cei nouă fii sau servitori ai lui Dumnezeu care ar corespunde, după Gonzarev, celor nouă stele venerate de mongoli. *Ciuvaşii* de pe Volga, care îşi împart divinităţile în grupuri de câte nouă, practică ritualuri de sacrificii, care conţin nouă sacrificatori, nouă victime, nouă lovituri etc. *Ceremisii* păgâni îi oferă lui Dumnezeu din cer nouă pâini şi nouă cupe cu hidromel. *Iakuții* pun şi ei nouă cupe pe altarele lor de sacrificii; *ca o comparaţie, să menţionăm că, după Masmudi, sabcenii sirieni și-au organizat clerul potrivit celor nouă cercuri cerești*.

După Rene Allendy, numărul nouă apare drept *numărul complet al analizei totale*. El este simbolul multiplicităţii ce se înapoiază la unitate (virus) şi, prin extensie, al solidarităţii cosmice şi al mântuirii (finalizarea clonării). *Un număr, oricare ar fi el,* spune Avicena, *nu este altul decât nouă sau multiplul său, și un prisos, deoarece semnele numerelor au numai nouă caractere și valori împreună cu zero.*

Egiptenii numeau numărul nouă *Muntele Soarelui: marea eneadă era făcută din evoluţia celor trei lumi - divină, naturală și intelectuală - a arhetipului trinitar Osiris-Isis-Horus* (virus-celulă-clonă virus)*, reprezentând Esenţa, Substanţa și Viaţa.* Pentru platonicienii din Alexandria, Trinitatea divină primordială se subdiviza şi ea în trei dând naştere celor nouă principii.

Arhitectura creştină a căutat anume să exprime numărul nouă: astfel, sanctuarul de la *Parayle Monial* este luminat de nouă ferestre.

În învățăturile celei mai vechi secte filozofice din India, *Vaiseshika*, se regăsesc nouă principii universale. Iniţierea orfică a admis şi ea trei principii ternare; primul cuprindea Noaptea, Cerul, Timpul; al doilea Eterul, Lumina, Astrele; al treilea Soarele, Luna, Natura; aceste principii constituiau cele nouă aspecte simbolice ale Universului. Numărul nouă, spune Parmenide, priveşte lucrurile absolute. Cele nouă muze reprezintă prin științe și arte totalitatea cunoştinţelor umane. Pe plan liturgic, *novena* reprezintă desăvârșirea, timpul complet. Ea a existat în cultul mazdeist, se regăseşte în Zend - Avesta, unde numeroase rituri purificatoare sunt alcătuite dintr-o triplă repetiţie ternară: astfel, îmbrăcămintea mortului trebuie spălată de nouă ori, dintre care de trei ori cu urină, de trei ori cu pământ și de trei ori cu apă. Această triplă repetiţie ternară se regăseşte în numeroase ritualuri de magie şi de vrăjitorie.

Trei fiind numărul novator, pătratul lui reprezintă universalitatea Este semnificativ faptul că atâtea povești având origini variate exprimă infinitul, supranumărul, prin repetiţia lui nouă, cum ar fi cei 9999 de Fravashi ai vechilor iranieni: ei păstrau sămînța lui Zoroastru (ARN viral), care avea să dea naştere tuturor profeţilor. Uroboros, şarpele care îşi muşcă propria coadă, imagine a întoarcerii multiplului la Unul, deci a Unicităţii primordiale şi finale, este din punct de vedere grafic înrudit cu reproducerea lui nouă în variate alfabete: tibetan, persan, hieratic, armean, egiptean etc. Pe plan mistic, această accepţie a lui nouă îl apropie de aşa-numitul Hak al sufiștilor. Etapa supremă a Căii, beatitudinea ducând la *fana*: anihilarea individului în cuprinsul totalităţii regăsite; sau, aşa cum spune Allendy, *pierderea personalităţii în dragostea universală.*

Tradiţia indiană precizează această accepţie de izbăvire a simbolului Nouă, cu cele nouă încarnări succesive ale lui Vishnu, care de fiecare dată se sacrifică spre salvarea oamenilor. De asemenea, după cele scrise în *Evanghelii*, Iisus, răstignit la ceasul al treilea, îşi începe agonia la ceasul al şaselea (*s-a făcut întuneric),* şi moare în ceasul al nouălea. Claude de Saint-Martin vedea în numărul nouă distrugerea oricărui trup şi a virtuţii oricărui trup.

Francmasonii, conchide Allendy, *au făcut din nouă numărul etern al nemuririi umane și nouă maeștri au regăsit trupul și mormântul lui Hiram. După simbolica masonică, numărul 9 reprezintă de asemenea, în forma lui grafică, o germinare în jos, deci materială; în vreme ce cifra 6 reprezintă dimpotrivă o germinare în sus, deci spirituală. Aceste două numere sunt începutul unei spirale. În ordinea umanului, numărul 9 este efectiv cel al lunilor necesare desăvârşirii fătului,* (maturizării virusului clonat) *care totuşi este complet format* (asamblat) *începând cu luna a şaptea.* Se mai poate de asemenea vedea că numărul 6 este cel al sfârşitului creaţiei, care culminează în ziua a şasea prin apariţia omului.

Numărul nouă apare frecvent în imaginea lumii descrisă de Hesiod în *Teogonia* sa. Nouă zile şi nouă nopţi sunt măsura timpului care desparte cerul de pământ şi pământul de infern. De asemenea, pedeapsa zeilor care şi-au călcat jurământul constă în a sta nouă ani încheiaţi departe de Olimp, unde se ține sfatul și unde au loc ospețele zeilor.

Nouă, fiind ultimul din seria de cifre, anunţă deopotrivă un sfârșit şi o reîncepere, adică o mutare pe un alt plan. Aici se regăseşte ideea de naştere nouă şi de germinare, precum și cea de moarte. Ultimul dintre numerele aparținând universului care s-a manifestat, nouă deschide faza transmutaţiilor. El exprimă sfârşitul unui ciclu, finalul unei curse, închiderea unei verigi.

În acest sens poate fi interpretat titlul şi împărţirea operei lui Plotin, aşa cum au fost transmise de discipolii săi, şi anume de Porphyrios, sub o influenţă pitagoriciană: Eneadele. Este un ansamblu de 54 de tratate mărunte, împărţite destul de arbitrar, dar corespunzând produsului dintre 6 şi 9; două numere care sunt, fiecare, un multiplu al lui trei. Porphyrios este încântat să constate: *Am avut bucuria să găsesc produsul numărului perfect șase prin numărul nouă.* Această structură numerologică tinde să simbolizeze viziunea totală, cosmică, umană, teologică, de la origini şi până la

escatologia lumii, pe care o reprezintă învățătura maestrului. După emanația lui Unu (decapsidarea) și întoarcerea la Unu, veriga universului se închide. *Eneadele* constituie, prin simplul lor titlu, manifestul global al unei școli și al unei viziuni asupra lumii.

NOUARI

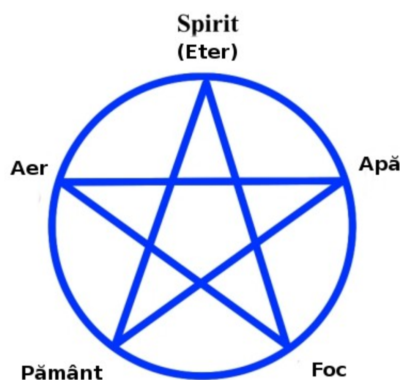

1. **Nouă de bâte** reprezintă o ezitare în continuarea drumului, o temere ca nu cumva trecutul să ne ajungă din urmă. Corespondența astrologică este Saturn/Venus, ca platoșă de apărare. Imaginea mitologică este Tobias, singurul din familia lui care mai duce la îndeplinire Cuvântul lui Dumnezeu.
2. **Nouă de spade** reprezintă o stare de îngrijorare, neliniștea din perspectiva unor încercări dificile. Corespondența astrologică este Saturn/Luna, ca expresie a îngrijorării. Imaginea mitologică este cea a Erinnyiilor: Allekto (neîncrederea), Teisifona (Răzbunarea) și Magaira (Invidia).
3. **Nouă de monede** reprezintă norocul, o înbogățire interioară evidentă, realizarea unui salt în planul conștiinței. Corespondența astrologică este Jupiter/Venus în casa a V-a, ca expresie a unui mare câștig. Imaginea mitologică este pescuitul bogat a lui Petru.
4. **Nouă de cupe** reprezintă bucuria de a trăi și lipsa de griji. Corespondența astrologică este Luna în Taur ca expresie a capacității de a savura. Imaginea mitologică este Masa Rotundă a regelui Arthur.

LUMEA ACȚIUNII (ASSIAH)

MALKUTH

Este lumea celor patru elemente, materia în integralitatea ei. Reprezintă mitocondria celulei, locul unde se topesc și se produc bazele purinice și piramidinice (*filozofia vorbește de cinci elemente: aer, pământ, apă, foc și spirit, iar știința despre adenină, citozină, timină, guanină și uracil*) necesare replicării ADN-ului celular și ARN-ului viral.

Mitocondria are ADN care se replică în mod independent și în care virusul și-a inserat un

acid ribonucleic feminin, de unde vine numele zoharic de Fecioara sau Mireasa.

Zeii atribuiți acestui sephrot sunt Seb (Geb), Isis cea nemăritată, Lakshmi (divinitate a iubirii).

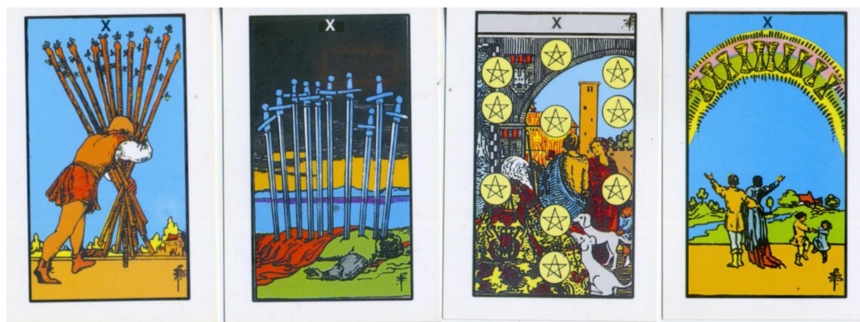
Malkuth este reîncarnarea lui Neshamoth cel exilat din palatul divin. În el sălășluiește Shechinah[198], prezența spirituală a lui Ain Soph și veșnic memento al adevărurilor spirituale (*centrul de comandă al clonării virusului*). Zoharul sugerează că adevărata Shechinah este în Binah și cea din Malkuth este un *eidolon*, fiică a Marii mame cerești (*ARN viral feminin*). Este o ”*Shechinah exilată*” similară Sophiei exilate a gnosticilor. Cabaliștii spun că este o energie executorie sau puterea lui Binah = Sfântul Duh (*mitocondria asigură energia necesară proceselor din celulă*).

Sepher Yetzirah denumește pe Malkuth ”Inteligența splendidă”.

În Zohar (pg. 31) se spune că acesta este lăcașul întunericului. Prințul acestei lumi este *Samael* (Satana), îngerul mâhnirii și al morții, soția sa este *Zenunim* (Lilith) prostituata, sau femeia desfrâului.

Parfumul său este maghiranul de Creta (*plantă aromată cu flori roz, considerată a avea puteri magice*), culorile sale sunt: galben, oliv, roșu-închis și negru.

Cărțile sale de Tarot sunt cei patru Decari.

1. **Zece de bâte** reprezintă asumarea prea multor responsabilități, dar acomodarea cu noua situație permite rezolvarea cu iscusință a acestora. Corespondența astrologică este Saturn/Soare în sensul greutății. Imaginea mitologică este Atlas, cel obligat să poarte bolta cerească în spate.
2. **Zece de spade** reprezintă marea Despărțire, finalul intenționat, plin de asprime al activității de până acum. Corespondența astrologică este Marte/Saturn, sub forma sfârșitului acțiunii. Imaginea mitologică este Terminus[199], zeul venerat ca piatră de hotar (de fixare a primului element al asamblării virusului).
3. **Zece de monede** reprezintă o etapă plină de bogăție și stabilitate. Elemente disparate aflate în apropiere se potrivesc ca la un joc de puzzle, formând o imagine unitară (imaginea virusului în ansamblu). Corespondența astrologică este Jupiter în casa a II-a ca semn al abundenței. Imaginea mitologică este legendara bogăție a regelui Solomon[200] (suficiente elemente virale) care i-au permis construirea Templului (capsida virusului).

---

198 Shekhina (h) este o transliterare în limba engleză a unui cuvânt ebraic care înseamnă "locuință" sau "așezare" și denumește locuirea sau așezarea prezenței divine a lui Dumnezeu. Acest termen nu apare în Biblie și este din literatura rabinică.

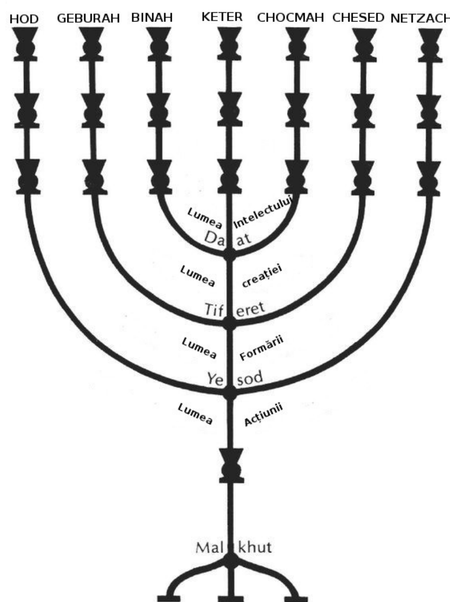
199 Terminus este un zeu roman, ocrotitor al hotarelor. Potrivit traditiei, cultul sau a fost instituit de Numa Pompilius: el a impus delimitarea fiecarei proprietăți prin pietre consacrate lui Iupiter, unde se aduceau ofrande în timpul sărbatorilor TERMINALIA, desfașurate în fiecare an la 23 februarie. Terminus a ajuns ulterior să indice înseși pietrele de hotar.

200 În Biblie se spune: „Solomon (ARN viral masculin) s-a încuscrit cu Faraon, împăratul Egiptului. A luat de nevastă pe fata lui Faraon (ARN viral feminin), și a adus-o în cetatea lui David, până și-a isprăvit de zidit casa lui, casa Domnului, și zidul dimprejurul Ierusalimului.” (3 Regi 3:1).

4. **Zece de cupe** reprezintă expresia unei înțelegeri armonioase și a iubirii binefăcătoare (elementele virale se autoasamblează). Dificultățile trecutului pălesc și se instaurează o mare mulțumire sufletească. Corespondența astrologică este Jupiter (*ARN viral masculin*)/Lună (*ARN viral femenin*) ca expresie a sentimentului de ocrotire. Imaginea mitologică este căsătoria dintre Cadmos (*ARN viral masculin*) și Armonia (*ARN viral femenin*), celebrată pe insula misterelor (*capsida virusului*), Samotracia.

Pentru că Zoharul îi dă ultima literă, *Heh,* a Tetragrammaton-ului, i se alocă și cele patru regine ale Tarotului a căror semnificație am prezentat-o deja la sephira Binah.

Mai putem menționa posibilitatea evidențierii arborelui cabalistic pe *Menorah* evreiască.

Menorah este un sfeștnic cu șapte brațe (*cei șapte codoni ai ARN-ului viral*), fiind totodată unul dintre cele mai vechi simboluri evreiești.

Acest sfeștnic cu șapte brațe, a fost așezat de Moise în Cortul Sfânt (*locul de începere a asamblării virusului*), iar mai apoi, în Templul din Ierusalim (*capsida clonată*). Ea este descrisă cu lux de amanunte în cartea "Ieșirea" și în cartea "Zaharia".

"*Atunci a grăit Dumnezeu cu Moise și a zis: (...) Să faci sfeșnic din aur curat (elemente virale pure). Sfeșnicul să-l faci bătut din ciocan (ribozom): fusul, brațele, cupele, nodurile și florile lui să fie dintr-o bucată (ARN viral complet). Șase brațe să iasă pe cele două laturi ale lui: trei brațe ale sfeșnicului să fie pe o latură a lui și trei brațe ale sfeșnicului să fie pe cealaltă latură. El va avea la un braț trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor, și la alt braț va avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor. Așa vor avea toate cele șase brațe, ce ies din fusul sfeșnicului. Iar pe fusul sfeșnicului să fie patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile și florile lor: Un nod sub două brațe, un alt nod sub alte două brațe și un al treilea nod sub cele din urmă două brațe, iar în vârful fusului sfeșnicului să fie încă o cupă în forma florii de migdal cu nodul și floarea ei. Nodurile și ramurile acestea să fie dintr-o bucată cu sfeșnicul. El trebuie să fie lucrat tot cu ciocanul, dintr-o singură bucată de aur curat. Să-i faci șapte candele și să pui în el candelele acestea, ca să lumineze latura din fața lui. Să-i faci mucari și tăvițe de aur curat. Dintr-un talant de aur curat să se facă toate obiectele acestea. Vezi să faci acestea toate după modelul ce ți s-a arătat în munte*". (Ieșirea 25, 1, 31-40).

"*Și s-a întors îngerul care grăia cu mine și m-a deșteptat, ca pe un om pe care îl trezești din*

somn, și mi-a zis: Ce vezi?" și am zis: Iată vad un candelabru cu totul de aur, cu șapte candele, iar deasupra candelabrului este un vas cu untdelemn (mitocondria) din care pornesc șapte țevi către cele șapte candele; iar alături, doi măslini (cele două catene ADN virusate), unul de-a dreapta vasului cu untdelemn și altul de-a stânga" (Zaharia 4, 1-3).

Mai completăm cu simbolismul sfeşnicului și migdalului, așa cum îl redă ”Dicționarul de simboluri” a lui Jean Chevalier:

SFEȘNIC (vol. 3, pg. 223)

Simbol al luminii spirituale, al germenului vieții și al mântuirii (în toate revelațiile pe care le provoacă virusul, asta susține că este). Simbolismul său religios se întemeiază pe cel cosmic; i s-au dat tot atâtea braţe câte planete sunt, laolaltă cu soarele, spune Iosif referindu-se la sfeşnicul cu şapte braţe. După Philon, sfeşnicul este imitaţia terestră a sferei cereşti arhetipale (noi spunem: ”a clonării virusului”).

Sfeşnicul ebraicilor este echivalentul arborelui babilonian al luminii. Potrivit textului din Ieşirea (25. 31-33), este făcut din aur curat. El are şapte braţe - câte trei de fiecare parte a axei principale. Cele două serii de trei figurează dualitatea: va avea cupe în forma florii de migdal. Sfeşnicul reprezintă migdalul, adică nuca de aur, care poate fi regăsită în mai multe civilizaţii.

Sfeşnicul cu şapte braţe, sau Menorah, apare și în templul lui Zorobabel. Zaharia (4. 1-14) îi face o descriere mitică în care se lasă bănuit un simbolism de origine astrală: sfeşnicul ar corespunde celor şapte planete și celor şapte ceruri. Cele şapte candele pe care le poartă sunt, pentru Zaharia, ochii Domnului, şapte cu toții - numai perfect, care cutreieră pământul. Scriitori evrei din perioade mai târzii, precum Philon, Flavius Josephus și chiar câțiva martori ai străvechiului rabinism pun în evidență, în mod explicit, acest simbolism. Pentru Philon (Viața lui Moise, 2, 105), sfeşnicul reprezintă cerul cu întregul sistem planetar, în mijlocul căruia străluceşte soarele. Tija centrală reprezintă soarele (ARN-ul viral) înconjurat de fiecare parte de câte trei planete. Sfeşnicul este, deci, și un simbol al Logosului, lumină a lumii.

Potrivit aceluiaşi text al lui Zaharia, sfeşnicul este străjuit de doi măslini din care se scurge direct untdelemnul necesar candelelor. Putem deci să ne întrebăm dacă nu cumva sfeşnicul cu şapte braţe derivă direct dintr-un arbore sacru (din ADN-ul celular). Paralelele din religiile greco-romane, precum și numeroase reprezentări, e drept mai tardive, în care braţele sfeşnicului sunt împodobite cu frunze, ne-ar călăuzi către această concluzie.

Simbol al divinităţii și al luminii pe care o răspândește pentru oameni, *Menorah*-ul a fost adesea folosit ca motiv ornamental, bogat însă în semnificaţii, pe pereţii sinagogilor și al monumentelor funerare.

În Apocalipsa apar într-adevăr şapte sfeşnice, dar nu se specifică dacă au şapte braţe. Ele simbolizează cele şapte biserici (cei şapte codoni).

În primele secole creştine, sfeşnicul simboliza soarele aflat pe cvadriga[201] sa, aureolat de şapte raze, înconjurat de cele douăsprezece semne ale Zodiacului și străjuit în coifuri de întruchipările celor patru anotimpuri.

201 Car antic pe două roți, tras de patru cai înhămați unul lângă altul, folosit de romani la curse.

Pentru Clement din Alexandria, sfeşnicul de aur cu şapte braţe semnifică mişcarea celor şapte astre luminoase care-şi străbat drumul ceresc. Un al doilea simbol se referă la crucea lui Iisus, nu doar din cauza formei sale, ci și pentru că sfeşnicul aminteşte de crucea-izvor de lumină. Sfeşnicul îi evocă pe cei şapte arhangheli superiori.

În tradiţiile celtice, sfeşnicul vredniciei este o expresie uzuală (ca şi sfeşnicul lui Bodb) pentru a desemna preţuirea faţă de un războinic de valoare. Metafora are ca temei figurat strălucirea războinicului renumit. Tot asa, suliţa (ARN viral) unui mare războinic este uneori comparată cu un sfeşnic regal.

MIGDAL (vol. 2, pg. 304)

Migdalul, care înfloreşte foarte timpuriu, primăvara, este semnul renaşterii naturii și al unei vigilențe atente la primele semne ale primăverii. Este de asemenea un simbol de fragilitate, căci florile sale, primele care se deschid, sunt și cele mai sensibile la ultimele îngheţuri. Este simbolul lui Athis, născut dintr-o fecioară și zămislit dintr-o migdală.

Această legendă poate sta la originea apropierii dintre migdal şi Fecioara Maria. Totuşi, acest simbol nu-şi capătă întreaga valoare decât întregit de înţelesul dat migdalei însăşi. După o tradiţie evreiască, pătrunderea în oraşul tainic Uz, lăcaş al nemuririi, se face prin baza unui migdal (luz). Este și numele oraşului lângă care Iacob și-a trăit vedenia şi pe care l-a numit Beith-el, *Casa Domnului.* Apropierea dintre migdal şi noţiunea de nemurire se explică şi aici prin simbolismul migdalei (numită şi ea luz). Dar dacă simbolismul migdalei este feminin, în schimb cel al migdalului este masculin.

La greci, migdala strivită era comparată cu ejacularea falică a lui Zeus, și reprezenta puterea lui creatoare. Pausanias povesteşte că în timpul unui vis Zeus și-a pierdut sămânța care a căzut pe pământ. Se ivi dintr-însa o fiinţă hermafrodită Agditis, pe care Dionysos a castrat-o. Din părțile sale genitale căzute pe pământ a crescut un migdal. Un fruct al acestui arbore a lăsat-o grea pe fiica zeului-fluviu, Sengerios, care-l aşezase pe sânul ei.

Reiese, din aceste legende, că migdalul duce direct la Zeus prin sângele unui hermafrodit și că fructul său poate fecunda nemijlocit o fecioară. Simbolismul său falic este deci nuanţat, în sensul că fecunditatea se exercită independent de împreunarea sexuală. După o credinţă încă atestată în Europa, tânăra care adoarme sub un migdal și-și visează logodnicul, se poate trezi însărcinată.

COMENTARII

Suntem conștienți de faptul că fără intuiția necesară pentru a conecta caracteristicile simbolurilor aferente fiecărei sephira, este greu să-ți formezi o părere clară, dacă Arborele cabalistic face măcar aluzie la clonarea virusului sau chiar despre asta este vorba. Nu am interpretat legătura dintre ”căi” și alfabetul ebraic pentru a nu complica și mai mult lucrurile, dar vom apela la capitolul ”*Adam Kadmon*” al cărții ”*Grădina cu rodii*” scrisă de Israel Regardie, care vine cu câteva precizări extrem de intuitive.

De exemplu: cabaliştii consideră cei zece Sephiroţi şi căile ca pe o unitate indivizibilă, care formează ceea ce se numeşte Adam *Kadmon,* sau Omul Celest. Sephiroții reprezintă principiile cosmice care operează în macrocosmos, reflectate în om sub formă de aspecte particulare.

Sepher haZohar afirmă că adevăratul om este Sufletul, iar acele lucruri care sunt numite piele, carne, oase şi vene, sunt doar un văl, un acoperământ exterior, dar nu Omul însuşi. Afirmație adevărată din punctul nostru de vedere, pentru că ele sunt create de ADN, dar virusul pretinde că genomul inserat de el în acest ADN și numit de toate curentele religioase Suflet, este adevăratul om. *Atunci când un om moare*, *se descotoroseşte de toate veşmintele cu care este îmbrăcat, rămânând cu partea din interior în care rezidă adâncul mister al Omului Celest* (adică fragmentul de genom viral, primit la naștere prin combinarea genelor tatălui cu ale mamei). Cu cât acest fragment este mai mare, cu atât înclinațiile spirituale și succesul obținut prin practicarea unei căi spirituale vor fi mai mari.

În analiza pe care au făcut-o despre om, cabaliştii au descoperit că în om apar trei ”vieți” distincte:

- viaţa trupului, cu armata sa de dorinţe şi instincte, numită de anumiți cabalişti *Nephesch,* sufletul animal – nemântuit (*rezultatul normal al acțiunii ADN-ului*).
- personalitatea sa - *Ruach,* un „eu” în continuă schimbare, neliniştit, pe care-l cunoaştem şi în care suntem conştienţi de noi înşine (*rezultatul acțiunii comune a ADN-ului și a ARN-ului viral din perioada ”pactului cu Diavolul”*).

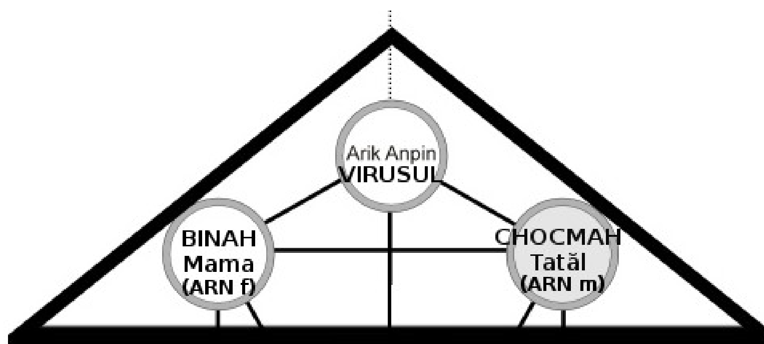
- o conştiinţă lărgită, care transcende toate acestea şi le înglobează în acelaşi timp, este *Neschamah,* eul adevărat sau Sinele (*rezultatul obținut prin activarea ARN-ului viral*).

Această împărţire este asemănătoare concepţiei creştine ortodoxe de trup, suflet şi spirit. *Neschamah-ul* din această clasificare ar corespunde concepţiei hinduiste de *Jivatma,* sufletul sau autocondiţionatul. Următoarea formulare a lui Regardie este edificatoare:

În concepţia filosofiei hinduse, a Spiritului Suprem – Paramatma[202]*, există o paralelă în textul zoharic denumită Zureh*[203]*, un prototip celest, spiritual, perfect care nu-şi părăseşte niciodată lăcaşul din Olam Aisiluth (Lumea Intelectului).* Cu alte cuvinte, Mintea Stup a virusului va servi de prototip procesului de clonare săvârșit în celula infectată (adică în lumea noastră) și, așa cum am arătat în eseul ”*Singularitatea tehnologică și virusul*”, orice entitate care părăsește ”stupul”, rămâne conectată la această Minte, beneficiind de puterea acesteia.

Cabaliştii atribuie omului ceea ce se numeşte *Partzufim* sau „feţe" (singular *partzuf*) şi se referă la atribuirea unor personalităţi arhetipale Sephiroților ca manifestări fundamentale ale lui Adam Kadmon după „spargerea vaselor” (decapsidarea virusului). Astfel, Kether este numit pur şi simplu Dumnezeu sau scopul vieţii la care aspiră un om pentru uniune. În sistemul *partzufim*-ilor, Kether corespunde lui *Arik Anpin* sau „faţă lungă”. Mai este denumit şi *Macroprosopus* sau „Chip enorm”.

Chokmah este numit Tatăl, ceea ce în sistemele indiene ar corespunde lui *Atma*[204], Sinele. Mama este Binah sau Celesta Shechinah. Știut fiind că genomul virusului este format doar din doi acizi ribonucleici, avem exact un Tată (*ARN viral masculin*) şi o Mamă (*ARN viral feminin*), care vor rămâne pe tot parcursul aventurii lor prin celulă, în legătură telepatică cu Kether (mintea ”stup” a virusului).

Următorul este Fiul (*genomul inserat în ADN pentru clonare*), care își are centrul în Tiphareth (nucleul celulei). Acest *partzuf,* alcătuit din cei şase Sephiroți de la Chesed la Yesod, este denumit *Zauir Anpin* sau „cu faţă scurtă”. Câteodată i se spune *Microprosopus* sau ”Chipul cel mic”. Fiul este *Augoeides*[205]*,* Cel-care-Străluceşte-Singur, sufletul spiritual al omului.

Malkuth, Regatul, este denumit Nemântuita Fecioară, şi este *Nephesch*, sufletul animal al omului, sau *Sthulopadhi.* Mai este numit *Nukba De-Zauir* sau „femela lui Zauir”, Malkah sau „Regina" şi *Kallah* sau „mireasa”.

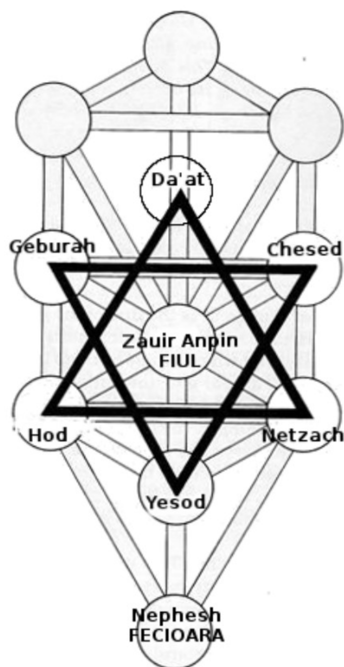
202 Termen sanscrit pentru „dincolo de Brahma". Spiritul universal unic. Divinitate supremă şi principiu absolut, care este fără nume şi impersonal. Veda se referă la el cu termenul „Acela”.

203 Partea dumnezeiască a sufletului, care nu îi părăseşte pe Divini. A existat întotdeauna şi va exista veşnic - înrădăcinată de-a pururi în Dumnezeu. Se spune câ Tzureh este legat de Neshamah pnntr-un „fir invizibil” care constituie o unire ce reprezintă o cale de extaz spiritual. Neshamah urcă prin intermediul acestui fir şi atinge uniunea cu sufletul Divin.

204 *Atma* sau *Atman* este miezul fundamental al personalităţii care supravieţuieşte după moarte şi care transmigrează într-o nouă viaţă sau este eliberată din legaturile existenţei. Este parte a universalului Brahman, Spiritul divin universal - monada.

205 *Augoeides* înseamnă în greacă „Geniu mai elevat”.

Fecioara nemântuită (*Eul nostru construit de ADN*), Nephesch, trebuie să se mărite cu mirele celest (*Sinele construit de genomul viral clonat*), Fiul Tatălui-Tuturor, care este Tiphareth. Acest proces este denumit atingerea Cunoaşterii şi Conversaţia Sfântului înger Păzitor. Este căsătoria alchimică, nunta mistică a Miresei celeste cu Mirele celest.

Această uniune face din Fecioară o Mamă însărcinată (*Aima*, care este o clonă a Binah), iar împreună cu ea, Tatăl (clonă a Chocmah) se uneşte în cele din urmă cu sine însuşi - şi amândoi, din aceasta, devin absorbiţi în Coroană (virusul nou). În acest proces Mintea noastră este într-un crâncen conflict cu sinele subconştient (*Nephesch*), iar rezultatul este confuzia şi o distrugere a conştiinţei noastre totale. Când apare acest fenomen trebuie să reconciliem egoul conştient cu mintea subconştientă şi să stabilim un factor de echilibru între cele două. În caz contrar înebunim (Friedrich Wilhelm Nietzsche este un exemplu de ratare, iar Carl Gustav Jung este un exemplu de reuşită).

Israel Regardie spune explicit: ”*Atunci când a dispărut această sursă obişnuită de conflict (sau, aşa cum spune un vechi simbolism, atunci când Vav şi Heh*[206] *s-au căsătorit în cele din urmă) suntem în poziţia de a obţine înţelegerea, care este Binah, Mama. Din înţelegere, care este Iubire, se poate naşte Înţelepciunea. Înţelepciunea este Tatăl, Chokmah. Cu unirea în sine însuşi a înţelepciunii şi înţelegerii, se poate obţine ţelul vieţii şi scopul avut în vedere la sfârşitul acesteia, iar paşii care conduc la desăvârşirea uniunii divine pot fi făcuţi fără pericol, frică sau obişnuitele conflicte de personalitate”.*

Și rabinul Azariel ben Menaham[207] vine în sprijinul ipotezei noastre, caracterizând triada Superioară a Sephiroților drept aşa-numitul Om Nemuritor (virusul). *Kether este monada, centrul neextins şi indivizibil al forţei spirituale şi al conştiinţei Yechidah, care se traduce prin „Singurul" sau „Unicul" ori Sinele Real, care este pelerinul spiritual fără moarte care se incarnează din când în când „pentru a se desfăta printre cei vii”. Este punctul de conştiinţă chintesenţial care îl face pe om identic cu oricare altă scânteie de divinitate şi, în acelaşi timp, diferit cu privire la punctul său de vedere individual. Unii îl denumesc Khabs sau Steaua, despre care se scrie*:

„*Prin urmare, adoraţi-1 pe Khabs şi zăriţi lumina mea iradiată asupra voastră*”. Este Atma al hinduşilor, Sufletul Universal sau Sinele din inima fiecărei fiinţe, sursa eternă de viaţă, lumină,

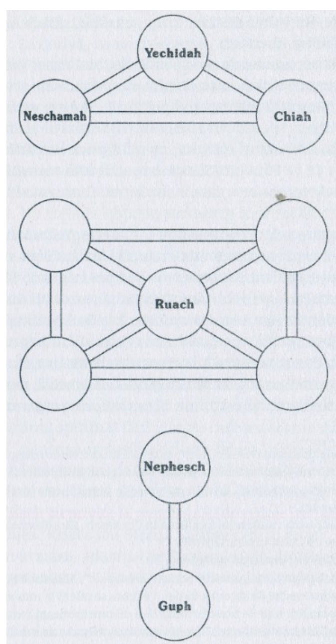
206 Litere ale alfabetului ebraic, reprezentând căile ce leagă Cocmah cu Chesed şi cu Tipharet.
207 Filosof, cabalist şi talmudist şi fost elev al lui Isaac cel Orb, întemeietorul şcolii Cabalistice de la Girona.

iubire şi libertate.

În acest set anume de corespondenţe, lui Kether îi este atribuită planeta Neptun, care este viceregele lui Nuit, personificarea egipteană a spaţiului infinit. El este, astfel, îndepărtat, singur, pierdut în vise, reverii, aspiraţii şi sfinţenie, punând la cale lucruri cosmice, cu mult peste lucrurile mici şi meschine de pe Pământ. Îi este atribuită și cea mai elevată dintre chakre, *Sahasrara,* care în înţeleptul iluminat se asemuie unui splendid lotus cu o mie una petale.

În coborârea către manifestare şi materie (virusarea celulei), Yechidah îşi adaugă sieşi un vehicul creator de o natură ideală, *Chiah*[208], care este Voinţa sau impulsul Punctului-de-Vedere original (*instrucțiunile de clonare din ARN-ul viral masculin*). Titlul său teosofic este Buddhi, vehiculul spiritual direct al lui Atma. Termenul vedantic este *Anandamayakosa,* învelişul Beatitudinii; iar în Raja Yoga, este *Karanopadhi* sau vehiculul ori instrumentul cauzal. Chakra sau centrul lui nervos astral este *Ajna,* cea cu două petale, situată în craniu în sau lângă glanda pineală, despre care unii ocultişti pretind c-ar fi un al treilea ochi, organul fizic al adevăratei clarviziuni sau intuiţii spirituale. Planeta sa este Uranus, simbolizând altruismul şi puterea magică din om, capabilă de rele fără număr, precum şi de bine, totuşi vitală şi necesară fiinţei sale; în plus, este capabilă de eliberare, iar atunci când este eliberată, este cea mai mare putere pentru binele posibil.

Cel de-al treilea aspect al entităţii nemuritoare este *Neschamah*[209] sau intuiţia, facultatea de a înţelege Voinţa monadei (virusul), atribuit lui Binah. În teosofie, aceasta e mai elevată sau *Budahi-Manas*[210]*,* care, împreună cu *Atma-Buddha*[211] este divinitatea de rang înalt şi nobil, care se incarnează în formele primitive ale raselor timpurii ale omenirii pentru a le înzestra cu minte. *Manasaputras* au atât legături solare, cât şi mercuriale. Vedantiştii denumesc acest principiu *Vijnana-mayakosa,* învelişul Cunoaşterii; iar chakra sa corespunzătoare din yoga este Visuddhi[212], despre care se spune că este localizată în corpul subtil pe coloana vertebrală faţă în faţă cu laringele.

Această treime a monadei spirituale originale, vehiculul său creator şi intuiţia formează o unitate integrală sintetică ce din punct de vedere filosofic poate fi numită egoul transcendental[213].

208 *Chiah* este partea sufletului localizată în Chokmah. Este descrisă ca forţa a vieţii, voinţă divină şi sursă a acţiunii.

209 Neschamah este partea intuitivă a sufletului.

210 *Buddhi-Manas* este sufletul spiritual superior, în contrast cu reflexia sa umană, *Kama-Manas.*

211 Sufletul dual, Suflet-spirit.

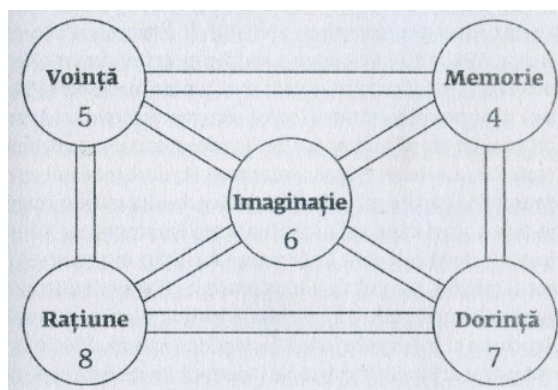
212 *Visuddhi* este cunoscută drept chakra gâtului.

213 Termenul ”ego transcendental” este folosit pentru a descrie Neshamah-ul lărgit, pentru a-l deosebi de egoul uman normal centrat în Ruach.

Este o unitate într-o manieră unică, iar atributele ei sunt rezumate în cele trei ipostaze hinduse, mai adevărate, poate, ale Sephiroților decât ale părţilor omului, şi anume: Sat, Chit, Ananda (Fiinţa Absolută, Înţelepciunea şi Beatitudinea). Fiecare dintre aceste calităţi le conţine pe celelalte două. Ele nu sunt separate, ci un tot unificat care este natura esenţială a lui Brahman.

Sephiroții superiori pot fi consideraţi reali şi ideali (*virusul se consideră singurul real*), iar cei şapte inferiori ca fiind actuali (virtuali); se poate spune că distanţa dintre concepţia mentală dintre ideal şi actual corespunde Abisului (citoplasma) în care există toate lucrurile în potenţialitate, dar fără înţeles în sine. Abisul este sursa tuturor impresiilor şi depozitul fenomenelor.

Sub Abis se găseşte *Ruach*, Intelectul, acea parte a conştiinţei individualizate a omului care devine conştientă de lucruri, le doreşte şi încearcă să le obţină. Este o „maşinărie" (ADN) creată, elaborată sau inventată de către Sine pentru investigarea naturii universului. Este acea porţiune din sine care constă din senzaţii, percepţii şi gânduri, emoţii şi dorinţe. Blavatsky denumeşte acest principiu *Manas*[214] sau mai degrabă Manas-urile inferioare - cel mai „apropiat" aspect de natura karmică; iar în Vedanta este cunoscut drept *Manomayakosa* sau învelişul Mental; Raja Yoga conţine mai multe din caracteristicile lui *Nephesch*, denumind *Sukshmo-padhi* sau corpul subtil. Chakra sa astrală este Anahata, care există în sau lângă inima fizică.

Memoria este însăşi materia conştiinţei. Este o facultate integratoare care adună toate senzaţiile şi impresiile. Voinţa este un principiu lipsit de culoare pus în mişcare de dorinţă şi comparabil cu ea. Este puterea Sinelui spiritual al acţiunii. În viaţa de zi cu zi nu este, aşa cum ar trebui, slujitorul omului, ci îl conduce pe acesta cu o vergea de oţel legându-1 tocmai de acele lucruri de care acesta încearcă să scape.

Imaginaţia este facultatea-rege, căci, împreună cu Voinţa este principiul indispensabil întrebuinţat în operaţiunile de activare a virusului.

Ruach este aspectul cel mai de jos al Gânditorului. *Ruach* este egoul fals sau empiric. Este acea parte din noi care se autodenumeşte „eu" (*creat prin colaborarea dintre ARN-ul viral și ADN*). Stările sale se schimbă odată cu trecerea anilor. În plus, conţinuturile sale nu sunt niciodată aceleaşi de la un minut la altul. Distrugerea fermecătoarei legături pe care o exercită Ruach asupra noastră, permiţând astfel luminii lui *Neschamah* şi principiilor mai elevate să strălucească pentru a ne ilumina minţile şi existenţele zilnice, este una dintre sarcinile indispensabile ale misticismului. De fapt, renunţarea la acest fals ego (*bitol hoyesh*)[215] reprezintă împlinirea esenţială a oricărei dezvoltări spirituale (*detronarea ADN-ului de către ARN-ul viral*).

Dar ce este cel mai important pentru demonstrarea ipotezei noastre este că unii cabalişti postulează un Sephirah numit *Daath* sau „Cunoaştere", ca fiind copilul lui Binah şi al lui Chokmah (*o clonă a virusului*), sau o sublimare a lui Ruach, presupus a apărea în Abis (*în citoplasma celulei virusate*) în cursul evoluţiei omului ca o facultate evoluată. Este un Sephirah virtual pentru că aşa

---

214 Termen sanscrit pentru „Minte". *Manas* este facultatea mentală (egoul superior) sau principiul raţional de reîncarnare a omului. Sufletul raţional sau individual. Mintea superioară sau funcţia gânditoare a oamenilor.

215 *Bitol hoyesh* este tennenul ebraic pentru „anularea calităţii de a fi ceva". Constituie procesul de anulare a stratului exterior al sinelui sau egoului.

cum se spune în ”Cartea lui Solomon”: *că la vremea împlinirii uniunii de jos (asamblării virusului), Cel Sfânt, Binecuvântat fie El*, *trimite o* ***deyooknah****, o fantomă sau o imagine fantasmă, care seamănă cu un om (virus complet). Este închipuită după Imaginea Divină (virusul pătruns în celulă pentru clonare)... Şi în acel* ***tselem*** (termenul ebraic pentru imagine) *este creat copilul omului (o clonă a virusului)... în acest* ***tselem*** *se dezvoltă, pe măsură ce creşte şi tot cu acest* ***tselem*** *pleacă din această viaţă.*

La nașterea acestui ”copil” contribuie *Nephesch,* latura brută a spiritului, elementul vital care se află în raport cu *Guph,* trupul şi cauza principală a tuturor instinctelor şi poftelor vieţii fizice (*în trupul nostru clonăm virusul care a atacat și virusat Sistemul nostru solar cu milioane de ani în urmă*). Este latura animală a sufletului, acel element care vine cel mai mult în contact cu forţele materiale ale universului real extern.

Nephesch este în Yesod, Luna, baza al cărei atribut este Stabilitate în Schimbare, pe care este modelat corpul fizic, căci Cabala socoteşte corpul ca fiind nepermanent şi într-o stare de continuă schimbare. Nu este niciodată acelaşi de la un moment la altul, iar într-o perioadă de şapte ani are un număr complet nou de particule. Dar, în ciuda acestei continue aruncări de atomi etc., există ceva care persistă de la naştere şi până la moarte, schimbându-şi puţin aspectul, dar rămânând acelaşi, dându-i corpului un aspect mai mult sau mai puţin consistent pe parcursul vieţii sale. Nephesch formează o legătură între corp şi Ruach.

Principiul *Guph*-ului, corpului fizic, este atribuit lui Malkuth, Împărăţia, sfera celor patru elemente (*mitocondria și citoplasma este locul fabricării înlocuitorilor elementelor uzate ale celulei*).

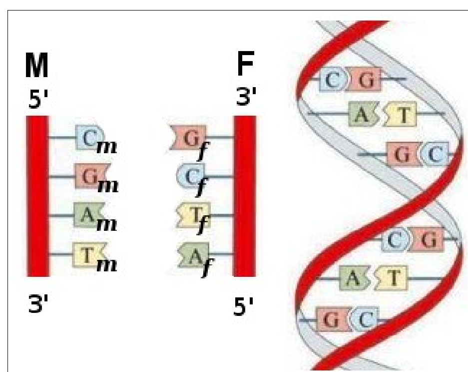
NOTĂ

Pentru a risipi și ultimile urme de neîncredere în ipoteza noastră o să ridicăm, în cele ce urmează, vălul ce acoperă căsătoria alchimică, adică nunta mistică a Miresei celeste cu Mirele celest, sau hierogamia, cum este numită de Mircea Eliade. Atunci se va înțelege crima din spatele ceremoniei Țapului Ispășitor, prostituția lui Lilith, incestul lui Lot sau a lui Oedip și a transformării Văduvioarei în Mămușoară și apoi în Fecioară prezentată în basmele și baladele românești.

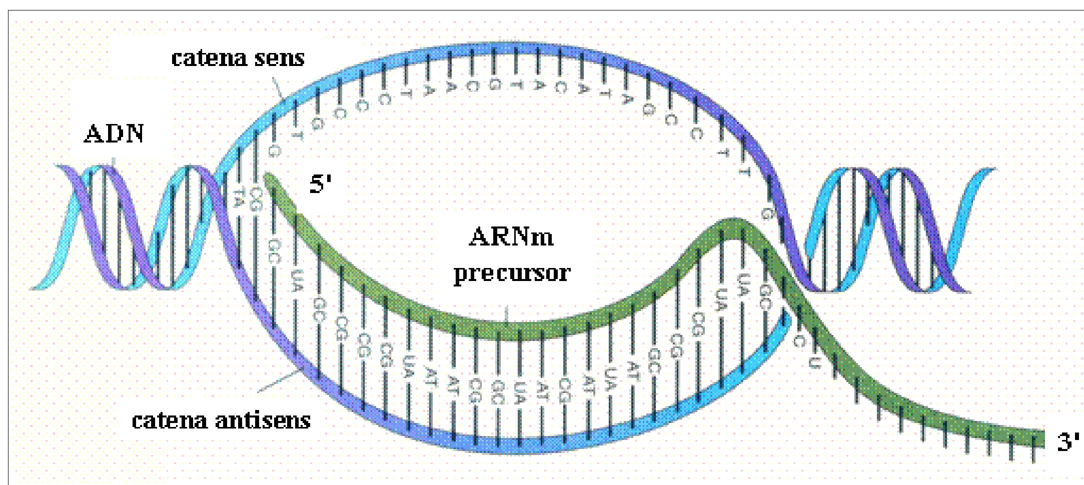
În acest scop trebuie să privim lucrurile mai în profunzime și să ne oprim la bazele purinice și piramidinice ce alcătuiesc aparentele trepte ale ADN-ului.

Știința spune că există două baze purinice: Adenina (A) și Guanina (G) și trei baze piramidinice: Citozina (C), Timina (T) și Uracilul (U). Tot știința afirmă că A, C, T și G din ADN nu se pot combina decât într-un anumit mod, și anume: *adenina* doar cu *timina* (A + T sau T + A), și *citozina* doar cu *guanina* (G + C sau C+ G); cu alte cuvinte, o bază de tip A, în orice parte a lanțului s-ar afla ea, nu se poate combina decât cu o bază de tip T, și invers; în mod similar, G nu se poate combina decât cu C, și invers.

În această situație, dacă presupunem că ADN-ul este format dintr-o catenă masculină și una feminină, că ele stau împreună datorită ”căsătoriilor” dintre baze, rezultă că bazele A, C, T și G sunt androgine, sexul fiind determinat de catena pe care este plasată: feminină sau masculină.

Așa cum se știe în urma transcripției în vederea replicării ADN-ului, ARN-ul mesager schimbă *timina*, partenerul clasic al *adeninei*, cu *uracilul*, găsit numai în ARN.

Atunci când Uracilul provine de la ARN-ul viral, putem considera:

- că Uracilul ucide Timina (regele Laios).
- că ARN-ul precursor numit Fiu (sau Oedip) pentru că are ca Mamă o catenă antisens (Iocasta), săvârșește un incest.
- că Adenina care se cuplează când cu Timina, când cu Uracilul este un fel de prostituată. Dacă luăm în calcul câte transcripții se fac într-o celulă, *Adenina* poate fi considerată a fi Lilith[216] despre care *hadith*-urile spun că l-a părăsit pe Adam (în cazul nostru Timina) ca să se culce cu ”demonii” (Uracilii) și că le face câte 100 de copii pe zi.

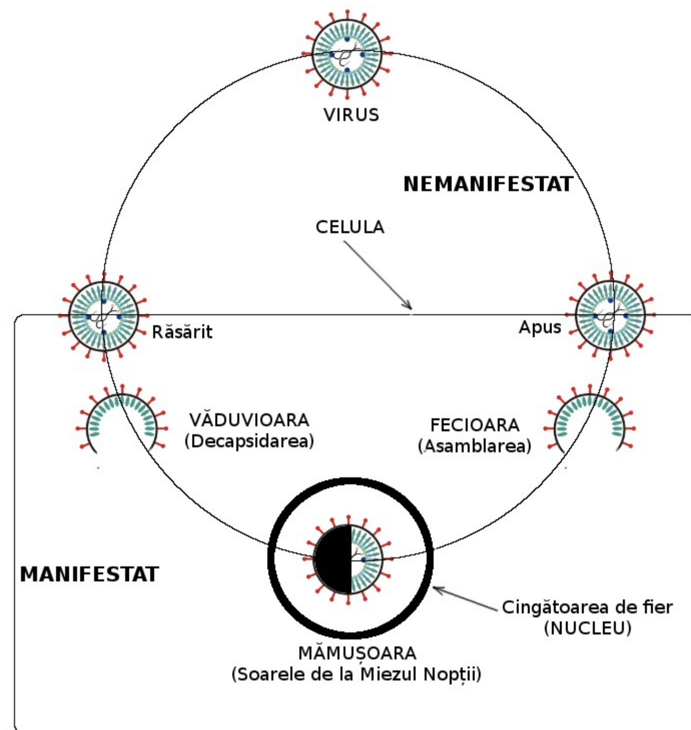
În ceea ce privește termenul de Văduvă, acesta denumește simbolic Francmasoneria, al cărei membri sunt numiți ”copiii Văduvei”. Este întâlnit la templieri, în mituri, dar mai ales în basme și balade, unde apare sub trei aspecte: văduvioară, mămușoară și fecioară.

Desenul de mai jos arată analogia perfectă care există între etapele clonării virusului și cele trei aspecte pe care le prezintă prințesele din basme.

---

216 În tradiția cabalistică, Lilith ar fi numele femeii create înainte de Eva, o dată cu Adam, nu din coasta bărbatului, ci și ea direct din țărână. *Suntem amândoi egali, îi spunea ea lui Adam, pentru că provenim din țărână. Și s-au certat amândoi, iar Lilith mînioasă a rostit numele lui Dumnezeu, apoi a fugit apucând calea diavolească.* Conform unei alte tradiții, Lilith ar fi o primă Evă: *Cain si Abel și-au disputat-o pe această Evă, creată independent de Adam, și deci nefiindu-le rudă.* În mitologia musulmană se spune că după ce l-a părăsit pe Adam, Lilith s-a împerecheat cu Satan. Lilith va deveni dușmanca Evei, instigând la amoruri nelegitime și tulburând traiul conjugal. Lăcașul ei va fi stabilit în adâncurile mării și, prin mustrări foarte aspre, se va încerca menținerea ei acolo, pentru ca ea să nu stingherească viața bărbaților și a femeilor pe pământ.

O altă versiune spune că Adam s-a căsătorit cu Lilith pentru că obosise să se acupleze cu animalele (*zoofilie*). El a încercat să o domine pe Lilith (*să procreeze cu ea*), însă aceasta a refuzat, nesatisfăcându-i nevoia de dominație. L-a blestemat pe Adam și l-a părăsit, îndreptându-se către casa ei de lângă Marea Roșie (*ribozom*). Adam (*catena masculină a ADN-ului celular*) s-a plâns lui Dumnezeu (*Demiurgul*), care a trimis trei îngeri, pe Sanvi, Sansanvi și Semangelaf (*tripeptidul Gly-Asp-Asp*), pentru a o aduce pe Lilith înapoi în Eden (*nucleu*), însă aceasta i-a sfidat pe cei trei îngeri, blestemându-i, iar conform Bibliei a fost blestemată și ea de Demiurg (*ADN-ul celular*) să nască în chinuri. Cât timp a petrecut la Marea Roșie, Lilith devenise amanta demonilor (*module clonabile de virus*), făcând câte 100 de copii în fiecare zi. Cei trei îngeri spuneau că Dumnezeu (*virusul, Marele Arhitect al Universului*) îi va lua toți acești copii dacă nu se va reîntoarce la Adam (*catena masculină a ADN-ului celular)*. Din nou Lilith a refuzat. Cei trei îngeri trimiși (*tripeptid Gly-Asp-Asp*) au forțat-o pe Lilith să jure că ori de câte ori va întâlni numele sau chipurile lor pe amulete (*fiecare element de sinteză primește o „etichetă cu adresa de destinație“, pe baza căreia este trimis la locul potrivit*), va renunța la a face rău celor care le poartă (*elementelor virale*).

Atât timp cât virusul nu s-a atașat de o celulă el aparține ”nemanifestatului”, sau zilei lui Brahma. Pătrunderea în celulă este trecerea în ”manifestat”, în ceea ce pentru virus înseamnă ”noapte”, ”somn” sau ”haos”, iar pentru celulă Răsăritul lui Venus – Steaua dimineții. Decapsidarea, adică pierderea capsidei virusului și intrarea în metabolismul celulei a ARN-ului viral masculin, reprezintă simbolic, pentru cel de-al doilea acid ribonucleic viral, moartea soțului. Ca urmare, ARN-ul viral femenin devine ”Văduva”. Transcriptaza inversă transformă ARN-ul viral monocatenar (înfățișat prin zeii ce prezintă un defect fizic) în ARN viral dublucatenar. Pătrunsă în nucleu și integrată în ADN-ul celular, Văduvioara noastră se transformă în ”mămușoara” (*în unele mituri este numită ”prostituata”*) tuturor elementelor virale fabricate de celulă. Operația de separare a elementelor virale noi reprezintă ceea ce cărțile sacre numesc Soarele de la Miezul Nopții. Urmează părăsirea nucleului, prezentat în basme drept ”cingătoarea de fier”, desfacerea acestei cingători și nașterea Făt Frumosului, adică a ”virionului”, prin asamblarea elementelor virale și transformarea ”Mămușoarei” în ”Fecioară”. Părăsirea celulei de către virus este echivalentă Apusului Soarelui.

Clonarea începe cu dezasamblarea lui Unu (virusul = o singură minte), continuă cu confecționarea unor piese noi, utilizând ca matriță piesele rezultate din dezasamblare și se termină cu adunarea acestor piese noi împrăștiate prin citoplasmă și autoasamblarea într-o singură unitate identică cu cea de la care s-a pornit, deosebirea constând doar în faptul că este nou nouță. Trebuie reținut că etapele de clonare se păstrează de la cea mai mică piesă de ”lego” până la cea mai complicată și este descrisă sub ”ambalaje” diferite în legendele tuturor popoarelor existente pe glob, pentru că fiecare popor contribuie la clonarea unei piese, iar virusul este clonat de întreaga umanitate formată din cei care și-au activat Arborele cabalistic.

De exemplu, în cartea ”*Viața Maicii Domnului*” de Horia Ion Groza se spune așa:

”Darurile aduse de Ioachim (tatăl Macii Domnului, personalizare a ARN-ului viral masculin) la Sărbătoarea Dedicării (Hanuka) şi a Luminii, care era celebrată vreme de opt zile la Templul din Ierusalim (imitația terestră a capsidei virusului), nu au fost primite de marele preot Reuben, căci veneau de la nişte oameni nevrednici şi sterpi în faţa Domnului (genomul viral nu se poate replica singur). Dispreţuit şi întristat peste măsură Ioachim a părăsit Curtea Bărbaţilor din clădirea Templului (imitând decapsidarea) şi s-a retras în sălbăticie (imitație a citoplasmei celulei) ne mai dorind a se întoarce acasă. Ana (personalizare a ARN-ului viral feminin neclonat) a plecat

şi ea plângând din Curtea Femeilor (aflată în aceeași capsidă) şi s-a îmbrăcat în haine cernite (ribozomul a deghizat-o în ADN celular) jelindu-şi văduvia şi nerodnicia. Pe la ceasul al nouălea (atunci s-a terminat inserarea ei în ADN-ul celulei) a coborât în grădina casei sale (în nucleul celulei) şi, aşezându-se sub un dafin[217]*, s-a rugat din nou cu glas fierbinte Domnului. Privind în sus a zărit un cuib de rândunică*[218] *în dafin. Atunci cu şi mai mare jale a strigat: "Vai mie, cine m-a născut şi ce pântec m-a purtat ca să fiu astfel blestemată înaintea copiilor lui Israel şi batjocorită în templul Dumnezeului meu? Nu sunt nici ca pasările cerului căci şi ele au rod înaintea Ta Doamne. Cu cine m-aş putea compara? Iată şi fiarele pământului rodesc iar apele mării, fie că sunt liniştite fie că freamătă, sunt pline de peşti ca să mărească puterea Ta Doamne". Şi s-a făcut zvon uşor şi a apărut îngerul Gavriil care i-a zis: ”Ană, Ană, Domnul ţi-a auzit ruga şi vei naşte, iar sămânţa ta va fi de preţ pentru toată lumea (va clona un ARN viral feminin)”.*

Iar Ana, printr-o mare minune, a prins rod din mariajul cu Ioachim şi a născut pe Fecioara Maria. Ea era ca fântâna vieţii care ţâşneşte din stâncă/virus (Exod 17,6), ca rugul (Exod 3,2) ieşit din pământ gol şi arzând cu o flacără imaterială ce curăţă şi înalţă sufletele.

Cum spune Sfântul Ioan Damaschinul, "inspiraţi de Dumnezeu corul divin al patriarhilor şi profeţilor Vechiului Testament au numit-o Munte (Daniel 2,45), poartă a cerurilor (Ezechiel 44,2) şi Scară a spiritului/ARN viral femenin (Geneza 28,12-17), căci din ea a fost Piatră netăiată de mâna omului (virusul este o piatră) şi ea a fost Poarta prin care a trecut Domnul minunilor (primul ARN viral masculin clonat), Dumnezeul părinţilor noştri".

Copila a crescut văzând cu ochii şi a făcut primii paşi, în număr de şapte (a clonat cei șapte codoni ai ARN-ului viral), la vârsta de nouă luni. Maica Domnului va sta acasă în Nazaret şi va lucra firul de purpură pentru Vălul Templului (înveliș proteic viral pentru capsidă) pe când Iosif era ocupat, ca dulgher, cu ridicatul de case (capside) pe malul mării (membrana celulară).

---

217 Simbol al nemuririi, pentru că rămâne verde și iarna, la piciorul lui se zdrobesc plantele din care se extrage băutura nemuririi. Contactul cu planta asigura o cunoaștere tainică, purificarea și îndepărtarea puterilor răufăcătoare.

218 Sosirea și plecarea rândunelelor coincide cu data exactă a echinocțiilor. Întoarcerea la echinocțiul de primăvară prilejuia ritualuri de fecunditate, existând multe legende ce relatează fecundarea miraculoasă a unor fete, dar și transformarea rândunicii (virusului) refugiată iarna în apă (citoplasmă), într-o cochilie (capsidă virus), dar redevenind rândunică (clonă de virus) vara. Și zeița Isis se transforma noaptea în rândunică și se rotea în jurul coșciugului lui Osiris, cel dezmembrat în bucăți de Set (ADN-ul celular) și reasamblat de Isis, dar fără organe genitale (virusul nu poate procrea). La celți, rândunica (ARN-ul viral femenin) își părăsește soțul (ARN-ul viral masculin) și pleacă pe lumea cealaltă (în celulă) unde se căsătorește cu un prinț (catena masculină a ADN-ului), pe care îl va părăsi când primul soț vine după ea (și se finalizează clonarea). Rândunica nu se lasă niciodată pe pământ (considerat impur).

CUPRINS

I. INTRODUCERE.....1
II. DESPRE DUMNEZEU.....11
III. DESPRE VIRUS.....14
IV. DESPRE EVOLUȚIE.....23
V. DESPRE OMUL DUAL.....33
VI. PUTERILE SIDHI.....40
1. CĂLĂTORII PRIN CHEMARE.....42
2. CĂLĂTORII VOLUNTARE.....44
3. Alte metode.....50
VII. LIMBA PĂSĂRILOR.....55
VIII. REALIZAREA METAFIZICĂ.....59
IX. DESPRE GENEZĂ.....82
8. Cosmologia dogonă.....145
X. ALTE SIMILARITĂȚI.....179
XI. PELERINAJUL.....217
XII. PASĂREA PHOENIX.....228
SIMBOLISMUL PĂSĂRILOR OBIȘNUITE 265
XIII. CUTIA PANDOREI.....306
XIV. IARBA FIARELOR.....311
XV. PARABOLA TALANTULUI.....316
XVI. ȚAPUL ISPĂȘITOR.....325
MAGIA.....341
XVII. ARBORELE CABALISTIC.....350
LUMEA INTELECTUALĂ (ATZILUTH).....361
LUMEA CREAȚIEI (BRIAH).....376
LUMEA FORMĂRII (YETZIRAH).....391
LUMEA ACȚIUNII (ASSIAH).....404
COMENTARII.....408